

SONSUZ

cerenmelek'ten

THE
WATT
20

1: EV

Yaşam ellerimden bir kuş misali uçmuştu. Ben ise sadece izlemiştim. İçimde büyük bir karanlık, hissizlik. Bir şeyler hissetmeyeli o kadar zaman olmuştu ki bütün duygularım körelmişti. Acıyı hiç bu kadar özlememişim.

En kötü yanı ise ailem öldüğünde bile hiçbir şey hissetmememdi, hissedemememdi. Kaç yıl olmuştu? İşte bunu unutmam imkânsızdı. Tamı tamına yüz elli yıl. Bir buçuk asır. Aslında ben bir buçuk asır önce ölmüştüm. Ben bu eve tutsak edildiğim zaman ölmüştüm. Ben arafta kaldığım da ölmüştüm. Tek arzum ölümdü. Yaşama geri dönmek istemeyi bırakalı çok olmuştu. Dünya her geçen gün daha da kirleniyordu, insanlar kirleniyordu. Ben ise tutsak olduğum evin penceresinden onları izliyordum. Yaşam kelimesi artık benim için hiçbir şey ifade edemiyordu.

Burası küçük bir kasabaydı. Bir zamanlar bu kasabayı taparcasına seviyordum. Tabi o zamanlar ruhum bir eve tutsak edilmemişti. Bu kasaba benim evimdi. Bu ev ise küçük bir şatoymuş adeta. Kocaman, boş, sessiz, soğuk, manevi anlamda soğuk. Yapayalnız. İnsanlar ben istemediğim müddetçe beni göremezlerdi. Şu ana kadar kimse beni görmemişti. Gittikçe yabancılaşıyordum, kalbim bile atmıyordu. Belki ufacak bir hisse sahip olsaydım her şey daha kolay olabilirdi. Ölüp uzaklaşmak istiyordum bu yabancıyı olduğum dünyadan. Ruhum can çekişen bir ceylan kadar yorgundu. Defalarca ölmeyi denemiştim hiç birinde ise başarıya ulaşamamıştım. Bana bir gün birinin/bir şeyin beni kurtaracağını söylemişti. Ölümsüzlük benim cezamdı. Sonsuza dek yaşamak, hayatın sunduğu bütün zevkleri tatmak. Kulağa tıpkı bir masal gibi gelmiyor mu?

Tabi özgür olduğunda. Bu eve bu zamana kadar kimse taşınmamıştı, evin ilk sahipleri dışında. Kim neredeyse ormanın içinde, ürkütücü efsaneleri olan bir ev isterdi ki. Belki içimde ufacak bir his kırıntısı olsaydı bu yaşadığım şey bana daha kolay gelebilirdi. Bu ev hakkında bir sürü efsane vardı bunlardan biri gerçeğe en yakın olanıydı. Benim efsanem.

Yine her zamanki gibi cama yaslanmıştım. Dışarıyı izliyordum bu yaptığım ve yapabileceğim en iyi şeydi şüphesiz. Dışarıda ki ağaçların rüzgâra karşı aheste aheste sallanmasını izlerken kulağıma araba sesleri duymaya başladım. Kulaklarım sese karşı duyarlıydı ki burasının da sessiz olduğunu düşünürsek her şeyi rahatlıkla duyabiliyordum. İki tane araba vardı. Burada araba ne arardı ki. Boş gözlerle gelen arabalara bakmaya başladım. Bozuk yolda elverdiğince ilerlemeye çalışıyorlardı. Sonunda evin önünde durdular. Öndeki arabadan cılız orta yaşlı bir adam indi. Diğer arabadan ise bir adam ve bir kadın indi. İkisi de gençlerdi. Bir şeyler konuşuyorlardı, dikkat kesilerek onları dinleyebilirdim. Evin önünde durup incelemeye başladılar. Beni elbette göremezlerdi bu yüzden rahattım. Genç kadın sarışın ve oldukça alımlıydı. Güzel ve kusursuz bir cilde sahipti. Gözlerim genç adama kaydığında içimi saran gariplikle sarsıldım. Adam benim olduğum tarafa doğru bakıyordu. Ben onun gözlerine nasıl bakıyorsam o da benim gözlerime öyle bakıyordu sanki. İmkânsızdı, bugüne kadar hiç kimse beni görmemişti. Belki de yalnızlıktan kafayı yemiştim ve halüsinasyon görüyordum. Uzaktan rengini anlayamadığım gözleri ve kahverengi saçlarıyla tapılası bir güzellik oluşturuyordu. Transtan çıkarak yırtık ve eskimiş perdenin arkasına saklandım. Bu işte bir terslik vardı beni göremezdi.

"O kızı gördün mü?" Perdenin ardından genç adamın sesini duydum. Beni gerçekten de görmüştü. Bu olmamalıydı ona kendimi göstermek istememiştim ki, yoksa istemiş miydim? "İyice saçmalamaya başladın bebeğim. Sırf bu ev için uydurulan ürkütücü hikâyeler yüzünden değil mi?" Bu genç kadının sesiydi. Perdeyi hafifçe aralayarak onları seyretmeye başladım. Genç kadın orta yaşlı adama dönerek gülümsedi. "Bu evi alıyoruz."

"Acele etmiyor musun Nadia?" Bu genç adamın sesiydi. "Bu evi ne kadar çok istediğimi biliyorsun. Biliyorsun değil mi?" Fazla cırtlaktı. Hiçbir zaman istediklerimi elde etmek için bile olsa cırtlak olmamıştım. Her zaman sessiz olardım. "Daha içini bile görmedik, çok eski bir ev üstelik merkeze de çok uzak şuraya bak arkası tamamen orman." Adının Nadia olduğunu öğrendiğim genç kadın, genç adamı umursamadan orta yaşlı adama döndü.

"İşlemleri başlatın. Hemen taşınmak istiyorum."

"Siz nasıl isterseniz hanım efendi. Arzu ederseniz içeri bakalım?"

"Tabi" diyerek atladı Nadia. Etrafı süzerek iç tarafa doğru yürümeye başladılar. Genç adam hala bana doğru bakıyordu. Beni görmüştü. Yüz elli yılın sonunda ilk defa bir insan beni görmüştü. Bu doğru muydu?

Beni görmesi, ilk defa böyle bir şey ile karşılaşıyordum. Cam kenarından uzaklaştım. Kapıyı açıyorlardı. Odadan çıkarak aşağı kata indim. Kapıya en yakın odaya girdim ve kapıyı aralık bırakarak olacakları seyretmeye başladım. Gizlenme gereği duymuştum çünkü o adam beni görmüştü. Üçü de içeri girdiler. Evi dikkatlice süzüyorlardı. Evin bir buçuk asırdır boş olduğunu düşünürsek berbat bir haldeydi. Bütün duvarlar

örümcek ağı tutmuştu. Bu evde başka bir insan görmeye alışkın değildim. Orta yaşlı adam konuşmaya başladı.

"Evin çok eski bir tarihçesi var. Her santimi tarih kokuyor. Duvarlarda hala evin ilk yapımında kullanılan işlemeler duruyor. Evin temizlik ve bakım gerekçelerini karşıladıktan sonra buna değeceğini düşünüyorum."

"Neden şimdiye kadar hiç satılmadı?" Diye soru genç adam.

"Doğruyu söylemek gerekirse hiçbir fikrim yok. Bu eve bakmak istediğinizi duyduğumda şaşırdığımı da söylemem gerek."

"Ürkütücü." diye mırıldandı genç adam.

"Ürkütücü ve karanlık, karanlığı severim. Bu ev hayallerimdeki ev." Şu Nadia gerçekten kafayı sıyırmıştı. Garip bir kadındı.

"Genellikle kadınlar pembe panjurlu evler isterler. Ürkütücü ve karanlık değil. Çok gariptir ve bu garipliğine bile aşığım." Bu genç adamda değişik şeyler vardı. Beni görebiliyordu ve bu bile onda bir şeyler aramam için büyük bir sebepti.

Nadia hala adını bilmediğim adamın yanağına uzun ve içten bir öpücük kondurdu. Bir an o kızın yerinde olmak istedim. Eminim her şeye sahipti- bir insanı mutlu edebilecek her şeye- güzel bir iş, harika bir aile, yakında evlenebileceği bir eşe ya da evli olduğu bir insana. Ben bunların hepsini kaçırmıştım. Mutluluğu, aileyi, eşi, gerçeği... Her şeyi kaçırmıştım. Bana bunu yapan insanlar mezarlarında huzur içinde yatıyorlardı. Yaşadıklarım adil değildi, bu olduğum şey adil değildi. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes çekmeyi diledim. Sadece diledim. Nefes bile alamayacak kadar acizdim. Orta yaşlı adam çiftlerin yanından uzaklaştı

"Ben arabadayım bir telefon görüşmesi yapmam gerek. Siz isterseniz karar verin." Adamının gidişinin ardından çiftlere odaklandım.

"Acele ediyorsun Nadia. Şehir merkezine uzağız, neredeyse ormanın içindeyiz. Üstelik burası bizim için çok büyük." Hararetli bir şekilde konuşmasını tamamladı genç adam.

"Bu evi ne zamandan beri araştırdığımı ve istediğimi biliyorsun. Uzaklık söz konusu bile olamaz ikimizin de arabası var. Büyüklüğe gelirsek yakında ağabeyin de buraya taşınacak, her ne kadar istemesem de ya da düşünsene evleniyoruz, iki tane çocuğumuz oluyor. O zaman bu ev tam bize göre olacak, hem fiyatı da uygun." Ne kadar onları tanımasam da cümlede 'ağabeyin' sözü geçtiğinde Nadia'nın gözlerinin parladığına şahit olmuşum.

"Ağabeyimle ikinizin soru ne, neden didişip duruyorsunuz?" "Damian'ın ne kadar zevzek olduğunu biliyorsun ayrıca ukala ama bu evde birlikte yaşayacağız ne kadar hoşuma gitmese de" Nadia her cümlesinden Damian denilen adamdan haz etmediğini söylüyordu fakat gözleri öyle demiyordu sanki. Nefret eden bir insanın gözlerinin nasıl baktığını çok iyi bilirdim, bu nefret içeren bir bakış değildi. Nadia kollarını genç adamın beline sardı. "Seni zor durumda bırakmak istemiyorum. Söz veriyorum o ne yaparsa yapsın alttan alacağım. Keyfimizi kaçırmamasına izin vermeyeceğim." "İşte benim kızım." Bu sefer o, Nadia'nın yanağına öpücük kondurdu.

"İşte benim doktorum." dedi Nadia büyük bir sevinçle.

"Daha sadece stajyerim. Doktor olmak için uzun yıllarım var." Pişkin bir şekilde sırttı.

Şuan sanki onları gözetliyormuşum gibi olmuştu. Hayır, zaten onları gözetliyorum.

"Sana her doktor dediğimde şunu söylemeyi kesecek misin?"

"Hayır, kendimi yaşlı hissediyorum. Oysaki ben gencecik bir üniversite öğrencisiyim. Hem de çok yakışıklı, karizmatik, tatlı ve harika bir üniversite öğrencisiyim."

"Bence sen ukala bir üniversite öğrencisisin." Bir an içimde ki boşluk içinde kaybolacağım kadar çoğaldı. Onlar gibi olmak istememek elde değildi. Mutlulardı, âşıklardı, bir insanın isteyebileceği her şeye sahipti. En azından benim istediğim her şeye sahipti. "Alıyoruz öyleyse."

"Evet, alıyoruz umarım pişman olmayız Nadia."

"Bu ev yeni bir başlangıç, hissedebiliyorum. Çok mutlu olacağız." Eğer bu evi satın alırlarsa her şey daha kötü olabilirdi. Sürekli evde yaşayan insanlar olduğunu bilmek, beni görmeseler bile olmayan yaşamımı kısıtlardı. Beklide şuan görünür ve onları korkutup kaçırabilirdim. Ama istemiyordum yüz elli yıl tek yaşamıştım bir elli yılda insanlarla yaşarsam bir şey kaybetmezdim. Belki onlardan tekrar yaşamayı öğrenebilirdim. Gözlerinde gördüğüm saf aşkı, en azından genç adamda öyleydi. O adamın Nadia denilen kadına aşkla bakması değişikti, hiç böyle güzel seven biri görmemiştim. Bana da sadece onların hayatlarını izlemek kalıyordu. Her zaman yaptığım gibi tıpkı.

2: EBEDİ

Dünya dönüyordu ve her saniye canlılar ölüyordu. Onların yerini başka canlılar alıyordu. Bu dünyanın kanunuydu. "Doğmak ve ölmek" Her insan ne olursa olsun ölüyordu, kanun buydu. Ben kanunu bozan tek canlıyım. En azından ben tek olduğumu düşünüyordum. Bilmiyorum, hissedemiyorum, nefes alamıyorum. Yaşam benim için bu dünyada ki en berbat şeydi. Hiçbir şey hissetmeden, bir evde yapayalnız bir buçuk asır. Zordu, karanlıktı, bazen saatlerce ağlamak istiyordum. İstemekten ilerisine geçemiyordum. Sadece insancıl bir reaksiyon göstermek istiyordum ama ondan bile acizdim. Ağlayabilseydim her şey daha kolay olabilirdi ya da gülebilseydim. Beni bu karanlıktan kurtaracak her şeye razıydım. Belki de çoktan kafayı yemiştım. Yalnızlık herkesin kaldırabileceği bir şey değildi ve ben onu kaldırabilecek kadar güçlü değildim. Tek sığınağım anılarımdı. Onlar olmasaydı belki de çoktan çıldırmış olurdum. Yaşadığım günleri düşünerek onları düşüncelerimle yaşayarak güçlü kamıştım. Eve iyice yerleşmişlerdi. O genç adamın adını hala öğrenememiştım. O günden sonra yüzünü de görmemiştım. Ev baştan aşağı birkaç kadın ve adam tarafından yenilenmişti. Sürekli yeni eşyalar taşıyorlardı. Yıllar sonra ilk defa bu kadar temizdi. Nadia denilen kadını birkaç defa görmüştüm, eşyaların yerlerini ayarlıyordu. Çok hevesliydi. Şüphesiz ben onun yerinde olsaydım, onun kadar heyecanlı ve hevesli olurdum. O genç adamdan sonra kimse beni görmemişti. Ne Nadia ne de eve girip çıkan temizlikçiler. Beni nasıl görebildiğini öğrenecektim, daha da önemlisi beni bir daha görebilecek mi onu da öğrenecektim.

Evi ilk defa böyle görüyordum. Yüz elli yıldan sonra değişiklik korkuturdu. Tabi korkabilseydim. Değişiklik aslında herkesi korkuturdu, belki en cesur insanı bile. Tabi ben istisnayım. Normal bir insan olma işini çoktan geçmiştım. Ölüm benim tek kurtarıcım olurdu ve şuan ölüm tek ihtiyacım olan şeydi. Tekrar normal bir insan olmak için içimde ufacık bile istek yoktu. Her şey değişmişti, insanlar, yaşam şartları, kanunlar ve her şey aklın alabileceği her şey değişmişti. Aklımda olan tek soru 'O adam beni tekrar görecek mi?' Onu görmek istiyorum. Beni yılar sonra ilk defa gören insanla konuşmak istiyorum.

Açılan kapı sesiyle uzandığım yataktan kalktım. O genç adam gelmiş olabilir miydi? Kapıya doğru yürümeye başladım. İki haftadır her kapı açıldığında böyle oluyordu. Ayaklarım benden habersiz harekete geçiyordu. Onu bekliyordum ve her defasında hüsrana uğruyordum. Tek istediğim beni bir daha görebilecek mi onu öğrenmekti. Hatta onunla tekrar görürse de konuşmamalıydım. Kumral saçların, kahve rengi gözlerin sahibini gördüğümde ne yağıcağıma karar vermeye çalışıyordum. İçeri girdi ve salona doğru yürümeye başladı. Telefonla konuşuyordu. Beni görmüyordu ve bende onun arkasından salona doğru yürümeye başladım. Salonun ihtişamlı kapısında durdum. Tek görebildiğim kumral saçları ve arkasıydı.

"Taşınma işini halettik. Bu gecedan itibaren buradayız. Damian, sen ne zaman geleceksin?" Sustu ve karşısında ki sesi dinlemeye başladı. "Sevgili ağabeyim Karayipler de çok eğleniyor galiba." Şimdiye kadar anladığım tek şey iki sevgili buraya taşınmıştı ve Damian dediği kişi de onlara yakında eşlik edecekti. "Hiç değişmeyeceksin değil mi?" Gülerek arkasını döndü. Artık yüz yüze bakıyorduk. Gözleri gözlerime

kilitlendi. "Ben seni sonra ararım." Dedi gözlerini benden ayırmadan. Yutkundu ve karşısında ki kişinin konuşmasına izin vermeden telefonu kapattı. Gözlerini bir saniye bile odağından ayırmadan, bana doğru birkaç adım attı. O da sanki benim gözlerime kilitlenmişti, benim onun gözlerine kilitlendiğim gibi. Derince bakmaya devam etti. Gözlerimi ondan kaçırdığımda rüyadan uyanmışçasına irkilerek kendine geldi. Yüzümü dikkatlice incelemeye başladı. Tekrar yutkundu. "Kimsin sen?" Sorduğu soru karşısında bir an ne cevap vereceğimi bulamadım.

"Freya Kaelynn Blondelle" Şaşkınca yüzüme baktı.

"Uzun bir isim" dedi gülümseyerek.

"Eskiden öyle değildi." Ne dediğimi anlayamayarak bakmaya başladı. "Sen kimsin peki?"

"Aaron Carlton. Sadece Aaron Carlton." Bütün dişlerini göstererek tekrar gülümsedi. Evinde ki her yabancıya böyle gülümser miydi?

"Burada ne arıyorsun peki Freya?" Adımı tam bir buçuk asırdır kimsenin ağzından duymamıştım. Bir an burası benim cehennemim demek istedim. Gerçekleri anlatmak istedim. Fakat eyleme geçirmedim. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Gerçekleri söylersem ya inanmazdı, ya kafayı yerdı ya da benimle burada yaşardı ki bu ihtimallerin ilki dışında hepsi saçmaydı.

En sonunda "Burası benim evim" diyebildim.

"Bir yanlışlık olmalı. Burayı sevgilimle iki hafta önce aldık ama dur, sen zaten biliyorsun bunu değil mi Freya?" Adımı melodik bir tonda söyledi. "Seni o gün camda görmüştüm. Sende beni gördün. Şimdi bana burada ne aradığını söyle." Bu kadar akıllı olduğunu tahmin etmiyordum açıkçası, ya da açık sözlü mü demeliyim.

"Doğru, biliyorum. Bu ev birkaç saçma belgeyle ve parayla sizin gibi görünebilir lakin bu evin gerçek sahibi benim ya da tam tersi o benim sahibim. Buna hala ben bile cevap bulabilmiş değilim."

"Neyden bahsediyorsun, bence hemen şimdi evimi terk etmelisin." Beni kibarca kovmuştu.

"Bunu yapabilmeyi o kadar çok isterdim ki."

"Gerçekten seni anlamıyorum." Kafası karışmış bir şekilde bakıyordu. Büyük ihtimalle deli olduğumu düşünüyordu.

"Eğer hemen gitmezsen hiç hoş olmayacak şeyler yapabilirim." Benim evime gelip beni kovması ve tehdit etmesi fazla küstahçaydı.

"Ne yapacaksın biliyor musun? Beni gördüğünü unutacaksın. Böylece deli damgası yemekten kurtulacaksın. Şuan ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum."

"Ne düşünüyor musum?"

"Benim bir kaçık olduğumu." Diye basitçe bir cevap verdim.

"Hayır, sadece onu değil." Neredeyse dibime girene kadar yürüdü. "Beni korkuttun doğruyu söylemek gerekirse, evime geliyorum ve beyazlar içinde bir kadın evimin kendisinin olduğunu iddia ediyor. Evden kaçmalı mıyım?" Birden aklım nedensizce eski anılarla dolmaya başladı.

"Ben bir katil değilim Freya. Seni öldürmeyeceğim lakin oğlumla evlenmene de izin veremem. Sen şeytansın tıpkı annen gibi. Bu kadar güzel olmak, senin lanetin. Bu güzellik ebedi olmalı. Bir gün kurtulacaksın. Kurtarıcını bekle. O zamana kadar ruhunu kilitliyorum."

"Bunu yapma. Ne olursa olsun beni sevecek."

"Sen onu sevmiyorsun Freya. Sadece her genç kız gibi onun görünüşünden ve kudretinden etkilendin. O da seni sevmiyor, sadece güzel olduğun için dikkatini çekiyorsun. O benim

istediğim asil biriyle evlenmeli. Geleceği ve geçmişi kayıp, çamur içinde bir kızla değil."

Anıları tekrar canlandırmak beni daha da yokuşa sürüklemişti. Ailemi kaybetmek, âşık olmasam bile sevdiğim adamı kaybetmek, hislerimi kaybetmek, ruhunu kaybetmek zordu. Tek kelime bu "ZOR"

"Sen iyi misin?" Tedirgin bakışlarıyla kehribar gözlerinin ardından bakmaya başladı. "Gerçekten burada ne arıyorsun eğer herhangi bir hastalığın varsa sana hastaneye kadar eşlik edebilirim."

"Sen beni boş ver emin ol zararsızım, korkma." Artık ona görünmek istemiyordum ama o beni görmeye devam ediyordu. Ona karşı yok olamıyordum. "Sadece beni gördüğünü unut. Sevgiline ya da başka birisine söylersen senden şüphelenirler. Kimse beni göremez."

"Bence sen delirmişsin." Dedi inanamazcasına

"Eğer beni unutmazsan başkaları da senin için aynısını düşünecek, Aaron."

Açılan dış kapıyla Aaron'un dikkati dağılmıştı. Bakışlarını üzerimden ayırdığı an hızlıca merdivenlerden çıkmaya başladım. Üst katta bir tavan arası vardı. Eve taşınırlarken burayı görmemişlerdi. Hızlı adımlarla tavan arasına çıktım. Örümcek ağı bağlanmış ve küflenmiş eski eşyaların yanına oturdum. Bacaklarımı kendime çektim ve gözlerimi kapattım. Aşağıda ki konuşmayı dinlemeye başladım.

"Demek benden önce geldin. Az önce biriyle mi konuşuyordun?" Bu o kadının sesiydi, Nadia'nın. Dikkat kesilerek Aaron'u dinlemeye başladım.

"Damian aradı, onunla konuşuyordum." Dediğimi yapmıştı. Benden bahsetmemişti, en azından şimdilik. Fakat aklında farklı düşünceler vardı. Onu göremesem bile etrafa saçtığı

enerjiyi görebiliyordum. Enerjiyi hissetmek tıpkı beyin okuma veya aura okumak gibiydi. Ama burada sadece ne hissettiklerini anlayabiliyordum. Şuan Aaron saf aşk ve merak saçıyordu. Kendi hislerim yokken onlarınkini görmek garipti. Bu evde sürekli insanlar olmadığı için bunu uygulamak imkânsız oluyordu. Tekrar konuşmaya başladıklarında düşüncelerimden arınarak onlara odaklandım.

"Bu evde ki ilk gecemiz şerefine sana çok güzel bir akşam yemeği hazırlayacağım." Dedi sevinçle Nadia.

"Harika, o zamana kadar bende duş alsam iyi olur. Bugün çok yoruldum."

"Pekiye görünmüyorsun Aaron. Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece söylediğim gibi yorgunum. Duş almam gerek." Ayakkabılarının, meşe ağcından yapılmış merdivenlerde çıkardığı sesi duyabiliyordum. Yukarıda ki odalara teker teker bakmaya başladı. Açılıp kapanan kapı seslerinden bunu anlayabiliyordum. Üst kattaki bütün odaların, kapı seslerini duyduktan sonra duran ayak seslerinden durduğunu anladım.

"Neredesin Freya?" Kendi kendine mırıldanmıştı ve çok zor duymuştum."Seni gördüğüme yemin edebilirim. Nereye kayboldun?" Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Çıkıp

"Buradayım" demek istedim bir an. Yaşadığı hayal kırıklığını ve kafasında yaşadığı karışıklığı görebiliyordum. Kendi hissizliğim de kaybolmuşken onların hissettiklerini görmek umut vericiydi. 'Belki bende bir gün onlar gibi olabilirim' düşüncesi beni ayakta tutuyordu. Elimde olan tek şey varsayımlarıma sıkıca sarılmaktı yoksa kaybolurdum kendi benliğimde.

Sadece yılda bir kere özgür kalabiliyordum. Evden istediğim kadar uzaklaşabiliyordum, hissedemiyordum, nefes alamıyordum ama özgür oluyordum. O gün ruhum yok olduğu

tarihti. Her yıl, bir gün özgür olma şansına sahip oluyordum ve o güne sadece üç ay kalmıştı. Yılın üç yüz altmış beş gününün üç yüz almış dört gününde bugünü bekliyordum. Az kalmıştı o gün için. Sadece bir gün bile olsa dışarıya çıkmak harikaydı. Evden ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşıyım o günün sonunda saat gece yarısına geldiğin de kendimi tekrar evde buluyordum. O anı yaşamak berbat bir şeydi. Sanki her seferin de tekrar ölüyormuşum gibi. Her şeye rağmen o bir günü yaşamak benim tek tesellimdi.

Hala tavan arasındaydım ve uzun zamandır aynı pozisyonda duruyordum. Burada normal bir insan beş dakika kalırsa sanırım tozdan ve kirden ölürdü. Burada oldum olası zaman geçirmezdim zaten.

Nadia ve Aaron sonunda uyumuştı. Düzenli nefes alıp vermelerinden bunu anlayabiliyordum. Aşağıdaki misafir odalarının birinde yatarsam hiçbir sorun çıkmazdı. Tavan arasından çıkarak karşıma gelen ilk odanın kapısını açmaya çalıştım. Fakat kilitliydi. Daha fazla zorlamadan yan kapıyı açtım. Bu odayı kıyafetlerini koydukları bir odaya çevirmişlerdi. Camdan gelen ay ışığı sayesinde odadaki eşyaları görebiliyordum. Çok fazla kıyafet vardı. Hatta hayatımda ilk defa bu kadar çok giysiyi bir arada gördüğümü bile söyleyebilirim. Burnuma dolan enfes kokuyla ayaklarım kontrolümden çıktı sanki ve birden beyaz bir gömleği elime aldım. Burnuma götürdüm ve kokuyu içime çektim. Hayatımda duyduğum en tarifsiz ve şüphesiz benzeri olmayan, mükellef bir kokuydu. Odadaki bütün erkek kıyafetlerinden aynı koku geliyordu. Bunlar Aaron'un olmalıydılar. Bu sefer gözlerimi kapattım ve tekrar kokladım. Koku adeta bütün vücudumu sarmıştı. Böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım. Gömleği elimden düşürmeden cam kenarında

ki boy aynasının önünde durdum. Yıllar sonra tekrar aynaya baktım. Yüzüm adeta yıllara meydan okuyordu. Eskisinden daha pürüzsüz ve güzeldi. Saçlarım kirlenmiş ve birbirine girmişti. Beyaz elbisem gri rengine dönmüştü. Her şeye rağmen güzeldim. Hala güzeldim. İnsanları kandırmak için güzel bir yüz yeterdi. Yaşarken tanıdığım çoğu insan dünyadaki güzelliğin yarısının bende toplandığını söylerlerdi. Güzellik herkesin kaldırabileceği bir şey değildi. Bende yaşadığım zamanlar bunu kaldıramayacak kadar saf ve aptaldım. Eğer şuan ki aklım olsaydı onlara inanmazdım. Bu laneti yaşıyorum ve yaşamak zorundayım. Ellerim çoktan yüzümde keşfe çıkmıştı. Keşke güzel olmasaydım, belki o zaman şuan ölü olurdu. Saçlarımı bir omzumda birleştirdim. Bu sıradan bir burundu, sıradan gözler, sıradan dudaklar, sıradan bir yüz. Nefes alabiliyorken her şey mükemmeldi. O zamanlar herkes ne kadar güzel olduğumu söylüyorlardı ve bu hoşuma gidiyordu. Kadınların bana imrenerek bakması, sevdiğim adamın -ya da öyle sandığım- adamın bana bir bakışta âşık olması, bunların hepsi hoşuma gidiyordu. Ta ki güzellik boğana kadar. Gerçekleri fark edene kadar. Sevdiğim adam sadece güzelliğimi biliyordu, yüzümü taniyordu. Benimle tek cevaplayabildiği sorular dış görünüşümle ilgiliydi. O sadece güzel bir yüzü seviyordu. Beni değil. Kadınlar imrenerek değil kıskançlıkla bakıyorlardı. Kocalarını çalacağımı düşünerek benden nefret ediyorlardı. O zaman bile yalnızdım. Arkadaşım sandığım insanlar bile beni kıskanıp, arkamdan bıçaklıyorlardı. Ben kaderime mahkûmdum. Ben yalnızlığa mahkûmdum. Güzel bir kadına âşık olmak kolaydı, peki çirkin bir kadına âşık olmak. Güzel olmak beni canlı canlı mezara gömmüştü.

Kendime baktığım sırada aynada gördüğüm ikinci bir kişinin yansımasıyla hızlıca arkama döndüm. Aaron kapıya yaslanmış ve kollarını göğsünde birleştirmiş beni izliyordu.

"Hala evimdesin. Üstelik elinde ki benim gömleğim."

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki onu fark edememiştim.

"Evet, yakaladın beni. Ben bir gömlek hırsızıyım. Hem de sadece erkek gömleklerini çalan bir hırsız. Değişik fantezilerim var." Hafifçe gülerek birkaç adım yakınlaştı.

"Beni nasıl buldun?"

"Uyku tutmadı. Su almaya gideceğim sırada bil bakalım kimi gömleğimi koklarken gördüm. Üstelik kapıyı açık bırakmışsın."

"Bak bana bu evden istesem de gidemem. Lanet olsun beni nasıl görebiliyorsun bilmiyorum ama bu her şeyi zorlaştırıyor."

"Polisi aramamı istemiyorsan bana burada ne yaptığını ve kim olduğunu anlat. Öğrenene kadar kimse bu odadan çıkmıyor. Freya." Adımı bastırarak söyledi ve sesinde emredici bir tını vardı.

"Eğer sana gerçekleri anlatırsam bana inanacak mısın?" Ona tabi ki de anlatamazdım.

"Muhtemelen hayır." Aralık olan kapıyı kapattı. "Ama seni dinliyorum."

"Bu eve taşınmadan önce eminim ki evi araştırmışsındır. Ev hakkında bazı efsaneler var bilir misin?"

"Bu ev hakkında bir sürü efsane var." Dedi alaycı tavrını devam ettirerek.

"Bazı efsaneler gerçektir"

"Şu gizemli konuşma olayını kes." Korkutucu bir şekilde bakmaya başladı. Ya da çalıştı mı demeliyim.

"Kes şu bakış. Beni korkutmuyorsun." Hemen eski haline dönüp gülümsedi. Bir insan evindeki bir yabancıya karşı nasıl bu kadar sevecen olabilirdi ki?

"Hadi ama bu herkeste işe yarardı."

"Yatağına geri dön Aaron. Emin ol bir şey çalmam. Hırsız veya seri katil olmadığma eminim."

"Bunu bilemem. Belki bir tür sapıksın. Seni tanımıyorum, kimsin sen?" Bağdaş kurarak yere oturdum. Yaslandığı duvardan ayrıldı. Yavaş adımlarla yakınlaştı ve bağdaş kurarak karşıma oturdu.

"Ya ben herkes için iyi olanı istemiyorsam?"

"Bana inanmayacaksın. Üstelik bunu anlatabileceğim kadar güvenmiyorum sana." Kafasında bir şeyler tartar gibiydi.

"Peki, güvenini kazanırsam?" Biraz durdu. "Hayır... Hayır, bu çok saçma. Evimde sadece adını bildiğim bir yabancı var ve ben, onun güvenini kazanmaktan bahsediyorum. Bu aptallık." Ayağına kalktım.

"Bugün bu evde yaşamaya başladığımdan beri geçirdiğim en atraksiyonlu gündü. Uyku iyi gelebilir." Evet, uyku. Beklide konuşmak dışında gerçekleştirdiğim en insancıl yönüm.

"İyi geceler Aaron." Konuşmasına fırsat vermeden odadan çıktım. Bir insanla konuşmalı uzun zaman olmuştu. Beklide yakında daha çok insanla konuşurdum. Kim bilir.

3: HİSSET

Etrafımı sisli bir tabaka sarmıştı. Üzerimde kan kırmızısı Rönesans'tan kalma kabarık bir elbise vardı. "Freya" Sisinden hülyalı bir ses fısıldıyordu adımları. "Sesimi takip et." Yabancıları olmadığım ses tekrar fısıldadı. "Freya" Sese doğru koşmaya başladım. Hiçbir şey göremiyordum, sadece sis. Beklide bu sis hayatımda görüp görebileceğim en karanlık sisti, korkutucuydu. "Freya." Sesimi tekrar duymamla hızlandım. Nefes nefese kalmıştım. Evet, nefes nefese. Ama ben nefes alamazdım ki. Buna takılmayarak daha çok koştum. Koştum, koştum ve koştum. Ta ki sert bir bedene çarpana dek. Sisler yavaşça silikleşmeye başladı. Sislerin azalması sayesinde etrafı görmeye başladım. Karşımda daha önce hiç görmediğim bir adam vardı. Saçları geceye meydan okurcasına siyahtı, gözleri insanı benliğini elinden alabilecek kadar maviydi. Yüzü saçlarına tezat bir şekilde beyazdı. Gözüm son olarak âdem elmasına takıldı. Çok yakındık ve geri çekilmeme izin vermeden çevik bir hareketle etrafımda dönmemi sağladı. Sert, kaslı kolunu belime sardı. Kolları gibi sert bedenine beni yasladı. Birden azalan sisler tamamen yok oldu. Sislerin yok olmasıyla karşımda altın çerçeveli büyük bir boy aynası belirdi. Belimdeki kolunu biraz daha sıkı. "Aynaya iyi bak Freya. Bu yüzü unutma, bu yüz hem ölümün hem kurtarıcın olacak." Boynuma yumuşak bir öpücük kondurdu. Dudaklarını tenime değdirdiği an tenlerimiz arasından beyaz bir ışık huzmesi yayıldı. Yarım ağız bir şekilde gülümsedi. Birden bize doğru koşan bir silüet belirdi. Bize doğru yaklaştıkça yüzü daha da belirgin oluyordu. En sonunda bu kişinin Aaron olduğunu anladım.

"O düzenbazdan uzak dur Freya." Aaron'un isteği üzerine ondan uzaklaşacaktım fakat bedenimi saran kollar buna izin vermedi.

"Bu düzenbaz senin için her şeyi yapar Freya. Öl de bir saniye beklemeden öleyim. Öldür de bir saniye dahi tereddüt etmeden o kişiyi öldüreyim. Beni yaşat de bir saniye beklemeden seni hayata döndüreyim." Elini kalbimin üzerinde getirdi. Aynı anda yanağıma yumuşak bir öpücük bıraktı. Aaron kolumdan tutarak beni kendisine sardı. Bir an içim sevgi ve nefesle dolmaya başladı. Kalbimin attığını iliklerime kadar hissedebiliyordum. Ben yaşıyordum

Gördüğüm rüyanın etkisiyle yavaşça gözlerimi yeni güne açmıştım. Bir buçuk asırdır rüya görmüyordum. Buraya hapis olduğumdan beri görmüyordum. Şimdi ne olmuştu da görmüştüm? Rüyadayken bile olsa nefes almak benim için önemliydi. Peki, bu rüyanın anlamı neydi?

Şafak yavaşça sökmeye başlamıştı. Aklımda olan tek şey o rüyaydı. Bu rüya bir anahtar ya da bir şifre olabilir miydi? Yeni bir umut olabilir miydi? Aklımda onlarca cevapsız sorular vardı. Emin olduğum tek şey bunlarım hepsinin açıklamasını bulacağımdı. İçimdeki umut taneleri yeşermeye çoktan başlamıştı bile. Belki de kurtarıcım ayağıma gelmişti. Ya da kurtarıcılarım.

Bu rüya öylesine bir rüya olamazdı. Yıllar sonra gördüğüm ilk ve tek rüyaydı. Bu bir işaretti. Ben de onun peşinden koşacaktım. Belki yaşama geri dönebilirdim ya da ölürdüm. Ölmek daha cazipti sanki.

Aşağıda kahvaltı yapıyorlardı. Seslerini duyabiliyordum. Merdivenlerin ahşap pervazına ellerimi hafifçe değdirerek aşağı inmeye başladım. Evi Nadia'nın neşeli kahkahaları doldurmuştu. Hararetli bir konuşma içerisindeydiler ikisinin

de sevinç nidaları eksilmiyordu. Nadia güzel ve hayat doluydu. Nadia'nın, Aaron'a baktığında sevgi hissini görebiliyordum. Fakat güçlü değildi en azından Aaron'un ki kadar değildi. Aceleci olmayan adımlarla yemek salonunda doğru yürümeye başladım. Şuan yapacak olduğum şey ne kadar doğrudu hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim yapmam gerektiği idi, kurtulabilirdim. Yıllar sonra tıpkı diğer insanlar gibi rüya görmüştüm belki beni o rüyadaki gibi kurtarırdı, kim bilir. Kafamı kurcalayan tek şey o adamın kim olduğuydu. Kimdi benim için kendini bile öldürmeyi göze alan adam? Yemek odasına girdiğimde Aaron beni fark etmemişti. Yemeğe ve Nadia'ya o kadar odaklanmıştı ki beni fark etmesi çok zordu. Nadia zaten beni göremezdi. En azından ben öyle umuyordum. Şu son zamanlarda her şey çığırından çıkmıştı. Aaron yemeğinden kafasını Nadia'ya bakmak için kaldırdığından nihayet beni fark edebildi. Şaşkınlıkla, konuşmak için dolgun dudaklarını araladığında, işaret parmağımı dudaklarımın üzerine getirerek sus işareti yaptım. Sertçe yutkundum. Nadia onun bu tarafa doğru baktığını fark ederek kafasını kaldırdı. Aaron'un baktığı yöne -yani benim olduğum yere- bakmaya başladı.

"Orada ne var, Hayalet görmüş gibi bakıyorsun?" Nadia alayla söylediği sözlerin Aaron üzerinde ne kadar etki bıraktığını farkında değildi. Aaron şaşkınlıkla Nadia'ya baktı. Sonra yine bakışları beni buldu.

"Saate bakıyordum. Geç kalmışsın." Ustaca söylediği yalan karşısında şapka çıkarmamak ayıp olurdu. Ellerimi birbirine çarparak kısa bir süre alkışladım.

"Lanet olsun, hemen çıkmalıyım. Sofrayı sen halledersin artık." Diyerek hızlıca ağzını yanındaki peçeteyle sildi ve ayağa kalktı. Hızlıca Aaron'un yanağına öpücük kondurdu ve

kapıya yöneldi. Odanın kapısının önünde durduğum için Nadia geçerken içimden geçmişti. Hiçbir şey hissetmemiştim ama Nadia ürpermişti. Aaron şaşkınlıkla neler olduğunu seyrediyordu. Dış kapının sesini duyduğumda Aaron'a doğru yürümeye başladım. Konuşmak için dudaklarını açtı ama nutku tutulmuştu. Konuşmayarak dudaklarını mühürledi. Sonunda konuşmayı başarabildiğinde ise kekelemişti. "G- görmedi. Seni görmedi." Ayağa kalkıp birkaç adım geriledi.

"Benden korkuyor musun?"

"Korkmalı mıyım?" Diye sordu kuşkuyla. Omuz silktim.

"Bilmem, ben olsam korkardım herhalde." Duruşunu dikleştirdi. 'Senden korkmuyorum' havaları yaratmaya çalışıyordu. Ona doğru birkaç adım attığımda o da aynı şekilde geriye doğru birkaç adım attı. Bulunduğumuz durum ironik ve komikti. O kendinden emin adam gitmiş yerine korkak bir çocuk gelmişti. Ona bir adım daha attığımda tekrar geriye doğru bir adım atacaktı ki ayağı kaydı, yeri boyladığında bu durumunun ne kadar eğlenceli olduğunu fark ettim. Hissedebilseydim belki bu haline gülebilirdim. Elimi ona doğru uzattım. Birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra bakışlarını ellerime getirdi. Gözlerini kısarak ellerime baktı. Kafasını iki yana doğru salladı.

"Sen yoksun. Sadece çok yorgunum bu aralar ve uykusuzluktan hayal görüyorum." Diyerek hızlıca ayağa kalktı. Daha çok kendi kendine konuşuyordu. Bana bakmamaya çalışarak hızlıca yanımdan geçti. Ellerini saçları arasında gezdirerek hızla evden çıktı. Belki de onunla konuşmaya çalışmak kötü bir fikriydi. Kaçmakta haklıydı da sevgilisini içimden geçerken görmüştü. Belki de erken umutlanmışım. Belki de hayatlarına karışmamalıydım sadece

uzaktan seyretmeliydim.

Tam bir hafta geçmişti. Bu gece de aynı rüyayı görmüştüm. Yeniden ve yeniden tek gördüğüm rüya oydu. Her gece düzenli olarak görüyordum ve artık bu rüyanın amacını deli gibi merak ediyordum. Neden hep aynı rüyayı görüyorum ya da daha önemlisi nasıl rüya görüyorum? Beynim sonu olmayan bir labirent kadar karışık ve iç içeydi. Bir haftadır hiç karşısına çıkmamaya çalışıyorum doğrusu başarılı da oluyordum. Şu iğrenç çatı katından ayrılmıyordum. Çünkü biliyordum eğer aşağı inersem yine onu görecektim. Nadia sabah erkenden ve Aaron'un uyanmasını beklemeden evden çıkmıştı. Aaron, Nadia'ya deliler gibi âşıkta ama aynısını Nadia için söyleyemezdim. Nadia ona âşık değildi. Bir an gözümün önünde rüya sahneleri belirmeye başladı.

Karşımda daha önce hiç görmediğim bir adam vardı. Saçları geceye meydan okurcasına siyahtı, gözleri insanı benliğini elinden alabilecek kadar maviydi. Yüzü saçlarına tezat bir şekilde beyazdı. Gözüm son olarak âdem elmasına takıldı. Çok yakındık ve geri çekilmeme izin vermeden çevik bir hareketle etrafımda dönmemi sağladı. Sert, kaslı kolunu belime sardı. Kolları gibi sert bedenine beni yasladı.

Gözümde beliren sahnelerle olduğum yere çakılı kaldım. Artık sadece rüyalarım da değil uyanıkken de görüyordum o rüyayı. Aaron'la konuşmalıyım. En azından onun rüyamla

bağlantısını çözebilmek istiyordum. Onların taşındığı gece başlamıştı bu kâbuslar. Hazır Aaron evde tekken konuşmalıyım. Hızla çıktım çatı katından. Aaron'un odasına doğru yürümeye başladım. Umarım dinlerdi. Altın işlemeli kapı kolunu yavaşça aşağı çektim. Yavaş adımlarla odanın içine doğru yürümeye başladım. Gördüğüm manzara karşısında yürümeyi kestim. Aaron Carlton yatağında yarı çıplak bir şekilde uyuyordu. Beyaz kanatlı melekleri andırıyordu. İnsanı kendinden geçirecek saf bir güzelliği vardı. Ona doğru biraz daha yakınlaştım. Dudakları dolgun yüzü ise pürüzsüzdü. Ellerim onun pürüzsüz yanağında gezinmek için çıldırıyordu. Dayanamayarak elimi havaya kaldırdım. Bir insana dokunmayalı yıllar olmuştu. Ellerimin altında bir ten hissetmeyeli bir buçuk asır olmuştu. Ellerimi varla yok arası bir dokunuşla yanağına değdirdim. Birden tenlerimiz arasından çıkan ışık karşısında ne yapacağımı şaşırdım. Bir buçuk asırdır kimseye dokunmamıştım ve şimdi tenlerimiz arasından parlak bir ışık huzmesi odayı aydınlatıyordu. Birden yanağında olan elimde değişik bir şeyler oluyordu. Hissedemiyordum, sadece parmak ucumda olsa sanki oraya can verilmiş gibiydi. Aaron kapalı gözlerinin ardından gülümsedi.

"Nadia rahat dur yoksa olacaklardan ben sorumlu değilim." Ne yapacağımı bilemeyerek hareket etmeden durdum. Aaron'un gözleri hala kapalıydı. Güçlü bir kahkaha attı ve beni hızlıca yatağa doğru çekti ben daha ne olduğunu anlamadan üstüme çıktı. Kafasını boynuma gömmüştü.

"Sana durmazsan kötü şeylerin olacağını söylemiştim."

Diyerek boynuma küçük bir öpücük kondurdu. Bütün vücudumuz arasından az önceki gibi parlak ışık huzmeleri yayıldı. Bu sefer ışık bütün vücudumdaydı. Hala gözlerini

açmamıştı ve beni Nadia zannediyordu. Öptüğü yere toplanan kanla kas katı kesildim. Dokunduğu her yer karıncalanıyordu, sanki hissedebiliyormuşum gibi. Dilini boynuma değdirmesiyle konuşacağım sırada o konuştu.

"Bu koku, tanrım." Diye mırıldanarak gözlerini açtı. Beni gördüğünde şaşkınlıktan kas katı kesildi.

"Nadia erkenden gitti. Bende seninle konuşmak istemiştım ama durumu görüyorsun." Konuşmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Birbirimize değen vücutlarımız hala parlıyordu. Üzerimden kalkmadan şaşkınca vücutlarımız arasından çıkan ışığa baktı.

"Bu da ne?" Sesinde ki korku şaşkınlığını bastırmıştı.

"İnan bende bilmiyorum." Kafasını daha önce fark etmediğim geniş ve uzun boy aynasına çevirdi. Bu sefer ikimizin de nutku tutulmuştu. Vücutlarımızın her birbirine değdiği yerde beyaz renginde ışık huzmeleri vardı. Korkusu yavaş yavaş geçiyordu. Kafasını tekrar bana doğru çevirdi. "Seni Nadia zannettim."

"Biliyorum ama hala üstümdesin." Elimi kalbinin üzerine götürdüm. Çıplak tenine elim değdiği an hepsinden güçlü bir ışık yayıldı. "Neden bu kadar hızlı atıyor o kadar çok mu korkuyorsun?" Diye sorduğumda hemen üstümden kalkarak kendisini yanıma attı. Birden bütün ışık kesildi.

"Korkudan olduğunu zannetmiyorum." Diye mırıldandı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Elimi çıplak omzuna koyup yeniden oluşan ışık huzmesine baktım. "Bu neden oluyor?" Diye sordu o da omzuna bakarken.

"Hiçbir fikrim yok ama seninle konuşmalıyım. Aptal bir hayal değilim. Hemen üstünü giyin ve aşağı gel. Kafayı yemiyorsun korkma, sana zarar vermem. Sana her şeyi anlatacağım."

"Her şey?" Yanından kalkarak kapıya yöneldim.

"Gelirsen öğrenirsin." Diyerek hızlıca çıktım odadan. Hala benim gerçek olmadığımı düşünüyordu, ahmak. Az önce olanlar başıma ilk defa gelmişti. Aslında onlar bu eve taşındığından beri bir sürü ilki yaşamıştım. Beni görmüştü, konuşmuştu, rüya görmüştüm, dokunmuştu. İleride olacakları düşünmek bile istemiyordum. Düşünmeye başladığım an kendimi büyük bir boşlukta buluyordum. Salona geçtim ve soğuk kasım ayında korla yanan şöminenin karşısında ki siyah kadife koltuğa oturdum. Ona her şeyi anlatacaktım.

Aşağı inen ayak seslerini duyabiliyordum. Ayak sesleri durduğunda arkamda olduğunu biliyordum. "Sana her şeyi anlatacağım tabi fare gibi kaçmayı kesersen." Sözlerim üzerine yanıma oturdu. "Yukarıda olan şeyden sonra benim senin o aptal hayal gücün olmadığımı anlamışsındır." Dedim yüzüne bakmadan. Odağım şömineydi. Elini elimin üzerine getirdi. Aynı yukarıda ki gibi tenlerimiz arasından güçlü bir ılık huzmesi sardı. Ellerimize baktı.

"Bunu hissedebiliyor musun?" Diye sordu merakla.

"Sen ne hissediyorsun ki?"

"Bilmiyorum, çok değişik. Kalp atışlarım hızlanıyor. Işık saçan yerlerim sanki uçuyormuşçasına özgür oluyor.

Tanımlayamıyorum." Dedi en son pes ederek.

"Bana bunu kimseye anlatmayacağına söz ver." Tereddüt etmeden

"Söz." Dedi kendinden emin bir sesle.

"Tam yüz elli yıl önce, ruhum bu eve kilitlendi. Hem ölüyüm hem yaşayan bir insan. Tabi buna yaşam denilebilirse. O günü hiç unutmuyorum. Yaşadığım, gerçekten yaşadığım, son gündü, nasıl unutabilirdim ki. Bütün anılarım dün gibi taze. Onlara tutunarak bu olduğum şeyi yaşanabilir kılıyorum. Hissetmiyorum, kalbim atmıyor, uyumak dışında pek bir

insancıl reaksiyon gösterdiğimi söyleyemem. Korku yok, acı yok, heyecan yok, sevinç yok, ağlamak yok, mutluluk yok, ölüm yok, gerçek bir yaşam yok. Sadece yalnızlık var, karanlık var. Bazen korkmak istiyorum ağlamak istiyorum ama yapamıyorum. En çok istediğim şey ölüm. Ölmek istiyorum. Ölmek bu olduğum şey kadar azap verici olamaz. Yok olmak istiyorum. Beni, isteğim dışında kimse göremez ama sen görebiliyorsun. Sen yıllar sonra bana ilk dokunan, konuşan ilk insansın." Ellerimize baktım. "Siz bu eve taşındığınızdan beri rüya görüyorum. Asla rüya görmezdim ve hep aynı rüya. Sende varsın rüyamda zaten bu yüzden sana anlatıyorum bunları." Ellerini ellerimden çekti ve şakaklarını ovmaya başladı. Birden elimin üzerinde büyük bir boşluk belirdi. Sadece elimde olsa boşluğa düşmüştüm. Bu bana bir insanın dokunmasının etkileri miydi? Ellerim arasındaki anlamsız boşluktan hoşlanmayarak şakaklarındaki elini çektim ve tekrar kendi elimin arasına aldım.

"Çok arsızsın." Derken hafifçe sırtıttı.

"Yıllar sonra ilk defa birine dokunuyorum."

"Kafam çok karışık. Bana anlattığın her şey kulağa saçma ve imkânsız geliyor. Bir yandan da aklımda Nadia'nın seni görmediği hatta ve hatta içinden geçtiği geliyor. Ya da şu tenlerimiz birbirine değdiğinde olan şey. Diyelim dediklerinin hepsi doğru, neden sana bunu yaptılar veya kimler yaptı?" Ona bunları anlatamazdım.

"Anlatamam belki ileride."

"İlerisi olmayacak Freya." Dedi adıma vurgu yaparak. "İlerisi yok. Senin aradığın kişi değilim, sana yardım edemem. Şuan kendimi şizofren gibi hissediyorum. Belki de öyleyimdir, bilmiyorum. Ama şunu biliyorum ki ben senin aradığın kişi değilim. Özür dilerim Freya yardım edemem." Diyerek hemen

çıktı odadan. Şaşırmamıştım biliyordum böyle olacağını ama bunun olacağından ne kadar eminsem bana yardım edeceğinden de o kadar emindim.

4: YARDIM

Zihnim karmakarışıklı. Yine bir hafta boyunca olduğu gibi aynı rüyayla uyanmışım. Bu sefer bir fark vardı, hala geceydi. Tekrar, tekrar ve tekrar aynı rüyayı görüyordum. Neredeyse rüyanın her sahnesini ezberlemiştim. Hissetmeye ihtiyacım vardı. Bu bilinmezlik her geçen gün beni daha da yokuşa sürüklüyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum, kaybolmuşum çoktan. İhtiyacım vardı kendi benliğimi bulmaya. Yardıma ihtiyacım vardı belki de. Beni kurtarabilecek birisine ihtiyacım vardı. İhtiyacım vardı rüyamda tanımadığım beni kurtaracağını söyleyen adama. İhtiyacım vardı Aaron'a. Buradan kendi çabalarım ile kurtulamayacağımdan nefes almadığım gerçeği kadar emindim. Rüyamda ki insanlar muhtaçtım belki de kurtulmak için. Şafak daha sökmemişti. Saat gece kaçtı bilmiyordum, zaten bu sefil yaşamımda zaman benim düşmanımdı. Ben ise çoktan girdiğim savaşta mağlup olmuşum zamana. Çıplak ayaklarımla yavaşça inmeye başladım. Konuşmalıydım Aaron'la, ikna etmeliydim. Bana yardım etmek zorundaydı. Her gün onun karşısına çıkmıştım fakat beni görmezlikten gelmeye çalışmıştı hatta bir an ciddi anlamda görmediğini bile düşünmüştüm. Nadia'nın beni görememesi onu daha çok çıldırtıyordu. Ya isteyerek ya da istemeyerek bana yardım etmek zorundaydı. Hayatımda ki en büyük ipucuydu o ve ondan vazgeçmeye hiç niyetim yoktu. Yıllar sonra yakaladığım en büyük şanssı onun korkaklığı yüzünden kaybedemezdim. Onun ve Nadia'nın yatak odasının önündeydim. Tereddüt etmeden içeri girdim. İkisi de uyuyordu. Aaron kollarını Nadia'ya sıkıca dolamıştı. Huzurlu görünüyorlardı, benim hiç olmadığım kadar. Benim hiçbir

zaman hakkım olmamıştı mutlu olmaya ama onlar huzurlu, mutlu ve âşıklardı. Haksızlıktı bu, dünya hiç adil değildi. Kimse kendi seçemezdi yaşayacağı hayatı. Eğer seçme şansım olsa onların hayatı gibi bir hayat seçerdim şüphesiz. Sececeğim en son yaşam ise bu bomboş yaşamım olurdu. Nadia'nın yerinde olmak isterdim belki de. Bir adamın beni deli gibi sevmesi, sevdiğim adamla güzel bir ev, okul. İnsanoğlu her zaman sahip olamadığı şeyleri istermiş. Ben de tamamen sahip olamayacağım şeyler istiyordum çünkü biliyordum hala içimde insan kalan, yaşama doymayan bir yanımdı. Elimi yavaşça kaldırarak kolundan dürtmeye başladım. Tenimin her değdiği yer parlıyordu. Beni yatağa çektiği zaman gözümün önünden film şeridi gibi geçti sanki. O sevgilisinin kollarında mutluydu, huzurluydu. Hayatında korkunç bir öyküye yer yoktu. Bir şeyler mırıldanarak gözlerini açtı. Beni görür görmez irkildi. Kalp atışları hızlanmıştı, korkuyordu. Haklıydı korkmakta artık uykusunda bile rahat bırakmıyordum.

"Burada ne arıyorsun?" Diye sordu fısıldayarak. Biricik aşkını uyandırmak istemiyordu anlaşılan.

"Hemen kalk ve beni takip et." Ben ise onun aksine sesimi daha da yükselterek konuştum. İlk önce Nadia'nın uyanmasından korkar bir şekilde Nadia'ya baktı, sonra ise sonunda beni duymadığını hatırlayarak derin bir nefes aldı. Nadia'ya sarmış olduğu kollarını açtı ve yataktan çıktı. Son bir kez eğildi ve Nadia'nın alnına küçük bir öpücük kondurdu. İçimde tarif edilemez boşluk onları her gördüğümde büyüyordu. Dayanamıyordum mutluluklarını izlemeye, ben sürünürken onlar cennetten bir kare yaşıyorlardı sanki. Arkamı döndüm ve odadan çıktım. Onun da arkamdan geldiğini ayak seslerinden ve düzensiz nefes alış verişinden

anlayabiliyordum. Gerçekten fazlasıyla korkuyordu. Salona inip geçen günkü gibi koltuğa oturdum. Çok geçmeden o da yanıma gelmişti.

"Uyanikken yeterince rahatsız ediyorsun bari uyurken bırak." Evet, fazlasıyla rahatsız ediyordum onu. Onlar ne yaparlarsa yapsınlar odanın diğer köşesinden onları seyrediyordum. Ne kadar rahatsız edici olduğunu tahmin dahi edemiyordum. Sürekli sizi gözetleyen hasta ruhlu bir kadın, kulağa korkunç geliyordu.

"Bana yardım etmek zorundasın." Sinirle elini ipeksi saçları arasından geçirdi. Bu kadar yumuşak görünen saçlara dokunmak ne hissettirirdi acaba, en iyisi Nadia'ya sormaktı. Belki de milyon defa dokunmuştu benim hissetmek istediğim saçlara.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl yardım edebilirim ki?" Kendini bağırarak için sıkıyordu. Nadia'nın uyanmasından korkuyordu.

"Defalarca kendimi öldürmeyi denedim, evi yakmayı dahi denedim ama hiçbirisi işe yaramadı. Yıllar sonra rüya görmeye başladım, sürekli aynı rüya. Sen ve bir adam, siz bu buraya taşındığınızdan beri geceleri aynı şeyi görüp duruyorum. Bu bir işaret ve bana yardım etmek zorundasın." Kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Anlamıyorsun. Ben sana yardım edemem, yanlış kişiden yardım istiyorsun." Çaresizlikle konuştu.

"Beni isteğim dışında görebilen tek insansın, bana yardım etme şansı olan tek insansın." Kafasını yine olumsuz anlamda salladı.

"Yapamam." Onu bu gece ikna etmek zorundaydım.

Bacağının üzerinde olan elini avuçlarım içine aldım ve elini kalbimin üzerine koydum. Şaşkınlıkla gözlerini büyüttü. ,

"Bak, atıyor mu kalbim?" Yutkunarak kafasını olumsuz anlamda salladı. "Bu kalp yüz elli yıldır atmıyor. Bu beden yüz elli yıldır nefes almıyor. Bu kız yüz elli yıldır hiçbir şey hissetmiyor. Şimdi sen benim tek umudumsun. Bir eve hapis olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Çaresizliğin nasıl bir zulüm olduğunu bilmiyorsun. Yaşarken ölmenin nasıl olduğunu bilmiyorsun. Sen benim tek umudum, tek çaremsin. Lütfen." Yıllar sonra ilk defa birine yalvarıyordum. En son O'na yalvarmıştım bana bunu yapmaması için ama acımasızdı o. Diğer elimi onun kalbinin üzerine koydum. "Bu kalbin bana yardım edeceğini biliyorum. Etmek zorundasın. Birini ölümünden daha beter bir şeyde yalnız bırakmayacak kadar merhametlisin." Atmayan kalbimin üzerindeki elini çekti ve hızlıca kalktı. Hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve gitti. Yukarı doğru çıkıyordu ama yatak odasına gitmemişti. Sesini duyabiliyordum, başka bir odaya gitmişti. Fazlasıyla inatçıydı ama şöyle bir şey vardı ki ben daha inatçıydım. Çatı katına çıkmak yerine koltuğa uzandım, burada uyursam eminim hiçbir şey olmazdı. Gözlerimi bir daha hiç açmamak dileğiyle kapattım.

Fazla ses vardı, alışkın değildim.

"Ben bugün hastaneye de okula da gitmeyeceğim." Bu Aaron'un o kadifemsi sesiydi.

"İyi olduğuna emin misin istersen seninle kalabilirim. Hiç iyi gözükümüyorsun." Nadia'nın endişeli sesi kulağımda çınladı.

"Gerek yok Nadia eminim dinlenirsem düzelirim." Gözlerimi açtım ve yerimden doğruldum. Yerimden doğrulur doğrulmaz Aaron'un keskin yüz hatları görüş alanıma girdi.

"Tamam, o zaman ben gidiyorum." Nadia kapıya yönelirken Aaron'un dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdu ve dışarı

çıktı. Sanırım bir haftada olsa Nadia'nın şu yılışık hareketlerine alışmıştım. Aaron, Nadia çıkar çıkmaz bana doğru yürümeye başladı.

"Sana yardım edeceğim." Yüzümde ki düz ifadeyi bozmadan ona bakmayı sürdürdüm. Bu kadar geç kabul edeceğini düşünmemiştim açıkçası. "Dün gece seninle konuştuktan sonra biraz araştırma yaptım." Sessizliğimi korudum ve devam etmesini bekledim. Yanıma oturdu, dilini dudakları üzerinde gergin bir şekilde gezdirdi. "Kitaplardan ve bilgisayardan araştırmalar yaptım bu ev hakkında bir sürü saçma hikâyeler vardı. Senin anlattıklarına benzer hiçbir şey bulamadım. Biraz beyin fırtınası yaptım. Senin anlattıkların fiziksel açıdan imkânsız, bir eve kilitlenmen, Nadia'nın seni görememesi veya içinden geçmesi, bunların hepsi mantıken imkânsız şeyler. Eğer kitaplardan ve bilgisayarlardan hiçbir şey bulamıyorsak o zaman kendimiz bir çözüm üretmeliyiz. Benim tezim sana insan gibi yaşamayı hatırlatmak. Ne zamandır duş almıyorsun? Ne zamandır yemek yemiyorsun? Ne zamandır içindekileri duyguları dışa vurmuyorsun?" Hızlıca konuştuğu için soluk soluğa kalmıştı. Derin bir nefes aldı ve devam etti. "Seninle fiziksel bir temas kurduğumuzda olsan şey daha önce olmuş muydu?"

"Hayır, olmadı." Diyerek bozdum sessizliğimi sonunda.

"Belki de seni kurtarmanın yolu insan olmayı hatırlatmaktır, öğretmektir. En azından deneyebiliriz."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"İlk önce duş alacaksın ve yemek yapacağız ardından beraber yemek yiyeceğiz. Eğer sana yardım etmemi istiyorsan benim dediklerimi yapmak zorundasın. Ben bir şey söylediğimde yaparım Freya. Seni hayata döndürmek için elimden gelenin

fazlasını yapacağım." İnandırıcı gelmiyordu kulağa. İnsanlara inanmayı keseli yıllar olmuştu.

"Neden bana yardım etmeyi kabul ettin?" Sadece omuz silkmekle yetindi.

"Bilmiyorum, bu çok doğru geliyor." Demekle yetindi. "Hadi kalk artık daha alman gereken bir duş var." Diyerek gülümsedi. "Bence bu kıyafetle gezmemelisin en azından yıka da giyin kaç yıldır üstünü değiştirmiyorsun?" Tam cevap vereceğim sırada o tekrar konuştu. "Hayır, hayır bunu öğrenmek istemiyorum." Bir kapının önünde durmuştuk, burası banyoydu. "Nasıl bu kadar süre banyo yapmayıp da kötü kokmuyorsun." Cevap vermeden banyoya girdim.

"Sana Nadia'nın kıyafetlerinden getiriyorum."

"Gerek yok. Nadia'nın hoşuna gitmeyebilir."

"Sadece şu üstündeki yıkanana kadar" Diyerek kolumdan geçen girdiğim giysi odasına soktu beni. "Sana uygun bir şey buluruz zaten iki saate elbisen yıkanır ve kurur o zamana kadar Nadia'nın kıyafetlerini giyinebilirsin." Aaron dolaptan bir elbise çıkarıp üstüme doğru tuttu, beğenmeyerek yüzünü buruşturdu ve başka bir elbise aldı eline. En sonunda ben daha ne olduğunu anlamdan birkaç parça kıyafeti elime tutuşturdu ve beni aynı hızla banyonun önüne getirdi.

"Duşunu alır almaz aşağı iniyorsun." Yüz elli yıl önceye gittim sanki bir an. O yağdırılan emirler, kötü bakışlar, acı.

"Bana emir verme." Elinde ki kıyafetleri alarak banyoya girdim. Aslında aklıma daha önce de gelmişti temizlenmek fakat umursamamıştım. Şimdi yıllar sonra tıpkı diğer insanlar gibi duş alacaktım, yemek yiyecektim. Yemek yiyebilir miydim bilmiyordum, hiç denememiştim. Belki de vücudum kabul etmezdi yemeyi. Haklı olabilir miydi Aaron? İnsanlar gibi yaşamaya çalışarak eski halime dönebilir miydim?

En azından deniyordum, uğraşıyordum. Aynanın önüne geçtim, yavaşça üzerimde ki rengi beyazdan griye dönmüş elbisemi çıkarttım. Aynın yanında Nadia'nın koyduğu birbirinden farklı sabunlar, kokular ve bakım ürünlerinden bir kaçını aldım. Sadece ortak banyoya bunları koymuşsa kendi banyosuna neler koyduğunu tahmin dahi edemiyordum. Sıcak suyu açtım ve büyük küveti suyla doldurmaya başladım. Benim için soğukta olsa fark etmezdi aslında. Küvetin içine kararsızlıkla ayağımı uzattım. Suyun sıcaklığını ya da soğukluğunu hissetmiyordum. Bütün bedenimi soktum küvete. Suyun bütün vücudumu sardığını hissediyordum ve sanki özgürmüşüm gibiydi. Bu zamana kadar duş almayarak aptallık yapmıştım sanırım.

Bana ne olacaktı? Ben neydim? Ben kimdim? Bu sorular cevapsızdı. Tek bildiğim dipsiz bir uçurumdan düştüğümdü. Elimi tutan kimse yoktu, benimle düşecek kimse yoktu, aşağıda beni bekleyecek kimse yoktu. Olan tek şey yalnızlıktı. Ruhum paramparça olup ayrılmıştı milyonlarca parçaya. Ben ölmüştüm sadece fiilen değil, ruhen. Bu yaşadığım şey ölümünden daha azap vericiydi. Peki, içimde büyüyen umut, o neydi? Aaron ve o rüya benim umudumdu. O benim tutunacak tek dalımdı, bana yardım edebilirdi. Peki, o diğer adam, o kimdi? Aklımda o kadar fazla cevapsız soru vardı kayıp olmuşum cevapsız sorularla. En kötüsü ise bilinmezlikti. Sıkılıyordum yaşamımdan sadece kurtulmayı beklemekten başka hiçbir şey gelmiyordu elimden. Hem de hiçbir şey. Artık katlanamıyordum, ruhum yorgundu.

Üstümde ki kıyafetlere baktım. Altımda siyah bir pantolon üstümde ise kırmızı kaşmir bir kazak vardı. İlk defa bu çağdaki insanların giyindikleri kıyafetleri üzerimde taşıyordum. Yüz elli yıl önceyi düşünürsek kıyafetler

tamamen değişmişti. Etek değil de erkekler gibi pantolon giyiniyordum. Sadece giyiniş değil her şey değişmişti ve bu insanların arasında ne yapacağımı biliyordum. Tek yapabildiğim şey evin penceresinden dışarıyı izlemektir öyle öğreniyordum insanların yaşam biçimlerini tabi buraya doğru düzgün insanların uğramadığını düşünürsek fazla bir şey öğrenemiyordum. Bu kıyafetleri giyinmek rahatsız ve değişikti. Bana uygun değillerdi, farklıydı. Kendime biraz daha bakıp aşağı indim. Aaron koltuğa iyice yayılmış televizyon izliyordu. Evet, televizyonun ne olduğunu biliyordum tıpkı bilgisayar ve telefonları bildiğim gibi tabi hiçbirini kullanmamıştım. Aaron varlığını fark ederek kafasını televizyondan bana çevirdi. Gözlerimiz buluştuğunda sıcakça gülümsedi.

"Yakışmış." Diye mırıldanmasına karşın yanına oturdum.

"Sadece elbisem kuruyana kadar, çoktan yıkadım."

"Nasıl rahat edeceksen." Diyerek ayaklandı. "Hadi yemek hazırlamaya."

"Yemek yiyebilir miyim bilmiyorum." Dedim mutfağa doğru yürürken.

"En azından deneriz." Deneriz, deneriz, deneriz. Sözüünü tutmuştu bile beni yalnız bırakmayacağını biliyordum. O iyi kalpli birisiydi.

"Evet, deneriz." Fısıldadım, beni duymamıştı. Çoktan dolaptan bir şeyler çıkarmaya başlamıştı. Biberleri yıkamaya başladı daha sonra ise doğramaya geçti. O kadar hızlıydı ki takip edemiyordum hızını. Biberleri doğrarken benimle konuşmaya başladı.

"Ölümsüz olmak, kulağa o kadar da kötü gelmiyor." Biberleri aynı hızda kesmeye devam ediyordu.

"Ölümsüzlük, güzel olabilir. Tabi bir eve bağlı değilsen ya da yanında ölümsüzlüğünü geçireceğin kadar değerli biri varsa." Cümlelerimi tamamladıktan sonra arkasına yani bana doğru döndü. "Tek dileğim ölmek." İçimde tekrarlayıp durduğum kelimeleri ona bağış etmiştim.

"Ölmek yerinde yaşamayı istemek daha mantıklı." Dedi kesin bir tavırla.

"Yaşadım yaşayacağım kadar. Hatta fazlasını da yaşadım." Kollarını göğsünün üzerine bağladı.

"Hayır, yaşamış sayılmazsın. Ömrünün en güzel zamanlarında ruhun buraya kilitlendi." Doğruydı, ben hiçbir şey yaşamamıştım. Sadece insanları küçük penceremden izlemiştim. Ben izleyiciydim her zaman, oyuncu değil. Aaron'un hayatında da sadece seyirciydim. Bu Aaron ve Nadia'nın filmiydi.

Aaron bütün hünerlerini sergileyerek harika bir masa hazırlamıştı. "Her şey hazır, parmaklarını yiyeceksin." Eskiden erkekler kadın işlerini de yapmazlardı, yemek gibi. Çok fazla şey değişmişti, çok fazla. Kapının çalmasıyla Aaron omzunda ki elbezini masanın üzerine bıraktı ve kapıyı açmaya gitti. Gözlerimi masanın üzerinde gezdirdim. Kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Aaron dan yardım istemememin doğru olduğunu bir kere daha anlamıştım.

Bugün banyo yapmıştım, şimdiki insanların giydiği kıyafetlerden giyinmiştim, şimdi ise Aaron'la yemek yiyecektik. İçeriden gelen sese odaklanmaya çalıştım. Gelen Nadia'ydı. Çok geçmeden ikisi de içeriye girdi. Nadia masayı görür görmez Aaron'a sıkıca sarıldı.

"İnanamıyorum, bunların hepsini sen mi hazırladın? Muntazam görünüyorlar." Aaron'un gözleri şaşkınlık içinde

bana kaydı. "Sabah kötü görünüyordun ne gerek vardı o halde bunları hazırlamaya."

"Kendimi iyi hissettim ve boş durmaktan sıkılınca da mutfağa girdim." Nadia yüzünde tatlı bir gülümsemeyle masaya oturdu, benim oturacağım yere. Aaron ağzını oynatarak "Özür dilerim." Dedi. Onun aksine normal bir ses tonuyla konuşmaya başladım.

"Önemli değil sonuçta bana yardım etmen için başının etini yiyen bendim. Şimdi sevgilinle güzel bir akşam yemeği ye." Tepki vermesini beklemeden mutfaktan çıktım. Üst katta çıkıp, hala kurumamış olan elbisemi geri giyindim. Nadia'nın kıyafetlerini banyoya bırakıp çatı katına çıktım. Benim ait olduğum yer bir tavan arasıydı. Ben daha kendisinin ne olduğunu bilmeyen ucubenin tekiydim. Yaşadığım onca acıya rağmen bir insandan yardım istemiştim. En kötüsü ise hala o insana ihtiyacım olduğunu bilmektir. Buradan kurtulmak için her şeyi yapardım, her şeyi.

Nadia'nın seslerini duyabiliyordum, durmadan konuşuyordu ve gün içinde neler yaptığını anlatıyordu. Şuan yapabildiğim en iyi şeyi yaparak onların mutluluklarını dinliyordum. Nadia bir dakika bile susmuyordu. Sanırım aşk böyle bir şeydi, her şeyini anlatmak, paylaşmak. Beraber masayı toplamaya başladıklarını konuşmalarından ve çıkarttıkları seslerden anlayabiliyordum. Daha sonra beraber salona geçip bir film açmışlardı. Onlar burada yaşadıkları sürece hep böyle olacaktı. Sürekli bir seyirci olarak onların hayatlarını izleyecektim. Filmin yarısında Nadia'nın nefes alışverişlerinden uyuduğunu anlamıştım. Aaron ise tahminimce ayağa kalkmıştı. Seslere konsantre olmaya çalışarak odaklandım. Aaron, Nadia'yı kucağında taşıyarak yukarı çıkartıyordu. Kapının açılma sesi kulaklarıma doldu daha

sonra ise bir öpücük sesi. Çok geçmeden tekrar kapı sesi duyuldu. Aaron geçen sefer ki gibi bütün odalara bakıyordu. Daha fazla burada durmak istemeyerek salona indim. Sürekli yaptığım tek şeyi yaparak büyük kadife koltuğa oturdum. Çok geçmeden Aaron da salona inmişti. Beni görünce şaşkınlıkla yanıma geldi.

"Özür dilerim." Sesinde bariz bir üzgünlük vardı.

"Saçmalama asıl ben özür dilerim. Bana yardım etmen için sana baskı uyguladım ve hayatına burnumu soktum. Buna hakkım yoktu. Eğer istemezsen bana yardım etme, bu zamana kadar tek başıma üstesinden geliyordum şimdi de öyle yaparım." Geçen günkü gibi yanıma oturdu.

"Sana söz verdim. Evet, ilk başta çok korktum ama sonra seni gördükçe, bana söylediklerini düşündükçe korkum azaldı. Seni bu şekilde bırakmak istemiyorum. Belki eskiden yoktum ama artık varım belki de buraya taşınmamız seni kurtarmam için bir kaderdir. Nereden bilebiliriz ki?"Konuşurken elini elimin üzerine koydu. Tenlerimiz arasından ikimizin de tahmin ettiği gibi ışık çıktı, yine. "Bu bile sana yardım etmemin işareti veya nedeni." İçeride sevgilisi uyuyorken bunu yapması doğru değildi. Ne kadar saf ve dostça yapıyor olursa olsun yapmamalıydı.

"Sevgilin içeride uyuyor." Diyerek ellerimize baktım. Elimi elinin altında yavaşça çektim. Ben çeker çekmez tekrar tuttu. Bu sefer sadece elini elimin üstünde bırakmadı, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi.

"Seni göremez, zaten kötü bir şey yapmıyoruz. Hatta hiç bu kadar doğru bir şey yaptığımı düşünmüyorum."Ayağa kalktı ve benim de elimi bırakmadan kaldırdı. "Bu gece bu yemek yenilecek."

Tekrar girmiştik beraber mutfağa. Aaron olabileceği en hızlı şekilde güzel bir masa hazırlamıştı. Gece yarısı olmasına rağmen benimle beraber yemek yiyecekti.

"Neden ıslak ıslak giyindin elbiseyi?" Derken elinde ki kaşığı bana doğru tutarak üstümü gösterdi.

"İnsanlar alışkanlıklarından vazgeçemezler." Sadece gülmekle yetindi ve beraber masayı donattık.

"Hadi masaya. Bu sefer daha çok özendim." Dedi göz kırparak. Beraber masaya oturduk. Ağzıma bir çatal enfes görünen salatadan aldım. Yutabilecek miydim hiçbir fikrim yoktu. Yavaş yavaş çiğneyerek yuttum. Aaron merakla bana bakıyordu.

"Yiyebildin mi?" Kafamı olumlu anlamda salladım. Yüzünde ki gülümseme genişledi. "Nasıl olmuş peki?"

"Sanırım bir buçuk asırdır yediğim en güzel yemek diyebilirim." Tad alamıyordum.

"Bir buçuk asırdır hiçbir şey yemediğini düşünürsek bu kesinlikle bir iltifat değil." Dedi o da bir çatal salatasından alırken.

"Zaten iltifat etmek istememiştim."

"Hadi ama ne kadar uğraştığımı gördün. İnsan bir teşekkür eder." Dedi kırılmış gibi yaparak.

"Bunun bir özür yemeği olduğunu düşünürsek, hayır. Teşekkür etmeyeceğim." Ağzına büyük bir lokma daha attı ve ağzı dolu olmasına rağmen konuşmaya başladı.

"Peki pes, sen kazandın. Yemekten sonra sabaha kadar film izlemeye ne dersin? Daha önce hiç izledin mi?" Neden böyle bir şey istiyordu ki daha dün gece ben değil miydim onu zorlayan, bana yardım etmesi için.

"Saat gece yarısını geçiyor. Zaten bütün gün benimle uğraştın, dün de izin vermedim doğru düzgün uyumana. Git ve dinlen."

Ağzında ki lokmayı yuttuktan sonra konuşmaya başladı.

"Beni arkadaşın olarak gör. İtiraz istemiyorum." Dedi ve gülümsedi. Gülümsemeye en çok yakışan varlıktı belki de ama bu kadar hayat dolu olması değışikti.

"Neden sürekli gülümsüyorsun?" Gülümsemeye devam ederek göz kırptı.

"Nadia'yı bu gülümsemelerimle tavladım." Ona garip garip bakmam karşısında yüzünde ki gülümsemeyi sildi. "Şaka yapıyorum. Üstelik sende gülümsemelisin, seni hiç gülümserken görmedim." Gülümserdi insan mutlu olduğunda, hissettiğinde, eğlendiğinde, yaşayabildiğinde gülümserdi. Ben ise bunların hiçbirine sahip değildim.

"Hissetmezsen gülümseyemezsin." Yine derin derin bakmaya başladı.

"Bana buraya hapis olmadan önceki hayatını anlat."

"Belki sonra şimdi sen anlatmaya ne dersin?" Hüzünle tebessüm etti.

"Ben beş yıl önce ailemi trajik bir yangında kaybettim. Sadece ağabeyim Damian var, ailemden hayatta olan. Her zaman onun gibi güçlü olmak istemişimdir kendisi belki en iyi ağabey değil ama onu çok seviyorum. Haftaya o da buraya taşınacak. Nadia'yla pek anlaşamazlar ama benim için ikisi de deneyecek. Nadia'yla tam iki buçuk yıldır çıkıyoruz. Onu çok seviyorum, gözlerine baktığımda içim titriyor. O mutlu olduğun da bende mutlu oluyorum o üzüldüğünde ise yıkılıyorum. Aşk zaten bu değil midir? Her şeyi ortak hissetmek? Buraya yeni bir hayat için taşınmıştık ve karşıma sen çıktın. Aldığım evin hayaletli olduğunu nereden bilebilirdim." Son cümleyi gülerek söylemişti. "İşte bu benim,

sıradan ve normal. Bence asıl olaylar sende." Sadece suskun kaldım ve birkaç çataldan fazla alamadığım tabağımı tezgâhın üstüne koydum ve kapıya yöneldim.

"Nereye gittiğini zannediyorsun? Film sözün vardı." Yine gülümsedi, gülümsemekten bıkmıyordu.

5: İŞARET

Aaron her gece yaptığı gibi Nadia uyuduktan sonra yanıma gelmişti. Altını çiziyorum 'Nadia uyuduktan sonra.' Aradan bir hafta geçmişti, her gece sabahlara kadar sohbet ediyorduk. Birikmişti sanki içimde her şey, ihtiyacım vardı paylaşmaya. "Yarın akşam Damian geliyor." Heyecanla şakıdı. Tıpkı çocuklar gibi sevinçliydi, saf bir sevinç. Yıllardır muhtaç olduklarım listesinde başı çekiyordu şüphesiz, sevinç. "Onu çok seviyorsun." Aaron'un iki cümlesinden biri 'Damian' oluyordu. Ondan o kadar çok bahsetmişti ki görmeden tanımaya başlamıştım.

"Nasıl sevmem ki? O benim tek ailem. Örnek alınmayacak biri olsa da ona imreniyorum. Yeri geldiğinde umursamaz yeri geldiğinde en çok önemseyen kişi o oluyor. Hele o gizli saklı yaptığı kahramanlıklar yok mu, bayılıyor. Benimle fazla ilgilenmez ama biliyorum beni seviyor. Sevgisini bile belli edemeyecek kadar bencil ve egoisttir. Bazen kendi canını feda edebilecek kadar fedakâr bazen de karşısındakini öldürebilecek kadar gözü karadır." Bu cümleler o kadar tanıdık ki, daha önce duyduğuma dair yemin bile edebilirdim. Bir an rüyamda ki cümleler beynimde tekrar perde aldı.

"Öl de bir saniye beklemeden kalbime bıçak saplayayım, öldür de bir saniye bile beklemeden o kişiyi öldüreyim, beni yaşat de bir saniye beklemeden sena yaşam nefesimi vereyim."

Birden kaplamıştı cümleler beynimi, tekrar rüyadaydım sanki. Bıkmıştım her gece aynı rüyadan. Rüyamı Aaron'a da anlatmıştım. Rüyaya yorum arıyorduk günlerdir.

"Damian'la tanışmak için can atıyorum."

Merdivenlerde oturmuş Aaron ve Nadia'nın hazırlanmalarını izliyordum.

"Biraz sakın olmayı dene Aaron, gelen kişi sadece gıcık kardeşin." Aaron kardeşini aylardır görmediğini söylemişti. Onu özlemişti, saatlerdir yerinde duramıyor hatta dakikaları sayıyordu. Çok bağlıydı Damian'a. Aaron beni fark ettiğinde her zaman yaptığı gibi sıcak bir şekilde gülümsedi. Nadia odadan çıktığında vakit kayıp etmeden yanıma oturdu.

"Onu çok özledim."

"Görebiliyorum, yerinde duramıyorsun." Kafasını onaylarcasına salladı, elimi tuttu. Elimi tutar tutmaz tekrar tenlerimiz arasından ışık yayılmaya başlamıştı.

"Elimi tutmamalısın. Senin bir sevgilin var, git onun elini tut." Bu konuşmayı aralıksız her gün yapıyorduk.

"Bozuk plak gibi şunu tekrarlamaktan bıkmadın mı?"Elimi çekmek istedim ama izin vermedi.

"Neden?" Elim elinden tekrar çekmeye çalıştım ve başarılı oldum. "Neden sürekli elimi tutuyorsun?" Pürüzsüz yüzünde ki biçimli kaşları hafifçe çatıldı.

"Şu çıkan ışık olayı hoşuma gidiyor."

"Sadece ışık hoşuna gittiği için mi elimi tutuyorsun?" Aaron nadir zamanlarda ciddi olurdu ve şuan da o nadir zamanlardan birindeydi. Her zaman gülen birine ciddilik, soğukluk yakışmıyordu.

"Evet." Nadia odaya geri döndü. Üzerinde harika bir elbise vardı, yüzünde onu güzel gösteren renkli boyalar vardı. Mükemmel gözüküyordu, sevmediği biri için fazla özenmişti.

"Yerde oturma Aaron üşüteceksin." Aaron ayağa kalktı ve ben hiç yokmuşum gibi konuşmaya başladı. Zaten sadece yalnız olduğumuzda görebiliyordu beni.

"Benim güzel sevgilim benim için endişelenir miymiş?"

Kollarını Nadia'nın ince beline doladı.

"Bu aralar hiç dışarı çıkmıyoruz sıkılmaya başladım."

"Çıkarız müsait olduğumuz bir zaman." Aaron ona âşık, gerçek anlamda âşık. Aaron'un gözlerinde ki ışık hiçe sayılmayacak kadar parlaktı. Daha birkaç dakika önce elimde olan elleri şimdi sevgilisinin kollarındaydı. Nadia parmak uçlarında uzandı ve Aaron'un dudaklarına bir öpücük kondurdu. Aaron, Nadia'ya daha sıkı sarılarak öpücüğü derinleştirdi. Eskiden insanlar evlenmeden aynı evlerde yaşamazlardı, evlenmeden yakınlaşamazlardı. Şimdi dünya çok değişmişti. Kafamı başka yöne doğru çevirdim, bu görüntü şahit olmak isteyeceğim türden bir şey değildi. Ayağa kalktım, yukarı doğru çıkacağım sırada kapı çaldı.

"Ve Damian her zaman ki gibi yapacağını yapar." Aaron'un mırıldanışına karşın Nadia gülerek kapıya yöneldi. Aaron da hemen Nadia'nın yanına gitti. Aaron öne çıktı ve kapıyı açtı. Damian kafası yere eğik bir şekilde bekliyordu. Sadece geceye medyan okurcasına siyah saçlarını ve saçlarıyla uyum içinde ki siyah kıyafetlerini görebiliyordum. Kafasını acelesiz bir hareketle kaldırdı.

Tanıdık gözleri, keskin yüz hatları, uzun boyu, inanılmaz suratı, gece gibi saçları, biçimli dudakları ve gündüz gibi mavi gözler. Bu oydu, bu rüyamda ki adamdı. Beni kurtaracağını söyleyen adamdı. Gözleri gündüz gibi mavi saçları gece gibi siyahtı. Tezatlık ilk defa bu kadar muhteşemliğe bürünmüştü gözümde. Vücudunu saran siyaha karşın teni bembeyazdı.

"Uzun zaman oldu kardeşim." Rüyamda ki boğuk ses tonu artık daha netti. Onu daha tanımdan rüyamda beni kurtardığını görmüştüm şimdi ise gerçektir. Rüya kadar sahte yaşam kadar gerçektir.

Aaron'la sıkıca sarıldılar. İkisinin de birbirlerini özledikleri gözlerinden, sarılmalarından dahi belli oluyordu. Damian, Aaron dan ayrıldı. İçeri yavaş adımlarla girdi, etrafı inceliyordu. Damian, Nadia'yı gördüğünde bir böcek görmüşçesine yüzünü buruşturdu.

"Biricik kardeşimin güzeller güzeli sevgilisi nasıllar acaba?" Sesinde bariz bir alay, suratında yarım ağız bir sırıtış vardı. Mükemmelliğin vücut bulmuş hali gibiydi, fazla güzeldi. Nadia'nın yüzünde sevimli bir gülümseme hâkimdi, gözleri fazla canlıydı. Nadia kollarını Damian'a doladı. Damian karşılık vermek yerine sarılışı oldukça kısa kesmeye çalıştı. "Damian odanı hazırladık istersen biraz dinlen ya da direk sofraya geçelim. Salonda da dinlenebilirsin." Aaron bir solukta nefes dahi almadan konuşmuştu. Çok fazla heyecanlıydı hâlbuki Damian onun kardeşiydi. Bu kadar heyecan fazlaydı. Aaron, Damian'ı taparcasına seviyordu. "Sakin ol kardeşim. Ben odama bir göz atayım, sıcak bir duş iyi gelecektir." Konuşma tarzı ve hareketleri fazla rahattı. "İstersen odana kadar sana eşlik edebilirim?" Nadia'nın hevesli sesi kulaklarını tırmalamıştı. Damian da benim gibi düşünüyor olacak ki yüzünü buruşturdu. "Aaron bana odamı gösterir misin?" Damian, Nadia'yı hiç duymamış gibi konuşmasına Nadia bozulmuş gibi gözüktüyordu. "Tabi." Aaron sevgilisinin ve kardeşinin anlaşılamamalarına alışık olduğu her halinden belliydi.

Damian ve Aaron yukarıya doğru çıkmaya başladıklarında peşlerine takıldım. Aaron beni unutmuş gibiydi ve beni fark ettiğinde yüzünde ki ifade görmek isteyeceğim türdendi. Beş dakika önce yanımda oturuyordu, ahmak. Büyük ihtimalle Nadia'yı öpmeye başladığında benim varlığım onun için yok olmuştu. Ben yok olmaya alışkındım, sorun olmazdı ama Aaron dan beklenmeyecek bir davranıştı. Yukarı çıkmaya devam ettiler ve bende peşlerinden gitmeye devam ettim. Aaron, arkalarından geldiğimi fark ettiğinde durdu. O durunca ne olduğunu anlayamayarak Damian da durmuştu. Tam Damian'ın arkasında olduğum için o durunca hızımı alamayarak sertçe sırtına çarptım. Damian birden öne doğru sendeledi, beni hissetmişti. İçinden çıkıp gitmem gerekiyordu ama olmamıştı, beni hissetmişti. Beni görmeyen kimse hissedemezdi. Aaron şaşkınlıkla bakıyordu, benim de kafam en az onun kadar karışmıştı. Damian arkasını döndü, benim olduğum yere doğru bakmaya başladı. Kocaman bir boşluğa bakıyordu ama o boşlukta benim gözlerime baktığından bir haberdi. O kadar derin bakıyordu ki beni gördüğünü bile düşünebilirdim. Gözleri yakından daha parlak, daha ölümcüldü. Güzelliği yakından çok daha netti. Aaron birden kahkaha atmaya başladı.

"Hoş geldin şakası." Damian çatık kaşlarını Aaron'a çevirdi.

"Hayır, sen yapmadın. Sen yanımdaydın." Ses tonu kuşku içindeydi.

"Tabi, zaten ben değil hayaletler yaptı." Aaron'un dalga geçercesine konuşması yalanını biraz daha sağlamlaştırıyordu. İyi kıvrırmıştı. Aslında bu söylediği benim onların arkasında olmam kadar gerçekti. Damian tatmin olmadığı on metre öteden bile anlaşılırdı. Önüne döndü ve uzun koridorda

yürümeye devam etti. Aaron da bana kısa bir bakış attı ve önüne döndü.

"Bu evi hangi akla hizmet aldınız? Korku filmlerindeki evlere benziyor, hani şu filmin sonunda herkesin öldüğü evler."

"Bir hayalet değilim ya da öyleyim. Fakat bir katil olmadığımı eminim." Aaron sesimi duymuştu ve gülmemek için dudağını dişledi. Damian'ın çatık olan kaşları biraz daha çatıldı.

"Şu sesi duydun mu?" Aaron'un yüzü ani bir şekilde ciddileşti. Önce beni hissetmişti, şimdi ise duyuyordu. "Fısıltı gibi?"

Aaron durumu toparlamak için yüzüne zoraki bir gülümseme kondurdu.

"Yoksa yüce Damian korktu mu?" Damian cevap verme zahmetine girmeden ifadesiz bir şekilde Aaron'a baktı.

Damian'ın yüzü tamamen ifadesizdi, bütün alay yok olmuştu.

Yürümeye devam ettiler. En sonunda koridorun sonunda ki odanın önünde durdu Aaron. Bu oda benim girmeye çalıştığım fakat kilitli olduğu için giremediğim odaydı.

"Nadia ve ben sana bir sürpriz yapmak istedik. Aslında Nadia'nın fikriydi böylece aranızda ki buzlar eriteceğini düşündü." Bu odaya onlar taşındığından beri hiç girmemiştim. Nadia'nın sevmediği birine hazırladığı oda kesinlikle merak konusu değildi. Damian kadar benimde bu odanın arkasında ne olduğundan haberim yoktu. "Bütün tasarım Nadia'ya ait. Biliyor musun senin neler seveceğini benden daha iyi biliyor." Damian aynı ifadesizliğini sürdürmeye devam etti. Sanırım sürpriz fikri hoşuna gitmemişti, ya da Nadia'dan gelen sürpriz fikri mi demeliyim. Nadia'ya bakışlarında bariz bir tikslenme vardı. Aaron cebinden anahtarı çıkardı, yavaşça anahtarı deliğe soktu ve kapıyı açtı.

Önüme serilen manzara karşısında adeta olduğum yere mihlanmışım. Bu, bu hayatımda gördüğüm en güzel

şeylerden biriydi şüphesiz. Büyük duvar yıkılmış yerine duvarın tamamını boydan boya kaplayan bir cam gelmişti. Cam evin arkasında ki büyük ormanın güzelliğini gözler önüne seriyordu. Bu dışarıdaymışım gibiydi, sanki özgürmüşüm gibi. Bütün oda hala ahşapla kaplıydı, odanın ortasında kocaman siyah bir yatak vardı. Banyo ve odanın arasında sadece kenarları ahşapla kaplanmış sürgülü buğulu bir cam vardı. Camın karşısında ikili deri siyah bir koltuk vardı. Odayı incelemeyi bırakıp istemsiz bir şekilde Damian'a baktım. Yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. Ne beğendiğini ne de beğenmediğini gösteren bir hareket yapıyordu.

"Nasıl olmuş?" Aaron hevesle soludu.

"Dinlensem iyi olur." Aaron'u duymazlıktan gelerek açtı ve yatağın üzerine attı. Aaron'un yüzünde ki muhteşem gülümseme yavaşça solmaya başladı.

"Nasıl istersen." Diyerek kapıya yöneldi. Ben ise tam aksine camın karşısında ki ikili koltuğa oturdum. Aaron tam odadan çıkacağı sırada benim içeride olduğum aklına gelmiş olacak ki bana doğru döndü. Kaşını kaldırarak kafasıyla kapıyı işaret etmeye başladı.

"Burası harika Aaron. Sen çık ben manzarayı izlemek istiyorum." Damian üzerinde ki tişörtü çıkaracağı an da durdu. "Yine aynı ses duymuyorum deme bana." Aaron az öncekiyle eş değer bir şaşkınlıkla Damian'a baktı. Sesimi duymaması gerekirdi, bu yanlıştı. Gerçi onlar bu eve taşındığından beri ne doğru olmuştu ki.

"Ne sesi Damian ben ses falan duymuyorum."

"Boş versene." Aaron bozuntuya vermeden güldü.

"Yorgunluktan olmayan sesler duymaya başladın, dinlen." Damian omuz silkti ve tekrar tişörtünü çıkarmak için ellerini tişörtünün eteklerine götürdü. "Dur!"

"Neden?" Aaron cevapsız kalarak bana tekrar kaş göz yapmaya başladı. "Bence dinlenmesi gereken sensin." Aaron'un daha fazla konuşmasını beklemeden üzerinde ki tişörtü hızlıca çıkardı. Gözlerim çıplak sırtında gezindi. İlk defa yarı çıplak bir erkekle aynı odada bulunmuyordum. Aaron'u da görmüştüm. Teni püsürsüzdü, tişörtünün altından belli olan kasları tişörsüz kesinlikle çok daha göze çarpıcı duruyordu. Her erkeğin teni bu kadar pürüzsüz müydü? Gözlerim hala Damian'ın çıplak tenindeyken, Damian siyah pantolonunun düğmesini açtı. Daha fazla izlememleydim hem de kapıda bana sinirle bakan bir Aaron varsa kalma fikri pek iç açıcı gelmiyordu. Ben odadan çıkar çıkmaz Aaron kapıyı sertçe çarptı ve kolumu sert denilmeyecek bir şekilde tuttu. "Kolumu bırak." İnatla biraz daha sıktı. Karşımıza çıkan ilk kapıyı açıp kolumdan sürükleyerek içeri soktu. "Neden sana işaret yaptığımda gelmiyorsun?" "Güzel bir vücudu vardı." Sinirle elini saçlarından geçirdi. "Benim ki daha güzel." Ses tonunda kıskanç bir çocuğun sesi vardı. "O zaman git ve sevgiline göster." Sinirle soluyarak bana doğru birkaç adım attı. "Neden konuyu dönüp dolaştırıp Nadia'ya getiriyorsun?" Sert tavırlarının bana işlemediğini anlamadığını göstermek için ben de ona doğru birkaç adım attım. "Öyle bir şey yapmıyorum." "Tam olarak yaptığın bu" Gözlerimi, sinirle parlayan gözlerinden ayırdığında beni bir banyoya soktuğunu anladım. Ben bakışlarımı banyoda dolandırırken birden omzumda hafif bir baskı hissettim. Beni geriye doğru ittiriyordu. En sonunda sırtım banyonun soğuk fayansına çarptı. Bir eli hala omzumdaydı. "Beni kıskanıyor musun?"

"İşte şimdi saçmaladın. Ben kıskanmam, sevmem, hissetmem. Ben bir hayaletim." Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden öylece kaldık. Bana çok yakındı. "Bu saçmalıklardan önemli şeyler var." Gözleri ilk önce dudaklarıma kaydı. Sonra ise kolunu arkamdaki duvara yasladı. Gözlerini yavaşça kapattı. Gözlerini kapatması ikimiz içinde iyi olmuştu çünkü kehribar rengi gözleri çok derin bakıyordu. Derin bir nefes aldı.

"Neymiş o?" Dedi kapalı gözlerinin ardından.

"Damian rüyamda ki diğer adam." Birden gözlerini şaşkınlıkla açtı. "Beni hissedebiliyor, duyabiliyor. Rüyamda benim için her şeyi yapacağını söylüyordu. Belki o bana yardım edebilir." Diğer elini de sertçe sıkarak arkamda ki duvara yasladı. Hayır, hayır yaslamadı yumruk attı. Onun iki kolunun arasında sıkışmıştım.

"Aptal bir rüyaya göre hareket edemezsin. Eğer rüyalar gerçek olsaydı herkes uçuyor olurdu." Dişlerini o kadar çok sıkıyordu ki çenesinde ki kaslar gerilmişti. Sinile soludu.

"Elimde bir rüyadan fazla ne var ki? Ben normal bir insan değilim hatta normali bırak artık insan olduğumu bile zannetmiyorum. Bir buçuk asırdır sefil bir haldeyim. Bir buçuk asırdır rüya görmezken şimdi aynı rüyayı her gece görüyorum. Bu insanların gördüğü saçma, anlamsız rüyalardan olamaz, bu bir işaret." Ve ben bu işaretin peşini bedeli ne olursa olsun bırakmayacaktım.

Merhaba millet! Bölümler maalesef ki uzun aralıklarla yayınlanıyor. İki hikaye yazıyorum ve diğerini final yaptıktan sonra SONSUZ'a odaklanmak istiyorum. Bölüm hakkında eleştiri ve görüşlerinizi bekliyorum.

6:RÜYA

Yanıyordum, kendi cehennemimde yanıyordum. Yanmak için ateşe gerek yoktu, benim içim kavruluyordu. İçimdeki yangın her geçen saniye korlaşıyordu. Ruhum kollarını ebedi sonsuzluğa açmıştı. İlerimi göremediğim bir yolda yoldaydım. Her adımım bilinmezlik, her adımım sonu olmayan bir uçurumdur. Bilinmezlikte kaybolmuştum, geçmişim ve geleceğim karanlıktı.

Geriye dönüp baktığımda kendi hatalarımda boğuluyordum. Ruhumun yaşlanmayı durdurmasına, zamana karşı koymasına rağmen düşündükçe olgunlaşıyordum. Adımın ve ailemin lanetini taşıyordum. Freya... Güzellik ve aşk abidesi. İsimlerin insanların benliğini oluşturduğuna inanırdım ta ki mavi gözlü, gece saçlı ve daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemeyen Damian'ı tanıyana kadar. O istisnaydı, vücudunun duruşundan yüz hatlarının keskinliğine kadar anlaşılabilirdi bu. Asla evcilleştirilemezdi ve buna ihtiyacı yoktu. Gözleri onun karanlığa ait olduğunu haykırıyordu.

Bu gece Aaron yanıma gelmemişti, Nadia ile birlikte uyumayı tercih etmişti. Banyoda bana o kadar yakın olmasına rağmen şuan Nadia'nın kollarındaydı. Hem çok yakın gibiydi hem de çok uzak. Ne yaptığını ve neler yapacağını kestiremiyordum. Paketlenmiş bir hediye paketi gibiydi. Aaron ne yaptığını kestiremeyeceğim karışıklıktan başka bir şey değildi ya da hayal kırıklığı demeliyim.

Tavan arasına çıkacağım sırada Damian'ın odasından eşsiz bir melodi yayılmaya başladı. Vücudumu değil ruhumu hareket ettirerek melodi havuzuna doğru yürümeye başladım. Aralık olan kapıya yaslandım, onu görebiliyordum. Bir an gözüme cennetten bir kare doldu sanki. Damian büyük siyah yatağında

uzanıyor ve eşsiz melodiler ona eşlik ediyordu. Çok geçmeden onun fısıltı gibi çıkan sesi kulaklarıma dolmaya başladı.

Come and take a walk on the wild side

Let me kiss you hard in the pouring rain

You like your girls insane

Choose your last words

This is the last time

Cause you and I, we were born to die

Ayaklarım benden habersiz, onun yanına yakınlaşmıştım.

Şarkının büyüüne kapılmıştım adeta ve yeni yeni kendime geliyor gibiydim. Yatağa yavaşça oturdum. Benimkinden iki veya üç katı belki de daha fazla olan vücudu yanımdaydı.

Gözleri sanki dünyadaki en huzurlu yerdeymiş gibi kapalıydı.

Ama öyle bir yer yoktu. Dünya her geçen gün çürüyen bir cehennemden ibaretti.

Elim benden habersiz havaya kalktı. Yumuşak tenine dokunmak için kalbim, beynimle savaşa girdi ve her zaman ki gibi mağlup beynim oldu. Elim çıkık elmacık kemiklerinde gezinmeye başladı. Teni pürüzsüz ve yumuşaktı. Tenlerimiz arasından ışık yayılmıyordu ama bu çok daha değişikti.

Yanağında gezinen parmak uçlarım yaşam bulmuş gibiydi, parmak uçlarım da kan dolaşıyormuş gibi. O kadar sıcak ve güzeldi ki bir an ellerimin dudaklarının üzerinde gezinmesinin nasıl olacağını düşündüm. Şarkının nakaratı büyük bir tutkuyla devam ediyordu. Elimin altında kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum ve çok geçmeden gözleri hızla açıldı. Elimi gözlerini açtığı gibi yüzünden çektim. Beni hissedebiliyordu ve ben bunu bile bile ona dokunmuştum. Elini yanağına götürdü ve güldü. Bu gülüş sahte veya alaycı değildi, gerçekte. Güldüğünde göz kenarlarında oluşan kırışıklar bir canlıya sadece bu kadar yakışıydı. Yanağında ki çukurlardan

bahsetmek dahi istemiyorum. Bir ressam onun gülüşünden esinlenerek bir eser ortaya çıkarsaydı şüphesiz o eser dünyada ki en güzel manzara olurdu.

"İşte şimdi kafayı yemeye başladım." Tekrar gözlerini kapattı ve eş zamanlı olarak şarkı değişti. Kararsızca ve yavaş hareketlerle yanına uzandım. Gözlerimi onun gibi kapattım ve kendimi şarkının büyüüne bıraktım.

Will you still love me when I'm no longer young and beautiful
Will you still love me when I got nothing but my aching soul
I know you will, I know you will
I know that you will

Will you still love me when I'm no longer beautiful
Duyup ve duymayacağını kestirmeden kafamı ona çevirdim.

"İyi geceler Damian." Kafamı tekrar onun gibi tavana çevirdim ve ilk defa yarınımı düşünmeden uykuya daldım. Her yer karanlıktı. Tek aydınlık harla yanan şömineydi. Evin salonundaydım ama tek bir eşya dahi yoktu sadece şömine. Üzerimde yirmi birinci yüzyılın kıyafetleri vardı. Dizlerimden üstte biten siyah bir elbise, saçlarım omzumdan dalgalar halinde sarkıyordu. Etrafa bakınmaya başladım.

"Seni seviyorum." Kulağıma dolan, yabancı olmama göre sese doğru yürümeye başladım. Birden şömine ve salonun duvarları yok oldu. Yerini dipsiz karanlığa bıraktı.

"Seni seviyorum." Aynı ses tekrar kulaklarımda çınladı. Rahatsız edici olmaya başlayan karanlığın yanında ayak sesleri duymaya başladım. Sesler gittikçe netleşiyordu. "Ben buradayım." Bu sesi tanıyordum.

"Aaron?"

"Benim, sesime doğru gel. Orada güvende değilsin." Sese doğru nedenini bilmediğim bir şekilde hızla koşmaya başladım. Koşuyordum ama tek görebildiğim zifiri karanlıktı.

"Son adım Freya. Sesime doğru son bir adım daha at." Tam adım atmak için ayağımı kaldırmıştım ki ensemde sıcak bir nefes hissettim. Bütün vücudum sıcaklıkta titredi.

"Freya." Duyduğum melodik sesle sarsıldım. Arkamda nefesinin sıcaklığını ses tonun tehlikesini hissettiğim Damian'dı. Günlerdir her gece aynı rüyama giren adam. Ama bu sefer farklı bir rüyaydı. Birden önüm tamamen aydınlık oldu, tamamen beyaz. Gözüm aydınlıkla kamaştı. Arkam ise hala zifiri karanlıktı. Aaron aydınlıkta parlıyordu. Damian ise arkamda ki zifiri karanlıktaydı. Damian diğer rüyamda yaptığı gibi elini belime sardı. "Beni hissedebiliyor musun Freya?" Kafamı mekanik hareketlerle salladım. Hemen arkamda olduğu için beni hissediyordu. "Bir seçim yapmak zorundasın Freya." Ensemi tüy gibi okşayan sesiyle fısıldadı.

"Ne seçimi?"

"Ya benimle burada kal ve karanlığında beraber boğulalım." Sesi biraz daha yakındı çünkü dudakları kulağımın hemen arkasındaydı.

"Ya da benimle beraber aydınlığa geç ve huzura kavuş. Onu ise karanlığında yalnız bırak." Aaron aydınlıktan elini bana uzatıyordu. Elimi Damian'ın belimde ki elini üstüne koydum.

"Sende gel."

"Ben o fırsatı günahkârlığımla kaçırdım. Beni buradan çıkartamazsın. Ya benimle karanlıkta boğulursun ya da beni bırakırsın ve tek boğulurum." Aaron biraz daha yakınlaştı.

"Gel benimle Freya." Bir yanım koşarak Aaron'un kucağına atlamak diğer yanım ise Damian'ın kollarında kalmak istiyordu. Yaşadığım en büyük ikinci araf, tıpkı yaşam ve ölüm arasında kalmak gibi. Tam dudaklarım içimde ki fırtınayı dışa vurmak için aralanmıştı ki vücudum büyük bir boşluğa düştü.

Gözlerimi gördüğüm rüyadan kalan karelerle açtım. Günler sonra değişik bir rüya görmüştüm ve rüyam yine Carlton kardeşlerle kaplıydı. Aklımda cevapsız onlarca soru vardı ve ne yapacağımı bilemiyordum. Aaron'a anlatmak konusunda bile kararsızdım. Damian'ın yatağındaydım, burası kesinlikle olmamam gereken bir yerdi. Yumuşak yatağın siyah çarşafından hafifçe doğruldum. Gözlerim bir süre Damian'ın üzerinde takıldı. Nasıl onu gerçekte görmeden önce rüyamda görmüştüm bilmiyordum. Beni nasıl hissediyor bilmiyordum. Beni nasıl duyuyor bilmiyordum. Bu rüyaların anlamı neydi bilmiyordum. Aaron beni nasıl görebiliyordu bilmiyordum. Bildiği tek bir şey dahi varsa o da bu son zamanlarda hiçbir şey bilmediğimdi.

"Freya?" Bu sesi tanıyordum. Tıpkı rüyamda ki gibi adımı söyleyişi, sadece artık buğulu değildi. Aaron yüzünden okunan şaşkınlıkla bana bakıyordu. Yataktan tamamen doğruldum ve ayağa kalktım. Kapının eşiğinde öylece durmuştu, bana bakıyordu. "Bana bu yatakta ne yaptığını açıklar mısın?" Damian'ın uyduğunu bilmesine rağmen sesini kısmaya gerek dahi duymamıştı.

"Ne zamandan beri sana hesap verir oldum?" Damian'ın uyanmamsı için odadan çıktım, Aaron peşimden geliyordu. "Benden yardım istediğinden beri." Birden geriye doğru çekildim. İki kolumdan tutarak beni kendisine yapıştırmıştı. Elleri kollarımı sıkı sıkıya tutuyordu ve birbirimize değen her santimimizden parlak ışık huzmeleri yayılıyordu.

"Damian'ın yatağında ne arıyordun?" Az önceki yüksek sesinin aksine şimdi fısıldıyordu. Sesinde ki sinirli tınının altında yatan karanlık karşısında normal bir insan korkudan bayılabilirdi ama hesapta olmayan bir şey vardı. Ben normal

değildim, hatta ben insan da değildim. Geçen gece yaptığı gibi beni en yakın kapılardan birine çekiştirdi.

"Neden dün gece yanıma gelmedin?" Sorum karşısında kısa bir süre afalladı. Ona böyle bir soru yönelteceğimi düşünmemiştii.

"O yatakta ne arıyordun?" Diye diretti.

"Eğer bana dün gece neden yanıma gelmediğini anlatırsan bende sana anlatırım." Cevapsız kalarak gözlerini kaçırdı.

"Neden dün gece yanıma gelemdin?" Diye sorumu yineledim. Elini saçları arasından geçirdi, bu hareketi çok sık yapıyordu. Sanki ona özel olmuş gibiydi bu hareket. Yutkunduu ve o yutkunurken adem elması yukarı inip kalktı.

"Hayatım sadece sen değilsin Freya. Bir sevgilim var ve ona vakit ayırmak istedim. Her gece senin yanına gelemem." Haklıydı, ben evinde dolanan bir hayalettim, yabancıydim. Ona bu soruyu sormam bile hataydı.

"Dün gece bir şarkı sesi duydum. Damian'ın odasından geliyordu, çok hoşuma gitti. Kendime hâkim olamadım ve onun odasına gittim, onun yanına uzandım. Çok geçmeden uyudum ve rüya gördüm. Bu sefer değışikti." Ona olanları anlatıyordum ama atladığım birkaç nokta olabilirdi. Mesela Damian'ın yanağını okşamam gibi. Bir hayaletin kardeşinin etrafında dolaşmasını eminim ki istemezdi.

"Rüyada neler oluyordu?"

"İlk önce karanlıktı, çok karanlık. Senin sesini duyuyordum, sesine doğru koşuyordum. Sonra aydınlık oluyordu, aydınlıkta sen vardın, bana elini uzatıyordun. Arkamda birden Damian beliriyor ama onu göremiyor sadece hissediyorum ve sesini duyabiliyorum. O karanlık taraftaydı. Benden bir seçim yapmamı istiyorsunuz ve cevap veremedem uyanıyordum." Birkaç dakika boyunca ikimizde sessiz kaldık. Kaşları çatık,

yüz hatları gergin bir şekilde ne olduğunu tahmin edemediğim şeyler düşünüyordu.

"Ne seçimi?" Diye sordu. Ses tonu karanlıktı, gözleri mavi ve grinin en koyu tonuna bürünmüştü.

"Ya seninle aydınlığa kavuşacaktım ya da Damian'la beraber karanlıkta boğulacaktım." O da rüya ve gerçek arasında ki bağlantıyı çözmüş olsa gerek kalp atışları hızlanmıştı. O kadar hızlıydı ki sesini duyabiliyordum.

"Rüyada seni görebiliyorum, gerçekte de seni görebiliyorum. Damian seni rüyada hissediyor, duyuyor ama birbirinizi göremiyorsunuz, gerçek hayatta da seni göremiyor. Kesinlikle bir şeylerle bağlantılı." Arkasını döndü ve kapıya yöneldi.

"Rüya tabirleri ve burçlarla kafayı bozmuş bir arkadaşım var onunla konuşacağım." Kapıyı çarptı ve gitti.

7: KORKU

Güneş ağaçların arasından usulca süzülüyordu. Her gün ortaya çıkan bu güneş bir gün benim için doğacaktı. Bir gün tamamen özgür uyanacaktım hayata. Yeniden güneşin yakıcı sıcaklığını hissedebilecektim. Güneş sadece benim için olacaktı. Kollarımı bacaklarıma sıkıca sardım. Kendimden daha iyi bir tutunacağım yoktu eğer kurtulmak istiyorsam dayanmalı ve savaşmalıyım.

Bir çıkış yolu bulmalıyım. Evime gelen bu yabancıların hayatlarını seyretmek özgür olma arzumu arttırıyordu.

Bedenim dışarıda gezinmek için titriyordu, özgür olmak için. Tek yapabildiğim şey beklemektir daha ilerisi benim için koca bir bilinmezlik, boşluktu ve ben her geçen gün bu boşlukta daha fazla kayboluyordum.

Evden ayak sesleri geliyordu. Uzağı duymak benim için gereksiz miydi yoksa nimet miydi bilmiyordum. Tek bildiğim şey, iyi duyan kulaklar yerine iyi nefes alan bir vücudun işime daha çok yarayacağıydı. Çok geçmeden kapı sesi evin içinde yankıladı.

Aaron elinde birkaç defter yaprağıyla dışarı çıkmıştı. Onu gördüğümde rüyam seriliyordu gözlerimin önüne. Beni fark edemeden bahçeye park edilmiş arabaya bindi. Motoru çalıştırır çalıştırmaz büyük bir toz dumanı kalkmıştı yerden. Araba bozuk yolda sarsılarak ilerlemeye başladı.

Çıplak ayaklarımla eşliğinde merdivenlerden yavaş adımlarla indim. Mutfaktan sesler geliyordu, adımlarımı mutfığa doğru yönelttim. Nadia fazla neşeli bir şekilde yemek masasını donatıyordu. Kısık seste hareketli bir parça açmış ve nakaratlarını tekrar ediyordu.

Psycho Killer

Qu'est-ce que c'est

fa fa fa fa fa fa fa fa far better

Run run run run run run run run away

Psycho Killer

Qu'est-ce que c'est

fa fa fa fa fa fa fa fa far better

Run run run run run run run run away

Nadia uçuşan kısa eteği ve beyaz tenin üzerinde eşsiz bir güzellikte duran kırmızıya boyalı dudaklarıyla hem şarkının nakaratına göre sallanıyor hem de yemek masasını donatıyordu. Çok güzeldi, Aaron'un ona deli divane aşık oluşuna şaşmamalıydı. Nadia hazırladığı masaya bakıp tıpkı bir çocuk gibi el çırpı.

"Harika olacak." Diyerek fısıldadı kendi kendine.

Merdivenlerden bir çift ayak sesi kulaklarına doldu. Yüzümü tadilatın sonradan bile eski bir görünüme sahip olan ahşap merdivenlere çevirdim. Damian heybetli duruşu, sert yüz hatlarından hiçbir şey kaybetmemiş şekilde merdivenlerden indi. Mutfağa girdi, hazırlanmış masaya ardından da Nadia'ya baktı. Yüz kaslarından biri dahi harekete geçmedi.

"Günaydın Damian." Nadia'nın kendinden emin duruşu tamamen yok olmuştu. Sesi kesinlikle kendinden emin değildi, çekiniyordu. Damian aynı ifadesizliğini kullanarak Nadia'ya bakmayı sürdürdü. Eğer güldüğünü görmeseydim yüz kaslarının olmadığını dahi düşünebilirdim.

"Aaron nerede?" Damian'ın sesi de tıpkı yüzü gibi pekte kibar değildi.

"Hastaneye gitti." Damian ilk defa bir tepki göstererek kaşlarını çatı. Nadia'ya olan bakışlarının arkadaş canlısı olduğunu söyleyemezdin. Nefretle bakıyordu. Büyük

buzdolabından kahvaltılık yiyecekler çıkardı. "Yaptığım omlet sade yulaftan daha iyi. İnadi bırak ve otur Damian."

Kelimeleri yalvarırcasına çıkmıştı dudaklarından. Damian onu duymazdan gelerek kendisine kahvaltı hazırlamaya başladı.

Nadia kederle Damian'a baktı ve o an bir şey fark ettim.

Aaron, Nadia'ya nasıl bakıyorsa Nadia'da Damian'a öyle bakıyordu. Nadia, Damian'a çekingen adımlarla yakınlıştı. Ne benim ne de Damian'ın beklemediği bir şey yaptı. Damian'ın koluna sıkıca sarıldı. Öyle sarılıyordu ki sanki ondan ayrılrsa bir uçurum düşecekmiş gibi. Damian tezgâhın üzerinde ki sandviç malzemeleriyle uğraşmayı anında kesti. Nadia, Kafasını Damian'ın omzuna gömdü.

Nadia ağlamaklı bir sesle konuştu. "Seni özledim." Nadia'nın yanaklarından gözyaşları inci taneleri gibi inmeye başladı.

Damian'ın yüzünde ise bir kas seğirmesi bile olmamıştı.

"Sen böyle yapınca kendimi daha da pislik gibi hissediyorum. Eğer sevmiyorsan Aaron dan ayrıl." Damian'ın ses tonu kısık olmasına rağmen sesi bir insanı yaralayacak kadar keskindi. Burada durup onları seyretmek ne kadar doğru bilmiyordum ama kendimi neler olacağını izlemekten alıkoyamıyordum. Nadia umutsuzca ağlamaya devam etti.

"Yapma böyle! Sen olmadığında acı çekiyorum. O geceden sonra gitmen beni öylece bırakman canımı yaktı hem de o kadar çok ki diri diri yanmayı yeğlerdim." Nadia hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladı. Damian aynı ifadesizlikle ona döndü ama bu sefer gözlerinin derinliklerinden geçen küçük parıltıları fark edebiliyordum. Bu parıltılar öfke ve iğrentiden başka bir şey değildi ama Nadia'ya karşı değildi, kendisineydi. Damian onu belinden tutarak uzaklaştırdı.

"Uzak dur Nadia. Odama yaptığın dekorasyon, duvarlara astığın fotoğraflar. Aaron anlamasa bile ben anladım. Kes

artık bana olan takıntını." Sesi söylediklerinin yanında çok hafifti.

"Bu takıntı değil, aşk." Nadia ona gerçekten âşıktı. Bir kadın âşık olmadığı bir adama böyle yalvarmazdı ya da âşık olmadığı adamın gözlerinin içine böyle bakmazdı. "Madem benden bu kadar tiksiniyorsun o zaman o gece neden yaşandı?" İçlice ağlamaya devam etti.

"Hataydı, oldu ve bitti." Nadia daha çok ağlamaya başladı. Gözlerimin önünde ki sahne bir iğrençlikten ibaretti. Nadia yeniden Damian'a yakınlaştı.

"O gece benim miladımdı, nefes aldığım tek zamandı." Damian daha fazla dayanmadı ve Nadia'yı sertçe kendisinden uzaklaştırdı.

"Kendine gel, sen kardeşimin sevgilisisin. Bu adice, o gece adice, bana olan hislerin adice ve ben daha fazla ihanet istemiyorum. Sınırlarımı yeterince doldurdum." Nadia hala umudunu kesmiş gözüküyordu.

"Eğer Aaron dan ayrılırsam benimle olur musun?" Diye umutla sordu. Damian iğrentiyle yüzünü buruşturdu.

"Şuan gözümde daha fazla küçük düşmek dışında hiçbir işe yaramıyordun. Zavallı gibi davranmayı kes."

"Zavallı değilim, aşığım." Dedi Nadia son gücüyle.

"Sen ve ben asla olmayacak Nadia. Bunu aklına sok ve sakın çıkartayım deme, canı yanan tek kişi sen olursun." Damian son sözlerini ok gibi ortaya fırlattı ve çıktı. Nadia, Damian'ın çıkmasıyla sanki mümkünmüş gibi daha çok hıçkırmaya başladı. Gözyaşları sel olmuştu. İçinde ki büyük öfke fırtınasıyla masanın üzerinde ki her şeyi tek bir hareketiyle yere saçtı. Büyük hevesle hazırladığı her şey yerle buluştu. Tezgâhı tekmeledi ve en sonunda yere çöktü. Kafasını mutfak

dolabına yasladı, sessizce ağlamaya devam etti. Acısı güneş gibiydi, görmemek imkânsızdı.

Bir an kendimi Nadia'nın yerine koydum. Geçen güne kadar Nadia'nın yerinde olsam ne kadar mükemmel olacağını düşünüyordum ama belki de o kadar mükemmel olmazdı. Aşk zordu, tek taraflı aşk daha da zordu. Nadia ellerini sıkıca dudaklarına bastırmıştı ama ağlamasını şiddetini engelleyemiyordu. Ellerini dudaklarının arasından çekerek ütülü eteğini ellerinin arasına aldı, tüm gücüyle sıktı.

"Tanrım, ben nasıl nefes alacağım? Bana yardım et."

Nadia'nın yardım dilediği tanrı var mıydı eğer varsa bir buçuk asırdır neden benim de yakarışlarımı duymuyordu? En çok benim ihtiyacım vardı tanrıya, ama o benim yanımda yoktu. Zavallı imkânsız aşka sahip olan Nadia, zavallı aldatılan Aaron ve zavallı onlarca yıl hapis kalmış ben.

Sisli bir geceydi, yağmurluydu. Hava içimdeki hissedemediğim duyguların dışavurumu gibiydi. Damian'ın boş odasında öylece oturmuş sahip olabileceğim tek manzarayı izliyordum. Bu camla kaplı duvar dışarıdaymışım hissini yaşattırıyordu, sanki özgürmüşüm gibi, sanki elimi uzatsam büyüğü ormana bir adım atabilecekmışim gibi. Odanın kapısı açıldı. İçeriye boş bakışlarıyla Damian girdi. Üzerinde ki siyah deri ceketi çıkarıp yatağının üzerine fırlattı. Zihnimde sabah ki görüntüler canlandı. Damian benim için rüyalara giren bir adam, kardeşinin sevgilisiyle kardeşini aldatan bir adamdı. Ürkütücü, iç donduran, nefes kesen, sanki yüz del acıda bile yüz ifadesi değişmeyecek gibi bakan bir

soğukluğa sahipti. Soğuk olduğu kadar güzeldi de. Yüz hatları özenle şekillendirilmiş gibi keskin, büyüleyiciydi. Gözleri dipsiz bir uçurum gibiydi sanki bir adım atarsam bir buçuk asırda düşecektim gibi.

Oturduğum ikili koltuğun diğer tarafına oturdu. Sadece benim gibi gecenin siyahla kuşattığı büyülü manzarayı izledi.

Vücudundan buram buram alkol ve sigara kokusu geliyordu.

Aaron ve Damian birbirlerinin tek ailesiydi. Damian bu sabah ne kadar Nadia'yı istemediğini açıkça belli etse de aralarında bir şeyler geçtiği gün gibi ortadaydı. Aldatmak vicdan azabı kolay taşınabilecek bir yük değildi ve Damian kardeşine en ağır ihaneti yaşatmıştı. Damian dirseklerini bacaklarına dayayarak tek eliyle çenesinin üzerinde yeni çıkmış kirli sakallarını okşadı. Bir süre o şekilde manzarayı seyrettikten sonra yine arkasına yaslandı. Sıkıntıyla ellerini saçlarının arasından geçirdi ve kafasını koltuğa tamamen yaslayıp gözlerini kapattı. Yüzünden, gözlerinden belli olmasa da bir buçuk asır yaşayan biri olarak ne durumda olduğunu, ne hissettiğini anlıyordum. Koca bir çıkmazdaydı, içinde koca bir sıkıntı vardı ve bu sıkıntı sadece Nadia'dan kaynaklanmıyordu, daha büyük bir şeydi. Elim kararsızca havaya kalktı. Yavaşça elimi yanağının üzerine koydum. İpek gibi yumuşak olan tenindeki kirli sakallar tenime batıyordu. Yüzüne her dokunuşumda göğsünün nasıl hızla inip kalktığını görebiliyordum. Gözlerini açmadı, onun yerine elini hızla kaldırdı ve yanağının üzerinde ki elimi tuttu. Elimi tutması, beni hissetmesi normal bir insan için imkânsızdı. Ama o benim için normal bir insan değildi o rüyamda ki adamdı, tıpkı Aaron gibi Gözlerini açmamakta kararlıydı elimi tutmakta kararlı olduğu gibi. Elimi elinden çekmek için bir hamle yapmadım. Tenlerimiz arasından bir ışık huzmesi çıkmıyordu

ama bu çok daha değişikti. Sanki o ışık huzmesi gibi tenimin içinde parlıyor gibiydi. Göz kapaklarının üzerinde ki uzun, sık kirpikleri titredi. Gözlerini açacaktı. Gözleri yavaş yavaş açılırken ellerimi hızla yumuşak elinin arasından çektim. Eli büyük bir boşluğa düşmüştü, tıpkı benim elimin düştüğü gibi. Oturduğu koltuktan hızla doğruldu. Benim oturduğum yere doğru baktı. Tam gözlerimin içine bakıyordu ve bu sayede gözlerinin uçsuz bucaksız mavisinin derinliğine bir kere daha dalmış oldum. Ayağa kalkıp arkasına baktı. Kimse yoktu ve bu onu korkutuyordu. Evet, olan buydu gözlerinin derinlerinde ki korkuyu zor da olsa seçebiliyordum. O sert maskesinin altında bir duyguyu sayılı gördüğüm anlardan birisiydi beklide ve bunu sevmiştim. Damian Carlton'ı korkutmayı sevmiştim.

8:KADER

Croatana'da yağmur vardı. Benim içimdeki çığlıkları anlatan, asi bir yağmur. Rüzgâr evin önünde ki büyük, yaşlı ağaçların yapraklarını öfkeyle savuruyordu tıpkı içimde kopan yağmurlu fırtınalar gibi. Ruhumun daha fazla rüzgârlara dayanacak hali kalmamıştı. Beni bir eve hapis ederek sadece özgürlüğümü almamışlardı, ruhumu da almışlardı, benliğimi, hislerimi, beni ben yapan her şeyi. Bunu hak etmemiştim, bir suç işlememişim, yanlış bir şey yapmamıştım. Beklide bütün suçum bu kasabada -Croatana'da- doğmaktı, yanlış kişilerle karşılaşmamdı. Nefes almak için attığım çığlıklar yıllar önce bu evin büyümlü duvarlarına gömülmüştü. Kafese koyulmuş bir hayvandan farkım yoktu. Vahşi bir hayvandan daha fazla yabaniydim. Yıllarca insan yüzü görmemek, hissetmemek, hapis olmak beni vahşileştirmişti. Kendi içini yiyen bir canavara dönüştürmüştü. Kendime zarar vermeyi sayısız defa denemiştim ama boştu. Ne acı ne de iz kalıyordu geriye... Ev boştu, bir tek ben vardım. Onlar evde olduğu zaman, onların hayatların izlemek bir film izlemek gibiydi. Asla filmde oynayamazdım ama izleyebilirdim. Rüyalarım her gece değişiyordu, aynı rüyayı sürekli görüyordum ama her seferinde daha gerçekçi oluyordu, her seferinde daha çok kendimi yönetebiliyordum. Her seferinde rüyama daha çok sahip olabiliyordum. Kulağıma dış kapının sesi doldu, ardından ise ahşap zeminde çıkan tok ayak sesleri. Kollarımı daha da sardım bacaklarıma çünkü biliyordum kendimden başka bir dayanağım yoktu. Sadece ben ve sonsuz yalnızlığım vardı. Aynı ayak sesleri dışarıdaki yağmuru izlerken oturdüğüm salona doldu. Arkamı dönmedim, büyük

rüzgârlarla savrulan ağaçları ve cama vuran şiddetli yağmuru izlemeye devam ettim.

"Freya." Birkaç ay önce olsa ismimi birisinin ağzından duyacağım aklıma gelmezdi şimdi ise arkamı dönüp adımla seslenen kişinin yüzüne bakıyordum.

"Nasıl gidiyor?" Yavaş hareketlerle yanıma oturdu. Sanki bir değişiklik olacaktı gibi sorması saçmaydı. Cevap vermeyerek bacaklarımı sanki olabilecekmiş gibi biraz daha kendime yapıştırdım. "Evet, saçmaydı." Yağmurdan ıslanmış saçlarını yüzüne gelmemesi için eliyle arkaya attı.

"Bütün gün hastanedeydim. Acile bir adam geldi, eli vahşi bir köpek tarafından koparılmıştı. Bu staj işi düşündüğümde daha zor geçiyor." Yüzüne boş boş bakmakla yetindim. Tepkisizliğim karşısında derin bir nefes aldı. O an onu kıskandım. Nefesi özgürce içine çekmesini, o havanın ciğerlerine kadar ulaşmasını kıskandım.

"Bunları neden bana anlatıyorsun?" Omuz silkti. Islak olan beyaz kazağının kollarını sıyırdı.

"Bilmiyorum, sanırım paylaşmak iyi geliyor."

"Sevgiline anlat o zaman." Dedim sevgilisinin ona yaşattığı ihaneti bile bile.

"Nadia hastane anılarımdan hoşlanmaz." Belki de sadece senden hoşlanmıyordur. "Bu arada senin için birkaç şey düşündüm." Seri bir hareketle ayağa fırladı. "Burada beni bekle."

"Daha iyi bir şeyim yok." Merdivenleri hızla çıktı, gözden kaybolana kadar arkasından baktım ve gözden kaybolduktan sonrada ardından bakmaya devam ettim. İhanete uğruyordu, aldatılıyordu hem de sevgilisi ve kardeşi tarafından. Belki de düşündüğüm gibi her insanın hayatı kusursuz değildi. Belki de hayat düşündüğüm kadar adaletsiz değildi. Aaron, tek ailesi

olduğu için Damian'ı gözünde kusursuz bir ilah olarak şekillendirmişti ki bu sadece onun zararıydı. Gözleri önünde ki gerçeği göremiyordu. Belki de düşünüyor ama konduramıyordu. Kolay değildi.

Çok geçmeden Aaron'un heybetli bedeni merdivenlerde belirdi. Elinde bir sürü kitap vardı. Üzerini ise kısa bir zamanda değiştirmişti beyaz kazağının yerini gözlerinin rengini ortaya çıkaran kehribar rengi bir kazak almıştı. Elindeki kitapları ahşap zemine bırakıp yanına oturdu. Kitapların içinden siyah deri ciltli bir defter çıkardı. "Bunları senin için ayarladım. Bu senin günlüğün, için daraldığında aklında dönüp dolanan tilkileri buraya yazmanı istiyorum ya da içinde ki boşluk sen fark etmeden bütün benliğini kapladığında." Defteri sanki alacağımdan emin değilmiş bana uzattı. Siyah ciltli defteri elime aldım. Defterin kenarına bir kalem asılmıştı, defterin kapağını açtım. Sayfaları hızlıca geçerek defteri inceledim. Defterin bütün yaprakları siyahtı. Gözlerimi defterden ayırıp Aaron'un gözlerine baktım. "Bu defter karanlık, boş ve eğer sen ona birkaç cümle yazmasan gereksiz. Bu defterin yazarı sen olacaksın. Karanlığın ışığı olacaksın." Gözlerime derince bakarak konuştu ve cümlelerini tamamladıktan sonra da aynı derinlikle bakmaya devam etti. "Buradan seni ben kurtarmayacağım ya da bir başkası, buradan sadece sen kendini kurtarabilirsin." Yerdeki kitapları teker teker kucağına aldı. "Bu kitapları okumanı istiyorum. Hem zaman geçirirsin hem de empati kurmaya çalışırsın. Senden en çok yapmanı istediğim şey empati. Düşün, eğer ben o olsaydım ne olurdu nasıl hissederdim diye düşün. Elinde ki deftere de hissetmek istediklerini yaz o sadece sana özel olacak."

"Bunların hepsi benim için mi?" Başını sol tarafa yatırarak gözlerini kıstı.

"Neden birisinin sana yardım etmesi sana bu kadar imkânsızmış gibi geliyor?" Kafamı tekrar elimde ki deftere eğdim eğer onun gözlerine biraz daha baksaydım kaybolurdum ve ben yeterince kayıptım. Eli hafifçe havalanıp çenemi buldum. İşaret parmağının tersinden çenemi havaya doğru kaldırdı. Çeneme değen parmağından küçük bir ışıık huzmesi aydınlattı gündüz vakti kararmış havayı. "Bana bak." Diye fısıldadı yumuşak bir sesle.

"Sen iyi bir insansın." Diyebildim en sonunda. Başparmağıyla çenemi hafifçe okşadı. Bana dokunmasını istemiyordum ya da ona alışmayı mı demeliyim? Yüzümü ellerinin arasından kurtardım. "Sana yüz elli yıl yaşamış biri olarak söylüyorum; kimseye güvenme." Kısıık olan gözleri biraz daha kısıldı. "Neden?"

"Çünkü sonunda ihanete uğradığında en çok üzülen kişi sen olursun." Fazla belli olmayan adem elması yukarı aşağı doğru hareket etti.

"Bir insan güvenmeden yaşayamaz. Bugüne kadar hiç güvendiğim biri tarafından ihanete uğramadım. Sende güvenmeyi dene." Zavallı Aaron. O ihanete uğramadığını zannediyordu hâlbuki en büyük ihaneti en yakınlarından yemişti.

"Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Neyin en iyisi? Zaten mükemmel bir hayata sahibim. Bunun için tanıya şükretmeliyim." Belki de hayatın düşündüğün kadar mükemmel değildir Aaron.

"Nadia dan daha iyisini hak ediyorsun ya da Damian dan daha ilgili bir kardeşi." Konuşmak için dudaklarını araladı ama konuşmadan yine kapandı dolgun dudakları.

"Ne ima etmeye çalıştığını anlamıyorum ama her ne düşünüyorsan onu aklından çıkar." Diyerek kendisini geriye çekti. İması bile onu rahatsız etmişti. Bir süre boşluğa baktıktan sonra ayağa seri bir hareketle fırladı. Elini bana doğru uzattı. İlk önce elini sonra ise yüzüne baktım.

"Hadi, bir şey deneyeceğim." Uzattığı elini tuttum ve beni peşinden sürüklemesine izin verdim. Oturduğum camın önünden kaldırarak salonda ki diğer ve daha büyük olan camın yanına götürdü. Elimi bırakıp önüme geçti ve camı sonuna kadar açtı. Dışarıda ki fırtına ve yağmur evin içine de uğruyordu artık. "Eğer sen dışarıya çıkamıyorsan dışarıyı sana getiririz." Önümden çekildi ve beni havayla baş başa bıraktı. Yağmur damlaları tatlı bir rüzgâr eşliğinde yüzüme vuruyordu fakat hissettiğim koca bir boşluktan ilerisi değildi. Birden arkamda çok yakında bir bedenin olduğunu fark ettim. Aaron tam arkamda durmuştu. Dudakları kulağımın hemen gerisindeydi.

"Daha iyi mi?" Dudakları konuşurken kulağıma değmişti ve oradan o ışığın çıktığına emindim.

"Hayır."

"Hissetmeye çalış, düşün. Eğer o yağmur damlalarını hissedebilseydin vücudunun nasıl bir tepki vereceğini düşün ya da rüzgâr vücudunu okşadığında ne hissedeceğini düşün. Hissedemesen de o duyguyu beyninde yaşat. Şimdi söyle ne hissediyorsun?" Hala hiçbir şey hissedemiyordum ama dediğini yaptım. Gözlerimi kapattım. Eğer buraya hapis olmasaydım, nefes alabilseydim bu yağmurun üzerimde bırakacağı hisleri düşündüm.

"Üşürdüm." Eli belime gitti. Yumuşak göğsünü sırtıma bastırdı. Artık ışık her yerdeydi, büyü her yerdeydi.

"Hayır, üşümezdin, üşüyorsun." Işık bedenlerimiz arasında dans ediyordu adeta yavaşça titreşiyor ve büyüle yayılıyordu. "Üşüyorum." Belimi biraz daha sıkı ve ışığın parlaklığı biraz daha arttı.

"Peki, sana dokunmaya başladığım andan beri ne hissederdin." Eskiden olsa o kadar çok şey hissederdim ki...

"Kalp atışlarım hızlanırdı, heyecanlanırdım." Hiçbir erkekle Aaron'la olduğum kadar yakın olmamıştım. Sadece uzaktan uzaktan hoşlanmıştım çocuksu duygularla şimdi ise bu kadar yakın olmamıza rağmen içim boştu.

"Şimdiki zamanla söyle."

"Kalp atışlarım hızlanıyor, heyecanlanıyorum." Eli saçlarımı buldu. Tarar gibi okşamaya başladı saçlarımı.

"Güzel." Konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki konuşamadım. Midemden bir sıvı yükseliyordu. Aaron'un bedeninden kurtulup tuvalete koştum. Boğazım yanıyordu. Klozete eğilir eğilmez ağzımdan kanla karışık günler önce Aaron'la beraber yediğim yemeğin kalıntıları çıkmaya başladı. Kusuyor muydum? İstem dışı öğürerek biraz daha kustum. Aaron tuvaletin kapısında şaşkınlıkla bana bakıyordu. Sifonu çekip elimi yüzümü iyice yıkadım. Kollarıma kan bulaşmıştı. Her zaman olduğumdan daha iğrenç bir haldeydim. Kolumda kan bulaşan yerleri de silip tuvaletin kapısında bekleyen Aaron'u geçerek çıktım. Aaron'u beklemeden salonda ki koltuğa oturdum. Gözlerimi halıya diktim. Çok geçmeden de Aaron yanıma geldi.

"Sen kustun mu öyle?" Diye sordu şaşkınlıkla.

"O gün yediğimiz yemektir. Yemek yemem saçmalıktır teknik olarak ölü bir insanımı tabi vücudum sindiremez. Benim tek takıldığım yer neden bu kadar geç çıkardığım."

"Ya da neden kanla karışık kustuğun?" Kafamla onu onaylayıp gözlerimi kapattım.

"Belki de insan olmaya çalışmak bir saçmalık." Gözlerim kapalı olmasına rağmen onun yoğun bakışlarının üzerimde gezindiğini biliyordum.

"Neden öyle söyledin?"

"Görmüyor musun? Zaman kaybından başka bir şey değilim."

"Benden bir kere yardım istedin ve bu işe başladım. Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım."

"Beni öldürmenin bir yolunu bul." Derin bir nefes alarak o da benim gibi koltuğa yaslandı.

"Neden yaşam yerine ölüm?" Ben yaşama doymuştum, yaşamdan bıkmıştım. Ölüme açtım, ölüme muhtaçtım.

"Yeterince yaşadım hatta fazlasıyla. Yorgunum." Sessiz ve melodik bir sesle konuştu.

"Ölüm korkakların işidir." Keşke yaşarken tam bir korkak olsaydım. O zaman çok daha önce bu ülkeyi terk etmiş ve şuan ölü olurdum.

"Korkaklık zekilerin işidir. Nerede fazla durmayacaklarını bilirler. Ben hiç o kadar zeki olamadım."

"Belki de sadece kaderdir." Kader diye bir şey olsaydı ölmüş olmam gerekirdi.

"Kader insanları kendilerini avutmak için kullandıkları saçmalıktan ilerisi değildir."

"Yanılıyorsun, kader gerçek ve bu hayat senin kaderin. Her felaketin sonunda seni bekleyen bir mutluluğun olduğuna inanırım. Beklide sen buradan kurtulunca hiç tahmin edemeyeceğin kadar mutlu olacaksın. Kim bilir." Sadece fazla iyimserdi. Kader yoktu, hayatı sadece kendi seçimlerimiz doğrultusunda ilerletirdik. Hiçbir felaketin sonunda mutluluk

yoktu, hepsi hüsrandı. Fazla saftı belki de aynı benim onlarca yıl önce olduğum gibi.

"Ben hayata ve insanlara olan inancımı yıllar önce kayıp ettim bence sende kendini fazla kaptırma. Sonunda üzülen sen olursun." Gözlerimi açarak kafamı ona doğru çevirdim. Yüzünü buruşturarak kolunu koltuğun başlığına yasladı ve bana biraz daha yakınlaştı.

"O kadar iç karartıcısın ki senin yanında tamamen bir yas havasıyla kaplanıyorum. Bir defa bile güldüğümü görmedim." Gülmeyi yıllar önce unutmuştum.

"Çünkü gülmem." Yüzünü biraz daha yakınlaştırdı.

"Ama çalışabilirsin." Eleri birden havalandı ve dudaklarımın kenarlarını buldu. Dudaklarımın kenarlarından zorla yanlara doğru çekerek sıkıca tuttu. "Bak gülüyorsun işte." Yüzümü ellerinin arasından zorla çekmeye çalıştıkta o daha da sıkıyordu. Koltukta kendimi geriye doğru attıkça üzerime doğru eğiliyordu. Ben biraz daha eğilince o da dengesini kayıp etti ve üzerime bir nefes mesafesi kadar eğildi. Sık soluduğu nefesi üst dudağıma ve burnuma çarpıyordu. Yine birbirine değen tenlerimiz arasından ışık çıktı ama bu sefer beyaz parlaklığın içerisinde kırmızı ışık lekeleri vardı. İkimiz de olduğumuz pozisyonu unutup ışığın büyüleyici havasına dalmıştık. Ta ki kapı açılana kadar. Aaron kapının sesini duyar duymaz üzerimden doğruldu ve kendine çeki düzen verdi. Ben ise hala koltukta uzanıyordum. Anın etkisinden kurtulamamıştım. Eğer yaşıyor olsaydım eminim ki saatlerce koşmuşum gibi kalbim atardı. Aklıma Aaron'un metodu doldu. Kalbim saatlerce koşmuş gibi hissetmezdim şuan kalbim saatlercesine koşmuşçasına atıyordu.

Beklide bu yöntem gerçekten işe yarardı, kim bilir.

Ayak sesleri salona kadar sürdü. Aaron ayağa kalktı ve bende çok geçmeden doğruldum. Damian her zamanki ifadesizliğe salonun kapıda durmuş Aaron'a bakıyordu. Bir insan bu kadar ifadesiz olamazdı, ancak ben bu kadar ifadesiz olabilirdim.

Aaron'un yüzünde samimi bir gülümseme belirdi.

"Günün nasıl geçti?" Diye umutla sordu Aaron.

"Aynı."

"Yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?" Aaron umutla tekrar sordu.

"Gerek yok, ben yedim." Aaron çoktan benim varlığımı unutmuş gibiydi.

"Bugün kardeş kardeşe bir akşam geçirecektik?" Diye sordu elini ensesine götürerek. Damian dan çekiniyordu.

"Olmaz, çok yorgunum." Dedi Damian aynı acımasızlık ve aynı soğuklukla. Aaron'un ilgili ifadesi hayal kırıklığına karışarak yüzünde soldu.

"Sen nasıl istersen ama seninle biraz konuşmak istiyorum. Sadece beş dakikanı ayır." Aaron bu kadar iyi olmamalıydı karşısında ona en büyük ihaneti yaşatan birine. Aaron kardeşine sonsuz bir saygı ve sevgi besliyordu fakat ona yapılan ihaneti bilmiyordu. Damian pisliğin tekiydi ve kardeşine yaptıklarını ödemeliydi. İçimde ben fark etmeden büyük bir intikam arzusu doğdu. Damian üzerinde ki ıslak ceketini benim oturduğum koltuğun üstüne atarak yan tarafımda ki tekli koltuğa oturdu. Aaron ve Damian'ın konuşmasını dinlememek için ayağa kalktım fakat unuttuğum bir şey vardı. Koltuk ben oturduğumda hafifçe içe çökmüştü ve ben kalkarken de tekrar eski halini almıştı. Aaron da durumu fark etmişti. Gözlerim Damian'a kilitlendi. Damian gözlerini pür dikkat açmış karşısında ki koltuğa bakıyordu. Dirseklerini dizine dayayarak bir eliyle de yeni çıkan kirli sakallarını

ovuşturdu. Bu sefer bilerek Damian'a doğru yürümeye başladı. Arkasından geçecektim ve geçerken elimi sırtına yavaşça srttm. Damian bu sefer biraz daha kasıldı. Aaron anlamayarak bana bakıyordu ama ona neden bunu yaptığımı aıklayamazdım. Aaron'un intikamını nasıl alacağımı bulmuştum. Belki Aaron'un yüzündeki o hayal kırıklığını görmemek için kardeşi ve sevgilisinin ihanetini anlatamazdım ama intikamını alabilirdim. Damian'ın ve Nadia'nın cezalarını çekmelerini istiyordum. Masum insanların canını acıtanları daha fazla gözü kapalı izlemeyecektim. Damian'ı ve Nadia'yı delirtecektim.

9:ENKAZ

Saat gece yarısına geliyordu, soğuk kış gününde yıldızlar ortaya çıkmıştı. Aaron evde yoktu, onun dediklerini yapıyordum. Bana verdiği kitapları okuyor, günlük tutuyor, empati kuruyor ve hissetmek istediklerimi düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse hiçbir işe yaramıyordu. Sadece zaman kaybı olduğunu düşünüyordum, gerçi zamanımı harcayacak daha iyi bir şeyim yoktu. Sanırım bunları Aaron için yapıyordum, o çok hevesliydi ve kesinlikle işe yarayacağını düşünüyordu. Benim aksime. Aaron bu gece eve gelmeyecekti, hastanede nöbeti vardı. O doktor olacaktı, tıpkı annem gibi. İnsanların hayatını kurtaracaktı, kahraman gibi. Annemde bir kahramandı ama sırf bir kahraman olduğu için öldürmüşlerdi. Kanlı görüntüler zihnimde canlandı ve hemen kayboldu. Yaşadığım zaman geçirdiğim en kötü gündü. Aaron'un verdiği kalın kitaplardan birini okuyordum. Her türlü kitap vermişti dünya klasikleri, gençlik romanları, vampirler, uzaylılar, iblisler. Şimdiden üçünü bitirmiştım. Kabul etmek gerekirse en ilgi çekici olanları uzaylılardı, Alexy ya da Daemon gibi. Yarısına geldiğim kitabı yatağın üzerinde bıraktı. Aaron tavan arasında kalmamı istemeyerek misafir odalarından birinde kalmamı hatta bir gün ev boşken beraber dekore edebileceğimizi bile söylemişti. Yıllar sonra ilk defa birisi bana bu kadar yakındı, beni anlıyordu. Melek gibiydi, en zor anımda yanımdaydı. Buradan kurtulamayacağımı biliyordum ama yanımda beni anlayan biri olması güzeldi. Koridordan yavaş açılan kapı sesi doldu kulaklarıma ardından yere değen çıplak ayaklar. Kaldığım odadan çıkarak koridorda yürüyen kişiye baktım. Nadia üzerinde hayatımda daha önce görmediğim kadar açık bir gecelikte yürüyordu. Tahmin

ettiğim gibi Damian'ın odasına girdi. Bu kızın amacı neydi? Adam onu resmen reddetmişti. Tereddüt etmeden bende onun arkasından odaya girdim. Aaron yoktu, belki de şimdi onları korkutmak için en güzel zamandı. Damian yatağında uzanmış kitap okuyordu. Kafasını kaldırıp içeriye giren Nadia'ya baktı ve Nadia'nın üzerindeki bakmadan direk kitabına döndü. Nadia arsızca Damian'a doğru yürüdü.

"Ne istiyorsun Nadia?" Nadia yatağın üstüne çıktı.

"Seni." Birden Damian'ın bacaklarına oturdu. Damian'ın yüzünde yine bir gram bile ifade yoktu. Nadia yüzünü Damian'a yakınlaştırıp çenesini tuttu ve yüzünü utanma duygusu olmaksızın Damian'a yakınlaştırdı. Damian da hala bir ifade yoktu. Nadia ellerini mide bulandırıcı bir şekilde Damian'ın üzerinde gezdirmeye başladı. Onları korkutmaya kesinlikle şimdi başlamalıyım. Masanın üstünde ki şeyi yere iteceğim sırada hiç tahmin edemeyeceğim bir şey oldu. Damian hiç istifini bozmadan Nadia'yı kolundan tutarak yere fırlattı. Nadia sertçe düşerken kafasını yere sertçe çarpmıştı. "Sen tam bir sürtüksün Nadia ve benim sürtüklerle işim olmaz." Nadia ağlamaya başladı. Sürekli ağlaması sinir bozucu olmaya başlamıştı. Nadia alnını tutarak ayağa kalktı. "Senin için yeterince güzel değil miyim?" Damian alayla güldü.

"Defol git odamdan senin yüzünden artık odamın kapısını kilitli tutacağıma emin olabilirsin ve evet tipim değilsin." Damian kitabına bakıyor aynı zamanda da umursamazca konuşuyordu.

"Başka biri mi var?" Nadia gerçekten fazla zavallı olmaya başlamıştı. Damian sıkıntıyla nefes alarak Nadia'ya baktı. "Aslında başka yüzlerce var. İzin verirsen kitabımı okumak istiyorum." Nadia odadan çıkacağı sırada masanın üstünde ki

şışeyi yere ittim. İkisi de hızla kafasını benim olduğum yere çevirdiler. Nadia bundan bile korkmuştu.

"Kendi kendine mi düştü?" Diye sordu Nadia. Damian'ın yüzünde ki alaylı ifade uçuvermişti. Onların bu hali hoşuma gitmişti. Nadia'nın yanından gerek aralık olan kapıyı kapattım. Bu sefer ikisinde kafası kapıya döndü. Nadia, Damian'a doğru yakınlaştı.

"Bu da neydi?"

"Rüzgârdır." Diye umursamaz bir şekilde söyledi ama gözlerinde başka bir ifade vardı.

"Bütün camlar kapalıydı." Bugünlük yapacağım son şeyi de yaparak ışıkları kapattım ve beş saniye sayıp tekrar açtım. Onların bu hallerini izlemek Katy ve Daemon'un kaçış sahnelerini okumaktan bile daha iyiydi. Nadia korkudan tekrar ağlayacak kıvama gelmişti. Az önce vuruğu alnı da şimdiden şişmeye başlamıştı.

"Neler oluyor?"

"Belki de bana yakınlaşmaman için bir işarettir." Dedi Damian alayla. Nadia, Damian'a sinirle bakıp odadan çıktı. Çok geçmeden kulağıma hıçkırık ve ağlama sesleri doldu. Damian'ı son bir kez daha korkutmak istiyordum. Yanına yakınlaştım ve omzuna elimi koydum. Ona dokunduğum an bütün ben korkmam havaları kayboluyordu. Elimi çekince yüksek sesle bağırdı.

"Lanet olsun." Az önce fırlattığım şişenin yanında ki biblolardan birini alıp yere fırlattı.

"Damian." Diye fısıldadım. Beni duyabildiğini biliyordum. Kafasını şaşkınlıkla sesimin geldiği yöne doğru kaldırdı.

"Bu da ne?" Çenesini sıkıntıyla ovuşturdu.

"Bu benim, iyi geceler Damian."

"Lanet olsun sen kimsin? Deliriyorum." Diyerek yere çöktü. Arkamda nasıl bir enkaz bıraktığımı düşünmeden odadan çıktım. Sanırım bugünlük korku onlara yeterdi.

Nadia sessizce kahvaltısını yapıyordu. Alnı kızarmış ve şişmişti. Bunu Aaron'a nasıl açıklayacağını merak ediyordum. Damian hala dünün etkisinden çıkamamış olacak ki hiç sesi çıkmıyordu. Dış kapı açıldı. Aaron yüzünden eksik olmayan tatlı gülümsemesi ve üzerine giydiği kalın şişme montuyla içeri girdi. Üzerindeki montu çıkarıp beni görünce göz kırptı. Aynı şekilde ona karşılık verdi. Nadia, Aaron'un geldiğini duyunca hızla salona koşmuş ve Aaron'a sıkıca sarılmıştı.

"Bir daha gece nöbetine kalma."

"Bu pek mümkün değil meleğim." Ne melek ama... Aaron, Nadia'nın yüzüne baktı.

"Alnına ne oldu?" Nadia'nın gözleri doldu ve gözlerini kaçırdı.

"Sadece mutfak dolabına çarptım." Aaron onu çenesinden tutarak yüzünü kaldırdı.

"Bana doğruyu söyle." Nadia ağlamaya başladı. Hareketleri hiç ama hiç samimi gelmiyordu.

"Söyleyemem. Damian'la aranın açılmasını istemiyorum."

"Bunu Damian mı yaptı?" Diyerek sinirle soludu Aaron. Nadia gözlerini kapatarak kafasını salladı. "Neden böyle bir şey yaptı?" Aaron'un gözleri sinirden koyulaşmıştı.

"Bilmiyorum, sadece onunla konuşmaya çalışıyordum ve birden beni itti." Bu kız şeytandan bile daha kurnazdı. Yaptığı ahlaksız yetmiyormuş gibi bir de kardeşleri birbirine düşürmeye çalışıyordu. Aaron daha önce onda hiç şahit olmadığı bir öfkeyle merdivenlere doğru hızla yürüdü. Eğer ona hepsinin Damian'ın suçu olmadığını söylesem bana inanır

mıydı? O merdivenler neredeyse koşarak çıkarken bende arkasından hızla yürümeye başladım. Ben ona yetişene kadar o Damian'ın odasına girmişti bile. Damian, Aaron'un onun odasına böyle dalmasına şaşırarak oturduğu çalışma masasından kalktı.

"Bir sorun mu var?"

"Nadia'yı ittin mi?" Damian, Aaron'un aksine sakince masasına yaslandı ve sakince bir cevap verdi.

"Evet." Birden Aaron, Damian'ın yüzüne sıkı bir yumruk geçirdi. Damian'ın kafası aldığı darbeyeyle yana doğru kaymıştı.

"Neden?" Diye sordu Aaron öfkeyle. Damian alayla gülerek kafasını kaldırdı.

"Onu da sevgiline sorsaydın. Canım istedi ve bende ittim."

Aaron bir yumruk daha atacaktı ki kolunu sıkıca tuttum. Bana şaşkınlıkla bakıyordu. Ağzımı oynatarak 'Yapma.' Dedim. Dedigimi yaptı. Elini indirdi ve sinirle Damian'a baktı.

"Yüzünü birkaç gün görmemek istiyorum."

"Beni kovuyor musun?" Diye sordu Damian aynı alay kokan ses tonuyla.

"Hayır, sadece biraz uzak kalmamızın iyi olacağını düşünüyorum." Damian kafasını sallayarak hiçbir şey almadan kapıya yöneldi. Aaron, Damian'ın dolabını açıp içinden bir mont çıkardı.

"Damian." Diyerek montu Damian'a fırlattı. "Dışarısı soğuk."

Aaron merhametini bir kez daha kanıtlamıştı. Kin tutamıyordu, masumdu, iyi kalpliydi. Belki de hayatım boyunca tanıdığım en mükemmel insanlardan biriydi. Damian monta bakarak gülümsedi.

"Bunu değil bir tane daha yumruğu hak ediyorum kardeşim." Diyerek çıktı.

"Nadia düşündüğün kadar suçsuz değil." Dedim Aaron'a yakınlaşarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dikkatli ol demek istiyorum. Herkese güvenme." Aaron sinirle güldü. "Aslında Nadia'ya güvenme."

"Sevgilime değil de bir hayalet mi güveneyim?" Birden kurduğu cümlelerin ağırlığını fark etti. Yüzü ciddileşti. "Ben öyle demek istemedim."

"Öyle demek istedin ama sorun değil, haklısın. Sevgiline güven." Odadan hızlı adımlarla çıktım. Sanırım tek arkadaşımı, sırdaşımı da kaybetmişim.

Damian gibi ceketini alıp evden çıkabilmeyi diledim. Özgür olmayı o kadar özlemiştim ki... Duvarlar üstüme geliyordu sanki duvarların arasından sıkışıp kalacaktım gibi ki zaten duvarların arasında sıkışıp kalmıştım. Kaçış yoktu, özgürlük yoktu, kurtulmanın bir yolu yoktu. Buna mecburdum. Daha fazla ne kadar buna katlanabilirdim bilmiyordum, yorulmuştum. Saatlerce ağlamak ve çığlık atmak istiyordum. İçimi dökmeye o kadar ihtiyacım vardı ki. Aaron'un bana verdiği günlüğü elime aldım. Siyah yaprakları beyaz kalemimle doldurmaya başladım.

Aaron bugün bana bir şey söylemişti. Eğer eskisi gibi bir şeyler hissedebilseydim, gözlerim dolardı belki de ağlardım, kırılırdım.

Hayır, yanlış yazmıştım. Eğer eskisi gibi olsaydım değil ya da eğer hissedebilseydim değil hissediyorum yazacaktım.

Yazdıklarımın üzerini çizdim ve tekrar yazmaya başladım.

Hayal kırıklığına uğramıştım, tek arkadaşımı da kaybettiğimi hissetmişim. Ben onun için bir hayaletten ilerisi değildim.

Sadece yardıma muhtaçtım ve yardım etmeye çalışıyordum, başarıyordum. Onun hayatına karışmaya hakkım yoktu. O kadar kördü ki gözünün önünde olanları göremiyordu. Ya fazla saftı ya da böyle bir şeye inanmak istemiyordu. Bunları hak etmiyordu, o iyi bir insandı.

Daha fazla yazacak bir şey bulamayarak defteri kapattım. Hava kararmıştı ve Damian hala ortalıklarda yoktu, bu gece kesinlikle gelmeyecekti. Nadia ve Aaron'un neşeli sesleri vardı sadece. Oturduğum yataktan doğruldum. Çıplak ayaklarımla ahşap zemine basarak camın yanına gittim. Aaron'un yaptığını yaparak camı açmaya çalıştım. Anahtar kelime; çalıştım. Ama açamadım. Cam evin dışında sayıldığı için açamıyordum ama o günkü gibi soğuk havanın vücuduma çarpmasını istemiştim. Çaresizce cama yasladım kafamı. Acınası bir haldeydim. Uzun bir süre sessizlik hâkimdi evin içinde. Ne Aaron dan ses vardı ne de Nadia dan. Birden kulağıma değişik sesler dolmaya başladı. Aaron ve Nadia'dan çıkan değişik sesler. Sanki... Öpücük sesi gibiydi. Sesler gittikçe artıyor ve çirkinleşiyordu. Gözlerimi kapatıp bunun bitmesini diledim ama bitmedi aksine arttı. Birden aklıma Damian'ın kulaklarına taktığı şey gelmişti. Onu taktığında orada çalan şey dışında hiçbir şey duymuyordu. Odadan çıkarak Damian'ın odasına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Sesler daha da artmıştı. Nadia'nın inleme sesleri kulağımda çınılıyordu. O an bu lanetin bana getirmiş olduğu keskin duyma yeteneğinden nefret etmiştim. Damian'ın odasına girip kapıyı kapattım. Etrafı inceleyip kulağına taktığı şeyi aradım ve çok geçmeden masasının üstünde duran siyah şeyi fark ettim. Damian'ın yaptığı gibi kulağıma taktım. Hiçbir ses yoktu. Taktığım şeyin bağlı olduğu başka bir cihazın üstünde ki dikkat çekici tuşa bastım. İnsanlar çılgınca şeyler üretiyordu. Nadia ve Aaron'un

sesi daha da iğrençleşirken bu sesi bastıran yumuşak bir müzik kulaklarıma doldu. Artık iğrenç sesleri yoktu. Şuan birkaç oda ileride o işi yapıyorlardı. Aaron iyi duyabildiğimi ve bu evden çıkamayacağımı bile bile beni böyle bir iğrençliğe tanık olmaya mecbur etmişti. Bu onur kırıcıydı. Aptal ben, ders almamıştım. Yine bir insana güvenmiştim. Gözlerimi kapatarak şarkının sözlerine kulak verdim.

Uzun günler, kısa geceler
Kalp çarpıntısı yükseklerde
Zaman uçup gider
Gel bana
Ne yapman gerektiğini biliyorsun
Duymak istediğim şeyleri
Söylüyorsun
Ama emin değilim ben
Senin benim ihtiyacım olan şey olduğundan

10:GERÇEK

Cama çarpan yağmur damlalarının sesini her duyduğum da içimden bir sayı arttırıyordum. Gözlerimi açtım ve yeni aydınlanan güne baktım. Belki bugün yüzlerce insan ölecekti ya da yüzlerce yeni insan doğacaktı. Belki de bugün onlarca insan mutlu bir haber alacaktı ya da kötü haberler. Yeni bir günün insanlara ne getireceğini bilemezdik ama ben kendi bugünümü de yarınımı da biliyordum. Ben bugünde ölüyordum, bugün de mutlu değildim. Bugünde mutsuz değildim. Ben koca bir hiçlikten ibarettim, ilerisi değildim. Günlerdir kulağımdan çıkarmadığım cihazdan yeni bir melodi doldu ruhuma. Onca yıldır yavaş geçen zamanımı hızlandırmıştı bu cihazdan çıkan büyüleyici melodik sesler.

Damian günlerdir yoktu. Bir hafta mı geçmişti o bu evden çıkıp gideli yoksa daha fazla mı biliyordum. Aaron'un sürekli Damian'ı aradığını duyuyordum ama onunla konuşamıyordu. Bütün aramaları cevapsızdı. Aaron günlerdir benimle konuşmaya çalışıyordu ben ise nedensizce kaçıyordum. Yüzünü görmek istemiyordum ve başarıyordum da görmüyordum. Kulağımda ki cihaz birden beni ele geçiren büyümlü kelimeleri kesti. Kulağımdan çıkarıp anlamayarak cihaza baktım. Kırmızı bir ışık çıkıyordu. Sanırım bozmuştum. Cihazı bırakarak ayağa kalktım.

Evin dışından gelen gürültülü araba sesi cızırtılı bir şekilde kulağımda yankılandı. Birkaç dakika sonra ise evin kapısı açıldı. Aaron ve Nadia'nın uyuduğunu düşünürsek bu Damian olmalıydı. O odasına doğru yürürken bende peşine takıldım. Gittiği günden biraz daha farklıydı. Yüzünde kirli sakal vardı, tişörtü buruşmuştu ve ter kokuyordu. Anormal bir şekilde ter kokusu rahatsız etmiyordu. Damian odasının kapsısını

açtığında kapanmadan bende içeri girdim. O dolabını karıştırmaya başlarken bende camın önünde ki koltuğa oturdum. Görüş alanımın dışında olmasına rağmen üzerini değiştirdiğini fark ettim. Odada ki sürmeli kapıyı açıp banyoya girmişti.

Dışarıyı seyretmeye başladım. Şiddetli yağmur sert bir rüzgâr eşliğinde bütün ağaçları sallıyordu. Yağmur sayesinde karşımdaki manzara daha da büyümlü bir hal almıştı.

Manzaraya dalmışken banyodan su sesleri gelmeye başladı. Bu insanları dikizliyor gibi olmuştum. Hayatlarına rahatsız edici bir varlık olarak yerleşmişim. Koltuktan kalkıp koca bir duvarı kaplayan rafların yanına gittim. Birbirinden değişik kitaplar vardı. Sanırım biraz ödünç alsam bir şey olmazdı. Gözüme çarpan bir kitabı alıp incelemeye başladım. Kitabı alıp Damian'ın yatağına uzandım. Kitabın ilk sayfasını okumaya başlamışım ki su sesi kesildi. Kitabı yatağın üzerine bıraktım. Damian belinde ıslak bir havluyla çıktı banyodan. Onu dikizlememek için gözlerimi sıkı sıkıya kapattım. O da duyduğum seslerden anlaşılırsa üstünü giyiniyordu. Birkaç dakika sonra yatağın diğer tarafı içine doğru çöktü. Önce tek gözümü sonra diğerini açtım. Damian üstünü giyinmiş bir vaziyette yanımda uzanıyordu. Kollarını başının altına koymuş tavanı seyrediyordu. Bende ona bakmayı kesip tavana baktım. Düz bir duvardan başka bir şey yoktu. Boş bir duvara bu kadar anlamlı bakmasının nedenini anlayamamışım. Gözlerinde her zaman asılı olan ifadesizlik değil de anlam yüklü bakışlar vardı.

Birkaç dakika öyle kaldıktan sonra kafasını benim olduğum tarafa doğru çevirdi. Yanımda ki kitabı görünce anında kaşları çatıldı. Bu kitabın buraya nasıl geldiğini çözmeye çalışıyor gibiydi. Sinirle soludu. Bir yanımla onunla konuşmak için can

atıyordu diğerk yanımda ise onu korkutmak istemiyordu. Onun gözleri kapanırken iç savaşında onunla konuşmak isteyen taraf baskın çıkmıştı.

"Damian." Gözleri hızla açıldı. Etrafına kısa bir süre bakınıp gözlerini inanamıyormuşçasına tekrar kapattı. "Ne yaptığını biliyorum." Gözleri aynı hızda tekrar açıldı. Korkmaya başlamıştı. Yataktan doğruldu ve etrafına baktı. Sesin geldiğı yöne, yani benim yattığım tarafa doğru kafasını çevirdi. Benim yattığım taraftaki çöküklüğü fark ederek yutkundum. Bende onun gibi doğruldum. Elini yavaşça bana doğru uzattı. Kalp atışlarını buradan bile duyabiliyordum. Eli koluma çarptığı an bedeni kas katı kesildi. Zorlukla nefes alarak kolumu tuttu. Teninin tenimle temas ettiğı yerler solukluğunu kaybederek sağlıklı bir insan cildi gibi parlıyordu. Sanırım bu parlaklığın nedeni dokunduğı yerlerin görünür olmasıydı. Nasıl böyle bir şeyin olduğunu anlayamıyordum. Eli kolumdan yavaşça yukarı doğru çıkmaya başladı. Bıraktığı yerler eski solukluğuna geri dönüyordu. Bana yeni bir oyuncağı keşfedercesine dokunuyordu. Yüzünde ki dehşet dolu ifadeyle beraber dokunuyordu koluma. Omzuma geldi ve oradan boynuma çıktı. Devam etmesi şaşırtılmayacak gibi değildi. Korkmuyordu, en azından daha fazla korkmasını beklerdim. Yüzüme dokunmaya başladı. Yanaklarıma, kirpiklerime, burnuma, dudaklarıma ve yüzümün her köşesine dokunarak beni çözmeye çalışıyordu.

"Bu da ne?" Diyerek konuştu kendi kendine. Yüzündeki korku sesine de yansımıştı.

"Ben Freya." Dememle elini hızla yüzümden çekti. Yataktan kalkıp büyük camın karşısına geçti. Derin nefes alıp veriyordu.

"Bir şey de içmedim kafayı nasıl buldum?" Diyerek kendi kendine konuşuyordu. Bende peşinden giderek tam arkasında durdum. Elimi omzuna koydum.

"Kafayı falan bulmadın." Hızla bana doğru döndü. Elini hala ıslak olan saçlarının arasından sıkıntıyla geçirdi.

"Lanet olsun. Kafayı yedim." Odanın içinde ileri geri yürümeye başladı. Az önce olanları bünyesi kaldırmıyordu. O odada bir o taraf bir bu tarafa yürümeye devam ederken karşısına çıktım. Beni hala göremiyordu sadece hissedebiliyordu. Beni göremeyerek üzerime doğru yürüdü ve heybetli beniyle bana sertçe çarptı. Dengemi kaybederek düşecektim ki Damian'ın tişörtünün yakalarına tutundum. "Dikkatli olmalısın." Diye azarladım onu tutmaya devam ederken.

"Kötü bir kâbustayım değil mi?" Diye sordu bir umutla.

"Hayır, bu gerçek ve bir hayaletin kollarındasın." Benden hızla uzaklaştı. Kafasını kolları arasına aldı.

"Bu gerçek olamaz."

"Gözlerinle gördüğün, hissettiğin bir şeyin doğruluğunu inkâr edebilir misin?" Dedim ona tekrar yaklaşılmaya başladım.

"O zaman deliriyorum." Dedi hala bu olanlara inanamayan ses tonuyla.

"Belki de." Dedim sadece. Kapıya yöneldim. Kapalı olan kapıyı açtığımda bakışları yine beni buldu. "Bu arada sanırım senin şu kulağa taktığında güzel melodiler çıkaran cihazını bozdum. Kırmızı ışık yanıp duruyordu." Yüzünde ki dehşet verici ifade çoğalınca kapıyı çarptım ve odadan tamamen çıktım. Korkudan ödü kopmuştu ve bu uzun zamandır yaptığım şüphesiz en iyi şeydi. Koridor da ilerlerken Aaron ve Nadia'nın odasının kapısı açıldı. Aaron beni görünce kapıyı

kapatıp yüzüme öylece baktı. Anlamsız bakışlarından sıkılarak konuştum.

"Bir şey mi vardı?" Aaron sadece kafasını sallamakla yetindi. Kafasıyla koridorun devamını işaret etti. Yürümeye devam ettim bu sefer Aaron'la birlikte. Benim kaldığım odanın önüne gelince durdu. Bana kısa bir bakış atıp odadan içeri girdi. Bende peşinden girdim. Ben girer girmez kapıyı kapattı. "Neden bu kadar uzak davranıyorsun?" Diye sordu bağırarak. Yüzümde duygusuz ve alaycı yarım ağız bir gülümseme oluştu.

"Unuttun mu ben bir hayaletim, doğal olan bu." Sinirle güldü. "Bu lanet olası odadan çıkmıyorsun. Suratıma bakmıyorsun. Beni görmezden geliyorsun." Diye yüksek sesle bağırarak. Anlaşılan evdekileri umursamıyordu.

"Tıpkı senin o gece beni görmezden gelmen gibi mi?" Diye tıpkı onun gibi bağırdım. Sustu ve öylece suratıma baktı.

"B-ben o gece..." Konuşmasına devam etmeden böldüm.

"Sen o gece, benim bu evden çıkamayacağımı biliyordun. Bile bile o iğrenç şeyi yaptınız ve ben o iğrenç seslerinizi dinlemeye maruz bıraktınız." Diyerek daha yüksek sesle bağırdım. "Şimdi söyle bunun ne gibi bir açıklaması olabilir."

"Nadia'yı öptüm ve devamı geldi eğer dursaydım onun gururunu kırmış olacaktın."

"Yani onunkini kırmamak için benimkisini kırmayı tercih ettin." Yüzüme öylece suçlu bir şekilde bakıyordu. "Ama sorun değil. Sen haklısın. Ben kimim ki? Hayaletin teki. Tabi ki de sevgilini incitmek istemeyecektin. Hayatınıza karışmakta da hata ettim. Özür dilerim." Aaron utançla suratıma baktı.

"Hayır, hayır özür dileme. Ben özür dilerim. Sen sadece bir halet değilsin. Biz arkadaş olmadık mı?" Dedi bana birkaç adım yaklaşarak. Bende ondan birkaç adım geriledim.

"Bir hayaletle arkadaş olamazsın." Birkaç saniye öylece durup gözlerimin içine baktı. O gözlerde onlarca anlam vardı arasam, ama görmek istemiyordum.

"Seni öylece bırakmayacağım Freya."

"Beni hiçbir zaman tutmadın ki bırakasın." Odanın kapısını açtım ve çıkması için bekledim. Son kez yüzüme bakıp odadan çıkmak için yürümeye başladı. Tam kapıdan çıktığı sırada arkasından kısık sesle konuştum.

"Kardeşin geldi. Baksan iyi olur." Son sözümü söyleyip kapıyı kapattım.

Bütün gün hiçbir şey yapmayınca şu günlük tutma işi berbattı ama bugün değil bugün Damian'ı bir nevi deli etmiştim. Beyaz uçlu kalemimi alıp günlüğümün siyah sayfalarını doldurmaya başladım.

Eğer hissedebilseydim bugün Damian'la oynarken eğlenebilirdim belki de kahkahalar atardım. Onun korkusu beni iyi hissedebilirdi, ya da onunla uğraşmış olmak. Ya da Aaron'la konuşurken hüznlenirdim, gözlerim dolardı, hayal kırıklığına uğrardım. Tabi bunların hepsi birer varsayımdı. Hiçbirini yaşayamayacağım için sorun yoktu. Hiçbir şey yoktu. Bugün bu duyguları yaşamayı gerçekten fazlasıyla istemiştim ama sonuç yine belliydi.

Yazmaya devam edeceğim sırada Aaron'un sesi doldu kulaklarıma.

"Bebeğim üzgünüm ama nöbet bu gece yine beni buldu."

"Gitmezsen olmaz mı?" Sesinde ki yapmacıklığı metrelerce öteden bile duyabiliyordum.

"Eğer Damian dan çekiniyorsan. Onunla konuştum, rahat ol." Evet, evet eminim Damian dan çekiniyordur. Damian'a yaptığı cilveleri düşünürsek bence endişelenmesi ya da çekinmesi gereken Damian'dı. Bu kızıdan korkulurdu, önce git adamın kardeşinin kucağına otur cilve yap sonra seni reddedince de beni durup dururken hırpaladı de. Bu insanlardan korkulurdu, özellikle dişi olanlarından.

Günlüğümü yatağın üzerine bırakıp elime şu Damian'ın cihazını aldım. Bunu tamir etse iyi olacaktı yoksa zaman önceki gibi geçmek bilmiyordu. O büyülü melodiler beni büyülüyordu, sanki nefes alıyormuşum gibi hissettiriyordu. Kapıyı açmamla aynı anda dış kapının sesini duydum. Aaron gitmiş olmalıydı. Elimde ki cihazla beraber hızla Damian'ın odasına doğru yürüdüm. Hızlı yürüdüm çünkü Nadia'nın havada uçan bir cihaz görmesi pekte iyi olmazdı. Onun için başka planlarım vardı. Damian'ın odasına girerek kapıyı kapattım. Damian beni fark etmemişti. Elinde büyük kırmızı eldivenler vardı. Tavana asılı bir torbayı yumrukluyordu. O kadar şiddetli vuruyordu ki canlı veya cansız hiçbir varlık böyle bir muameleye maruz kalmamalıydı. Üzeri yatı çıplaktı, terlemişti ve ter damlaları göğsünden aşağı yavaşça akıyordu. Dürüst olmak gerekirse güzel bir görüntüydü. Tam o an saçlarım rüzgârla savrulmaya başladı. Kafamı camla kaplı duvara çevirdim. Cam yoktu ve sanki dışarıdaymışım gibiydi. Camı açmıştı ve bu manzara mükemmeldi. Tam açık olan cama doğru yürüyecektim ki Damian havada duran cihazı fark etti. Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı.

"Korkma, benim." Ona doğru yakınlaştım. Elinde ki eldiveni çıkarıp cihazı avuçlarının arasına bıraktım. Kalp atışları yine kalp krizi geçirebilecek kadar hızlanmıştı. "Bu cihazı tamir etmeni istiyorum. Artık benim olsa bir sorun olur mu?" Elim

onun bileğindeydi ve solukluğunu yitiren elimi görebiliyordu. Elimi bileğinden çektiğimde cihaza baktı.

"Bu bir müzik çalar ve hayır ne olduğunu bilmediğim bir ucubeye hiçbir şeyimi vermem. Üstelik bozuk değil şarjı bitmiş." Birkaç saniye sonra ne söylediğini fark etmiş olacak ki kafasını olumsuz anlamda salladı. "Görmediğim bir şeyle konuşuyorum. Kesinlikle deliriyorum." Ondan uzaklaşarak açık camın tam dibine gittim.

"Bu camı bir daha kapatmanı istemiyorum." Konuşacağı sırada odanın kapısı çalınmadan açıldı. Nadia mini eteğiyle ve yüzünde kilolarca boyayla odaya girdi. "Üzerine gökkuşağı kusmuş gibi." Dememle Damian sinirli bir ifadeyle güldü.

"Bir ses duydun mu?" Diye sordu Damian, Nadia'ya. Nadia ona soru sormasının mutluluğuyla gülümsedi. Zavallı.

"Hayır." Damian sıkıntıyla derin bir nefes aldı.

"Sen ne diye geldin odama?" Diye sordu sert bir ses tonuyla.

"Günlerdir nerede kalıyordun diye sormaya geldim." Alayla güldü Damian.

"Gönül eğlendiriyordum ya da başka bir şey seni ilgilendirmez." Dedi sinirli bir ses tonuyla. Nadia konuşacağı sırada Damian sinirini ondan çıkarırcasına bağırdı. "Ne diye geldin odama? Bu seferde Damian bana tecavüz etti mi diyeceksin sevgiline?" Nadia gözleri dolu dolu baktı.

"Üzgünüm, ben çok pişmanım." Damian ona zarar vermemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

"Defol Nadia!" Diyerek bağırdı. Nadia hareket etmeyince tekrar bağırdı. "Defol! Yoksa elimden bir kaza çıkacak."

Diyerek Nadia'nın üzerine doğru yürüdü.

"Benden her zaman nefret edeceksin değil mi?" Damian cevap vermedi ancak küçümseyici bir şekilde baktı Nadia'ya.

"Gözümde küçük bir böcekten ilerisi değilsin." Diye iğrenircesine konuştu. "Şimdi defol!" Diyerek kükredi. Nadia daha fazla dayanamayarak koşarak odadan çıktı. Şu güzel manzaranın tadını çıkarmak varken onları seyrediyordum. Damian benim olduğum cama doğru ilerledi. Farkında olmadan tam yanımda durdu. Ona doğru döndüm. "Nadia'yla arandakileri ya sen anlatırsın Aaron'a ya da ben sizi ispiyonlamak zorunda kalacağım."

11: HAYALET

Damian karşısında ki boşluğa inanamıyormuşçasına bakıyordu. Sinirle güldü, yine.

"Sen delirmişsin." Onun görmediğini bildiğim halde omuz silktim.

"Belki de."

"Sen sadece benim duyabildiğim, hissedebildiğim bir hayaletsen Aaron'la konuşamazsın." Dedi bilmişçe.

"Onunla çoktan iletişime geçemediğimi nereden biliyorsun?" Şakaklarına masaj yaparak camdan uzaklaştı.

"Eğer öyle olsaydı Aaron korkudan hastaneyi boylardı. Emin ol, onu tanıyorum." O sonunda üzerini giyinmeyi akıl etmiş olacak ki dolabından siyah bir tişört çıkarıp üzerine giyindi. Bu adam siyahtan başka bir şey giyinmez miydi?

"Beni Azrail gibi düşün. Herkese hak ettiği kılıkta geliyordu." Alayla sırtıttı.

"O zaman bir canavar olman gerekirdi." Camın karşısında durmaya devam ettim, sessizce. Hemen camın karşısında ki koltuğa oturdum. Saatlerdir kesilen yağmur tekrar devam etmişti. Rüzgâr yüzümü yalayıp geçiyordu. Uçuşan saçlarımı umursamayarak gözlerimi kapattım. Islak toprak kokusunu burnuma çekmek için nefes aldım ama aldığım sadece boşluktu. Koku alabiliyordum ama görme duyum kadar iyi değildi.

"Üşümüyor musun?" Diye sordum hızlanan fırtınaya bakarak.

"Üşümek beni hayatta hissettiriyor. Peki, bir hayalet üşüebiliyor mu?" Arkamı dönerek ona baktım. Bir boşluğa konuşuyor olması oldukça saçmaydı.

"Hayır, hiçbir his yok."

"Ben bir hayaletle mi konuşuyorum?" Diye sordu kendi kendine inanamıyormuşçasına.

"Aynen öyle."

"Tanrıya tekrar mı inanmalıyım?" Diye sordu kendi kendine. Bir ara ne kadar inançlı olduğum geldi aklıma. Her Pazar kiliseye giderdim. "Bir hayalet olduğun için soruyorum. O tarafta ne var? Tanrı olayı falan?"

"Bu eve sıkışıp kaldığımdan beri inanmıyorum. Bir buçuk asırdı ve hayır o tarafa dair hiçbir şey görmedim. Ben araftayım."

"Bekle, bekle bu yüz elli yıl mı oluyor?" Sesine hâkim olan dehşeti gizleyememişti.

"Evet."

"Nasıl oldu?"

"Kara büyü." Sesime doğru yakınlaştı ve yanımda ki koltuğa oturdu.

"Kara büyü mü? Dalga geçiyorsun?"

"Hayaletlerin olduğuna inanıyorsun da kara büyüye mi inanmıyorsun?" Şiddetini arttıran yağmur damlaları içeri girmeye ve yüzümüze çarpmaya başladı.

"Sen yaşlı bir şey misin?"

"Sence sesim ya da dokunduğun tenim öyle mi?" Sesimin olduğu yöne çevirdi kafasını.

"Hayır, ama bu dünya üzerinde yüz elli yılı aşkın bir zamandır kaldığın gerçeğini değiştirmiyor. İçin çirkin ve yaşlıdır eminim."

"Peki, bunu sana kim yaptı?" Meraklı olması ve soruları can sıkıcıydı.

"Seni ilgilendirmez."

"Ciddi misin? Birden odamda belirliyorsun. Siluetin yok, beni rahatsız ediyorsun, kardeşime sevgilisiyle bir şeyler

yaşadığımı itiraf etmemi istiyorsun ama bunu sana kimin yaptığı da seni ilgilendirmez mi diyorsun?"

"Ne çok konuşuyorsun sen öyle."

"Hayatımda ilk defa bir hayalet gördüğüm için pardon duyduğum için olabilir mi acaba?" Diye sordu aksi bir tavırla. Birkaç saniye sessiz kaldık. "Nadia neden seni duymadı?"

"Beni ben istemediğim sürece kimse göremez, duyamaz, hissedemez."

"Ya da ben şizofren oldum." Diye kuşkuyla sordu.

"O da bir ihtimal." Yine derin bir sessizlik oldu odada. "Nasıl kardeşinin sevgilisiyle yasak bir ilişki yaşayabilirsin?" Sadece susmaya devam etti. "Söylediğim hala geçerli. Aaron'a ya sen anlattırın ya da ben anlatmak zorunda kalırım."

"O öğrenince eline ne geçecek?"

"Bir insanın arkasından oyun oynamanızı engellemiş olacağım. Masum bir insanı aptal yerine koyup arkasından iş çevirmenizi durdurmuş olacağım. Onu hak etmiyorsunuz." Sessizce koltuktan kalktı ve yatağa doğru yürümeye başladı. "Çık odamdan. Duvarın içinden mi geçeceksin ne yapacaksın bilmiyorum ama hemen çık şu odadan." O arkası dönükken dediğinin tam tersini yaparak yatağına uzandım. Birkaç saniye masanın önünde oyalandıktan sonra huzur verici bir melodi doldu kulaklarıma. Damian hafif aralık olan kapıya baktı. Gittiğimi zannediordu. Yatakta benim olduğum tarafa uzanacağı sırada hızla yatağın diğer tarafın kaydım. Tuhaf ki beni fark etmemişti. Yorgun gözükiyordu. Şarkıyla birlikte gözlerini kapattı. Ben ise sabah Damian'ın yaptığı gibi tavanı seyretmeye başladım. Şarkının etkileyici sözlerine kulak verdim

Herkes yeniden başlayabilir
Sevgiyle değil, intikamla

Bu ateşle, yeniden doğduk
Öç alarak barış elde etmek sonu getirir

Şarkının son nakaratını duymamla yataktan kalktım. Bu kadar oyalanma yeter ve hatta artardı da. Aralık olan kapıdan çıktım ve kaldığım odaya girdim. Damian'ı gerçekleri söyleyene kadar peşini bırakmayacaktım. Yatağa oturacağım sırada Nadia'nın içeride oda da tek olduğu geldi. Onu korkutmak için mükemmel bir zamandı. Odamdan hızla çıkarak Aaron ve Nadia'nın odalarının önüne geldim. Yavaşça kapıyı açtım. Nadia makyaj masasının önünde oturmuş saçlarını tarıyordu. Kapının açıldığını fark ederek kafasını kapıya doğru çevirdi. Hiçbir şey göremeyince önüne dönüp işine devam etti. Odadaki camın yanına doğru yürüdüm. Camı açtım. Camı açmamla büyük bir rüzgâr içeriye doldu. Nadia biçimli kaşlarını çatarak yerinden kalktı ve camı kapattı. Bu sefer ışığın yanına doğru yürüdüm. Işığı açıp söndürmeye başladım. Nadia'nın yüzünde ki korku kendisini açık bir şekilde belli ediyordu. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Tabi sakinleşmesine müsaade etmeyecektim. Makyaj masasından duran Aaron'la Nadia'nın resmini yere doğru itekledim. Çerçeve yere parçalanarak düşünce Nadia her zaman ki ağlamaklı ifadesiyle etrafına bakındı, tekrar. Bu sefer masada ki bütün eşyaları yere doğru ittim. Nadia daha fazla kayıtsız kalamayarak küçük bir çığlık attı ve kapıya doğru koştu. Odadan tahmin bile edemeyeceğim bir hızda çıktı. Damian'ın odasına giriyordu. Onları dinlemeye başladım.

"Damian!"

"Yine ne halt var Nadia?" Ses tonundan uyuklu ve bıkmış olduğunu anlayabiliyordum.

"Odam da bir şeyler oluyor." Diyerek hızla konuştu. "Kapı açıldı, cam açıldı, masamdaki her şey yere düştü, ışık kapanıp açıldı." Hızlı ve hararetili bir şekilde konuştu. Korkunun kokusunu metrelerce öteden bile canlı canlı alabiliyordum. Bir süre ses gelmedi Damian'ın odasından.

"Rüzgardandır, şimdi defol."

"Ama tek kalamam ki. Lütfen, yanında kalmama izin ver."
Yine uzun süre ses gelmedi.

"Dalga geçiyorsun?" Güldüğünü ses tonundan anlayabiliyordum.

"Koltukta ben uyurum." Damian'ın gür ve ürkütücü kahkahası kulaklarıma doldu.

"Aptalın tekisin." Damian'ın odasına doğru yürümeye başladım.

"Beni neden sürekli aşağılıyorsun?" Damian'ın kapısının önüne gelerek ardına kadar açık kapıdan onları seyretmeye başladım.

"Çünkü sen ucuz bir kadınsın. Kardeşimle çıkarken aynı anda beni ayartmaya çalışıyorsun. Ama bir şey kaçırıyorsun Nadia. Ben bir kere düştüğüm hataya ikinci kez düşmem. Benden uzak duracaksın yoksa her şeyi Aaron'a anlatırım." Nadia inanmayarak güldü.

"Öyle bir şey yapamazsın. Onu kaybetmek istemiyorsun, o senin tek ailen."

"Biz Aaron'la er ya da geç barışırsız ama sen sonsuza kadar bitersin onun için. Onu sevmiyorsun ama değer veriyorsun. Eğer Aaron öğrenirse bir daha yüzüne bile bakmaz. Varsın kardeşimi kaybedeyim onu daha fazla kandırmayacağım. Eğer bir daha bu odadan içeri girersen, bana sırtışmaya çalışırsan her şey biter, söylerim ona." Damian'ın bunları söylemesi

şşılmayacak gibi değildi. Ya benden önce kendisi söyleme kararı almıştı ya da gerçekten kardeşini düşünüyordu.

"Madem söyleyeceksin, durma. Ona değeri veriyorum ama aşık olduğum adam sensin. Git devam et zaten iki türlü de yollarım sana çıkmıyor. Hemen söyle, belki bende seni sürekli görüp ama sana yaklaşamamaktan kurtulurum. Lütfen söyle, benim buna cesaretim yok." Dedi Nadia meydan okuyan bir tavırla. Ortalık gerçekten karışmıştı.

"Peki, o zaman sen istedin. Yarın Aaron bu eve geldiğinde ona her şeyi anlatacağım. Her şeyi."

Biliyorum kısa bir bölüm fakat hemen yayınlamak istedim. bundan sonra bölümleri çok daha sık yayınlamaya çalışacağım.

12:MASUM

Nefes almak ya da almamak, ölmek ya da yaşamak hepsi bir saniyelik kadere bakardı. Bir saniye önce yaşarken, bir saniye sonra ölebilirdin. Kimse ne zaman öleceğini bilmezdi. Bir insan öleceğini bilerek nasıl yaşardı ki? Yoksa sadece umursamazlık mıydı delirmemelerine yardım eden. Dünya üzerinde yaradılışa ters giden hiçbir şey yoktu, benim dışımda. Belki dışarıda benim gibi onlarca yıldır dünyaya kısılıp kalmış insan vardır ya da her şeyde olduğum gibi bu konuda da yalnızdım. Sadece ölmek değil, tamamen yok olmak istiyordum. Buradan başka bir dünyaya geçemeyecek kadar yorulmuştum. Her sabah yok olmayı dileyerek yeni güne başlamak zordu. Daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum. Gün geçtikçe zayıf düşüyordum, gün geçtikte daha da yoruluyordum sonsuz bu hayattan. Bazen düşüncelerim arasında zayıf düşüyordum, dayanamıyordum ama bir çıkış yolu yoktu. Yorulsam da, her gün ve her saniye yeniden ölsem de bunu yaşamak zorundaydım. Başka çarem yoktu. Kulağımda karga sesleri doluyordu. Bir sürü karga ve hepsi sanki acı içinde bağırıyorlardı. Kapalı pencereye doğru yürümeye başladım. Pencerenin önünde sayamayacağım kadar karga geçiyordu. Pencereye doğru biraz daha yakınlaştım. Kargaların sesleri gittikçe çoğalıyor ve şafağı yeni sökmüş havayı inletiyordu. Camın tam dibine geldiğimde birden bütün sesler kesildi. Yerini derin bir sessizlik aldı. Kargalar geçmeyi bıraktı, birden yok olmuşlardı sanki. Tam camdan uzaklaşmak için bir adım attığım sırada hızla cama siyah bir karga çarptı. Kafası yana dönmüş ve görünen tek gözü, gözlerime sabitlenmişti. Karga birkaç saniye öyle kaldıktan sonra kaymaya başladı. Camda kargadan kalan tek şey kan

lekesiydi. Birden odadaki bütün camlar açıldı. Karga sesleri tekrar dolmaya başladı. Perdeler rüzgardan uçuşurken şiddetli bir fırtına esti ve odada ki her şey uçuşmaya başladı. Az önce geçmeyi kesen kargalar yine geçmeye başladı. Camı kapatmak için pencereye yakınlaşacaktım ki sesler kulaklarımı inletecek bir şekilde katlanarak arttı. Yapılabilecek en mantıklı şeyi yaparak odanın kapısına doğru hızla yürüdüm. Odadan dışarı çıktım ve kapıyı kapattım. Birden bütün ses ve rüzgâr kesildi. Az önce olan şey daha önce hiç olmamıştı. Bu bir ilkti ve değişik bir ilk. Kapıdan zorlukla uzaklaştım. Yıllar sonra ilk defa bir şey hissediyordum sanki yorgundum. Ayakta durmakta zorluk çekerek merdivenlerden aşağı yavaşça, tırabzanlara tutunarak inmeye başladım. Gözlerim açılmıyordu, bir şey hissediyordum ve bu da sadece derin bir yorgunluktu. Merdivenlerin sonuna geldiğimde daha fazla yürüyemeyecek gibi oldum ve daha sıkı tutunarak durdum. Az önce ne olduysa beni zayıf düşürmüştü. Salonda ki koltuğa doğu yürümeye başladım. Koltuğa uzanarak gözlerimi kapattım. Bedenim sanki bunu bekliyormuş gibi bilincimi aynı saniyede kapattı.

Gözlerimi kulağıma tanıdık gelen, melodik bir sesle açtım. "Freya, Freya!" Görüşüm yavaşça netleşirken Aaron'a baktım. Gözlerimi açtığımı görünce derin bir nefes aldı. "İyi misin? Değişik görüyorsunuz." "Bir şey oldu." Dedim zorlukla konuşarak. Aaron uzandığım koltuğun önüne çöktü. Yüzünü biraz yüzüme yakınlaştırdı. "Ne oldu?" "Ben bir şey hissettim." Aaron yüzünde şaşkın ve mutlu bir ifade oluştu.

"Bu harika bir şey." Demesine aynı anda karşı çıktım.

"Hayır, harika değildi. Anlayamadığım bir şey oldu ve sonra tek hissettiğim yorgunluktu." Bu sefer sessiz kaldı. Koltuktan doğruldum, Aaron gelip yanıma oturdu.

"Hala devam ediyor mu?"

"Hayır, çok kısa bir şeydi. Galiba bu büyüyle alakalıydı."

"Nerden anladın?" Kafamı ona doğru çevirdim. Onun bilmediği ama başında büyük bir dert vardı bir de benimkiyle uğraşıyordu.

"Boş ver." Eli yavaşça saçlarımın arasında gezdi.

"Yapma böyle. Ben senin arkadaşımım. Son günlerde biraz tatsızlıklar yaşadık ama sana sırtımı dönmem. Kimseye sırtımı dönmem." Bugün eğer Damian ona gerçekleri anlatırsa mahvolurdu.

"Bu kadar iyi olma." Böyle bir insana nasıl sevgilisinin onu kardeşiyle aldattığını söyleyebilirdin ki. "Kaybedersin."

"Hayır, yanılıyorsun. Bu zamana kadar hiçbir şey kaybetmedim. İyi bir insan olmasam yakında evleneceğim bir kadın ya da her zaman yanımda olan bir kardeşim olmazdı." Şimdi gel de bu insana gerçekleri anlat.

"Evleneceğin kadın?"

"Nadia'ya evlenme teklifi etmeyi düşünüyorum." İşler gittikçe daha da çıkmaza giriyordu. Damian'ın gerçekleri söyleme işini daha fazla ertelememesi gerekiyordu.

"Onun doğru kadın olduğuna emin misin?"

"Eminim." Dedi hiç düşünmeden. "O ve ben birbirimizi seviyoruz. Okulumu bitirir bitirmez onunla evlenmek istiyorum. Ondan küçük çocuklarım olmasını istiyorum. Biliyor musun? Ben çocukları çok severim." Sadece sessiz kaldım. Düşüncelerim bile durdurmuştu düşünmeyi. Ondan bahsederken bile gözleri ışlıyordu. "Sen beni boş ver de

neler olduğunu anlat." Gözlerim saate kaydı. Saat 8'e geliyordu. Havanın yeni yeni iki saat önce aydınlandığını düşünürsek tam iki saat olmuştu.

"İki saat önce yukarıda oda da öylece oturuyordum. Sonra birden karga sesleri gelmeye başladı. Cama doğru gittim sayamayacağım kadar çok karga geçiyordu. Sonra birden bütün ses kesildi sonra da tam önünde durduğum cama yaralı bir karga çarptı. Sanki gözlerimin içine bakıyor giydi sonra düştü. Sesler tekrar çıkmaya, kargalar tekrar camın önünden geçmeye başladı. Odada ki bütün camlar açıldı. Ben odadan çıkınca ise hepsi kesildi yerine sadece tarif edemeyeceğim bir yorgunluk kaldı." Aaron sözümü hiç keseden dikkatle her kelimemi dinledi. Gözlerini düşüymüş gibi kısmıştı.

"Bence bu sana yapılan büyüyle alakalı olabilir. Kargalar kara büyüünün en büyük temsilcileridir. Kapı kapandığında bütün her şey gitmişse büyük ihtimalle o sesleri senden başka kimse duymadı ki eğer Damian ya da Nadia duysaydı bakarlardı ve onları görürdün. Yorgunluğuna gelirse bu sadece senin görebildiğin bir şey olduğu için ve de kara büyüünün etkisi olduğu için büyük ihtimalle yıllardır hiçbir şey hissetmeyen ruhun yorgun düştü." Zekâsı hayran kalınmayacak gibi değildi. Sadece birkaç dakika da önüne bütün seçenekleri sunmuştu.

"Kara büyü ya da karga olayını nereden biliyorsun?"

"Senin için biraz araştırma yaptım diyelim. Bu daha önce hiç olmuş muydu?"

"Hayır, ilk defa oldu ." Yüzünde derin bir gülümseme oluştu.

"Freya, bu büyük bir gelişme. O kargaları neden gördüğünü bilmiyorum ama bir şey hissettin. Bu yorgunlukta olsa hissettin, bence her ne oluyorsa iyi oluyor. Bu bir işaret ya da başlangıç olabilir."

"Ne için başlangıç?"

"İnsana dönmeye başlıyor olabilirsin." Sadece sözlerini dinledim. Her sözü yeni bir umut gibiydi.

"Ya değilse."

"O zaman başka yol buluruz." Yüz elli yıllık hayatımda ilk defa yalnız olmadığımı biliyordum. Bana yardım eden bir arkadaşım vardı. Düşüncesi bile o kadar iyiydi ki.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Yanımda olduğun için. Başka birisi olsaydı ya umursamaz ya da kafayı yediğini düşünüp bu evden taşınırdı. Sen ise bana arkadaş oldun. İlk defa bir arkadaşım oldu."

"Yaşarken arkadaşın olmadı mı?" Sadece sessiz kaldım.

Olmuştu ama gerçek değildi. Hayatta olduğum zaman yaşadığım hiçbir şey gerçek değil gibiydi. Aaron cevabını alamayacağını anlayarak konuyu değiştirdi. "Dün gece ben hastanede nöbetleyken bir çocuk ağır yaralı geldi." Onu dinlediğimi belirtircesine yüzüne baktım. "O sırada acilde hiç uzman doktor yoktu. İlk müdahaleyi ben yaptım ve çocuk benim yaptığım müdahaleyle hayatta kaldı. Hastane yöneticisi yanımda uzman doktor olmadan böyle bir müdahale yaptığım için bana kızdı. Ama biliyor musun? Canları cehenneme. Ben bir çocuğun hayatını kurtardım." Sesinde bariz bir gurur ve mutluluk vardı.

"Peki ya kurtaramayacakların?"

"Dürüst olmak gerekirse onlar için ne yapacağımı bilmiyorum. Vicdan azabından boğulacağımı biliyorum." İkimizde sessiz kaldık bu yorumun üzerine. "Damian gece sürekli 'Konuşmamız gerek.' diye mesaj attı durdu. Bir bakım ona uyanmışsa konuşalım." Ayağa kalkıp salonun çıkışına doğru yürümeye başladı. Damian'ın odasına girdiği an bir daha şimdi

ki gibi hayat dolu çıkmayabilirdi. O hangi yıkıcı cümlelerle karşılaşacağını bilmiyordu ama ben biliyordum. Ayağa kalkarak hızla ona doğru yürüdüm o salondan çıkmadan seri bir hareketle arkadan beline sarıldım. Birden bütün bedeni taş kesildi.

"Her ne olursa olsun yanıdayım Aaron. Tıpkı senin benim yanımda olduğun gibi." Bütün bedenimiz parlak ışık huzmeleriyle kaplandı.

"Biliyorum." Diyerek karşılık verdi. Yıllar sonra birisine böylece sarılıyordum. Bırakmak istemiyordum onu çünkü o odadan çıktığında bir daha hayat dolu olmayacağını biliyordum. Kafasını bana doğru çevirdi. Gözlerimin içine derince bakarak benden uzaklaştı. "Görüşürüz Freya." Diyerek merdivenleri çıkmaya başladı. Arkasından sadece seyrettim. Adım seslerini duyabiliyordum. Damian'ın odasına doğru yürüyordu. Kapı açılma sesi doldu evin içine.

"Damian? Sen bu saatte uyanır mıydın?" İkinci bir ayak sesi eşlik etti Aaron'un seslerine. "Benimle ne konuşacaktın. Beni endişelendirdin. İyisin değil mi ağabey?" Karşı taraftan uzun süre ses gelmedi. Koltuğa oturarak onları dinlemeye devam ettim.

"Bana bir şey olmadı."

"İyi o zaman ne oldu? Bu arada sana vermem gereken bir şey var." Birkaç dakika sonra Damian'ın sesi tekrar duyuldu.

"Ben bunu kabul edemem. Babam bu saatin sende kalmasını isterdi." Damian'ın sesinde bozguna uğramış bir tavır vardı.

"Damian, lütfen. Dün nöbet sırasında bir saat uyuyabildi ve onda da babamı gördüm. Bu saati sana vermeme istiyordu. Bende babamın yüzüğü de var üstelik. Sende hiçbir şey yok." Yine sesler uzun bir süre kesildi. "Lütfen ağabey." Aaron, Damian'a her ne söylüyorsa bu Damian'ın gerçekleri

söylemesini zorlaştırıyordu. Hıştısı sesleri doldu kulağıma, sanırım saati almıştı. "Annemin yüzüğüyle Nadia'ya evlenme teklifi etmeyi düşünüyorum."

"Evlenme teklifi mi?" Söyleyemeyecekti Damian.

Dayanamazdı söylemeye, en azından şimdi. "Bence bunu düşünmek için çok erken."

"Erken falan değil. Zamanı geçti bile." Sesleri yine kesildi.

"Sen ne diyecektin?" Aaron'un aldığı tek cevap sükûttu. Aaron kadar bende merak ediyordu ne diyeceğini.

"Bir şey yok. Gerek kalmadı, sonra söylerim."

"Bir şey olmuş ağabey ne oldu?" Birden Damian yüksek sesle bağırıyordu.

"Bana ağabey deme. Hak etmiyorum. Şimdi çık hemen şu odadan." Damian'ın sesi öfke kaplı olduğu kadar hüznünde kaplıydı. Suçunun ağırlığının farkındaydı ve bu Aaron'u mahvedeceği kadar onu da mahvediyordu.

"Ağabey konuşabiliriz. Her seferinde beni kendinden uzaklaştırmaktan vazgeç."

"Sana çık dedim Aaron. Yoksa bu eve bir daha adımımı dahi atmam." Birkaç saniye sonra ev şiddetli bir kapı çarpmasıyla sarsıldı. Aaron'un sık ve düzensiz nefes alışverişlerini duyabiliyordum. Ben onun sevgilisinin yanına gideceğini düşünürken o tam tersi salona indi. Benim yanıma geldi ama hiç yüzüme bakmadı. Koltuğa uzanarak kafasını bacağıma koydu.

"Hep yanımda olacağını söylemiştim. Şimdi yanımda ol."

Saçlarını yavaşça okşamaya baladım. Sadece kardeşiyle kavga ettiği için bile beş dakika da çökmüştü sanki eğer öğrenseydi ölürdü. Ama başka oluru yoktu, daha fazla kandırılmamalıydı. Öğrenmesinin vakti gelmişti. Bunu ona söyleyen ben

olmayacaktım, Damian ya da Nadia'da olmayacaktı o kendi gözleriyle görecekti.

13: PLAN

Aaron beraber uzandığımız yataktan kalkarak eline başka bir kitap aldı.

"Sana yeni kitaplar getirmeliyim."

"İyi olur." Dedim yataktan doğrularak. Aaron sıkıntılı bir nefes verip yatağın yanında duran masanın üzerinde ki dumanı sıcak kahvesi eline aldı. Cama doğru yaslandı ve kahvesinden bir udum aldı. Onun hareketlerini dikkatle izlerken bana döndü.

"Şöyle bakma."

"Nasıl?" Yataktan kalktım ve bende onun gibi camın diğer tarafına yaslandım.

"Dikkatlice." Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Keşke yemek yiyebilseydin de bu mükemmel şeyin tadına bakabilseydin."

"Belki bir gün." Gözlerimi cama doğru çevirdim.

"Burayı sırf bu kötü havaları yüzünden sevmiyorum." Dedi kahvesinden bir yudum daha alarak.

"Ben böyle havaları huzur verici buluyorum. Belki de içim bu havadan daha karanlık olduğu içindir." Bana kaşlarını çatarak baktı.

"Kasvetli şey." Diyerek yüzünü buruşturdu. Sonra birden gülümsedi. "Hadi gülümse."

"Ne?" Diye sordum anlamayarak.

"Bir kere zorla gülümsemiştin. Yine gülümse." Yüzüne dümdüz bakmaya devam ettim. "Sert ifaden beni korkutuyor. Hadi ama." Yüzüme yapmacıklık kokan bir gülümseme yerleştirdim. Aaron yüzünü buruşturdu. "Gülümse dedim, acı çekiyormuş gibi dur değil." Yüzüm yine eski ifadesiz halini alırken Aaron sıkıntıyla bir nefes verdi. Her zamanki meşhur

gölümsemelerinden birini yaptı. İnsanın kalbini durduracak cinsten, tabi ben insan olmadığım için sorun yoktu. "Gördün mü? Aynen böyle olacak." Yüz hatlarımı yine gererek gülümsemeye çalıştım fakat komik bir manzara çıkarmış olacağım ki Aaron kakhaha atmaya başladı. O kadar gür kakhaha atıyordu ki kafası geriye doğru düşmüş, adem elması belirginleşmişti. Ona bakarken onun yüzündeki gülümsemeyi kıskandım sanırım. Öyle güzel gülmek istedim. Onun gibi yüzüme gerçekçi bir gülümseme yerleştirdim. Aaron gülmesini kesebildiğinde bana odaklandı. Yüzünde ki gülümseme yavaşça soldu, dikkatle gülümsemeyen yüzüme baktı.

"Yine mi olmadı?" Pes eder bir tınıyla.

"Hayır, oldu. Fazlasıyla iyi oldu hatta." Hiçbir hareket etmeden öylece yüzüme bakıyordu.

"İyi misin?" Sessiz kalıp yüzüme baktı.

"Sen hep gülümse." Havanın gerginliğinin üzerinde durmadım. Aaron çok derin bakıyordu, hatta bu bakışlarıyla beni delip geçebilirdi. Gözlerimi kaydırarak cama bakmaya devam ettim.

"Camı açar mısın?" Birkaç saniye daha bakmaya devam etti ve sonra birden camı açtı. Camı açtığı gibi soğuk hava odanın içerisine doldu. Rüzgârda uçuşan saçlarımla beraber gözlerimi kapattım. Dışarıdaymışım gibi, özgürmüşüm gibi hissetmeyi seviyordum. Yüzüme az önce ki gülümsemeden yerleştirdim. Hissedemediğim yapmayacağım anlamına gelmezdi. Rüzgâr şiddetini kaybettiğinde gözlerimi açtım yavaşça. Aaron hala camın yanına yaslanmış bir haldeydi. Fazla düşünceli ve durgun görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Kısa bir süreliğine gözlerime baktı.

"Nadia." Nadia evde yoktu. Damian desem odasından çıktığı yoktu. Nadia evde sadece birkaç saattir yoktu ve hemen özlemiş olmalıydı.

"Ne olmuş ona?"

"Ona evlilik teklifi etmek istiyorum ama korkuyorum." Sıkıntıyla derin bir nefes aldı.

"Neyden?"

"Beni reddetmesinden. Aptal değilim, benim onu sevdiğimin yarısı kadar beni sevmediğini biliyorum. Bir yanım bunu açık bir şekilde görüyor diğer yarım sa onun gülümsemesine inanmamı istiyor. Sanırım ikincisine inanıyorum, gözü kapalı. Eğer ona evlenme teklifi edersem ve o kabul etmezse ben ölürüm Freya." Sesi çaresiz ve acı dolu çıkıyordu.

"O zaman belki de şu teklif işini ertelemelisin." Tıraşlı çenesini ovuşturarak yatağa oturdu.

"Bilmiyorum. Son günlerde içimde kötü bir his var." Camın önünden ayrılarak yanına oturdum.

"Ne gibi?"

"Sanki kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum. Belki kuruntu ama geceleri yatamıyorum. Yatakta dönüp duruyorum. Sürekli içim sıkılıyor. Benim derdim ne?" Sorusuna ne karşılık vereceğini bilemeyerek sustum. 'Sevgilin seni kardeşinle aldatıyor ve büyük ihtimalle içine onun sıkıntısı düşmüştür.' Diyemezdin. Aynı his benimde içimde vardı bir zamanlar. Beni hapis ettikleri günden birkaç gün önce başlamıştı bu his. Bütün düşüncelerimi içime gömdüm ve cevap verdim.

"Büyük ihtimalle okul ve hastane yorgunluğudur. İnsanlar bazen böyle boşluğa düşer. Kafanı dağıtacak bir şeyler bul. Eminim kısa sürede geçecektir." Yalan, yalan ve yalan. Söylediklerim hepsi saçma uydurmalarından ilerisi değildi ama

bazen insana yalan iyi gelirdi. Aptal olmak, bir şeyleri bilmemek en iyisidir bazen.

"Umarım." Diyerek karşılık verdi. Beraber öylece oturduk ve camdan dışarısını seyretmeye başladık sessizce.

Uzun süre aynı şekilde durmaya devam ettikten sonra dışarıdan gelen araba sesiyle Aaron ayağa kalktı.

"Nadia geldi. Ben gitsem iyi olacak." Sadece kafa saldı. O odadan çıktıktan sonra koridordan uzaklaşmasını bekledim. O uzaklaşır uzaklaşmaz odadan çıktım. Damian'ın odasına hızlı adımlarla yürüyerek kapıyı tam tersi yavaşça açtım. Damian kapının açıldığını fark edip kafasını okuduğu kitaptan kaldırdı. Kapıyı kapatıp onun oturduğu koltuğun yanına oturdum.

"Neden Aaron'a anlatmadın?" Sesim fazla yakından gelmiş olacak ki irkildi. Sesimi duymamış gibi davranarak kitabı okumaya devam etti. "Sana bir soru sordum." Diyerek bağırmanın üzerine kitabı sinirle kapattı.

"Ne istiyorsun lanet olası?"

"Aaron'a neden gerçekleri söylemedin?" Sinirden burun delikleri genişlemiş kaşları çatılmıştı.

"Neden Aaron'un öğrenmesi bu kadar umurunda? Eline ne geçecek?"

"Soruma soruyla karşılık verme. Söyle bana neden söylemedin?"

"O Nadia'ya evlenme teklifi edeceğini söylerken ben onu kız arkadaşını yatağa attığımı mı söyleyecektim?" Diye bağırarak için üstün bir çaba sarf ederek konuştu.

"Evet söyleyecektin."

"Ben bu kadar güçlü değilim. Yapamam artık ona söyleyemem. Onun yüzüne bakamam." Ses tonunda pişmanlık vardı, daha önce hiç görmediğim kadar yoğun bir pişmanlık.

"Eğer söylemezsen her şey onun için daha da kötüleşecek."

Damian kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Yapamam. Ben söyleyemem."

"Sen bilirsin, o zaman ipleri elime ben almalıyım." Cevap vermesini beklemeden odadan çıktım. Düşündüğüm şeyler ne kadar acımasızca olsa da yapmak zorundaydım. Aaron ve Nadia'nın alt katta olduklarına emin olduktan sonra Nadia ve Aaron'un odasına girerek Aaron'un masasının üzerinden bir kalem ve bir kâğıt aldım. Sade bir yazıyla yazmaya başladım. Bu gece odama gel.

— D

Kâğıdı avuçlarım arasına sıkıştırıp odadan hızla çıktım. Kendi kaldığım odaya girdim ve beklemeye başladım.

Saatler sonra sonunda Nadia odasında yalnız kalmıştı. Kendi kaldığım odadan çıkarak onların odasının kapıyı çok az açarak girdim. Elimde ki kâğıdı Nadia'nın yanında durduğu masanın üzerine bıraktım. Nadia arkasını dönmüş üzerini değiştiriyordu. Arkasında döndüğünde kâğıdı yine fark etmedi. Kâğıdı masanın üzerinden itekleyerek yere düşmesini sağladım. Şimdi dikkatini çekmiş olacak ki Nadia kâğıdı almak için eğildi. Kâğıdı alıp ayağa kalktı. Kâğıdı okudu ve baka kaldı. Yüzünde değişik bir ifade vardı. Bir anda gülmeye başladı. Damian'ın onu aralarında bir şeyler geçmesi için çağırdığını sanmıştı. Bu kız gerçekten aptaldı. Kâğıdı keyifle katlayarak takılarını koyduğu kutunun içine hızla attı ve odadan çıktı. Geriye kalan tek şey geceyi beklemektir. Bu yaptığım ne kadar doğruydum bilmiyordum ama yapmalıydım. Daha fazla kandırılmamlıydı Aaron. Herkesin gerçek yüzünü görmeliydi. Kendi gözleriyle görmeliydi gerçeği. Daha fazla Nadia ya da Damian hakkında

umutlanmamalıydı. Gece yarısı yeni yeni çökmüştü. Nadia muhtemelen Aaron'un uymasını bekliyordu ama onun bilmediği bir şey vardı. Aaron günlerdir uyuyamıyordu. Kulaklarımı gelen kapı sesiyle Nadia'nın odasından çıktığını anladım. Nadia Damian'ın odasına doğru yürürken seslere dikkat kesildim. Nadia, Damian'ın kapısını açtı. Nadia'nın kısık sesli sesi doldu kulaklarıma.

"Damian!" Damian uyumuş olacak ki tekrar aynı tonda seslendi Nadia. "Damian!"

"Nadia?" Dedi Damian'ın uykulu sesi. Kulaklarıma yatağın sesi doldu ve ardından da öpücük. Sanırım az önce Nadia, Damian'ı öpmüştü.

"Ne halt ediyorsun?" Diye kendini tutamayarak bağırmıştı Damian.

Şimdi zamanıydı. Oturduğum yerden kalkarak Aaron'un odasının önüne geldim. Kapının arkasında görülmeyecek bir şekilde durdum. Kapıyı aralayarak yavaşça açtım. Artık sesleri az da olsa duyabilirdi.

"Nadia?" Diye sordu Aaron uykulu ses tonuyla. Çıktığım odaya girdim yine.

"Bıraktığın kâğıdı gördüm. Sende beni istiyorsun." Diyen Nadia'nın arsız sesi doldu kulaklarıma.

"Seni sürtük uzak dur benden. Ne kâğıdından bahsediyorsun?" Diye kükredi bu sefer Damian. Aaron'un bunu duymamasına imkân yoktu. Koridorda bir ayak sesi daha eklendi. Aaron kalkmıştı. Hiçbir şey anlamadığına emindim. Bu gece bütün oyunları bitecekti. Bu geceden sonra Aaron hayatında ki bütün hilekârlardan, yalancılardan kurtulacaktı

"Bu kâğıt." Diyen Nadia'nın kısık sesi duyuldu.

"Bunu ben yazmadım." Hemen ardından ev açılan kapı sesiyle doldu. Bu sadece bir kapı açılma sesi değildi bu Aaron'un

gözlerinin açılma sesiydi de aynı zamanda. Üzgünüm Aaron
ama bu senin içindi.

*Bölümü hemen yayınlamak istedim. Yazım yanlışlarım varsa
affola*

14:ALDATILMIŞ

Her insanın yaşamında dönüm noktası ya da miladı vardır. Benim miladım bu eve hapis olduğum zaman başlamıştı ve şüphesiz ki Aaron'un miladı da o kapıyı açmasıyla başlamıştı. Artık gerçekleri görecekti, kandırılmayacaktı ama acı çekecekti. Onun acı çekmesini istemiyordum o beklide hayatımda gördüğüm en temiz kalpli insandı fakat öğrenmeliydi. Bu onun içindi. Oda'nın kapısına yakınlaşıp Aaron'un çöküşünü dinlemeye başladım.

"Burada neler oluyor?" Kapıyı açıp Aaron'un titrek sesine doğru ufak adımlarla ilerlemeye başladım. Aaron'un karşısında derin bir sessizlik hâkimdi. "Size bir soru sordum." Sesi kısık ve ürkütücüydü. Cevap tekrar sessizlik odlunca Aaron bütün öfkesiyle bağırdı. "Size burada ne oluyor dedim?" Onu ilk defa bu kadar sinirli olduğunu görüyordum ve sanırım son da olmayacaktı. Tereddütlü adımlarla ilerlemeye devam ettim.

"Özür dilerim." Damian sonunda konuşmuştu fakat ses tonunda hiçbir duygu barındırmıyordu.

"Neden özür diliyorsun?" Onların özeline karışacağım kadar karışmışım fakat Aaron'un yanında olmak istiyordum. Onun çöküşünde yanında olmak istiyordum. Birkaç adım daha atınca Aaron'un kapının önünde ki bedeniyle karşılaştım. Ona doğru adımlarımı hızlandırarak yürüdüm.

"Özür dilerim." Dedi tekrar Damian. Tam Aaron'un arkasına geçtim. O kadar gözü dönmüştü ki beni fark etmiyordu.

"Neden özür diliyorsun lanet olası?" O kadar çok bağırmıştı ki boğazında ki damarlar belirginleşmişti. Aaron'un tam yanına geçip yüzüne baktım. Gözleri korku içinde bakıyordu. Korkuyordu hayatında ki en büyük insan tarafından

aldatılmaktan. Damian ifadesiz yüzüyle soğuk bir şekilde cevap verdi.

"Özür dilerim çünkü kız arkadaşınla yattım." Damian'ın dudaklarının arasından dökülen duygusuz sözler Aaron'a onun tersine bin bir çeşit duyguyu ayna anda yaşatmıştı. O an Aaron'un çöküşüne an ve an şahit oldum. Omuzları düşmüş ve yüzü dakikalar içerisinde çökmüştü. Hala yüzünde dediklerine inanamayan bir ifade vardı. Dehşet içindeydi. Bir yanı üzgünlük bayrağını tepeye çekmişti diğer yanıysa öfkeyle kavruluyordu. O an yüzünde ki binlerce duyguya şahit oldum. Saniyelerce böyle geçti. Nadia üzerinde kırmızı bir gecelikte ayakta korku ve çekingenlik içerisinde Aaron'a bakıyordu. Odada ki herkesin dışında Damian'da hiçbir sarsılma, utanma ya da benzeri bir duygu yoktu. Mavi gözleri büyük bir ifadesizliğe bürünmüştü.

"Dalga mı geçiyorsunuz?" Aaron'un sesi cılız ve sessiz çıkmıştı. Konuşacak takati bile yok gibi görünüyordu. İkisinden yine ses gelmedi. Aaron hayal kırıklığıyla karşındakilere baktı. "Bunu nasıl yapabildiniz?" Bu sefer sesi az öncekinin aksine öfke dolu ve soğuktu. "Utanmadınız mı vicdan azabı duymadınız mı?" Yüzünü buruşturarak Damian ve Nadia'ya baktı. Gözleri Damian'ın üzerinde takıldı. "Sen benim kardeşimdin, tek ailemdin. Ben sana bu dünyada ki her şeyden daha çok değer verdim bu muydu karşılığı." Damian yine sessizliğini korudu. Ardından Nadia'yı buldu gözleri. "Ben seninle evlenmeyi düşünüyordum be kadın. Sevdim ben seni, değer verdim. Her şeyden korudum. Ben sana dokunmaya bile kıyamazken, sen..." Daha fazla konuşamayarak geriye doğru bir adım attı. "İkinizden de öğreniyorum."

"Özür dilerim Aaron. Sana değer veriyorum ama her zaman Damian vardı benim için." Damian, Nadia'ya sinirli bir bakış attı susması için ardından da Damian, Aaron'a doğru birkaç adım attı.

"Sadece bir kerelikti. Yaptığım şeyin telafisi olmadığını biliyorum." Damian kollarını iki yana doğru açtı. "İstediyini yap. İster döv ister öldür. Hepsini hak ediyorum." Aaron, Damian'ın konuşmasına daha fazla dayanamamış olacak ki yüzüne sert bir yumruk geçirdi. Damian ona karşılık vermeyerek öylece dikildi. Aaron bir yumruk daha attı ve buna yere düşürüp her tarafından kan akıncaya kadar devam etti. Damian isterse bir hareketiyle onu durdurabilirdi fakat cezasını çekmek istiyordu. Bu şekilde vicdanını rahatlatmıştı düşünüyordu fakat yanılıyordu. Aaron eğer biraz daha devam ederse pişman olacağı bir şey yapabilirdi. Damian'a acımasızca, kendini kaybetmişçesine vuruyordu. Aaron'a doğru yürüyerek elimi omzuna koydum. Sert bir yumruk daha çakacaktı ki benim sözlerimle durdu.

"Buna değmez." Kolu yavaşça ve yorgunlukla indi. Altında yüzü kanlar içinde yatan ağabeyine baktı. Zorlukla ayağa kalkarak odanın köşesinde ağlayan Nadia'ya baktı. Bu bakış öylesine bir bakış değildi. O kadar ağırdı ki eğer Nadia'nın yerinde olsaydım muhtemelen o an nefesim kesilirdi. Bilinci yarı açık olan Damian'a baktım. "Hemen bu evden gidiyorsunuz. İkinizin de bir daha suratını görmek istemiyorum." Korkunç bir ses tonuyla fısıldadı. Arkasını dönüp odadan hızlı adımlarla çıktı. Yerde yatan Damian'a son bir kez daha bakıp odadan çıktım. Aaron o kadar hızlı yürüyordu ki merdivenlerden inmişti bile. Ona yetişmek için koşmaya başladım. Tam tapıyı açtığı an onu yakalamayı başarabildim. Kolunu tutarak kendime çevirdim.

"Aaron." Bana dolu gözleriyle baktı.
"Biliyordun değil mi?" Kafamı sallamakla yetindim.
"Gitme. Eğer gidersen yanında olamam. Yanında olmak istiyorum." Dolu olan gözlerinden yaşlar hızla düşmeye başladı. İlk önce açık olan kapıya sonra da bana baktı.
Teredditle bana doğru tamamen dönerek sıkıca sarıldı. Onun yanında küçük kalan bedenime sanki bıraksa nefes alamayacakmış gibi sarıldı. Sarılışına karşılık verdim kollarımı ona sıkıca dolayarak.
"Ben ölüyorum." Ona daha da sarıldım varlığını belli etmek için. Aaron dan ayrıldım, onu alt kattaki odalardan birine götürdüm ve kapıyı kapattım. Eğer birazcık yüz varsa Damian da Nadia da dakikalar içinde evi terk ederlerdi. Aaron yatağın üzerinde oturarak boşluğa doğru bakıyordu kızarık gözleriyle.
"Ben bunu hak etmedim."
"Etmedin." Diye onu doğruladım ve yanına oturdum. Aaron gözlerini bana doğru çevirdiğinde yine ağlamaya başladı. Daha önce ağlayan bir erkek görmemiştim ve Aaron ağlarken her zamankinden daha masum görünüyordu. Kafasını omzuma yaslayarak ağlamaya devam etti. Sakinleşmesi için saçlarını okşamaya başladım. Ağlaması uzun bir zaman sonra kesilmişti yerini iç çekişleri bırakmıştı. Onu böyle gördükçe Damian'ın ve Nadia'nın yaptığı iğrençlik tekrar yüzüme çarpıyordu.
"Bunu nasıl yaparlar? Ben onları bu dünyada ki her şeyden daha çok sevdim."
"Her insana güvenmemeyi öğrenmelisin."
Çok geçmeden iç çekişleri de kesildiğinde uyuya kaldığımı anladım. Uyanmamsı için hiç hareket etmeden omzumda Aaron'un yastık kafasıyla öyle kaldım. Tenlerimizden çıkan ışıltı huzmeleri önceki temaslarımızda ki gibi canlılıkla parlıyordu. Ben Aaron'a dalmışken evden ilk önce ağlama ve ayak sesleri

daha sonra da dış kapının sesi gelmişti. Nadia gitmişti. Çok geçmeden de başka bir kapı sesi daha duyuldu. Şimdi de Damian gitmişti. Artık her şey çok daha farklı olacaktı, Aaron için.

Önceki iki günde gün boyu yaptığım gibi Aaron'un kapısının önünde oturmıştım. Üç gündür ne yemek yiyor ne de su içiyordu. Odaya hapis etmişti kendisini. Benimle konuşmuyordu. İyice sessizliğe gömülmüştü. O bu halde olmayı hak etmiyordu. Kendini cezalandırıyordu sanki. Onu anlamak o kadar da zor değildi. Bu laneti yaşamak yerine onun gibi sevgilim ve kardeşim tarafından ihanete uğramayı tercih ederdim.

Onu böyle görmeyi sevmiyordum. Ayağa kapıya yaslandım. "Aaron." Dedim bütün gücümle. Kulağıma gelen birkaç adım sesiyle onun tam kapının diğer tarafında olduğunu anlamıştım. Çıkardığı her seste ne yaptığını anlayabiliyordum. Alnımı o da benim gibi kapıya yaslamıştı. Bir elimi kapının üzerine koydum.

"Kendini cezalandırmayı kes. Böyle yapmanın kimseye bir faydası olmayacak. Sen bu eve taşındıktan sonra bütün yalnızlığım uçup gitmişti ama sen bu odaya kendini kilitlediğinden beri sanki tekrar yalnızmışım gibi. Yalnız olmayı sevmiyorum, yoruldum yalnız olmaktan. Yanında olmama izin ver." Sesimi tamamen duyduğundan emin değildim fakat adlığım tek cevap sessizlikti. "Açacaktı kapıyı biliyordum. Kapıdan birkaç adım uzaklaştım. "Beni bekle." Diye bağırdım ona sesimi duyurabilmek için.

Mutfağa inip onun için yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladım. Günlerdir aç ve susuzdu. Kendine gelmeliydi. Yıllardır yemek yapmadığım için hiçbir şey bilmiyorum ve ancak tepsiye birkaç sebze, ekmek ve peynir daha fazlasını koyamamıştım. Tepsiyle Aaron'un günlerdir çıkmadığı kapının önünde dikildim.

"Artık çık Aaron. Nereye kadar böyle devam edeceksin? Açlıktan ölmeyi mi planlıyorsun?" Sesimi duyduğunu biliyordum fakat ses vermiyordu. "Kendine acıımıyorsun bari bana acı. Hem sana yiyecek bir şeyler de getirdim. Aaron, lütfen." Yine sessizlikti. Böyle olmamıydı açması gerekiyordu. "Onlar için değmez Aaron. Tamam, yaşadığın şey kolay değil ama en zor şeyde değil. Bunu atlatabilirsin, sen Aaron'sun. Bu kadar güçsüz olmamalısın ama ben sana inanıyorum. O odadan çıkacak ve kendin çeki düzen vereceksin. Çünkü sen busun." Kapı kapalı kalmaya devam edince tepsiyi kapının önüne bıraktım. Son kez kapıya bakıp uzaklaşacağım sırada odanın kapısı açıldı. Bu ses uzun zamandır beklediğim bir sestti. Hızla arkamı döndüm. Karşımda ki Aaron tam da tahmin ettiğim gibiydi. Saçı başı birbirine girmiş, gözleri kızarık, sakalları hafifçe çıkmış ve yorgundu. Ona doğru hızla yürüdüm. Gözlerimin içine öylece baktı. Eski ışığı yoktu o gözlerde. Sönmüştü bütün yaşam sevinci. Böyle olmamalıydı o Aaron'du o benim kurtarıcım olacak kişiydi. Yerdeki tepsiye baktığında yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Benim için mi hazırladın?" Kafamı hızla salladım. Tepsiyi alarak doğruldu.

"Teşekkür ederim." Ben onun tekrar odaya gireceğini zannederken o odadan çıktı. Tepsiyle birlikte mutfağa indi. Bende onun peşinden indim. Masaya oturup iştahla yemeye başladı hazırladıklarımı. Gerçekten acıkmış olmalıydı.

Tezgâhın üzerinde ki bardağı alarak su doldurdum ve önüne koydum. Ben suyu masaya koyunca yemeyi bırakıp gözlerime baktı. Öyle basit bir bakış değildi. Derindi.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Su için değil. Her şey için. Benden ümidi kesmediğin için. Sözüünü tutup yanımda olduğun için." Ona cevap olarak dudaklarımı zorlukla gererek gülümsedim. Benim gülümsememi istiyordu. Bende ona istediğini verecektim. Yüzünü masaya doğru çevirdi ve suyu tek seferde bitirdi. Hızla ayağa kalkıp karşıma geçti.

"Haklısın Freya. Ben Aaron'um. Hemen yılamam. Kendime çeki düzen vereceğim. Geçmişini unutacağım." Bu sefer ben ona sarıldım. Sarılmak güç verirdi bende artık işe yaramasa da onda yarayacaktı. Benden uzaklaştı. "Sanırım bir duş alsam iyi olur. Berbat haldeyimdir aynaya bakmaya korkuyorum." Benden uzaklaşarak merdivenlerden çıkmaya başladı. Onun hayata döneceğini biliyordum fakat bu kadar çabuk değil. Onda eksik olan şeyler vardı.

Tam bir hafta geçmişti Aaron'un gerçekleri öğrenmesinin üzerinden. Tam iki haftalık rapor almıştı ve bütün gün evdeydi. Beraber kitap saatleri yapıyorduk, film izliyorduk, ben yiyemesem de yemek yapıyorduk. Kimse olmayınca benimle ilgilenmeye başlamıştı ve dürüst olmak gerekirse bu ilgiden kesinlikle şikâyetçi değildim. Tek sorun alıştıyordum. Ona öyle çok alışmışım ki o giderse ne yapardım bilmiyordum. Çalan kapı sesiyle Aaron okuduğu kitabı bıraktı ve gergin bir şekilde kapıya doğru yürüdü. Ben ise çoktandır

dikkatimi vermediğim kitabı Aaron'un kitabının üzerine bıraktım. Saat akşam civarıydı ve bu eve gelebilecek olan kişilerden sayısı sınırlıydı. Aaron kapıyı açtığı an açmamasını diledim. Hala hangi yüzle gelebilirdi buraya Nadia?

"Ne arıyorsun burada?" Aaron'un sesinde öfkeden ilerisi yoktu. Fakat ben onu ne kadar özlediğini görebiliyordum hala deli gibi seviyordu Nadia'yı.

"Konuşmak istiyorum. Beni içeri alır mısın?" Aaron kenara çekilerek Nadia'nın geçmesi için yer verdi.

"Ne konuşacaksın?" Aaron kapıyı kapatır kapatmaz Nadia ona doğru yakınlaştı.

"Özür dilerim Aaron." Aaron sessiz kalarak bana baktı. Onu rahatsız etmemek için salondan ayrıldım fakat seslerini duyabileceğimi ikimizde biliyorduk.

"Yanlışlıkla birine çarptığında özür dilenir Nadia. Sevgilini kardeşiyle aldattığın zaman değil."

"Günlerdir ailemin yanında kalıyorum. Olmuyor Aaron. Sensiz dayanamıyorum. Sana farkında olmadan zannettiğimden daha çok bağlanmışım. Bana sinirlisin biliyorum ama sende hala seviyorsun beni. Lütfen bana bir daha şans ver." Bu kadar yüzsüzlük fazlaydı. Nadia için bile. "Sen benim için her şeyi öğrendiğimde bittin. Senden öğreniyorum. Nasıl senin gerçek yüzünü göremeyecek kadar aptal oldum anlamıyorum."

"Yalan söylüyorsun. Sen beni seviyorsun, âşıkısın. Benden başkası asla olmayacak senin için." Aaron sessiz kalmıştı bu sefer. Çünkü doğruydu Nadia haklıydı asla ondan başkası olmayacaktı. Yinede bu kadar kesin konuşması sinir bozucuydu. Ona unutup unutmadığını gösterecektim. Üzerimde ki elbisenin askılarını kollarımdan indirerek

kollarımın altına aldım. Elbisenin önünü düşmemesi için tuttum. Ne kadar doğrudu bilmiyordum ama yapmalıyım. O da acı çekmeliydi Aaron'a çektiği gibi. Nadia'ya görünmek istiyordum, tüm içtenliğimle. Yüzüme geniş bir gülümseme yerleştirip salona doğru ilerledim. Salonun tam kapısında durduğumda Nadia ve Aaron'un bakışları bana döndü.

"Kim geldi bebeğim?" Aaron da Nadia kadar şaşkın gözüküyordu. Nadia gözleri dolarak Aaron'a baktı.

"Daha bir hafta olmadı."

"Dedi beni kardeşimle aldatan kadın." Nadia ağlayarak Aaron'dan uzaklaştı ve bana doğru döndü.

"Sadece beni unutmaya çalıştığı bir oyuncaksın bunu biliyorsun değil mi?" Uzun zaman sonra bu kıza laf sokmak eğlenceli olacaktı.

"Emin ol bazı şeyleri unutturmakta çok iyiyimdir. Sanırım beş dakika önce aynı yataкта olmamızın sebebi de bu. Sen o ucuz kadın olmalısın. Aaron'u aldatan. Onu hak etmiyorsun. Şimdi çık bu evden senin yüzünden eğlenceli bir işimiz yarım kesildi." Eğlenceli bir işten kastım şöminenin karşısında birlikte kitap okumaktı fakat bunu bilmesine gerek yoktu.

Nadia konuşmak için dudaklarını araladı fakat konuşamayarak geri kapattı. Aaron'a sert bir bakış atıp evden hızla çıktı. Aaron hala aynı şaşkınlıkla bana bakıyordu. Elbisenin askılarını tekrar giyinerek ayakta dikilmiş Aaron'a baktım.

"Üzgünüm. Umarım istemediğin bir şey yapmamışımdır."

"Hayır, teşekkür ederim." Koltuğa oturdu ve bende yanına oturdum. Yine durgunlaşmıştı. "En kötü yanı ne biliyor musun Freya?" Kafasını bana doğru çevirdi. "Haklı olması. Onu unutamayacağım."

"Hayır, unutacaksın, her zaman unutulur. Söz veriyorum." Kafasını koltuğa yasladı.

"Sana inanıyorum ve o Nadia'ya yaptığın şey dürüst olmak gerekirse senden böyle bir şey beklemezdim."

"Neden? Arkadaşım değil misin?" Soruma cevap vermeden önce gözlerime baktı ve sonrada yavaşça kafasını salladı.

"Haklısın öyleyim." Bende onun gibi koltuğa yaslanmışım ki telefonu çalmaya başladı. Koltuktan doğrularak masanın üzerinde ki telefonunu aldı ve ekrana kısa bir süre bakıp telefonu açtı. Kaşısının da ki bir şeyler söylüyordu. Ses belirgin olmayan bir şekilde duyuluyordu.

"İyiym Finn. Siz neler yapıyorsunuz?" Yine sustu ve karşısındakini dinlemeye devam etti. "Tabi gelebilirsiniz. Adres atarım. Tamam, sana da." Aaron telefonu kapatıp bana döndü. "Yarın akşam beni merak eden birkaç arkadaşım buraya geleceklermiş." Kafamı salladım.

"Yarın akşam odamdan çıkmam o zaman." Aaron kafasını olumuz anlamda salladı.

"Hayır, çıkacaksın. Seni onlarla tanıştırmak istiyorum."

15:GÜZEL

Ben yalnızlığa mahkûm olmuş bir varlıktım. Hayvanlardan daha yalnızımdım ta ki onlar bu eve taşınana kadar. Onlarca yıldır her saniyesini azapla geçirdiğim günler şimdi hızla akıp gidiyordu. Bunun tek nedeni şüphesiz Aaron'du. O benimle arkadaş olmuştu. Beni bu dünya üzerinde anlayabilecek tek varlıktı belki de. Bana inanıyordu, ben bile kendime inanmazken. Aaron bana bu sefil yaşamımda verilen belki de en güzel hediye idi. O bana inanıyor ve beni insanlaştırmaya çalışıyordu. Bunun sonucu ne olursa olsun onun yeri yinede farklı olacaktı. Ben bu sürgünden kurtulamasam da olurdu artık o benim yanımda olduğu sürece. Çünkü yıllar sonra ilk defa bir insana güveniyordum. Sanki o her şeyi düzeltebilecekmiş gibi geliyordu. Şimdi karşıma çıkmış beni arkadaşlarıyla tanışmaktan bahsediyordu. Onu geri çeviremezdim, çevirmezdim. Onun hakkında bildiklerim beni doyurmuyordu. Her şeyini bilmek istiyordum. Diğer yandan yeni insanlar kulağa değişik geliyordu ve değişiklik korkuturdu. Artık Aaron sadece bana aitmiş gibiydi. Onun gerçeklerini öğreneceğine bu kadar mükemmel zamanlar geçireceğim aklıma gelmezdi. Belki bu düşüncelerim bencillikti fakat artık bencil olmamın zamanı gelmişti. "Arkadaşlarımla tanışmak ister misin?" Buğday teniyle uyum içinde ki kehribar rengi gözlerine baktım. Bu gözlere son günlerde hüzünden farklı bir duygunun hâkim olduğunu görmek güçtü. "Çok isterim." Yüzünde sıcak ve büyük, sadece ona ait olan gülümsemesi belirmiştir. Günlerdir onda görmediğim bir heyecanla yerinden hevesle doğruldu.

"Arkadaşlarımla karşılaşma bu halde çıkamazsın." Sinirlenmiş gibi kaşlarını çatmıştı.

"Ne varmış halimde?"

"Üzerine on dokuzuncu yüzyıl kumuş gibi gözüktüyorsun. Yarın erken kalkıp alışverişe çıkmalıyım." Elini çenesinin altına koyup beni incelemeye başladı. "Küçük bir beden var. Kıyafet bulması zor olmasa gerek."

"Üzerimde ki elbiseyi değiştirmek istemiyorum."

"Fosilleşti üzerinde." Birden Aaron yüzüme ciddiyetle bakmaya başladı. Gülüşü solmuştu.

"Ne oldu?"

"Az önce gülümsedin." Hayır, hayır ben tepki olarak istemsiz gülümsemezdim. "Bu diğerleri gibi sahte değildi. Gerçek bir gülümsemedir." Aaron bana doğru yaklaşarak koltukta aramızdaki mesafeyi kapattı. Elini yumuşakça yanağıma koydu. "İnsanlaşıyorsun, hissediyorum. Gün geçtikçe daha iyi oluyorsun." Hayır, o yanımda oldukça daha iyi oluyordum. Kısa bir süre öyle kalıp ardından hızla benden uzaklaştı ve koltuğa kıvrıldı. "Sanırım biraz uyusam iyi olacak. Yarın yorucu geçecek gibi." Günlerdir kıyafet değiştirmek dışında Nadia'yla olan odasına girdiğini hiç görmemiştim. Her akşam salonda uyuyordu.

"Neden orada uyuyorsun?" Gözlerimin içine bakıp beni kışkırtan derin bir nefes çekti ciğerlerine.

"Annem ve babam öldüğünden beri tek yatmıyordum. Şimdi birden bir şeye alışmak, zor." Dedi dürüstçe. Koltukta her sabah kalktığına bir taraflarının tutulduğu gözümden kaçmıyordu. Üstelik salon büyük olduğu için diğer odalara göre soğuk olmalıydı.

"O zaman alışma." Benim söylediğimi anlamayarak yerinden yeniden doğruldu.

"Anlamadım?"

"Benimle uyu." Bana inanamıyormuşçasına baktı önce. Daha sonra sırtarak doğruldu.

"Bu ret edemeyeceğim, mükemmel bir teklif." Göz kırparak ayağa fırladı. Elini bana doğru uzattı. Düşünmeden tuttum elini. Ayağa kalktığımda elini bırakacaktım ki o bırakmadı. Aksine daha çok sıktı. İlk önce büyülu bir ışıkla parlayan ellerimize baktı. Ardından da gözlerime. Sadece öylece durdu. "Ne düşünüyorsun?"

"Nadia'yla ne kadar benzemediğini." Elimi elinden çektim bu sefer.

"Beni onunla karşılaştırma." Hiç beklemeden cevabımı verdi.

"Zaten karşılaştıramam." Ben onun bu kelimeyi hangi anlamda kullandığını anlamaya çalışırken o çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştı. Omzunun üzerinden bana doğru döndü.

"Gelmiyor musun?" Çıplak ayaklarıma bakarak yürümeye başladım. Benim hareketlenmemle o da önüne dönerek merdivenleri çıkmaya devam etmişti. Üst kata çıktığımızda benim kaldığım odaya girdi. Kendi odasında kalmaya cesaret edemiyordu. Onu takip ederek odaya girdim ve kapıyı kapattım. Aaron'un üzerinde ki lacivert pijama takımıyla yatağa uzandı. Onun aksine ağır adımlarla yatağa doğru yürüdüm. Acelesiz bir şekilde yatağa onun gibi uzandım. Başımı Aaron'a doğru çevirdim. Gözlerini kapatmıştı fakat uyumuyordu. Derin derin nefes alıp veriyordu. Günler önce 'Bir insan kimseye güvenmeden yaşayamaz.' Diyordu. Şimdi ise kimseye güvenmiyordu. Bu onun için düşünüldüğünden daha zordu. Onun yerinde başkası olsa bu kadar çökmezdi fakat o mahvoluyordu. Gözümün önünde günden güne eriyordu sanki. Belli etmemeye çalışıyordu, kendini güçlü

göstermeye çalışıyordu fakat onun acısını görmek için gözlerinin içine bakmak yetiyordu. Kafamı havaya doğru çevirdim ve gözlerimi onun gibi kapattım.

Saatlerce uymadan öylece yatakta dönüp durmuştum. Neden uyuyamadığımı bilmiyordum, uyumak istemiyordum. Çoktan dalmış olan Aaron'a kaydı bakışlarım. Bir şeyler sayıklıyordu. Yüzümü yüzüne yakınlştırıp dediklerini dinlemeye başladım. "Nasıl yaparsınız?" Alnında terler birikmişti. Kâbus görüyordu. "Bunu hak etmedim." Yanağından yaşlar hızla düşmeye başladı. Elimi kaldırıp sert kolunun üzerine getirdim. Kolunu yavaşça dürttüm.

"Aaron?" Mırıldanışları devam edince tekrar aynı şekilde dürttüm. Yine uyanmayınca bu sefer kolunu sertçe tuttum ve adını bağırdım. "Aaron!" Aaron sıçrayarak gözlerini açtı. Nefes nefese bir ifadeyle kısa mesafesinde ki yüzüme baktı. Birkaç saniye yüzüme ifadesizce baktı ve ardından gözlerinden bir damla yaş daha düştü. Bu sefer yaş kolunun üzerinde ki elime düşmüştü. Damlanın elimden kayışını hissedebiliyordum.

"Bunu hak etmedim ben. Değil mi?" Dirseğinin üzerinde durmuş yüzüme acı bir ifade eşliğinde bakıyordu. Acısı o kadar büyüktü ki bütün bu evi kavurabilirdi içindeki acı serbest kalsa.

"Tabi ki de hak etmedin. Sen harika bir insansın." Gözlerini sıkıca kapattı her şeyi unutmak istercesine.

"O zaman neden yaptılar bunu bana? Ben bunu kaldıramam, kaldıramıyorum. Dayanamıyorum Freya, aklımı kaçırarak gibiyim. Ölüyorum sanki." Gözyaşları yüzünden sicim sicim akıyordu. Elimi havaya kaldırıp çıkık elmacık kemiğinin

üzerine ki gözyaşlarını sildim başparmağımla. Tuzlu gözyaşlarından birbirine yapışmış kirpiklerini tembelce açtı. "Ben onları çok seviyordum. Hayatım da en değer verdiğim insanlardı. Şimdi onlardan böyle bir ihanete maruz kalmış olmak, sadece dört harfle; ölüm." Elimi elmacık kemiğinin üzerine aşağı yukarı doğru hareket ettirdim. Hareketimle mayışarak kafasını öne doğru eydi. Öne doğru eğdiği kafası kucacağımın üzerine düştü. Kafasını dik tutmaya bile mecali yok gibiydi.

"Onlar hiçbir zaman seni hak etmediler ama senin ağlayan değil sevinmen gerekir. Hayatında ki iki pislikten kurtuldun. Sen mükemmel bir insansın. Asla yalnız kalmazsın. Arkadaşların olacak, güzel kızlarla tanışacaksın. Bunları unutacaksın ve geriye dönüp baktığında bu kadar üzüldüğün için kendine güleceksin." Yüzüme bakabilmek için kafasını bana doğru çevirdi.

"Peki sen?" Dedi burnunu çekerek, tıpkı bir çocuk gibi.

"Ne olmuş bana?"

"Sen olamayacak mısın hayatımda?" Elimi yavaşça alınaya düşen saçlarının üzerine getirdim. Terden yüzüne yapışmış saçlarını yavaşça geri çektim.

"Ben her zaman burada olacağım. Hatta sen yaşlanacak, öleceksin ve ben hala burada olacağım."

"Seni bu evden kurtarmadan yaşlanmayacağım. Seni burada asla bırakmayacağım. Söz veriyorum." Hayatımda birçok söz duymuştum ama bu farklıydı çünkü biliyordum Aaron sözünü tutardı. İçimde ona karşı büyük bir güven ve güvenle birlikte çığ gibi büyüyen bir de umut vardı. Ama umut tehlikeliydi tıpkı güven gibi.

Aaron'un gözleri yavaşça kapandı. Bu sefer daha huzurlu, bana yaşlı bir şekilde uyumaya başladı. Aklım hala bana

verdiği sözde ve yarın tanışacağım insanlardaydı. Aaron'un yüzüne son defa bakıp yatağa onu uyandırmamaya dikkat ederek uzandım. Ben uzanınca onun da kafası karnıma düşmüştü. Tıpkı küçük bir çocuk gibiydi.

Kesik kesik uykumdan zorlanmadan gözlerimi açtım. Boş yatağa bakarak çarşafı buruşmuş yataktan doğruldum. Aaron yoktu. Hafif bir şekilde uyuyamama rağmen onun gittiğini fark etmemiştim. Muhtemelen bütün geceyi bir hayaletin kolları arasında geçirmeyi istememişti. Yataktan kalktım. Evin içinde tuhaf bir şekilde hiç ses yoktu. Odadan çıkıp aşağı kata indim ve sonuç aynıydı salonda da Aaron yoktu. Hiçbir ses duymama rağmen evde ki nerdeyse bütün odaları aradım. Bir yere gideceğini söylememişti. Sonunda pes ederek salonda ki koltukta oturdum.

Saatlerce öylece bekledim ve sonunda dış kapı açıldı. Aaron üzerinde ki kalın montu ve elinde ki onlarca poşetle salona girdi. Bana gülümseyerek baktı.

"Uyandın demek."

"Nerelerdeydin?" Elinde ki poşetlerin yarısından fazlasını oturduğum koltuğun üzerine bıraktı.

"Alışveriş yaptım. Hem akşam için hem de senin için." Bir poşetlere bir ona baktım.

"Benim için?"

"Evet, şu kıyafeti yakmanın zamanı geldi." Ayağa kaldırıp yanıma bıraktığı poşetlerin birini açtım. İçinde tam beş tane farklı renklerde, değişik modellerde kazaklar vardı. Poşeti bırakıp Aaron'a doğru döndüm.

"Ben bunları kabul edemem." Anında kaşları çatıldı.

"Nedenmiş?"

"Bunları almama gerek yoktu. Boşu boşuna iş çıkartmışsın kendine." Aaron bana sinirle bakıp üzerinde ki montu çıkardı.

"Saçma sapan konuşma. O üzerindikileri alacaksın ve benim sana aldığım kıyafetleri kabul edeceksin. Senin için sabahın köründe kalktım ve şehirdeki bütün kadın mağazalarını dolaştım. Şimdi bana kabul edemeyeceğini söyleyemezsin." Hızlı ve agresif konuşmasından sonra yüzüme sinirlice baktı ve ardından büyük bir kakhaha patlattı. Güzel gülüyordu. "O yüzünün halini görmeliydin. Şaka yaptım ama giyinmen konusunda oldukça ciddiym." Diğer poşetleri ellerime tutuşturdu. "Hadi git yukarı kıyafetlerini yerleştir." Elime en son verdiği siyah karton poşeti gözleriyle işaret etti. "Bu poşetin içinde ki elbiseyi giyin bu akşam. Üstelik hazır ol yarım saat sonra kuaför gelecek. Ona görün bak sakın birden ortada belirim falan deme, bu saatten sonra eve servis yapan başka bir kuaför bulamam."

"Ne kuaförü?"

"Bu akşam yakın arkadaşlarım gelecek ve senin bakımı görünmeni istiyorum. Üstelik bir buçuk asırdır kendine hiç bakmadığını düşünürsek bence buna ihtiyacın var." Dün gece ağlarken şimdi de bu kadar aktif olması dengesizdi fakat onun üzülmelerini istemiyordum böyle iyiydi o. Kollarını sıyırıp mutfığa doğru yürümeye başladı. "Bende yemeğe başlasam iyi olacak." Dediğini yaparak yukarı çıktım ve kaldığım odaya girdim. Hala bu odaya odam diyemiyordum. Sanırım benimseyemiyordum. Odaya girip poşetlerin hepsini açmaya başladım. Poşetlerin içinden envai çeşit etekler, pantolonlar, badiler, ayakkabılar, kazaklar ve elbiseler vardı. Tişörtlerden birin elime aldım. Tişörtün yarısı yoktu. Aaron bunu ya çocuk bölümünden ya da farkında olmadan yırtık almış olmalıydı. Dikkatimi başka bir pantolon çekti. Bu pantolonunda üzerinde hep yırtıklar vardı. Bunları değiştirse iyi olurdu, parası boşuna gitmişti.

Açmadığım pembe poşete gittim elim. Poşetin içindekileri yatağın üzerine döktüm. İçinde içlikler vardı. Eskiden kullandığım korselerin küçükleri vardı. Değişiklerdi ve de ateşli. Aaron'un bunları benim için almış olması rahatsız ediciydi. En sonunda Aaron'un en son verdiği poşeti açtım. Poşetin içinde mürdüm yeşili rengi bir elbise vardı. Elbiseyi havaya kaldırıp incelemeye başladım. Kısa, yumuşak bir kumaşa sahipti, güzel bir elbiseydi. Kıyafetleri odada ki dolaba yerleştirmeye başladım. O kadar çok kıyafet vardı katla katla bitmemişlerdi. İşim bittiğinde yırtık olan pantolonu ve yarsı olmayan tişörtü alıp aşağı indim. Aaron mutfakta ustaca bir şekilde elinde ki patatesi doğruyordu. Beni fark edince kafasını kaldırdı. Elimde ki kıyafetleri havaya kaldırdım. "Bunlar defolu." Elindeki patatesi bırakıp ellerini yıkadı ve yanıma geldi. Tişörtü eline alıp havaya kaldırdı.

"Neresi?"

"Baksana yarısı yok." Cümlemi tamamlamamla gülmeye başladı.

"Ne gülüyorsun?" Dememle daha çok gülmeye başladı.

"Bu moda. İnsanlar bu yırtık şeyleri hoş buluyor. Bunlar yırtılmamış, öyle tasarlanmış." Ne yani yirmi birinci yüzyılda insanların zevkleri yırtık şeyler mi olmuştu? İnsanlar gittikçe saçmalıyorlardı şüphesiz. Birden kapı çaldı.

"Kuaförden gelmiş olmalılar. Onlara görünür ol." Kafamı salladım. Hızla mutfaktan çıktı. Bende peşinden yavaş adımlarla çıktım. Tamamen görünür olmak istiyordum. Aaron kapıyı açtığı anda. Kilolu orta yaşlarda bir kadın ve ince kısa boylu bir kız duruyordu.

"Buyurun." Diyerek onlara içeriyi işaret etti Aaron.

"Umarım gecikmemişsinizdir." Dedi diğerine göre biraz daha iri olan kadın.

"Hayır, tam zamanında." Kadınlar içeri girdiler. Orta yaşlarda ki kadın bana bakıp ilk önce üstümü inceledi. Tuhaf bir şekilde baktı ve haklıydı da kim olsa öyle bakarsı şu üzerimde ki kıyafete. Ardından kadın sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Ben Julia tatlım ve sende?"

"Freya." Diye tamamladım kadının sözünü. Kadın yine samimi bir tavırla elini uzattı. Kadının uzattığı elini sıktım.

"O zaman hemen başlayalım Freya. Çok işimiz var. Odan ne tarafta?" Kadının bu kadar rahat olmasına şaşırarak merdivenleri işaret ettim. "Beni takip edin."

Bu kadınlar saatlerdir bana bir sürü şey yapmışlardı. Kendimi eskide ki leydiler gibi hissetmişim, hiç olamadığım bir şey gibi. Fazla kibar ve tatlı kadınlardı ve bana bir sürü cevap veremeyeceğim sorular soruyorlardı. Saçımı kesmeyi ya da boyatmayı teklif etmişti fakat hiç uzamayacağı için dokundurtmamıştım. Yüzüme can acıtıcı şeyler yapmışlardı ve hiç hoş değildi. Tabi ben acı falan hissetmemiştim, hissedemezdim. Ve en sonunda işlerini bitirebilmişlerdi.

"Elbiseni giyin tatlım. Makyajını ondan sonra yapalım."

Kadının dediğini yaparak elbiseyi elime aldım ve odadan çıktım. Banyoya girip üzerimi değiştirdim. Odaya geri döndüğümde iki kadın yine özenle yüzümle uğraşmaya başlamışlardı. Çok geçmeden onu da bitirmişlerdi. Kadın beni elimden tutarak ayağa kaldırdı. Hayranlıkla yüzüme baktı.

"Tanrım, ne güzel oldun sen böyle." Adını hatırlayamadığım diğer kadın da yüzünde aynı hayranlıkla bana bakıyordu. Julia derin bir nefes alıp beni aynanın önüne çekti. "Dünyanın yarı güzelliği sende toplanmış gibi." Julia'ya nezaketen gülümsedim. Fakat güzellik benim için bir iltifat değil hakaretti. Aynada ki aksime baktım. Mürdüm yeşili elbise ince belimi sarmıştı, belimden sonrası ahenkle bollaşıyordu.

Hayatımda ilk defa kısa bir elbise giyiniyordum. Eskiden elbisen ne kadar uzunsa o kadar zengin sayılırdın. Çünkü kumaşlar pahalıydı. Şimdi ise bu kavram tamamen kalkmıştı. Bakışlarım yüzüme çıktığında ise öylece kaldım. Bana ne yapmışlardı bilmiyordum ama kendime benzemiyordum. Her şeyim değişmişti sanki ama dürüst olmak gerekirse güzeldim. Bu güzellik sadece Aaron'un arkadaşlarıyla tanışacağım içindi. Aaron içindi. Acaba güzel olmasam da yine bana yardım etmek ister miydi? Yerde ki siyah ayakkabıları ayağıma geçirdim. Topuklu ayakkabılardı ve bunları da hayatımda ilk defa giyiniyordum. Dengede durmada zorlanarak bacaklarıma baktım. Bu elbise bacaklarımdan neredeyse hepsini açıkta bırakmıştı ve bu çok rahatsız ediciydi. Belki de başka bir elbise giyinmeliydim. Ellerim yumuşak saçlarıma gitti. Dalga dalga ve canlı duruyordu. Mükemmel bir iş çıkarmışlardı. Julia kolunda ki saate baktı.

"Artık gitsek iyi olacak tatlım. Üstelik sevgiline de iyi bak. Bence evlenme teklifi etmeyi düşünüyor." Neden sevgili olduklarımızı düşündüklerini anlamamıştım.

"Hayır, arkadaşım." Kadın şaşkınlıkla yüzme baktı.

"Ciddi misin?" İki kadın birbirlerine bakıp güldüler. "O zaman çok fazla öyle kalmazsınız." Kadının dediğinden hiçbir şey anlamamıştım. Açıkçası umurumda olan tek şey şu ayakkabıların üzerinde dik durabilmektir. Kadınlar eşyalarını tamamen toplatıp son kez selam verip çıktılar. Bende kendime son defa bakıp odada daha fazla oyalanmadan çıktım.

Duvarlara tutunarak beceriksizce yürümeye başladım.

Merdivenlere geldiğimde iki elimle korkuluklara tutunarak inmeye başladım. Topuklarım ahşap yüzeyde yüksek bir ses çıkartıyordu. Aaron'un sesini duyabiliyordum. Merdivenleri tamamen bitirdiğim de mutfaktan gelen seslere doğru

yürümeye başladım. Aaron masayı hazırlıyordu. Renkli kokulu mumlar ve şık takımlarla donatmıştı masayı. Üzerinde gri bir gömlek vardı, gömleğin kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı. Altında siyah bir pantolon vardı. Masaya son tabağı da koyarken kafasını kısa bir anlığın bana doğru çevirdi ve masaya bakmaya devam etti. Ardından hemen geri bana baktı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Sertçe yutkundu. "O kadar mı kötü?" Dudakları aralandı ve öylece bana baktı. Kafasını yavaşça yana yatırdı. Bütün vücudumu utanmazca inceliyordu.

"O kadar güzel." Elini ensesine attı ama hala gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. "Sen... Sen çok güzel olmuşsun." "Sende şık olmuşsun." Tekrar yutkundu ve bana doğru yakınlaştı.

"Teşekkür ederim Aaron. Benim için bu kadar uğraştığın için." Kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Asıl ben teşekkür ederim. Arkadaşlarımdan hiçbiri Nadia'dan ayrıldığını daha bilmiyorlar. Onları tek karışlamak zor olacaktı." Bana iyice yakınlaşıp elini yanağımın üzerine koydu. "Laf olsun diye söylemiyorum. Cidden hayatımda gördüğüm en güzel şeysin." Gözlerini hipnoz olmuş gibi ayırmıyordu gözlerimden. Büyülenmiş gibi bakıyordu. İşte yine oluyordu. Yine sadece dış görünüşüm yüzünden ilgi görüyordum. Kapı çalınca Aaron benden uzaklaştı.

"Sanırım geldiler. Uzun bir gece olacak gibi." Diye mırıldandı ve mutfaktan çıktı. Evet, uzun olacaktı hem de çok zor.

16:İTİRAFLAR

Yeni insanlarla tanışmak normal bir insan için bile bazen zorken yıllardır bir evden çıkamamış birisi için kesinlikle zor olacaktı. Bunu sadece Aaron için yapıyordum. Çünkü içten içe hazır olmadığımı biliyordum. Dengede zor durarak kapıya doğru yürümeye başladım. Aaron kapıyı açmıştı, Yüzünde güzel bir gülümseme vardı. Ona doğru ayağımdaki ayakkabılardan dolayı yavaşça yürüdüm. Kapının eşiğinde iki genç adam ve bir genç kadın duruyordu. Sarışın genç adam beni fark edince ilk önce kısa bir süre süzdü ve ardından da Aaron'u tek kaşını kaldırarak baktı.

"Bu Freya. Bir arkadaşım." Bana doğru dönüp arkadaşlarını tanıtmaya başladı. İlk önce beni inceleyen adamı işaret etti. "Bu Finn. Aynı bölümdeyiz, yakın bir arkadaşım." Ardından da diğer adamı işaret etti. "Bu da Matt onunla da aynı bölümdeyiz ve bu da Matt'in sevgilisi Mary." İlk önce Finn denen adam gülümseyerek elini uzattı. Tereddütle elimi adama doğru uzattım. Eğer tenlerimiz arasından ışık çıkarsa açıklamamız ne olurdu bilmiyordum. Ben elimi sıkacağına zannederken o narince tutarak küçük bir öpücük kondurdu elimin tersine. Hiçbir ışık yoktu. Adamın bu samimi tavrından hoşlanmayarak elimi olabildiğince çabuk elinden kurtardım. Aaron'da olduğu gibi o bana dokunduğunda her hangi bir ışık çıkmamıştı. Aaron da bunu fark etmiş olacak ki ben ona bakarken o da bana bakıyordu. Matt'in ve Mary'nin de elini sıktıktan sonra Aaron kapıyı kapatarak arkadaşlarını salona davet etti. Finn rahat bir tavırla salondaki ikili koltuğa kurularak konuşmaya başladı.

"Nadia nerede?" Aaron'a bakıp bende vereceği cevabı bilmeyerek ona baktım.

"Bir daha ondan bahsetmenizi istemiyorum. Ayrıldık." Kesin bir tavırla konuşarak ikili koltuklardan birine oturdu. Bende ayakta daha fazla kalmak istemeyerek yanına oturdum. Bir süre salonda sessizlik oluştu. Ardından da Mary kızıl saçlarını geriye atarak dirseklerini dizine yasladı.

"O ve Damian?" Aaron şaşkınlıkla ona baktı. Yüzünde yine o olanlara inanamaz ifade vardı.

"Biliyor muydunuz?" Zorlukla yutkunurken âdem elması yavaşça kalkıp indi.

"Sadece tahmin. Nadia'nın ona olan ilgisini fark etmemek için kör olmak gerek." Diye konuşmaya devam ederken Aaron çoktan gözlerini kısıp tek bir yere odaklanmıştı. Nasıl bu kadar süre ayakta uyutulduğunu anlamıyor gibiydi.

"Demek tek kör bendim. Harika." Duygusuzca konuşmaya çalışsa da o sesindeki üstü örtülü acıyı sezmiştim.

"Nadia'yı çabuk unutmuş görünüyorsun. Freya tam olarak neyin oluyor?" Finn'in konuyu kapatmak için konuştuğu bariz bir şekilde ortadaydı. Aaron'un üzgün ifadesi hızla yok olurken yerini öfke almıştı.

"Freya sadece arkadaşım Finn." Finn gülerek oturduğu koltuktan doğruldu.

"Bu harika bir haber, dostumun flörtünü elinden almak istemezdim." Bütün cümleyi bana bakarak değişik bir imayla söylemişti. Konuşmasının sonuna bir de göz kırpmayı ihmal etmemişti. Ona tepki vermeyerek Aaron'a bakmaya devam ettim. Aaron, Finn'in sözlerine sadece zorlukla gülerek ayağa kalktı.

"İsterseniz yemeğe geçelim." Aaron'un sözüyle herkes ayaklandı ve bende topluluğa uyarak ayağa kalktım. Aaron'un

yanından mutfaka doğru yürümeye başladım. Dalgın görünüyordu. Kolunu sıkmak istedim fakat tenlerimiz arasından bir ışık çıkarsa bunu açıklayamazdık. Herkes masaya yerleştirdiğinde Aaron yemekleri doldurmaya başladı. Arkadaşları da Aaron gibi sessizdi. Aaron herkesin tabakalarını doldurduktan sonra yanımda ki boş yere oturdu. "Ne zaman okula ve işe döneceksin Aaron?" Diye konuşan adam yanlış hatırlamıyorsam Matt di. Geldiğinden beri ilk defa konuşmuştu.

"Önümüzde ki hafta, şimdilik kafa dinliyorum."

"İstersen uzatmana yardım edebilirim. Dersleri dert etme benden alabilirsin notları." Diye araya girdi Finn. Aaron ona kibarca gülümsedi.

"Daha fazlasına ihtiyacım yok. Hayatıma kaldığım yerden devam etmeliyim." Evet devam etmeliydi. Hayatından kaçamazdı.

"Yemekler harika olmuş." Dedi kızıl saçlı kız. Aaron ona da az önce ki kibar gülümsemesinden gönderdi. Kibardı ama gerçek değil. Hala dokunmadığım tabağıma baktım. En son yemek yediğimde günler sonra da olsa kusmuştum ve bu kesinlikle iğrençti. Yemek istemiyordum ama en azından birkaç çatal yemeliydim. "Sen neden yemiyorsun?" Mary'nin sorusuna karşı bende Aaron'un yaptığı gibi sahte ama nazik bir şekilde gülümsedim.

"Az yemeye çalışıyorum. Formumu korumalıyım." Mary bana aynı şekilde gülümseyerek baktı.

"Hiç gerek yok bence. Oldukça formda gözüküyorsun."

Bugünkü kadınlar dışında uzun zamandır bir hemcinsimle konuşmuyordum. Tabağımın yanında duran çatala uzandı elim ve tam o sırada da Aaron kolunu önümde duran tuz şişesine uzatmıştı. O an kollarımız çarpıştı. Aaron nefesini tutarak

kollarımıza baktı. Aramızdan hiçbir ışık çıkmamıştı. Anın şaşkınlığıyla öylece bana baka kaldı benim ona baka kalmam gibi. Aaron daha fazla oyalanmadan kolunu çekti. Neden ışık çıkmadığını o da benim kadar anlamamış gibi gözüktüyordu. Çatalı alıp tabağımdan küçük bir parça aldım ve oyalanarak ağzımda çiğnemeye başladım.

Bütün yemek boyunca Aaron ve arkadaşlarının konuşmalarıyla geçmişti. Yıllar sonra ilk defa tıpkı normal bir insan gibi insan içindeydim. Aaron'la kollarımızın çarpışması dışında pekte olağanüstü pek bir olayın olduğunu söyleyemezdim. Sessiz sakin geçmişti. Yemekten sonra tekrar salona geçmiştik. Aaron ve arkadaşları içkilerini yudumlarken ben hiçbir şey almamıştım.

"Hep böyle suskun musundur Freya?" Bana soru yönelten Finn'e baktım.

"Yeni insanlar tanıdığımda, bazen."

"Nerede yaşıyorsun?" Ben ne cevap vereceğimi bilemeyerek Aaron'a baktım.

"O Avrupa'da yaşıyor. Buraya kısa bir süreliğine geldi."

"Hiç aksanın yok?" Mary konuştu bu sefer.

"Evet, burada büyüdüm." Diye cevapladım bana bakan meraklı gözleri. Mary gözlerini kısa bir süre üzerimde ki kıyafette gezdirdi.

"Sabahta beri soracağım soramıyorum. Bu üstünde ki elbiseyi yaşadığın yerden mi aldın?"

"Hayır, bu Aaron'un hediyesi." Mary kızgınlıkla Aaron'a baktı.

"Bana hiç böyle bir şey hediye etmedin."

"Hele bir kalkışsın." Dedi Matt sahte bir kızgınlıkla. Salonda ki herkes kısa bir süre güldü. Mary gülümseyerek Matt'in yanağına küçük bir öpücük bıraktı. Finn yüzünü buruşturdu. "Yapış yapış aşkınızı uzaklarda yaşayın. Midemi bulandırıyorsunuz." Mary hevesle ayağa kalktı Finn'in söylediklerini umursamayarak.

"Kız kıza konuşmaya ne dersin Freya?" Aaron'a kısa bir süre bakıp ayağı kalktı. Beraber küçük odalardan birine girdik. Mary kısa bir süre odayı inceleyip güler bir yüzle oda ki tek kişilik koltuğa oturdu. "Aslında Aaron hakkında konuşmak istiyorum."

"Dinliyorum."

"Nadia pek uygun birisi değildi Aaron için. Aslında hepimiz Nadia'nın Damian'a karşı olan ilgisinin farkındaydık ama hiçbirimiz gerçeği söyleyemedik. Eminim öğrendiğinde kahrolmuştur Aaron. Sana nasıl baktığını gördüm. Sanırım Aaron sana değer veriyor. Lütfen onu üzme, yanında ol." İçten konuşmasına bende içten bir şekilde karşılık verdim.

"Aaron'la sadece arkadaşsınız. O zor zamanlarımda yanımda oldu ve ben de onun yanında olmaya çalışıyorum. Aramızda arkadaşlıktan ileri bir şey yok. Onu üzmeyeceğime emin olabilirsiniz." Mary tekrar konuşmaya başladı ama onu değil içeride ki konuşmayı dinlemeye başladım.

"Dostum kız çok güzel. Ne demek sadece arkadaşım? Eğer sen ilgilenmiyorsan ben kapacağım." Bu Finn'in sesiydi.

"Aptal aptal konuşma Finn. O benim arkadaşım ve hayır arkadaşımı o kullanıp attığın kızlar gibi kullanamazsın. Sana tavsiyem uzak dur." Aaron'un sesi alay doluydu fakat o alayın altında ufakta olsa yatan tehdidi sezmiştim.

"Şu kızın sadece arkadaşın olduğuna emin misin?" Matt'in sesiydi bu da. Daha fazla şey duymamı Mary'nin sözleri engellemişti.

"Cildin çok güzel görünüyor ne kullanıyorsun?"

"Hiçbir şey." İnanamıyormuşçasına bana baktı.

"Ciddi misin?" Gözlerini abartılı bir şekilde açtı. "Çok kıskandım şimdi. Keşke benim de böyle olsa." Abartılı ses tonuna olabildiğince içten olmaya çalışarak güldüm. O da benim ardından kısa bir kahkaha patlattı.

"Sen çok tatlı kızsın ama Nadia öyle miydi? Tam bir cadıydı." Dedi yüzünü buruşturarak. Birden ayağa kalktı. "Neyse biraz da içeri geçelim. Zaten kalkarız birazdan." Beraber tekrar salona döndük.

Aaron'un arkadaşları çok geçmeden gitmek için ayaklanmışlardı.

"İstersen seni de evine bırakalım Freya?" Finn'in sorusuna yine Aaron cevap verdi.

"O burada kalıyor." Finn anlamlı bir şekilde Aaron'a bakıp sırtıttı. Aaron'sa sadece kaşlarını çatı.

"En kısa zamanda bekliyoruz seni Aaron. Sensiz hastane çekilmiyor." Diyen Matt'e sarıldı Aaron. Herkesle teker teker vedalaştıktan sonra Mary kollarını açarak fazla samimi bir tavırla sarıldı bana.

"Bir gün seni beklerim Freya." Kafamı sallamakla yetindim. Onlar çıkarken Aaron da kısa bir süre bekledi ve ardından kapıyı kapattı. Kapıyı kapatıp kapıya yaslandı. Yüzünde şapşal bir gülümseme vardı.

"Ne oldu?" Kafasını aynı gülümsemeyle bana doğru çevirdi.

"Nadia'yla her arkadaşlarımla buluştuğumuzda onlara laf atmaya çalışırdı. Pek sevmezdi onlardı. Sen ise ilk defa beni arkadaşlarımla yanında bu kadar gururlandırdın. Sanırım mutluyum, fazlasıyla." Ona doğru yavaşça yürüdüm. Elimi koluna koydum. Bu sefer ışık çıkmaya başladı. "Orada ışık çıkacak diye çok korktum." Dedi itiraf ederek.

"Kötü olurdu." Aaron kapıdan uzaklaştı.

"Sen salona geç hemen geliyorum." Dediğini yaparak salonda ki koltuğa oturdum. Horla yanan şöminenin içinde dans eden ateşi seyretmeye başladım. Üzerimde ki elbisenin eteklerine baktım. Bir rüya gibiydi bu halim. Kısa bir süreliğine prensesi oynamıştım ve oynadığım role sahip olmayı her şeyden çok istemiştim. Keşke Aaron'la normal bir şekilde olabilseydim, keşke gerçekten de başka bir yerde yaşıyor olsaydım. Ben düşüncelerime dalmışken Aaron geldi. Elinde beyaz elbisem vardı.

"Ne yapıyorsun onu?" Bana kısa bir bakış atıp elini uzattı. Tereddüt etmeden tuttum elini. Elimi sımsıkı sardı büyük elleri. Diğer eliyle şömineye doğru uzattı elbiseyi ve tepkimi ölçmek için yüzüme baktı.

"Geçmişinden kurtuluyorum." Elbiseyi şömine ateşinin içine fırlattı. Onlarca yıldır üzerimden hiç çıkarmadığım elbiseydi o, annemin diktiği elbiseydi, ölüme ilk adımımı attığım zaman üzerimde olan elbiseydi. O elbiseyi ilk giydiğim zamanı dahi hatırlıyordum. Hevesle giyinmişim, çok sevmişim. Nerden bilebilirdim ki o elbisenin benim ölümüne, en karanlık günlerime tanık olacağını. Yükselen ateşin içinde hızla küle dönen elbisemi seyrettim. "Yeni bir sayfa açmanın zamanı geldi Freya." Benden ayrılarak şöminenin üzerinde ki cihaza gitti eli. Anlayamadığım birkaç şey yaptıktan sonra salonu yüksek sesli bir müzik doldurmaya başladı. Yavaş, insanın

içine işleyen bir müzikti. "Benimle dans et." Elini tekrar uzattı bana doğru ve ben yine hiç düşünmeden tuttum elini. Elimi yumuşakça tutarak belimi kavradı nazikçe. Bende elimi yavaşça omzuna çıkardım. Alnını alnıma yaslayarak gözlerini kapattı. Bende onun gibi kapattım gözlerimi. Dudakları kulağıma yakınlaştı ve şarkıya kendi sesiyle eşlik etti. Seni öpmek, iyi hissettirmek istiyorum
Sadece gecelerimi paylaşmak için çok yorgunum
Ağlamak istiyorum ve sevmek istiyorum
Ama bütün gözyaşlarım tükendi.
Sadece sessiz kalıp sözlerini dinledim. Söylediklerinin anlamını düşünmeden dinledim. Sözlere bir anlam yüklemek istemiyordum.
Başka bir aşkta başka bir aşkta
Bütün göz yaşlarım tükendi.

Şarkının son sözlerini de kulağıma fısıldarken gözlerimi açtım. Hala dans etmeye devam ediyorduk ama şarkı değişmişti. Kafasını benden az bir şekilde uzaklaştırdı. "Bugün çok güzeldin. Sadece dışın değil içinde. Kendimi şanslı hissediyorum çünkü seni kimseyle paylaşmak zorunda değilim. Belki bencelim ama mutluyum." Belimdeki elini biraz daha sardı tenime. Her tarafımızdan çıkan ışık huzmeleri hareketlendiriyordu odayı. Dudaklarını yakınında olan yanağıma bastırdı. Yanağımda hissettiğim karıncalanma karşısında gözlerimi kapattım. Bu değişikti, daha önce hiçbir karşı cinsle bu kadar yakın olmamıştım. Yüzü hala çok yakındaydı. "Bugün yeni insanlar tanımak zordu. Ama değdi." İtirafımla birlikte gözlerimi açtım.

"İyi ki varsın, iyi ki bu eve taşınmışım. Sen olmasaydın ne yapardın bilmiyorum." Bana söylediği her bir kelimeyi onu tanımlamak için kullanırdım. İyi ki vardı, iyi ki bu eve taşınmıştı. Belimde ki eli belimi yavaşça okşadı. Elimi bırakıp elini yanağıma koydu. "Teşekkür ederim." Diye fısıldadı. Biz öylece dururken bir anda kapı çaldı. Anın büyüüne o kadar kapılmıştı ki dışarıdan gelen hiçbir ses duymamıştım. Aaron benden ayrılarak salondan çıktı. Kapının açılma sesini duydum ve ardından da Aaron'un az önceki yumuşak sesinin tam aksine öfke dolu sesini.

"Ne halt etmeye geldin Damian?"

17:KATRAN KARASI

Dünya üzerinde en değer verdiğin insanlar tarafından ihanete uğramak. Eminim zordur, yaşanması ağırdır. Düşünüyordum, eğer Aaron'un yerinde olsaydım ben ne yapardım? Ve tek cevap bilinmezlik oluyordu. Yarının başımıza neler getireceğini bilemezdik. Aaron tek ailesi Damian ve tek aşkı Nadia tarafından ihanete uğramıştı. Bunun ağırlığını ne ben anlayabilirdim ne de aynı şeyi yaşamayan bir başkası. Bunu sadece yaşayan anlardı. Tıpkı benim arafta mahsur kalmış ruhum gibi. Kimse anlayamazdı, bilemezdi benim içimde kopan kasırgaları. Anlatılmaz basit iki cümleyle. Yaşamak gerek sadece. Aaron'u belki de bu yüzden gün geçtikçe daha yakın görüyordum kendime. Ne o dönebiliyordu içini dilediğince ne de ben. Şimdi ise yine onu anlamaya çalışıyordum. Aaron, Damian'a kapıyı kapatsa da, bağırıp çağırsa da belki de dövse de onu hayatından çıkaramazdı. Çünkü biliyordum hiç bir patlama, içindeki fırtınalar onu sevdiği ve kardeşi olduğu gerçeğini bastırmayacaktı. Yavaş adımlarla kapıya doğru yürümeye başladım. O utançla dolu olması gereken yüz seyir alanıma girdi. Kirli sakalları her zamankinden biraz daha uzundu, yüzünde yorgun bir ifade vardı ve her zaman dağınık olan saçları şimdi daha da dağınıktı. Aaron'un onun yüzünde oluşturduğu izler hala belirgin bir şekilde yerlerini korkuyorlardı. İyi görünmüyordu. Bu kareden çıkarılabilecek tek bir şey varsa o da Damian, Aaron dan daha fazla çökmüştü. Tabi yüzü yine ifadesizdi. Belki de bu da bir başarıydı. Bir insan bu kadar ifadesiz olamazdı, en azından yaşayan bir insan. Benim kadar ifadesiz bakıyordu gözleri, benimki kadar boş duruyordu çehresi. "Ben konuşmak istiyorum." Aaron sinirle yüzünü avuşturdu.

"Hangi sıfatla, yüzle?" Aaron'un sinirden seğiren çenesini görebiliyordum. "Sen benim hayatımda gördüğüm en pislik mahlukatsın. Sen benim evlenmeyi düşündüğüm kadınla ilişki yaşadın. Sen benim kardeşimdin. Nasıl şimdi tekrar yüzüme bakabiliyorsun? Bu kadar mı yüzüzsün?" Aaron'un sözlerinde, ses tonlamasında ve jest, mimik hareketlerinde sonsuz bir öfke vardı. İçinde hiç sönmeyecek öfke ateşi vardı. Damian sadece sessizce ona baktı. Onunda içinde çok söyleyecek şeyi var gibiydi ama adı üstünde; içinde. "Buraya beni affetmen için gelmedim." İçeriye doğru bir adım attı ve tam Aaron'un önünde durdu. Ararında az da olsa varlığını fark ettiren boy farkı ortaya çıkmıştı. İkisi de sessizce birbirlerine bakıyordu. Sanki konuşmadan iletişim kuruyor gibiydiler. Biri içinde ki nefreti kusuyor diğeri ise çaresizliğini, yanlışlığında boğuluyor gibiydi. Damian yanlış yapmıştı hem de çok. Bunun affi olmazdı. İhanetin affi olmazdı.

"Varlığını hatırlatıp hayatımın içine etmeye mi geldin?" Aaron dişlerinin arasından iğneleyici bir tonda kızgınlığını belli edercesine konuşmuştu.

Damian kafasını yana eğip kendinden birkaç santimden kısa olmayan Aaron'a baktı. "Buraya neden geldiğimi bilmiyorum. Belki de senin hayatta olduğundan emin olmak istemişimdir." Bu küçük söz gibi görünse de aslında büyük bir itiraftı. Aaron kafasını geriye atıp histerik bir kahkaha attı.

"Sen aptalsın. Önce beni kız arkadaşımın aldat sonra iyi miyim diye bakmaya gel." Gülerек söylediği cümlelerin sonunda yüzünde ki gülümseme tehlikeli, onun gülüşlerini andırmayan bir dudak hareketine dönüşmüştü.

"Yaptığım şeyin iğrençliğinin farkındayım. Ama yalnızım Aaron. Hiç olmadığım kadar." Aaron'un yüzünde ki acımasız

ifade çok kısa bir anlığına kayboldu. Böyle bir itirafı beklemediği açıktı. "Sen değil misin?"

"Biliyor musun sizi ilk öğrendiğim zaman sadece çöktüm, yıkıldım, ömrüm boyunca yalnız kalacağımı zannettim. Ama öyle olmadı. Hayatımda ki pisliklerden, iğrençliklerden kurtulduğum için mutluyum. Sizin yerinizi kimsenin dolduramayacağını içimde büyük bir boşluk olarak kalacağınızı düşündüm ama yanılmışım. İkinizin yeri de en mükemmel şekilde doldu." Onların yerini dolduran bendim. Bunu bilmenin gurununu yaşıyordum. İlk defa bir insanın mutluluğu olmaman, boşluğunu dolduran kişi olmanın. "Demek gerçekten bir kızla birliktesin." Yana yatırdığı kafasını doğrultarak gözlerini evin içinde geçirdi. Kısa bir anlığına gözleri gözlerimle kesişti fakat ben onun için sadece saydamdım.

"Ne o eski sevgilimle dedikodumu mu yapıyorsunuz?" Damian soğukça yarım ağız bir şekilde güldü. Çok soğuktu. "Senin bu kadar kısa sürede olanları unutamayacağını, yeni biriyle olamayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum seni. Bu kişi daha önceden de seninleydi değil mi?" Aaron onun söylediklerine inanamıyormuşçasına geriye doğru güldü ve Damian'ın gülüşüne yani bir buz dağına benzeyen şekilde güldü.

"Ne önemi var? Bu konuşma sıkmaya başladı Damian. Senin o yüzünü yeniden dağıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Git." Aaron ona el kaldırmak istemiyordu. Ona ne kadar sinirli olsa da ona attığı her yumruk kendisinin canını yakıyordu. Belki de bu yüzden kaybediyordu Aaron. Değer vermekten kolayca vazgeçemiyordu. Ne kadar ona en büyük iğrençliği yaşatmış olsa da Damian onun tek ailesiydi.

"Durma o zaman Aaron. Dağıt yüzümü." Damian kollarını iki yana açarak güldü. Kesinlikle akli dengesi yerinde değildi bu akli çocuk kalmış adamın. Aaron kafasını iki yana sallayarak birkaç adım uzaklaştı ondan.

"Yapmayacağım." Damian, Aaron'un üzerine doğru yürümeye başladı kollarını indirmeden.

"Neden? Ben senin sevgili yatağıma attım. Onula yasak bir gece yaşadım ve itiraf etmeliydim ki gerçekten iyiydi." Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Aaron bütün merhametini yitirerek Damian'ın yüzüne sert bir yumruk geçirdi. Damian istediğini almışçasına sırtıttı. Fakat Aaron tek bir yumrukla sınırlı kalmadı. Geçen geceki gibi büyük bir öfkeyle sertçe yüzüne vurmaya başladı ve Damian yine geçen geceki gibi hiç karşılık vermedi. Tam bir dejavuydu. Damian'ın azıcıkta olsa kapanan yaraları şimdi katlanarak açılmıştı. En sonunda Aaron Damian'ı sertçe portmantonun yanında ki duvara itti. Damian dağılmamış olan gözüyle duvara değişik adlandıramadığım bir bakış attı. Ardından Aaron'un tekrar ona vurmasıyla yere çöktü tamamen. Onun amacını anlamıştım. Dayak yiyerek akli sıra vicdanını rahatlatıyordu. Aynı zamanda da Aaron'un bütün öfkesini onun üzerinde atmasını istiyordu, kendi kendini yememesi için. Aaron aynı o geceki gibi Damian'ın yüzüne vurmaya devam ederken onlara yakınlaştım. Daha fazla Damian'a vurmasına izin vermemliydim. Yeterince dağılmıştı. Aaron öfkeyle vuruyordu fakat gözünde aynı anda yaşlar akıyordu. En sonunda aynı geçen geceki gibi kolunu tuttum. "Yeter Aaron. Onu öldürmek mi istiyorsun?" Aaron yine o geceki gibi kendini dizginleyerek durdu. Damian'dan birkaç adım geri attı. Damian'ın bilinci tamamen kapanmıştı. Yerde baygınca yatıyordu. Aaron kafasını bana doğru çevirdi. Ondan

daha önce hiç bana karşı duymadığım bir ses tonuyla duygusuzca konuştu.

"Evet, istiyorum." Kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Hayır, istemiyorsun. Bu sen değilsin." Aaron ellerine bulaşan kardeşinin kanına baktı.

"Artık benim." Arkasını bana döndü ve kapıya doğru yürüdü, tıpkı o gece olduğu gibi. O gece yaptığımı yaparak yine kolunu tuttum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sakinleşmeliyim Freya." Elleri sinirden titriyordu.

"Eğer bu evden çıkarsan yanında olamam." Koluna koyduğum elinden kurtularak kapıyı iyice açtı.

"Olmanı istemiyorum." Kapıdan çıktı. Hızla ve öfkeyle kapanan kapının arkasından sadece baka kaldım. Hep yanımda olacağını söylemişti. Diğer insanlar gibi yalan mı söylemişti? Hayır, hayır Aaron'u tanıyordum. Sadece kafası karışık ve öfkeliydi. Onun yanımda olacağını biliyordum. Ona ne olursa olsun güveniyordum.

Kapıdan bir adım uzaklaştım. Yerde bilinçsizce yatan Damian'a baktım. Berbat görünüyordu. Ona doğru bir kaç adım atıp yüzünü inceledim. Geçen seferkinden daha beter olmuştu. Eğer istese Aaron'a karşı çıkması ve hatta onu daha beter bir hale getirmesi hiç zor değildi fakat ancak böyle az da olsa rahatlatabiliyordu vicdanını. Bedel ödüyordu aklı sıra.

Onun o aklından neler geçtiğini asla tam olarak çözemeyecektim ama onu bu halde bırakamazdım. ayağımda ki ayakkabıları çıkarıp Damian'ın yanına bıraktım. Mutfağa doğru çıplak ayakarım ve hızlı adımlarımla yürüdüm.

Dolapları açıp bir bez ve biraz buz aldım. Bezi hafifçe ıslattım. Vakit kaybetmeden hızla Damian'ın yanına geri döndüm. Yanına yavaşça oturdum. Çıplak dizimin değdiği

ahşap zemin hafifçe gıcırdadı. Damian'ın kafasını kaldırarak bacağımın üzerine koydum. İlk önce ıslak bezle çok hafif dokunulşarla yüzünde ki kanları silmeye başladım. Damiam'ın bütün güzel yüzü yaralarla dolmuştu. Onu bu halde göreceğimi hiç tahmin edemezdim çünkü o yıkılmaz bir dağ gibiydi. Şimdi ise o dağ küçük taş parçalarından ilerisi değildi. Canını acıtmamaya özen göstererek bezi bırakıp buzu aldım. Buzu alnında ki şişliğe değdirmemele Damain kendine yavaşça geldiğinin göstergesi olarak kıpırdanmıştı. Gözüm çenesinden boynuna doğru akan iri kan damlasını takip etti. Buzu bırakıp tekrar bezi elime aldım. Yüzündeki kanları tekrar canını acıtmamya özen göstererek yüzünde gezdirdim. Damian'ın gözleri titreyerek açıldı. Beni hala göremiyordu ama hissedebiliyordu. Gözleri olayı kavramak istercesinde bir kaç kez açılıp kapandı. Mavi gözleri açılır açılmaz benim gözlerimle birleşmişti. Halsiz bir şekilde olayı idrak etmeye çalıştı. Sanırım geçen günkü gibi sadece ona temas eden tenimi görebiliyordu. Kafasının hemen altındaki bacağım gibi. Ne olduğunu anlayamamıştı. Hızla yerinden doğrulmaya çalıştı fakat canı yanmış olacak ki kafası geri bacağıma düştü. Bir kaç saniye öyle kaldı ve yaralı olmayan gözünü kafasının arkasını görmek için yan çevirdi. Hala idrak edememişti. Kafasını tekrar hızla kaldırdı. Erkeksi bir şekilde hırlayarak doğruldu. Benim olduğum yöne doğru baktı.

"Sen!" Görünüşüne rağmen sert çıkan sesine karşın onu dikkatlice izlemeye başladım.

"Ben?"

"Sen koydun o kağıdı Nadia'nın odasına." Yüz kaslarını göremeyeceğim kadar yara içindeydi yüzü.

"Evet, ben koydum." Hiç zorlanmadan itiraf ettim. Elini önünde ki boşluğa doğru savurdu. Bana dokunmaya

çalışıyordu. Biraz daha elini sola kaydırınca eli tenime değdi. Geçen seferki gibi yine dokunduğu yerleri görebiliyordu.

"Aaron'la yakınsın öyle değil mi?"

"Sanki kardeşin çok umurunda." Sinirle kolumdaki elini sıktı. Acı hissetmiyordum fakat sıkılmaktan parmak boğumları beyazlaşmıştı. Üzerimde hiçbir tesiri yoktu.

"Nesin sen?" Ben insan dışında bir çok şeydim.

"İstersen hayalet de istersen de ucube. Önemi yok." Gözlerini kısarak karşısındaki boşluğa baktı. "Sen ve Nadia ikinizde birer pisliksiniz." Nasıl yapabiliirdi insan böyle bir şeyi öz kardeşine?

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Birkaç saniye odada sessizlik oluştu. Damiam'ın gözleri yerdeki erimiş buzlara kaydı.

"Ne o şimdi de iyilik perisi mi kesildin?" Dayaktan bayılmış birine göre şuan oldukça dinç ve yüzündeki derin darbeleri saymazsak iyi görünüyordu. Sadece gözlerinde ağır bir bakış suratında yorgun bir ifade vardı. Yüzünü bana doğru yakınlaştırdı. O farkında olmasada biraz fazla yakınımaya gelmişti. Burnu neredeyse burnuma değecekti. Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım.

"Aaron seni görebiliyor?" Konuşurken nefesi yüzüme çarpmıştı.

"Evet, en başından beri." Tekrar sessizlik bürüdü etrafımızı.

"Nadia'yla olduğun için pişman mısın?" Yüzünü buruşturdu.

"Hayatımda en çok pişman olduğun ikinci şey." Bundan daha büyük nasıl bir pişmanlık olabilirdi? Pişmanlık kötüdür çünkü hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını bilirdik.

"İlki ne peki?" Damian aramızdaki kısa mesafede alayla güldü. Yüzündeki yaralara rağmen güzeldi.

"Yüzünü bile görmediğim birine en büyük hatamı anlatamam." Israr etmeyerek sessiz kaldım. Hala kolumu bırakmamıştı. Geçen günkü gibi kolumdan tenini hafifçe sürterek yukarı çıkmaya başladı. Yanağıma gelene kadar devam etti. "Bana yüzünü göster." O kadar içten söylemişti ki hemen görünür olası gelmişti ama yapmamıştım. "Neden?" Eli yanağımdan hafifçe çeneme indi. Baş ve işaret parmağıyla yumuşakça tuttu yüzümü. "Çünkü seni göremiyorum. Benim için bilinmezliksin ve ben bilinmezliği sevmem." Çenemdeki başparmağı biraz yukarı çıktı. Tam alt dudağımın altında durdu. Sadece dokunuğu yerleri görebiliyordu. Ona kendimi göstermek istemiyordum. O günahkardı, aldattıcıydı, düzenbazdı. O da hayatımı mahveden insanlar gibiydi. Dışından tapılası bir güzelliğe sahipken içi sadece katran karası küldü. Parmağı biraz daha yukarı çıktı ve tam alt dudağımın üzerinde durdu. "Bana kendini göster." Diye tekrar etti. "Hayır." Dedim kesin bir şekilde. "Evet." O da benim kadar kesin konuşmuştu. "Bana yüzünü göstereceksin." Parmağı biraz daha yukarı çıktı ve tam iki dudağımın arasında durdu. "Nasıl olacak ben istemediğim müddetçe?" Dudağımın üzerinde ki parmağı hafifçe baskı yaptı. "Bana yüzünü göster!" Bu sefer bağırılmıştı. Hala ona görünmek istemiyordum ama bir şey oldu. Vücudum cümlesini tamamlamasıyla beraber parlamaya başlamıştı. Her tarafım parlıyordu, daha önce hiç olmamıştı. Aaron'la aramızda çıkan ışıktan farklıydı. Bütün vücudum insanı kör edercesine parlıyordu. Kaşımda oturan benim ışığımdan en yakın dereceden etkileşime geçmiş Damian'a baktım. Tek gözünü zorlukla açık tutuyordu. Işık gözlerini kamaştırıyordu.

Bana bakmaya çalışıyordu. Bana onun yüzümde daha önce hiç görmediğim tarif edemeyeceğim bir keskinlikte bakıyordu. Beni görüyordu, istememe rağmen. Yoksa istemiş miydim? Birden ışığın gücü azalmaya başladı. Hızla azaldı ta ki tamamen içimde kaybolana kadar. Direkt gözlerime büyük bir şaşkınlık ve o şaşkınlığın içinde gizli bir hayranlıkla bakıyordu. Saniyelerce hiç konuşmadan öylece baktık birbirimize. Gözlerini benden ayırabildiğinde yerden destek alarak ayağa kalktı. İlk önce dengesini toplayamadı ve yanında ki portmantoya tutundu. Ardından arkasına döndü ve kapıya doğru yürüdü. Kapının yanındaki portmantonun üzerinde duran anahtarlardan birini cebine attı. Neden anahtarı aldığını anlayamamıştım. Bende onun gibi ayağa kalktım. O an saçlarının arasından ensesine kayan kan damlasını fark ettim. Zorlukla yürüyordu. Hızlanarak yanına gittim.

"Bu halde gidemezsin."

"İşime karışma." Tam bir adım atmıştı ki dengesini kaybetti. Bütün gücümle kolunu tuttum. Bir anda çökmüş gibiydi. Az önce bir şeyi yoktu. Ya da vardı fakat farkında değildim. Kolundan zorlukla tutarak salonda ki koltuğa kadar onunla beraber yürüdüm. Koltuğa onu bıraktım. Uzanarak acıyla inledi. Aaron'un eli düşündüğümünden daha sertti sanırım.

"Bu gece gitme." Dedim baş ucındaki tekli koltuğa oturarak. Zorlukla konuştu.

"Aaron beni görürse bundan hoşlanmaz."

"Bu halde gidemezsin, uyu." Sessiz kaldı ve yorgunlukla gözlerini kapattı. Bir kaç dakika geçtikten sonra tekrar konuştu.

"Aaron'a iyi bak" Ne olursa olsun onlar kardeşti. Kolay vazgeçmezdi ailesinden kimse. Damian bile. Damian için ben ne kadar bilinmezliksem o da benim kadar bilinmezlikti. Ve

bende bilinmezlikten hoşlanmazdım. Nasıl olurda ona istemeden görünürdüm? Bu içimde olduğum girdabın sırları gün geçtikçe artıyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

18:CANAVAR

Benim için zaman kavramı yoktu, kayıptı. Ne dünü bilirdim ne de yarını. Sadece bugünüm vardı benim.

Diğer zamanları düşünmeye ne halim vardı ne de hevesim. Sadece şu an. Ne süslü kelimeler anlatırdı arafımı ne de anlamlı cümleler. Sadece ben bilirdim bu anımı. Ne ölüyüdüm ne de diri. Sadece bilinmezliktim. Kalbimin atmayı ne zaman kestiğini biliyordum fakat ne kalbimin gerçekten ne zaman öldüğünü bilmiyordum. Çürümüş, yaşlanmış gibi ağırdı hiçbir şey hissetmeyen bedenim. Kalbimin koştüğümde, beyaz yalanlar söylediğimde ki hızlı atışını özlemiştim. Nefes almayı, gülmeyi, ağlamayı özlemiştim.

Derinlerine inersem boğulacağım düşüncelerimden uzaklaşarak açtım gözlerimi. Hala yanmaya devam eden şöminenin yanında ki istasyon saatleri havasındaki saate baktım. Neredeyse gün doğmak üzereydi. Gözlerim şöminenin ışığında aydınlanan odadaki Damian'ın yüzüne kaydı. Derin bir uykuda görünüyordu. Yüzü odanın cılız ışığında bile soluk görünüyordu. Yaraları hiç saymıyordum. Tam gözlerimi ondan ayıracağım sırada Damian'ın hemen kafasının arkasındaki görüntü dikkatimi çekti. Oturduğum koltuktan rahatsız edici hala değiştiremediğim elbiseyle kalktım. Salonun ışığını açıp hızı adımlarla Damian'ın yanına döndüm. Kafasının altından kırmızı bir sıvı akıyordu. Bunun kan olduğunu tahmin etmek için dahi olmak gerekmezdi. Uzandığı yastıkta büyük kurumuş kan lekeleri belirgin bir şekilde parlıyordu. Ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma bakındım. Aaron'a ulaşmam gerekiyordu. Damian hiçte iyi görünmüyordu. Onu ne hastaneye götürebilir ne de birini arayabilirdim. Çaresizlik dört bir yanıma demir duvarlarla

kuşatmıştı. Banyoya koşup elime gelen havluları hızla alıp sıcak suya değdirip hızla Damian'ın yanına geri döndüm. Kafasının arkasına havluyu yavaşça bastırdım. Damian'ın kolunu tutarak hafifçe sarstım.

"Damian!" Beni duymuyordu. Tekrar dürttüm kolunu, bu sefer daha sert. "Damian!" Üzerinde doğru biraz daha eğildim nefes aldığını bile anlayamıyordum. Bu sefer bağırarak adını haykırdım. "Damian!" Yine ses yoktu. Fakat gözleri varla yok arası bir şekilde titredi. Kolunu hafifçe sıkmaya devam ettim. Bir kaç saniyenin ardından gözlerini zorlukla çok ağır bir şekilde açtı. Bana baygınca baktı. "İyi misin?" Konuşmak için dudaklarını araladı fakat geri kalanında acıyla yüzünü buruşturdu. "Nasıl yardım isterim?" Yarı açık gözlerini kırıştırdı. "Aaron'a nasıl ulaşabilirim?" Diye sordum inatla. "T- telefonlarıma cevap vermez." Derince soluklandı. "Sadece uyusam yeter." Gözleri tekrar kapanmaya başladı. Koluna sertçe asıldım.

"Bana şu cihazın yerini söyle." Damian yorgun ve alaycı bir biçimde yarım ağız sırttı.

"Bırak da şu dünyadan bir pislik eksilsin." Tekrar sertçe asıldım koluna.

"Saçmalamada dediğimi yap."

"Arka cebimde." Dedi yeniden kapanan gözleriyle. Elimi siyah pantolonunun arka cebine zorlanarak soktum. Elime sadece pantolonun ince kumaşı gelmişti. Oyalanmadan elimi diğer cebine soktum. Elime gelen ilk şeyi hızla çıkarttım.

"Bu nas-" Tam konuştuğum sırada Damian'ın bilincini tamamen kaybettiğini fark ettim. Elimdeki cihazın yanındaki düğmelere rast gele basmaya başladım. En baştakine bastığımda elimdeki cihazın ekranında ışık çıkmıştı. Ekranın üzerinde yazdığı gibi hızla yana kaydırdım. Bu sefer kutu kutu

bir sürü şey çıktı karşıma. Hepsine teker teker bastım ve hiçbirinden bir şey anlamayıp geri kapattım. Gözlerim tekrar Damian'a ulaştı, baygındı belki de daha beteri. Elimdeki telefon dedikleri şeyi nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Bir tuşa daha bastım ve karşıma fotoğraflar çıkmaya başladı. Az önce ki yere tekrar girdim ve bir tuşa daha tıkladım. Bu sefer isimler çıkmaya başladı. En başta Aaron yazıyordu. Hiç düşünmeden üzerine bastım. Birden değişik bir zil sesi çalmaya başladı. Aaron'da gördüğüm gibi telefonu kulağıma götürdüm. Uzun bir süre çaldıktan sonra kapandı. Pes etmeyerek tekrar ardım ve yine aynı sonuç. Yeniden ve yeniden devam ettim buna. Ne kadar doğru yapıyordum bilmiyordum ama bundan daha fazla yapabileceğim bir şey yoktu. Tekrar aradım ve uzunca çalmaya devam etti ben yine kapanacağını düşünürken telefonda ses geldi.

"Aaron?" Dedim hızla

"Freya?" Evet, doğru yapmıştım. Bu Aaron'du.

"Aaron hemen eve gel. Damian bilincini kaybetti ve kafasının arkasından kan akıyor." Hızla kelimeleri sıralarken aynı zamanda Damian'a bakıyordum.

"Tamam, hemen geliyorum." Dedi endişeli bir sesle ve karşıda ki ses kayboldu. Elimdeki telefonu hemen bıraktım. Damian'ın heybetli bedenini sarsmaya başladım yeniden. Ama hiçbir hareket yoktu.

Dakikalarca Damian'ın başında bekledim, onu sarstım, adını sayıkladım aldığım cevap ise sadece sessizlikti. Dakikalar sonra sonunda dışarıdan sesler gelmeye başladı. Hızla dizlerimin üzerinden doğruldum. Kapıya doğru yürüdüm. Elim kapı koluna gitti. Kapının kolunu çevirdim ve açtım. Aaron arabasından inmiş koşarak eve doğru gelmeye

başlamıştı. Gözleri kızarıktı. Ağlamıştı, yine. İçeri hızla girdi. Yüzümde büyük bir endişe vardı.

"O nerede?" Diye sordu titrek bir sesle.

"Salonda." Hızla salona koştu, her hareketinde büyük bir korku vardı. Tek ailesini kaybetmekten korkuyordu. Hızla Damian'ın yanına gidip yanına çöktü. İlk önce kafasını yüzüne eğdi ve elini kalbinin üzerine koydu. Anlayamadığım bir kaç hareket daha yapıp Damian'ın göz kapaklarını araladı. Elleri titriyordu. Kafasının arkasındaki yaraya baktı.

"Kafası ne zaman kanamaya başladı?"

"Sen gittikten fazla geçmeden kanadı. Sonra ise uyudu. Bende dalmışım kalktığımda kafasının arkasından çok fazla kan aktığını fark ettim." Aaron hem beni dinliyor hem de Damian'ı kontrol ediyordu.

"Onu bu hale getirdiğimin farkında değildim." Hızla ayağa kalktı ve cebinden telefonu çıkardı. "Hemen ambulansı aramalıyım. Onu bu halde götürmem tehlikeli." Hızlı hızlı konuşuyor endişeyle hareket ediyordu. Çıldırılmış gibiydi. Kızarmış gözlerini Damian'a dikti. "Ben bir canavarım."

"Hayır, sadece öfkelisin." Kızarık gözlerini bana doğru çevirdi. "O iyi olacak." Aaron tekrar Damian'ım yanına eğildi. Ambulans gelene kadar anlayamadığım kontrollere devam etti. Ambulans geldiğinde hızla Damian'ı sedyeyle arabaya bindirip uzaklaştılar. Aaron kendinde değil gibiydi ambulansa binerken. Eğer Aaron'u biraz da olsa tanıyorsam emindim ki kendisini suçlayacaktı. Koca evde yeniden yalnız kalmıştım. Aklım Damian'ın yaralı bedeninde, Aaron'un yaralı gözlerindeydi. Eğer Damian'a bir şey olursa Aaron bu sefer ciddi anlamda mahvolurdu.

Gün tamamen doğmuştu. Öylece koltukta oturmuş boşluğu seyrediyordum.

Ne Damian'ın ne de Aaron'un durumunu biliyordum. Aaron, Damian'ı fena pataklamıştı ama bu kadarı olacağı aklıma gelmezdi. Büyük ihtimalle Damian'ı duvara ittiğinde Damian başını fazla sert çarpmıştı. Yüzüne yediği yumrukları hiç saymıyordum. Gözüm Damian'ın telefonuna kaydı. Tekrar Aaron'u arayabilirdim. Saatler önce bastığım tuşlara tekrar bastım. Telefondan yine ses gelemeye başladı ve yine açılmadı. Tekrar aradım, bu sefer anında açılmıştı.

"Aaron."

"Bakıyorum da iyice alıştım telefon olayına." Sesi bitkin gelmesine rağmen daha iyiydi.

"Damian nasıl oldu?" Çok kısa bir an sessizlik oluştu.

"Çok fazla kan kaybetmiş, kafasının arkasından sert bir darbe almış. Şuan daha iyi akşama normal odaya alınacak."

"Buna sevindim." Aaron'un kısık bir şekilde güldüğünü işittim.

"Sen sevinmezsin." Sadece kibarlık anlamında söylemiştim zaten. "Sana minnettarım Freya. Sen olmasaydın belki de o şuan..."

"Önemi yok. Senin için yapmadım. İyi bir şey yapmak için yaptım. İyi bir şey yapmak beni insanlaştırır." Tekrar güldü. Arkadan pekte yabancı olmayan bir ses geldi.

"Sabahtan beri esip gürlüyorsun. Hastaneyi birbirine kattın. Şimdide gülüyor musun? Kiminle konuşuyorsun sen öyle?"

"Kapat çeneni Finn." Evet, bu Finn'in sesiydi. "Freya, ben Damian'a baksam iyi olacak."

"Eve ne zaman gelirsin?"

"Bu akşam Damian'a kıyafet almak için uğrayacağım." Aaron farkında olmadan Damian'ı affedecekti.

"Tamam."

"Akşam görüşürüz." Son sözlerinden sonra telefon kapandı. Birkaç saniye öylece boş ekrana baktım. Aaron kendini suçlayacak ve bu sayede Damian'la yakınlaşacaktı. Ona öfkeliydi fakat kaybetmenin kokusunu almıştı. Onu artık bırakamazdı. Elimdeki telefonu tekrar açtım. Fotoğrafların olduğu bölüme yeniden girdim. Çok az fotoğraf vardı ve bunlarda eskiye ait duruyordu. En baştaki fotoğrafı büyüttüm. Damian kendi yaşlarında bir kaç arkadaşıyla aynı karedeydi, gülümsüyordu. Yanında esmer bir kız vardı, kolunu kızın belime sıkıca dolamıştı. Bu eski bir fotoğraf olmalıydı, çünkü Damian şimdikinden daha çocuksu duruyordu. Ekran birden yana kaydı ve başka bir fotoğraf açıldı. Bu fotoğrafta da bir kızlaydı, sadece yüzleri vardı. Damian kameraya bakmıyor, yüzü her zaman ki gibi asıktı. Kız ise güzel bir şekilde gülüyordu. Onun dışında pek fotoğrafın olduğu söylenmezdi. Elimdeki telefonu koltuğun üzerine bıraktım. Saatlerdir aynı kıyafetleymdim, Aaron'un benim için aldığı diğer kıyafetleri de denemek istiyordum. Yukarı çıkıp odama girdim. Evet, artık odam diyebiliyordum. Artık bir şeyleri benimsemeye çalışıyordum.

Üzerimdeki elbiseyi çıkardım, yeni yerleştirilmiş dolabı açtım. Giysileri yavaşça gözden geçirip elime siyah bir pantolon aldım, üzerinde ise dantel detaylı siyah askılı bir

bluz. Kıyafetleri üzerime yavaşça geçirdim. Pantolon bacaklarımı fazlasıyla sıkıyordu. Bu pantolonu ikinci giyişimdi Nadia'nın pantolonunu kısa bir sürede olsa giyinmiştim. Bluz üzerime tam oturmuştu fakat içimi belli ediyordu. Bununda üzerinde duramayarak banyoya girdim. Dün yüzüme yaptıkları makyajı silmek için yüzümü dakikalarca yıkadım. Dakikalar sonra yüzümde makyaja dair hiçbir iz kalmamıştı, daha iyiydi. Banyodan çıkıp odama geri girdim. Günlüğümü elime alacağım sırada dışarıdan gelen tekerlek sesi kulalarımaya doldu. Aaron akşam geleceğini söylemişti. Cama yaklaşıp gelen kişiye baktım. Bu sarı saçları metrelerce öteden bile parlayan Nadia'ydı. Hala hangi yüzle gelebiliyordu anlamıyordum. Evin zili çalarken bende çıplak ayaklarımla aşağı indim. Şu Nadia'ya haddini bildirmek istiyordum. Kapıyı hiç beklemeden açtım. Nadia karşısında beni görünce şaşkınlıkla etrafına baktı. Şaşkınlığı kadar sinirde ön plandaydı.

"Ne arıyorsun burada?" Burnu havada bir şekilde konuştu.

"Ben burada yaşıyorum asıl sen ne arıyorsun? " Beni ittirerek içeri geçti. Ardından kapıyı kapattı.

"Burası benim evim. Aaron nerde?" Onun ses tonunu taklit ederek cevap verdim.

"Seni ilgilendirmez." Nadia yapmacık ve kin dolu bir kahkaha patlattı. Ardından hıza kesildi kahkahası. Yerini ateş gibi yanan bakışlar aldı.

"Aaron ve ben yıllardır beraberiz. Peki sen? Bir hafta falan? Bana bak, Aaron benim sevgilim ve sadece bana kızgın olduğu için seni yanında tutuyor. Kızgınlığı dindiğinde bana geri dönecek ve sen aptal gibi ortada kalacaksın." Aşağılayıcı konuşmasına tıpkı onun gibi alayla gülerek cevap verdim.

"Aaron ve ben oldukça iyi bir ilişki içerisindeyiz. Arkadaşlarıyla tanıştım, onunla aynı yatağı paylaşıyoruz ve acılarına merhem oluyorum. Bence sen sana geri döneceğini düşünüürken sadece zavallılaşıyorsun." Birden hiç beklemediğim bir anda yanağımda sert bir el geçti. Tokat atmıştı. O tam yeniden konuşacağı sırada müsaade etmeden elimi saçlarına doladım ve geriye doğru çektim. Onun tokadı bende hiçbir tesir yaratmamıştı ama benim oma karşılık vermem onda oldukça etki bırakmıştı. Çığlık atarak saçlarını ellerimin arasından kurtarmaya çalıştı. Bana tokat attığı elini yakalayıp bileğini sıktım. "Bana bak sürtük. O elin bir daha kalkarsa kırarım. Ayağını denk al, seni bir daha görmek istemiyorum. Şimdi defol." Konuşmamı tamamlar tamamlamaz onu sertçe ittim. Dürüst olmak gerekirse bu zamanı uzun zamandır bekliyordum. Geriye doğru sendeledi ve bana öfkeyle bakıp evden çıktı. Bunu daha önceden hak etmişti. Eğer yaşıyor olsam bundan akıl almaz bir zevk alırdım, hayır bundan zevk alıyordum. Nadia'ya daha beterini yapmak istiyordum.

Birden gözlerim istemsizce kapandı. Karşıma daha önce hiç hatırlamadığım, görmediğim bir mekân belirdi. Küçük bir kız çocuğu ayaklarına kapanmış ağlıyordu.

"Lütfen yapma, bizim bir suçumuz yok" Çocuğun sözlerine aldırmadan elimi havaya kaldırıyordum. Birden her yerden ateşler çıkmaya başlıyordu. Birden gözlerim kapandığı hızla açıldı. Yeniden salondaydım. Az önce ne olduğunu anlayamayarak etrafıma bakındım. Yine hızla gözlerim kararmaya başladı. Ne olduğunu anlamamdan ayaklarımın altında kayan zemini hissettim. Ardından da ahşap zemini yanağımda.

Duyduğum tanıdığım, melodik sesle bilincime kavuştum.

"Freya?" Gözlerime havalanan bedenimle birlikte açtım. Hemen Aaron'un kollarındaydım. Bedenimi kucaklamış yürüyordu. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Diyerek kısa bir cevap verdi. Biraz zorlanarak odamın kapısını açtı ve beni yatağıma yatırdı.

"İyi misin?" Kafamı sadece olumsuz anlamda salladım. Aaron'un üzerinde ki ceketini onun eve yeni geldiğini gösteriyordu. Ceketini çıkardı ve başucuma oturdu. Bütün benliğim gördüğüm anın etkisindeydi. Aaron'un eli tereddütlü bir şekilde kalktı ve ardından geri indi. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Hayır." Eli tekrar havalandı ve bu sefer saçlarımı geriye doğru çekti.

"Bana güvenebileceğini biliyorsun." Sesi güven verici bir tondaydı. Ona güvenebileceğimi biliyordum.

"Ben kendime güvenmiyorum." O an bana eski zamanlarımdan bağış edilmişti. Hatırlamıyordum ama bir evi yakıyordum. İnsanlarla dolu bir evi. Bu sadece basit bir hayal miydi yoksa geçmişimin hatırlamadığım kirli sayfaları mıydı kestiremiyordum. Ben bir canavar değildim, incitemezdim ki kimseyi kolayca. Farkında olduğum tek şey geçmişimin gün geçtikçe silikleşmesiydi. Asla unutmam diyeceğim dakikalar

şimdi bulanıktı. "Damian iyi mi?" Dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

"İlk götürdüğümde durumu berbattı. Hatta biraz daha geç kalsaymışım kalbi atmayı durdurabilirmiş. Aslında kafasının kanaması iyi bir şeydi. Eğer kanamasaydı iç kanama tehlikesi olurdu ve o kadar zaman geçtikten sonra onu kurtarmak imkânsız olurdu." Bunları basit cümleler kurarak söylüyordu fakat gözlerinin içinden geçen fırtınaları görebiliyordum.

"Nasıl bu kadar ileri gittim anlamıyorum." Bu sefer benim elim kalktı, tereddütsüzce yanağına dokundum.

"Öfkeliydin, yorgundun ve daha birçok adlandıramayacağın duygu denizinde boğuluyordun. Farkında olmadın, kontrolü kaybettin."

"Tıpkı bir canavar gibi." Ne olursa olsun kardeşini öldürecek kadar dövmüş olmak onun vicdanında büyük bir delik açıyordu.

"Tıpkı bir insan gibi." Diye itiraz ettim kendisine canavar demesine. Aaron hüzünlü bir şekilde güldü.

"Seni hak edecek ne yaptım?" Asıl ben bu soruyu ona sormak istiyordum.

"Sen mükemmel bir insansın Aaron. Eminim güzel bir şeyler yapmışsındır." Güldü, güzel gülüyordu. Güldüğünde hafifçe yanağında beliren gamzeleri, beyaz dişeri ve gerilen yüz hatları gözlere hayranlık uyandıracak bir görüntü seriyordu.

"Bugün Nadia geldi." Güzel yüzü anında soldu. "Kapıyı açtım."

"Ne diye gelmiş?" Diye öfkeyle saçlarını karıştırdı.

"Biraz hararetle bir konuşma yaptık." Ona eski sevgilisinin bana nasıl tokat attığını anlatmayacaktım. "Seni sordu sonra gitti." Aaron derin bir nefes çekip ayağa kalktı.

"Ben giyecek bir şeyler alıp Damian'ın yanına dönsem iyi olur." Arkasını dönmüş, odadan çıkacağı sırada adımlarını durduracak ve onu düşünmeye itecek bir soru sordu.

"Damian'ı affediyorsun, değil mi?" Omzunun üzerinden bana doğru baktı.

"Bende bundan korkuyorum." Bana doğru tamamen döndü.

"Onu asla affedemem ama iyileşene kadar onu burada tutacağım." Ne derse desin onu affedecekti. Tekrar odadan çıkmak için arkasını döndü ve tam çıkacağı sırada yine omzunun üzerinden bana baktı. "Bu arada kıyafetler yakışmış."

19: SÖZ

Yaşarken her zaman içimde bir parçam eksikti. Bazen olmam gereken bu kişi değil diye düşünürdüm. Ben özgürlüğü için her şeyi karşısına alabilecek bir ruhtum. Şimdi ise kanatlarım kırılmıştı, ne sonsuzluğuma uçabiliyordum ne de özgürlüğüme. Bir insan kolay kolay ölmeyi dilemezdi benim ise tek dileğimdi ölümdü. Buraya ait olmadığımı biliyordum ama başka bir seçeneğim yoktu buna mahkûmdum. Nefes almayı, hissetmeyi, dışarıda özgürce dolaşabilmeyi özlemiştim. Bu basit bir özlem değildi, uğruna her şeyimi feda edebileceğim bir özlem. Uçup giden zamanın içine hapis olmuşum ben, kurtuluşum yoktu. En zor olan yanı beklide çaresizlikti, kutulayamayacağımı bilmemdi. Bir yanım her zaman bir umut beklememi istiyorken diğer yanım her şeyi bırakıp karanlığa gömülmemi istiyordu. Ben yabancıydım geleceğe, şüana.

Kafamı sol tarafıma çevirdim. Dışarıda ki soğuk havayı izlemeye koyuldum. Sol yanağım koyu kahve saçlarıma gömüldü. Kulağıma günlerdir gelmeyen araba sesleri doldu. Ayağa kalkıp cama yakınlaştım. Aaron ve Damian aynı arabalardan indiler. Aaron'un yüzünü günlerdir göremiyordum. Hastaneden çıkmıyor, kardeşinin yanından ayrılmıyordu. Günler sonra bu onu ilk görüşümdü. Damian iyileşene kadar burada kalacaktı ama Aaron hala onu affetmemişti. Damian beni tekrar benim isteğim olmadan görebilir miydi bilmiyordum ama artık Carlton kardeşlerle ilgili hiçbir şeyi garip karşılamıyordum.

Çıplak ayaklarımla aşağı indim. Damian ve Aaron kapıdan yeni girmişlerdi. Aaron üzerinde ki koyu kahve paltosunu çıkarırken beni fark etti. İlk önce gülümsedi sonra ise

Damian'a baktı. Beni görüp görmediğini anlamaya çalışıyordu. Damian yüzündeki kabuk bağlamış yaralarla daha iyi görünüyordu, yüzü soluktu ve pekte iyi görüldüğü söylenemezdi. Aslında berbat gözüküyordu, yüzünün her tarafı şişti. Bana doğru bakıyordu o da, tam gözlerimin içine. Yaralı yüzüne rağmen mavi gözleri yıldızlar gibi parlıyordu. "Onu görüyorsun?" Aaron'un sesinin bu kadar soğuk olacağını düşünmezdim. Damian sadece kafasını sallayarak gözlerime bakmaya devam etti. Bakışlarımı ondan ayırıp Aaron'a geri döndüm. Yüzünde onda alışık olmadığım bir kirli sakal vardı. O da yorgun görünüyordu, gözlerinin altları morarmıştı. Aaron bana doğru birkaç adım attı ve tam karşıma geldiğinde kollarını bedenime sardı. Vücutlarımız parlamıyordu yine. Sadece yalnızken olan bir şeydi parlama olayı. Bende onun sarılışına karşılık verdim. Aaron ona karşılık vermemle daha sıkı sarıldı bedenime. Gözlerim Aaron'un omuzları arasından tam gözlerimin içine bakan mavi gözlere takıldı. Gözlerini hafifçe kırmış, kaşlarını çatmıştı. Yüzü yine ifadesiz duvarlarla kaplanmıştı. Gözlerimin içine bakarak yürümeye başladı. Tam Aaron ve benim yanımdan geçerek yukarı çıktı. Damian salondan uzaklaştıktan birkaç saniye sonra daha öylece kaldık. Aaron'un yumuşak eli saçlarımın arasında gezindi.

"İtiraf etmeliyim ki günler sonra ilk defa bu kadar huzurluyum." Dedi kulaklarıma doğru. Kollarımı bedeninden ayırarak aramızdaki sarılmayı sonlandırdım fakat Aaron'un elleri hala belimin üzerindeydi. Birden parlamaya başlamıştı yine bedenlerimiz. Bu ışığın nedeni her neyse sadece Aaron ve ben yalnızken işe yarıyordu. "Bir şey fark ettim." Dedi fısıldayarak.

"Ne fark ettin?" Dedim aynı onun ki gibi gizemli bir tonda. Sadece güldü ve benden bir adım uzaklaştı.

"Söylemem."

"Nedenmiş?" Aaron çocuk gibi omuz silkti.

"Çok yorgunum, sıcak bir duş alacağım ardından da uyuyacağız. Belki sonra söylerim." Ben uyuyacağız kısmında takılmıştım.

"Uyuyacağız?"

"En son beraber uyuduğumuzu hatırlıyorum. Eğer rahatsız olacaksan?" Onunla uyumak güzeldi. İçimde uyurken oluşan büyük boşluk doluyordu sanki onun varlığıyla.

"Hayır, sorun değil." Yarım ağz bir şekilde güldü.

"Tabi buldun benim gibi yakışıklı çocuğu hemen yatağa atma çabaları." O göz kırparken ben de sinirlenmiş gibi yaparak kolunu yumrukladım. Onu yaşadıklarından sonra böyle neşeli görmek belki de özgür olmak kadar istediğim bir şeydi.

Gülerek yukarı çıkmaya başladı. Az önce somurtan suratı şimdi ışık saçıyordu. İtiraf etmeliyim ki ona iyi geliyordum. Bende onun gibi çıktım yukarı. Odama girdim, dolabın yanına gidip günlerdir giyindiğim gece kıyafetlerinden birini elime aldım. Üzerimdekileri acelesizce çıkardım. Neden bilmiyordum ama Aaron'a güzel görünmek istiyordum. Elimdeki bordo renk gece elbisesini giyindim. Ardından da yatağa girdim. Uzanıp tavanı seyretmeye ve düşüncelerim arasında boğulmaya başladım, yeniden.

Dakikalar sonra odanın kapısı açılmıştı. Bakışlarımı ona doğru çevirdim. Aaron içeri nemli saçları ve koyu yeşil pijama takımıyla odaya girdi. Yüzündeki kirli sakal yok olmuş geriye onun ipeksi teni almıştı. Odanın kapısını kapatıp yatağa doğru

ilerlemeye başladı ve birden durdu. Beni inceliyordu. Derin bir nefes alıp bir kaç saniye öylece kaldı ardından da gözlerini benden zorlukla ayırdı. Sertçe yutkundu. Yatağın içine girerken gözleri elbisenin büyük oranda açık bıraktığı bacaklarıma takılmıştı. Çarşafı bacaklarımin üzerine çektim. "Özür dilerim." Diyerek yatağa tamamen girdi. Yanağında ki kızarıklıklar karanlıkta bile belli oluyordu. Bacaklarıma baktığı için kendinden utanmıştı.

"Sorum değil." Kafasını bana doğru çevirip derin bir nefes daha çekti ciğerlerine. Bende kafamı ona doğru çevirdim. Aaron gözlerini kaçırıp havaya baktı.

"Aşağıda söylemediğin şeyi söyleyecek misin?" Dedim konuyu dağıtmak için.

"Sonra söylerim belki." Dedi derin derin nefes alarak. Gözlerini tekrar bana doğru çevirdi. Yutkundu ardından da kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı. Çok az bit müddet öyle kaldıktan sonra kafasını geri tavana çevirdi.

"Çok güzelsin." Diye mırıldandı. Bu iltifat değildi benim lügatımda, hakaretti. "Bunu öylesine söylemiyorum. Sadece dışın değil içinde çok güzel. Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin." Her bir kelimesi taşlanmış, histen yoksun, çalışmayı dururmuş kalbimi okşuyordu. Elimin üzeri Aaron'un eliyle kaplandı. Elimi tutuyordu. Yine ışık huzmeleri cılız bir şekilde etrafımı aydınlatırken onun nefes alış verişleri hızlanmıştı, göğsü yerinden çıkacakmış gibi hızla hareket ediyordu. Ondaki bu hareketlere anlam verememiştim. Birden bana doğru hızla döndü ve üzerime eğildi. Ben onun ne yaptığını çözmeye çalışırken o yanağını öptü. Üzerimde eğildi kaldı öylece birkaç saniye ve ardından aynı hızla ayağa kalktı. "Ben bu gece salonda kalsam iyi olacak." Arkasına bile bakmadan odadan hızla çıktı ve ben az önce ne olduğunu hala

anlayamamıştım. İçimde garip adlandıramadığım bir şeyler oluyordu. Aaron bir anda bütün dengemi bozmuştu ve bunun nasıl olduğunu dahi çözememiştim.

Yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum uzun dakikalardır. Aklım Aaron'un yaklaşmasına kayıyordu. O bu evde olduğundan beri değişiyordum, insanlaşıyordum sanki ama o bana yakınlaştıkça bu yönler daha da güçleniyor gibiydi. Koridordan gelen ayak seslerini işittim. Bu Aaron olmalıydı, gittikçe ayak sesleri daha da yakınlaşıyordu. Öylece çekip gittikten sonra geri çıkmasını neye yormalyıldım bilmiyordum. Ayak sesi tam kapımın önünde durduğunda gözlerimi kapattım. Odanın kapısı tahmin ettiğim gibi açıldı ve kapandı. Ayak sesleri bana doğru yakınlaştı. Tam başucumda durdu. Yatağın bir tarafının çökmesiyle yatağa uzandığını anladım. Bedeni, teninin yakınlığı benden çok da uzak değildi. Aaron'un eli bir an saçlarımın arasında gezdi, ardından parmakları yüzümü tüy gibi hassasça okşamaya başladı. Hala gözlerimi açmamakta ısrarcıyıldım.

"Fark ettiğim şey sana alıştığım Freya." Kısık ses tonuna o kadar odaklanmıştım ki bu karanlık odada bağırsı gibi gelmişti. "Sana yalan söyledim. Tek başıma uyuyabilirdim ama seninle uyumak istedim. Şimdi ise çok alıştım seninle uyumaya, vakit geçirmeye ve sana." Tekrar durdu, sözleriyle birlikte yanağımdaki eli de gezinmeyi kesti. "Bunu hastanedeyken fark ettim, senden uzakken. Seni özledim, düşündüğümde daha çok alışmışım sana." Yaptığı itirafların hiçbirini duymadığımı zannediyordu ama bir gerçek vardı ki

hepsini duymuştum. Eli tekrar yüzümde dolaşmaya başladı. Daha fazla uyuma taklidi yapmayacaktım. Elimle yanağımda ki elini tuttum ve aynı anda gözlerimi açtım. Aaron yaşadığı şaşkınlıkla gözlerini birkaç kez kırıştırdı. "Lanet olsun." Diye mırıldanışını da duymuştum. Yüzüme gerçek olması için çabaladığım Aaron'un sevdiği gibi bir gülümseme yerleştirdim.

"Demek yalan söyledin." Sessizliğimi bozabildim en sonunda. "Bir daha benimle uyumayacaksın öyle değil mi?" Kafamı olumsuz anlamda salladım ve yataktan doğruldum.

"Ben uyumayı düşünüyordum ama sen istemezsen orası ayrı." Aaron onu duyduğum için o kadar utanmıştı ki yanakları yeniden kızarmıştı. Dizlerim üzerinde Aaron'a biraz daha yakınlaştım. Yanağına bende bıraktığı gibi bir öpücük bıraktım. Yine hızlanmıştı kalp atışları, bunun neden kaynaklandığını bilmiyordum ama hoşuma gidiyordu. Aaron elini yanağıma koydu, oda ikimizin arasından ışıkla cılız bir şekilde aydınlandı. Biraz daha ona yaklaşmış onun ağladığında bana yaptığı gibi kafamı boyun girintisine yasladım.

"Uyuyalım." Gözlerimi kapattım ve saatlerdir dalmaya çalıştığım uykuya Aaron'un varlığıyla sadece dakikalarda kucak açtım.

Sıcak bir nefes saçlarımı yalayıp geçiyordu. Kafam sert bir yere yaslıydı. Gözlerimi açıp etrafıma göz gezdirdim. Aaron'un kollarındaydım. Aaron huzurlu bir şekilde uykunun derin kollarındaydı. Kafamı sert göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. Onu uyurken ilk görüşüm değildi ama uyurken bedenimi kendine sardığını ilk görüşümdü. Kafamı tekrar göğsüne gömdüm, gözlerimi yeniden kapattım. Tam şuan bütün her şey önemini yitirmişti sadece ben ve Aaron vardı.

Şuan onun kollarındayken sanki hiçbir şey bana bir şey yapamazmış gibi, sonsuzluk beni yutamazmış gibiydi. Günlerce, belki de aylarca hiç kımıldamadan bu şekilde kalabilirdim.

O uyanana kadar öyle kaldım, ne kadar süre olduğunu hesaplamadım çünkü geçmesini istememiştim. Yerinden kımıldanmaya başladığında uyanacağını sinyallerini vermiş gibiydi. Göğsünden kaldırdım başımı. Aşağıdan gelen ayak sesleriyle Aaron'u rahatsız etmemeye özen göstererek yataktan kalktım. Kapıyı çok yavaşça kapatarak odadan çıktım. Alışık olduğum ahşap merdivenlerden indim. Kafamı sağ tarafıma çevirdim. Damian sessizce, heybetli bedeniyle öylece dikilmişti. Kapının yanında ki portmantonun birkaç adım ötesinde duruyordu. Kafasını yana doğru eğmiş duvara bir şeye çözmeye çalışırcasına dikkatle bakıyordu. Gözlerini hafifçe kısmış çenesinin altındaki kirli sakalları okşuyordu. Tam şuan ona görünür olmak istiyordum.

"Şimdi de delirdin mi?" Yüksek çıkan sesimden gram olsun irkilmeyerek kafasını büyük bir soğukkanlılıkla bana doğru çevirdi. Bakışlarını beni görmenin rahatlığıyla utanmazca gezdirdi üzerimde.

"Bir hayalete göre çok uzun dilin var." Duvara arkasını dönerek bana doğru ilerledi. Tam karşımda durdu. "Sen nesin bilmiyorum ama..." Bir an ne söyleyeceğini bilemeyerek durdu. Korkmuyorum diyecekti ama zamanın da onu çokta iyi korkuttuğumu görmüştüm. "Sırrını çözeceğim."

"Öyle mi dersin? Ben yüz elli yıldır çözemiyorum. Sana iyi şanslar." Cümlemi tamamlar tamamlamaz tekrar görünmez olmayı diledim. Damian birden etrafına boş boş bakınmaya başladı. Şimdi bile korkmuştu.

"Bunu nasıl yaptın?" Diye fısıldadı görmediği bana.

"Hadi çöz sırrımı." Yaralı yüzünde ki dudağının alt kısmın ağzının içine yuvarladı ve gözlerini kısıtı.

"Benim adımda Damian'sa senin ne olduğunu bulacağım."

"Elinden geleni ardına koyma." Konuşmayı bittirdiği sırada merdivenlerden inen Aaron'a gözüm kaydı. Şuan o beni görebiliyordu, o beni her şartta görebiliyordu ben istemesem bile. Ama Damian göremiyordu. Aaron tam merdivenlerin sonuna geldiğinde Damian'a sert bir bakış attı ve bana göz işaretiyle onu takip etmemi işaret etti. Dediğini yaparak peşine takıldım. Mutfağın kapısının önüne gelince durdu, bende onunla beraber durdum. Başıyla içeri girmemi işaret etti ve girdim. Benim ardından o da mutfağa girip kapısını kapattı mutfağın.

"Onunla ne konuşuyordun?" Dedi sinirli bir tınıyla.

"Ne önemi var?" Sorusuna soruyla cevap vermeme sinirlenerek derin bir nefes aldı. Her gerildiğinde yaptığı gibi ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Onunla bir daha konuşmayacaksın hatta ona görünmeyeceksin, asla." Bana bu şekilde emir vermesi ona göre bir davranış değildi.

"Neden?" Aaron sinirle soluyarak bana doğru birkaç adım attı.

"Sen sadece dediğimi yap."

"Bana nedenini söylemediğin sürece asla. Beni kısıtlamaya hakkın yok."

"Freya sadece güven." Hissetmeyen birinden güvenmeyi istemek zordu ama güvenmekten yaralanmış bir insanın senden güvenmeni istemesi daha da zordu.

"Sana güveniyorum ama sadece nedenini söylemeni istiyorum." Gözlerini gözlerimden ayırdı, derin bir nefes aldı. Söylenmeye zorlanıyordu.

"Çünkü seninde Damian'a kapılmanı istemiyorum."
Gözlerinde ki o hüznü, kırık ruhu canlı bir şekilde görebiliyordum. Onun bu endişesini de kaybetme korkusunu da en derinden anlıyordum. "Nadia gibi senide kaybetmek istemiyorum. Sadece bana görün, sadece benim yanımda ol. Kimsenin değil." Dün gecedten sonra böyle bir konuşma yapmak beni ona biraz daha itmişti sanki, aramızdaki bu adı olmayan bağ daha da güçlenmiş gibiydi. Aaron'un kehribar rengi gözleri dolmuştu. "Bencilin tekiyim belki ama artık sevdiklerimi kaybetmekten yoruldum Freya. Sadece benimle ol" Zaten o farkında olmasa da sadece onunlaydım. Sürekliliğim sadece oydu. Sadece ona sürekli görünüyordum, konuşuyordum ve sadece onun yaşamını paylaşıyordum. Benden istediği çok büyük bir şeydi ama zaten çoktandır dediği şeyi yapmıştık. Ben, o bu eve geldiğinden beri onunlaydım.
"Kapılmayacağım ona Aaron. Söz veriyorum."

20: DUVAR

Bazen öyle bir an gelirdi ki her şey değişirdi. Ruhlarımız, düşüncelerimiz, hislerimiz. Benim bütün her şeyim yüz elli yıl önce bu kirli duvarların arasında yok olmuştu. Ruhum ve hislerim bir daha hiç dönmek üzere veda etmişlerdi. Şimdi ise sanki bana geri dönmeye çalışıyorlar gibiydi. Her geçen gün parçalanan iç dünyam Aaron'un varlığından beri inşa olmaya başlamıştı. Bana iyi geliyordu varlığı, davranışları, ilgisi. Eğer o hayatıma hiç girmese ne olurdu diye düşünmeden edemiyordum.

Kafamı kurcalayan düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştım. Gözlerimi kapattım. Aaron'un saçlarımda ki elleri hareketlenerek gözümün önüne düşen saçlarımı geriye doğru çekti. Kafamı göğsüne biraz daha bastırdım gözlerimi tekrar açarak. Kalp atışlarının düzenli ve yavaş vuruşlarını bütün netliğiyle duyuyordum.

"Artık kalkmam gerek." Bugün işe devam edecekti ve çoğu zaman evde olamayacaktı. Ona çok alışmıştım şimdi onsuz bütün güne ne yapacağımı bilmiyordum.

"Gitmesen olmaz mı?" Kısık sesle kıkırdadı. Kafamın altındaki göğsü sarsıldı.

"Artık başlamam gerek." Damian'ı eve getirmesinin üstünden beş gün geçmişti. Bu beş gün içerisinde Damian'ı ya bir kere görmüşümdür ya da iki. Odasından hiç çıkmıyordu. Aaron'u ise tam tersine sürekli görüyordum, sürekli yanımdaydı. Kıyafetlerini benim kıyafetlerimin yanına yerleştirmişti, sürekli beraber zaman geçiriyorduk. Film izliyorduk, kitap okuyorduk, sohbet ediyor ve uyuyorduk. Ona çok fazla alışmıştım. Hiç gitsin istemiyordum. Onunla aramızdaki bu

bağ neydi bilmiyordum ama güzeldi. Hiç bitmesini istemiyordum bu bağın. Çünkü biliyordum ona bu kadar alıştıktan sonra kaybolursa birden eskisinden daha hissiz bir şey olurdu.

"Keşke gitmesen." Eli usulca saçlarımı okşadı.

"Bu tatile oldukça alıştım ama her güzel şeyin bir sonu var. Gitmek zorundayım." Homurdanarak elimle tişörtünün üzerinden göğsüne hayali çizgiler çizmeye başladım. Aaron gıdıklanmış olacak ki gülerek elimi uzaklaştırdı. Onun zaafını yakalamamamla elimi biraz daha aşağı indirerek karnının üzerinde gezdirdim. Buna dayanamayarak gür ve güzel bir kahkahayla aydınlattı odayı. Ses tonu aramızdan çıkan ışıktan daha fazla parlatıyordu odayı.

"Dur, dur yapma!" Gülerek söylediği cümlelerin tam tersini uygulamamla daha da kahkaha attı. "Yeter Nadia." Birden durdum, o da durdu. Nadia demişti, bana. Göğsünün üzerinden doğruldu. O da söylediği şeyin farkına varmış olacak ki ne söyleyeceğini bilemeyerek gözlerime baktı. Benimle vakit geçiriyordu ama akli ondaydı, her zaman onda olacaktı.

"Ben, özür dilerim." Dedi derin derin nefes alarak.

"Dileme, onu unutamaman suç değil." O da benim gibi yataktan doğruldu.

"Hayır, sadece alışkanlık." Anlayışla başımı salladım ama anlayamıyordum. Onu unutmuş olsaydı bana onun ismiyle seslenmezdi.

Ensesini ovuşturarak yataktan kalktı. "Ben üzerimi değiştirsem iyi olur." Gözlerini gözlerimden kaçırarak odadaki giysi dolabını açtı. Bende odadan çıkmak için ayağa kalktığım sırada üzerindeki tişörtü tek bir hareketle odada benim olmamı düşünmeden çıkarmıştı. Kapıya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım fakat tam onun yanından geçecekken beni

kolumdan tutarak yumuşakça kendine doğru çekti. Bir anda çektiği için yüzlerimiz ve vücutlarımız gereğinden fazla yakındı. Çıplak göğsü aheste aheste her nefes alış verişinde vücuduma değiyordu.

"Özür dilerim." Dedi fısıldayarak.

"Sorun değil dedim ya." Kafasını olumsuz anlamda salladı. Kolumu biraz daha sert tuttu.

"Hayır, sorun. Bir an nereden çıktı bilmiyorum, aklımda senden başkası olmazken." Öylece baktı gözlerimin içine kehribar rengi cam kadar berrak gözleriyle. Sıkıca tuttuğu kolumu biraz daha kendisine doğru çekti ve bu ona biraz daha yakınlaşmama neden oldu. Artık sadece milimler vardı yüzlerimiz arasında, vücutlarımızsa çoktan tek beden olacak kadar iç içe girmişlerdi. Tenlerimiz arasındaki berrak ışık huzmeleri aramızda ki bu ana değişik bir büyü ya da daha doğrusu etkileycilik katıyordu. Kolumu tuttuğu elini bıraktı, ben beni bırakacağını zannederken o beni belimden tutarak kendi bedenine daha da bastırmıştı. Diğer eliyle yüzümü kavradı.

"Şuan deli gibi bir şey yapmak istiyorum." Dedi fısıldayarak, sanki biri duyacakmış gibi. Fısıldaması ona daha fazla albeni katmıştı.

"Ne yapmak istiyorsun?" Bende onun gibi fısıldadım. Kehribar rengi gözleri koyulaşmıştı. Gözlerini gözlerimden ayırarak tam dudaklarımın üzerine bıraktı.

"Seni öpmek istiyorum." Bu söz aramızdaki her şeyi değiştirmişti. Aaron'la her zaman belirgin bir arkadaşlık çizgisinin üzerinden yürüyorduk şimdi ise o çizgi bambaşka bir boyuta taşınmıştı. Ama bir gerçek vardı ki o ve ben olamazdık. Eğer nefes alıyor olsaydım, hissedebilseydim hiç düşünmeden onunla bir geleceği düşünürdüm fakat her şey

değişti. O başka bir kadına âşıktı ben ise bir hayalettim. O özgürdü, çocuğu olabilirdi, yaşlanabilirdi. Ben ise bunların oluşunu uzaktan seyredebilirdim sadece. Yüz elli yıl geçirmiştım bu evin içine bir otuz yıl benim için çokta uzun bir zaman değildi. İşte en büyük sorunlardan biri buydu. Otuz yıl benim için hiçbir şey ifade etmezken onun ise yaşamının yarısıydı belki de.

"Neden duruyorsun o zaman?" Dedim en sonunda bütün düşüncelerimden sıyrılabildiğimde.

"Çünkü hiçbir şey hissetmeyeceğini biliyorum. Beni hissederek, severek öpmeni istiyorum." Bu belki de hiç gerçekleşmeyecek bir dilekti.

"Bu belki de imkânsız." Kafasını hiddetle iki yana salladı.

"Değil, seni buradan kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Bedeli ne olursa olsun bunu yapacağım." Bütün benliğim bunun imkânsız olacağını planlıyordum, inanamıyordum özgür olabileceğime, hissedebileceğime. Yinede onayladım onu gözlerimi kırıştırtarak. Eli yüzümden başıma kaydı. Ensemde yumuşakça tutarak göğsüne bastırdı. O bana bütün hayatım boyunca bu kadar sevgi gösteren, değer veren tek gerçek insandı belki de. Bu yüzden onun yeri hep ayrı olacaktı.

Aaron gideli tam iki saat olmuştu. Onsuz ciddi anlamda zaman geçmiyordu. Salonda dolanıp duruyordum. Aaron, Nadia'nın olduğu her fotoğrafı çıkarmış üzerine de şömine ateşinde yakmıştı. Bu yüzden odada ki bütün çerçeveler boşalmıştı. Amaşsızca dönüp durmayı kesip koltuğa oturdum. Şuan evde sadece Damian vardı ki onunda varlığı ya da yokluğu belli değildi. Aaron'un söylediği gibi ona ne görünüyordum ne de konuşuyordum.

Aaron'la beraber okumaya başladığımız kitabı kucağıma aldım, kaldığımız sayfayı açarken yukardan sesler gelmeye başladı. Damian aşağı iniyordu. Elimde ki kitabı geri koltuğun üzerine bıraktım. Damian aşağı inmişti fakat üzerinde mont vardı, dışarı çıkacak olmalıydı. Yüzünde ki izler hala kabuk tutmuş bir şekilde varlıklarını koruyorlardı ama eksisi kadar kötü durmuyorlardı. Hiç ses çıkarmadan onu izledim, beni fark etmeden hızlı adımlarla evden çıktı. Acelesi var gibiydi. Ben araba sesi duymayı beklerken değişik birkaç ses duymaya başladım. Çok geçmeden evin kapısı tekrar açıldı. Damian elinde adını bilmediğim uzun ve ucu sivri bir aletle eve geri girmişti. Evin kapısını kapatıp üzerindeki montu çıkardı. Derin bir nefes alıp uzun kollu siyah kazağının kollarını sıyırdı. Onun üzerinde hep siyah kıyafetler görüyordum, sanki başka renkleri unutmuş gibiydi. Aaron onun gibi değildi o her renk giyiniyordu ve yakıştırmasını da biliyordu.

Portmantonun arkasındaki duvara yakınlaştı, geçen gün kafasını vurduğu yere kulağını dayadı ve işaret parmağının tersiyle birkaç defa duvara vurdu. O kadar ifadesizdi ki ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum. Kulağını duvardan hiç ayırmadan portmantoya ulaşınca kadar devam etti ve ardından yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle uzaklaştı. Kocaman dolabı kolaylıkla kaldırması da yaptığı sporlar

sayesindeydi sanırım. Az önce portmantonun olduğu duvara baktı önce, ardından yerde ki aleti aldı. Damian'ın yanına yakınlaştım.

"Ne yapıyorsun?" Sessizliğimi bozdum. Damian irkilmek yerine soğuk bir şekilde az önceki gibi sırttı. Tamamen bana doğru döndü. Beni göremiyordu, çünkü istemiyordum.

"Sana ne yatığımı söylerim ama bana görünmen şartıyla." Bir müddet öyle kaldıktan omuz silkip önüne döndü Damian. Ona görünmek istemiyordum, Aaron'un hoşuna gitmezdi.

"Söyle." Tekrar bana doğru döndü ama beni göremeyince önüne döndü. "Söylesene" Diye ısrar ettim.

"Bir şart koştum. Keyfin bilir." Ona görünmek ve ne işler çevirdiğini öğrenmek istiyordum. Elimi omzuna koydum.

"Söyle şimdi." Beni görünce yüzünde tatmin olmuş bir şekilde inceleyip arkasına döndü, yine.

"Bu duvarın arkası boş." Yüzüme bakmadan, duvarı inceleyerek konuşuyordu.

"Nasıl boş?"

"Geçen Aaron beni ittiğinde fark ettim." Elinde ki aleti havaya kaldırıp duvara geçirirdi. İlk vuruşunda hemen duvar içe çökmüştü, kesinlikle arkası boştu. Defalarca devam etti buna.

Duvarın arkasında örümcek ağı tutmuş bir boşluk vardı.

İçinden geçilebilecek bir boşluk oluşturduğunda elinde ki aleti yere bıraktı. Elinin tersiyle alnında biriken terleri sildi.

Ardından omzunun üzerinden bana baktı. "Geliyor musun?"

Kafa sallayıp ona doğru yakınlaştım. Daha önce bu duvarların arkasında bir şeyler olabileceğinden şüphelenmemiştim.

Damian cebinden telefonunu çıkarıp birkaç şey yaptıktan

sonra telefonun arkasından ışık çıktı. İlk önce bir ayağını

soktu ardından da diğerini. O tamamen girdiğinde bende aynı onun gibi girdim. Çok dar bir alandı, her tarafı örümcek ağı

tutmuştı. Sadece Damian'ın telefonundan çıkan ışık aydınlatıyordu önümüzü

"Neden takıldın peşime?" Ona cevap vermeyerek dar alanda zorlukla yürümeye devam ettim Damian'ın peşinden. Ben bile zorlukla yürürken o kocaman bedeniyle nasıl yürüyebiliyordu? Evet, zorlanıyordu. Birden Damian boşluğa düşerek sendeledi. "Burada merdiven var." O merdivenlerden inerken bende onun peşinden indim. Etrafıma bakacağım sırada karşımda öylece dikilmiş Damian'a çarptım. Damian etrafa şaşkınlık ve biraz da dehşet içerisinde bakıyordu. Gözlerime ondan ayırdım ve onu bu kadar şaşırtan manzaraya baktım.

Yerde küller vardı. Kutu gibi küçük yerin neredeyse hepsi küllerle çevrilmişti. Küllerin tam ortasında bir kitap vardı. Damian küllerin üzerine basmamaya özen göstererek içeri doğru ilerledi.

"Bunlar ne külleri?" Sorumu yanıtsız bırakarak odanın ortasında ki kitabı aldı. İçini açıp çok geçmeden geri kapattı.

"Başka dil." Diyerek eline aldı ve odayı incelemeye devam etti. Odada kitap ve küller dışında hiçbir şey yoktu. Geri merdivenlere yöneldi Damian. "Hadi, çıkıyoruz." Eğer küllerle dolu bir oda varsa başka şeylerde olurdu.

"Bu kadar mı?" Bana kaşları çatık, ters bir bakış atıp merdivenlere döndü.

"Tek girişi kapatacağım. Keyfin bilir." Fazla sinir bozucuydu. Aaron'un tam tersiydi her şeyiyle. Kardeş olarak hiçbir özellikleri benzemiyordu ne dış ne de iç.

"Hayır, hiçbir yeri kapatmıyorsun. Etrafa iyice bakmalıyım."

"Bana bak, sen nesen ya da şu görünmezlik olayını falan nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama yukarı çıkmalıyız. O yerdekiler kül, insan külü." Kafamı tekrar yerdeki küllere çevirdim. Zihnime Nadia'ya sinirlediğimde gördüğüm hayal belirdi.

İnsanları yakıyordum. Bu küllerin nedeni ben miydim, ben mi öldürmüştüm, bu kadar kötü bir insan mıydim, neden hatırlamıyordum? Zihnimde onlarca cevapsız soru vardı. "İnsan külü olduğunu nereden biliyorsun?" Damian omuz silkti.

"Biliyorum." Dedi sadece. Küllerden etkilenmiş gözüküyordu. Korkmuyordu ama gözlerinde ağır bir pişmanlık vardı. Küller ona yaptığı bir hatayı hatırlatmıştı. O an aklıma Damian ve Aaron'un ailesinin bir yangında öldüğü geldi. Onu hatırlamıştı, annesi ve babası kül olmuştu. "Bunlar onlarca kişinin külleri." Derin bir nefes alarak konuştu. Burada durmaya katlanamıyor gibiydi. "Sana söz veriyorum geri geleceğiz, şimdilik çıkalım." Dediğini yaparak yanına yürüdüm. Beraber kırılmaya yüz tutmuş merdivenlerden çıkmaya başladık.

"Burası leş gibi kokuyor." Telefon ışığıyla aydınlanan yerde gördüğüm ölü fareyi kuyruğundan tutarak havaya kaldırdım. "Çünkü leş var." Damian bana şaşkınlıkla bakarak yüzünü buruşturdu.

"Ne biçim kızsın sen?" Önüne döndü ve dar alanda ilerlemeye devam etti. "Bırak o fareyi." Dediğini yaparak ölü fareyi geri yere bıraktım. Birkaç saniye durduktan sonra yine Damian'ın peşine takıldım.

Duvar arasından çıktık ve Damian boşluğu portmantoyla geri kapattı. Yere dökülen duvar parçalarına bakıp elinde ki defterle yukarı çıktı. Salonda ki koltuğa geri oturup az önce kıldığımız duvarı seyretmeye başladım. Tam yüz elli yıldır bu duvarların arasında yaşıyordum ama bunu ilk defa fark ediyordum. İlginç ve beklenmedikti. O küller neyin külleriydi ya da o kitabın içinde neler yazıyordu en ufak bir fikrim bile yoktu.

Damian elinde bir poşet ve bezle geri dönmüştü. Duvar parçalarını poşete doldurmaya başladı. Benimle hiç konuşmadan bütün yeri temizlemişti. Kitabı alıp götürdüğü de kaçmamıştı gözümden.

"Kitabı görmek istiyorum." Yine uzun bir süre cevap vermedi. Ardından gelip benim oturduğum koltuğa benden en uzak köşeye oturdu.

"Ben çevirebildikten sonra bakarsın."

"İzin istemedim bakmak istediğimi söyledim." Alayla güldü sadece. Kendini bilmişin tekiydi, burnu fazla havadaydı.

"Düzgün konuşamıyor musun sen?" Dememle yüzündeki alaylı ifade tamamen silinmiş yerini yüzünde görmeye alışkan olduğum çatık kaşlara ve sinirden seğiren bir dudağa bırakmıştı.

"Seninle konuşmak istediğimi nereden çıkardın?" Ters bir tavırla soludu.

"Beni görmek isteyen sendin."

"Çirkin olduğundan emin olmak için görmek istedim. Bir daha görmesem de olur." Çirkin olduğumdan. Bunu duymak güzel olduğumu duymaktan beklide binlerce kat daha iyiydi.

"Teşekkür ederim." Tek kaşını havaya kaldırdı.

"Ne için?" Bana çirkin dediğin için demek istedim ama ona söylemedim. Sadece onun beni görmesini istemedim ve birden onun için görünmez oldum. Damian birden beni göremeyince boş boş etrafa bakındı. Ardından yine çatık kaşlarıyla salonu terk etti.

Akşam olmuştu çoktan ve hala Aaron yoktu. O yokken zaman geçmiyordu ama duvar olayını düşünmekten boş vakit geçirememiştim. Aaron'un bana geleceğini söylediği saati dakikalar geçmişti ama o hala ortalıklarda yoktu. Dışarıdan araba sesi gelmeye başladı. Aaron geliyordu. O eve girene kadar onu dinlemeye devam ettim. Çok geçmeden merdivenlerden gelmeye başladı sesi ve en sonunda odamın önünde durdu. Kapıyı açıp içeri girdi. Beni görünce yüzünde ki gülümseme genişledi. Yataktan kalkıp ona doğru yakınlaştım. Birden beni belimden tutarak aynı sabah yaptığı gibi kendisine çekti ve sarıldı. Kısa bir süre öyle kaldıktan sonra ondan ayrıldım. Yorum görünüyordu.

"Günün nasıl geçti?" Onun sorusuna ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Sadece ona şimdilik gizli duvardan bahsetmeyeceğimi biliyordum.

"Sıkıcıydı senin?"

"Yorucuydu." Benden uzaklaşıp odadaki koltuğa oturdu.

"Hamlanmışım iki haftada." Yanında ki boş yere iki kere elini vurdu yanına oturmam için. Oyalanmadan yanındaki yerimi aldım.

"Sen yaparsın." Dedim koluna yavaşça vurarak. Yüzünde samimi bir gülümseme oluştu ardından da aklına gelen düşünceyle yüzü asıldı. "Ne oldu?"

"Bugün Nadia geldi hastaneye." Derin bir nefes aldı, zorla konuşuyor gibiydi. "Biraz konuştuk. Ne kadar pişman olduğunu söyleyip durdu ve." Devamını getirmeden sustu.

"Ve?"

" Ve beni birden öptü." Yüzünde bir gülümseme oluştu. Sanırım bu gülümseme onu hala unutmadığının işaretiydi. Çok değişik bir şey oldu aniden kalbimin olduğu yer bir anlığına sızladı. Evet, sızlamıştı. Çok hızlı gelip geçmişti ama çok az olsa da hissetmiştim.

"İyi misin?" Diye sordu Aaron.

"Bilmiyorum." Az önce hissetmişim? Aaron'a bir şey olmadığını belli etmemek için konuşmaya devam ettim "Onu affettin mi?" Aaron'a neden söylemek istemediğimi bilmiyordum ama şimdilik ne duvarı ne de bedenime olan değişiklikleri bilmesini istemiyordum sadece şimdilik.

"Saçmalama, gülümsüyorum çünkü o beni öptüğünde iğrenme bile hissetmedim. Eğer böyle bir şey olursa onu affetmekten korkuyordum ama bir gram bile onu öpmek istemediğimi fark ettim. Onu farkında olmadan unutmuştum." Saçlarımı yavaşça okşadı. "Tek bir kişiyi öpmek istiyorum, o da sensin."

21: BENİM

Her insanın sırları vardır. Küçük ya da büyük fark etmez, vardır. Kimsenin bilmediği düşünceleri, sırları ve yaşanmışlıkları vardır. Belki de bu yüzden eksiden hep insanların iç düşüncelerini duymak isterdim. Her insanın gerçek yüzünü görmek isterdim. Şimdi ise eskiye dönüp baktığımda özel bir gücüm olmadığı halde okuyabiliyordum. Olay farkında olmağı ve ben artık her şeyin fazlasıyla farkındaydım. Yıllar boyunca tek öğrendiğim şey bazen aptallığın iyi olduğuydu. Etrafında dönen oyunları bilmemek bazen en iyisiydi. Zamanında yeterince aptalı oynamıştım. Yıllar bana gerçeklik katmıştı ve katmasını hiç istememiştim. Hiçbir şeyi bilmemek daha iyiydi şüphesiz, aptal olmak daha iyiydi. Öğrenilen şeylerle birlikte o şeyin ağırlığı da gelirdi. Ve ben bu ağırlığı daha fazla kaldıramıyordum. Anılarım beni içine çeken pis bir bataklıktan farksızdı. Asıl garip olansa artık anılarımdan o kadar da emin olmamdı. Hatırladığım her şey muammaydı. Geçmişim silikleşiyordu belli olmayan geleceğim gibi. Beni insanlığa bağlayan tek yanımdı, geçmişim yok oluyordu ama sorun değildi kendime beni insanlığa bağlayacak başka bir şey bulmuştum, Aaron'u bulmuştum, o bana yeterdi. Etrafa buzlu bir camın arkasından bakıyordum hiçbir şey net değildi ne geçmişim ne de geleceğim. Düşüncelerim de geçmişim gibi dipsiz kuyuydu ve ben yüzme bilmiyordum. Beni acımasızca boğan düşüncelerden uzaklaşmak için hızla ayağa kalktım. Artık günlük tutmak istemiyordum, yapamadığım şeyleri yazmak sadece bana yerimde saydığımı hatırlatıyordu. Siyah yapraklı defterimi oturduğum yatağa fırlattım. Aklımda sadece o kitap ve küller vardı. Ne anlama geldiğini bilmiyordum ve en delirtende

buydu şüphesiz. Sırlarla, gizemle dolu bu sefil yaşamıma bir de yeni şeyler eklenmişti. Camın kenarına yakınlaşıp sertçe esen rüzgârda dirençle eğilmeyen ağaçları seyrettim bir müddet. Yıllardır oradaydı o ağaçlar ve biri bile yıkılmamıştı. Yıllardır benim yalnızlığıma en iyi tanıklık eden şeylerdi belki de o ağaçlar. Onlarda köklerinden ayrılıp gidemiyorlardı uzaklara, bende. Aralarımızda ki tek fark onlar yaşlanıyordu ben ise sonsuzluğun mahkûmuydum.

Camdan birkaç adım uzaklaştım, Aaron'la paylaştığımız dolaba baktım. Eskiden olsa bir erkekle bırak aynı yatağı aynı dolabı paylaşacağımı söyleselerdi gülerdim. Sanırım hissetmeyince her şey daha kolay oluyordu. İlk defa bir erkekle odamı, dolabımı ve yatağımı paylaşıyordum. Yalnız değildim, önemli olan buydu. Koyu kahverengi dolabın kapağını açtım. Aaron'un bana aldığı pantolonlara baktım. Bunlara hala alışmamıştım, etimi fazla sıkıştırıyorlardı. Yüz elli yıldır aynı elbiseyle dolanan birisi olarak bu kolay değildi. Dolapta açık mavi parlayan parçaya baktım. Elimi dolaba uzatıp çıkardım. İç çamaşırına benzeyen pantolon kumaşından değişik bir şeydi. Geri yerine koydum ve her gün giyindiğim siyah, diğerlerine göre daha az sıkı pantolonunu ve badimi giyindim. Nankörlük yapmak istemiyordum ama Aaron'un getirdiklerinde giyebileceklerim kısıtlıydı.

Aaron'un evde yokluğunu fırsat bilerek Damian'ın odasına doğru yürümeye başladım. Odasının önüne geldiğimde çalmadan açtım kapıyı. Gözlerim odayı taradı ve en sonunda çalışma masanın üzerine kafasını koymuş uyuyan Damian'la karşılaştım. Odanın kapısını kapatıp yanına yakınlaştım. Hemen kafasını koyduğu yerin yanında o gün ki kitap duruyordu. Bilgisayar dedikleri alet açıktı ve masanın üzeri beyaz kâğıtlarla kaplıydı. Deftere yakınlaşarak geçen seferin

aksine incelemeye başladım. Açık kahverengi deri kaplama bir defterdi. İçinde çok sayfa olmamasına rağmen kalın duruyordu. Normal bir kâğıt olması neredeyse imkânsızdı. Gözlerim Damian'ın üzerinde gezindi. Uyurken bile ifadesizdi. Aaron gibi huzurlu uymuyordu, kaşları çatık ve dudakları dümdüzdü. Onu uyandırmak için elimi kaldırdım ve çok hafifçe Damian'ın omzuna değdirdim. Elimin ona temas etmesiyle büyük bir elektrik akımına maruz kalmış gibi hızla doğruldu yerinden. İlk önce gözlerini kısıp etrafına bakındı, sersemliğini üzerinden atmaya çalışıyordu. Benim orada olduğumu algılayınca kaşlarını çatarak bana baktı. Ona görünüyordum.

"Ne arıyorsun?" Sesi yeni uyanmışlığın verdiği etkiyle kısık ve çatallaşmış çıkmıştı.

"Hala çeviremidin mi?" Bana ters bir şekilde bakıp ayağa kalktı. Beni umursamadan odadaki banyoya girdi ve çok geçmeden yüzü ıslak bir şekilde geri çıktı. Gür kirpikleri suyun etkisiyle birbirine yapışmıştı ve alnına düşen saçlarının uçları da ıslanmıştı. Koluna astığı siyah havluyla yüzünü kuruttu ve banyoya nereye gittiğini umursamadan fırlattı.

"Sana bir soru sordum." Bir insanın beni yok saymasına alışkın değildim. Yaşadığım her an ilgi odağıydım şimdi ise umurunda değildim onun.

"Bir daha odama izinsiz girmeye kalkışma." Dedi ifadesiz bir ses tonuyla.

"Konumuz kitap." Beni yine yok sayarak bilgisayarının ekranına baktı.

"Hala hangi dil olduğunu bulamadım." Ensesini kaşıyarak gözlerini kırıştırdı. Hala uykusuzdu.

"O duvar arasına tekrar girmek istiyorum." Kafasını kaldırıp ilk defa bana baktı. Konuşmak yerine ilk önce beni inceledi.

"Şimdi olmaz." Kardeşinin aksine tamamen sinir bozucu ve umursamaz birisiydi. Aaron'la tamamen farklılardı.

"Sana olur mu diye sormadım. Girmek istiyorum dedim. " Bir an mavi gözleri parladı. Yüzünde çok hızlı geçen alaylı bir gülümseme belirdi. Alt dudağını yaladı yüzündeki buz gibi gülümsemeyle. Oturduğu yerden kalktı ve tam karşıma geçti.

"Bana en son emir veren insana ne yaptım biliyor musun?"

Boş gözlerle ona bakıyordum. Elini kaldırıp çenemi işaret ve başparmağı arasına alarak sıktı. Canımı yakmıyordu ama fazla sıkıydı eli. "Yaktım." Dedi kısa bir solukta. Çenemdeki eline baktım.

"Yak o zaman beni de." Ondan korkmuyordum, korkamazdım. Ben hiçbir şey hissedemezdim, ölmezdim, acı çekmezdim. Çenemdeki eli gevşedi. Çıkmak için arkamı döndüm. Ama ben çıkamadan o beni kolumdan sertçe tutarak kendisine çekti. Sırtım şiddetle göğsüne çarpmıştı.

"Bana bir daha emir verme." Bütün kelimeleri teker teker kulağıma fısıldamıştı. Yüzünü görmesem de fazla yakındık. Koluna temas eden kolumdaki hareketlilikle gözlerim aşağı doğru kaydı. Bedenlerimiz arasından tıpkı Aaron'la olduğu gibi ışık çıkıyordu ama huzur veren bir beyaz değildi, siyahtı. Dumanı andırıyordu, tükenmiş bir ateşten sonra çıkan dumanı. Damian öylece kaldı, kalp atışları o kadar yüksekti ki duyabiliyordum. Hızlı inip kalkan göğsü her seferinde sırtıma değiyordu. Damian geriye doğru hızlı bir adım attı. Hala arkam ona dönüktü. Kafamı çevirip ona baktım, korkmuş ve şaşırmış görünüyordu.

"Sen ne haltsın?" Omuz silktim, onun yaptığı gibi. Kafamı önüme çevirip yürümeye devam ettim ve odadan çıktım. Aaron'a dokunduğumda beyaz ışık çıkıyordu şimdi ise Damian'a dokunduğumda siyah çıkmıştı ama Damian'a daha

öncede dokunmuştum. O zaman hiçbir şey olmamıştı. Gerçekten içinde olduğum bu labirent gün geçtikte büyüyordu ve benim sonunu bulabilecek kadar halim kalmamıştı. Sadece ölmek, bu kadar mı zordu? Çıplak ayaklarımla yerde sesler çıkarak boş koridorda amaçsızca yürüyordum. Bana ne oluyordu ya da bu adamlara dokunduğumda neden bütün dengem değişiyordu bilmiyordum sadece tükenmiştim. Yolun sonu yoktu. Odanın kapısının önüne gelince durdum, odama ve ardından yatağıma girdim. Kafamı yastığa koyunca Aaron'un o yumuşak huzur verici kokusu burnuma doldu. Onun yastığına yatmışım. Yastığı değiştirmek yerine yatmaya devam ettim. Aaron'a söz vermişim, Damian'a görünmemem bile gerekirken ben onunla sır saklıyordum. Nadia dan ne farkım kalmıştı? Aaron'a her şeyi anlatmalıydım.

Yumuşak bir el saçlarım üzerinde geziniyor ve melodik bir şekilde adımları fısıldıyordu.

"Freya." Gözlerimi huzur verici sesle yavaşça açtım. Aaron'un iri kehribar rengi gözleri gözlerimi açtığımda tek manzaraydı. "Ne zaman geldin?" Benim üzerime doğru eğilmişti ve hemen doğruldu.

"Yeni geldim. Mary, Finn ve bir arkadaşım daha da geldi. Aşağıda seni görmek için ısrar ettiler." Yüzünü buruşturarak devam etti. "Özellikle Finn." Yataktan doğruldum. Aaron beni süzüp gülümsedi.

"Bütün gün uyudun mu?" Saçlarımı karıştırdı. "Bari temizlik falan yapsaydın." Eli tekrar saçlarıma gitti, bu sefer dağıttığı saçlarımı düzeltmeye başladı. Eli yüzüme gitti ve avuçları arasına aldı.

"Bugün bir ayrı somurtkansın sanki." Başparmaklarıyla dudaklarımın kenarlarına bastırarak yukarıya doğru kıvırdı. Bunu yaparken kendi yüzünde de bir gülümseme oluşmuştu. Kafamı Aaron'un göğsüne gömdüm. Aşağı inmek istemiyordum, sadece böyle kalmak istiyordum. Aaron saçlarımı okşadı yavaşça. Konuşacak çok şeyi var gibiydi ama dudaklarının arasından çıkaramadığı cümleler vardı. Onu tanımaya başlamıştım. Saçlarımı öpüp ayağa kalktı. Bana hiç bakmadan giysi dolanının önünde durdu. Dolabın bana ait olan kısmını açıp kıyafetleri karıştırmaya başladı.

"Neden kıyafetleri hiç giyinmiyorsun, beğenmedin mi?" Yataktan kalktım.

"Sadece alışık değilim." Hiç araksını dönmeden eline birkaç kıyafet alıp havaya kaldırdı ve beğenmediği kıyafetleri katlayarak yerlerine koydu. Sadece durmuş onu seyrediyordum. En sonunda bir pantolon ve sıcak su da çekmiş gibi görünen badiyi çıkarmıştı. Kıyafetleri ellerime tutuşturdu. "Sen giyin ben aşağıdayım." Göz kırparak odadan çıktı. Onun ardından üzerimdekileri çıkarıp sorgulamadan kıyafetleri giyindim. Badi çekiştirmelerime rağmen belimi açıkta bırakıyordu. Aaron bunun farkında mıydı? Üstelik kollarım açıktı, normal bir insan bu havada bu şekilde üşürdü. Tabi ben normal bir insan değildim hatta insan bile denilemezdim.

Aaron'la bu geçce konuşacaktım, her şeyi anlatacaktım. Ondan hiçbir şey saklamak istemiyordum. O beni bu araftan

kurtarmaya çalışan tek insandı nankörlük yapamazdım. Aşağı da Aaron'un arkadaşları vardı ve alışık olmadığım bir dünya da yaşıyorlardı. Ben hala yüz elli yıl öncesinde takılı kalmıştım.

Aaron'u ve arkadaşlarını daha fazla bekletmemek için hızlı adımlarla odadan çıkıp yıllardır aşına olduğum merdivenlerden indim. Salonda Aaron, Mary, Finn ve tanımadığım bir kız daha vardı. Adını hatırlamadığım Mary'nin sevgilisi yoktu. Sanırım gelmemiştir. Beni ilk fark eden Finn oldu. Beni görür görmez yüzünde fazla samimi bir gülümsemeyle ayağa fırladı. Onlara doğru ilerlemeye başlarken Finn de bana doğru yaklaştı ve odada ki herkesi şaşırtacak bir hareket yaparak bana sarıldı. Bana dokunması yanılttı. Sarılmayı fazla uzatmadan bir adım uzaklaştı.

"Beni özledin mi?" Ben ona ne cevap vereceğimi bilemezken Aaron beni kurtaran Finn'in yanından çekmişti. Finn'e attığı sinir dolu bakışları fark etmiştim. Beni paylaşmak istemiyordu.

Daha önce görmediğim esmer ve renkli gözlü kızı gösterdi Aaron. "Violet, kendisi de benim gibi doktor adayı." Kız yerinden kalkarak elini uzattı. Sevimli ve çok güzel bir kızdı. En az Nadia kadar alımlıydı. Elini sıktım. Ardından Mary sarıldı bana. İnsanlarla bu kadar temas kurmak garipti, yabancıydı. En sonda oturduğumuzda yanıma hemen Finn geçmişti. Violet ve Aaron yan yana oturuyorlardı. Kolları birbirine değiyordu. Bakışlarımı önüme çevirdiğimde ayaklarımın çıplak olduğunu fark ettim. Finn de benim ayaklarıma bakmamla kafasını eğdi ve ayağıma baktı. "Hasta olacaksın." Damian'ın yaptığı gibi omuz silktilim. Bu hareketime güldü Finn. Aaron kaşlarını tekrar çatarak konuştuğu Mary'den kafasını çevirerek bize baktı.

Çok geçmeden karşımda ki dÖrtlü arasında derin bir sohbet oluşmuştu. Şuan bu odada fazlalıktan ilerisi değildim. Violet denen kız ve Aaron sürekli bakışıyorlardı ve gülüşüyorlardı. Onu gülerken görmek güzeldi. Sanırım kızla aralarında bir şey vardı. Hiçbir şey hissetmiyordum ama bende onun gibi sadece bana ait olmasını istiyordum. Merdivenlerden gelen seslerle kafamı o yöne doğru çevirdim. Damian aşağı iniyordu. Onu ilk defa Aaron evdeyken odasından çıktığına şahit oluyordum. Üzerinde siyah bir kazak vardı. Siyah, mavi gözlerinin rengini ortaya çıkarıyordu. Beyaz tenine siyah çok yakışıyordu, o siyahın adamıydı şüphesiz. Gözlerini kısa bir süre odada gezdirdi. En sonunda bakışları benim üzerimde durdu. Salonda ki herkes Damiam'a bakıyordu. Damian, Aaron'un baktığını bilerek gözlerimin içine bakarak gözlerini kırttı ardından da kafasını sağ tarafa eğip onu takip etmemi işaret etmişti. İlk önce Aaron'a baktım, çenesini hırsla sıkıyordu. Güzel yüzünü öfke bürümüştü. Bir yanım Damian'ın beni neden çağırdığını merak ediyor diğer yanımsa Aaron'un yanında kalmamı söylüyordu. Damian kitapla ilgili bir şey bulmuş olabilirdi. Üstelik akşam her şeyi anlatacaktım Aaron'a. Ayağa kalktım ve Aaron'un bakışlarını düşünmeden Damian'ın yanına doğru ilerledim. Damian'ın yüzünde zafer dolu bir ifade oluştu anında. Az önce indiği basamakları çıkmaya başladı. Bende peşine takıldım. Arkamı hiç dönmedim, Aaron'un bakışlarını görmek istemiyordum. Damian beni beklemeden odasına girerken bende hemen arkasından girdim.

"Beni çağıracağın kadar önemli ne oldu?" Arkası döndü.
Omzunun üzerinden baktı bana.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey?" Kafasını usulca salladı. Bütün bedenini çevirdi bana.

"Bir şey olduğu fikrine nereden kapıldın bilmiyorum. Canım seni çağırmak istedi, çağırdım ve sende geldin." Onun bu hareketine anlam verememiştim.

"Aaron'u sinirlendirmek için yaptın?"

"Tepkisini ölçmek için yaptım. Onun için tam olarak ne ifade ettiğini anlamak için."

"Peki, cevabını aldın mı?" Kafasını yukarı aşağı mekanik bir hareketle salladı.

"Fazlasıyla." Daha fazla bu saçmalığın içinde kalmak istemiyordum. Arkamı döndüm.

"Aaron'a kitabı ve duvarı anlatacağım." Elim az önce kapattığım kapının koluna iliştiğinde Damian'ın sözleriyle duraksadım.

"Aaron bu işin içine girdiği an ben çıkarım." Söylediğini duyamazlıktan gelerek odanın kapısını açtım. Odadan hızla çıktım. Bir kaç adım atmamla koridorda Aaron belirdi. Çok kızgın görünüyordu. Gözlerimden alevler fışkırıyordu sanki.

"Neden seni çağırabilecek kadar yakın sana?" Onun aksine her zaman sakin olan yüzümle ona baktım.

"Anlatacağım, herkes gittikten sonra." Yanından geçip gidecektim ki izin vermedi, önümü kesti.

"Neden bunu yapıyorsun?" Yalvarırcasına konuşmuştu.

"Ne yapıyorum?"

"Hem elimi uzattığımda tutacak kadar yakınsın hem de evrenin diğer yarısındaymış gibi uzak?" Benim ruhum yoktu. Hissetmezdim. Onun bu kadar duygu yüklü söylediği sözler

üzerimde hiçbir tesir bırakmıyordu. Hiçbir şey demedim bu yüzden. Yanından geçtim öylece onu arkamda bırakarak.

Aşağı indikten sonra Aaron'un arkadaşları Aaron'la aramızda ki soğukluğu anlamış olacaklar ki espri yaparak ortamı yumuşatmaya çalışıyorlardı. Arada bir sahte gülümsemelerimle aralarına katılıyordum. Gerçekten gülümsemek istiyordum.

"Ben içecek bir şeyler getireyim." Diye ayağa kalktı Aaron. Ardından Violet'te ayağa kalktı.

"Yardım edeyim." Aaron itiraz etmek yerine gülümsedi. Bu gülümseme belki küçük bir mimikti ama aynı zaman da çoğu şeyi ifade ediyordu benim için. Aaron, Nadia'dan sonra kendisine iyi gelen bir kadın bulmuştu. Ben onun gibi hayat dolu olamazdım, o yaşayan birini hak ediyordu yanında. Aaron'a ilk defa bu kadar uzaktım. Dokunsam elleyecek kadar yakın hissede yemeyecek kadar uzaktım benim deyimimle.

Mutfakta çok uzun süre kalmışlardı. Finn'in yanından ayağa kalktım. Mary ve Finn'e bir şey söylemeden hala çıplak ayaklarımla mutfağa doğru yürüdüm. Mutfağın kapısında öylece durup onlara baktım. Gülüşüyorlardı, yakınlardı ve mutlulardı. Yüzleri arasında çok az bir mesafe vardı, beklide bir şeyi bölmüştüm. Değişik bir şey oldu tam o an, içim titredi. Bu neydi, yeniden mi hissetmişim? Çok ani bir şeydi, hızla geçmişti. Ben olayı kavramaya çalışırken Violet beni fark etti. Beni fark edince Aaron'dan bir adım uzaklaştı. Yüzünde aynı sevimli gülümsemeyle baktı.

"İyi misin?" Sadece başımı sallamakla yetindim. Aaron'un bakışları da bana dönmüştü. Bana çok kısa bir bakış atıp önüne dönmüştü. Tezgâhın üzerinde ki tepsiyi eline aldı. "İçeri geçelim." Dedi yüzüme hiç bakmadan. Ben hiç yokmuşum gibi davranarak öylece yanımdan geçti. Ve ben hiç bir şey söylemedim. Aaron ve Violet'in mutfaktan çıkışlarını seyrettim. Aaron başka biriyle olmamalıydı, hep benim yanımda olmalıydı. Bencilce düşünüyordum ama Aaron bu zifiri karanlıkta ki tek ışıktı, tek çıkış yoluydu. Onu kaybedemezdim. Arkalarından öylece baktım bir süre daha. Ardından salona yanlarına gittim. Kalktığım yere, Finn'in yanına geri oturdum.

"Bugün aslında dışarıda takılacaktık ama Aaron zorla eve getirtti bizi." Dedi Finn yüzünü buruşturarak. Aaron'un neden onları eve getirdiğini anlamıştım, beni yalnız bırakmamak için. Aaron'la gözlerimiz buluştu, sanki bakışlarım onu yakmış gibi hemen çekti üzerimden. Finn fazlasıyla rahat bir tavırla elini omzuma attı. Az önce bakışlarını kaçırın Aaron bu sefer hiç çekinmeden Finn'in omzumda ki koluna sinirle baktı. Finn, Aaron'un bakışlarını fark edince daha da asıldı omzuma. Finn'in uzaklaşmayacağını anlayarak ben kıpırdandım yerimden ve kolunun altından çıktım. Finn bu hareketime umursamayarak göz kırptı Aaron'a.

Saat gece yarısına yaklaşırken Aaron'un arkadaşları yeni gitmişlerdi. Violet giderken Aaron'un dudağının hemen altından öpmüştü ve Aaron buna tatlı bir şekilde gülümsemişti. Bundan sonra beklide o kızla olacaktı. Arkadaşları gider gitmez Aaron yüzüme bakmadan yukarı hızlı adımlarla çıktı. Bana darılmıştı, haklıydı da. Ona her şeyi

en açık şekilde anlatmalıydım. Onun ardından yukarı çıktım. Aaron üzerinde ki lacivert gömleğin düğmelerini açıyordu, beni fark edince tam dördüncü düğmede durdu. Yüzüme bakmadı. Kapıyı ardından kapatarak ona yanaştım hızla. "Aaron." Beni duyamazlıktan geliyordu. Bu sefer daha yüksek sesle konuştum. "Aaron!" Yine bakmadı. Çenesinden tutarak kaldırdım kafasını.

"Neden yüzüme bile bakmıyorsun?"

"Çünkü sen kardeşim olacak o herifle uyarılarıma rağmen konuşuyorsun." Çenesinde ki elimi indirdim.

"Tek neden bu değil." Yüzüme merakla baktı. "Diğer nedeni de o kız. Artık o var hayatında, ondan hoşlanıyorsun ve o sana Nadia'yı unutturabilir. Artık bana ihtiyacın yok, senin için fazlalıktan ilerisi değilim belki de artık. Ama olmaz Aaron sen benimsin." O yüzüme adlandıramadığım bir şekilde bakarken aklımda daha önce hiç olmayan, daha önce hiç yapmadığım ve ikimizi de bozguna uğratacak bir şey yaptım. Tuttuğum çenesinden kendime doğru çekerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Hep beni öpmek istediğini söylüyordu, onu öpersem bırakmazdı beni. Şok olmuş bir şekilde, irileşmiş gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu. Ona değen dudaklarım parlayarak gözlerini görmemi zorlaştırıyordu. Dudaklarımın ucu daha önce hiç olmamış bir şekilde uyuşmuştu. Beni birden omuzlarımdan tutarak kendinden uzaklaştırdı. Aramızdaki boşlukla beraber ışıktaki kesildi.

"Hissetmiyorsun, beni öpmenin ne anlamı var?" Yüzüme bir suç işlemişim gibi bakıyordu. İlk defa bir insanı öpmuştüm.

"Ama sen hissediyorsun." Sen hissedersen beni bırakmazsın. Aaron'un gözleri parladı. Ardından gözleri tekrar dudaklarımı buldu.

"Seni sen istesen bile bırakmam Freya." Nefes nefese konuşması ardından kollarımda ki ellerini sıkarak beni kendine daha da yakınlaştırdı. "Şuan tek sahip olmak istediğim şey dudakların."

"Al o zaman." Bunlar daha önce hiç dudaklarımdan çıkmayan arzu dolu cümlelerdi. Hissetmiyordum ama hissediyor gibiydim de. O aptal kitaba ya da küllerin sırrına ihtiyacım yoktu beklide benim tek kurtuluşum Aaron'du. Çünkü sadece onun hareketleri kalbimin yerini hatırlattırıyordu.

Dudaklarını dudaklarıma yasladı tekrar. Bu öyle büyümlü bir andı ki her şeyi unutturmuştu. Geçmişimi, geleceğimi ve hissizliğimi sadece şimdi vardı, bu an vardı. Ve ben bu anda beklide kurtuluşumu bulmuştum. Hissetmeyen kalbime, vücuduma Aaron'un dudakları hayat vermişti. Dudaklarıyla tekrar nefes alır gibi olmuştum sanki. Benim başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Aaron olsa yeterdi. O benimdi.

22:KAR

Bir dokunuş bazen hayattır, bazense ölümdür. Aaron'la dudaklarımız buluştuğu o an hasreti olduğum hayatı ve birazda ölümü yaşamıştım. Bana en çok istediğim iki şeyi vermişti dudakları. İnsanlar için bu belki de çok büyütülecek bir olay değildi ama ben bir buçuk asırlık zindanımda ilk defa bu kadar özgürlüğe yakınlaşmıştım. Özgürlük hayal gelmiyordu artık, umudum vardı.

Aaron'un öpüşmemizin etkisiyle hala şişmesi geçmeyen pembemsi dudaklarına baktım. Aaron olayı hala atlatamamış bir şekilde güldü.

"Seni öptü." Dedim o Violet denen kızıdan bahsederek.

"Kim?" Dedi alayla gülerek. Yerine daha da gür bir şekilde güldü. Kolundan dürttüğümde gülmesini zorlukla zapt ederek dudağını ısırdı.

"Violet." Birden gür bir kahkaha patlattı.

"O sadece arkadaşım ve aksi bir durumun olması da imkânsız." Biraz durdu ve yüzüme baktı "O eşcinsel."

Duyduğum son kelimeyle kafam hızlı bir şekilde kafam ona doğru döndü. Hareketime gülerek bana doğru bir kaç adım attı. "Bence benim için endişelenmek yerine kendin için endişelenmelisin." Tam karşımda durdu. "Mutfakta senin ne kadar güzel olduğunu söyledi ve onu sana ayarlamamı istedi." Duyduğum şeyleri idrak edememiştim. "Sana olan bakışlarını fark etmemiş olamazsın." Hala alttan alttan gülüyordu.

Omzundan ittirerek arkamı döndüm ona. Az önce yaşadığım en büyük büyüü düşünerek karanlık akşamda ay ışığıyla aydınlanan ağaçlarla dolu ormana baktım.

"Beni kıskandın."

"Ben kıskanmam." Dedim her zamanki düz ses tonumla "Siz onunla mutfakta çok yakındınız ve giderken hemen dudağının altını öptü." Bana biraz daha yakınlaştı. Az önceki kadar yakındı. Beni öptüğü an ki kadar.

"Onlar sadece dostça yakınlaşmalardı. İlerisi değil. Ben orada asıl senin için korkuyordum. Hem Damian, Finn ve Violet. Bu kadar güzel olmamalısın." Son cümlesinin ardından yüzümün yanına düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Damian seni neden çağırdı?" Aaron'a anlatmayı planlamıştım ama anlatamıyordum. Eğer ona anlatırsam Damian tamamen araştırmayı bırakacaktı. Aaron belki de benim için daha çok çabalarlı ama söyleyemiyordum işte. Sebebi ise muammaydı. Aaron'a ne cevap vereceğimi bilemeyerek öylece baktım.

"Seni öpmek güzeldi." Bunu konuyu kapatmak için söylemişim ama yalan değildi. Aaron'un yüzünde yarım ağız bir gülümseme oluştu. Birden ondan beklenmeyecek kadar sert bir hareketle beni duvara yasladı.

"Konuyu kapatmaya çalışma." Hemen karşımda olan, dakikalar önce tadına baktığım dudakları yine tam dibimdeydi.

"Çalışmıyorum. Sadece dudaklarını öpmenin bende uyardıklarını söylüyorum." Başparmağıyla şakağımı hafifçe okşadı.

"Seni öpmek, yaşadığım en büyüğü şeydi." Koyulaşmış kehribar gözlerini gözlerimin içinden bir saniye olsun ayırmadan benden çok az bir mesafeyle uzaklaştı. Gözleri odağını kaybetmeden üzerinde ki gömleğin geri kalan düğmelerini açmaya başladı. Gözlerini hala ayırmıyordu. Gömleğinin açık düğmelerini önemsemeden vücudu tekrar vücuduma yasladı. "Sana dokunmak istemiyorum, hissetmiyorsun. Ama dokunmadan da duramıyorum. Büyünün tam kendisisin sen." Ben bana daha fazla yakınlaşmasını

beklerken o tamamen uzaklaştı. Üzerindeki gömleği çıkarttı ve bana arkasını döndü. Hiç yüzüme bakmadan giysi dolabını açtı. Gömleği yatağın üzerine fırlatıp dolaptan gece giydiği pijamalarını çıkardı. Bana yine hiç bakmadan odadan çıktı. Birkaç saniye öylece yerimde kaldım. Bu duvarlar benim her halime tanıklık etmişti ama buna değil. Ben daha önce kimseyi öpmemiştim. Aaron benim çoğu şeyde de olduğu gibi ilkimdi. İlkler unutulmazdı. Ben unutmazdım.

Aaron'un yokluğunu fırsat bilerek açık olan dolabın benim kıyafetlerimin olduğu kısımdan gece giysimi aldım. Üzerimde alışıktı olmadığım kıyafetleri çıkartarak yine alışıktı olmadığım bir kıyafet giyindim. Üzerimde ki bordo tonlarında ki kısa gecelikle yatağa girdim. Üzerimi örtmeden kıvrıldım yatağın bana ait olan kısmına.

Aaron'la daha önce hiç yapmadığım bir şey yapmışım. Öpüşmüştüm. Hissetmesem bile özeldi, güzeldi. Elim kendiliğinden havalanarak dudaklarımın üzerine gitti. Bu dudaklara onun dudakları değmişti, benim dudaklarıma onun dudakları değmişti.

Kapı tıklandı, parmaklarımı dudağımdan çektim ve gözlerimi kapattım. Kapı çok geçmeden açıldı. Aaron'un çıkardığı ayak seslerinden yatağa doğru yürüdüğü anlaşılıyordu. Kapalı gözlerimin ardından gelen karartıyla ışıkları kapattığını anladım. Benim yanıma girdi yatağa. İnce yorganı üzerime çekti, üşümediğimi bilmesine rağmen. Yanımdaki hareketlilik kesildiğinde gözlerimi açtım. Ben onun uyumak için gözlerini kapattığını zannederken o kafasını elinin üzerine koymuş bana bakıyordu.

"Hiç numara yapamıyorsun." Dedi yüzünde değişik bir ifadeyle. Camdan sızan cılız ay ışığıyla aydınlanan silüetine

baktım. Kehribar rengi gözleri karanlıkta kahverengi gibi duruyordu, dudakları karanlığın içinde parlıyordu. O dudakların tadına baktığım için mi bu kadar dikkat çekicilerdi bilmiyordum. "Neden bu geceliği giyindin?" Bu o gece onu yanımdan kaçırان geceliğe çok benziyordu.

"Giyinmemeli miydin?" Yorganın altından dizi bacağıma deydi ve onu oradan çekmedi.

"Giyin ama beni öptükten sonra değil." Birden yorganın altından bacağıma değen dizini bacağımanın üzerinden geçirip hızla üzerine çıktı. "Bu kadar güzel olmamalısın, doğru değil." Üzerimden kalkmadan kafasını boynuma yakınlaştırdı.

"Resmen günaha teşvik ediyorsun." Sesi çok kısık ve acı çekiyor gibiydi. Cevap vermeden öylece bakıyordum. Bir şeyi fark etmişim. Aaron bana her dokunduğunda aramızdaki ışık artıyordu. Sadece ışık değil onunla tensel iletişim içinde olmak içimde ki körelen duyguları canlandırıyordu. Aaron'un dudakları çıkık köprücük kemiklerime indi. Tam oraya dudaklarını bastırdı. Üzerimdeki bedeni hızla nefes alıp veriyordu. Köprücük kemiklerime küçük öpücükler kondurarak biraz daha aşağı indi. Yasak yerlere gidiyordu. Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Tepkimi ölçmeye çalışıyordu ama tepkisizdim. Gözlerimin içine baka baka kafasını biraz yukarı çıkardı. Tam dudaklarımın üzerinde durdu dudakları. Bacaklarıyla sarılı bacaklarımı bırak hareket etmeyi kımıldatamıyordum bile. Bir eli yanağıma gitti. Başparmağını yanağıma yasladı diğer parmakları ise kafamı arkadan tutuyordu.

"Belki kızacaksın ama ben bunu yapmayı çok sevdim." Dudakları bugün üçüncü kez dudaklarıma yaslandı. Bu diğerlerine göre daha tutkuluydu. Beni büyük bir ihtiyaçla keskin hareketlerle öpüyordu. Diğer eli bacağıma gitti. Çıplak

bacağıma dudağıma uyguladığı baskının tam tersine tüy gibi bir yumuşaklıkla okşuyordu.

Dakikalarca öptü beni, nefes bile almadan. Bu dudaklar daha önce Nadia'yı ve belki de başka kızları da öpmüştü ama şuan tamda bana aitti dudakları. Benim dudaklarım ise ilk defa hayat bulmuştu onun dokunuşuyla. Dakikalar sonra ilk defa dudakları derin derin nefes alarak çekti. Sertçe yutkundu.

"Sen kendine araf diyorsun ya çok doğru diyorsun. Sen hem hayatsın hem ölüm. Hem cennetsin hem de cehennem."

Dudaklarımdan ayırdığı dudakları hafifçe aralanmıştı.

Gözlerini kapatıp öylece kaldı üstümde. Kendine gelmeye çalışıyordu. "Beni yakıyorsun." Sesi fısıltıdan yüksek değildi.

En sonunda kafasını taşıyamıyormuş gibi göğsüme gömdü.

Bacağımda ki elini çekti. Fazla o pozisyonda kalmadan kendini yatağın kendine ait olan kısmına atarak üzerimden indi. "Odanın karanlık olması ilk defa bu kadar işime yaradı."

Ben onun ne söylediğini anlamazken o yataktan seri bir hareketle kalktı ve arkasını döndü.

"Nereye gidiyorsun?" Soruma cevap vermeden hızla çıktı odadan. Beni öpmekten rahatsız mı olmuştu belki de iğrenmişti. Beni yatakta öylece bırakıp gitmişti.

Neredeyse yarım saat geçmişti ve hala Aaron'dan ses yoktu. Ona bakmak için yataktan doğruldum, ayağa kalkacağım sırada kapı açıldı. Aaron içeri yüzünde tuhaf bir ifadeyle girdi. "Ne oldu?" Kafasın yere eğdi. Bana doğru birkaç adım attı ve ay ışığının yüze vurmasıyla yanağında ki kızarıklıklar dikkatimi çekti. Kızarmıştı.

"Bana iyi gelmiyorsun." Diyerek benim oturduğum yatağa uzandı. Kollarını kafasının altına almıştı. Ona ne olduğunu çözememiştim.

"Benden iğrendin mi?" Yüksek sesle güldü sorduğum soruya. Kolunu bana doğru açtı.

"Komik olma, sana karşı bir sürü duygu besliyorum ama bunların arasında kesinlikle iğrenti yok. Şimdi yanıma gel, uyukum geldi." Dediğini yaparak kolunun altına girdim. Kedi gibi mırıldanarak memnun bir şekilde gülümsedi. Yanağımı öpüp gözlerini kapattı. Ben ise onu seyretmeye başladım.

"Uyan artık. Geç kalıyorsun yarın tatil zaten." Aaron'u omzundan daha sert bir şekilde dürttüm. Yüzünü buruşturarak yastığa biraz daha gömüldü.

"Kalkmak istemiyorum."

"Ama zorundasın." Elinin tersiyle gözünü ovuşturdu.

"Bütün gün uyumak istiyorum." Mızımızlanmasına karşılık yataktan kalktım.

"Uyan koca bebek." Ona koca bebek dememle kafasını hızla kaldırdı.

"Bir daha öyle deme."

"Neden, koca bebek?" İnadına gitmeme gülmekle karşılık verdi.

"Baş belası." Kapalı camın yanına yürüdüm. Kar havası vardı, kar yağacaktı. Yaşarken kara bayılırdım. Her kar ve yağmur yağdığında kendimi dışarıya atardım. Hasta olana kadar, soğuktan vücudumu hissetmeyene kadar karla oynardım. Şimdi ise sadece seyredebiliyordum.

"Kar yaşacak." Dedi yanıma gelirken.

"Karla oynamayı özledim." Özlem bir histi. Yavaşta olsa az da olsa vardı içimde hisseden bir yan, çok derinlerde. Aaron sessiz kalıp öylece benim gibi dışarıya baktı. Bir şey düşünüyor gibiydi.

"Daldın." Sesimi duyduktan birkaç saniye sonra kafasını camdan bana doğru çevirdi.

"Bugün ailemin ölüm yıl dönümü."

Yukarıdan kırılma sesleri geliyordu. Şömineyi amaçsızca izlemeyi kesip ayağı kalktım. Evde Damian'la tektim yani yukarıda ki kırılma seslerini sahibi ondan başkası olmazdı. Yanına çıkmakla çıkmamak arasında düşünürken kırılan cam seslerini duyunca hızlı adımlarla çıktım merdivenleri. Damian'ın odasına yaklaştıkça sesler artıyordu. Hiç düşünmeden açtım odanın kapısını. Beni pekte şaşırtmayacak bir manzarayla karşılaştım. Damian odada ki her şeyi dağıtmıştı. Arkası bana dönüktü. Ellerini masasının kenarına yaslamıştı, sırtı aldığı nefeslerle hızla inip kalkıyordu. Bana dönmedi. Ona doğru yerdeki cam kırıklarını umursumdan yürüdüm.

"Git buradan." Sesi kısık ve sertti. Yüzüme bakmıyordu. Gitmek yerine biraz daha yakınlaştım. "Sana git dedim." Bu sefer daha ürkütücüydü. Onu yine dinlemedim. "Git!" Bu sefer bağırmişti. Yine bir adım atmıştım ki büyük bir öfkeyle doğruldu. Kollarımdan sertçe tutup arkamdaki duvara itti. Bir şey hissetmemiştim ama bütün vücudum şiddetle duvara

çapmıştı. "Seni uyardım. Şimdi git." Ürkütücü bir sakinlikle dillendirmişti bunu. Gitmek için bir hamle yapmadım. Ne kadar ileri gideceğini merak ediyordum. Güzel yüzü öfkenin kara kömürüyle kaplanmıştı. Teni ay gibi beyazdı ama içi katran karasıydı. Beni fırlattığı duvara birkaç adımda ulaştı ve bu sefer kollarımdan sıkarak duvara yapıştırdı. "Dilini mi yuttun?" Sessizliğim onu sinirlendiriyordu. O an gözlerinin kızarık olduğunu fark ettim. Damian ağlamıştı. Gülmeyen adam ağlamıştı. Bugün ailesinin ölüm yıl dönümüydü. Elini yumruk yapıp sertçe arkamdaki duvara geçirdi, elinden ses gelmişti.

"Kendine zarar vermeyi kes." Yüzüme ifadesizce baktı.

"Ben bir canavarım."

"Canavarlar ağlamaz, benim gibi." Yüzüme baktı öylece.

Mavi gözlerinde ki ateş körelmişti yavaştan.

"İkimizde canavarız." Eğer Aaron olsaydı sen canavar değilsin derdi. İşte Damian ve Aaron arasındaki fark buydu.

Damian biraz daha sakinleşmiş bir şekilde gözlerini kapattı.

İyi değildi. Gözlerimde gördüğüm ifade bir yas değildi.

Pişmanlıktı, çaresizlikti, nefretti ve nefreti sadece kendisineydi.

Damian gözlerini geri açtı. Kafası eğik olduğu için ilk gördüğü şey ayaklarım olmuştu. Onun uzun süre ayaklarıma bakmasıyla bende baktım. Ayağımın altına cam parçaları batmıştı ve kanıyordu. Hiçbir acı yoktu ve parçalar çıkarır çıkarmaz yaraların iyileşeceğini biliyordum.

"Git de ayağına bak." Omuz silktim. Hemen duvarın dibinde parlayan aynadan çıkan büyük cam parçasını eğilip aldım. Camı tam kolumun izahsına getirdim. Damian merakla beni seyrediyordu. Camı koluma sapladığımda beni durdurmak yerine kafasını eğip seyretmeye başladı. Camla kolumda

büyük bir yara açtım. Dirsek kısmından başlayarak bileğime kadar derince çizdim etimi. Camı tenimden çektiğim an ise bütün yara iyileşti.

"Acı yok mu?" Koluma büyülenmişçesine bakıyordu. Az önce ki öfkesi dinmiş gibiydi.

"Hiçbir his yok." Elimde ki camı aldı. Tam boyun hizama getirdi camı. İlk önce çenemden köprücük kemiğime kadar çizdi derince ardından camı çekip dikkatlice iyileşmesini seyretti. Onu ilk defa bu kadar ilgili görüyordum bir konuda. Bunu yapmaktan zevk almış gibi bu sefer köprücük kemiğimden başlayarak aşağı doğru uzunca bir çizgi oluşturdu. Tam göğsümün üzerinde durdu. Camı bırakmada diğer eliyle açtığı yaranın üzerinden gezdirdi. Az önce ki öfkeli hali gitmişti. Camı vücudumdan çıkardı ve yere fırlattı.

"Nesin sen?" Sesinde algılayamadığım bir tını vardı.

"Canavar." Eğdiği kafasıyla alttan bir bakış attı. Bu öylesine bir bakış değildi anlam yüklüydü.

"Canavar olmak bir seçimdir sen ucubesin. Ama ben canavar olmayı seçtim."

"Nasıl seçtin peki?" Gözleri kısıldı ve çatık olan kaşları düzeldi. Sessiz kalarak kafasını sol tarafa doğru çevirdi. Orada çok ilginç bir şey varmış gibi bakıyordu. Yüzünde ani bir duygu değişimi belirmişti huzur bulmuştu sanki. Bende kafamı onun çevirdiği tarafa çevirdim.

Crotana'ya yılın ilk karı düşüyordu. Kar bazıları için sadece bir hava olayıydı ama benim için değildi. Kar benim için saflıktı, duruluktı, huzurdu ve adlandıramayacağım bir sürü şeydi. Damian'ın bakışlarına bakılırsa onun içinde sadece bir hava olayı değildi. Benden uzaklaşıp camdan kaplanmış duvarına doğru yürüdü yerde ki cam parçalarını umursamdan. Tam camın önünde durdu. Anlayamadığım birkaç şey yaparak

camı yana doğru sürükledi ve camın yarısı açıldı. Büyük kar taneleri evin içine girmeye başladı. Kara onlarca yıl sonra ilk defa bu kadar yakındım. Damian'ın yanına doğru ilerledim. Tam Damian'ın yanında durdum. İçeri giren kar taneleri yüzüme çarpmaya başladı. Yıllar sonra ilk defa kara dokunabiliyordum. Bu benim için en büyük hediye idi. Damian bana baktı, yüzüme öylece. Bende ona baktım, bir müddet öyle kaldık. Ardından önüne dönüp ayaklarını dışarı sarkıtarak yere oturdu. Tereddüt etmeden yanına oturdum ama bacaklarımı onunki gibi sarkıtamadım, yapamazdım. Bacaklarımı kendime çektim onun yerine. Damian çok uzaklara dalmış şekilde yavaşça beyaza bürünen ağaçlara bakıyordu. Bende onun gibi baktım. Bu huzurdu. Yıllarca hasret kaldığım şeylerden birine kavuşmuştum. Karı yüzümde hissedebiliyordum. Kar diye geçilmezdi, kar her bir tanesi birbirinden farklı eşsiz mucizelerdi, el değmemişti onlara temizlerdi.

Dakikalar geçtikçe kar şiddetini arttırıyordu, her yer kara bürünmüştü bu kısa zaman diliminde. Kafamı odada ki dağılmayan sayılı şeylerden biri olan duvar saatine çevirdi. Aaron'un nu saatte çoktan evde olması gerekiyordu.

"Kar yolu kapatmıştır, gelemez bu gece." Kafamı yüzüme bakmadan konuşan Damian'a çevirdim. "Bana katlanmak zorunda değilsin, git."

"Gitmek istemiyorum." Ona çok imkânsız bir şey söylemişim gibi alayla güldü.

"Herkes gitmek ister benden." Hala yüzüme bakmıyordu.

"Ben istemiyorum." Bu sefer yüzünü bana doğru çevirdi.

"Neden?" Bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyor gibiydi. Bu sefer ben ona bakmadım ve aydınlığını karanlığa bırakan yıldızların karla raks ettiği gökyüzüne baktım.

"Çünkü senden daha yalnızım. Senin bir kardeşin var, bütün hatalarına rağmen seni seven bir kardeşin." Ben hissetmiyordum ama o da çıplak ayaklarına dolan karları pekte hissediyor gibi değildi.

"O benden nefret ediyor."

"Her şeye rağmen seni sevmekten nefret ediyor." Yüzü duygularla yüklü bir gökkuşağına teslim oldu. O duygularını belli etmeyen bir adamdı, soğuktu ama hissiz değildi. Sorun çok hissetmesiydi belki de. Ayaklarına dolan karı temizleyip duvarın kenarına birikmiş karları eliyle topladı. Eliyle karı top haline getirdi. Karın soğuşundan etkilenmeden bana uzattı kartopunu. Kartopunu elinden aldım.

"Hayat kartopu gibidir. Seni hayatta tutan soğuk olduğu sürece güçlüsündür, diğer zamanlar eriyip gidersin tıpkı bu kartopu gibi." Onun söylediği şeyi belki çoğu insan anlamazdı ama ben cümlemin altında yatan o ince anlamı anlamıştım. "Benim soğuşum lav oldu." Kafasını ağır bir hareketle saate doğru çevirdi. Yüzünden yüklü bir acı dalgası fırtına gibi gelip geçti

"Saat tam yirmi üç sıfır beş, ailemi öldürdüğüm saat."

23: KATİL

İnsanlar hata yapardı. Hiçbir insan kusursuz değildir her insanın vardır hayatından ödün verdiği bir nokta. Benimde vardı yaşarken yaptığım hatalar ama hiçbiri bir insanın ölümüne neden olmamıştı ya da öyle umuyordum. Damian'ın söylediği şey belki de hayatımda duyduğum en büyük itiraflardan biriydi. Ne yapacak bir yorum bulabiliyordum ne de söylenebilecek bir söz.

"Nasıl oldu?" Hiçbir şey söylemedi. Dümdüz baktı beyaz kar taneleriyle aydınlanan katanlık gökyüzüne. İfadesizdi yüzü, belki de benden daha ifadesiz. Yutkundu sertçe. Onu ilk defa bu kadar duygu karmaşası içinde, gözlerinde hüznle görüyordum. O canavar değildi sadece kalbi buz tutmuştu. Bir buz eritmek o kadar zor olmasa gerekti. "Aaron biliyor mu?" Yine cevapsız kaldı. Bu seferki daha büyük bir sessizlikti. Cevabımı almıştım ama ben. "Bilmiyor." Biçimli kaşlarının altında ki gözleri kısıldı ve alnı kırıştı.

"Çok fazla soru soruyorsun." Dedi sonunda kardan daha soğuk sessizliği bozarak.

"Bir şeyi söyledin mi devamını getirmelisin." Alayla güldü sadece.

"Hiç kimsenin bilmediği bir şeyi bir hayalete anlatacak değilim." Göz ucuyla süzdü beni ve tekrar önün döndü. "Hem de çirkin bir hayalete." Bana çirkin demesi benim için en büyük iltifattı. Ona teşekkür ettim içimden ama dillendirmedim.

"Eminim bilerek yapmamışsındır?" Soruma yine cevap vermedi. "Bir anlaşma yapalım. Sen bana kendi sırlarını anlat bende sana benimkileri." Yavaşça bana döndü.

"Sırlarını öğrenmek istediğimi nereden çıkardın?" O kendini beğenmiş, burnu havada bir adamdı. Soğuktu. Onu tanımlayacak kelime buydu, soğuk. Beyaz yanakları ve burnu soğuktan kızarmıştı şuan küçük bir çocuğu andırıyordu. "Aaron ailenizin yangında öldüğünü söylemişti. O yangına sen sebep oldun." Kafasını bana doğru eğdi ve gözleriyle üstten baktı.

"Bir hayalete göre fazla zekisin."

"Daha önce kaç tane hayalet tanıdın?" Karanlıkla aynı renkte olan gür saçlarını karıştırdı. Üşümeye başlamış olmalı ki bacaklarını kendine çekti. Yüzüme bakmadan ayağa kalktı.

"Ne geveze bir şeysin sen." Arkasını döndü ve kıyafet dolabının yanında duran vitrinden cam bir şişe çıkardı.

Ardından yine yanıma oturdu ama bu sefer ayaklarını sarkıtmak yerine bağdaş kurdu benim gibi. Şişenin içinde ki kehribar rengi sıvıyı cam, süslemeli bardağa boşalttı birazını. Bardağı uzun parmaklarının arasına alıp tek bir hareketle içti. Ardından ağzını şaplatıp dudağının kenarına taşan sıvıyı diliyle yaldı. Bu ilkelce hareketler onda anlamsız bir biçimde güzel duruyordu. O güzeldi ve yaptığı her şeyi güzelleştiriyordu. Tabi bu görsel tarafıydı, o içinden hiçte güzel bir adam değildi. Yıkımdan ibaretti. Ailesini öldüren, kardeşinin sevgilisiyle ilişkiye giren bir adamdı belki de daha bir sürü bilmediğim kötülüğü vardı. O güzeldi ama güzel olduğu kadar da çirkindi. Dış görünüşü aldatıcıydı ve bu onun en büyük silahıydı.

Yan gözle bana doğru baktı ve ardından bir kere daha doldurdu bardağını. "Sıkıldım yaşamaktan." Diye mırıldandı kendi kendine.

"Son ver o zaman yaşamına." Diye dillendirdiğim yapmaya aç olduğum ama asla yapamayacağımı bildiğim eylemi.

"İntihar kolay yoldur, korkakların işidir. Ben ne korkağım ne de basit yolu seçerim, ben savaşıyorum." Doldurduğu bardağı tek seferde bitirmek yerine bir yudum alıp geri bıraktı bu sefer. Onunla ilk defa bu şekilde düzgün konuşabiliyordum belki de. "Aileni nasıl öldürdün?" İkinci yudumunu içmek için kaldırdığı bardağı havada asılı kaldı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece sık birkaç nefes aldı ve ardından da içmeye devam etti. Bu soruyu sormam onu geriyor ve derin bir hayal âlemine sokuyordu. Dalıp gidiyordu.

"Bilerek yapmadım." Gözlerini karla kaplanmış ağaçlara doğru çevirdi. Bakışları donuktu ve gözleri bir saniye olsun hedefini şaşırmıyordu. Yine dalmıştı ama bu sefer gözlerinde ki duyguları okuyabiliyordum. O gözlerde özlem vardı, pişmanlık vardı, acı vardı ve en önemlisi tükenmişlik vardı. Damian belki de duygusuz bir adam değildi sadece duygularını derine, çok derinine gömmüştü. Bu gece gömdüğü hisleri gün yüzüne çıkmak için yüzüyorlardı ama bu sadece bir geceyle sınırlı kalacaktı. Biliyordum, Damian'ı az da olsa tanımıştım çünkü. "Git" Dedi kısık bir sesle. Gardını indirdiğini görmemi istemiyordu, kimsenin görmesini istemiyordu.

"Manzarayı sevdim, gitmeyeceğim." Yüzüme hiç bakmadan derin bir nefes çekti ciğerlerine.

"Ben çok tehlikeli bir adamım Freya. Kalmak istemezsin." Yüzüme bakmadan söylediği cümlelere inat ona biraz yakınlaştım ve fısıldadım.

"Ben tehlikeyi de sevdim." Bütün beni kaskatı kesildi. Çok geçmeden yüzünde tehlikeli bir gülümseme belirdi.

"Aptalsın."

"Asıl aptal sensin. Bana zarar vermezsin. Hissetmeyen birine zarar vermezsin." Uzunca baktı yüzüme.

"Ben bir virüs gibi bir şeyim etrafımda ki her şeyi batırmak için programlandırılmışım. Ben olsam kendime bu kadar güvenmezdim." Bardağını üçüncü büyük yudumuyla bitirdi. "Git." Omuz silktim sadece. Sinirle güldü. "Kaşınıyorsun." "Bana nasıl zarar vereceğini merak ediyorum, durma." Tek kaşı havalandı.

"Beni kışkırtma."

"Devam et." Ani bir hareketle saçlarımdan tutarak kendisine doğru çekti. Saçlarımdan çekiştirmeye devam ederek açık camdan itti. Ama vücudum sanki arkamda duvar varmış gibi yapıştı arkamda ki boşluğa. "Beni bu evden çıkartamazsın." Ayağa kalktı ve kalkarken aynı şekilde kollarımdan sürükleyerek beni de kaldırdı. Omuzlarımdan tutarak biraz daha ittirdi ama sonuç değişmedi.

"Ucube." Diye mırıldandı kulağıma.

"Bilmediğim bir şey söyle." İşaret parmağı çenemin altına gitti. Vücudunu vücuduma bastırdı geriye düşmem için ama boşaydı. Olan tek şey vücutlarımızın tek beden olmasıydı.

"Beni kışkırtma." Sesi fısıltıdan yüksek değildi ama keskindi, soğuktu. Benim hemen arkamda ki boşluğa elini uzattı. Eli dışarı çıkmıştı ve çıkar çıkmaz kar taneleri doluşmuştu bu kısa süre diliminde.

"Senden korkmuyorum, hiçbir şey hissetmeyen birini korkutamazsın." Sessiz kalarak çenemi tuttu ve sıkıca sıktı.

"Çok konuşuyorsun." Dedi belkide yüzüncü defa. Birkaç saniye daha aynı şekilde sıktıktan sonra bıraktı çenemi. Ardından hiçbir şey söylemeden yerdeki kırıklara dikkat etmeden odadan çıktı. Nereye gittiğini dinlemedim. Arkamı dönüp beyaz karla süslenmiş ağaçlara baktım kısa bir süre. Gözlerim tekrar saate kaydı. Saat çok geç olmuştu fakat hala Aaron yoktu. Kollarımı iki yana doğru açtım. Artan rüzgâr

sayesinden bütün karlar yüzüme çarpmaya başladı. Kar. Sudan daha çok belki de kara ihtiyacım vardı kara. Karda benim gibi büyüydü. Her bir tanesi farklı mucizeydi.

Uzun bir süre manzarayı izledikte sonra Damian'ın odasından çıktım. Aaron'la kaldığımız odaya doğru acelesizce yürüdüm. Karı izlemek içimde bir şeyler değiştirmişti sanki. Bu kadar özlem duyduğum bir şeye dokunmak mükemmeldi. Evet, özlemiştim, bu da bir histi. Aaron bana ne yapıyordu bilmiyordum ama işe yarıyordu. Az da olsa içimde tekrar filizlenen hisler olduğunun farkındaydım. Benimde Damian'ın hisleri gibiydi hislerim çok derinlere gömülüydü hislerim. Tek farkımız o duygularını gömmek için kazıyordu ben ise çıkarmak için kazıyordum.

Odanın önüne geldiğimde alışkın olduğum kahverengi kapıyı açtım. Işığı açma gereği duymadım. Açık camdan sızan ay ışığı ve karla aydınlanan gece ışığa gereksinim duydurtmuyordu. Giysi dolabının önüne gittim direk. Üzerimde ki badiyi çıkarttım tek bir hamlede ardından pantolonumu çıkarttım. Dolabın içinden gece giyindiğim geceliklerden birini aldım ve oyalanmadan giyindim. Dolabın kapağını kapatıp yatağa seri adımlarla girdim. Üşümeme rağmen ince çarşafı üzerime doğru çektim ya da çalıştım. Çarşaf gelmiyordu. Sertçe çektim çarşafı ama nafileydi. En sonunda arkama dönüp çarşafın neden gelmediğine baktım. Yatağın üzerinde koca bir karartı duruyordu. Karartıyı anlamak için gözlerimi kısıtım ve kafamı karartıya doğru yaklaştırdım. Koca bir siület yatağa uzanmıştı. Biraz daha

dikkatle baktım. Bu Damian'dı. Karanlıkta mavi gözleri ışıık gibi parlıyordu.

Az önce soyunmuştum hem de bir erkeğin karşısında. Oda karanlıkta olsa soyunmuştum ve bu kesinlikle bana terstti.

"Ne arıyorsun burada?" Dedim yataktan hızla doğrularak. Kollarını kafasının altına almış fazla rahat bir şekilde yüzüme bakıyordu.

"Vücudunda yüzün gibi çirkinmiş."

"Sana vücudumun nasıl olduğunu sormadım. Ne yapıyorsun burada?" İçten bir şekilde ofladı.

"Sen gelene kadar uyumaya çalışıyordum."

"Başka oda mı kalmamış?" Yanında duran yastığı yüzüme doğru attı.

"Gitsene sen." Diye çemkirdi."

"Burası benim odam. Hem sen gidip yatağından yatsana."

"Odam buz gibi oldu, Aaron'un ve Nadia'nın eski odasında da kalacak değilim. Çok rahatsız oluyorsan git salonda yat." Beni umursamadan Aaron'un yattığı yastığa kafasını gömdü.

Oldukça rahat görünüyordu. Eğer hissedebiliyor olsaydım bu adama iki dakikadan fazla dayanamazdım şüphesiz.

"Burası Aaron ve benim yatağıım." Kafasını bana doğru çevirdi.

"Yatıyor musunuz?" Yatakta yatılmaktan başka ne yapılabilirdi ki sanki. Bu adam cidden değişikti.

"Başka ne yapacaktık?"

"Aaron'un hayalet fantezileri olduğundan haberim yoktu." O an neyi kast ettiğini anladım. Bu iğrençti. Damian bunu ima edebilecek kadar iğrenç bir adamdı. Yataktan kalktım, gitmeyeceği belliydi ve ona katlanılmazdı. Hiçbir şey söylemeden odadan çıktım ve onun odasına geri döndüm. Dağıntık kâğıtlarla kaplı masanın üzerinde duran o duvarın

içinden çıkardığımız kitabı elime aldım. Hala açık olan camın önüne oturdum. Kitabın ilk sayfasını çevirdim. Daha önce hiç rastlamadığım bir deri türündeydi. Bütün sayfalar anlamını bilmediğim ama çok tanıdık gelen sözlerle doluydu. Çok karışıklardı, okuyamıyordum. Ellerim değişik yazıların üzerinde gezindi. Elimi çekeceğim sırada parmak uçlarımın değdiği satırların altın sarısıyla parladığını fark ettim. Yazılar dönmeye başladı gözümde sanki. Önceden anlamsız olan harflerin yerleri değişiyordu. Her dokunduğum kelime hayat buluyormuş gibi dans ediyordu. Yazan kelimeyi okumaya çalıştığım sırada her şey dönmeye başladı. Sadece kelimeler değil yer de dönüyordu. Yaşadığım sarsıntıyla kitabı hızla kapattım. Başımın dönmesi ve altın rengi ışık anında kesildi. Bu kitap neyin nesiydi bilmiyordum ama kurtuluş anahtarım olabilir. Damian günlerdir uğraşıyordu ama hiçbir şey bulamamıştı. Benim tek dokunuşumda ise büyüyle kaplanmıştı her bir harf. Bu kitabı kimse okuyamazdı, benden başka ki bu sarsıntı bir daha gerçekleşirse okuyamazdım. Kitabı yanıma karla kaplanmış yere bıraktım. Etkisini azaltan karı izlemeye başladım. Kafam karışık, düşüncelerim bulanıktı. Bilmediğim bir yolda görmediğim bir ışığa doğru sarsak adımlarla ilerliyordum. Ne geçmişim vardı ne de geleceğim. Sadece bilinmezlik vardı, göz kamaştıran bir karanlık vardı.

Derin düşüncelerim arasında gözümü kapattım. Bu gece burası, tam da karların üstü uyumak için mükemmel olabilir. Kendimi geriye doğru attım, uzandım karla kaplanmış ahşap zemine. Kar yeniden şiddetini arttırmaya başlamıştı. Yüzüme hızla vuruyordu kar taneleri. O an uzun bir süredir hiç bir şeyden bu kadar haz almadığımı fark ettim tabi Aaron'u öpmekte vardı. Gözlerimi biraz daha sıktım. Keşke bir daha

uyanmamak mümkün olsaydı benim için. Sonsuz bir uykuya dalsaydım, yok olsaydım. Yok, olsaydım tıpkı güneş çıktıktan sonra eriyen kar taneleri gibi.

Odanın kapısı açılınca gözlerimi yavaşça açtım. Kafamı kaldırmadım, ona doğru çevirdim. Bana bir süre baktı odaya girmeden önce. Kapıyı kapattı ve yanıma yürüdü gözlerini gözlerimden ayırmadan. Tam yanımda durdu ve aynı şekilde yanıma uzandı.

"Uyuyacaktın?"

"Uyuyamadım." Üşümeyi önemsemeden karların üzerine uzanması garipti. Ben hissedemiyordum ama onun soğuk havayı fazlasıyla hissettiğine emindim. Mavi gözlerini bana çevirdi. Saçlarının siyah olması mavi gözlerini ortaya çıkarıyordu ve ortaya nefes kesecek bir güzellik çıkıyordu. Fazla güzeldi, benim gibiydi.

"İyi geceler." Kelimeleri döküldü dudaklarımdan. Damian sadece gözlerini kapattı cevap olarak ve bir daha açmadı. Bende onu taklit ederek önüme döndüm. Yıldızlara ve kar tanelerine son kez bakıp gözlerimi kapattım.

Yüzüme parlak bir ışık çarpıyordu. Bu şafağın ilk ışığıydı, gün yeni doğuyordu. Açtım gözlerimi aydınlığa. Dün geceki gibi nefes kesici kar şöleniyle kaplıydı her yer. Yattığım karın üstünden doğruldum. Karşımda ki karlarla kaplı ağaçlara baktım. Gündüz gözüyle daha da can alıcı bir beyazdı kar. Gözlerim yanımdaki karartıya kaydı. Damian yanımda uyuyordu. Bacaklarını kendine çekmiş, karın üstünde büzülmüştü. Sabaha kadar karın üzerinde uyumak bir insan için çılgınlıktı. Soğuktan donmuş olabilirdi. Kolundan sertçe

dürttüm. Ses ve ya hareket yoktu. Soluk ve beyaz olan rengi daha da soluklaşmış ve beyazlamıştı. Dudakları mor renge bürünmüştü. Sertçe bir kez daha dürttüm.

"Damian!" Yine kımıldama dahi yoktu. Bilerek yapmıştı. Ailesinin yasını tutmamak için hissizleşmek istemişti. Eğer ölümün korkakların işi olduğunu söylemeseydi intihar ettiğini düşünürdüm. Kolunu sertçe bir daha dürttüm. Bu sefer gözleri zorlada olsa kımıldandı ve aynı yavaşlıkla açıldı. Baygın gözlerle bakıyordu yüzüme boşça.

"Kalk şuradan, donacaksın." Çok üşümüş olacak ki benim sözümü dinleyerek dirseğinden destek alarak doğruldu. Beyaz bir teni olduğu için burnu ve yanakları al al olmuştu.

Morarmış ayaklarını kendine doğru çekti ve ayağa yalpalayarak kalktı. Buzların üstünden zorlukla odadan çıktı.

Bende kalktım onun gibi. Çıkarken odanın kapısını açık bırakmıştı. Ben de çıktım onun ardından. Ayağımın altına yapışan karlarla kaymamaya çalışarak bir kaç adım attım. Damian koridorda duvara yaslanmıştı. Sadece arkasını görüyordum ama ayakta zor duruyor gibiydi. Yanına hızlı adımlarla ulaştım. Dibi olmayan gözlerini kapatmıştı, alnını duvara dayamıştı. Düşmemek için zorla tutuyordu. Koluna dokundum, hiçbir tepki vermedi. Bir müddet öyle kaldıktan sonra duvara yaslanmayı bırakıp bana yaslandı. Onun ağırlığını kaldıramayarak sendeledim ilk önce ve sırtım duvara çarpana kadar geriledim. Ayakta duramıyordu. Dengemi zorlukla sağlayarak omuzlarından tuttum onu.

"Tuttum seni." Diye konuştum kısık sesle. Gözlerini çok az açtı. Kısık gözlerinin ardından parlayan mavi gözleriyle baktı gözlerime. Onu tüm gücümle tutarak en yakın oda olan Aaron'la benim odama soktum. Yatağa kadar güç bela taşıdım.

Üzerine bütün battaniyeleri yığdım ama hala iyi görünmüyordu.

"Sana sıcak bir şeyler getireceğim."

"Bunu neden yapıyorsun?" O kadar kısık bir sesle konuşmuştu ki zor duymuştum.

"Ne yapıyorum?" Gözleri kapalıydı.

"Yardım ediyorsun." Haklıydı, ama onu öylece bırakamazdım. Hissedemesem de hala bir yanımdı insandı. Ben bir insanı yardıma muhtaç bir şekilde bırakamazdım, tersti.

"Sana ne, canım istiyor." Onun gibi konuşmam onu güldürmüştü. Güldürmek dediysem yanağı çok ama çok hafif kıvrılmıştı. Bunu onun lügatında kakhaha dahi sayabilirdim. Hiç oturmadan direk mutfığa indim. Her sabah Aaron dan gördüğüm şekilde kahve yapmaya başladım. İlk önce kupa çıkardım, daha sonrasını ise Aaron'un sıklıkla kullandığı kahve makinesinde hallettim. Çok sürmeden elimde kupayla yukarı çıktım. Damian gözleri kapalı bir şekilde yatıyordu. Kahveyle yatağa oturdum.

"Doğrul da iç şunu." Ama ne doğruldu ne de gözlerini açtı. Kolundan dürttüm yine ama aynıydı. Nefes alıyor mu diye kontrol etmek için kulağımı dudaklarına doğru eğdim. Bu aralar iyi duyma yetim körelmişti. Biraz daha yakınlaştırdım kulağımı dudaklarına. Nefes alıyordu. Tam kafamı kaldıracağım sırada Damian'ın eli kolumu sıkıca kavradı.

"Ne yapıyorsun?" Konuşurken dudakları kulağıma değişmişti.

"Hala gereksiz yere oksijen tüketiyor musun diye bakıyordum." Sıcak nefesi kulağıma değdi. Sıcaklığın hissini çok uzaklarda da olsa duyabilmişim.

"Senin dilin çok uzadı. Kesmesini bilirdim ama dua et ki halim yok. Bir asır da dilsiz geçirirdin." Birden kolumda ki eli

daha da sıklaştı. "Çok sıcaksın." Ben sıcak olamazdım, o çok soğuktu.

"Bu imkânsız. Bir ceset kadar soğuşum." Eli, kolumdan omzuma doğru çıktı.

"Cidden çok sıcaksın." Dedi inanamazcasına. "Fazla sıcak." Ya da o çok soğuktu. Kolumu bıraktı, bende kafamı kaldırdım. Yatakta kalkmak için hareketlendiğim sırada tekrar tutu kolumu. "Isıt beni." Üzerinde ki yorganı girmem için havaya kaldırdı. Kolumu elinden kurtarmak için uğraştım ama bırakmadı. "Dediğimi yap."

"Bir kerede adam gibi rica etsen?"

"O zaman kalır mısın?"

"Hayır, senin yanına uzanmayacağım." Benim sıcak olmam nefes almam kadar imkânsızdı çünkü damarlarım kan dolaşımı yapmıyordu, kalbim kan pompalamıyordu. Ben ancak bir duvar kadar sıcak olabilirdim.

"Senin yüzünden bu haldeyim."

"Seni karın içinde uyu diye zorladığımı hatırlamıyorum." Pes etmiş gibi yorganı bıraktı. Hali yoktu.

"İç şu kahveyi." Dedim kahveyi elime alarak. Bana sadece yüzünü buruşturarak baktı.

"Bedenimi doğrultamayacak kadar çok üşüyorum." Dudakları hala mordu, yüzü ise her zamankinden daha soluk. Cidden iyi görünmüyordu. Gözlerini kapattı Damian, titrek bir nefes aldı. Boşuna yaptığım kahveyi geri bıraktım. Yorganı bu sefer ben kaldırarak yanına uzandım. Gözlerini açmadı, onun yerine yüzünde ukala bir sırıtış oluştu. "Ateş gibisin." Diye fısıldadı kapalı gözlerinin ardından. Ben sıcak olamazdım. Bedenim ona hiç değmiyordu sadece yorganda olduğunu iddia ettiğim sıcaklığım ona ulaşıyordu.

Çok geçmeden dudakları daha normal bir renk almaya başlamıştı, yüzü ise az önceye nazaran çok daha iyi görünüyordu. Isınmış gibi görünüyordu. Yorganın altından çıkarak ayağa kalktım. Aaron geldiğinde beni kardeşiyle aynı yatakta görse pekte hoş şeyler olmazdı. Her zaman yaptığım gibi cama yakınlaştım. Kar yağmayı tamamen kesmişti, dışarıya kasvetli bir hava etkisi altına almıştı.

"Yalan söyledim." Kafamı Damian'a doğru çevirdim.

Gözlerini açmıştı, donuk bakışlarıyla bakıyordu.

"Ne konuda?"

"Aaron yollar kapandığı için değil, o tarihte geceyi kapalı bir alanda geçiremediği için gelmedi. Belki yollarında payı vardır ama gerçeği bu." Aaron beni yalnız bırakmazdı, yoksa bırakır mıydı? Onu beklediğimi biliyordu. Mutlaka gelebilseydi gelirdi, çünkü o Aaron'du. Sorgusuz sualsiz yıllar sonra güvendiğim tek adamdı, tek insandı. Damian'a cevap vermedim, o da daha konuşmadı zaten. Dışarıdan gelen araba sesiyle cama yakınlaştım. Aaron gelmişti. Damian'ı umursumdan odadan koşarak çıktım. Merdivenleri aynı hızla düşmemeyi başararak indim. Tam o anda dış kapı açıldı ve Aaron eve bir adım attı. Aynı hızla koşarak kolumu boynuna doladım. Bunu neden yaptım bilmiyordum ama yapmalıydım. Bu doğru geliyordu, Damian'la aynı odada nefes almak bile yanlış gelirken bu hayatımda ki en büyük doğrudu. Ondan bir adım uzaklaştım sarılmayı keserek Aaron'un yüzü güzel bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Eğer bir daha böyle sarılacaksan bir hafta eve gelmeyeceğim." Kapıyı arkasını dönmeden ayağının tersiyle kapattı. Onunla öpüşmüştük. Bu gerçek yüzüme bir kez daha tokat gibi çarptı. Onunla daha önce hiç edinmediğim bir deneyim hiç tatmadığım bir tat tatmıştım.

"Eve gelmeye çalıştın mı?" Bu soruyu sormamı beklemiyormuş gibi çatıldı kaşları.

"Tabi çalıştım. Tüm geceyi arabada geçirdim, yorgunluktan ölüyorum." Ona inanıyordum, söylediklerine inanıyordum ve bu korkutucu olmaya başlamıştı. Ağzından çıkan her kelimeye koşulsuz şartsız inanmak, kesinlikle benlik değildi. Güvende bir duyguydu, histi. Saçlarımı okşayarak kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Tüm gece tek bir şeyin hayalini kurdum."

"Neymiş?" Yüzünü yüzüme yakınlaştırdı. Daha öncede yaptığı gibi dudaklarını dudaklarıma sert ve yumuşaklık arasında bir şekildebastırdı. Yine aynı şekilde öptü çekinmeden. İlk öpüşmemizden sonra aramızda kibütün duvarlar yıkılmıştı. Artık bizdik. Aaron hissetmediğimi iddia ediyorduama o zaman içimde ki bu büyük istek neydi onun dudaklarına karşı olan. Elleri belimi sıkıca sardı. Onunla neydik bilmiyordum, aramızdaki ilişkinin bir sıfatı yoktu. Olmasına imkânda yoktu. O hala eski sevgilisine âşık ve bende sevemezdim, o güç benden yıllar önce en acı şekilde alınmıştı. Bu yüzden imkânsızdık. Bizdik ama imkânsızdık. Aaron öpücüğün sınırlarını arttırdığı sırada merdivenlerden gelen sesle durduk. İkimizde kafamızı merdivenlere doğru çevirdik. Damian yüzünde gizleyemediği şaşkın bir ifadeyle bize bakıyorduk.

"Senin hiçbir şeyi hissedemediğini zannediyordum." Aaron'ın sinirlenmesine Damian'ın sesi yetmişti. Hala ihaneti yediremiyordu. Aaron'dan bir adım geriledim. Aaron buna daha da sinirlenmişti. Damian ise her zaman ki gibi yine ifadesizlik maskesine bürünmüştü. Damian'ın sorusuna ne Aaron ne de ben cevap vermeyince yukarı geri çıkmak için arkasını döndü ama çıkmadı. Bir şey söylemeyi unutmuş gibi omzunun üzerinden bana baktı. "Şu kitabını da gel al

odamdan. Sıkıldım çevirmeye uğraşmaktan." Tek kaşı bana meydan okurcasına kalktı ama yüzü hala buz gibi soğuktu. Cümlesini tamamlar tamamlamaz önüne döndü merdivenleri çıktı.

"Ne kitabı?" Diye soludu Aaron. Ondan bir şey saklamıştım. Hem de ona ihanet eden kardeşiyle. Damian Carlton'a güvenilmemesi gerektiğini bir kez daha anlamıştım. Bir katilden başka ne beklenirdi ki zaten.

Sonsuz tam olarak birinci yılını doldurdu. Bu süreç boyunca yanımda olan bütün okuyucularıma teşekkür ediyorum. Her biriniz benim için oldukça değerlisiniz yanımda olduğunuz için gurur duyuyorum. Sevgilerimle...

24:KURAL

Yalnızdım. Hem de çok yalnız. İroni olan şeyse şu ki yaşarken tek korktuğum şey yalnız kalmaktı ve şimdi yalnızlık kelimesinin eş anlamıydım. Güçlü değildim hiçbir zaman ama yalnız da değildim. Şimdi ise yalnızlıkla kaplı siyah bir kuyudaydım. Anlatamazdım yalnızlığımı, tarif edemezdim sadece yaşanırdı. Kelimeler yetmezdi. Ruhum yorgundu hissetmeyen bedenimin tesiriyle. Açtım hissetmeye, nefes almaya, yaşamaya. Beni bu dört tarafı dikenli duvarlarla çevrili kutunun içinde bir umut ışığı bulmuştum. Bembeyazdı adı ise Aaron'du. O yaralıydı, bense hissiz. Birbirimize sığınmıştık, birbirimize iyi geliyorduk. Sorun şuydu ki hiçbir zaman doğru yolu seçememiştim. Başından beri olanları Aaron'a değil de onu eli her türlü karanlığa bulaşmış kardeşiyle paylaşmam saçmalıktı. Kitabı anlatmalıyım, Damian'la aramızda çıkan kara dumanı anlatmalıyım, ona her şeyi anlatmam gerekirdi ama ben ağzımı açıp birini anlatmamıştım, anlatmamıştım. Şimdi ne farkım kalmıştı Nadia dan, Damian dan.

"Sana anlatmadığım şeyler var." Yüzü anında kedere boğulmuştu, hayal kırıklığı bir yıldız tozu gibi serpiştirilmişti kehribar rengi gözlerine.

"Ne gibi şeyler?" Hala kapının ağzındaydık.

"İçeride konuşalım." Ben büyük salona doğru ilerlerken o da hemen arkamdan tok adımlarla geliyordu. Sürekli ikimizin oturduğu üç kişilik siyah kadife koltuğa oturdum. O da yanıma oturdu. Yüzünde yorgun bir ifade vardı, temiz yüzünde hafif kirli sakal çıkmaya başlamıştı. Sakalı çıktığı zaman çocuksu yüz hatları tamamen kayboluyor yerini erkeksiliğe bırakıyordu. Kehribar rengi gözleri sinirken kahverengine

dönmüştü. Ona mavi ya da yeşil bir göz yakışmayacağını fark ettim o an. O kehribarın adamıydı. Yüz hatları gerilmişti, benden bir cevap bekliyordu.

"Damian seninle tartıştıktan sonra eve geldiği zaman girişteki duvarda bir şey fak etti, bir boşluk. Sonra orayı açtı, duvarın arkası boştu." Gözlerini bir an olsun benden ayırmamıştı. Dikkatle dinliyordu. O kadar dikkatliydi sanki dünyada ki en önemli cümleler benim dudaklarımın arasından çıkıyor gibiydi. "O duvarın içine girdi. Bende onunla beraber girdim. Tam yüz elli yıldır bu evdeyim ve ilk defa fark etmediğim bir şeyin içine girmiştim. Orada dilini çözemediğimiz bir kitap bulduk. Ve bir de küller."

"Küller?"

"Damian insan külleri olduğunu söylüyor. Çok fazlaydı, sadece bir insanın olamayacağı kadar çok kül vardı." Kaşları çatılmıştı, anlamadığı bir şey olduğu zaman ya da sinirlendiği bir şey olduğunda hemen kaşları çatılıyordu.

"Neden söylemedin?"

"Kitabı Damian sayesinde buldum. O sana söylersem, kitabı çevirmeye uğraşmayacağını söyledi. Kitabı o bulmuştu, haksızlık etmek istemedim." Gerçek şuydu ki; Aaron'a neden söylemediğimi bilmiyordum. Aaron ani bir hareketle yerinden kalktı.

"Bilmem farkında mısın ama başından beri yanında olan kişi benim. Senin için çabalıyorum, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum ama sen o kardeşim olacak herifle arkamdan iş çeviriyorsun." Yüzüme doğru haykırarak bağıırıyordu, o gece ki kadar sinirliydi belki de.

"Özür dilerim." Gözleri yine sinirle parladı.

"Üzgün falan değilsin, sen üzülemezsin, sen hiçbir şey hissedemezsin." Yüksek sesle söylediği kelimelerin hepsi

anlayamadığım bir şekilde beni anlayamadığım bir çukura düşürdü. Cümlesini tamamlar tamamlamaz yüz ifadesi değişti ama özür dilemedi.

"Eğer yaşıyor olsaydım. Bu sözlerine üzülürdüm ama haklısın hissetmiyorum ve hissedemem. Boşa kürek çektin, daha fazla yorulma." Yerimden hızla kaktım ve yüzüne bakmadan yürüyecektim ki kolumu sıkıca tuttu.

"Gitme, doğru dürüst konuş her şeyi. Ortadan kaybolmalarından sıkıldım, her şeyi yüzüme söyle çekip gitme." Kolumu kendime doğru çektim ama o daha çok sıkıp bana biraz daha yakınlaştı.

"Söyleyecek bir şey yok."

"Konuş, bana ihanet etmediğini söyle. Sana güvenmemi sağla. Bana güvenebilirsin de."

"Güvenebilirsin."

"Buna inanmalı mıyım?"

Hayır. "Evet." Kendim bile ne yapacağımı bilemezken ona başka ne söyleyebilirdim sanki. Onu kaybetmek istemiyorum, bildiğim tek şey bu. Gözlerini kapattı ve uzaklaştı benden adım adım. Hiçbir şey söylemeden koltuğa tekrar oturdu.

"Benden bir daha bir şey saklama Freya." Beni affetmiş gibi konuşuyordu ama gözleri, onlar onu ele veriyordu. Bin parçaya ayrıldım diye bağıırıyordu gözleri. Yanına oturdum tekrar. Yüzümü ona doğru yakınlaştırdım. Küçük bir buse kondurdum yanağına. Bunun ona iyi geleceğini biliyordum. Sonra sessiz kaldık ikimizde. Anlımı anlına yasladım, kapattım gözlerimi. Neden ona bu kadar yakın olduğumu bilmiyordum, artık hiçbir şey bilmiyordum. Sadece hissiz vücudum komut veriyordu hareketlerime beynime sormadan. Uzun sürece öyle kaldık, birbirimizin sessizliğini dinledik ve sonunda sessizliği bozanda o oldu. "Bir şey oldu Freya.

İmkânsız diye düşünüyordum bir daha olması ama çok fena oldu."

"Ne oldu?" Yüzümü yüzünde uzaklaştırdım, yüzüne baktım. Bir şeyi söylemek ve söylememek arasında büyük bir çelişkide gibiydi.

"Bu öyle bir şey ki hem deli gibi korkuyorum hem de deli gibi istiyorum." Acı çeker gibiydi. Bütün yüz hatlarına acı bir hüznün yayılmıştı.

"Anlat bana." Elimi omzuna koydum. İlk önce omzunda ki elime baktı ardından gözlerime. Sonra elini omzumun üstüne kapattı.

"Önemi yok, şimdilik sadece sen yanımda ol."

"Yanımdayım." Kısıp sesle fısıldadım.

Gözü vücudumda gezindi. Bir şeyi yeni fark ediyormuş gibi kaşları çatıldı.

"Sen bütün gece böyle miydin?" Üzerime baktım. Aaron'un benim için aldığı geceliklerden biri vardı.

"Nasıl mıydım?"

"O herifin yanında bütün gece bu gecelikle mi dolaştın?"

Kaşları daha çok çatıldı. Nefes alışverişleri çoktan hızlanmıştı. Birde onun gözünün önünde soyunduğumu bilseydi ne yapardı acaba ya da onunla aynı yatakta yattığımı. "Bir daha sana aldığım gecelikleri benimle yatmadığın sürece giyinmiyorsun."

"Neden?" Benim açımdan bakıldığı zaman ikisi de erkekti ve eğer birinin yanında giymiyorsam diğerinin de yanında giyinmemeliydim.

"Çünkü bu gecelikleri giyince fazla şey oluyorsun."

"Ne oluyorum?" Gözlerini havaya kaldırıp sıkıntılı bir nefes verdi.

"Şey oluyorsun işte." Uzun bir süre durdu. Söylemeye çekiniyordu. Elini ensesine atarak kafasını eğdi. Yere baktı.

"Seksi oluyorsun."

"O zaman bir daha bunları giyinmemeliyim." Hızla kafasını kaldırdı yeniden.

"Hayır!" Diye karşı çıktı. "Sadece benim yanımda giyin." Yüzünde tatlı bir sırıtiş oluştu hemen ardından. "Hem biz öpüştük, ben seni görebilirim istediğim gibi. Üstelik sadece bir kere de değil."

"Öpüştük Aaron evlenmedik. Beni istediğin gibi göremezsin."

"Evlenmek mi istiyorsun?" Diye sordu alayla.

"Bu bir evlenme teklifi mi?" Söylediğim şey üzerine tatlı bir kakhaha attı ve beni kollarımdan tutarak kendine çekti. Sıkıca sarıldı. Çenesini saçlarıma bastırdı, eli belimi sıkıca kavramıştı. Uzun bir sürede hiç yorulmadan böyle kaldık. O yorulmadı, ben zaten yorulmazdım. Aaron'la aramızda değişik bir bağ vardı, birbirimizden uzak kalamıyorduk.

"Dinlen biraz." Uzaklaştım ondan. "Uyu." Söylediğim şey ona cezp edici gelmiş olacak ki hemen ayağa kalktı, elini uzattı. Tuttum elini, kalktım benden. O önden ben arkadan merdivenleri çıktık. Odaya girer girmez dolaba yöneldi. Eline birkaç parça kıyafet aldı. Arkasını döndü odadan çıkmak için ama gözü dağınık yatağa takıldı. Damian uyumuştı o yatakta. Çenesi seğrildi, anlamıştı Tek bir kelime bile etmedi. Elinde kıyafetleriyle odadan çıktı. Yine ne düşünmüştü karar veremiyordum. Yatağın buruşmuş çarşafını düzelttim, geldiğinde aynı kırıksıklığı tekrar görürse bir tartışma konusu yaratabilirdi ve en son istediğim şey onunla tartışmaktı. Bende değiştirdim üzerimi onu beklerken.

Bekledim ve bekledim ama gelmedi. Camın ardından hızını yeniden arttıran kar tanelerine baktım uzunca bir süre. Hala

gelmiyordu. Odadan çıktım. Merdivenlerden inmek için birkaç adım atmıştım ki durdum. Aaron'un Nadia'yla kaldığı odanın kapısı açıktı. Adımlarımı bu sefer odaya yönelttim. Ahşap kapının yanına gelene kadar yürüdüm. Kapı aralığından Aaron'un sırtını görüyordum. Öylece durmuş odaya bakıyordu. Kapıyı bir elimle hafifçe itekleyerek sessizce açtım. Karşısında ki boşluğa öyle odaklanmıştı odaya girdiğimi fark edemiyordum. Omzuna dokundum, hızla sıçradı. Bana bakıp derin bir nefes aldı.

"Şu ani hareketlerini acilen kesmen gerek. Korkutuyorsun." Dalga geçercesine konuşmuştu ama gözlerinde eğlence parıltılarından eser yoktu.

"Aslında oldukça normal geldim. Sen fazla dalmıştın." Yüzüme kaçamak bir bakış atıp tekrar önüne baktı. "Neye daldın bu kadar?" Aaron zorlukla derin bir nefes aldı.

"Bu oda hala o kokuyor. Sadece artık bu kokunun mest etmediğini fark ettim aslında bakarsan sıradan bir parfüm kokusu gibi."

"Bu iyi bir şey." Kaşları anında çatıldı. Dudakları karşı çıkmak için aralandı

"Değil, ben bir insanı bu kadar kolay unutamam. Doğamda yok ama şimdi onun kokusu yerine çok daha başka bir kokuyu istiyorum." Tam 'İstiyorum' derken kafasını bana çevirmişti. Başka hiçbir şey sormadım ve o da konuşmadı. Onun için zor bir durumdu. Gururu eminim ki incinmişti. Âşık olduğu kadını kardeşinin yatağında basmıştı. Bu basmasında benimde payım vardı ama gerçekleri görmeliydi.

"Çok aptalmışım. Gözümün önünde olan şeyi nasıl anlamamışım?"

"Aptal değil masumdun. Ve onlar senin masumluğunun yanında çok kirlilerdi." Ağzımdan çıkan her sözü dikkatle

dinliyordu. Vücudunu tamamen bana çevirdi. Ellerini omzuma koydu.

"Şu son zamanlarda bazen Nadia iyi ki de Damian'la beni aldattı da ikisinin de gerçek yüzünü gördüm diyorum." Bir eli saçlarıma çıktı. "Ve bir de eğer onun gerçek yüzünü görmeseydim hiçbir zaman sana karşı bu hissettiklerimi hissetmeyecektim. Nadia'yla yıllarca çıkmama rağmen hiç şuan hissettiğim şeyleri hissetmedim." Gözleri, sözleri her şeyi anlam doluydu.

"Şu an ne hissediyorsun?" Yakınlaştı biraz daha. Dudakları yine dudaklarıma yakınlaşmıştı. Ellerime göğsüne bastırdım durması için. Kafamı uzaklaştırdım. "Bana karşı çok fazla bir şey hissetme. Karşılık veremem, isterim ama veremem." Bu sefer eli yanağını kavradı.

"Bunu söylemek için artık çok geç." Açtığım azıcık mesafeyi yine neredeyse sıfıra indirdi ama öpmedi. Öylece durdu.

"Eğer yaşasaydım bir şeyler hissettiğim tek kişi sen olurdun ama yapamıyorum."

"Bir gün hissedeceksin ama o zamana kadar ben ikimizin de yerine hissederim." Öpmek yerine sıkıca sarıldı vücuduma. Aaron gizli bir hazineydi. Aaron'un olmayan hayatımda olması belki de benim bu zamana kadar başıma gelen en değerli şeydi. Hazinelerin değeri bilinmeliydi.

Aaron fazla vakit kaybetmeden Damian'ın odasına gidip kitabı almıştı. Ben de sırada üzerimi değiştirip bana aldığı elbiselerden birini giyinmiştim. Damian'la bir şeyler saklamış olmam onu fazlasıyla rahatsız ediyordu. Aaron beni kurtarmak istiyordu ama biraz bencildi. Kurtulmamı istiyordu ama bunu sadece kendi yapmak istiyordu. Belki de bana verdiği söz yüzündendi bilmiyordum ama konu kurtuluşum olunca ona yakışmayacak derecede ciddileşiyordu.

Yanıma oturup kitaba bütün dikkatini toplayarak baktı. Daha kapağını bile açmamıştı ama bu yüzünü buruşturmasına yetmişti. Kitabı hızla yatağa fırlatırcasına bıraktı.

"Ne oldu?" Sertçe yutkundu, yüzünü biraz daha buruşturdu. Normal bir insan yüzünü bu kadar buruştursa çirkin olurdu ama o sadece tatlı olmuştu.

"Bu kitap insan derisinden yapılmış." Dehşet içinde mırıldandı. "Sırlar her geçen gün artıyor gibi." İnsan derisi mi? Yani bildiğimiz deriden mi yapılmıştı? Bu içinde olduğum şey neydi? En kötüsü bilinmezlikler her geçen gün artıyordu. Zihnimde onlarca belki de cevabını hiç alamayacağım sorular vardı.

"Bu ne demek, nasıl çürümemiş?" Kitabı tekrar iğrenerek eline aldı.

"En ufak bir fikrim bile yok." Kitabın kalın kapağını açtı. "Sayfalarda deri." Anlamını Damian'ın günlerdir çözemediği kelimelere baktı. O an aklıma kelimelere dokunduğumda harflerin değiştiği geldi. Bunu nasıl da unutmuştum söylemeyi.

"Dün gece elimi kelimelerin üzerinde gezdirdim ve birden harfler parlayarak yer değiştirmeye başladı ama okuyamadım, sallanıyordu." Aaron kucağına koyduğu kitabı bana doğru çevirdi.

"Tekrar dokun." Gücen verircesine gözlerini kırptı. Elim dün geceki gibi Kitabın üzerine yerleşti. İşaret parmağımı sayfanın ilk başındaki kelimenin üzerine koydum. Kelimeler altın sarısı bir renk saçarak değişmeye başladılar. Aaron büyülenmişçesine gözlerini irice açmış elimi çektiğimde oluşan kelimeye bakıyordu. "B-bu Latince. Çevirebilirim." Sevinç ve heyecan karışık bir şekilde yerinden doğruldu.

"Şu duvar arasına gireceğim ve sonra bütün gece bu kitabı çevireceğiz." Diye hevesle konuştu. Beni kurtarabilecek bir şey bulduğu içindi sanırım ama mutluydu. Kitaba tekrar gözlerini çevirdi ve gülümsemesi soldu.

"Gitmiş." Hızla elimi tuttu ve kitabın üstüne koydu. "Hemen tekrar yap." Tekrar aynı kelimeye dokundum ama bu sefer hiçbir şey olmadı. "Başka bir kelimeye." Parmağımı hafifçe kaydırarak başka bir kelime yaptım aynısını. Yine olmadı. Aaron hayal kırıklığıyla gözlerini gözlerime dikti. Onun gözlerinde kötü bir duygu görmek istemiyordum artık. Diğer bir kelimeye daha dokundum.

Lütfen ol.

Birden ilk dokunduğum kelime ve işaret parmağımın altındaki kelimeler parlamaya ve yer değiştirmeye başladılar.

Hominem te memento!

"Acaba ne demek?" Diye kendi kendine mırıldandı Aaron.

"Sadece insan olduğunu unutma' demek." Aaron'la aynı anda kafamızı Damian'ın sesine doğru çevirdik.

"Latince bildiğini bilmiyordum." Aaron ondan beklenmeyecek bir şekilde normal konuşmuştu Damian'la.

"Bende bilmiyordum." Dedi Damian kısık bir sesle. Sadece ben duymuştum ne dediğini.

"Ne zamandır orada bizi dinliyorsun?" Bu sefer aksi bir tonda konuşmuştu.

"Kitabın insan derisinden olduğunu öğrenecek kadar uzun süre. Seninle konuşmak istiyorum Aaron." Aaron bıkkın bir şekilde nefes verdi.

"Ne konuşacaksın?" Damian gözlerini bana doğru çevirdi. Gitmemi istiyordu. "Ondan saklayacak bir şeyim yok, hem de hiçbir şey." Hiçbir şeye baskı yapmıştı. Damian'ın üzerinde siyah neredeyse üzerinden düşecekmiş gibi duran bir pantolon

yerine düzgün bir pantolon giyinmişti ve düz siyah tişört yerinde siyah bir gömlek vardı. Gömleğin kollarını dirseğine kadar sıyırmişti. Yeni dikkat etmeye başlamıştım. Saçlarını hiç bu kadar düzenli görmemiştim. İyi görünüyordu. Sanırım Aaron'la ciddi bir konuşma yapacaktı ve bunun için düzgün görünmek istemişti. Şöyle de bir şey vardı ki o en dağınık haliyle bile düzgün duruyordu.

"Onunla yattığımda kendimde değildim, uyuşturucu kullanmıştım o gece. Nadia o gece yine sen her gece olmadığında yaptığı gibi yatağıma gelmişti ve bu sefer onu reddedecek bilince sahip değildim. Sadece bunu bil. Beni affetmeni istemiyorum ama sen benim tek ailemsin."

Cümleleri fazla duygu yüklüydü, ondan beklenmeyecek kadar çok hem de. Aaron'un sert ifadesinin aksine gözleri dolmuştu. Duygusalı o, bunu gizleyemezdi.

"Şimdi de uyuşturucuya mı başladın? Üstelik sizi yatakta bastım sizi." Damian'ın gözleri bana döndü. Onları yatakta basmasının sebebi bendim ama Damian hiçbir şey söylemedi, mavi gökyüzüne benzeyen gözlerini gözlerime esir etti. Öyle bir bakıyordu sanki sadece gözleriyle alev çıkarıp yakacak gibi bakıyordu.

Gözlerime bakmaya devam ederken konuştu. "Onu o gece ben çağırmadım ve sadece şunu bil; eğer bilincim yerimde olsaydı asla onunla olmazdım." Bu sefer aynı bakışları Aaron'u hedef aldı. "O sadece bir kız, sen benim kardeşimsin."

"O benim evlenme teklifi edeceğim kızdı ve sen onunla yattın. Bunun bir özrü ya da açıklaması olamaz." Damian'ın çenesi seydi. Gözlerini derin bir nefes alarak kapattı. O ilk defa ılımlı bir şekilde Aaron'a yakınlaşmıştı ve Aaron onu reddetmişti. Evet, olan şey buydu.

"Tamam, ama sana Freya konusunda yardım etmek istiyorum." İsmimi ilk defa onun ağzından duymuyordum ama çok değişik geliyordu kulağa. Bir şarkı sözü kadar naif çıkmıştı ismim onun dudaklarından.

"Neden?"

"Bir hayaletle sürekli karşılaşmıyorum ya da bugünlerde sürekli duvarın arkasından bir boşluk çıkmıyor. Bu iş boyunu aşar Aaron. Yardım edebilirim. Bütün olayları tek başına çözemezsin." Aaron'a söyledikleri mantıklı gelmiş olacak ki Damian'ın yüzüne ifadesizce bakarak düşünmeye başladı. Ardından gözlerini bana çevirdi.

"Yardım etmesini istiyor musun?"

"Eğer işe yarayacaksa?"

"Latince bilmiyorum. Ama senin söylediğin cümleyi sanki Latinceyi ana dilimmiş gibi biliyormuşçasına anladım. Yani işe yararım. Üstelik bu durum beni de ilgilendiriyor."

"Kurallarım var." Dedi Aaron birkaç adım Damian'a atarak. Damian yanında ki duvara yaslandı ve kollarını göğsünün altında birleştirdi. Bu hareketiyle gömleğinin kolları gerilmişti ve kasları gömleğini yırtıp dışarı fırlayacak gibi olmuştu. "Üç kural."

"Dinliyorum." Aaron başparmağını kaldırdı.

"İlk olarak, Freya ile çok gerekmedikçe konuşmayacaksın."

Ardından ikinci parmağını kaldırdı. "Freya ile çok gerekmedikçe aynı ortamda bulunmayacaksın." Son olarak da üçüncü parmağını kaldırdı. "Ve asla ama asla onunla tensel bir temas kurmayacaksın." Aaron'un büyük bir ciddiyetle saydığı kurallara Damian alayla güldü.

"Çok meraklı değilim sevgili Freya'na." Dedi aynı alay taşan tonda.

"Şaka yamıyorum Damian. Eğer bu kurallardan birini ihlal edersen karşında bir canavar bulursun." Damian'ın büyük alaylarının aksine oldukça ciddi ve sinirli bir şekilde konuşmuştu.

"Anlaştık o zaman." Damian rahat bir tavırla alnına gelen saçlarını geriye attı.

"Anlaştık." Aaron bana doğru döndü. "Hadi şuraya girelim."

Aaron portmantonun hemen arkasında ki koca deliği görünce adeta şok geçirmişti. -bilmesine rağmen- Damian yine oraya girmek istememişti. Küllerle ciddi anlamda sorunu vardı. Aaron'la birlikte dar duvarın içinde ilerlemeye başladık. "Burası iğrenç kokuyor." Aaron'un yüzünü buruşturduğunu karanlıkta bile anlayabiliyordum.

"Bir çiçek bahçesi değil tabi." Fenerin aydınlattığı yüzünü bana doğru çevirdi ve keyifle gülümsedi. Damian'la daha önce indiğimiz merdivenlerin başına geldik. Tozlu, örümcek ağı kaplanmış merdivenlerden inmeye başladık.

"Buradan çıkar çıkmaz iyi bir duş a-" Aaron'un cümlesini tamamlamasına karşısında gördüğü küller engel olmuştu.

"Tanrım." Fenerin gür ışığının odanın içinde gezdirdi.

Ardından feneri bana uzattı. Feneri ellerinden aldım. Aaron cebinden bir eldiven küçük bir poşet çıkardı. Eldiveni takıp külleri avuçladı. "Bu gerçekten insan külü." Şaşkınlık nidası atarak elinde ki külleri poşete doldurdu. "Bunlara test yapacağım." Poşetin ağzını kapattı.

"Kitabı tam küllerin üstünde bulduk." Küllerin üzerine baktı.

"Çok fazla kül var, bir insanın olmayacak kadar çok."

"Damian söylemişti." Çatık kaşlarıyla bana baktı.

"Hayır, anlamıyorsun. Burada birkaç insanın değil onlarca insanın külü var, tabi kesinlikle insan külüyse." Bu küller

neydi ya da ben neydim? Cevap; koca bir bilinmezlik. Hissedemeyen kalbim, bedenim yorulmuştı cevapsız sorulardan. Yorulmuştum sonsuzluktan sadece yok olmak ne güzel olurdu. Bir daha hiç görmemek, hissetmeyi arzulamak. Ölmek, sonsuz bir uykuya dalmak bu kadar mı zordu? Ben bu cezayı hak edecek ne yapmışım? Bunu en zalim katiller bile hak etmezdi ki ben yaşadığım zamanlarda bir karıncayı bile incitemezdim, yoksa incitir miydim? Geçmişim bulanıklaşıyordu, artık ne yapıp yapmadığımı kestiremiyordum, unutuyordum.

Aaron öksürmeye başladı. "Burası çok tozlu." Fener ışığında bile yüzünü buruşturduğu belli oluyordu.

"Artık çıkalım." Dediğini yaparak yanıma geldi. Küllerden fazla etkilenmiş olacak ki yüzünde donuk bir ifade vardı. Çıktık beraber duvar arasından. Damian salonda görünmüyordu. Aaron'un üzerine birden bir yorgunluk çökmüş gibiydi. Gözleri kapanıp duruyordu.

"Şu kitabı yarın çevirelim olur mu?" Yorgunlukla yüzünü ovuşturdu.

"Olur." Portmantoyu geri yerine yerleştirdi Aaron. Yukarı çıkmak için bir adım atmıştı ki kapı çaldı. Bu saatte kim olabilir ki? Aaron bana kısa bir bakış atıp kapıda doğru döndü. Dışarıdan gelen ince bir öksürük sesi doldu kulaklarıma. Bu Nadia'ydı. Neden geldiğini bilmiyordum ama beni görmesini istemiyordum. Aaron kapıyı açtı. Nadia'yı görünce ilk önce yüzünden bir şaşkınlık dalgası geçti ve ardından yüz hatları hızla sertleşti.

"Merhaba." İnce naif bir sesle konuştu.

"Ne istiyorsun?" Üzerinde kalın bir mont vardı. Bakışları mahcup, kafasını kaldıramıyordu.

"Annemlerle tartıştım, olayları biliyorsun. Gidecek başka bir yerim yok. Arabada kalmayı düşündüm ama fazla soğuk." Konuştukça ağzından duman çıkıyordu. Kar etkisini kaybetmemişti hala. Nadia beni göremiyordu. Cidden üşümüş görünüyordu ama ben Aaron'un yerinde olsam o kapıyı yüzüne kapatırdım. "Kalacak bir yer bulana kadar kalabilir miyim?" Aaron gözlerini kısarak Nadia'ya baktı. Bakışlarını bana çevirdi, öylesine baktı. Sonra yine Nadia'ya döndü. İfadesizce bakıyordu. "İstemezsen anlarım, arabada kalabilirim." Aaron'un hala ifadesiz durmaya devam eden yüzünü görünce geriye doğru bir adım attı. "Boş verene. Buraya gelmem yüzsüzlüktü, geldiğimi unut. Ben başımın çaresine bakarım." Hızlı hızlı konuşup arkasını döndü gitmek için ama Aaron beklediğim bir hareket yaparak onu kolundan tuttu. Aaron onun yüzünü göremiyordu ama ben görebiliyordum. Gülümsemişti. Gülümsemesini hızla silip Aaron'a döndü.

"Sadece kısa süreliğine." Yere bakarak ses tonunda ki aynı mahcup ifadeyle gülümsedi.

"Teşekkür ederim." Kesinlikle daha önce gördüğüm Nadia değildi. Süt dökmüş kediye dönmüştü. Her iddiasına vardım ki yalan söylüyordu. Aaron'a yakınlaşmak ve onunla tekrar beraber olmak için bu evde kalmak istiyordu. İçimde bir ses soruyordu 'Ya başarılı olursa?' Eğer Aaron onunla tekrar birlikte olursa ve üzerime yoğunlaştırdığı ilgiyi benden alırsa nasıl bir boşluğun içine düşerdim tahmin bile edemiyordum. Karşısında ne kadar onu aldatırsa da yıllarca beraber olduğu, bir zamanlar sevdiği ve gelecek planları yaptığı kadın duruyordu. Nadia elinde ki büyük çantayla içeri girdi. Aaron da birkaç saniye kapı eşiğinde durup içeriye girdi. Girer girmez gözleri

beni buldu. Nadia bana bakmayınca şuan onun beni görmediğini anladı.

"Fazla ortalıklarda dolaşma. Sevgilim evde ve seni sürekli ortalıklarda görmesi kötü olabilir. Mümkün oldukça etrafta dolaşma." Bütün sözlerini bana bakarak söylemişti. Benim dikkatimi daha çok Nadia'nın tepkisi çekmişti. Aaron'un 'Sevgilim' sözünü duyduktan sonra put kesilmişti. Gözlerinin dolduğunu arkası dönük olduğu için Aaron göremiyordu, ben görebiliyordum. Kendini zor tutuyordu.

"Sevgilin?" Sesi çok fazla titrek çıkmıştı. Aaron evin kapısını kapattı.

"Evet, sevgilim."

"O çünkü kız mı?" Gözleri kızarmıştı.

"Evet."

"Güzel kız." Gözünden bir yaş yavaşça düştü çenesine doğru.

"Evet, uzun zaman sonra doğru kişiyi buldum." Nadia gözlerini sıktı sıkabileceği kadar. Hıçkırılmamak için kendini zor tutuyordu.

"Onu seviyor musun?" Aaron durdu. Verdiği cevapların onu ne kadar incittiğini anlamış olacak ki sustu. Ben soruyu cevapsız bırakacağını zannederken Aaron'un bakışları tekrar beni buldu.

"Seviyorum." Nadia sağ elinin tersiyle Aaron'a fark ettirmeden gözyaşlarını sildi. "Eski odanda kalabilirsin. Girmeye katlanamadığım için daha boşaltmadım." Nadia hiç Aaron'a dönmeden merdivenleri yavaşça çıkmaya başladı.

"Merak etme, en kısa zamanda gideceğim." Aaron'un bütün ifadesiz yüzü o merdivenlerde kaybolunca yerini acıya bıraktı. Onun canını yakmıştı, kendi canını da yakmıştı. Onu hala seviyordu. O zaman neden beni öpüyordu? İstedğini söylüyordu?

"Sana sormadığım için özür dilerim. Sadece acıdım."

"Sadece acımadın. Onu hala seviyorsun." Kafasını sağa sol hızlıca salladı.

"Hayır, sevmiyorum." Ona doğru yakınlaştım.

"Ona nasıl baktığımı gördüm. Anlamamak için aptal olmak gerek." Aaron kısık sesle güldü.

"Aptalsın." Dedi düz bir sesle. "Onunla bir daha olmam. O benim kardeşimle beni aldattı." Güldü bana inanamıyormuşçasına. "Aptalsın, çünkü ona nasıl baktığımı görüyorsun ama sana nasıl baktığımı göremiyorsun." Cümlesini hızla tamamladı ve salondan hızlıca çıktı düşünmeme bile zaman bırakmadan.

Bana nasıl bakıyordu?

Bir süre kaldım öyle, düşünmeden. Birkaç dakika sonra ayakta boş boş dikilmek yerine bende yukarı çıkmaya başladım. Odama girdim. Aaron çoktan yatağa girip ışığı kapatmıştı ama uyumuyordu. Tavanı seyrediyordu. Ben odanın içine ilerleyince gözleri bana döndü. Hiçbir şey söylemedi. Giysi dolabının kapısını açıp gece giydiğim giysilerden birini yatağın üzerine attım. Aaron yatakta beni seyrediyordu ve ben üzerimde ki elbiseyi tek bir hareketle onun varlığını umursamadan çıkardım. Nefes alış verişleri birden durmuştu sanki. Gözlerimi ona çevirdim sadece gözlerimdeydi. Gülümsedi.

"Ayıp, senin hiç utanman yok mu?" Dalga geçercesine güldü tekrar.

"Yok, ben utanmam da."

"Önceden yanımda üzerini değiştirmiyordun?" Yatağın üzerine attığım beyaz geceliği giyindim.

"O zaman canım istemiyordu. Şimdi yapmak istedim ve yaptım." Birden Aaron gülerek beni hızla yatağa çekti ve

üzerime çıktı. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki hareketlerini takip edememiştim. Bir eli şakaklarımı okşamaya başladı. Çok yakındı.

"Beyaz sana çok yakışıyor. Aslında bakarsan sana her renk çok yakışıyor. Çok güzelsin, büyüleyici derece de güzel." Fısıltıdan yüksek değildi ses tonu.

"Eski sevgilin birkaç oda ileride." Gülümsemesi yavaşça soldu.

"O umurumda değil." Eli şakaklarımdan saçlarıma çıktı. Diğer eli belimi sıkıca sarmıştı. "Sabah sana başıma bir şeyin geldiğini söyledim ya?" Kafamı salladım sadece. Bütün dikkatim onun dudaklarına yakın olan dudaklarından çıkan sözcüklerdeydi. "Sen geldin başıma." Ne demek istediğini anlamamıştım.

"Ben mi geldim?"

"Evet, sen geldin. Hem deli gibi istiyorum hem de deli gibi korkuyorum. İstedğim kişi Nadia ya da başkası değil. Sensin."

Selam millet! Umarım yeni bölümü beğenmişsinizdir. Biraz geciktiğinin farkındayım ama elimde olmayan nedenler yüzünden oldu. Yazım yanlışın varsa affola. Bu bölümde düşüncelerinizi öğrenmek istiyorum. Hikayenin ilerisi konusunda aklımda bir kaç fikir var ve sizin de fikirlerinizi duyarak kurguyu biçimlendirmek istiyorum. Gelecek bölüme kadar kendinize iyi bakın.

25: IZDIRAP

Olmuyordu, uyuyamıyordum. Saatlerdir yatakta dönüp duruyordum. Bunun nedeni kitaptı, onu çevirmem gerekiyordu. Orada ne yazdığını öğrenmeliydim. Orada yazan şeyler her şeyi değiştirebilirdi. Tabi uyuyamamamın başka bir nedeni de beni öpen ve şuan yanımda yatan adamın eskiden deli gibi âşık olduğu kadının birkaç oda ilerimde yatıyor olması da olabilirdi. Nadia'nın yaptığı sadece yüzüzlüktü. Camdan sızan ay ışığı ile aydınlanan odanın içinde Aaron'un yüzüne baktım. Uyuyordu, huzurlu görünüyordu. Dudakları büzülmüştü öne doğru, beni öptüğü dudakları. Fazla masum gözüküyordu ki öyleydi de zaten. Üzeri açılmıştı. Yataktan doğrulup üzerini örttüm. Uyuyamıyorsam yatakta yatmamın da bir anlamı yoktu. Etkisini yavaştan yitiren kara baktım bir süre. Duvarlar üzerime geliyordu sanki olmayan ruhum daralıyordu. Son kez Aaron'a bakıp odadan çıktım. Merdivenlerin başına geldiğimde tahta merdivenlere yansıyan loş ışıkla şöminenin yandığını anladım. Eğer şömine yanıyorsa, birisi vardır. Merdivenlerden acelesiz adımlarla indim. Salona girer girmez yanan şöminenin ateşinden daha çok ışık kaynağı olan mavi gözlere takıldı gözlerim. Gelenin ben olduğunu görünce önüne döndü. Yanına ilerledim. İlerledikçe elinde kitabın olduğunu gördüm. Bir sayfayı açmış inceliyordu. Beni pekte umursuyor gibi görünmüyordu. Yanına oturdum onun baktığı yere baktım, kitaba. Kitapta fazla sayfa yoktu ama oldukça kalın duruyordu. Sanırım bu da insan derisi olmasından kaynaklanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Bana bakmadı.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Aksi bir tonda yine yüzüme bakmadan söylendi. Yine kibarlığı üstündeydi anlaşılan.

"İnsan gibi konuşmayı dene." İlk defa kafasını kaldırıp gözlerime baktı. Alay dolu bir sırıtış vardı yüzünde.

"Dedi bir hayalet." Ona laf yetiştirmek imkânsızdı.

"Eğer yaşıyor olsaydım şuan incinirdim." Hayatımın ana konusu haline gelmiş cümleleri sarf ederek koltuğa rahatça yaslandım.

"Sinirlerimi bozuyorsun." Tüm açık sözlülüğüyle konuşmuştu.

"Söylediklerimin seni sinirlendirmemesi, boş boş yüzüme bakman sinirimi bozuyor." Dirseğimi koltuğun başlığına dayayarak ona döndüm.

"Bana birini hatırlattı." Ona biraz yakınlaştım. "Seni." Yüzüme boş surat ifadesiyle bakmaya devam etti. "En azından ben hayaletim. Sen bir insansın ama bir hayaletten bir farkın yok." Bu sefer o bana yakınlaştı.

"Aaron'un kurallarını çiğniyoruz." Bunu rahtsız olurcasına söylemişti ama uzaklaşmamıştı.

"O kurallar senin içindi. Şuan seninle konuşan benim." Saate kaydı gözlerim. Şafağın sökülmesine saatler kalmıştı.

"Nadia yüzünden mi uyku tutmadı?" Kaşlarını çattı.

"Nadia?"

"Evet, yukarıda mışıl mışıl uyuyor kendisi." Yerinden doğruldu. Yüzüme bakıp ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Yutkundu. Rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Elinde ki kitabı koltuğun üzerine bıraktı. Ayağa kalkıp perdeyi açtı hızla. Sanırım benim doğru söylediğime inanmayıp arabasına bakmıştı.

"O ne arıyor?" Küfür edercesine çıkmıştı sözler dudaklarından.

"Kalacak yeri yokmuş, Aaron da ona acıdı." Kaşları daha da çatıldı. Salonun çıkışına doğru yürümeye başladı.

"Nereye?" Omzunun üstünden baktı bana.

"Sana ne." Tekrar önünü döndü yürümek için.

"Eğer bana bir açıklama yapmazsan bir daha bu kitaba elini süremezsin." Durdu, ama dönmedi.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Bunu yüzüme bakmadan söylemişti.

"Nasıl anladıysan." Bana doğru dönmeye inat ediyor gibiydi.

"Bu evde kalamam. Aaron bir şey söylemese de ikimizle aynı anda aynı çatı altında olmaktan rahatsız olabilir." Damian'ın bu kadar düşünceli olabileceği aklımın ucuna dahi gelmezdi. Ama bunu inceliğinden değil suçluluğundan yapıyordu.

"Gitme." Bu sefer inadını kırarak omzunun üstünden tekrar baktı.

"Neden?"

"Sabah olmak üzere " Kitabı elime alıp havaya kaldırdım.

"Şunu çevirmemde yardımın olur belki, bir işe yararsın."

Yarım ağız güldü.

"Çok ısrar ettin." Az önce kalktığı koltuğa geri oturmak yerine şöminenin önünde ki büyük yastıklardan birine oturdu. Arkası bana dönüktü. "Ne bekliyorsun?"

"Ne bekliyorum?"

"Kitabı çevirelim demedin mi otur şuraya." Elimde ki kitapla kalktım. Yanına oturdum. Şöminenin ateşine odaklanmıştı. Kitabı ortamıza koydum. "Biliyor musun?" Düzgün bir şekilde konuşmaya başladığı sayılı anlardandı şüphesiz. "Bana çok benziyorsun." Ben kardeşimin sevgilisiyle yatmazdım, o kadar aşşğılık değildim. "Boş bakışların, hayattan yorulmuşluğun, hissetmemen ve daha birçok şey." Kafasını bana doğru çevirdi şömine ateşinden. Ateş, mavi gözlerinde dans ediyordu adeta. Kırmızı ve mavi ilk defa bu kadar uyumlu gelmişti gözüme. "Ama biliyor musun ben kendimden nefret ederim." Eli hiç beklemediğim bir anda çenemi buldu.

"Benden nefret ediyorsun?" Yüzüme bütün dikkatiyle bakıyordu. Rahatsız edici derecede derin bakıyordu. Gözlerime, yanaklarıma, dudaklarıma. Adem elması aşağı yukarı hareket etti yutkunmasıyla. Benimde gözlerim onu izledi. Güzelliğini güzelleştiriyordu alevlerin yansıması. Yüzü iki saniye önceki haline göre daha yakındı yüzüme.

"Çok çirkinsin." Bakışları üzerimde dolaştı. "Üstelik beyaz da hiç yakışmamış." Aaron'un saatler önce hayranlıkla dile getirdiği güzelliğim aksine Damian çirkin olduğumu söylüyordu. Garipti ama çirkin olduğumu duymak kulağıma iyi geliyordu. Güzel olmak istemiyorum.

"Teşekkür ederim." Teşekkürümün içten olduğunu görünce kaşları çatıldı.

"Cidden cins bir şeysin." Beni gerçekten çirkin mi buluyordu yoksa sadece olmayan sinirime gitmek için mi söylüyordu bilmiyordum ama farkında olmadan hayatımda duyduğum en güzel kelimeleri sarf ediyordu. Güzel olmak bir lütuf değildi, cezaydı. Güzel bir yüzü herkes severdi peki ama çirkin bir yüzü? Güzeli sevmekte değildi marifet çirkinini sevmekteydi. Her zamanki kirli sakalları yüzündeydi. Ona sakal yakışıyordu, ona her şey yakışıyordu. Belki de o da güzelliğinden memnun değildi. Çünkü çok güzeldi. Bir rüya kadar, gerçek olamayacak kadar.

Çok güzeldi. "Çok çirkinsin." Kaşı alayla havaya kalktı. Bunu duymayı beklemiyor gibi bir hali vardı. Güldü. Gülünecek bir şey söylemişim ama normal bir insan için gülünecek bir şeydi. Mimiklerini aldırıldığını düşünüyordum ki gülmüştü. Yakışmıştı gülmek. Güldüğü sayılı anlardan birindeydi. En azından o hissederek gülebiliyordu. Ben bunu belki de bir daha hiç yapamayacağımı biliyordum. Onu kıskanmışım güldüğü için ya da hissedebilsem kıskanırdım, bilmiyorum.

"Az önce tarihin en büyük ikinci yalanını söyledin." Ondan beklenmedik bir şekilde sıcak konuşmuştu.

"İlki neymiş?"

"O bende kalsın." Hala yakındı bana. Sadece onun gözlerine odaklanmıştım, yerden çıkan ışığı fark edene kadar. Kafamı yere doğru indirdim. Kitap parlıyordu. Üzerimde ki gecelikten daha beyaz bir tonda Damian'la aramızda parlıyordu. Kitabın bir tarafı Damian'ın bacağına değiyordu diğer tarafı ise benim bacağıma. Damian da gizleyemediği bir şaşkınlıkla bakıyordu. İkimizde aynı anda kitaba elimizi uzattık. Elimiz birbirine deydi. Ve hiç beklemediğim bir şey oldu. Kitap parladığı beyaz renk ani bir hızla yerini kırmızıya bıraktı. Kitabın parlamasından çıkan ışık hala anlamsızca birbirine değen ellerimizi de sarmıştı. Kafamı kaldırdım. Damian'a baktım, o da bana bakıyordu. Sadece ellerimizin değmesine rağmen bütün bedenimden kırmızı ışıklar çıkıyordu. Yanan şöminenin ateşinden daha kızıl bir kırmızı. Damian'la aramızda daha öncede ışık çıkmıştı ama siyahtı duman gibi ve bu kadar can alıcı değildi. Büyüleyici bir andı. Bu büyüydü. Damian'ın kırmızıyla parlayan dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. Nutku tutulmuştu. Konuşacak çok şeyi vardı ama konuşamıyor gibiydi. Yanıyordu, yanıyorduk. Vücutlarımızdan sadece kırmızı bir ışık değil alev çıkıyordu. İkimizde tutuşmuştuk ama yanmıyorduk. Birden ikimizi de ellerimizi ve kitaba değen bacaklarımızı anlaştığımız gibi çektik. Aynı anda bütün ışık kesildi, sanki bir saniye gördüğüm ışık hayalmiş gibi anında yok oldu.

"Bu da neydi?" Damian şaşkınlıkla, zorlukla konuştu.

"Büyüydü." Daha fazla konuşacak bir şey bulamayarak kitaba hayretle baktı. Ardından derin bir nefes aldı.

"Bu- bu çok" Cümlesini tamamlayamadan sustu. Ve birkaç saniye sonra dudakları tekrar aralandı. "Değişikti." Mantıklı düşünemiyor olacak ki daha fazla konuşmadı. Bende konuşmadım, ne konuşabilirdim ki zaten? Her şey gün geçtikçe birbirine dolaşıyordu. Her gün yeni bir sır çıkıyordu. Ve ben bu sırları nasıl çözeceğimi bilmiyordum.

Yarım saat boyunca hiç konuşmadan oturduk, şöminenin ateşini izledik ve ateşin yanarken çıkarttığı huzur verici sesi dinledik.

"Bence hissedemediğin şeyler ışık olarak çıkıyor." En sonunda yaşadığı olayın etkisinden çıkmış ve konuşmuştu.

"Nasıl yani?"

"Aaron'la aranızda daha önce beyaz bir ışık çıktığını gördüm. Ben görür görmez yok oldu. Beyaz saflıktır, temizliktir ve masumluktur. Aranızda bu duygular olduğu için bu renkler çıkıyor. Yani tahminim öyle, başka mantıklı bir açıklama bulamıyorum. "

"Siyah?" Bu renk Damian'la daha önce aramızda çıkan renkti. Adem elması bugün ikinci kez yavaşça inip kalktı.

"Karanlık, suç, kötülük, acı ve daha birçok şey. Yazsam kitap olur." Az önce olanlardan sonra ikimizin de dokunmadığı, dokunamadığı kitaba baktım.

"Peki kırmızı?" Çok zor bir soru sormuşum gibi gözlerini kıstı. Bilemem kaçınıcı kez derin bir nefes aldı. Alt dudağını ağzının içine yuvarladı ve gözlerini bana çevirdi. Konuşmak için alt dudağını serbest bıraktı.

"Sıcak, ateş, kan, aşk, güç, heyecan, agresiflik, şehvet ve arzu." Bir saniye olsun gözlerini gözlerinden ayırmamıştı aksine çok dikkatle bakmıştı. Kafasını öne çevirerek güldü.

"İkimizin de bir çirkin bulduğunu düşünürsek fazla ironi." Çenesinde ki sakalları okşadı konuşmaya devam ederken.

"Tabi bu sadece tahmin, renklerin çıkmasının çok daha farklı bir nedeni olabilir." Yıllardır boyu değişmeyen saçlarımı bir omzumda topladım. Ateşi seyretmeye devam ettim.

"Kitabı çevirme işi yalan oldu." Söylediğim şeyi duymazlıktan geldi ve kendi aklında ki soruyu dillendirdi.

"Işık çıkarken bir şey hissettin mi?" Kafamı sağa sola salladım. Ben hiçbir türlü hissedemiyordum.

"Hissetmedim, sen?" Yüzüme bakmadan zorlukla yanıtladı.

"Kırmızı rengin simgesi olan her şeyi hissettim." Çok büyük bir itiraf yapmış gibi bakıyordu. Kendine söylediği için kızıyor gibiydi. Kırmızı rengin anlamı beynimde tekrar Sıcak, aşk, güç, heyecan, agresiflik, şehvet ve arzu. Bunların hepsini o anda mı hissetmişti

"Beni arzuladın mı?" Aklıma gelen ilk soruyu sormuştum ve sonra ne kadar patavatsızca bir şey söylediğimi fark edebilmişim.

"Önümde soyunsan bile seni arzulamam." Gözlerinden okuyabildiğim tek şey öfkeydi, saf öfke.

"Uyuşturucu çekmediğin müddetçe?" Bunu söylememi beklemiyordu. Yüzü daha önce görmediğim değişik bir hal aldı. Birden sinirle kolumu tuttu. Tam konuşacağı sırada gözleri kolumu tuttuğu eline takıldı. Bu sefer geçen ki gibi siyah dumana benzer ışık olamayacak kadar boğuk bir renk sarmıştı. Çekti kolumdan elini.

"Eğer bir daha bir şeyler ima edersen yemin ederim ki seni şu yaşadığın hayalet hayatından çok daha fazla canını yakarım." Boş tehditti.

"Benim canım yanmaz." Hiçbir şey söylemedi. Öylece yüzüme baktı.

"Vazgeçtim. Bu içinde olduğun şey acıdan daha fazla ızdırap çekiyorsun." Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Ve ben bundan

sadistçe bir zevk alıyorum. Bu kitabı seni kurtarmak için değil sadece bu işin sonunda ne olduğunu merak ettiğim için çevirmek istiyorum." Eğer yaşıyor olsaydım bu cümleler canımı yakardı, çok yakardı. Ama ortada 'eğer' vardı. Eğer yaşasaydım. "Yaşayan bir ölüden bir farkın yok, robot gibisin. Nefes bile almıyorsun." Canımın yanmasını istiyordum. Bu cümleler ağırdı, canımı yakmalıydı. Lanet olsun ki hissedemiyordum. Ne acı vardı ne öfke. Delirmeme ramak kalmıştı, bunu seziyordum. Bu hissizlik daha fazla dayanabileceğim bir şey değildi. Hiçbir cevap vermedim ona, veremedim. Doğruları söylüyordu. Kayıtsızlığım onun sinilerini daha da çok bozuyordu. Dışlarını sıkıyordu sinirle. "Bir şey söyle!"

"Biliyorum." Onun söylediği her şey doğrudu, başka ne söyleyebilirdim ki.

"Ne?"

"Doğru söylüyorsun." Bunu beklemiyordu. Bakışlarını önüne çevirdi.

Artık yavaştan doğmaya başlayan güneşe baktım pencere eşliğinde. Gün doğuyordu. Mükemmel bir manzaraydı. Günün ilk ışıkları yerde erimeyi buz tutmuş kar kalıntılarını temizliyordu. Damian da kafasını büyük cama çevirdi. Bundan sonra ne o konuşmuştu ne de ben. İkimizde sessizce şafağı, gün doğumunu izledik.

Aaron'un yeniden açmış olduğu üstünü tekrar örttüm. Aaron hissetmiş olacak ki üzerine örttüğüm yorgana sıkıca sarıldı.

Üşümüştü. Bende yatağa girdim. Kafamı yastığa koydum, ona doğru döndüm. Pürüzsüz yüzünü işaret parmağımla okşadım, onu uyandırmamaya özen göstererek. Fazla masumdu. Yine beyaz çıkıyordu. Aaron temizlikten, saflıktan ve masumluktan ibaretti. Bu ona karşı hissedemediğim duygular olabilirdi Damian'ın söylediklerine göre. Ne kadar doğruydu hiçbir fikrim yoktu.

Aaron'un gözleri yavaşça açıldı. Onu rahatsız etmiştim.

"Özür dilerim, uyandırdım." Uyku mahmurluğuyla gözlerini kırptı ve sersem bir şekilde güldü.

"Eğer böyle uyandırıcaksan, lütfen her sabah yap." Elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. "Hatta gece bile uyandırabilirsin." Onun bu gülümsemesine karşı put gibi durmak istemeyip yüzüme gerçekçi olmasına çalıştığım bir gülümseme yerleştirdim. Az önce gözünü ovuşturan eli bu sefer yanağımlı buldu. "Eğer sahte gülümsemen bu kadar güzelse, gerçeği nasıl olacak tahmin edemiyorum." Alnını alnıma yasladı. Bana değer veriyordu, bende veriyordum -en azından çalışıyordum- ama kimse onun gibi olamazdı benim için. Belki de bir çözüm yolu bulamayacaktık, o yaşlanacaktı belki de evlenecekti, çocukları olacaktı ve sonra ölecekti. Ben bunlara şahit olmak istemiyordum, onun yanında olmak güzeldi ama bu imkânsızdı. Eğer bir çıkış yolu bulamazsam ne yapıp edip ona görünmez olacak ve hayatını yaşamasına izin verecektim. O duygusuz, hissiz birine değer veriyordu. Asla onun hislerine karşılık veremeyecek birine değer veriyordu.

Birden odanın kapısı tıklandı ve açıldı. Nadia içeri girdi.

Nadia beni şuan göremiyordu ve Aaron eli havadaymış gibi durmaması için hızla yüzümden çekti ve yataktan doğruldu.

"Ne oldu?"

"Ben teşekkür etmek için gelmiştim."

"Daha sonrada edebilirdin."

"Gideceğim." Nadia her zaman ki gibi bakımlı sarı saçlarını salmıştı, üzerinde güzel bir elbise vardı. O çok güzeldi.

"Şimdi mi?" Aaron ilk önce bana baktı ve yataktan tamamen kalktı. Belki de şuan onları izlediğim için rahatsız oluyordu. Bende kalktım yataktan, onları yalnız bırakmalıyım.

"Teşekkür ederim ve özür dilerim." Nadia'nın yanağından bir yaş süzüldü. "Sana yaşattıklarım için özür dilerim. Her ihtiyacım olduğunda yanımda olduğun için teşekkür ederim. Finn senin bana evlenme teklifi edeceğini söyledi. O an nasıl bir aptallık yaptığımı daha iyi anladım. Bir gece için bütün hayatımı geçireceğim adamı gözden çıkardım. Deli gibi pişmanım ama dönüşü yok biliyorum." Nadia, Aaron'a yakınlıktı. O kadar yakınlardı ki ayakları birbirine değiyordu. Odadan çıkmam gerekiyordu ama çıkamıyordum. İzlemek istiyordum. Nadia kollarını Aaron'un kollarına doladı. Beni öptüğü dudaklar Nadia'ya çok yakındı şuan. Nadia onu öpmek için biraz daha yakınlıktı. Aaron onun gözlerine bakıyordu, ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Sonra Nadia'nın omzundan benim gözlerime baktı ve Nadia'ya geri döndü. Çok yakındı, sanırım onu öpecekti. Birden Aaron onun boynunda ki kollarını sertçe itti.

"Seviyesizlikte seviye atlamışsın." Az önce boş olan gözleri şimdi öfke kırıntıları taşıyordu. Nadia bunu beklemiyordu, şaşkınlıkla Aaron'a bakıyordu. "Benim bir sevgilim var, herkesi kendin sanma." Nadia kafasını kibirle kaldırdı.

"Geldiğimden beri aynı evin içinde göremediğim sevgilin." Nadia, Aaron'a tekrar bir adım attı. "Sevgilin olduğunu düşünmüyorum." Fikrini açıkça dile getirmişti, beni daha önce görmesine rağmen. Aaron'un hala onu atlatmadığını düşünüyordu. Belki de doğru düşünüyordu. Sevgilisi olmasa

da sevgilisi rolünü yapan birisi vardı. Açık olan kapıdan çıktım. Görünür olmak istiyorum. Yüzüme büyük sahte olmaması için uğraştığım bir gülümseme yerleştirdim. Odaya konuşarak girdim.

"Bebeğim eğer kahvaltıyı hazırlamamada ya..." Nadia'yı görünce şaşırmış gibi durdum. İkisinin de bakışları bana dönmüştü. Damian'ın pek yaptığı gibi tek kaşımı kaldırıp Aaron'a baktım.

"Nadia teşekkür etmek için gelmiş, şimdi gidiyordu zaten." Onlara yakınlaşıp Aaron'un koluna girdim.

"Rica ederiz, fazla yardım sever bir sevgilim var. Eğer kalacak bir yer ayarladıysan artık gidebilirsin." Bütün cümlelerimi güzler yüzle sıralamıştım. Nadia sadece yutkundu. Hiçbir şey söylemedi ve arkasını dönüp gitti. Onun arkasından bakarken Aaron birden kollarını belime dolamıştı, kafasını omzuma koydu.

"Demek yardım sever sevgilim?" Gülerek kafasını boynuma gömdü.

"İyi rol yapıyorum." Güldü yeniden, gülerken gözleri de parlıyordu. Damian gibi sadece alayla ya da sahte gülmüyordu. Gerçekten gülüyordu.

"Çok iyi rol yapıyorsun."

26: KARMA

"Kafayı yiyeceğim, bu çeviri siteleri saçmalıyor." Aaron saçlarını çekiştirerek derince of çekti.

"İnat etme işte, sana anlıyorum diyorum." Aaron sadece Damian'a baktı. Başka bir seçeneği yoktu. "Üstelik işine geç kalıyorsun." Kitabı çevirmeye çalışıyorduk ve sadece çalışıyorduk. Uzun bir zamandır ben kelimelere dokunuyordum ve Aaron bütün dikkatiyle çevirmeye çalışıyordu. Karşılığında aldığı tek şey ise saçma sapan kelimeler oluyordu. Aaron gözlerini saate çevirdi. Gitmesi gerekiyordu. Damian'la beni tek bırakmak istemiyordu, onu anlıyordum. Kardeşine güvenmiyordu ama ne kadar hissedemesem de ben Nadia değildi. Nadia beni görmesi üzerine hemen evden kaçarcasına çıkmıştı. Belki de dayanamamıştı bir zamanlar sevgilisi olan kişiyi başka birisinin kollarında görmeye.

Aaron, Damian'a hak vermiş olacak ki yanımdan kalktı. Alnımı öptü. Bende onunla birlikte ayağa kalktım. O kapıya doğru yürürken bende arkasından yürüdüm. Onun arkasından gitmem hoşuna gitmişti. Gülümsediğini görebiliyordum. Portmantonun üstünden ilk önce lacivert ceketini aldı. Ardından cüzdanını aldı. Tekrar bana döndü.

"Bugün birkaç işim var, gecikebilirim. Damian'la gerek kalmadığı müddetçe konuşmanı istemiyorum." Zaten Damian'ın çok konuşkan biri olduğu söylenemezdi. Bende değildim yani fazla konuşacağımızı zannetmiyordum. Aaron ceketini üzerine geçirdi. Yakınlaştı yavaş adımlarla, elini yumuşak bir hareketle çeneme koydu. Sanki çok kırılğan bir

şeyi tutuyormuş gibi kaldırdı çenemi. "Öpebilir miyim?" Ne cevap vereceğimi bilemedim. Beni daha öncede öpmüştü ama hissetmediğim bir şeyi yapmak artık o kadarda doğru gelmiyordu. Aaron tepkisiz halimi görünce anlayışla kafa salladı. "Anladım." Tekrar alnımı öptü. Çok yavaş öptü, dudakları uzun bir süre oyalandı orada. Hissederek öpüyordu, beni hissediyordu. Kokumu içine çekiyordu. Öyle güzel öpmüştü ki keşke bir anlığına hissedebilsem demiştim. Geri çekildi.

"Kendine iyi bak." Gülümsedi. Evin kapısını açtı, dışarıda kuvvetli bir fırtına vardı. Son bir kez bana bakıp kapıyı kapattı. Gözüm portmantoya takıldı. Oranın arkasında şeyin sadece bir kitapla ya da küllerle sınırlı olmadığını biliyordum. Orada değişik bir güç vardı bunu görebiliyordum ama açığa çıkartamıyordum. Bu gücün neyden kaynaklandığını çözemiyordum. Salona geri döndüm. Damian az önce Aaron'un oturduğu yumuşak koltukta oturuyordu. Yanına oturdum. Elinde bir kâğıt ve kalem vardı. Bana bakmadan bir şeyler yazıyordu. Kafamı kâğıda yaklaştırıp ne yazdığına baktım. Az önce Aaron'un yazdığı ve onlarca sayfaya bakmasına rağmen çeviremediği kelimeleri Damian muhteşem bir hızla hiçbir yere bakmadan çeviriyordu.

"Bu dili nereden biliyorsun?" Deli gibi yazı yazan eli durdu. Kafasını kaldırdı.

"Bilmiyorum." Bu imkânsızdı. Bir insan bilmediği bir dili ana dili gibi, hızla çeviremezdi. "Bu dili bilmiyorum, bu dili nasıl bildiğimi bilmiyorum. "Ama yazan her şeyi anlıyorum." Yüksek sesle konuşmuştu. Kafası karışmıştı ne olduğunu bilmiyordu ve evet bilinmezlik korkuturdu. Damian Carlton korkuyordu ya da bana öyle geliyordu. Yüzünü ovuşturdu. Tekrar kitabı çevirmeye dönecekti ki kelimelerin bitmiş

olduğunu fak etti. "Dokun." Dediğini yaparak en son kaldığımız yere elimi koydum. Kelime anında değişmeye başladı. Damian onu yazarken ben başka bir kelimeye geçtim ve bir daha hiç konuşmadan saatlerce kitabı çevirdik.

Akşam olmuştu, Damian bir kez olsun ara vermemişti. Aaron'la saatlerce uğraşıp çeviremediğimiz kitabı akşama kadar çevirmeyi yarılamiştık.

"Biraz dinlenmelisin." Kafasını kaldırdı. Mavi gözleri kızarmıştı. Yorulmuştu ve inatla devam ediyordu. Beni dinlemeyerek yazmaya devam ediyordu. En sonunda kitabı elinden çekip aldım. Her zaman çatılmaya hazır kaşlarıyla bana baktı.

"Ne halt ediyorsun?" Kitabı elimden almak için ayağa kalktı. Geriye doğru yürümeye başladım.

"Zaten yarısını çevirdik, bu kadar kendine yüklenmene gerek yok. Hem de benim için." O da bana doğru yürüdü. Kitabı arkama saklayıp şöminenin yanında ki taş duvara yapışana kadar geriledim.

"Senin için değil, merak ediyorum. Çevirdiğim her şey birbiriyle birleşik ve sonunu çevirene kadar sonuca ulaşamayacağız. Öğrenmek istiyorum."

"Yarın öğrenirsin." Sinirle soludu ve bana doğru biraz daha yürüdü. Tam önümde dikilip kitabı almak için elini belimden

arkamda ki kolumu buldu. Bedenimi duvara biraz daha yapıştırdım.

"Ver şunu." Dişlerini sıkarak konuşmuştu.

"Al." Belimde ki eli biraz daha aşağı inerek kitabı buldu.

Kitabı çekiştirdiği sırada biraz daha sıktım kitabı vermemek için. Tam kitabı elimden alacağı sırada vücudu vücuduma yapıştı ve kırmızı ışık tekrar çıktı. Onunda benimde elim kitabın üzerindeydi, fazla yakındık. Elini kitaptan çekti ama uzaklaşmadı. Çok yakındı, Aaron görse kavga çıkartacağı kadar yakındık. Elini çekmesine rağmen ışık kesilmemişti. Defterden çektiği eli birden hemen defterin altında olan belimi sıkıca tuttu ve duvara biraz daha yapıştırdı.

Onu yakından daha önce de görmüştüm ama bu sefer çok daha başkaydı. Mavi gözleri kırmızı ışığın içinde tehlikeyle yanıyordu, evet yanıyordu. Kırmızının mavi gözlerine düşen tonu o kadar farklıydı ki. En iyi ressam bile böyle eşsiz bir renge kavuşamazdı. Kafasını eğmişti bana doğru, vücutlarımız arasında hiç mesafe yoktu. Dudakları sadece bir nefes uzaklığındaydı. Şimdi tam burada, bu yakınlıkla onun gözlerine bakarken daha iyi anlıyordum. Onun güzelliği korkutucuydu. İlk defa onun nefes alışverişlerinin hızlandığını görüyordum. Gözlerinde anlamını bilmediğim birçok duygu vardı. Belimde olmayan elini arkamdaki duvara koydu ve biraz daha yakınlaştı. Eğer birimiz konuşsa dudakları birbirine değerdı. Bu yanıştı, şuan tam olarak Nadia'nın yaptığını yapıyordum. Belki Aaron'la bir ilişkim yoktu ama o beni öpmüştü ve ben şimdi onun kardeşiyle bu kadar yakın olamazdım. Birden bütün düşüncelerim kesildi, nefesi dudaklarıma değiyordu ama dudakları değmiyordu. Dudaklarının dudaklarımda bıraktığı nefesi çok gariptir ki seziyordum. Burnu burnuma değiyordu. Gözleri o kadar

yakındı ki artık o kadarda iyi göremiyordum. Biraz daha yakınlaştı ve ben dudaklarını dudaklarıma değdireceğini zannederken o ani bir hareketle tutuşunu hafiflettiğim kitabı arkamdan çekip aldı ve aynı hızla uzaklaştı. Yüzünde hain bir gülümseme vardı. Onun bana bu kadar yakın olmasına izin vermemeliydim ama vermiştim.

Kitabı elinde zaferle sallayarak arkasını dönmeden önce gözlerime baktı. Hiçbir şey söylemedi. Tekrar kitabı çevirmek için uğraşacağını zannederken kitabı koltuğun üzerine fırlattı ve tek kelime etmeden merdivenleri çıkarak gözden kayboldu. Bense sadece arkasından öylece bakakaldım.

Düşünceler bazen boğuyordu, içine çekiyordu, kayboluyordum. Henüz yarısı çevrili olsa da kitap karşımda duruyordu. İçinde neler yazdığını bilmiyordum ve artık öğrenmek istediğimden emin değildim. Onun içindekileri okumaya hazır değildim. Odun atılmadığı için sönmeye yüz tutan şömineye baktım. Artık o kadar da harla yanmıyordu. Odanın içini büyük saatin çıkardığı tik tak sesleri dolduruyordu. Kolumun üzerin kafamı koymuş etrafı inceliyordum. Bu duvarlar arasında yıllarım çürümüşü ve belki de çürümeye devam edecekti. Belki de gelmeyen bir treni beklemeyi benimkisi. Kurtulmayı bekliyordum ama neye dayanarak. Tek merak ettiğim bunun nereye kadar süreceğiydi. Daha ne kadar yaşayamayacaktım. Ölemiyordum ya da yaşayamıyordum tamamen çaresiz bir durumdaydım. Bunu hak edecek kadar kötü olamazdım. En kötü insan bile böyle bir cezayı hak edemezdi. Artık dayanamıyordum. Yaşayamamak, nefes alamamak beni günden güne manevi olarak içten öldürüyordu. Görmek ama hissedememek. Yakıyordu içimi ve içim kül olmuştu. Sadece bir bedenden ibarettim artık. Beni hayvanlardan ayıran tek

özellik hissedemeyen beynimdi. Onu da kaybetmeme az kalmıştı.

Dış kapının sesi doldurdu geniş salonu. Araba sesi duymamıştım, düşüncelerime dalmıştım. Kafamı kolumun üzerinden kaldırdım. Aaron ceketini çıkararak yorgun bir ifadeyle salona giriyordu. Kafasını kaldırmıyordu, konuşmuyordu. Bir şey olmuştu.

"Sorum ne?" Kafasını kaldırdı. Gözlerime baktı ve bu öylesine bir bakış değildi. Kederli bir bakıştı. Yanıma doğru yorgun adımlarla yürüdü ve koltuğa, yanıma çöktü. Kehribar rengi gözlerinde anlamını çözemediğim bir şeyler vardı. "Ne oldu?" Cevap vermedi. Gözleri Damian'ın bugün deli gibi çevirdiği kâğıtlara kaydı. Kitapta ki kelimeler tam olarak o kâğıtların üzerine yazılmıştı. Aaron titreyen eliyle kâğıtları eline aldı. Okumaya başladı. Neden böyle davrandığına anlam veremiyordum. "Cevap ver." Beni dinlemesi için yüksek sesle konuşmuştum bu sefer ama bir farkı olmadı. Deli gibi okumaya devam etti. Hızla bir yere yetişmesi gerekiyormuş gibi okuyordu. Birden kafasını kaldırdı. Gözleri kızarmıştı. Ona yakınlaştım koltukta. Neler olduğunu, onu bu kadar telaşa sokan şeyi merak ediyordum. Sabah tamamen iyiydi oysaki. "Bugün senin hakkında araştırma yaptım. Yerli halka sorular sordum." Gözleri tekrar kâğıtları buldu. Konuşmaya çalışarak yutkundü. Ne olduysa benimle ilgiliydi. "Bu ev hakkında birkaç uydurma şey vardı." Burasının benim yaşadığım zamanlarda da bir sürü efsanesi vardı. Bunun nedeni çok büyük ve kasabanın dışında ürkütücü bir yerde olmasıydı. Sahibinin olmamasıydı. Aaron'a kim tarafından satıldığı hakkında bir fikrim yoktu. Birden kâğıtları tekrar aldığı yere bıraktı ve saçlarını karıştırdı. Koltuğa yaslandı. Gözlerini kapattı.

"Birisi bana seni andırdı. Söylenene göre çok güçlü bir büyücü." Konuşmaya devam edemeyerek sustu. Yüzüme bakamıyordu. "İ- insanları yakarak öldürdüğünden dolayı bu eve kendi öldürdüğü insanların ve ruhunun külleriyle hapis edilmiş." Beynimde düşünmeyi kesti bir an. Söyledikleri doğru olabilirdi benim hatırladığım ya da hatırlayamadığım bütün geçmişim yalan olabilirdi. Ben insanları öldürmüş olabilirdim. Bunların hepsi olmuş olabilirdim. Ama ben bu kadar kötü değildim. Annemin kollarında şefkatle saçlarımı okşadığını hatırlıyordum. Bana şarkılar söylediğini. Onun öldüğünü hatırlıyordum, yakmışlardı. Gerisi yoktu. Tamamen yok olmuştu zihnimin ücra köşelerinden. Aaron gözlerini açtı. "Bunun gerçek olduğunu bilmiyoruz, çok daha değişik olabilir." Bilmiyordum. Ama böyle bir ceza suçsuz bir insana verilmezdi sadece bataklığa batmış bir pisliğe verirdi. Daha haftalar önceye kadar bana bunu kimin yaptığını hatırlıyordum. Şimdi ise hiçbir şey yoktu. Her şey boştu. Ben bir canavardım, ucubeydim. Buna üzülemiyordum bile çünkü hissedemiyordum ama aklımda tek bir soru vardı. Ben bunları yapacak kadar kötü bir insan mıydım? Olamazdım. Ben kimseye zarar veremezdim ya da öyle düşünmek istiyordum. "Sen hiçbir şey hatırlıyor musun? Bu bulduklarımızın doğruluğuna inanmıyorum. Başka bir sürü saçma sapan efsane vardı. Kitabı çevirmeliyiz."

"Neden inanmıyorsun?" Şaşkınlıkla gözleri büyüdü. Söylediklerim imkânsızmış gibi bakıyordu. Ben bile kendimden emin değilken o nasıl bu kadar emin olabiliyordu. "Çünkü seni tanıyorum." Kafamı iki yana salladım. Oturduğum yerden kalktım. Tam karşısında durdum. "Tanımıyorsun, ben de kendimi tanıyorum." Bu sefer o kafasını iki yana salladı hızla defalarca. Hışımla ayağa kalktı.

"Hayır, seni tanıyorum bunun yarısı uydurma." Elimi yanağına koydum. Benim bir katil olma düşüncemden etkilenmiş gibi görünüyordu. Başparmağımla yanağını okşadım onun her zaman bana yaptığı gibi.

"Küller doğruysa gerisi de doğrudur. Bana güvenme Aaron. Ben hissetmiyorum. Karşımda ölsen üzülemeyecek kadar hissedemiyorum." Yine kafasını deli gibi iki yana sallamaya başladı. Diğer elimi de kaldırdım. Yüzünü avuçlarım arasına aldım.

"Sen Freya'sın. Benim Freyam."

"Ben canavarım." Gözlerini kapatmak yerine bu sefer alnını alnıma yasladı.

"Seni tanıyorum. Bu sadece bir söylenti. Gerçek olmama ihtimali o kadar yüksek ki." Belime sarıldı.

"Gerçek olma ihtimali o kadar yüksek ki." Belimi sıkıca sardı. Bir eli yüzümü okşadı.

"Olamaz, değil. Göreceksin, daha fazla araştıracağım. Kitabı çevireceğiz. Tek bir söylenti için kendine canavar diyemezsin." Ben onun yüzündeki elimi çekerken o yüzümü okşadı. "Bir melek gibi görünürken nasıl canavar olabilirsin?" Benim ruhumun külleri de o duvarın içinde ki küllerde karıştı. Ben bir canavardım, insanları öldürmüştüm. Yakarak öldürmüştüm, acımadan. Bunu neden yapmıştım? Kafayı yiyecektim. Sorduğum hiçbir sorunun cevabı yoktu.

"Bana güveniyor musun?" Aaron'un bu olmayan hayatımda ki yeri büyüktü ama güvende bir histi. Ve ben hissedebilme kabiliyetine sahip değildim.

"Beynimle evet ama sadece o kadar."

"O zaman sana söz veriyorum. Gerçeği bulacağım ve senin kesinlikle bir canavar olmadığını kanıtlayacağım." İnsanlar tutamayacağı sözler vermemeliydiler. Cevap vermedim. Ben

çoktan bir canavar olduğumu kabul etmiştim. Benim cevap vermediğimi görünce uzaklaştı. "Ben bir duş alacağım." Başka bir şey söylemeden, bakmadan çıktı salondan.

Ben neydim? Kimdim? Bilmiyordum. Bir büyücü olduğumu hatırlamıyordum. Hem de hiç. Hiçbir şey hatırlamıyordum ama buna inanıyordum. Canavar olduğuma inanıyordum.

Masanın üzerinde ki kitaba ve Damian'ın çevirdiği satırlara baktım. Buradan çıkmayı hak etmiyordum. Ben insanları öldürmüştüm, yakmıştım. Bu bana belki de en uygun cezaydı.

Bir elime kitabı aldım, diğer elime de satırların yazılı olduğu kâğıtları. Şöminenin ateşine yakınlaştım. Kâğıtları hiç düşünmeden şöminenin içinde sönmeye yüz tutmuş ateşe attım. Şömine ateşine kâğıtlar eşlik edince sönmeye yüz tutan ateş tekrar harlandı. Elimde ki insan derisi kitaba baktım.

Belki de bu da kurbanlarımdan birinin derisiydi. Ben onlarca insanı yakmıştım. Ben bir canavardım ve yaşadığım her şeyi hak ediyordum şüphesiz. Kitabı atarsam asla bir çıkış yolum olmayacaktı ama artık çıkmak istemiyordum. Cezamı en ağır şekilde çekmeye devam etmek istiyordum.

Kitabı şömine ateşine doğru kaldırdım. Tam bırakacağım sırada salonda hiddetli bir ses yükseldi. "Ne yapıyorsun?" Bu Damian'dı. Yüzüne hiç bakmaya gerek duymamıştım. Bana doğru temkinli adımlarla yaklaşıyordu kitabı atacağımdan korkuyordu ki atacaktım. "Delirdin mi?" Bu sefer daha yüksek sesle bağırıyordu. "Neden yapıyorsun bunu? Bu senin tek çıkış yolun belki de ve sen onu kendi ellerinle ateşe atıyorsun."

Bana yakınlaştığını sesinden anlıyordum.

"Yapmak zorundayım." Cezamı çekmek zorundaydım. Kitabı tutuşumu hafiflettim. Tam parmaklarımin arasında bırakacağım an büyük bir el onu tuttu. Damian birden beni duvara doğru itti ve kitabı sıkıca tuttu.

"Ne halt ediyorsun?" Gözleri neredeyse kül olmuş, şöminenin içindeki kâğıtlara takıldı. Sinirle soludu. İki kolumdan sertçe tutarak arkamda ki duvara yasladı beni. Tam sabahki gibi duruyorduk.

"Ben bir canavarım. Bunu hak ediyorum."

"Siktiğimin hiçbir cezasını hak etmiyorsun. Bunu kimse hak etmez." Yüzüme kükremişti adeta ama ben hak ediyordum hem de fazlasıyla. Sinirden mavi gözleri koyulaşmıştı. İlk defa onun ağzından küfür duyuyordum. İlk defa onu bu kadar sinirli görüyordum. Onun emek verdiği uğruna çaba sarf ettiği kâğıtları hiç düşünmeden ateşe atmıştım ve kitabı da atacaktım. Kollarımda ki ellerini canımı yakmak istercesine sıkıyordu ama acımayacağını ikimizde biliyorduk.

"Ben insanları yaktım."

"Bende annemi ve babamı yaktım." Bir eliyle hem kitabı tutuyor hem de kolumu sıkıyordu. Sabah ki gibi vücutlarımız parlamaya başladı ama bu sefer kırmızı ışık falan değildi bu sefer aramızdan çıkan tek şey alevlerdi ama ikimizde yanmıyorduk. Onun anlık afallamasını fırsat bilerek kitabı elinden hızla çekip aldım tıpkı sabah bana yaptığı gibi. Ve aynı hızla defteri şömine ateşinin içine attım.

27: SON GECE

Az önce bütün hayatımı ateşe atmıştım. Ben defteri değil kendimi canlı canlı yakmıştım. Ben bu yaşadığım şeyi belki de fazlasıyla hak ediyordum. Belki kurtulabilirdim ama artık sonsuza kadar böyle kalacağımı biliyordum. Sonsuzluk uzun bir zamandı. Ucu olmayan dipsiz bir zaman dilimiydi ve ben kendimi bu zaman diliminin mahkûmu etmiştim.

Beynim düşünmeyi kesmişti. Boş gözlerle şömineye bakıyordum. Bu yaptığımı belki de deli gibi geri almak isteyecektim ama ben bunu hak etmiştim.

"Ne yaptın sen?" Damian yüzüme şok içerisinde bakıyordu. Kükreyerek konuşmuştu. İlk önce geriye doğru bir adım attı bana bakmaya devam ederken. Bunu gerçekten yapabileceği aklı almıyordu. Birden arkasını dönüp hızla mutfığa koştu. Şömine ateşine baktım tekrar. Kitabın şuan şöminenin içinde yanıyor olması gerekiyordu ama kitap yoktu. Küller de yoktu. Kitap sanki ortadan yok olmuş gibiydi. Bu nasıl olurdu, kitabı sadece saniyeler önce atmıştım. Damian ellerinde kırmızı bir tüple geldi. Hızla tüpü şöminenin içine sıktı. Sıktığı an nerdeyse bütün salonu beyaz bir toz dumanı kapladı. Beyaz duman havada yayılarak dağılırken az önce beyaza bürünen görüşüm açılıyordu. Beyaz dumanın içinde en dikkat çekici olan şey yıldız kadar parlak mavi gözlerdi. Normal bir yıldız gibi de değil tıpkı güneş yıldızı gibiydi. Öksürerek eğildi. Şömine ateşi sönmüştü. Şöminenin yanında duran sopayı alıp külleri karıştırmaya başladı.

Kitabı göremeyince biraz daha karıştırdı sopayla. Sonra sopayı fırlattı. Dizlerinin üstüne çöktü ve çıplak elle yeni sönmüş külleri karıştırdı elinin yanmasını umursamadan. Neden bu kadar çaba sarf ediyordu?

En sonunda pes etti. Siyaha bulanmış ellerini öylece bıraktı dizlerinin üstüne. "Sen mi aldın?"

"Hayır, birden yok oldu." Kafası hızla bana döndü.

"Nasıl?" Bilmiyordum, hiçbir şey bilmiyordum. Ciddi anlamda hiçbir şey. Birden hızla ayağa kalktı. "Böyle bir ahmaklığı nasıl yaparsın?" Yüzüme doğru yüksek seste bağırıyordu. Ürkütücü bir sestiydi ama ben korkmamıştım, korkamazdım doğrusu. Yüzüne hiçbir şey söylemeden baktım. "Cevap v-" Konuşmaya devam edemeden Aaron salona girdi. Altında sadece pantolonu vardı. Üzeri çıplaktı ve ıslaktı. Sesimizi duyarak banyosunu bırakmış olmalıydı.

"Ne oluyor?" Endişeli gözleri üzerimde, yangını söndüren kırmızı tüpte ve Damian'ın ellerinde gezindi. Bize doğru olan adımlarını hızlandırdı. "Ne oldu?" Damian gözlerini benden ayırıp kardeşine baktı.

"Senin o akıllı sevgilin kitabı ateşe attı." Aaron'un gözlerinde ki hayal kırıklığını ilk kez değil ama ilk defa bu kadar büyük görüyordum. Damian ve Nadia'yı yatakta gördüğünde bile bu kadar fazla değildi. Olayı kavramak istercesine etrafına bakıyordu. Islak saçarlının arasından süzülen su taneleri yapılı vücuduna ve oradan da yavaşça aşağı iniyordu.

"Na- nasıl?" Konuşamıyordu. Yutkundü. "Bunu bana nasıl yaparsın, beni nasıl sensiz bırakırsın?" Yorgun konuşuyordu.

"Benden nasıl gidersin?"

"Ben sana hiç gelmedim." Yüzünde acıyı görebiliyordum.

"Ben bunu hak ediyorum. Ne seni ne de güzel bir yaşam benim harcım değil. Ben cezamı çekiyorum. Ben bir hayaletim Aaron." Aaron konuşacaktı ki birden Damian atladı.

"Kitap yanmadı, yok oldu." Aklında bir fikir gelmiş gibi hızla salonun çıkışa doğru ilerledi. Portmantoyu sadece saniyeler içinde hızla itti. Duvarın ortasında ki boşluğa girdi bir saniye

olsun beklemeden. Aaron da onun arkasından gitti. Yüzüme bakmadan. Kitap yerine geri dönmüş olabilir. Yanmamıştı, başka bir açıklaması olamazdı. Kitap bana benziyordu. Yok olamıyordu belki de. İkimizin de kaderi aynıydı. Ben onların aksine yavaş adımlarla ilerliyordum. O kitabı artık istemiyordum. Bende girdim duvarda ki boşluğun içine. İlerlemeye başladım önümü görmeden karanlıkta. Sonunda onların sesini duyduğumda durdum. Onlar o küçük oda gibi şeyin içindeydiler. Beni görmüyorlardı. Aaron'un sesini duruyordum.

"Tanıya şükürler olsun." Kitabı bulmuşlardı. Kitap yine yerini almıştı.

"Bunu neden yaptı?" Bu ses Damian'ın sesiydi.

"Bazı şeyler öğrendi." Aaron'un sesi birkaç dakika önceye nazaran fazlasıyla rahatlamış geliyordu.

"Ona nasıl baktığını gördüm. Onu seviyorsun ama sevmeye Aaron. O bir hayalet." Damian'ın sesi fazlasıyla uysaldı. Aaron beni seviyordu, bunu görüyordum. Ama hangi anlamda sevdiğinden emin değildim. Kardeşinin ve sevdiği kadının ihanetinden sonra beni bir sığınak olarak görmüştü. Belki de bana karşı olan hisleri sadece bu kadardı.

"Evet, onu değil de beni kardeşimle aldatan kadını sevmeliyim. Değil mi?" Aaron'un öfkesini sadece sesinden bile anlayabiliyordum.

"Sadece üzülmemen için söylüyorum." Ses tonu umursamazdı. Ama onun çoğu zaman ses tonu ve gözlerinde ki hisler birbirinden tamamen ayrı şeylerdi.

"Beni bu dünyada kimse senden daha fazla üzemez. Rekorunu geçemez merak etme. Şimdi ver kitabı." Sesler kesildi. Ayak sesleri yukarı doğru çıkmaya başladı. Bende karanlık yerden ışığın olduğu yere doğru ilerledim. Ne düşüneceğimi bile

kestiremiyordum artık. Neyin doğrum neyin yanlışım olduğunu bilmiyordum. Aaron benim ardından çok geçmeden çıktı duvarda ki boşluktan. Çıkar çıkmaz gözleri sanki yerimi biliyormuş gibi gözlerime kilitlendi. Elinde kitap vardı. Sapa sağlam duruyordu, yanmamıştı.

"Nasıl yaparsın?" Diye sordu tekrar.

"Hak ediyorum Aaron." Kafasını hiddetle iki yana salladı.

Bana yakınlaştı. Tekrar konuşacaktı ki Damian da çıktı duvar arasından. Damian'ın gözleri bizim üzerimizde çok kısa bir an dolaştı ve ardından önüne dönüp hızla merdivenlere yöneldi. O giderken dikkatimi elleri çekti. O sıcak küllerin arasında daldırmıştı ellerini, büyük ihtimalle yanmışlardı. Neden benim için bu kadar büyük bir endişeye kapılmıştı anlam veremiyordum. O iyi biri bile değildi. Neden benim için çabalamıştı hiçbir fikrim yoktu ama gözlerinde yeşeren endişeye saniyesi saniyesine şahit olmuştum.

"Hayır Freya. Hak etmiyorsun, hem de hiç." Kollarımı tuttu.

"Beni hiç düşünmedin mi?" Hesap sorarcasına konuşuyordu.

"Eğer kitap yok olsaydı kurtulma ihtimalin yok olurdu. Ben çabalıyorum Freya, senin için. Beraber yaşamamız için. Sana değer veriyorum. Hiç mi düşünmedin beni?" Yüksek sesle konuşuyordu. O an sadece öfke görüyordum ki gözünden düşen bir yaş öfkenin içinde çok daha acı verici duygular beslediğini anlattı. O iyiydi, fazla iyi. Bana bu hayatta değer veren sayılı insanlardandı. Masumdu, kolay inciniyordu. Şimdi ise onun gözünden akan yaşın nedeni bendim. Onun iyi hissettiğini bildiğim için sarıldım ona. O ise kollarını sanki bıraksa ölecekmişim gibi sıkarak doladı belime. "Bunu bir daha yapma."

"Artık beni kurtarmaya çalışma." Hızla ayrıldı benden.

"Saçmalama. Seni kurtarmama hiçbir şey engel olamayacak göreceksin. Sen kötü birisi değilsin Freya. Aptalın tekiyim öyle birden söylememleydim." Şimdi de kendisini suçluyordu. İnsanları yakan bendim ve o kendini suçlu görüyordu. Onu üzme hakkım yoktu. O kadar temizdi ki... Kendi karanlık geçmişimle onu kirletiyordum. "Sana çok fazla değer veriyorum, sana çok alıştım." Çıplak kolları tekrar vücuduma sarıldı.

"Git ve duşunu al, hasta olacaksın." Benden uzaklaştı, kafa salladı. Ve benden zorlukla ayrılarak merdivenleri çıktı. Ölmeyi bile beceremiyordum. O kadar can yakmıştım ki ölüm bile mükâfattı bana. Aaron çıkarken kitabı da götürmüştü. Bir daha kitapla beni yalnız bıkağını zannetmiyordum. Aklıma Damian'ın elleri geldi. Yanmışlardı, bir kitap uğruna, beni kurtaracak kitap uğruna.

Merdivenleri yavaş adımlarla çıkmaya başladım ama hedefim Aaron'la olan odam değil, Damian'ın odasıydı. Duvar arasına girdiğimde ayağımın altında oluşan tozlara gözlerim takıldı ama önceliğim olduğunu söyleyemezdim. Damian'ın odasına kapıyı tıklatmadan girdim. Odanın içinde göremiyordum, su sesi geliyordu. Büyük odasında ki çift kapılı banyodaydı. Banyonun ahşap kapısı açıktı, onu görebiliyordum. Ellerini yıkıyordu. Sessiz adımlarla ona doğru ilerlemeye başladım. Beni fark etmemişti. Elinde zorlukla tuttuğu sabunla ellerini yıkamaya çalışıyordu. Kafasını ellerinden kaldırıp aynaya baktı. O an mavi gözleri beni fark etti. Aynadan gözlerime baktı. Ürkememişti, sanırım alıştıyordu.

"Hayalet gibi sessizce gelmeyi ne zaman keseceksin?" Ellerini yıkamayı kesip bana döndü. "Üzgünüm sen zaten hayalettin." Sözünü tamamlar tamamlamaz tekrar elini yıkamaya döndü. "Defol." Sözünü dinlemedim. Ona doğru hızlı adımlarla

yürüdüm. Tam yanında durup elinde ki sabunu aldım. "Ne yaptığını sanıyorsun?" Cevap vermedim. İlk önce bir elini avuçlarım arasına alıp sabunu yavaşça üzerinde gezdirdim. Suyun altına tuttum elini. Kömür rengi gittikçe elinde ki kızarıklar ortaya çıkıyordu. Elini çekmek için bir hamle yaptım ama ben tuttum, yanmış olmasını umursamadan. Dişlerini acısını belli etmemek için bastırdı. "İstemez, bırak."

"Kapat çeneni." Bu çıkışıma kaşlarını çattı.

"Bu benim elim." Elini tekrar çekmek istedi ama bu sefer az önceye göre daha fazla sıktım. Yüzümü ona çevirdim. Kısık mavi gözlerinin tek odağı bendim.

"Ve benim yüzümden yandı. Daha fazla kimseyi yakmak istemiyorum." Daha da sesini çıkarmadı. Ellerini siyah küllerden arındırmama izin vermişti. İki eli de kırmızı olmuştu ve bazı yerleri su toplamıştı. "Merhem var mı?" Kafasıyla yanında ki çekmeceyi işaret etti. İlk yardım malzemeleri vardı. Çekmecenin içinde üzerinde yanık kremi yazan bir merhem ve beyaz sargı bezini çıkardım. Hiçbir şey söylemiyor sadece beni seyrediyordu. Musluğun yanında duran peçetelerden biraz elime aldım. Elini kuruladım canını yakmamaya özen göstererek ve aynı hassasiyetle bütün eline sürdüm. Damian dikkatle hareketlerimi izliyordu. Gözlerine hiç bakmıyordum çünkü baktığımda orada zamanın nasıl geçtiğini çözemiyordum. Hipnoz etkisi bırakıyordu. Beyaz sargı bezini özenle sardım ellerine. Elerliye işim bitmişti. Yüzüne baktım. Çenesi ve sağ yanağı siyaha bürünmüştü. Ellerini yüzüne sürmüş olmalıydı. Tekrar musluğun yanında ki peçeteden biraz aldım. Musluğun altında ıslattım. Çenesini temizlemek için ona biraz daha yakınlaştım.

İlk önce çenesini yumuşak hareketlerle sildim. Mavi gözlerinin bütün yoğunluğu üzerimdeydi. Çenesini tamamen

sildikten sonra elim sağ yanağına çıktı. İlk önce değdirdim peçeteyi sonra ise daha fazla mavilerinin baskısına dayanmayarak ona baktım. Bir saniye olsun benden ayıramadığı gözleri tekrar o hipnoz etkisini bırakıyordu. Beni içine çekiyordu. Şuan hapis olduğum tek şey bu ev değildi. Onun gözlerinin okyanusuna hapistim tam da şuan. "En son annem sarmıştı yaramı." Uzun zaman sonra dudakları ilk defa konuşmak için aralanmıştı. Elini yanağının üstünde olan elimin üstüne koydu. Dudakları aralandı ama ne söyleyecekse vazgeçmiş olacak ki tekrar kapattı. Nefes alış verişleri hızlanmıştı. Nefesi yüzüme çarpıyordu. "Bana yakınlaşma, uzak dur." Sözlerinin aksine sargılı eli elimin üzerinde hafifçe gezindi.

"Neden?" Kısık gözleri kapandı. Mahrum etti beni mavilerinden. Derin bir nefes aldı.

"Çünkü kardeşime tekrar ihanet etmekten kokuyorum."

Gözleri birden açıldı. Ne söylediğini yeni fark ediyor gibiydi. Bir adım geriledi. Bunu söylediği afallamıştı. Bir adım daha geriye doğru attı. "Git." Dediğini yaptım. Arkamı döndüm ve bir daha ona bakmadan çıktım odadan. Sözü o kadar ucu açıldı ki... Yorumlayamıyordum. Yorumlamakta istemiyordum. Koşar adımlarla odama girdim. Sanki biri beni arkamdan kovalıyormuş gibi kapıyı kapattım ve kapıya yaslandım. Gözlerimi sıkıca kapattım. O kötü biriydi. Sözleri tekrar çınladı kulağımda.

Çünkü kardeşime tekrar ihanet etmekten kokuyorum. Aynı sözler zihnimde bozuk bir plaktan çıkan ses gibi tekrarlanıp duruyordu. Düşünmeye engel olamıyordum. Bütün zihnim sözleri bas bas kulağıma bağıırıyordu sanki. Bunun anlamını düşünmek istemiyordum.

"Onun yanında mıydın?" Gözlerimi duyduğum sesle anında açtım. Aaron yatakta oturuyordu. Banyodan çıkmış olacak ki gece yattığında giydiği giysileri giyinmişti. Saçları her kurutmada olduğu gibi yine kabarmıştı. Bu onu daha da tatlı gösteriyordu. Ama şuan ki yüz ifadesi tatlı olmaktan çok uzaktı.

"Evet." Yüzü bugün yine ikinci kez acı dalgasıyla kavruldu. *Çünkü kardeşime tekrar ihanet etmekten kokuyorum.* Sözler tekrar canlandı zihnimde. Ona doğru hızlı adımlarla ilerledim. Yatağa onun yanına oturdum. "Onunla aramızda düşündüğün gibi bir şey yok ve olmayacakta." Kendimden emin bir ses tonumla konuşuyordum. Dizinin üstünde ki elini tuttum. "Söz veriyorum." *Çünkü kardeşime tekrar ihanet etmekten kokuyorum.* Evet, bu cümleye rağmen söz veriyordum. Ben Nadia gibi değildim. Ben hissetmediğim halde Aaron'u bu şekilde üzmeye dayanamazdım. Çünkü o çok temizdi. Bembeyazdı, bir kar tanesi kadar. Bakışları bana döndü. "Sana güveniyorum." Güven öylece verilmezdi, kazanılırdı. Ve kaybettiğinde bir daha asla geri dönüşü olmazdı. Ölüm gibi, bir daha geri dönemezdin. Aaron yorgunlukla kafasını boynuma gömdü. Boynumu uzunca bir süre kokladı. "Biliyor musun?" Kafamı ona doğru eğdim. Temiz saçları çeneme çarptı. "Yaşamamana rağmen çok güzel kokuyorsun." Tekrar çekti kokumu içine. "Çok güzel." Diye mırıldandı. Saçını öptüm, onu rahatlatacağını biliyordum. İkimizde kitap hakkında konuşmadık. Konuşmak istemiyorduk bu konuda. Aaron yatağa uzanarak beni de göğsüne çekti. Bu sefer o benim saçlarımı okşamaya başladı. "Beni kurtarmaya çalışmanı istemiyorum." Saçlarımı yumuşakça okşayan eli durdu. "Boşuna konuşuyorsun." Hiçbir şey söylemedim.

Kendime eğer kurtarma olayı işe yaramazsa ondan uzak duracağımı söylemişim. Şimdi de kurtulmak istemiyordum ve geri kalan hayatını gereksiz bir hayalet için üzülererek, acıyarak geçirmesini istemiyordum. Yaşamayan, nefes almayan bir şeye daha fazla bağlanmasını istemiyordum. Ben insanları öldürmüştüm, yakmışım. Ben acımasız bir katildim. Cezam da sonsuzluktu. Cezamı çekecektim. Sonsuz olacaktım, sonsuzluk olacaktım. Her bir saniye yeniden ölecektim. Geçmişimi hatırlamıyordum. Bir hafta önce dahi hatırladığım şeyler yoktu. Sanki beynimin reset tuşuna basılmıştı. Evet, bunu Aaron dan öğrenmişti. Bana bilgisayar bile kullanmayı öğretmeye çalışmıştı. Beni yaşatmaya ve insanlara benzemem için çabalamıştı. Bana değer veriyordu. Birisi tarafından değer görmek güzeldi ama bana değer veremezdi. Aaron'un bana karşı olan hislerinin gün geçtikçe arttığını görebiliyordum. Ona bunu yapamazdım, bana daha fazla değer vermesine engel olmalıydım. Onun o masum hisleri hiçbir zaman karşılık bulamazdı benim tarafımdan, acı çekerdi. Onun mutlu olmasını istiyordum, hak ediyordu. Bir hayaletin peşinde boşça beklemesini istemiyordum. Hayatına geri dönmeliydi. Ve bir karar verdim. Aaron'un kollarında son gecemi geçirdim.

Sabah olmuştu. Şimdiye kadar sadece düşünmüştüm, uyumamıştım. O beni bu eve geldiği ilk andan beri görüyordu, ona görünmek istemediğim zamanlar bile görüyordu. Ama şöyle bir şey vardı; Ben gerçekten ona görünmemeyi istemiş miydim? En çok istemediğim zaman bile içten içe onu beni görmesini, hissetmesini istiyordum. Ama artık değil, artık istemiyordum. Hem de hiç. Onun hayatını daha fazla çalmak istemiyordum. Onun beni görmesini istemiyordum. Birden Aaron'un beni saran kolları içimden geçerek boşluğa düştü. Tam şuan ona karşı görünmez olmuşum, ilk defa beni göremiyordu. Beni belki de bir daha göremeyecekti. Benim yokluğumu anlamış gibi kımıldandı, gözlerini kırıştırarak açtı. Kolları arasından çıkmamla uyanmıştı. Gözleri sersemce etrafta gezindi. Beni arıyordu gözleri. Gözlerini her kalktığında yaptığı gibi ovuşturarak ayağa kalktı. Oda da ki küçük banyoya girdi önce. Bende ayağa kalktım, beni şuan Aaron gerçekten göremiyordu. Onu takip ettim. Yüzünü yıkıyordu. Yüzünü yıkadıktan sonra üstünü dahi değiştirmeden yanımdan geçerek odadan çıktı. Bende hemen arkasından çıktım. Tepkisini görmek istiyordum. Salona indi, beni burada bekliyor olacak ki kaşları çatıldı. Etrafa bakındı tekrar. Sonra mutfığa gitti. Beni orada da göremeyince soğukkanlılığını koruyarak dün gece açık kalan duvar arasına girdi. Çok geçmeden oradan da çıktı. Bu evden çıkamayacağını biliyordu. O yüzden hala endişeli görünmüyordu. Alt katta ki bütün odalara baktı sabırla. Sonra üst kata çıktı Damian'ın odası dışında bütün odalara baktı tekrar. Benim daha önce kaldığım tavan arasına dahi baktı. Yavaş yavaş endişelenmeye başlıyordu. Sanki çok değerli bir şeyini kaybetmişçesine bir telaşla arıyordu beni. En sonunda Damian'ın odasının önünde durdu. Bütün evi gezmişti ve beni

bulamamıştı. Benim orada olduğumu düşünüyordu belki de şuan adı kadar emindi. Zorlukla yutkundu, yüzünde acı vardı. Onu bunu yaşattığım için kendimden nefret ediyordum ama bunu onun için yapmalıyım.

Damian'ın kapısını hiddetle açtı. Beni görmeyi bekleyerek etrafına bakındı. Yatağında yatan Damian'a baktı. Beni göremeyince Damian'ın banyosuna ilerledi. Orada da yoktum. Damian her şeyden habersiz uyuyordu. Aaron beni burada da göremeyince yüzünde şok dolu bir ifadeyle boşluğa düşmüşçesine etrafına anlamsız gözlerle baktı. Damian'ın odasının kapısını az önce açtığı hıza nazaran yavaşça kapattı. Omuzları çökmüştü. Ne yaptığımı anlamıştı. Odamıza girdi. Ben onu nereye giderse gitsin takip ediyordum. Direk güç bulamıyormuşçasına kapının yanında ki yere çöktü. Duvara yaslandı. Birden hiç beklemediğim anda bağırdı.

"Sen bencilin tekisin." Gözünden bir yaş süzüldü. "Ne yaptığını biliyorum." Aynı hiddetle bağırmaya devam etti.

"Nasıl yapabildin?" Sesi az önceye nazaran çok daha kısıktı, fısıldıyordu. "Bunu bana nasıl yapabildin?" Bir damla daha düştü. Onun gözyaşının nedeni olmaktı ama bu onun içindi.

"Hiç beni düşünmedin mi?" Diye sordu tekrar. "Beni duyduğunu biliyorum." Kızaran gözlerini kırıştırdı. "Beni nasıl sensiz bırakırsın?" Yanaklarını sildi ama sildiği gözyaşları yerini yenilerine bıraktı. Tam önünde diz çöktüm. Elimi yanağın silmek istercesine uzattım ama ona dokunamayacağımı biliyordum. Bu onun için en iyisiydi. Beni hayatından çıkarmak onun için en iyisiydi. "Seni seven adamı nasıl sensiz bırakırsın?"

Merhaba millet, öncelikle hepinizin yorumları için ayrı ayrı teşekkür ediyorum. Bazen hepsine cevap yazacak vakit bulamıyorum ama hepsi benim için fazlasıyla değerli. Yorumlarınızı okuduğum zaman ciddi anlamda motive oluyorum bunun için size teşekkür ederim.

Bu bölümle alakalı aklınızda bazı soru işaretleri olabilir diye düşünüyorum. Özellikle Aaron'un Freya'yı artık görememesi gibi. Aklınıza takılan herhangi bir soru olursa yorum veya mesaj atabilirsiniz. Umarım bölümü beğenmişsinizdir.

Bir daha ki bölümde buluşmak dileğiyle, kendinize iyi bakın.

28: GÜZEL ADAM

Tam bir hafta. Tam bir haftadır ona görünmüyordum ama o her gece umutla konuşuyordu. Her gece onun yanında yatıyordum ama o bilmiyordu. Belki de biliyordu, emin değildim. Çünkü her gece yatmadan önce "Orada olduğunu biliyorum." Diyerek konuşmaya başlıyordu. O bensizde yaşayabiliyordu ama kararsızdım. Bencil olan kısmım ona geri dönemi haykırıyordu. Mantıklı tarafım, ona hissetmeyen kalbimle değer veren tarafım ise çıkma diyordu. Uzun zaman sonra ilk defa ikilemde kalmış gibiydim ne yapacağımı bilmiyordum.

Aaron yine yanımda uyanıyordu ama o bunu hissetmiyordu. Onunla konuşmak istiyordum. Onunla konuşmadığım şu bir haftalık zaman diliminde sanki o gelmeden önceki halime dönmüş gibiydim. Bir hayvandan farkım kalmamıştı, hayır hayvanlar hissedebiliyordu. Ben daha değiştim. Bir ucube gibi.

Aaron banyodan çıkmıştı. Asla bu odada soyunmuyordu, biliyordu. Beni göremese de hissediyordu. "Bugün Finn gelecek." Boşluğa konuştu. "Seni sordu ve kısa bir süreliğine bir arkadaşına gittiğini söyledim. Çünkü geleceğini biliyorum." Yatağa oturdu, tam yanıma.

"Nasıl görünmez olduğunu bilmiyorum ama kafayı yemek üzereyim." Onun bu huyu güzeldi. Duygularını saklama gereksinimi duymuyordu, saklayacak bir şeyi yoktu. Şeffaftı, temizdi. "Daha ne kadar bunu bana yapacaksın, kendine yapacaksın?" Konuşuyordu belki de onu duyduğumdan bile emin değildi ama konuşuyordu. Benim için konuşuyordu. Bir ihtimal belki onu duyuyorum diye konuşuyordu. "Seni özledim." Kafasını sanki tam yanında oturduğumu biliyormuş

gibi bana çevirdi. Kehribar rengi gözleri özlemle parlıyordu. "Sende mi gideceksin?" Bunu öyle bir sormuştu ki eğer hissediyor olsaydım bir saniye olsa dayanamayarak ona görünür ve kendimi kolları arasına atardım.

Tekrar kafasını önüne çevirdi. "Biliyorum, öğrendiğin şeyler kolay değil ama bunu bize yapma, bana yapma." O cesurdu, özlemine hiç düşünmeden dile getirecek kadar cesurdu. Eğer onun konuşmasını biraz daha dinlersem görecekdim.

O bakışlarına, özlem dolu ses tonuna ve söylediği şairane sözlerle dayanamıyordum. Günlerdir hiç gitmediğim Damian'ın odasına gitmeye karar verdim ve Aaron'a son bir bakış atıp Damian'ın odasına doğru hızlı adımlarla ilerledim. Eğer yavaşlarsam dönerdim ve ona sarılırdım.

Damian yaralı elleriyle bilgisayarında bir şeyler yazıyordu.

Ona görünmez olmamıştım ki olsam da bir farkı yoktu.

Aaron'a görünemediğim bu süre müddetinde onunla da hiç konuşmamıştım. Şimdi neden buradaydım ona da bir fikrim yoktu. Sanırım cam içindi. Cam sanki özgür kılıyordu beni. Sanki bir adım atsam dışarıdaymışım gibi.

Damian'ın donuk bakışları üzerimde gezindi. O söylediği sözü hala unutamamıştım. "Ne istiyorsun?" Sözleri de bakışları kadar soğuktu.

"Camını aç." İlk önce söylediğimi algılayamayarak baktı sonra ise cama baktığımı görünce hafifçe kaldırdığı kaşlarını indirdi.

"Neden böyle bir şey yapacağım?" Biraz kardeşine benzese ne olursa sanki. Kardeşinin tam zıttı bir karaktere sahipti. Ne dış görünüşleri benziyordu ne de içleri. Biri mükemmeldi diğeri ise serseri.

"Çünkü iyi birisin?" Ruhsuzca güldü.

"Eğer Aaron'a görünürsen tekrar, evet bunu yapabilecek kadar iyi bir insan olabilirim." Bilgisayarında az önce açık olan sayfayı kapattı ve bana döndü.

"Neden bunu istiyorsun?" Elleri hala kızarıktı ama sargıyı çıkarmıştı.

"Görmüyorsun değil mi?" Ayağa kalktı. "Aaron seni seviyor, seninde ona karşı boş olduğunu zannetmiyorum neden yapıyorsun bunu?" Cevabını vermekte gecikmedim.

"Ben hissetmem ona karşı bir şey istesem de hissedemem. Bunu onun için yapıyorum." Hiç beklemediği bir şey yaparak bana doğru yürüdü.

"Onun yararına hiçbir şey yaptığın yok." Yüksek sesle bağırıyordu. "Ancak canını yakıyorsun. Nadia ve beni öğrendiğinde bile bu kadar çökmemişti. Canı yanıyor ne kadar zayıfladığının farkında değil misin?" Kardeşini bu kadar düşündüğünün farkında değildim. Evet, Aaron zayıflamıştı ve biraz da çökmüştü. Gözlerinin altında sürekli morluklarla dolaşıyordu sürekli yorgundu sanki. Bunların hepsini ona nasıl yapabiliyordum? Nasıl kendini bana bu kadar kaptırmıştı anlayamıyordum. Damian'ın sözleri artık o kadarda emin olmadığım görünmezlik planımı sarsıyordu. Aaron gözümün önünde çürüyordu, benim yüzümden. Ve Damian tekrar araladı ne dolgun ne de ince olan dudaklarını.

"O sana âşık." Bana olan sevgisini görebiliyordum ama bu aşk kadar ileri bir duygumuydu emin değildim.

"Ona karşılık veremem." Damian yaralı elini omzuma koydu.

"Verme, sadece yanında ol." Gözüm omzumda ki eline kaydı. Ardından çekti elini. "Onda açtığım yaraları sar, elimin yarasını sardığın gibi." Onun gözleri belki de hayatımda gördüğüm en güzel ya da ürkütücü gözlerdi. Bakışlarına bir sıfat yükleyemiyordum, çok başkaydı bakışları.

"Hem kitabın yarısını çevirmiştim ama senin bir yeri yaktığın hakkında hiçbir şey yazmıyordu." Sözlerini umursamadım. Gözlerim az önce omzumda olan eline kaydı. Elini tutup kaldırdım, yarasına baktım. Su toplamıştı bazı yerleri. Bir elimle su toplamış yarasına dokundum bilinçsizce. Gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum ama yaraların nerde olduğunu ezberlemişçesine iyi biliyordum sanki. Etrafımızı mas mavi tıpkı Damian'ın göz renginde bir ışık sardı. Elimle dokunduğum su toplamış şişkinlikler iniyordu. Damian gözlerini irice açmış yavaşça, ben dokundukça iyileşen yanık yarasına bakıyordu. Bunu nasıl ya da neden yaptığımı bilmiyordum. Bilinçlice yapmıyordum, sadece yapıyordum. Bütün yaraları iyileştikten sonra ellerimi çektim elinden. Diğer elini aldım, bu sefer diğer elinde ki yaralar da iyileşmeye başladı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Bilmiyordum. Damian kontrolcü bir adamdı. Her şeyi kendi bildikleri doğrultusunda ilerlemesini istiyordu ama onun sorduğu her sorunun cevabını bende deli gibi arıyordum.

Birden tiz zil sesi evde yankılandı. Damian dan birkaç adım uzaklaştım. Az önce bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum ve Damian'ın soru dolu bakışlarının altında kalmakta istemiyordum. Odadan çıktım arkamda bir adet şaşkın Damian bırakarak. Ben uzun koridorda ilerlerken Aaron'da bize ait olan odadan çıkmıştı. Bende bir haftadır o evdeyken sürekli yaptığım gibi peşinden gittim. Aaron kapıyı açtı, Finn'i görünce günlerdir yüzünde hiç görmediğim bir gülümseme oluştu. Finn'e kollarını açtı ve erkekçe kaba bir sarılma yaptılar. Finn tek değildi. Yanında daha önce hiç görmediğim iki güzel kız vardı. İlk önce yanın da ki esmer kızı gösterdi.

"Orva Raven." Diyerek kısaca tanıttı esmer kızı ve sonra diğer kumral kızı gösterdi. "Helen Sahsa." Aaron kibarca iki kızla da el sıkıştı. "Kızlar Aaron'u zaten tanıyorsunuz." Diyerek içeri girdi Finn. Kızlarda Finn'in peşinden eve girdiler. Eğer Aaron beni görüyor olsaydı güzel güzel giydirip arkadaşlarının yanında oturmamı isterdi. İnsanlarla kaynaşmamı seviyordu. Helen içeri girerken Aaron'a uzunca bakmıştı.

Aaron'un bakışlarından anladığı kadarıyla o sadece Finn'i bekliyordu. Kızlar salona geçerken Aaron, Finn'in yanında durdu ve kızların duymayacağı tonda fısıldadı.

"Tek olacağımı zannediyordum?" Finn çapkınca gülümsedi.

"Dalga mı geçiyorsun? Bence baya iyiler ve Helen sırf sen ona hastanede ilk yardım yaparsın edersin diye kolunda upuzun yara açan kız. Ne şans ki o gün izinliydin." Bu kız sırf ona yakın olabilmek için yara mı açmıştı vücudunda? İşte bu psikopatlıktı.

"Bu o mu?" Finn göz kırparak kızların yanına geçti. Esmer olanın yanına oturup kolunu omzuna attı. Aaron da sıkıntılı bir nefes verip Helen denen kızın yanına geçmek yerine tekli koltuğa oturdu. Bende yapacak bir şey bulamayarak tekli koltuklardan birine oturup onları seyretmeye başladım.

Helen'in gözleri sürekli Aaron'a kayıyordu. Güzel bir kızdı Aaron'a yakınlaşmak için neden böyle bir şey yapmıştı anlam verememiştim. İstese pekala da istediği erkekle olabilirdi. Aaron'la mı olmak istiyordu yani benim Aaron'um?

Uzunca geçen dakikalar birbirini kovalarken Aaron'un tekli koltuğu yerini boşluğa bırakmıştı ve kızın yanına geçmişti. İçiyorlardı ve ortada eğlenceli –onlar için- bir muhabbet geçiyordu. Aaron'un eline içki bardağı değil de kahve bardağı yakışıyordu. Kız ne zaman komik bir şey olsa Aaron'a bakarak

gölüyordu ve dakikalar geçtikçe aralarında ki mesafeyi azalttığının da farkındaydım. Belki de hiç görünmemeliydim o bensizde mutlu olabiliyordu. Belki de bu kız ona ilaç olacaktı, yaraların saracaktı. Başka bir kız. Birden kaşarlığım çatıldığını fark ettim. İyide ben kaşarlığımı çatmazdım ki. Birden esmer kızın telefonu çalmaya başladı. Adını hatırlayamadığım esmer kız Finn'in yanından kalkarak diğerlerinin yanından uzaklaşıp konuşmaya başladı. Ona odaklanmayıp kızın Aaron'un omzuna gülerken koyduğu eline takıldı.

Ona neden bu kadar yakınlaşıyordu ki? O Aaron'du. Bir tarafım bana onun da bir erkek olduğunu fısıldıyordu.

Esmer kız geri döndü. "Finn benim acilen dönmem gerek. Beni bırakır mısın eve?" Finn hemen kafasını sallayıp ayağa kalktı. Aaron'la onlarla birlikte kalktı ayağa. Esmer kız çantasını almak için uzandı. O an Aaron ve Finn vedalaşıyorlardı ve esmer kızın Helen'e göz kırptığını görmemişlerdi. Ama ben görmüştüm.

Helen kalkmadı, gitmedi onlarla. Gitmesi gerekirdi. Aaron onları kapıya kadar uğurlayıp eski yerine oturdu, kızın yanına. "Umarım rahatsız etmiyordumdur?" Aaron kafasını gülerek iki yana salladı.

"Saçmalama ne rahatsızlığı." Kız biten içki bardağını bıraktı. "İster misin?" Kız dolgun alt dudağını dişlerinin arasına alarak onaylarcasına kafa salladı. Aaron elinde ki içki şişesinden kızın bardağına doldurdu. Kız bardağı almak için uzanırken sıyrılan gömleğiyle kolunda ki uzun ince yara ortaya çıkmıştı. Gerçektende kız kendisine zarar vermişti. Aaron'un da gözleri yaraya takılmıştı. İşaret parmağıyla kızın kolunu işaret etti. "Ne oldu?" Kız utanarak gömleğinin kolunu çekti. "Ufak bir kaza." Aaron başka bir şey söylemeyerek kızın üstüne gitmedi. Sonra içmeye devam ettiler.

Burada ne yapıyordum hiçbir fikrim yoktu. Sadece Aaron bana gerçekten âşık mıydı merak ediyordum. Kızla uzun zamandır konuşuyorlardı. Nerdeyse her konudan konuşmuşlardı. Ben ise koltukta bağdaş kurmuş onları seyrediyordum. Kızın eli birden Aaron'un yanağına gitti. Dudaklarına Aaron'a yakınlaştırdı. Onu öpecekti. Kız onu öpmek için biraz daha eğildi. Aaron onu itmiyordu. Tam Aaron da ona yakınlaşacak derken hızla kendisini geriye doğru çekti.

"B- ben özür dilerim." Diyerek iyice uzaklaştı koltukta kızdan. Kız bun beklemiyor olacak ki şaşkınlıkla Aaron'a bakıyordu.

"Bak seni incitmek istemem ya da gururunu da kırmak istemem." Diyerek uysal bir tonda konuştu Aaron. "Cidden sen çok güzel bir kızsın, aptal ya da başkasını sevmeyen her erkekle olacağını düşünüyorum." Kız gözlerini kırpıştırarak utançla kafasını önüne eğdi.

"Özür dilerim." Diyerek mırıldandı utanç içinde. "Sen hangi kısımdasın aptal olan mı yoksa âşık olan mı?"

"Âşık olan." Diyerek hiç düşünmeden cevap verdi. Ben den mi bahsediyordu? Belki de Nadia'dan söz ediyordu. "Karşılık bulmam belki imkânsız ama seviyorum."

"Sana karşı hiçbir şey mi hissedemez?" Aaron acıyla güldü.

"Umarım bir gün hisseder." Kız ayağa kalktı.

"Ben gitsem iyi olacak." Aaron'da onunla birlikte ayağa kalktı.

"Seni evine bırakmamı ister misin?"

"Gerek yok, teşekkür ederim. Sen çok naif bir adamsın Aaron.

Beni reddettin ama hiç bu kadar güzel reddedilmemiştin."

Diyerek gülsü kız. Aaron da tebessüm etti. Kız çantasını alıp Aaron'un eşliğinde kapıya ilerledi. Tam kapıdan çıkacağı sırada durdu, Aaron'a döndü. "Onun adı ne peki, kızın?"

"Freya." İsmim belki de ilk defa bu kadar güzel telaffuz edilmişti. İlk defa bu kadar güzel bir cümle için kullanılmıştı adım. Aaron bana gerçekten âşıktı. Aaron çok güzel adamdı, güzel seviyordu. O benim bu güne kadar gördüğüm en iyi kalpli insandı şüphesiz. O kadar güzel seviyordu ki hissetmeyen kalbim bile istiyordu sevgisine karşılık vermeyi. Aaron yıllar sonra benim tek tutunacak dalım olmuştu ve o dal beni kendisine çekmeye çalıştıkça ondan uzaklaşmıştım. Aptalın tekiydim.

Kız son kez Aaron'a gülümseyerek evden çıktı. Bende ayaklanarak Aaron'un karşısına geçtim. Ona görünmek istiyordum, ona deli gibi görünmek istiyordum. Aaron birden karşısında beni görünce yerinden hafifçe sıçradı. Ardından yüzünden ağır bir özlem dalgası geldi geçti. Bana doğru hızlı adımlar atarken ben ona daha hızlı adımlar atarak tam dibinde hiç düşünmeden durdum. Dudaklarını hissetmeyeceğimi bile bile öptüm büyük bir hevesle. Belki ben hiç hissedemeyecektim ama o hep onu nasıl öptüğümü hissedecekti. Öpüşüme aynı şekilde karşılık veriyordu. Bütün bedenlerimizi beyaz bir ışık esir almıştı. Bu büyü bir andı. Öpüşü, sadece saf sevgi ve özlem kaplıydı. Beni bırakırsa ölecekmiş gibi öpüyordu. Gözlerim açıldı ve kapalı gözlerinin arasından düşen bir damla yaşı görmüştüm. O yaş sadece çenesinden aşağı değil hissetmeyen kalbime de dokunmuştu

Bölüm kısa, farkındayım ama bu bölümleri sadece fırtınadan önce ki sessizlik gibi görebilirsiniz. Benim için fazla durgun bölümler ve hep böyle kalmayacağını bildirmek istiyorum. Sadece biraz sabırlı olun ve her türlü eleştiri veya yorumunuza açığım. Bölümü hemen yayınlamak istedim ve kontrol etmeye fırsat bulamadım eğer bir yanlışım varsa affola. Kendinize iyi bakın.

29: DOĞUM GÜNÜ

Başlangıçlar korkuturdu. Hiç bilmediğin bir şeye adım atmak ve o yolda karşına ne çıkacağını bilmeden yürümek korkuturdu. Aaron'la yeniden bir başlangıç yapıyor gibiydik ama korkmuyordum çünkü o vardı. Yolda karşıma çıkan engelde bana kalkan olacağını biliyordum. Aaron yıllar sonra koşulsuz şartsız hissetmeyen kalbimin ilk güvendiği insandı. Hissedemediğim sıcaklığına alışmıştım. Onunla olmak güzeldi, o güzeldi. O mükemmeldi. İyi kalpli, doktor ve düşünceliydi. Dünyada onun gibi insanların fazla olduğundan şüpheliydim. Ben o kadar kötü bir insansam Aaron'a nasıl sahip olabilmiştim bilmiyordum. Ona sahip olmak için ne kadar büyük bir şey yapmış olduğumu bilmiyordum ama o benim başıma gelen en iyi şeydi.

Düşüncelerimle kafamı biraz daha boynuna gömdüm. Aaron bu hareketimden hoşlanarak kıkırdadı. Çenesinin altında ki saçlarına küçük bir öpücük kondurdu. Okuma gözlüğü takmıştı, siyah ve kalın çerçeveli gözlükler ona çok yakışmıştı. Bir saati aşkın bir süredir beni bacaklarının arasına almış loş ışıktaki kitap okuyordu.

"Sıkıldım." Kitabı kapatıp elinden bıraktı. Ardından gözlüğünü çıkardı.

"Sevmedin mi?" Kitabı bıraktığı kolları belime sarıldı şimdide.

"Sevdim ama bu kadar yeter, yarın işe gideceksin. Yorulma." Belimin yaşlı olduğu yapılı göğsü yukarı aşağı hareket etti. Derin bir nefes almıştı.

"Sen yanımdayken yorulmuyorum." Kafasını bana doğru eğdi.

"Yalancı, sabahları yataktan çıkarken görüyorum seni." Göğsü yine hareket etmişti, bu sefer gülmüştü.

"Olsun, değer." Bacağımın üzerinde duran elini tuttum. Uzun bir süre böyle kaldığımızda beyaz ışık kesiliyordu ve ışık çoktan kesilmişti. Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. Telefonunu eline aldı.

"Fotoğraf çekelim mi?" Daha önce hiç Aaron'un çektiği tarzdan fotoğraflar çekmemiştim. Bu cihazlar çok değişti. Teknoloji şu son bir buçuk asırda akıl almaz derecede ilerlemişti. Aaron kameraya girmişti, ekranda kendimizi görüyorduk. Çok ama çok değişti. Bunları nasıl yaptığını aklım almıyordu.

"Bu nasıl yapılıyor?" Aaron omuz silkti.

"Neler yaptıklarını bir bilsen buna şaşırırmazdın." Elinde tuttuğu telefonun açısını düzeltti. "Poz ver." Yüzünü yüzümün hizasına getirdi. "Biraz gül, dövecekmiş gibi bakıyorsun."

Sözlerinin üzerinde yüzümde kocaman bir gülümseme oluşmasını sağladım. Ben fotoğrafı çekeceğini zannederken birden yanağımı hafifçe ısırdı. Aynı anda telefonda ses geldi, bu şekilde fotoğrafımızı çekmişti. Güzel çıkmıştık. Aaron çok geçmeden bir tane daha çekti. Bu sefer kafasını yine çeneme yerleştirmişti. Ona ayak uydurmaya çalışıyordum. Birkaç tane daha farklı pozdan çektikten sonra bıraktı çekmeyi. Telefonu indirip anlamadığım birkaç şey yaptı. Ardından ekranı kapattı ve bana çevirerek tekrar açtı. Yanağımı ısırdığı fotoğraf duruyordu açılış ekranında. "Böyle daha güzel oldu." Birden ekrana bakarken gülümsemesi soldu.

"Ne oldu?" Telefonun ekranını kapattı ve yanında ki şifonyere bıraktı.

"İki gün sonra doğum günüm, ailemle geçirdiğim doğum günleri geldi aklıma." Aile, kutsal ve özel bir kavramdı. Ailemi nasıl kaybettiğimi de artık hatırlamıyordum.

"Nasıl geçirirdin?" Yüzünde buruk bir gülümseme oluştu.

"Her doğum günümde sözde sürpriz yaparlardı ama her yıl yapacaklarını bilirdim. Onlar gittiğinden beri hiç kutlamadım. Kutlayacak bir ailem yok artık." Bu konuda ne kadar hassas olduğunu görebiliyordum. İçi acıyordu. Eğer Damian'ın sebep olduğunu öğrense ne yapardı tahmin edemiyordum.

"Damian var." Dedim ve çok geçmeden saçmaladığımı farkına vardım.

"Damian eskiden bile kutlamazdı. Doğum günlerinden nefret eder. 'Sadece bir yaş daha yaşıyoruz neresi güzel bunun?' Der her seferinde." Damian soğuk bir karaktere sahipti Aaron'un tam aksine. Aaron ailesiyle kutladığı doğum günlerini özlemişti, bakışlarından belliydi. Ona ailesini vermesem de bir doğum günü hazırlayabilirdim. Damian dan yardım isteyecektim. Belki deni kovacaktı ama tek çarem oydu. Aaron'u mutlu etmek istiyordum, onun mutlu olmaya herkesten daha çok hakkı vardı.

"Uyulalım artık, geç oldu."

Aaron evden çıkar çıkmaz Damian'ın odasına çıktım hızla. Kapıyı hiç çalmadan içeri girdim. Zaman yoktu. Gözlerim odada gezinirken onun yatakta olduğunu gördüm. Üzerinde siyah kolları olmayan bir tişört vardı. Ve de bir yorgan. Saat fazlasıyla geçti uyanmak için. Uyuşuğun tekiydi. Odanın kapısını kapattım. Ona doğru ilerledim, tam yanına oturdum. Saçları birbirine girmiş ve uykusunda bile kaşları çatıktı. Böyle giderse alnı erkenden kırışacaktı. Omzundan dürttüm. "Uyansana, akşam oldu." Kaba bir şekilde dürttüm. Tepki vermeyince yine dürttüm. "Uyan dedim." Kımıldandı ve gözleri titredi. "Kime diyorum?" Mavi gözleri açıldı ama öfke doluydu. Beni görünce tısladı sinirle.

"Kızım sabah sabah iş mi yok ne istiyorsun?" Yüksek sesle konuşmuştu. Uyanır uyanmaz bağırarak enerjiyi nereden bulmuştu bir fikrim yoktu.

"Yardım edeceksin bana." Alayla güldü. Yataktan kalkma gereği duymadan yorganına biraz daha sarıldı.

"Çok komiksin." Yapmacık bir şekilde güldü ve aniden tekrar soldu. "Şimdi defol." Gözlerini tekrar kapattı.

"Yarın Aaron'un doğum günü ve ona bir şeyler yapmak istiyorum. Yardım et." Tepki vermedi, gözleri kapalıydı ama beni duyduğunu biliyordum. "O senin kardeşin, belki aranızda ki buzları da eritirsiniz. Bu ona iyi gelecek." İlk önce bir gözünü açtı ardından diğer gözünü. Yorganını üzerinden atarak doğruldu yatakta.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sadece doğum günlerinde ne yapıyorsa onu yapacaksın." Doğum günleri hakkında, özellikle yirmi birinci yüz yılda ki doğum günleri hakkında pek bir bilgim yoktu. "Onun arkadaşlarını da çağırmanı istiyorum ve onun için bir sürpriz hazırlamak istiyorum."

"Neymiş?"

"Kitabı çevirmek istiyorum." Kitabın çevirdiğimiz kısımlarını atmasaydım belki de her şey daha kolay olurdu ama atmıştım artık. Çok değil, sadece birkaç gün önce ateşe attığım kitabı çevirmek istiyordum. Aaron için.

"Doğum günü yarın. Nasıl yetiştireceğiz?"

"O yüzden erken kaldırdım ya." Sıkıntıyla derin bir nefes çekti, bana ters bir şekilde baktı uzunca. Sanki öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu ama yardım edecekti. Aaron'u önemsiyordu.

Ayağa kalkarken "Baş belası." Diyerek fısıldadığını duymuştum.

Kitabın yarısını bile çevirememiştik ve akşam olmak üzereydi. Bütün işleri yarına kadar yapmak imkânsız gibiydi. Uzun zaman sonra ilk defa zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Damian yine çevirdiklerini bana söylemeden yazıyordu. Kitap kalındı ama az sayfa vardı. Kalın olmasının nedeni büyük ihtimalle deriydi. Ama sayfalarda çok fazla kelime vardı. "Hızlanmalıyız yoksa yetiştirmenin imkânı yok." Damian'ın bu kadar çabaladığını görmek değışikti. Uğraşıyordu, çabalıyordu kardeşini geri kazanabilmek için. Gözlerini kısmış zorlukla çevirmeye çalışıyordu. Yorulmuştu, saatlerdir aralıksız çalışıyorduk. Kitabı Aaron gözden uzak bir yere kaldırmıştı ama bulması ikimiz için pek zor olamamıştı. Damian bir işle uğraşırken bütün dikkatini ona veriyordu. Umursamaz görünse de yaptığı iş o an onun için dünya da ki en önemli iş haline geliyordu. O an onun ne işle uğraştığını merak ettim. Aaron doktordu, insanlara yardım ediyordu. Peki, Damian ne yapıyordu? Aklıma takılsa da sormadım. Bakışlarımın onun üzerinde olmasından rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatarak bana baktı. "Biliyorum, çok dikkat dağıtıcıyım ama kitabı yetiştirmemiz gerek." Dediğini yaparak kelimelerin üzerinde ellerimi gezdirmeye devam ettim. Birden durdum, o da benimle birlikte yazmayı bıraktı. "Neden böylesin?" Onu ilk gördüğümünden beri bunu merak ediyordum. Bakışlarına üzerime çevirdi. "Nasılım?" "Soğuk, umursamaz, ukala, kendini beğenmiş ve başka bir sürü şey. Sen bir insansın, güldüğün zaman sayısı o kadar az ki. Nasıl böyle oldun?" Sorumu sonuna kadar dinledi ama cevap vermedi. Duymazdan geldi. Aynı zaman da konuşkan da değildi. O bana benziyordu, hissetmiyor gibiydi. Ama dış

etkileri hissedebileceğini biliyordum. Onun içi buz tutmuştu, benim içim ise kül olmuştu. Aramızda ki tek fark buydu. Aaron'un arabasının sesini duyana kadar ikimizde devam ettik hiç ara vermeden. Hala nasıl yetiştireceğimizi bilmiyordum. Damian kitabı ve masanın üstünde ki defter yapraklarını aldı. O ben olmadan çeviremezdi ben de o olmadan çevirmezdim. Değişikti ama Aaron'la bir kelime bile çevirememişken şimdi Damian'la kitabın yarısına kadar yeniden çevirmiştik.

"Gece odama gel."

"Ne?" Omuz silkti.

"Uyut onu gel işte yoksa kitabı falan çeviremeyiz. Emin ol yetiştirmek umurumda değil, bu senin hediyen, keyfin bilir." Kapının açılmasıyla Aaron onu görmeden yukarı çıktı. Aaron üzerinden ceketini çıkararak bana doğru gülümsedi eve girer girmez. Ona yanına yürüdüm bende. Kapıyı kapattı. Yanıma yakınlaştı yavaşça. Öptü alnımı. Çok güzel öpüyordu, narin öpüyordu. Sanki biraz bastırса kırılacak bir oyuncakmışım gibi öpüyordu.

"Günün nasıl geçti?" Ona tabi ki de nasıl geçtiğini söyleyemezdim. Yarın ona hazırladığım şeyi görünce mutlu olacağını biliyordum. Aaron küçücük bir şeyle bile mutlu olabiliyordu. Damian'ın aksine. Damian'ın hiçbir zaman mutlu görmemiştim.

"Güzeldi. Senin?" Elini belime yerleştirdi, beraber salona doğru yürüdük.

"Yorucu." Kısa bir cevap vermişti. O kitabı yaktığımdan sonra hiç kitap konusunu açmamıştı. Bana zaman tanıyordu. Yarın o kitabı çevirdiğimizi gördüğünde nasıl bir tepki vereceğini tahmin edebiliyordum sanırım. Peki, o kitabı çevirdikten sonra ne olacaktı benim akıbetim? O kitap gerçekten bir kurtuluş muydu benim için? Bunlar sadece bekleyerek alabileceğim

cevaplardı. Beklemek, bir buçuk asırdır yaptığım şeydi. Artık önümde ki bütün zaman dilimleri kısa geliyordu, ben bir buçuk asrı yaşamıştım. Peki, sonsuzluğu taşıyabilir miydim? Hayır, yapamazdım. Belki de bu yüzden fikrim değişmişti. Belki de hak ediyordum bunu ama hiçbir acı sonsuza kadar sürmemeliydi. Hissedemediğim acı.

"Bitti." Damian kitabı kapattı. Kitabı çevirdikçe daha da hızlanıyordu. Her yazdığı kelimeyle değişen yüz ifadesini izliyordum. Bütün kitapta ne yazdığını biliyordu. İçinde kurtuluşum var mıydı biliyordu. Çevirdiği sayfalara ve kitaba boş gözlerle bakıyordu.

"Ne oldu?" Kafasını çevirdi, mavi gözleri kızarmıştı uykusuzluktan. Gözaltlarında morluklar vardı. Dudakları aralandı ama geri kapandı.

"Oku." Kafamı iki yana salladım.

"Sonra okuyacağım." Hazır değildim. Kitaba hayret içinde bakıyordu Damian. Şaşkındı, bozguna uğramıştı. Öne doğru eğildi, dirseklerini dizinin üstüne koydu. Büyük camından aydınlanmak üzere olan havaya baktı.

"Oku." Sanki bildiği tek kelime buymuş gibi konuşuyordu.

"Şimdi değil." Kafamı iki yana salladım. Onun bu hareketleri kitabın içinde en fazla ne yazdığını düşündürüyordu. Damian kitabın etkisinden çıkamamıştı. Saçlarını karıştırdı ve zorlukla bir nefes aldı.

"Okuman gerek."

"Sen sadece kurtuluş yolum var mı yok mu onu söyle."

Omzunun üzerinden bana baktı.

"Var." Ardından tamamen bana döndü.

"Peki, suçlu ya da suçsuz olduğuma dair bir şey yazıyor mu?" Kafasını aşağı yukarı salladı.

"Yazıyor ama söylemeyeceğim. Oku." Sürekli oku diye tekrarlıyordu. Yüzünü sıvazladı. Koltuğa yaslandı. Bir şeylere inanmaya güçlük çekiyor gibiydi. "Eğer kitap yansaydı, hayatının hatasını yapmış olacaktın." Çevirdiği sayfaları bana doğru uzattı. "Okuman gerek, hemen." Sanki okumadığım her saniye bir şeye geç kalıyormuşum gibi konuşuyordu.

"Okuyacağım ama Aaron'la." Bunu Aaron'la beraber okumak istiyordum. Onun yanımda olmasını istiyordum çünkü beni hiçbir şey için yargılamayacağını biliyordum.

Güneş ağaçların arasından doğmaya başlamıştı, büyük camdan vuran ışık huzmeleri Damian'ın saçlarına yansıyor. Koyu renk, siyah olan saçları güneşin altında kumrallaşıyordu. Damian gibi birini bile etkileyecek ne yazdığını merak ediyordum ama Damian okuduğundan beri bakışları değişmişti. Elinde ki sayfaları almadım.

"Ben gitsem iyi olur." Tepki vermedi, güneşin doğuşunu seyretmeye devam etti. Ama manzaradan daha çok odaklandığı düşünceleri vardı. Odadan çıktım. Saatler önce Aaron uyduktan sonra çıktığım odaya geri girdim. Kapıyı onu uyandırmamaya çalışarak hafifçe kapattım. Aaron'un yanına gitmek için bir adıma attım ama Aaron'un açık gözleriyle durdum. Uymuyordu. Her zaman sevimli olan yüzü şimdi sevimli olmaktan çok uzaktı.

"Onun odasında ne yapıyordun?" Kelimeleri öldürücü bir yumuşaklıkla, sakinlikle söylemişti. Ne cevap vereceğimi bilemedim. Sürpriz yaptığımı söyleyemezdim ya da başka bir şey. Aaron ondan uzak durmam için beni defalarca uyarmıştı. Sinirlenmesine şaşırmıyordum. "Cevabın yok mu dinliyorum seni?" Ben cevap veremeyince öfkesi arttı. Yataktan kalktı hızla. Damian'ın odasından sabahın köründe neden geldiğimle ilgili bir açıklama istiyordu ve haklıydı da. Ona cevap

vermedim. Aaron bana öfkeyle bakıp hiçbir şey söylemeden giysi dolabına yöneldi. Dolabının kapağını açıp eline rastgele bir şey aldı ve kapıya yöneldi. Eli kapının kulpuna gitmişti. "Nereye gidiyorsun?" Kafasını bana doğru çevirdi. "İşe." Güneş henüz yeni doğmuştu. Aaron'un gideceği zamana saatler vardı. Yanımda olmak istemiyordu. "Bu saatte mi?" "Bu saatte." Kapıyı açtı ve öyle bir şiddetle kapattı ki bir an kapının kırıldığını zannettim. Sanırım elime yüzüme bulaştırmıştım her şeyi. Damian ceketini giyindi, Aaron'un doğum günü için alışveriş yapacaktı. Pasta, süsler ve sırtarak söylediği içkileri alacaktı. "Arkadaşlarına haber verdin mi?" Portmantonun üzerinde ki anahtarlardan birini aldı. "Evet, Finn denen arkadaşına söyledim. Diğer arkadaşlarını da o getirecek." Kapıyı açtı, tam yürümeye başlayacağı sırada hafif yüksek selse adını seslendim. "Damian." Arkasını döndü. Yüzüme bıkkın bir ifadeyle bakıyordu. "Bana giyecek bir şey alır mısın?" Aaron'un bana aldığı bütün kıyafetleri giyinmişim, defalarca. Aaron'un beni güzel görmesini istiyordum. Bu gece onun için özel olmak istiyordum. Damian bana öyle bir bakmıştı ki hiç söylememiş olmayı diledim. "Boş versene. Unut gitsin." Hiçbir tepki vermedi ve açtığı kapıdan çıktı. Ne akla hizmet ondan böyle bir şey istemiştik ki? O bencilin tekiydi. Kapının kapanmasının hemen ardından yukarı çıkmaya başladım. Neden çıkıyordum bilmiyordum, ayaklarımı ben yönetemiyor gibiydim. Birden kendimi Damian'ın odasının önünde buldum. Kapının kulpunu yavaşça aşağı indirdim ve kapıyı iterek açtım. Hemen koltuğun üzerinde duruyordu çevirdiğimiz

sayfalar. Daha önce yaktığım kelimeler, benim kurtarıcım olacak sözcükler.

Koltuğa oturdum, hemen yanımda duran sayfalara elim tereddütle gitti. En sonunda elime aldım. Daha günler öncesinde yaktığım kitabı kendi ellerimle çevirmiştim. Bunu sadece Aaron için yaptığımı sorguluyordu bir tarafım. Kurtulmak istiyorsun. Diye fısıldıyordu kulağıma. Hak etmiyordum ama istiyordum. Nefesi ciğerlerime doldurmayı istiyordum, özgür olmak istiyordum, ağlamak istiyordum, gülmek istiyordum, ölmek istiyordum, yaşamak istiyordum. Bunların hepsini isterken, hepsine deli gibi açken hangi mantıkla atmıştım kitabı ateşlere. Damian kurtuluşumun olduğunu söylemişti. Bedeli ne olacaktı ya da nasıl olacaktı? Bilmiyordum. Bilmediğim şeyler o kadar fazlaydı ki, sırlar ve bilinmezlik o kadar fazlaydı ki ne yapacağımı bilmiyordum. Geri bıraktım elimdeki sayfaları. Öğrenecektim hem de bu gece.

"Uyan!" Bir şey vücudumu dürtüyordu. "Uyan dedim sana, bütün işi bana bıraktın." Gözlerimi beni dürtten elle açtım. Gözlerim açar açmaz mavi bir girdaba kısa bir yolculuk yaptı. Damian karşımda duruyordu, hava kararmak üzereydi. Damian'ın koltuğunda uyuya kalmıştım. "Aaron'un arkadaşları geldi bile, Aaron'un da gelelsine az kaldı. Hazırlansan iyi olur." Koltuktan kalktım. Damian yeni gelmiş gibi durmuyordu, üzerinde başka kıyafetler vardı. Beni uyandırmak için neyi beklemişti ki, her şey için geç kalmıştım. Arkadaşları bile gelmişti. Odanın kapısına doğru hızlı adımlar atmıştım ama Damian'ın sesi beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Aşağı." Yerde duran karton bir poşeti alıp havaya kaldırdı.

"Bunu almadan mı?" Elbise almıştı. Eğer hissedebilseydim şuan şaşkınlığı doruklarda yaşıyor olurdum. Damian arzumu yerine getirmişti. O umursamazdı neden bu isteğimi umursamıştı ki? "Özellikle aramadım, vitrinde gördüm ve aldım. Aslında aklımdan bile çıkmıştı."

Gereksiz yere açıklama yapıyordu. Sert adam imajından çıkmak istemiyordu. O kötü biriydi ama çabalıyordu. Aaron'un doğum günü için çabalamıştı, kardeş için çabalamıştı. O iyi olmak istiyordu ya da çalışıyordu. Bana doğru yaklaşıp elime tutuşturdu poşeti.

"Teşekkür ederim." İnsanlara teşekkür ettiğinde bir tepki verirlerdi. Düzeltiyorum Damian dışında ki insanlar. Onun kaşları çatılıyordu.

"Giy işte." Karton poşeti sıkıca tuttum. Saat gecikiyordu. Oyalanmadan odadan çıktım. Üst katta kimse yoktu. Odama girdim, odamıza. Sabah Aaron'un evden nasıl çıktığı geldi yatağını görünce. Ne düşünmüştü tahmin edemiyordum. Sadece bana kızgın olduğunu biliyordum, hem de çok kızgın. Gerçeği bilince kızgınlığının da geçeceğini ümit ediyordum. O kadar öfkeliydi ki sabahın köründe çıkmıştı evden. Poşetin içine elimi soktum. Elime gelen ipeksi kumaşı tuttum ve yavaşça poşetten çıkarttım. Kan kırmızısı elbiseyi havaya kaldırdım. Pek modeli belli olmuyordu giyinmeden. Poşeti yere bıraktım, elbiseyi de yatağın üzerine. Üzerimdekileri teker teker çıkardım. Kırmızının en can alıcı halinde ki elbiseyi üzerime geçirdim. Elbisenin ipeksi kumaşı vücudumdan kayarak aşağı indi. Elbiseyi zorlukla düzelterek ayanın karşına geçtim. Ve öylece kaldım. Kan kırmızısı elbise beyaz temimde ışıldıyordu. Elbise çok fazla güzeldi. Damian'ın zevkinin bu kadar iyi olduğundan haberim yoktu.

Elbisenin askıları yoktu, onun yerine boyundan iki bant gibi kırmızı şeritler sarıyordu. Yumuşak kumaşı etek bölümünde daha fazla parlıyordu. Bacağımın bir tanesi dışarı çıkıyordu. Elbisenin bacak kısmında uzun bir yırtık vardı. Damian'ın aldığı elbiseden başka ne beklerdim ki zaten. Yırık elbise almıştı. Sanırım çıkarmak zorundaydım ama çıkarmak istemiyordum. O kadar güzeldi ki. Hayatım boyunca gördüğüm en güzel elbiseydi. Daha önce hiç böyle bir şey giyinmemiştim.

Odanın kapısı çalınmadan açıldı. Damian onun üzerinde daha önce hiç görmediğim bir takım elbiseyle içeri girdi. Kapıyı çalmasına alışmıştım artık sanırım. Gözlerim vücudunda gezindi. Kumaş siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Onu ilk defa renkli giyerken görüyordum galiba. Siyah ve beyazın bütün asaletini üzerinde taşıyordu tabi bir de mavinin. Üç rengin şaheseri gibiydi.

"Hala hazırlanamadın mı?" Kapıyı kapatıp yanıma geldi. Elimi eteğin yırık kısmına uzattım ve bacağımı ortaya çıkardım. Bakışları bacağıma kaydı.

"Bu yırtık." Güldü, gerçek anlamda güldü. Eğleniyormuş gibi güldü. Sayılı anlardan biriydi bu. Gamzeleri vardı.

"O yırtık değil." Gülmesi bitmişti ama yüzünde muzip bir gülümseme vardı.

"Yırtık işte kör müsün?" Tekrar omuzları sarsılara güldü. Alt dudağını dişleri arasına aldı ve kafasını iyi yana salladı. Gülmesini bastırmıştı.

"O elbisenin modeli. Hatta sana bir sır vereyim mi?" Yüzünü biraz yakınlaştırdı. Dünyanın en önemli söylüyormuş gibi fısıldadı. "O şeye yırtmaç deniliyor." Yır- ne? Ne saçma şeydi. Yırtıktı işte elbise.

"Seni kazıklamışlar, bildiğin yırtık bu."

"Tamam, senin dediğın olsun ama çabuk ol Aaron gelecek." Yırtık bir elbiseyle karşısına çıkmak istemiyordum. Moda tam bir saçmalıktı. Ama elbisenin güzel olduğu konusunda bir şey söyleyemeyecektim. Aaron'un benim için daha önce aldığı ayakkabıları giyindim. Boyum uzamıştı bunlarla ama Damian'ın yanında hala kısa kalıyordum, omzunu biraz geçmiştım. Damian elinde tuttuğu değişik şeyi bana doğru uzattı.

"Sür şunu, çok soluk duruyorsun o elbisenin içinde. İnsana benze biraz." Uzattığı şeyi aldım ama ne olduğunu çözememiştım. "Ne yapıyorsun?" Diye sormuştu açamadığımı görünce. "O ruj, dudaklarına süreceksin." Hatırlamıştım, bundan daha önce Aaron'un benim için getirdiğı kadınlar sürmüştü. Ruj dediğı şeyi elimden aldı ve kapağını açtı. Tekrar bana uzattı. Elime aldım tekrar ve aynaya bakarak sürmeye çalıştım. Sadece çalıştım. Dudağımdan daha çok dudak kenarlarıma sürmüştüm. Birden ruj elimden alındı. "İnsanı deli edersin." Eline ne ara aldığını görmediğim peçeteyle dudaklarımı silmeye başladı. "Nasıl bir kız ruj süremez anlamıyorum." Söylenerek elinde ki peçeteyi biraz daha bastırdı dudaklarıma.

"Sen ruju ne yapıyorsun kızlar içinse?"

"Aşağıda ki kızlardan birinden aldım. Finn bir sürü kişi doldurmuş sadece yakın arkadaşlarını çağır demiştım o ahmağa." Damian'ın neden benim için bir kızdan ruj istediğini alamıyordum ya da bana elbise almasını. Yaptığı her şey aklımda büyük bir soru işareti bırakıyordu. Onu çözmek zordu belki de imkânsız. Peçeteyi çekti dudaklarımdan. Bu sefer ruju büyük bir dikkatle dudaklarıma o sürmeye başladı. Gözerim kısık gözlerine dolandı. Bir elini çeneme koymuştu, çenemin hafifçe havaya kalkmasını sağlamıştı. Sanki dünyanın en

önemli işini yapıyormuş gibiydi. Hem yumuşak hem de dikkatli bir şekilde sürüyordu dudaklarıma. Rahat sürebilmek için bedenini bedenime biraz daha yakınlıktırdı ve bedenlerimiz birbirine değ er değ mez kırmızı ışı k doladı etrafımızı. Bir an dikkati dağıldı ve etrafına bakındı. Sonra o da ışı ğ ı görmezden geldi ve sürmeye devam etti.

Ruju çekti dudaklarımdan ama kendisi çekilmedi. Yüzü yüzüme çok yakındı, her nefes alış veriş inde şi ş en göğ sü vücuda değiş iyordu. Ruju sürmeyi bitirmiş ti ama ne ç enemde ki elini çekti ne de geriye bir adım attı. Sadece yoğunlu ğ u dudaklarımda olan bakış larımı gözlerime çıkardı. Az önce de bakmış tım mavi gözlerine ama az önce onunda gözleri benim gözlerime bakmıyordu. Ş u an değ iş ikti, çok değ iş ik. Aaron'un korktu ğ u derecede yakındık. Bu yakınlık normal bir yakınlık değ ildi. Dudaklarıma biraz daha yakınlıktı ama ileriye gitmedi. Orada durdu saniyelerce ve ardından hızla geri çekildi. Adem elması yutkunmasıyla yukarı aşı ğ ı hareket etti. Derin bir nefes çekti.

"Ş imdi insana benzedin." Bir ş ey söylememe fırsat bırakmadan odadan çıktı. Aramızda ki bu yakınlı ş ma tehlikeli bir boyuttaydı. Kırmızı tehlikeydi. Gözlerimi aynaya çevirdim. Dudaklarımı bordo bir ruj ustaca bir sürölmeyle kaplamış ti. Dudaklarım fazla göze çarpıcı duruyordu ama silmedim. Damian sürmüştü.

Gözlerimi aynadan aldım. Aaron'un gelmesine az kalmış ti. Aya ğ ımda ki ayakkabılarla zorla yürüyerek odadan çıktım. Bu manzarayı kesinlikle beklemiyordum. Kalabalıktı, her tarafta süsler vardı. Bütün mobilyalar kalkmış ti büyük salonda. Yanmayan şö minenin hemen önünde büyük bir pasta duruyordu. Her ş ey harika duruyordu. Aaron yanılmış ti, Damian doğ um günlerini saç ma bulmuyordu. Damian bunun

için uğraşmıştı. Merdivenlerde dikilmeyi keserek aşağı indim. Bir sürü insan vardı. En son ne kadar bu kadar kalabalığa girmiştim hatırlamıyordum. Hepsi yabancı yüzlerdi. Birden koluma bir el dokundu, kafamı o yöne çevirdim Mary ve adını hatırlayamadığım sevgilisi karşımda duruyorlardı. Mary yüzünde büyük bir gülümsemeyle kollarını uzattı ve bedenime sıkıca sarıldı. Bende ona gülümsedim genişçe, gerçekçi olmasına uğraşarak.

"Uzun zamandır göremedim seni." Dudaklarını büzdü. Fazla sıcakkanlı ve tatlıydı. Hayat olluydu ve bu özelliği Aaron'a benziyordu. Adını hala hatırlamadığım sevgilisi elini uzattı kibarca. Elini sıktım ve bu sefer belime başka bir el dolandı. Kafamı yanımda ki kişiye çevirdim. Bu Finn'di.

"Bende kim bu taş diyordum." Diyerek gülümsedi, birden yanağımı öptü. Finn'de kesinlikle fazlasıyla sıcakkanlıydı. "Kızı rahat bırak." Diyerek kızdı Mary ona. Finn ise çocuk gibi omzu silkti.

"Şu güzellikten beni öldürsen ayıramazsın." Diyerek biraz daha sarıldı belime. Mary çantasını Finn'in kafasına geçirdi.

"O Aaron'un." Birden bana baktı, sanırım pot kırmıştı. "Yani Aaron'un arkadaşı, şimdi kızı rahat bırak." Onları sadece gülümseyerek izliyordum. Bu yüzümde ki gülümse belki de o kitap sayesinde gerçekten hissederek oluşturduğum bir gülümseme olabilirdi. Camın önünde duran bir çocuk yüksek sesle bağırdı.

"Aaron geliyor, sessiz olun." Herkes sessizliğe büründü birden. Mary, Finn'i itekledi.

"Git ışığı kapat." Finn dediğini yaparak yanımdan ayrıldı ve ışıkları kapattı. Benimde dâhil herkesin gözü kapıya kilitlenmişti. Kapıdan çok geçmende anahtar sesi geldi. Aaron eve girmişti. Onun sadece suretini seçebiliyordum. Birden

ışıklar açıldı ve kalabalıktan aynı anda "İyi ki doğdun."
Diyerek bağırdı. Aaron gözleri irice açılmış evin salonuna
bakıyordu. Şaşkındı, gözlerinden dahi okuyabiliyordum
şaşkınlığını. Gözleri beni buldu kalabalıkta, sanki yerimi
biliyormuş gibi. Yüzünde büyük ve görülmeye değer bir
gülümseme vardı. Sabahki öfkesinden eser yoktu. Etrafında
bütün kalabalığı görmezden gelerek bana doğru hızlı adımlar
attı. Tam önümde durdu ve kavrayamadığım kadar hızlı bir
şekilde öpmeye başladı beni. Etrafımızda yükselen alkış sesini
duyabiliyordum, o gözlerini kapatmıştı ama ben
kapatmamıştım. Dudaklarımı aşkla öpüyordu, saçıma sevgiyle
dokunuyordu. Gözlerim Aaron'un omzundan mavi bir parıltıya
takıldı istemsizce. Damian.

Aaron ayrıldı benden nefes nefese. Mutluydu, çok mutluydu.
Amacıma ulaşmıştım, amacımıza ulaşmıştık. Damian
olmasaydı hiçbir şey yapamazdım. Aaron elimi sıkıca tuttu ve
arkadaşlarına döndü. Elimi hiç bırakmadan bir kaçıyla
selamlaştı ve müzik sesi evi sardı çok geçmeden. Aaron
neredeyse bütün kalabalığı teker teker selamlayarak pastanın
yanına ulaştı. Mary bütün mumları yakmıştı.

"Bir dilek tut." Diye bağırıyordu kalabalıktan bir kız. Aaron ilk
önce bana baktı gülümseyerek. Dudaklarını oynattı. "Teşekkür
ederim." Demişti. Sonra pastaya döndü ve bütün mumları
üfledi. Ardından tekrar yüksek bir alkış sesi koptu.

Neredeyse yarım saattir Aaron onun yanına gelen
arkadaşlarıyla konuşuyordu ama elimi bir saniye olsun
bırakmamıştı. Parmaklarımı parmaklarına sıkıca mühürlemişti.
Salonda ki yüksek sesli hareketli müzik yerini yumuşak bir
müziğe bıraktı yavaşça. Kulağıma yakınlaştı.

"Dans et benimle." Diyerek sensini duyabileceğim bir yükseklikte konuşmuştu. Kafamı iki yana salladım. Yüzü anında asıldı.

"İlk önce hediyemi vermem gerek." Ardından o güzel gülümsemesi yüzündeki yerini buldu tekrar. Bu sefer ben onun elinden çekiştirmeye başladım. Elini bırakmadan merdivenlerden yukarı çıktım onunla beraber. Yukarısı çok daha sessizdi aşağıya göre. Aaron'u Damian'ın odasına kadar çektim.

"Hediyem burada mı?" Sadece

"Evet, her şeyi Damian hazırladı." Aaron'un yüzü az önce eve giriş anından bile daha şaşkınlık doluydu.

Odanın kapısını açtım. Kâğıtların olduğu koltuğa hızlı adımlar attım. Tam koltuğun önünde durdum, kâğıtlar hiç karıştırılmamış şekilde önümde duruyordu. Kâğıtları elime aldım ve Aaron'a uzattım.

"B- bu düşündüğüm şey mi?" Kekelemişti, şaşkıındı.

"İyi ki doğmuşsun." Yüzüme baktı gülümseyerek ve sıkıca sarıldı bana.

"Bu yaptıkların o kadar harika ki." Biraz daha sıkı sarıldı vücuduma. "Teşekkür ederim." O mutluydu, önemli olan buydu. Zaten her şeyi onun bu gülümsemesi için yapmışım. O bunu hak ediyordu, o her şeyin en güzelini hak ediyordu. Benden uzaklaştı ardından elinde ki ilk kâğıdı çekti. Sonra diğer bir kâğıdı çevirdi. Gülümsemesi yavaşça soldu.

"Ama bu boş." Ne dediğini anlamayarak kâğıda baktım, boştu. Aaron'un elinde ki kâğıtları elime aldım. Burada olması gerekiyordu, saatler önce buradaydı. Elimdeki bütün sayfalar boştu.

"Bunları mı arıyorsunuz?" Aaron'la aynı anda bakışlarımız kapıya yöneldi. Mavi pırıltıların sahibi elinde kâğıtları sallıyordu.

30: KISKANDIM

İnsanlar değışikti. Sürekli kararsız ve elindekiyle yetinmeyen dengesiz yaratıklardı insanlar. Aaron öyle değildi, o meleğin eş anlamlısıydı. Merhametliydi, dürüsttü ve iyi kalpliydi. Damian, o kesinlikle öyleydi. Kötü kalpliydi, umursamaz ve bencildi. Bana yardım etmişti, bunun için ona teşekkür etmeliydim ama şuan neden o sayfaları elinde tuttuğunu anlamıyordum. İlk defa giyindiğı beyaz gömleğin kollarını dirseğine kadar kıvrırmıştı, ondan beklenmeyecek kadar düzgün duruyordu.

İçeri tamamen girdi ve acelesiz bir şekilde odanın kapısını kapattı. Aaron'la hiç ses çıkarmadan onu seyrediyorduk. Elindekiler sadece sayfalar değildi buradan görmediğim bir şey daha vardı. Bize doğru yakınladı. Bende ona doğru birkaç adım attım sayfaları alabilmek için elimi uzattım ama geriye doğru çekti sayfaları. Ne yaptığını ya da neden yaptığını anlayamıyordum. İfadesiz yüzünü hafifçe bir yarım ağır gülümseme kapladı. Ne halt ettiğini soracağım sırada söz hakkı vermeden o konuştu.

"Önce benim hediyem." O hediye mi almıştı? Damian hediye alacak kadar ince ruhlu değildi. İçimden bir ses bunun altında başka bir şeyin yattığını düşünüyordu. Aaron da tam yanıma geldi.

"Sen hediye mi aldın?" Ses tonundan şaşırdığı anlaşılıyordu. "Hem de bana?"

"Almadım." Diyerek elinde ki siyah bir kutuyu Aaron'a uzattı. Aaron ilk önce Damian'a baktı. Almak istemiyordu ama içindekini merak ediyordu. Damian'ın uzattığı kutuyu tereddütle eline aldı. Kutunun kapağını açtı dikkatlice. Kutunun için elini soktu ve çıkarttığı elinde bir çerçeve

vardı. Ahşap ve güzel bir çerçeveydi ama asıl güzel olan çerçeve değildi. Asıl güzel olan içinde ki fotoğraftı. "Bende boş boş duruyordu. Çürümesin dedim." Bakışları bana doğru kaydı. "Hem senin ki kendini o kadar yırttı ki bir şeyler yapmasam ayıp olur dedim." Alay dolu bir tonla güldü. Hayır, tek amacı hediye vermek olamazdı. O sayfaları oradan almasının farklı bir nedeni vardı.

Aaron fotoğrafa baktı Damian'ın sözlerini umursamadan. Daha öncede Aaron'un fotoğraflarında gördüğüm annesi olan bir kadın ve babası olan adam vardı. Bir bahçedeydiler, onlu yaşlarında iki küçük çocuk vardı. Aaron'a biraz daha yakınlaştım fotoğrafı iyi görebilmek için. Onlar Damian ve Aaron'du. Mavi gözleri küçükken bile aynı olan Damian'ı hemen ayırt etmişim. Kolunu Aaron'un omzuna atmıştı ve gülüyorlardı. Aaron'u sürekli gülerken görüyordum. Ama Damian... Onun aslında hep böyle olmadığını anladım o an. Onu zaman değiştirmişti. Aaron geçmişi hatırladığı için az da olsa dolan gözlerini belli etmemeye çalışarak kafasını kaldırdı. Damian'a baktı, uzunca.

"Neden veriyorsun bunu bana?" Mesafeli bir ses tonuyla konuşmuştu. Bir şey söylemedi Damian. Bakışlarını elinde ki sayfalara çevirdi ve tereddütle bana doğru uzattı. Vermek istemiyordu.

"Sayfalar neden yerinde değildi?"

"Odanın anahtarını bulamadım, yanımda tutmak istedim. Aşağısı insan dolu." Ona inanmıyordum. Damian'ın ellerindeki kağıtları almak için elimi uzattım ama bırakmadı. Bakışları yüzümde gezindi. Bu hareketlerinin içinde yazan şeylerden kaynaklandığına adım kadar emindim. Kâğıtları biraz daha kendime çektim ve en sonunda bırakabildi. Kâğıtları bırakır bırakmaz boşluğa düşmüş gibi gözleri

odağını kaybetti. Hiçbir şey söylemeden odadan çıkıp gitti. Bakışlarımı Aaron'a çevirdim. Çerçeveye bakıyordu. Omzuna dokundum. Bakışları beni buldu.

"Kitabı herkes gittikten sonra okuruz."

"Sabah o yüzden mi onun yanındaydın?" Onaylamak için gözlerimi kıptım.

"Başka ne düşündün?" Her sıkıştığında yaptığı gibi başını yere eğerek elini ensesine attı. "Bana hiç güvenmiyor musun?"

Aaron kafasını hızla kaldırdı. Dolgun dudakları aralandı ama geri kapandı. Bir şey söyleyemiyordu.

"Güvenmek artık o kadar da kolay değil benim için. Güven ölüm gibidir Freya. Geri dönüşü yoktur. Güvenimi öldürme."

Damian dan korkuyordu. Yine aynı şeyi yapmasından korkuyordu ama ben Nadia değildim. Ben Aaron'a bunu yapmazdım.

Zihnime Damian'ın yakınlaşmaları doldu. Cidden yapmaz mıydım?

"Damian senin için çabaladı. Geri dönüşü olmasa da yaptığı şeyin pişmanlığını yaşıyor. Siz birbirinizin tek ailesiniz. Damian dün gece sabaha kadar bu kitabı çevirmeye çalıştı. Benim ya da başkası için değil, sadece senin için." Çok yanlış bir şey söylüyormuşum gibi kaşları çatıldı, kınayarak bakıyordu bana.

"Ne yani sevdiğim kadınla nasıl beni aldattığını unutmalı mıyım? " Birden öfkelenmişti. Sevdiğim kadın dediği gözümünden kaçmamıştı.

"Öyle bir şey demedim. Sadece onun çabaladığını gör." Hiçbir şey söylemedi. Sayfaları Damian'ın odasına bıraktım. Elimi Aaron'a uzattım. Anında sert ifadesi yumuşadı. Beraber odadan çıktık. "Aaron?" Bakışları bana döndü. "Hala Nadia'yı

seviyor musun?" Çok komik bir soru sormuşum gibi güldü. Yürümeyi kesti.

"Seviyorsam ne olacak?" Bunu gülerek sormuştu. Ama hiçte hoş bir soru değildi. Damian'ın sürekli yaptığı gibi kaşlarımı çattım. Hissetmesem bile beni öpen adamın hala aklının eski sevgilisinde olması hiç ama hiç hoş değildi. Benim kaşlarımı çattığımı görünce gülümsemesi genişledi. Birden beni kollarımdan tutarak hemen arkamda ki duvara yasladı gülerek. Sevimli gülüyordu. Az önce ki halinden eser kalmamıştı.

Onun bu huyu çok güzeldi. Sinirli kalamıyordu.

Kendisi hemen önümde durdu. Kafasını eğdi bana doğru. Beni öpecekti, hissetmeden bunun olması benim için bir şey ifade etmiyordu ama onun için ediyordu.

"Ben sana çok bağlandım Freya." Gülümsemesi solmuştu.

"Korkulacak kadar çok bağlandım. Korkuyorum Freya, ya seni kurtaramazsam diye." Kafasını biraz daha eğdi. Dudakları dudaklarımdan çok az bir mesafe ilerideydi. "Yaşadıklarımın sonra sen bana ilaç gibi geldin. Ben bataklığın ortasında boğulmak üzereyken sen bana dayanmam için neden verdin. Bana o kadar iyi geldin ki bağımlın oldum. Bu kadar kolay mı diyorsan deme. Çünkü son zamanlarda kalbim artık sadece senin için çapıyor. Beni hem yaşıyor hem de öldürüyorsun." Dudakları biraz daha yakınlaştı. "Seni seviyorum." Fısıldadı. Sesi yumuşak ve etkileyiciydi. Dudakları tam dudaklarımla buluşacağı sırada ayak sesleriyle geri çekildi. İkimizde kafamızı sese doğru çevirdik. Bu Finn'di. Ellerini havaya kaldırdı aceleci bir tavırla.

"Siz devam edin." Başka bir şey söylemende hızla merdivenlerden geri inmişti. Aaron gülerek bana döndü tekrar. Bu sefer alnımdan öptü.

"Hadi aşığı inelim." Kolunu omzuma attı. Beni seviyordu. Yıllar sonra ilk defa seviliyordum. Bu hissetmeyen ruhuma masaj gibi geliyordu. Sevmek çok güzeldi. Gözlerimin içine bakarken ki o pırıltıyı görmek çok güzeldi. Aaron çok güzel sevmiştı Nadia'yı. Şimdi ise beni seviyordu.

"Eğer Nadia seni aldatmamış olsaydı yine de beni sever miydin?" Durdu yine. Az önce olduğı gibi kafasını bana çevirdi. Bu sefer ki soru daha zor gelmişti ona.

"Severdim ama arkadaş olarak, değer de verirdim. Onu aldatmazdım, ne ruhum la ne de bedenimle. Sadakate önem veririm ben, bunu ona yapmazdım." Onun yaptığının aksine. O kesinlikle hiçbir kötü şeyi hak etmiyordu. Tekrar yürümeye devam ettik. Beraber aşığı indik. Herkes dans ediyordu ya da köşelere çekilmiş sohbet ediyorlardı. Aaron elimi tutarak beni birkaç kişinin yanına götürdü. Tek tanıdık sima Mary gibiydi. Sevecen arkadaşları vardı. Yıllar sonra ilk defa bu kadar kalabalığın içindeydim. Hâlbuki daha aylar önce bir insanla bile konuşmak hayaldi benim için. Bunların hepsi yanımda ki güzel adam sayesindeydi, o mükemmeldi.

Nadia'nın onu aldattığını öğrendiğinden beri yaşadığı öz güven düşüklüğünü görebiliyordum. Korkuyordu, beni de kaybetmekten. Dış özellik olarak Damian kusursuz bir heykel gibi olsa da onun içi de öyleydi. İçi de taşıtı onun. Aaron'un sadece iç güzelliğı yeterli ki Aaron bir kızın kalbini hoplatabilecek kadar yakışıklıydı.

Gözlerim sanki düşüncelerimi kanıtlamak istercesine Damian'ı buldu kalabalığın içinde bana o kadar da uzak olmayan yerde. İlk önce yalnızdı, etrafını ifadesizce seyrediyordu. Bakışlarımı üzerinden ayıracağım sırada onun yanına gelen bir kıza takıldı

gözlerim. Kız'ın sadece dekolteli sırtını ve griye dönük uzun saçlarını görebiliyordum. Damian'a bir şeyler söylüyordu ama Damian'ın yüzünde bir mimik bile değişmemişti. Uzaktan anlayamayacağım şekilde kız ona bir şeyler söylemişti ve Damian gülmüştü. Kız bu gülümsemeden yüz bularak biraz daha yakınlaşmıştı ama bu gülümsemenin onun en alaylı sırtışı olduğunu bilmiyordu. Kız elini onun omzuna koymuştu narince. Kulağına yaklaşmış bir şeyler söylemişti. Damian'ın alaylı sırtışı artmıştı ve sonra ne kızın nede benim beklemediğim bir şey yaptı. Kızın kolunu omzundan sertçe itti ve onu hafifçe de olsa tekrar iteleyerek kendinden uzaklaştırdı. Dudaklarını aralaymış bir şeyler söyledi. Duymasam da sözlerinin zehrini dudaklarını oynatışından dahi anlıyordum. Kıza ne söyledi bilmiyorum ama kız hızla uzaklaşmıştı. Damian insanları kendinden uzaklaştırmak için ekstra bir çaba harcıyordu.

Bakışlarım Aaron'a çevirdim yeniden, arkadaşları konuşuyordu ama o bana bakıyordu sadece. Ve bu bakış hiçte güzel değildi. Damian'a baktığımı anlamıştı. Hiçbir şey söylemeden yine kafasını arkadaşlarına çevirdi. Sadece bakıyordum, gözlerinden ateş çıkartmasını gerektirecek bir durum yoktu ama yine de onu incitmek istemiyordum. Çenemi omzuna dayadım ve kulağına doğru duyabilmesi için hafif yüksek bir tonda konuştum.

"Dans teklifin hala geçerli mi?" Bu sefer az önce ki sert ifadesi tamamen kaybolmuş bir şekilde tekrar döndü. Sonra hiçbir şey söylemeden elimi tuttu tekrar. Arkadaşlarına son kez selam vererek yürümeye başladı. Onun elini tuttuğum için hemen arkasından ilerliyordum.

Beni insanların dans ettiği yerin ortasına soktu. Ellerini belime koydu ve diğer insanlar gibi dans etmeye başladı. Ona ayak

uyduramıyordum ama çalışıyordum. Defalarca Aaron'un ayağına basmıştım ve o her seferinde gülüp dalga geçmişti. Şarkı yavaşlarken beni biraz daha kendisine çekti. Kafamı omzuna yasladım. Aaron da bana sıkıca sarılmıştı.

"Ona neden bakıyordun?" En sonunda benim yüzümü görmek için uzaklaştırmış ve dayanamayıp sormuştu.

"Gözüm takıldı, öylesine. Her şeyden bir anlam çıkarmasan?" Anlayışla beni biraz daha kendisine çekti.

"Haklısın, fazla abartıyorum." Abartmıyordu, ona hak veriyordum. Aynı şeyleri yaşamaktan ölesiye korkuyordu.

"Damian bana yardım etti. Bu kadar. O benim için sadece senin kardeşin. İlerisi değil." Gözleri kırmızı elbisenin sardığı vücudumda gezindi.

"Bu elbise nereden çıktı?"

"Damian dan istemiştim. O da ilk gördüğü şeyi almış." Aaron sinir ve alay karışık bir şekilde güldü.

"Bu elbise özel tasarım, burada sadece ünlü bir moda evinde satılıyor. Ki o moda evi de ilk göreceğin yerlerden biri olamaz. Parasını söylemiyorum bile. Nadia sayesinde biliyorum." Aaron'un dudaklarından sinirle dökülen sözlerle anlam veremiyordum. Damian'ın bir elbise için bu kadar uğraşmasına da anlam veremiyordum.

"Ne demeye getiriyorsun?" Bugün çok fazla üstüme gelmişti. Hem de onun için bu kadar çabamı göz ardı ederek.

"Sana fazla ilgili davranıyor." En sonunda itiraf etmişti derdini. "Sürekli sana bakıyor. Kimsenin fark etmediğini zannediyor ama ben fark ediyorum. Seni de elimden alamaz." Kafamı hızla iki yana salladım. Bir elimi her gün tıraş olduğu çenesine çıkardım.

"Beni elinden alamaz. Neden böyle düşündüğünü anlıyorum, tekrar aynı şeylerin yaşanmasından korkuyorsun. Onun

aslında bana baktığı falan yok. Sanırım biraz paranoyaklaştın." Son cümlemi onu rahatlatmak için gülerek söylemişti. Ama söylediklerime inanıyordum. Damian beni çirkin buluyordu bir kere neden ilgisi olabilirdi ki bana? Saçmalıktı. İnsanları umursamadan, hissizliği umursamadan dudaklarına yakınlaştım. Küçük ama çok küçük bir öpücük bıraktım dudaklarına. "Beni kimse elinden alamaz." Yüzünde büyük bir gülümseme oluştu ve beni göğsüne yasladı sıkıca sarılarak. Aaron'la aramızda ki bağ çok farklıydı.

Yavaş hareketlerle insanlara uyum sağlamaya başladık. Çok geçmeden dans eden insanların arasından gözlerim tekrar o parıltıya takıldı. Mavi parıltılar. Bugün bu ikinci oluyordu. Yine kalabalığın arasından, onca insanın içinden inatla birleşmişti gözlerimiz. Elinde cam bir bardak vardı. Bana bakıyordu, etrafında kimse yoktu. Yalnızdı, yine. Yalnızlığın en iyi örneği bendim belki de. Ama ben mecbur olduğum için yalnızdım, o ise bunu kendisi istemişti. Onun neler hissettiğini görebiliyordum. Eğer hissedebiliyor olsaydım da ona acımazdım. O bunu kendisi seçmişti. Onu tanıyan neredeyse bütün insanlar ondan uzak duruyordu. Yalnız olmak zordu ama umursamaz olmak daha da zordu. Kimseyi umursamıyor gibi görünüyordu ama onun da derinleri vardı ve kimsenin oraya yüzmesine izin vermiyordu. Boş bakışları öylece takıldı gözlerime. Ne bakışlarını çekti bakışlarımdan ne de başka bir şey yaptı. Etrafımızda bir sürü insan vardı ve hiçbiri yalnız değildi, onun dışında. Aaron'un dudakları saçlarıma değince dikkatimi Aaron'a geri çevirdim. Sadece birkaç saniye sonra bakışlarım eski odağına döndü ama bulamadı. Gitmişti.

Saatler hızla ilerliyordu, insanlar yavaştan gitmeye başlamışlardı. Aaron arkadaşlarıyla koyu bir sohbetin içindeydi yine. Bu gece ilk defa onun odak dışı olmuştum. Hiçbir şey söylemeden merdivenleri çıkmaya başladım. Merdivenleri çıkarken Damian'ın inatla yırtık olmadığını iddia ettiği yerden bacağım dışarı çıkıyordu her bir adım attığımda. Güzel duruyordu. Elbise çok güzeldi. Damian gerçekten de benim için uğraşmış mıydın?

Bugün defalarca olduğu gibi yine Damian'ın odasına girdim. Tahmin ettiğim gibi oradaydı. Geldiğimi duymuştu ama kafasını hiç çevirmedi. Koltuğunda öylece oturmuş elinde ki içki bardağını yudumluyordu. Kapıyı kapattım. Yanına yakınlaştım. Beyaz gömleğinin neredeyse yarısına kadar düğmeleri açılmıştı. Gözleri içmekten kızarmıştı. Yanına oturdum.

"O sayfaları neden aldın?" Kafasını bana doğru çevirdi.

"Çünkü onu vermek istemedim." Bu kadar dürüst olacağımı tahmin etmiyordum.

"Neden?" Omuz silkti, bardağı kafasına dikti. Son bir yudum dahi kalmayana kadar içti. Sonra yerdeki boş cam şişenin yanına koydu. Soruma cevap vermek yerine konuyu değiştirdi.

"Elbise senin gibi bir çirkine bile yakışmış." Alayla sırtıttı.

Gözleri elbisemin yırtık yerinden çıkan bacağıma takılmıştı.

Sırtışı yok oldu ve bakışlarını tekrar yüzüme çıkarttı. "Eğer

güzel bir kız giyinse eminim nefes kesici olurdu." Beni

gerçekte çirkin mi görüyordu yoksa bunu öylesine mi

söylüyordu ayırt edemiyordum. Hala bana bakıyordu. Nefes alış verişleri artmıştı. "Eğer bunu güzel bir kız giyinseydi eminim onu deli gibi öpmek isterdim." Ama beni güzel bulmuyordu, değil mi? Üstelik hafif sarhoş gibiydi. Konuyu değiştirmeye çalışmıştı ve başarıyla yerine getirmişti.

"O kitabı ben çevirdim. Orada dilini bilmediğim kelimeleri çevirdim. Aklının alamayacağı şeyleri çevirdim. İnan bana neden bilmiyorum ama beynimde sürekli bir ses dönüyordu. Ve o ses 'Bunu sadece sen yapacaksın diyordu' Delirmeye de başladım. O sayfaları bilinçsizce aldım, kimseye vermek istemedim." Yanında olduğunu yeni fark ettiğim kâğıtları eline aldı. "Bunlar eğer gerçekse yazık sana." Normal bir insan üzgünüm derdi. Bu da onun tarzıydı.

Öğrenmek istiyordum kaderimin yazıldığı satırları. Silik olan geçmişimi hatırlamak ve geleceğimi öğrenmek istiyordu. Hep sonsuz mu olacaktım? Bilmiyordum. Damian kurtuluşun var demişti ama her şeyin bir bedeli vardı. Kurtuluşum kolay olmayacaktı, biliyordum.

"Nasıl kurtulacağım?" Bu cevabını alamayacağını bilerek sorulan gereksiz merak sorularındandı. Kâğıtları bana uzattı. Aldım kâğıtları elinden.

"Oku." Kâğıtlarla birlikte ayağa kalktım. Kâğıtları göğsüme bastırarak kapıya doğru ilerledi. Elim az önce kapattığım kapının kulpuna gitti.

"Seni kıskandım." Onun sesiyle arkamı döndüm hızla. "Kitabı okuduktan sonra senin gücünü kıskandım."

"Hiçbir şey hatırlayamıyorum." Sesim fısıltıdan farksızdı ama o duymuştu.

"Hatırlayacaksın ve hatırladığında hiç hatırlamamış olmayı dileyeceksin."

31: GERİ SAYIM

Ben kimdim ya da neydim? Bilmiyorum. Her şeyi unutuyordum. Geçmişim beynimin kuytu köşelerine çekilmiş ve bir daha ortaya çıkmamaya yeminli gibiydi. Önümde ki sayfalara baktım. Bu sayfaları okuduktan sonra bütün geçmişim tekrar dönecekti bana. Hissetmiyordum ama hissediyor olsaydım deli gibi korkardım. Gerçeklerden korkardım, kendimden korkardım. İnsanları yakmış olabilirdim, eğer hissedebilseydim bu altından kalkamayacağım bir yük olurdu omuzlarıma. Geçmişim kayıptı, bir parçam kayıptı. Ve bulduğumda hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı, biliyorum.

Bedenim hissizliğe hiçbir zaman alışmamıştı. Ruhum yoktu, kül olmuştu. Bir daha yerine gelmezdi belki de. Acıyı dahi hissedememek zordu. Acı çekmek istiyordum, buna açtım. Hislerime çölde kalmış bir insanın suya acıkmışlığı kadar açtım. Artık bedenim bunu kaldıramıyordu. Tam yüz elli yılı geçmişti hissiz ve duygusuz. Nefes almak, tek istediğim nefesti. Bir kez de olsa ciğerlerime o ruha hayat veren havaya ihtiyacım vardı.

Kolay değildi ve kimse kolay olacağını söylememişti. Bu sözleri Aaron'la izlediğim filmde hatırlıyordum. Ne kadar da doğru söylüyordu. Hiç kolay değildi. Ben bu dünyanın yabancıyıldım. Ben tam bir buçuk asır önce ölmesi gereken bir mahlûkattım. Eğer bu ölümsüzlüğe hiç mahkûm kalmasaydım onu göremeyecektim. Biz farklı devirlerin insanlarıydık. Aaron ve ben asla karşılaşamazdık ama olmuştu. O bana yüz elli yıl sonra gönderilen kurtarıcımdı. Aaron kâğıtları elinde tutuyordu. Sadece birkaç saniye sonra o cümleleri okuyacağının bilinciyle heyecanlıydı. Buna hazır

mıydım bilmiyordum. Her şeyi tüm çıplaklığıyla öğrenmeye hazır değildim. Aaron bana baktı uzunca. Sanki onayımı bekliyormuş gibiydi. Göz kırptım ona açması için. En başta duran boş beyaz kâğıdı kaldırdı. Ben okumasını beklerken kaşları çatıldı. Şaşkınlıkla sayfalara bakıyordu.

"Ne oldu?" Kafasını yavaşça kaldırdı. Dudakları beyazlamıştı sadece birkaç saniyede.

"B- bu aynı." Ne dediğini anlayamıyordum. Ona yakınlaştım.

"Bu çevrilmemiş, kitaptakinin aynısı." Bu olamazdı, imkânsızdı. Damian'la saatlerimizi vermiştik bunu çevirmek için. Çevirmiştik, hatta Damian okumuştı. Bu olamazdı. Kâğıtları Aaron'un elinden aldım. Baktım kelimelere. Ve tek bir kelimesini dahi anlayamadım. Bu Aaron'un söylediği gibi kitapla aynıydı. Ne yapacağımı bilemedim. Aaron hala şaşkınlıkla bakıyordu yüzüme. Kalktım hızla yerimden, elimde ki kâğıtları sıkıca tuttum. Saatin geçliğini umursamadan Damian'ın odasına hızlı adımlarla yürüdüm. Kapıyı hızla açtım. Kapı arkasında ki duvara çarparken yüksek bir ses çıkarmıştı. Damian o kadarda ağır olmayan uykusundan sıçrayarak uyanmıştı. Bana ne olduğunu anlamak istercesine bakıyordu. Bizimle oynamıştı, kitabı çevirmemişti. O yataktan doğrulurken kâğıtları yüzüne fırlattım.

"Yalan söyledin!" Bu hareketlimle şaşkınlıkla kalktı yataktan. Konuşacağı sırada kestim sözünü. "Yalan söyledin." Bu kitap benim her şeyimdi, geçmişimdi, geleceğimdi. Ve o yalan söylemişti. En başından beri anlamıyordu kelimeleri. "Neden yaptın?" Öfkeyi hissedemiyordum ve bu daha da delirmeme sebep oluyordu. Tam şuan kızmak, öfkelenmek ve sözlerime kan kusmak istiyordum. İstiyordum. Sadece istiyordum. Her şeye rağmen hiçbir şey olmamış gibi sakın kalmak beni öldürüyordu. Damian yakınlaştı bana biraz.

"Sen ne saçmalıyorsun?" Kafamı iki yana deli gibi salladım.

"Yalan söyledin. Bu kadar adi olacağı düşünmezdim."

Birden kollarımı sıkıca tuttu.

"Ne yalanı?" Bir de bilmezlikten geliyordu. Sesi benim yüksek sesimin aksine yumuşaktı. Ondan beklenmeyecek kadar naifti.

Kolumu ellerinden çekmeye çalışarak göğsüne olabildiğince sert yumruklar atmaya çalıştım ama daha sıkı tuttu kollarımı.

"Çevirmedin. Bunu bana neden yaptın, ben sana ne yaptım?"

Benimde sesim yumuşamıştı onunki gibi.

"Çevirdim Freya."

"Çevirmedin." Kafamı yine iki yana salladım hızla. Çenemi tuttu durdurmak için. Başparmağını hafifçe çenemde gezdirdi.

"Sakin ol." Sakindim, beni çıldırtanda buydu ya zaten. "Şimdi ne olduğunu düzgünce anlat." Sesi çok fazla yumuşaktı.

"Çevirmedin." Düzgün kaşları biraz daha çatıldı.

"Bunu nereden çıkarıyorsun? Çevirdim." Yüzümü ona biraz daha yakınlaştırdım ve adeta tısladım.

"Yalan söylüyorsun. Gördüm sayfaları." Kuru dudaklarını araladı konuşmak için ama Aaron odaya girdi. Kaşları çatık girdiği oda da bizi görür görmez kaşları düz bir çizgi halini aldı. Damian uzaklaştı benden hemen. Yatağın üzerine fırlattığım sayfalardan birini aldı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen Damian?" Aaron'un sesi tehlike saçıyordu. Kısık sesinde ki öfkeyi seçebiliyordum. Damian onun söylediği duymazdan gelerek kafasını kaldırdı kâğıtlardan.

"Çevrilmiş işte." Kâğıdı uzattı Aaron'a. Aaron kâğıda baktı ve sert bakışlarını Damian'a çevirdi.

"Birde dalga mı geçiyorsun?" Aaron daha da sinirlenmişti.

"Görmüyor musun her kelime çevrilmiş." Damian dehşet içinde bir kâğıtlara birde bize bakıyordu. Aaron birden

Damian'ın suratına sert bir yumruk geçirdi. O kadar sert vurmuştu ki ses çıkmıştı. Ağır çarpmanın etkisine rağmen Damian'ın kafası çok yavaş sola dönmüştü. Onun hemen yanında olduğum içi gözleri gözlerime değmişti ateş gibi. Mavi bir ateş gibi. Bir insanın gözlerinden anlardın doğruyu söyleyip söyleyemediğini. Damian doğruyu söylüyordu. Kafasını mekanik hareketlerle kaldırdı. Öfkeyle baktı Aaron'a ama sadece baktı. Ne elini kaldırdı ona karşı ne de bir şey söyledi. İstese Aaron'a fazlasıyla iyi karşılık verebilirdi. Aaron dan daha kalıplıydı ama yapmadı. Sadece elinde ki kağıtlara baktı. Aaron'un ise yumruğun hemen ardından yaşadığı kısa ama derin pişmanlığı, acıyı görmüştüm. Damian kendini kanıtlayamadığının verdiği sinirle bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Siz şimdi okuyamıyor musunuz?" Dudaklarını ıslatarak kâğıda odaklandı. "Ben her şeyi çevrilmiş bir şekilde okuyabiliyorum." Elinde tuttuğu elinden çekip aldım. Tek bir kelimesini dahi anlamıyordum. Damian çaresiz gözüküyordu. Doğruyu söylüyordu ama bu nasıl mümkün olurdu ki? Kitabı sadece o mu okuyabiliyordu?

"Doğruyu söyle Damian!" Kulak inletecek bir sesle bağırıyordu. "Doğruyu söylüyorum." Damian da ona çok gelen sakinliğini bozmuştu. "Ben bu kitabı çevirmek için saatlerimi harcadım ve çevirdim. Şimdi gelip de hesap soramazsın." Aaron kararsızlıkla bakıyordu Damian'ın yüzüne. Hem sözleri inandırıcı geliyordu hem de Damian'ın sözlerin aksini iddia eden kâğıtları görüyordu. Damian bir süre yüzümüze öylece baktı ve sonra gözlerinde yanan ışıkla çalışma masasına doğru hızlı adımlarla yöneldi. "Kanıtlayabilirim." Tek nefeste konuştu. Masanın üzerinde duran kitabı açtı. Kafasını eğdiği yerden alttan bir şekilde baktı yüzüme. "Yanıma gel." Ben onun yanına ilerlerken o da kâğıt ve kalem

çıkarıyordu. Rastgele bir sayfa açtı kitaptan. "Dokun." Aaron da geldi yanımıza. İşaret parmağımı rast gele bir cümlemin üzerinde gezdirdim. Dokunduğum her bir harf havada büyülü bir şekilde dans ederek tıpkı Damian'ın gözleri gibi parladılar. Hayır, bu ışık o kadar kuvvetli değildi. Damian hemen gördüğü kelimeleri yazdı ve kâğıdı bize çevirdi. Tam olarak şöyle yazıyordu; "Kurtuluş ona ay kadar yakındı ama güneş kadar da uzaktı." Cümleyi okumayı henüz yeni bitirmiştim ki tekrar karıştı kelimeler. Kitapta ki hallerini aldılar. Şaşkınlıkla aralandı Aaron'un dudakları. Sadece kitap değil, kelimelere de büyülüydü. Damian bizim şaşırmamıza anlam vermeyerek baktı kâğıda.

"Kelimeler eski haline aldı yine. Fark etmiyor musun?"

Damian kafasını iki yana salladı. Yutkundtu sertçe.

"Hala ilk çevirdiğim halde." Bu kitabı sadece Damian okuyabiliyordu. Neden oydu? Hiçbir iyi özelliği yoktu, birisi için hiç güzel bir şey yapmamıştı. Neden kelimeler sadece ona görünürdü? Damian beni kurtarabilecek tek kişiydi. Aaron da ikna olmuştu Damian'ın doğru söylediğine.

"Madem kitabı sadece sen okuyabiliyorsun eminim kapsamlı bir özette bize çıkarabilirsin?" Aaron bu cümleyi soru olarak değil emrivaki olarak kurmuştu. Damian saçlarını karıştırdı stresle.

"Siz inin aşağı, anlatacağım." Damian sıkıntılı görünüyordu. Kitabı çevirdiğinde tüm yüklerden kurtulacağını düşünüyordu ama şimdi daha ağır bir şey çıkmıştı karşısına; anlatmak. Aaron hafifçe koydu elini belime ve beni odanın çıkışına doğru yürüttü. Açık olan odanın kapısından çıkmadan hemen önce arkama çevirdim kafamı. Damian kâğıtlara bakıyordu hala atlatamadığı şaşkınlıkla, sonra gözleri bana değdi. Öylesine boş bir değışti bu. Sadece geldi ve geçmedi, kaldı

orada ben odadan çıkana dek.

Aaron'la aşağı indik, ikimiz de sessizdik. Aaron üçlü koltuğa oturdu ve beni de yanına çekti.

"Sence neden sadece Damian okuyabiliyor?" Sesi fısıltıdan farksızdı. Düşünceli gözüküyordu. Damian'a da boş yere yumruk atmıştı.

"Bilmiyorum. " Ve öğrenmekte istemiyordum. O kadar bilinmezlik ve sır vardı ki öğrendiğimde hangisinin altından kalkacağımı bilmiyordum.

"Kafayı yiyeceğim." Yorgunlukla mırıldandı ve kafasını omzuma yasladı. "Başım çatlıyor." Kolum tereddütle havalandı. Omzuma koyduğu boynuna sardım kolumu. Tıpkı soğukta kalmış bir kedi gibi sokuldu bedenime. Dudakları hala üzerimde olan kırmızı elbisenin açıkta bıraktığı omuzlarıma değiyordu. Ama onun nefesini hissedemiyordum, tıpkı diğer her şeyi hissedemem gibi.

"Kokunu içine çekmek bir hastanın hayatını kurtardığımda aldığım zevkin iki katını veriyor." Güzel koktuğumu düşünmüyordum. Bir kokumun olduğunu bile bilmiyordum ama o kokumu duyuyordu. Her nefes alışverişinde daha da derine çekiyordu kokumu. Bana çok fazla bağlanmıştı. Bu iyi değildi. O mükemmeldi, zeki yakışıklı ve merhametliydi. Ben, ben mi? Ben hayalettim.

İnsanlar gittikten sonra evi biraz toplamıştık. Aaron ne kadar hemen okumak için ısrar etse de sürekli ertelemeye çalışıyordum ki zaten gerek kalmamıştı. Okuyamayacaktık,

dinleyecektik. Üzerimi bile değiştirememiştim ve değiştirmekte istemiyordum. Bu elbisenin içinde asil bir prenses gibiydim.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri duyuldu. Aaron geri çekilmedi, öyle kalmaya devam etti. Damian az öncekinin aksine uyku mahmurluğunu atmış bir şekilde karşımızda ki tekli koltuğa oturdu. Mavi gözlerinin örttüğü uzun kirpikleri ve alnına düşen saç uçları ıslaktı. Yüzünü yıkamış olmalıydı. Bakışları Aaron'un üzerindeydi. Anlam veremediğim yüklü bakışlara bakıyordu. Aaron zorlukla kafasını kaldırdı ve Damian'a baktı.

"Anlat bakalım." Damian bir şey söylemeden ayağa kalktı ve salonda ki dolapların içinden bir şişe çıkardı. Bardak alma gereği duymadan geri oturdu. Şişeyi havaya kaldırdı.

"Bir şeyler anlatmak için bunu içmeye ihtiyacım var." Şişenin kapağını açtı ve kafasına dikti şişeyi. Aaron kaşlarını çattı.

"Anlat artık." Neredeyse yarılacağı şişeyi dudaklarından çekti ve dudaklarını yaladı. Ardından koluna sildi dudaklarını.

Şişeyi yere bıraktı. Yavaş hareket ediyordu. Bakışlarını üzerime kilitledi.

"Sen, Freya Kaelynn Blondelle. Bundan tam yüz elli yıl önce normal bir hayata sahiptin, ya da sen öyle düşüyordun. Annen baban ve bir de ağabeyin vardı. Baban ve on beş yaşında ki ağabeyin madende çalışıyorlardı. Çalıştıkları maden çöktü ve bir daha da cesetleri ortaya çıkarılamadı." Bunları sanki kendisi yaşamış gibi söylüyordu. Bu dediklerini hatırlamaya başlıyordum. Evet, bunu kesinlikle hatırlamıştım. Ağabeyimin ve babamın yüzünü hatırladım. Hatırladıklarım sadece Damian'ın anlattıklarıyla sınırlıydı ilerisini hatırlayamıyordum. Yerde ki şişeyi alıp tekrar dikti kafasına

bu sefer daha az içmişti. Anlatırken bir an olsun bakışların benden ayırmıyordu.

"Annen şifacıydı, işinde çok iyiydi. Sen sekiz yaşındayken cüzamlı olduğunu sandıkları bir hastayı iyileştirdi. Hâlbuki hastada sadece yaygın olmayan bir deri hastalığı vardı. Annen iyi bir şifacıydı ve en iyi otları karıştırarak hastayı iyileştirdi. İnsanlar şaşırı, ilk defa cüzamlı bir hasta iyileşiyordu. İnsanlar aynı zamanda da korktular. Bunu nasıl yapabildi dediler. O zamanlar cadılık suçlamaları yaygındı. Bir sürü kadın yakılmıştı bu asılsız iddialardan dolayı. Annen hakkında anında dedikodular çıkmaya başladı. Sen tam dokuz yaşındayken bir yangın çıktı kasabada. Bu çok büyük bir yangındı ama evler ya da ağaçlar değil sadece insanlar yanmıştı. Bir sürü evde çocuk ya da büyük fark etmeksizin insanlar yanmıştı. Sadece insanlar, öylece kül olmuşlardı. Annene iftira atıldı. İftiralar büyüdü, bir çığ oldu ve annen cadılıktan suçlandı. Yakılarak öldürüldü." Hatırlıyordum. Söylediği her söz sanki tekrar yaşıyormuşçasına gözümde canlanıyordu. Hissetseydim ağlardı belki de şuan ama öğrendiklerime bile tepki verecek kadar hissetmiyordum. Damian gözlerini kaçırdı.

Aaron destek olmak için belime iyice sarılmıştı, gözlerinden okuyabiliyordum bu sözlerden ne kadar etkilendiğini. Ama bana destek olmasına gerek yoktu, hiçbir şey hissetmiyordum. Üzgün değildim ya da kızgın da değildim. Hislerimin olması gereken yerde yeller esiyordu. Damian derin bir nefes aldı ve şişeyi tekrar dikti kafasına. Bitirene kadar içti. Gözlerini ilk defa üzerimden çekmişti. Ayağa kalktı. Az önce şişeyi aldığı yerden daha büyük bir şişe alıp yerine geri oturdu.

"Seni yardım sever bir kadın yanına aldı. Her an senin hakkında suçlamalarda çıkabilirdi annenden dolayı." Yardım

severi alayla söylemişti. "Seni tam on yıl yanında tutu. Kadının adı Melanie'ydi. Dedikodulara karşı seni korudu." Şişesinin kapağını açtı ama içmedi. Mavi dipsiz gözlerini üzerimde yoğunlaştırdı tekrar.

"Zengin ve soylu bir kadındı." O an o kadının yüzünü hatırladım. Hayatımı mahveden kadının her bir yüz hattı ben buradayım dercesine parladı zihnimde. "Senden üç yaş büyük bir oğlu vardı. Adının Vincet olması gerek yanlış hatırlamıyorsam. Onunla büyümüştünüz ama onun sana olan sevgisi çok daha farklıydı." Vincet, onu nasıl unutabilmişim ki? O benim hayatımdı, çocukluğumdu, yaşamımdı. "Tıpkı diğer erkekler gibi o da güzelliğine kapılmıştı." Bunu söylerken gözlerinde çok farklı bir pırıltı vardı Damian'ın. Aaron kolunu biraz daha sardı belime.

"Sen onu sadece kardeşin gibi görüyordun ama onun sana olan sevgisinin farkındaydın. Sana Şiiler yazıyor, şarkılar söylüyordu. Seni seviyordu. Ama annesi vardı, annesi sana olan sevgisini öğrenince sinirden kudurdu. Onun oğlu evinde ki bir hizmetçi parçasını sevemezdi. Melanie seni insanların içine çok fazla çıkarmazdı zaten. Seni ondan uzaklaştırmak için her şeyi yaptı ama bir gün oğluna zorla söz verdi. Vincet annesinin taş kalpli bir kadın olduğunu biliyordu. Ondan seni öldürmeyeceğine dair söz verdirtti. Ve sözünü tuttu da seni öldürmedi, çok daha beterini yapmayı planlıyordu."

"Seni hayrına almadı yanına." Damian öne doğru eğildi. Dirseklerini dizlerinin üstüne koydu.

"Seni annenin ölümünden sorumlu olduğu için aldı yanına. Asıl cadı oydu. O yakmıştı insanları ve bütün suçu annenin üzerine atmıştı. Baban ve ağabeyinde aslında madende ölmediler, onları da diğer onlarca işçi gibi yaktı. Bunu büyü yapabilmek için yapıyordu. Büyü için insan külleri

gerekliyordu. Büyü ne kadar büyükse o kadar kül gerekliyordu. Sonra bir gece yeniden insanlar yandı. Bu sefer çok fazlaydı, daha önce hiç olmadığı kadar fazla hem de. Bebekler bile vardı. İnsanlar bunu senin yaptığını düşündüler. Melanie seni kurtaracağını söyledi. Seni elinden tuttu ve ormana doğru koştu. Sen, sen çok safmıydın. Yağmurdan kaçarken doluya tutuldun." İkinci bitirdiği şişeden gözlerini ayırdı bana baktı tekrar. Kaşları çatıktı.

"Seni bu eve getirdi, sen tam ona teşekkür edeceğin sıradan siyah pelerinler takmış değişik birkaç insan çıktı karşına. Anlayamadığın kelimeler söylemeye başladılar ve son nefesini o an verdin. Senin hiçbir suçun yoktu. Saftın, temizdin. Bütün insanların aksine Vincet sende güzelliği değil de bunları bulmuştu. Sen o gece Melanie'nin karanlık tutkusunun kurbanı oldun. Vincet diğer tüm insanlar gibi kaçtığını düşündü. Annesinin bütün ısrarlarına rağmen bir daha senin dışında kimseyle evlenmeyi düşünmedi. Seni bekleyerek can verdi o da." Bütün yaşadıklarımı tekrar yaşamıştım sanki. Tekrar tutsak olmuştum eve sanki tekrar ihanete uğramıştım. Hissetmeyen birine bile fazlaydı bunlar. Canıydı. Geçen günlerde gördüğüm kabus geldi gözlerimin önüne. Bir çocuk yalvarıyordu bana, hayır o bana yalvarmıyordu. O Melani'ye yalvarıyordu. O yakmıştı insanları. Melanie, adı gibi karanlıktı. Asıl canavar oydu.

"Kitap çok daha fazla ayrıntılıydı, en can alıcı yanı ise sonu bence." Bakışları Aaron'un üzerinde gezdirdi. "Bir kurtarıcıdan bahsediyor kitap. Bundan çok üstü kapalı bir şekilde bahsetmişti. Nasıl kurtulacağından da aynı üstü kapalılıkla bahsediyor, edebiyat bilgisi olmayan bir insanın asla çözemeyeceği bir şekilde. Senin sadece yılda bir gün gece yarısına kadar dışarı çıkabildiğin değişik bir iznin var. Aslında

bu bir izin değil, bu senin kurtulman için. Melanie neden bilmiyorum ama bir gün kurtulmana izin verdi. O gün önümüzde ki ay olacak." nmzde ki ay yılda bir kez dışarı çıktığım zamandı. Yılın her günü beklediği o an. Hissedemesem de bu evden kurtulabildiğim tek gündü.

"Dolunayın bu geceye denk gelmesi gerek. Dolunayın altında yapılması gerek ve şanslısın ki dolunaya denk geliyor. Eğer başaramazsak bir daha ne zaman dolunayla keşişir bilmiyorum. Yani bu ilk ve son şansımız." şansınız değil şansımız demişti. Damian beni kurtaracak şeyi biliyordu. Bir kurtuluşum vardı. Normal bir insan gibi nefes alabilirdim. Bu sonsuzluğın bir sonu olabilirdi. "Ruhunun bağlı olduğu bir nesneden bahsetmiş, bunun kitap olduğunu düşünüyorum. O nesneyi tam gece yarısından önce ateşe atman ve kurtarıcınla bedenini mhrlenmen gerekiyor."

"Mühür?" En sonunda salonda Damian'ın dışında bir ses duyulmuştu. Aaron zar zor konuşabiliyordu. En çok o etkilenmişti öğrendiklerinden. Kurtarıcım Aaron olmalıydı. Başka birisi olamazdı.

"Evet, tam gece yarısından önce kitabı ateşe atıp onu peceksin. Onun kurtarıcı sensin. Sonra ne olur bilmiyorum ama elimizde ki tek şey bu." Aaron bakışlarını bana çevirdi. pt alnımı, ardından sarıldı sıkıca.

"Ben yanındayım, seni kurtarmak için her şeyi yapacağım." Damian elinde boş şişelerle ayağa kalktı ve son kez konuştu gözlerinde ki mavi pırıltılarla.

"Geri sayım başladı."

32: KANATSIZ MELEK

Umut, tehlikelidir ve güçlüdür. Bir insan umudu bitmediği sürece savaşmayı bırakmaz. Bazen öldürücü derecede tehlikelidir bu umut, mesela asla gelmeyecek birisini beklemek gibi. Umut göreceli bir kavramdır, herkesin umurdu farklıdır. Bazıları için Pandora kutusunda ki bir kelebeektir bazıları içinse ayakta kalma gücüdür. Umut herkes için farklı bir şeyi ifade etse de görevi hep aynıdır. Umut sabır gerektirir. Umut güç gerektirir. Ben tam yüz elli yıl bekleyecek kadar sabırlıydım ama güçlü değildim. Hissetmeyen birisi için bile umut kutsal bir şeydi. Umudu bitmiş bir insan ölmüş demektir benim lügatimde. Benim umudum yıllar önce bu duvarlar arasında yanıp kül olmuştu. Şimdi ise tıpkı bir Anka kuşu gibi küllerinden tekrar doğmaya başlamıştı, daha güçlü bir şekilde. Öğrendiklerim, hatırladıklarım ve içinde olduğum durum o kadar karışık ve belirsizdi ki ne yapacağıma hatta ne düşüneceğime bile karar veremiyordum. Damian'ın söylediği her bir cümleyi hatırlıyordum ama sadece söyledikleri canlanmışı zihnimde. Onun anlattığından daha ilerisini göremiyordum.

Yağmur yağıyordu yine. Bu aylarda hep yağmur ya da kar yağardı kasabaya, kışları sert olurdu. Bunu tam bir buçuk asırda tecrübe etmişim. Kafamı cama yasladım, cama vuran yağmur tanelerini izledim her yağmur yağdığında yaptığım gibi. Elim camın kulpuna gitti ve o an zihnime tekrar anılar dolmaya başladı ama bu anılar o kadar da eski değildi. Ben eskiden camları açamıyordum ama haftalar önce, Nadia'yı korkutmaya çalıştığım zaman bunu unutmuş ve camı açmıştım farkında olmadan. Bunu yeni fark ediyordum. Bu nasıl

olabilirdi? Hafızam sanki silinmişse şimdi yeniden canlanıyor gibiydi.

Elimi kaldırdım, denemek istiyordum. Camın kulpuna götürdüm elimi tutum aşağı doğru çektim. Aynı yavaşlıkla kendime doğru çekmeye çalıştım. Gelmiyordu, olmamıştı. Her şey çok karışıktı. Hissiz olan bedenim bile kaldıramıyordu bunu.

"Yakında her şey sonra erecek." Kafamı yatakta yatan Aaron'a çevirdim. Yeni uyanmıştı.

"Bugün izin günün biraz daha uyu." Kafasını iki yana salladı. Benim ki gibi çıplak ayaklarıyla ayağa kalktı.

"Neden zamanımı seninle geçirmek varken uymayı seçim ki?"

Tam arkamda durdu ve sarıldı belime. Sözleri ve hareketleri bir kızın başını döndürecek cinstendi. Eğer hissedebilseydim ona çoktan âşık olmuştum belki de çünkü o kardeşi aksine mükemmeldi. Düşünceleri ve hisleri bir su kadar duruydu.

Kafasını boynuma gömdü ve yağmurlu havaya baktı. "Bu havalardan nefret ediyorum." Söylenerek daha da sarıldı.

"Ben yağmuru seviyorum. Gökten bir su iniyor ve bu sanki tene değdiğinde ruhu temizliyor gibi." Cümlemi tamamlar tamamlamaz Aaron arkamdan cama uzandı.

"O zaman ruhumuzu temizleyelim." Camı açtı. Açar açmaz şiddetli yağmur damlaları odaya dolmaya başladı. En önemlisi ise vücuduma çarpıyordu. Bunu Aaron'la daha öncede yapmıştık ve güzeldi onunla ıslanmak. Su olmayan ruhumu temizliyordu. Saçarlım ve geceliğim anında ıslanmıştı, çok şiddetli yağıyordu. Gözlerimi kapattım sıkıca, yağmurun sesini dinledim.

Ben Damian'ın anlattığı kadar masum muydum? Dediklerini hatırlasam da peki ya hatırlamadıklarım? Onlar nelerle doluydu kim bilir.

Uzun bir süre ıslandık öyle. Yağmur dinmeye başladığında Aaron çok üşümüş olacak ki camı kapattı. Camı kapatır kapatmaz öksürmüştü. Bedeni benim arkamda olduğu için ıslanmasa da saçları ve kolları fazlasıyla ıslanmıştı. Ona doğru döndüm aramızda ki kısa mesafede.

"Hasta olacaksın, üzerini değiştir." İşaret parmağıyla yavaşça çeneme vurdu.

"Beni de düşünürmüş." Bunu çok tatlı bir tonda söylemişti. Ona gülümsedim. Bu zordu, hissetmeden gülümsemek kesinlikle çok zordu. "Sende şöyle ıslak dolaşıp evi batırma." Bunu sahte bir kızgınlıkla söylemişti. Kafamı indirip vücuduma baktım. Beyaz saten gecelik sırlıslık olmuştuk ve bedenime yaşıyordu, saçlarımda aynı şekildeydi. Aaron benim bakmamla yeni fark etmiş gibi bakışları vücuduma kaydı. Ardından yutkundu. Bakışlarını zorlukla geri yüzüme çevirdi. "Hemen değiştirmelisin." Beyaz olduğu için bütün vücuduma yapışmıştı ve tenim fazlasıyla görünüyordu. Eğer hissediyor olsaydım şuan kesinlikle utanırdım ama hayır şuan zerre kadar utanmıyordum. Belli belirsiz bir kafa salladım. Kendiyle verdiği savaşı görebiliyordum. Bana bakmamak için çabalıyordu.

"Ben kurulansam iyi olacak." Dedi ve hızla arkasını döndü birden. Henüz birkaç adım atmıştı ki durdu. "Boş versene." Aynı hızla arkasını döndü. Beni hızla arkamda ki cama itti ve nerdeyse ışık hızıyla vücudunu vücuduma yaslayıp büyük bir açlıkla dudaklarımı öpmeye başladı. Ne yapacağımı bilmiyordum. O çok fazla duygu yüklü öpüyordu. Ben ise sadece dudaklarımı oynatmaya çalıştım. Bunu yapmamla daha da tutkulu bir şekilde öpmeye başladı. Belimi iyice sardı kaslı koluyla. Nefes almak için bile çekilmiyordu. Beni öpmeyi

seviyordu, beni seviyordu. Şehveti artan öpüşü aynı hızla yavaşladı. Birden durdu ve geri çekildi.

"Özür dilerim. Kendimi sen hissedene kadar öpmeyeceğime dair söz vermiştim ama beceremedim." Mahcup bir ifadeyle fısıldamıştı. Ama belki de hiç hissedemezdin.

"Ya hiç hissedemezsem?" Yüzü sanki ona çok ağır bir şey söylemişim gibi kasıldı. "Ben bu esareti yüz elli yıldır -belki de daha uzun- artık bundan da emin olamadığım bir zaman diliminde beri yaşıyorum. Sonra ortaya dilini bile bilmediğim bir kitap çıkıyor ve kalbinde zerre merhamet olmayan birisi bu kitabı okuyor ve benim kurtuluşumu buluyor." Kafamı iki yana salladım. Uzun bir zaman sonra ilk defa ona kitap hakkında düşüncelerimi ifade ediyordum. "Bu delilik, sevinmeni istemiyorum çünkü eğer işe yaramazsa ne kadar yaralanacağını görebiliyorum. Bu kadar umut bağlama." Aaron kehribar rengi gözlerini yere dikti kısa bir süreliğine. Kırılmıştı, yüzünü buruşturmuştu. Kafasın tekrar kaldırdı.

"Evet, umutluyum ama senin kadar değil. Hissedemesen de bir yerlerde kurtulma ihtimalinin olduğunu bilmek senin o hissedemiyorum değdiğin ruhunu heyecanlandırıyor." Sol eli havaya kalktı ve ıslak elbisemin üzerinden tam atmayan kalbimin üzerinde durdu. "Sen hissedemesen de olur Freya, ben senin yerine de hissedirim." Islak saçlarını geriye çekti.

"Bir daha böyle şeyler söyleme. Sana söz veriyorum sen hissedebilene kadar durmayacağım." Soğuktan kızarmış ve biraz da şişmiş dudakları alnımı buldu. Öptü naiçe.

"Damian'la konuşmak istiyorum." Bunu söyledikten sonra bana sinirle bakmasını bekliyordum ama öyle olmadı. Sadece sakince gözlerine baktı.

"Neden?"

"Çünkü Damian kitabı okuyabilen tek kişi." Kafasını iki yana salladı.

"Onu demiyorum. Neden izin alıyorsun?" Beni Damian'la her gördüğünde yüzünde oluşan o ifade kesinlikle dost canlısı değildi. Nefret ediyordu onunla konuşmamdan.

"Çünkü onunla konuşmamı sevmiyorsun." Bu sefer onayladı söylediklerimi kafasıyla.

"Doğru, bundan nefret ediyordum. Hatta onunla aynı havayı solumana bile dayanamıyorum ama o şuan yardım edebilecek tek kişi. Bunun ona bağlı olmasından cidden nefret ediyorum ama senin tekrar hissedebilmen için her şeyi yapar, göz yumarım." Bu düşüncesine şaşırmamıştım. Aaron düşünceli bir adamdı. Başka bir şey söylemeden dolaptan kuru kıyafetlerini aldı ve giyinmek için çıktı. Bende o çıkar çıkmaz üzerime yapışan geceliği çıkardım. Benim içi aldığı kıyafetlere elim giderken gözlerim dolabın içinde bile parlayan kızılığa takıldı. Damian'ın benim için aldığı elbise, hayatımda giyindiğim şüphesiz en güzel elbiseyi. Tabi yırtık olduğunu saymazsak. Diğer kıyafetleri bırakıp kırmızı elbisenin eşsiz dokusunda gezdirdim ellerimi. Çok güzeldi, her gün bu elbiseyi giyinebilirdim.

Elbiseyi kırışmaması için özenle katlayarak dolaba geri yerleştirdim. Pantolonlara alışık olmadığım için Aaron'un benim için aldığı rahat elbiselerden giyindim. Yatağa doğru bir adım attığım sırada adımlarım sanki kendi başlarını hareket ediyorlarmış gibi beni aynanın önüne getirdi. Bu ayna. O gece Damian'ın dudaklarına ruj sürdüğü zamandı. Neden o geceyi hatırlayıp duruyordum ki?

Geriye doğru bir adım attım hala ıslak ayaklarımla aynadan uzaklaşmak için ama bu sefer Damian'ın yaklaşması doldu kare kare zihnime. Damian'ın değişik bir etkisi vardı

insanların üzerinde. Bu sefer aramızdan çıkan kırmızı ışık belirdi sanki önümde. Sanki o gece tekrar önümde canlanıyordu, bana ruj sürüyordu Damian ama bu sefer ben üçüncü kişiydim ve sadece dışarıda seyrediyordum. Kapının çalması ve ardından açılmasıyla bütün görüntü yok oldu. Az önce ne olmuştu?

Bakışlarımı Aaron'a çevirdim. Üzerini değiştirmişti ve elinde bir makine vardı. Bakışları benim ve aynanın üzerinde gidip geldi.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Elindeki aletin fişini yatağın yanında ki prize taktı ve yatağa oturdu. Bacaklarını iki yana genişçe açıp arasında ki boşluğa oturmam için iki kere vurdu. Gözlerim son kez aynanın üzerinde gezindi. Neden böyle bir şey olmuştu bilmiyordum ama bir daha olmamsını diliyordum çünkü bu fazla kafa karıştırıcıydı. Aaron'un bacak arasına oturdum. Elinde ki cihazı açtı ve rahatsız edici bir ses çıktı.

"Bu ne?" Dedim sesimi duyması için bağırarak. Bağırmama güldü ve aleti kapattı.

"Bilmiyor musun?" Daha önce görmüş gibiydim ama adını anımsayamıyordum. "Bu kurutma makinesi saçları kurutmak için." Omuz silkip önüme döndüm.

"Gereksizmiş." Yine kıkırdadı o güzel gülümsemesi eşliğinde.

Sonra tekrar çalıştırdı o makineyi ve benim saçlarıma doğrulttu. Sanırım hava üflüyordu makine. Makineyi bütün saçlarımda gezdirdi. Parmakları sanki dans edercesine geziniyordu saçlarımda. Çok yumuşak davranıyordu. Uzun süre gezdirdi ve rahatsız edici ses durdu birden.

Elim saçlarıma gitti. Az önce sıırılsıklam olan saçlarım tamamen kurmuştu. Bakışlarımı Aaron'a çevirdim. Bana

değişik bir gülümsemeyle, hayır gülümseme değil huzurla bakıyordu.

Bakışlarımın onun daha ıslak olan saçlarına gitti. Aaron'un önünden kalktım. Yatağın üzerinde dizlerim üzerinde durarak elimi ona uzattım.

"Seninkini ben yapacağım." Gülümsemesi genişlerken itiraz etmeden uzattı makineyi. Elinden aldım. Açma yerini bulmak için az önce Aaron'un bastığı yeri aradım. Aaron ne yardım ediyor ne de bir şey söylüyordu sadece izliyordu. En sonunda buldum açma yerini ve makine elimde biraz da olsa titreyerek yüksek sesle çalıştı. Dizlerimin üzerinde durduğum için boyum ondan uzundu şuan. Saçlarına çıkarttım makineyi. Beceriksizce kafasının üzerinde gezdirdim.

Hafifte olsa kuruyan yerler kabarmıştı. Onun gibi nazik olmaya özen göstererek bütün saçlarını kuruttum. Bütün saçlarının kuruduğuna emin olduktan sonra kapattım makineyi. Elimden aldı nazikçe ve fişini çekti. Hiç yerinden kalkmayarak yere bıraktı makineyi. Hala dizlerimin üstünde durduğum için ona yukarıdan bakıyordum. Birden beni kollarımdan tutarak kendine doğru çekti ve göğsüne yasladı. "Bugün tamamen seninin ne istersen onu yapalım." Diyerek beni kendisine biraz daha yasladı. Ellerini ellerimin arasına geçirdi. Çok huzurlu ve mutluydu benimle ve o bu şekilde olduğu sürece her şey kabulümdü. Çünkü onun bir melekten tek eksik yanı kanatlarıydı. Evet, o kanatsız bir melekti.

Aaron'la bütün günü beraber geçirmiştik. Film izlemiş, kitap okumuştuk ve o bana bilgisayar kullanmayı az da olsa öğretmişti. Onunla olan her anım dolu geçiyordu. Benim yanımda olduğu her anı değerlendiriyordu. Odanın içini yine her gece olduğu gibi cılız ay ışığı aydınlatıyordu. Aaron çoktan uyumuştı. Eğer günü iyi geçmişse kafasını yastığa koyar koymaz uyuyordu, onu her geçen gün daha iyi tanıyordum. Ondan bugün Damian'la konuşmak için izin almıştım ama konuşmamıştım. Damian'la konuşma düşüncesi hissetmeyen ruhumu ürkütüyordu belki de. Emin değildim. Tek emin olduğum şey soru işaretleriydi, onlar çok fazlaydı. Ve soru işaretlerimin tek cevabı da Damian da saklıydı. Ses çıkarmamaya özen göstererek çıktım odadan. Damian ya uyuyor ya içiyor ya da bilgisayarının başında oturuyordur eminim ki. Çünkü onu sadece bunları yaparken görüyordum. Yemek bile yediğini görmüyordum tıpkı gizli bir kutu gibiydi. Ya da makine mi demeliydim? Evet, o bir robottu. Geçen geceden sonra onunla hiç konuşmamıştım hatta aynı evin içinde yüzünü bile görmemiştim. Bazen arabasıyla geç saatle çıkıyor ve sabaha kaşı geliyordu ama bu gece çıkmamıştı. Geçen gecenin aksine kapısını çaldım ve her zamanki gibi ondan ses gelmedi. Kapının kulpunu yavaşça çevirdim. Odaya

hareketlerim gibi sessiz adımlarla girdim. Damian az önce düşündüklerimin hepsini yapıyordu şuan. Bilgisayar masasının önünde elinde içki şişesiye uyuya kalmıştı. Ya da sızmıştı. Odanın kapısını kapattım. Sürekli bilgisayarda ne yaptığımı merak etmiyor değildim. Ses çıkarmamaya özen göstererek yakınlaştım yanına

Bilgisayarının ekranı açıldı. Kafasını kolunun üstüne koymuştu ve elinde ki içki şişesini sıkıca tutuyordu. Yüz hatları uyurken de sertti. Uyuduğundan emin olarak yüzümü ekrana yakınlaştırdım. Beyaz bir sayfa açıldı. Altta ki sayfa sayısına takıldı gözüm tam yüz seksen beşti. Bugün Aaron'un gösterdiği gibi ekranı yukarı kaydurdum. Yazılar vardı, Damian bir şeyler yazıyordu. Biraz daha eğildim Damian'ın üzerinden bilgisayara doğru yazanları okuyabilmek için.

O kutsanmış bir güzelliğe sahipti.

Okumaya devam edeceğim sırada birden ne olduğunu kavrayamadan kendimi Damian ve masanın arasında buldum. Gözleri öfkeyle bakıyordu. Onun özelini karıştırmıştım ve kızmakta haklıydı sonuna kadar. Beni çekerken elindeki içki şişesi yere gürültüyle düşmüştü.

"Ne yaptığımı zannediyorsun?" Dişlerinin arasından tıslarken kolumu sıkıca tuttu. Eğer hissedebilseydim eminim şuan canım yanardı. Bütün öfkesiyle sıkıyordu çünkü bedenimi.

"Ben seninle konuşmak için gelmiştim." Daha da sinirlendi. Kolumda ki eli çenemi sıkı.

"Bana bak, eğer bir daha eşyalarımı karıştırırsan seni kurtarır ve ardından öldürürüm. Anladın mı?" Onun her zaman yaptığı gibi soğuk ve hissiz alayla dolu bir gülümseme yerleştirdim dudaklarıma.

"Beni ölümle tehdit edemezsin sadece hediye vaat etmiş olursun." Başımı meydan okurcasına kaldırdım ona doğru ama

o elini çekmemişti. Çok yakındı, Aaron görse sinir krizi geçireceği türden yakın. Onu iteceğim sırada o aşınası olduğum byl kırmızı ışık doldu ve taştı bedenlerimiz arasından. "Yaptığım doğru bir şey değildi ama sürekli o bilgisayarın başında ne yaptığını insan düşünmüyor değil." Güldü. Gerçekten güldü. Saniyelikte olsa gülmüştü. Alayla değildi, bu onda milyonda bir oluyordu. Kırmızı ışıklar şahlandırmıştı gülüşünü, ona daha da esrareniz ve ürkütücü bir hava vermişti. O ayrılmak yerine vücudunu vücuduma biraz daha bastırmıştı. Bana bu kadar yakın olması yanlıştı. Onu ittim bütün gücümle ama çekilmedi aksine biraz daha bedeninin bedenime bastırarak Çenemdeki elini çekip arkamda ki masanın üzerine koydu.

"Bir daha aynı şeyi yapmaya alışırsan..." Devam edemedi çünkü hissiz birine savrulabilecek tehditler kısıtlıydı.

"alışırsam?" Kafasını yana doğu yatırdı ve dudaklarını kulağımın hizasına getirdi. Ellerim onu tekrar itmek üzere göğsünde duruyordu fakat itmedim tekrar.

"Ona o zaman karar verimiz." Fısıldamıştı en etkileyici ses tonuyla. En güzel melodiydi onun bu ses tonu. Birden geri çekildi ve karanlık odada ki ışık tamamen kesildi. "Neden gelmiştin?" Uzaklaşsa da sadece tensel olarak uzaklaşmıştı. Bedeni hala yakındı.

"Kitap hakkında, tamamen açık olmadığını düşünüyorum." Bunu söylememi bekliyormuş gibi dağınık saçlarını elleriyle biraz daha karıştırdı.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

"Zaten anlattım." Kafamı iki yana salladım. Kirli sakal çıkmış çenesini ovuşturdu.

"Her şeyi değil." Benden uzaklaşıp o meşhur koltuğuna oturdu. Beni çağırmasını beklemeden yanına oturdum bende. "Freya." Adım onun dudaklarından çok farklı ulaşıyordu kulaklarıma. Sanki ilahi bir sestti. "Bilmen gereken her şeyi söyledim. Gerisi sadece yük. Güven bana." Güven bana, ona güvenmezdim. Bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Güvenme ya da, bana sakın güvenme."

"Sana güvenmem zaten." Kafasını salladı.

"Güzel aferin, şimdi sevgilinin sıcak kollarına dön ve beni içki şişemle baş başa bırak." Bakışlarıyla kapıyı işaret etti ama kalkmadım onun yerine koltuğa biraz daha yayıldım. "Bela mısın sen? Rahat bıraksana." Omuz silktim. Sinirle birkaç kelime söyleyerek önüne döndü.

"Melanie'nin benim ailemle ne alıp veremediği vardı?"

"Onun herkesle bir alıp veremediği vardı emin ol özel değilsin. Kardeşin ve baban çalıştıkları maden ocağında tek ölmediler, yanlarında yüzlerce kişi vardı. Annende suç atılmaya çok müsaitti. Sen ise oğlunun uğruna ölebileceği bir kızdın." Bana cevap vermesini beklemiyordum ama vermişti. Aklımda daha bir sürü soru vardı ama şimdilik sadece bunu öğrenebilirdim. Hepsini kaldıramazdım, güçlü değildim. "Benimde sana bir sorum var." Ona baktım dikkatle. "Neden Vincet'ı hiç sevmedin?"

"Çünkü o benim için hep bir kardeş ve arkadaş gibiydi. Onu sevmek için çabaladığımı hatırlıyorum ama sadece arkadaşça sevmiştim onu. Ben bu uzun hayatımda kimseyi sevmemişim."

"Hissettikten sonra Aaron'u seveceksin." Bunu kesin bir dille söylemişti. Emindi.

"Evet seveceğim." Kafasını ay ışığının ve yıldızların aydınlattığı gökyüzüne çevirdi.

"Sadece iki hafta kaldı. Sonra özgürsün."

"Ya işe yaramazsa?" Kafasını böyle bir şey mümkün değilmiş gibi salladı.

"İşe yarayacak ve sen onlarca yıl sonra tekrar hissedeceksin."
Bana güvenme demişti, güveniyordum.

33: İLK NEFES

Sil baştan yaşamak istiyordum. Geçmişin pis kokulu, karanlık sayfalarından kurtulmak ve yeni el değmemiş bir sayfa açmak istiyordum. Fakat geçmişimizden kaçamazdık, gölge gibi.

Ben ne siyahtım ne beyaz. Ben griydim. Beyaz olamayacak kadar karanlığın peydahladığı zorluklara göğüs germiş, siyah olamayacak kadar da masumdum. Ben sadece griydim. Siyah olmamıştım tamamıyla ya da beyaz. Ben gri gibiydim. Gri gibi suçlu, gri gibi suçsuz.

Kurtuluş ilk defa bu kadar yakınımdaydı. Nefes alabilirdim, acı çekebilirdim ve en önemlisi ölebilirdim. Ölmek kulağıma bir masal gibi geliyordu. Ölmek güzeldi, en azından yüz elli yılı aşkın süredir yaşamış bir insan için. Bazı insanlar ölümün başlangıç olduğuna inanırdı bazıları ise bitiş. Ben artık bir başlangıç istemiyordum, yok olmak istiyordum. İstiyordum ama bir o kadar da istemiyordum çünkü beni hayata bağlamaya çalışan eşsiz bir meleğe sahiptim.

Saatler kalmıştı evden çıkabilmeme, yelkovan tam gece yarısını bulmuştu. Saatler sonra o yelkovan tekrar gece yarısını bulduğuna nefes alabilirdim. Yeniden bir insan olabilirdim.

Bunu her şeyden çok istiyordum, hissetmeyi özlemiştim ve nefes almayı da özlemiştim. Güzel bir yemeği damağım da bıraktığı tadı, elime batan bir camın keskinliğini ya da güldüğümde oluşan o mutluluk hissini özlemişti hissiz bedenim. Arzum her geçen gün artarak bir çığ olmuştu ve şimdi çok yakındı. Bütün olumlu düşüncelerin yanında ise ya işe yaramazsa vardı, içimde derinlerde bu sorudan hiç korkmadığım kadar korkuyordum. Hissizdim ama mantıklı düşünebiliyordum. Korkuyu hissedemesem de düşünebiliyordum.

Aaron işe yarayacağını söylüyordu ama derinlerindeki korkuya şahit olabiliyordum. Omuzlarıma dökülen saçlarını geri itti özenle. Yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Sadece saatler kalmıştı sonsuzluğum bir sonu var mıydı öğrenmeye. Gün doğduğunda bu evden çıkabilecektim, hissedemesem de özgür olacaktım. Belki bu sadece bir gün sürecekti belki de istediğim kurtuluşum olacaktı.

Aaron bugün için fazlasıyla hazırlık yapmıştı. İşinden izin almış ve bana sırf bir gün için bir sürü şey almıştı. Her şeyin mükemmel olmasını istiyordu. Arkama attığı saçım yine önüme düşünce bu sefer kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Banyoya gir." Sabaha kadar oturacaktık ve gün doğar doğmaz çıkacaktık bu evden. Dediğini yaparak banyoya girmek üzere ayağa kalktım. Aaron da benimle beraber ayaklandı. Yeni aldığı poşetlerin birini bana uzattı. "Bunu giyinmeni istiyorum." Uzanıp karton poşeti aldım elinden. İçine bakmadan banyoya girdim. Kapıyı kilitleme gereği duymadım çünkü asla girmeyeceğini biliyorum Aaron'un. Üzerimde ki kıyafetleri acelesizce çıkardım üzerimden. Sabah olmasına saatler vardı ve acelem yoktu. Zaman yine meydan okurcasına yavaşlamıştı. Suyu sıcak veya soğuk olduğunu bilmeksizin açtım. Mavi çizgiye dönüktü sanırım soğuktu, bana işlemeyen bir soğuk. Su bedenimden akıp gidiyordu ve ben o damlacıkların vücudumda gezinişini dahi hissedemiyordum. Yine acelesizce aldım duşumu, zamanı geçirmeye çalışıyordum.

İşim bitince Aaron'un havlusuna sarıldım sıkıca. Bedenimi kuruttum ve bana verdiği poşeti açtım. Açar açmaz renkli çiçekler takılmıştı gözüme. Elimi uzattım ve kumaşın üzerinde

gezdirdim. Çıkardım elbiseyi poşetinden ve üzerime geçirdim. Elbise vücudum tam oturmuştu, Aaron bedenimi iyi biliyordu. Beyaz ve çiçekli bir elbiseydi. Belimi sıkıca sarmıştı, askılıydı, bol ve kısa bir eteği vardı. Güzel bir elbiseydi. Islak saçlarımı bir omzunda toplayıp banyodan çıktım. Aaron geçen seferki gibi elinde kurutma makinesiyle oturuyordu yatakta. Bir elinde telefonu vardı. Benim çıktığımı fark edince kafasını kaldırdı ve gülümsedi. Bana bakarken gözleri parlıyordu, bunu görüyordum. Bu benim hissetmeyen bedenimi özümüzde ki geceden bile daha fazla kaygılandırıyordu.

Yine geçen günkü gibi bacaklarının arasına oturdum ve o da saçlarımı yine aynı hafif dokunuşlarla kuruttu. Makineyi kapattı ve yanına bıraktı. Ben kalkacağım sırada tuttu beni ve elinde ki tarağı bana doğu salladı. Bu sefer çok daha özenle taradı saçlarımı. Her bir tutamını ayrı ayrı tarıyordu üşenmeden. Boş bakışlarımla önümü seyreliyordum onun duygu dolu dokunuşlarının aksine. Dudakları saçlarıma gömüldü. Onların arasına küçük bir öpücük bahşetti. "Çok az kaldı, hayatımda bu kadar heyecanlı olduğumu hatırlamıyorum." Elim ald ve kabinin üzerine koydu. Hissetmeyeceğimi biliyordu ama yapmıştı. "En güzel hissettiren de ne biliyor musun?" Dudaklarını kulağıma yakınlaştırdı bu sefer. "Saatler sonra bu kalbin senin için nasıl hızlandığını hissedebilecek olman. Bunun için her şeyi veririm." Ardından benden hiçbir söz karşılığı beklemeden öptü yanağımı uzunca.

Birden sanki bir oyuncak bebekmişim gibi kolaylıkla kendisine çevirdi. Bacaklarımı tutup kendi bacaklarının üzerine koydu ve beni kendisine yakınlaştırdı. Eteğin açıkta bıraktığı bacaklarıma bir an bile bakmadan hemen yatağın yanında ki küçük poşeti eline aldı. Küçük renkli poşetin

içinden renkli bir cam şişe çıkardı. Bordo renkti. Küçük cam şişeyi havada salladı.

"Bu oje, tırnaklara sürülüyor. Bu rengin sana yakışacağını düşündüm." Beni tıpkı bir çocuğun oyuncak bebeğiyle ilgilendiği gibi ilgileniyordu. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüyor, bana güze şeyler yapabilmek için çırpınıyordu. Eğer hissedebilirsem ilk işim Aaron'u sevmek olacaktı, çok sevmek. Elimi eline aldı. Küçük şişenin kapağını açıp olağanüstü bir dikkatle sürdürdü tırnaklarıma teker teker. Sıkılmadan, bıkmadan ve üşenmeden benimle ilgileniyordu. Bunu yaparken de çok içtendi. Bütün tırnaklarıma ojeyi sürdükten sonra şişenin ağzını kapattı.

"Ellerini kuruyana kadar bir yere sürme sakın, bozulur." Ellerimi havaya kaldırdım bir yere değmemesi için. O da hava da ki ellerimi tuttu tırnaklarıma dokunmadan.

"Bunu neden yapıyorsun?" Kafasını ellerimden kaldırarak yüzüme çevirdi. Cevabı hiç gecikmedi, düşmedi bile.

"Çünkü seni seviyorum." İşte bunun üzerine bir cevap olamazdı. Bende vermedim zaten cevap, sustum. Yakınlaştı biraz, alnımı öptü. Ellerimi belinin iki yanına koydum onunda bana yaptığı gibi. Tırnaklarımı değıdirmemeye özen göstermişim çünkü onun yaptığı hiçbir şeye zarar vermek istemiyordum.

Gün doğmak üzereydi. Aaron'la tamamen doğmasını bekliyorduk günün. Dışarı onunla birlikte adım atmak değışik olacaktı. Uzun zamandır sohbet ettiğimiz yataktan kalktı ve

elini uzattı. Tuttum sıkıca bana uzattığı elini. O da benimle beraber bu evden çıkacağı için heyecanlı görünüyordu. Eğer işe yaramazsa bir daha hiç yapamayabilirdik bunu ve bende bu yüzden hissedemesem de her anımızı hafızama kazıyacaktım. Beraber salona indik el ele. Parmaklarını parmaklarıma kilitlemiş bir an olsun bırakmıyordu. İkimizde boş bir salonla karşılaşmayı bekliyorduk ama salonda Damian vardı. Şöminenin karşısında oturmuş öylece alevleri seyrediyordu. Bizim indiğimizi duymuş ama bakmamıştı.

"Unutmayın, tam gece yarısından önce kitabı alevlere atacaksınız. Bunu dolunayın altında yapın." Aaron elimi bırakmamaya devam ederek Damian'ın karşısında durdu. Damian mavi gözlerini kaldırarak baktı ellerimize ardından yüzlerimize baktı. Elinde içki bardağı vardı, yine. Son yudumunu da içti bizi umursamadan ve dudağının yanından taşan damlayı da emdi. Bu hareket ilkelce durmamıştı, o içinde olduğu her şeyi güzelleştiriyordu. "Sonra yapmanız gerekeni biliyorsunuz." Aaron'un beni öpmesinden bahsediyordu.

"Neden dolunay gerekli?" Uzun süredir aklımı kurcalayan soruyu dillendirmiştim sonunda.

"Çünkü sana bu lanet bulaştığında ay dolunay evresindeydi ve en büyük büyüler dolunayda yapılır, büyüünün gücünü küller kadar aydan da aldığı inanılır." Bu fazlasıyla tatmin edici bir cevaptı. Damian dan bu kadar kapsamlı bir cevap beklemediğim aşikârdı.

Şafak iyice sökmeye başlamıştı karanlık geceyi. Çok az kalmıştı dışarıya adım atmama. Aaron elimi tutmadığı eliyle Damian'ın yanında ki kitabı aldı. Damian başka hiçbir şey söylemeden oturmaya devam etti.

Aaron elimden çektiştirerek kapıya doğru yürüttü beni. Tam kapının önüne gelince derin bir nefes aldı. Kitabı bana uzattı ve elimi bıraktı. Kitabı elinden aldım. Portmantoya uzanıp bir ceket aldı eline ve bana uzattı.

"Bunu senin için almıştım. Sonunda giyiniyorsun." Uzattığı kot kumaşındaki ceketı giyindim. Ve yerde giyinmem için duran ayakkabıları da giyindim. Çiçekli elbiseye yakışmışlardı. Elimi tekrar tuttu ve kapıyı açtı. Güneş ufuktan görünüyordu artık. Bir adım attım kapıya doğru. Aaron'un elimi tutan eli sıklaştı. Omzumun üstünden geriye baktım. Damian bana bakıyordu dikkatle. İkisi de benim dışarıya doğru adım atmamı bekliyordu ve bende bir yıl sonra yine adım attım dışarı. Özgürmüşüm gibi. Eğer işe yaramazsa bir daha atamayacaktım adımımı dışarı tabi yılda bir kere olması dışında. Bu yetmiyordu, özgürlüğe açtı bedenim. Kafamı havaya kaldırdım. Kesinlikle evin içinden bakmaktan çok daha güzeldi. Aaron'un ellerini bıraktım. Dışarı doğru birkaç adım daha attım. Sabahın ilk rüzgârları esiyordu. Soğuk olmalıydı. Kollarımı iki yana açtım. Hissedemesem de dışarıda olmak eşsizdi. Aaron sıcacık gülümseyerek kapıyı kapattı.

"Seninle bu evden çıkmak çok değişik." Diye itiraf etti. Yanıma geldi ve kolunu belime sardı. "Bugünü son günümüz gibi yaşayacağız. Sadece sen ve ben." O ne derse yapmaya hazırdım. Aaron tıpkı bir anne gibiydi. Bir anne her zaman çocuğu için en iyisini düşünürdü. Benim annem onlarca yıl önce ölmüştü ama şimdi yine benim için en iyisini düşünen biri olduğunu biliyordum. Beraber yürümeye başladık. Arabasının önünde durduk, birden kapıyı açtı. Hayatımda daha önce hiç arabaya binmemiştim tabi at arabaları sayılmıyorsa. "Ben seni akşama kadar beklerim ama malum

süremiz kısıtlı bebeğim." Bebeğim. Ağzına çok yakışmıştı bu sevgi cümlesi.

Bindim arabaya ve kapısını kapattı. Dışı da içi de güzeldi arabanın. İlk defa bindiğimi düşünürsek bu çok değişti. Aaron da yanımda ki koltuğa oturdu. Bir anahtarı çevirdi ve bana gülümseyerek baktı. "İlklerinin benimle olması hoşuma gidiyor. Bu arabaya binmek bile olsa." Aaron'la bir arabadaydım ve dışarıdaydım.

Bu son da olabilirdi başlangıçta. Her şey bu gece açığa kavuşacaktı. Ya sonsuzluğun mahkûmu olacaktım bu gece ya da sonsuzluk beni azat edecekti son demiyle.

Araba hareket etmeye başladı. Dışarıdan hareket eden arabaları defalarca görsem de bir arabanın içinde olmak çok değişti. Yanımda ki cam açıldı ve Aaron hız yaptıkça rüzgâr saçlarımı uçuşturuyordu. Bu çok güzeldi. Keşke o rüzgârı yüzümde de hissedebilseydim. Keşke rüzgâra dokunabilseydim ruhumla. Araba ilerlerken her şey yanımdan hızlıca akıyor gibiydi. Aaron arada benim bu halime gülümseyerek bakıyor ve önüne geri dönüyordu. Hava pek açık değildi ama bu havaları seviyordum.

Çok geçmeden durmuştuk. Bir göl kenarına gelmiştik. Kafamı Aaron'a çevirdim.

"Burada ne yapacağız?" Cevap vermeden arabadan indi. Bende onun gibi arabanın kapısını açtım ve indim. Arabanın arkasını açmıştı ve bir şeyler çıkarıyordu. Çıkardığı poşeti bana uzattı.

"Yüzeceğiz." Yüz elli yılı aşkın bir zamandır yüzmüyordum. Yaşarken yüzmeye bayılırdım. Bazen saati unutup akşama kadar suda kaldığım zamanları anımsadım. Bu göl kenarı çok

tanıdık geliyordu. "Arabada giyinebilirsin ." Poşeti alıp arabanın içine geri girdim. Sanırım elbisemin ıslanmaması için ayrı bir kıyafet almıştı. Poşetin içindekileri çıkardım ama burada giysi değil sadece değişik bir kumaşta iç çamaşırları vardı. Geri çıktım arabadan. Aaron gölün az ilerisine bir örtü seriyordu.

"Aaron!" Hemen bana döndü.

"Bir şey mi oldu?" Ona doğru yakınlaştım beni iyi duyabilmesi için.

"Burada kıyafet yok sadece iç çamaşırı var." Güldü, hem de karnını tutarak. Sanki çok komik bir şey söylemişim.

"Ona bikini deniliyor, yüzerken sadece onları giyineceksin."

Ne yani artık iç çamaşırlarıyla mı yüzüyorlardı? Ben neyle yüzdüğümü hatırlamıyordum gerçi. Sorgulamadım, eğer Aaron öyle diyorsa doğrudur. Aaron'un düşüncelerine ve dediklerine skolâstik bir düşünceyle bağlıydım.

Sorgulamıyordum doğruluğunu çünkü ona hissetmeyen ruhumu rağmen güveniyordum.

Arabaya geri girdim. Üzerimdekileri çıkardım ve poşetin içinde iç çamaşırına benzer şeyleri giyindim. Üst tarafın boyundan olan ipini bağlayamamışım. Saçlarımın altından tuttum ipleri düşmemsi için. Beyaz renkti.

Arabadan çıktım. İpi bırakmadan Aaron'un yanına ilerledim. Bunu yeni almış olmalıydı ama biraz küçüktü, hatta fazla küçüktü. Onun önünde bu kadar çıplak kalamazdım eğer hissedebilseydim ki hissedemiyordum. O da üzerine bir şort giyinmişti. Hava sıcak değildi hatta yağmur yağabilirdi. Bakışları bana döndü. Ben onun yanına gidene kadar bütün vücudumu defalarca süzmüştü.

"İpini bağlar mısın?" Yutkundu. Oturduğu yerden kalktı ve arkama geçti. Saçlarımı sol omzuma attı. İpi bağlarken aynı zamanda konuşmaya başladı.

"Sanırım bu sefer bedenini yanlış tahmin ettim." İpi bağladı ama uzaklaşmadı. Açıkta kalan enseme öpmüştü. Kafamı havaya doğru kaldırdım.

"Yağmur yağabilir." Önüme geçti yine.

"Seninle her gün dışarı çıkamıyorum ve bırak yağmuru kasırğa çıksa planlarıma engel olamaz." Elimi tuttu yine ve suya doğru yürümeye başladık. Ayaklarımız suya değene kadar ilerledik. Su ayaklarıma değiyordu ama hissedemiyordum. "Yüzmeyi biliyor musun?"

"Biliyordum ama uzun zaman oldu, çok uzun zaman." Birden kendimi havada buldum. Beni kucağına almıştı. Su soğuk olmalıydı, hava da soğuktı ama Aaron şikâyetçi görünmüyordu.

"O zaman hatırlatalım sana." Su beline gelene kadar kucağında taşıdı beni ve sonra bıraktı birden. Bunu beklemiyordum. Bütün bedenim suya gömüldü. Çıkmak için çaba harcamadım. Gözlerimi açtım. Suyun içinden baktım dünyaya. Nefes almak zorunda değildim.

Su berraktı. Şuan bir suyun içindeydim ama onu hissedemiyordum. Görüyordum, duyuyordum, konuşuyordum ama hissedemiyordum. Sanki dünyayı bir camın arkasından izliyor gibiydim. Olan hiçbir şey bana dokunamıyordu. Suyun içinde saatlerce ve belki de günlerce kalabilirdim. Nefes almayan birisi için sorun olmazdı. Benim çıkmayacağımı anlayınca Aaron kolumdan tutarak çıkarmıştı. Endişeli görünüyordu, sanırım bir an nefes almadığımı unutmuştu.

"Bir daha bunu yapma."

"Neden zaten nefes almıyorum?"

"Olsun yapma." Biraz daha ilerledik, su artık boynumuza geliyordu.

"Suyun altında olmayı seviyorum." Kollarını belime sardı sıkıca.

"Sen seviyorsan bende seviyorum." Birden ikimizi de suyun içine çekti. Gözlerimi açtım suyun içinde, onun da açıktı. Gür saçları suyun içinde havalanmıştı. Gözleri kısıktı. Yakınlaştım ona, bu sefer ben öptüm onu dudaklarından. Suyun içinde dudaklarımı hafifçe oynattım. Onun fazla böyle duramayacağını biliyordum. Öpmeme şaşırmış ve bir o kadar da sevinmiş gözüküyordu. Kolları sıklaştı. Bacaklarımı beline doladım. Hissedemiyorum dudaklarının baskısını ama bu gece hissedebilirdim. Düşündüğümde daha uzun bir süre dayanmıştı suyun içinde kalmaya. Ben benden ayrılacağını zannederken dudaklarımdan ayrılmadan ikimizin kafasını da sudan çıkarttı. Nefes almak için ayrılmadı, daha derin öpmeye başladı aksine. Işık çıkmıyordu bu sefer. Devam ettirmedii öpücüğünü. Dudaklarının ayırdı ve derince soluklandı. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Beni öldürüyorsun." Fısıldadı sadece.

Kollarından kurtuldum ve elimi suya vurarak suyun onun yüzüne çarpmasına neden oldum. Gözlerini kapattı ve bana doğru yüzdü.

"Zaten suyun içindeyiz bebeğim." Omuz silktim. Bunu Damian dan sonra alışkanlık haline getirmiştım ama güzel bir hareketti. Aaron dan uzağa yüzdüm. Omzumun üstünden ona sevimli olduğunu umduğum bir bakış attım. Gülümsedim kocaman. Aaron'un dediği gibi hissedemeyeceğim yapmayacağım anlamına gelmiyordu.

"Yakalasana beni." Keyifle gülerek bana doğru kulaç attı. Bende kulaç atarak uzaklaştım ondan.

Uzun bir süre suyun içinde kovalamaca oynamıştık ve Aaron yorgun düşmesine rağmen beni yakalayıp kolları arasına almıştı. Sonra da yüzmüştük uzunca bir süre. Öğlen olmuştu neredeyse. Aaron sudan çıktı. Üzeri çıplaktı ve su damlaları vücudundan akıyordu. Vücudu Damian kadar yapılı değildi ama pürüzsüz ve yumuşak bir vücudu vardı. Buğday tenliydi, Damian kadar beyaz değildi. Kardeşlerdi ama hiç benzemiyorlardı. Serdiği örtünün üzerine oturdu ve vücuduna bir havlu sardı. Ben de hemen onun ardından çıktım. Islak ayaklarımla çimenlere basıyordum, hissedemesem de bu mükemmeldi. Ya hissetseydim ne kadar mükemmel olurdu bu his?

Aaron'un yanına varır varmaz Aaron üzerime krem rengi havluyu sardı. Islak saçlarımı geriye doğru atarak yanına oturdum. Aaron huzurlu bir gülümsemeyle baktı ve ardından uzandı örtünün üzerine, yine onu taklit ederek uzandım yanına. Uzanmıştı ama gözleri bendeydi. Gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmıyordu.

"Tam buradayız, dışarıda bir göl kenarındayız. Güneş ışığı o yumuşak, ıslak saçlarının arasından kusursuz, o hayranı olduğum yüze çarpıyor." Elini uzattı ve tuttu elimi.

"Bundan daha mutlu olamazdım. Hayallerimden bile güzel."

Sözleri, çok güzeldi kendisi gibi. İnsanın içini titretecek cinstendi. Eğer hissedebilseydim çoktan ona kör kütük âşk olmuş olurdu şüphesiz. Kafamı gökyüzüne çevirdim. Öğle güneşi çıkmıştı. Şuan tam da hayalimdeydim. Beni seven bir adamın yanında ve gökyüzünün hemen altındaydım.

Gökyüzün ulaşmamı engelleyecek duvarlar yoktu etrafımda. Sanki elimi uzatsam bulutlara değecekmiş gibiydi. Bu eşsiz tabloda ressam bir tek şeyi unutmuştu, hislerimi. Belki boyası

bitmişti belki de resme dramatik bir hava katmak istemişti, kim bilirdi.

Tek istediğim şey bunun bir son olmamasıydı. Aaron'un elini tutmak, onu hissetmek ve onunla aynı gökyüzünün altında her günümü özgürce geçirmek istiyordum. Kanın damarladım da dolanmasını ve kalbimin kan pompalamasını istiyordum. Tek şansım bu geceydi.

Saçlarım kurumaya başlamıştı. Aaron'un özenle taradığı saçlarım çoktan bozulmuştu. Üzerime kıyafetlerimi geçirdim ve benim gibi üzerini giyinmiş Aaron'un yanına gittim.

Eşyaları arabanın arkasına yerleştiriyordu.

"Saat on ikiyi geçiyor, daha gidecek bir sürü yerimiz var."

Kalçamı beyaz renkteki arabaya yasladım.

"Nerelere gideceğiz?" Cevap vermedi, arabanın arkasını kapattı. Neredeyse kurumuş olan saçlarını eliyle düzeltti ve benim oturduğum koltuğun kapısını açtı. Bir şey söylemeden bindim arabaya. O da indi ve bugün ikinci araba yolculuğumu yapmaya başladım.

Büyük bir binanın önünde durmuştu araba.

"Burası neresi?" Bana döndü gülümseyerek heyecanlı gözüküyordu.

"Hastane."

"Neden buradayız?" Sonra onun bir doktor olduğu geldi aklıma.

"Seni çok önemli birisiyle tanıştıracam." Arabadan indik ve hemen bana yanaştı. Hayatımda gördüğüm en büyük binaydı. Etrafı çok güzeldi, her yeri yeşillik kaplıydı. Elimi tuttu ve beraber hastanenin içine girdik. İçi de dışı gibi büyüktü. Çok büyük bir yerdi, bu kadar büyük bir yere yıllardır girmemiştım. Henüz biraz ilerlemiştik ki tanıdık bir yüz çarptı gözüme. Finn üzerinde beyaz bir önlükle onu daha önce hiç görmediğim ciddiyetle bir şeyler yazıyordu. Dışarıda ki çapkın halinden eser yoktu.

Yoğun bakışlarımı fark etmiş olacak ki kafasını kaldırdı uğraştığı şeyden. Beni görünce çapkın bir şekilde sırttı ve Aaron'la birleşik olan ellerimizi görünce bu sırtış daha da arttı. Hemen ellindekileri bıraktı ve yanımıza geldi. Kollarını iki yana açtı.

"Bu şerefi neye borçluyuz?" Gülümseyerek cevap verdim ona. Gülümsememden yüz almış olacak ki sarıldı. Bunu ilk defa yapmıyordu ama yabancı ellerin vücudumda dolanması hoş değildi.

"Onu profesörle tanıştıracam." Finn beden hızla ayrıldı ve Aaron'a şaşkınlıkla baktı.

"Ciddi misin?" Neden bu kadar şaşırdığını anlamamıştım.

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım." Finn şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Nadia'yı bile tanıştırmamıştın." Aaron bıkkınlıkla nefesini verdi.

"O Nadia değil." Bunu olumlu anlamda söylemişti. Ben Nadia gibi değildim. Onunla oynamazdım, onu aldatmazdım. Finn gülümsedi Aaron'a.

"Evet, o Nadia değil. Şimdi profesörün yanına çıkın, birazdan çıkacak." Aaron, Finn'in koluna dostça vurdu. Ve beni de peşinden sürükleyerek merdivenleri çıktık. İkinci kata girdik ve uzun koridorda yürümeye başladık. Koridorun neredeyse sonuna geldiğimizde bir odanın önünde durduk. Aaron kapıyı işaret parmağını bükerek iki kere çaldı ve karşıdan 'Girin' sesini duyunca elimi bırakmadan kapıyı açtı.

Büyük bir odaydı, odanın her tarafı deriydi ve bu odaya sıcak bir hava katıyordu. Odanın tam ortasında büyük bir masa vardı ve saçları beyazlamış bir adam oturuyordu. Kafasını kaldırıp bize baktı. İfade-siz yüzü Aaron'u görünce gülümsemesiyle kırıştı. Sonra bakışları bana baktı, bakışlarımız keşişti. Bu yaşlı adam çok tanıdıktı. Ya da bana öyle geliyordu. Yaşlı ama din adam yerinden kalktı.

"Merhaba profesör."

"Merhaba Aaron." Yaşlı adam bana bakarak imayla gülümsedi. "Bu güzel kız da kim?"

"Sevgilim, Freya." Sevgilim. Ben onun sevgilisiydim. Ben onun sevgilisi miydim? Sevgili olmak nedir tam tanımımı bile bilmiyorken onun sevgilisi mi olmuştum? Onunla uyuyordum, öpüşüyorduk, sürekli birlikteydik ve beni seviyordu. Sanırım bunlar sevgili olmak için yeterliydi.

Adamın gür saçları bembeyazdı. Vücudu ne kadar din olsa da göz kenarlarında ki kırışıklıklar yaşını ele veriyordu.

"Ve Freya, karşında ki kişi Denver Salvador Sage. Kendisi idolümdür, hayatın boyunca görüp görebileceğın en iyi cerrahdır." Salvador Sage. Bu tanıdıktı, hem de çok tanıdık. Zihnime Vincet'in sert yüzü doldu. Vincet Salvador Sage ya da Melanie Salvador Sage. Karşımda ki adam onlardan bir kan taşıyor olabilir miydi?

Adamın uzattığı eli sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum Freya." Kendimi tutamadım ve kaba olmayı umursamadan sordum.

"Vincet Salvador Sage adında birisini tanıyor musunuz?"

Adamın dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Kendisi büyük büyük babam, sen nereden biliyorsun?"

Karşımda bir zamanlar bana âşık olan adamın torunu duruyordu. Bu çok değişikti.

Aaron şaşkınlıkla bize bakıyordu. "Küçük bir kasaba, kısa bir tarih." Adam oturmamız için odada ki deri koltukları işaret etti. Adamın önünden geçerken Aaron bana değişik bir bakış attı. Çok şaşırmıştı. Eğer hissedebilseydim şuan kesinlikle şokta olurdum. Adam karşımıza oturdu.

"Tam adın neydi Freya?"

"Freya Kaelynn Blondelle." Elini yaşlı çenesinde gezdirdi.

"Bu ismi daha önce duyduğuma yemin edebilirim." Beni tanıyor olabilirdi. Belki eski resimlerden belki de söylentilerden. Eğer hatırlarsa her şey ortaya çıkardı ve sırrıma yabancı bir kişi daha ortak olmuş olurdu.

"Eminim bu ismi kullanan tek kişi değilimdir." Adam kafa salladı ama gözlerinde şüphe vardı. Aaron ortamda ki gerginliği sezerek yutkundu. Yaşlı adamın bakışları bu sefer Aaron'a döndü.

"Benimle tanıştırdığına göre önemli birisi olmalı?" Aaron gergince gülümsedi.

"Evet, çok önemli." Onlar konuşmaya devam ettiler ben ise hala anın tuhaflığı içerisindeydim.

Aaron'la profesörün yanından çıkmıştık. İkimizde konuşamıyorduk. Aaron arabaya binene kadar konuşmamaya devam etti. Arabaya bindik ve araba tekrar beni bilmediğim

bir rotaya sürüklemeye başladı. Aaron yavaş bir şarkı açmıştı. Dinlendiriciydi.

"Buna inanmıyorum, çok tuhaf." Sessizliğini bozmuş ve gözünü yoldan ayırarak bana bakmıştı.

"Artık hiçbir şey daha fazla tuhaf gelmiyor." Aaron havayı yumuşatmaya çalışıyordu ama iki tarafından çekilen ipler kadar gergindik ikimizde.

"Her yönüyle örnek aldığım yetmiş yaşında ki bir profesör eskiden seni seven adamın torunu çıkıyor." Kafasını iki yana salladı şaşkınlıkla. "Bu imkânsız ve inanılmaz." Kafasını bana doğru çevirdi. "Sende doğaüstü şeyler var. Sen bir hayaletsin ama bunları bilincinde olduğum zaman senden korkmak yerine daha çok bağlanıyorum." Arabayı durdurdu birden yolun kenarına çekerek. Tenha bir yerdeydik. "Sende öyle bir şey var ki seni sevmeye engel olamıyorum. Sanırım bu şeytan tüyü, çok tehlikeli bir şeytan tüyü." Onun arabayı tekrar çalıştıracığının zannederken o tamamen kapattı arabanın motorunu ve arabanın anahtarını çıkarttı. Bir şey söylemeden arabadan indi. Ben de indim hemen ardından. Tam arabanın önünde durmuştu. Kalçasını arabanın önüne yasladı. Güldü sonra, kahkahalarla güldü. Bu gülme keyif dolu değildi hatta keyfin yanından bile geçmiyordu.

En sonunda gülmesi durdu ve yüzünü elleriyle kapattı. Kısa bir süre ovuşturdu yüzünü.

"Özür dilerim sinirlerim bozuldu." Açıklamasına da gülmesinde olduğum gibi tepkisiz kaldım. "Bu olanlar inanılmaz, doğaüstü ve sanırım artık kafam almıyor. Mantiğim bir yerden sonra kesiliyor. Ben bir bilim adamıyım ve bunlar fazla doğaüstü, bir açıklaması yok. Biliyor musun asıl sorun bu da değil." Patlama yaşıyordu. "Asıl sorun bu gece. Ya bu gece olmazsa? Ya kurtarıcın ben değilsem? Bundan deli gibi

korkuyorum, daha önce hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum." Kollarını iki yana açtı bağırarak. Stres altında kalmıştı benim yüzümden. "Ben sanki dünyada başka birisi yokmuş gibi bir hayalette âşık oldum. Bu yüzden korkuyorum, aşkım o kadar kudretli ki eğer bu gece başaramazsak ölürüm." Bütün gün gülmüştü, her şey yolunda gibi davranmıştı. Normalde asla yalan söylemeyen insan bugün ilk defa dürüsttü. "Eğer sen bu gece yaşayamazsan ben ölürüm." Omuzlarını düşürüp fısıldamıştı bu sefer güçsüz bir tonda. Gözleri dolu doluydu. Sarıldım ona sıkıca. Yapabileceğim en iyi şey buydu çünkü onun kadar bende bu gecenin bilinmezliğinde boğuluyordum. Sarılışıma sıkıca karşılık verdi. Sakinleşmişti hemen. "Özür dilerim." Kafamı iki yana salladım özüne karşılık. "Asıl ben özür dilerim. Seni bu kadar stresin içine sokmamalıyım." Ayrıldı benden. "Her şeye rağmen seninle burada olmayı hiçbir şeye değişmem." Öptü alınımı usulca. Elim yaşlı gözlerine gitti, temizledim onları başparmağımla. Sanki az önce kriz geçiren o değilmiş gibi gülümsedi. "Bir dahaki yeri görmeye ne dersin?" "Harika derim." Bindik tekrar arabaya. Aaron kahverengi olan saçlarını alnından çekti ve arabayı çalıştırdı. Güzel bir müzik açtı yine. Rahatlatıcı bir müzikti.

Bütün yol boyunca biz susmuştuk ve şarkıların büyüğü melodileri konuşmuştu bizim yerimize. Yine çok uzun

sürmeyen bir yolculuğun ardından kalabalık bir caddede arabayı park etmişti. Beraber inmiştik. Son zamanlarda kalabalık ortamların tadına fazlasıyla bakmış olsam da yadırgıyordum. Aaron elimi sıkıca tuttu ve büyük caddede yürümeye başladık.

"Burada ne yapacağız?"

"Yeni kitaplar almak istiyorum ama senin seçmeni istiyorum. Aynı şekilde yeni filmler de ve sana senin seçtiğin kıyafetleri almak istiyorum." Bunu büyük bir şevk ve hevesle dillendirmişti. O bu kadar heyecanlıyken hissetmeyen ruhum bile onun için çabalamak istiyordu.

Beraber ilk önce büyük bir kitap dükkânına girdik. Sadece benim seçtiğim kitapları aldık ve bir kaçta film. Aaron ben aldıkça elime daha çok seçenek veriyordu. Bir sürü kitap aldıktan sonra çıkabilmiştik ancak. Sonra beni büyük bir kıyafet dükkânına sokmuştu. Eskide ki terzilerin yaptıkları kıyafetler yerine çok daha değişik ve fazla çeşit vardı. Her tarafta farklı cins ve renkte giysi vardı. Aaron kitapçı da yaptığının aynısını yaparak bir sürü kıyafet almıştı benim için. Bir sürü kıyafet denettirmiş ve neredeyse hepsinde hayranlıkla seyretmişti. Ben yeterli dedikçe o daha da fazlasını uzatıyordu. En sonunda ellerinde dolu poşetlerle çıkmıştık. Benim için fazlasıyla para harcamıştı ve benim için para harcadıkça mutlu oluyordu. Eğer bir daha dışarı çıkmamama ihtimalim olmasaydı ona hiçbir şey aldırılmazdım ama o öyle hevesliydi ki kıramıyordum.

Yorulmayacağımı ya da kollarımın ağrımayacağını bilmesine rağmen bir tane bile poşet vermemişti elime. Nereye gittiğimizi bilmeden onunla ilerlemeye devam ettim ve renkli bir standın önünde durdu. Ellindekileri yere bıraktı. Standın arkasında duran adama biraz para verdi ve eline oyuncak bir

tüfek aldı. İşaret parmağıyla hareket eden ördek maketlerini gösterdi. "Bak orada ki ördekleri vuracağım ve bunun karşılığında şurada ki oyuncaklardan birini kazanacağım." Karşımızda duran adam Aaron'un bana yaptığı açıklamaya anlam veremeyerek bakıyordu.

Aaron tüfeği sıkıca tuttu ve hareket eden ördekleri nişan alıp ateş etti. İlki ıskalamıştı ve ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşincide ıskaydı. Sinirle bir şeyler mırıldandı.

"Bende denemek istiyorum." Aaron bana uzattı tüfeği.

Ördeklerden birini nişan aldım ve ateş ettim. Vurmuştum.

Aaron tek kaşını kaldırarak hayretle baktı. Sonra bir tane daha ördek devirdim ve bir tane daha. Aaron gülümseyerek kısa bir alkış tuttu. Bir tane bile ıskalamamıştım.

"Atış böyle yapılır." Diyerek muzip bir tavırla Aaron'a geri uzattım tüfeği. Keyifle aldı elimden. Karşımız da ki adam bize beyaz küçük bir ayı uzatmıştı. Aaron havaya kaldırdı ayıyı.

"Sadece bu mu?" Adam sert mizacıyla cevap verdi.

"Beş tane ıskaladın kız olmasa onu da alamıyordun." Aaron'un dudakları tatlı bir öfkeyle aralandı. Bir şey söyleyecekti ki ayıyı göğsüme bastırdım.

"Bunu çok sevdim." Aaron yerdeki poşetleri eline aldı memnunsuz bir ifadeyle.

"Onu sana benim almam gerekirdi. Hem sen bu kadar iyi atış atmayı nereden öğrendin?" Bilmiyordum ya da hatırlamıyordum.

"Yetenek işte." Yüzü biraz daha sinir bir hal adlı, çok tatlı bir sinirdi bu.

"Ameliyatlara girmek bile bundan daha kolay."

"Bence abartıyorsun, bir tane bile ıskalamadım." Kaşları çatıldı ve sinirle soludu. Parmak uçlarımda yükselerek öptüm yanağını. Birden bütün sinir yok oldu ve yüzü huzurla

kaplandı. Birden bir şey hatırlamış gibi poşetleri tekrar yere bıraktı ve telefonunu çıkardı.

"Bu anı ölümsüzleştirmeliyiz." Telefonun kamerasını açtı ve dolusuyla fotoğraf çekildik. Aaron önce ki olan fotoğraflarımızı ekranından kaldırarak yenilerini yerleştirmişti. Bunu keyifle yapmıştı. Tekrar poşetlerle birlikte yürümeye başladık ve yine birini bile vermedi. Elleri dolu olduğu için elimi tutamıyordu ama tam yanımda yürüyordu. Dışarıda insanlar doluydu, tanımadığım insanlar ve normal insanlar. Bazıları bana bakıyordu. Kafamı Aaron'a çevirdim. "Bende garip bir şey mi var?" Güldü.

"Senin her şeyin garip, nende ki?" Etrafıma bakındım tekrar.

"İnsanlar bana bakıyor." Etrafına bakındı.

"Çünkü çok güzelsin ve bu normal bir güzellik değil, kalp çarpıtıcı bir güzellik." Gülerек alt dudagını ısırdı. "Eğer onlardan biri erkek olsaydı daha önce hiç görmediğin bir yanımlı görebilirdin." Aaron'a biraz daha sokuldu.

"Bana ne onlardan, sen varsın ya." Elindeki poşetleri umursamadan arkadan sarıldı, hala yürümeye devam ederken.

"Çok şanslı olduğumu düşünüyorum. O eve benim yerime başkası da taşınabilirdi. Sanırım Nadia ilk defa işe yaradı."

Evet, taşınmıştı ve bu da garipti. Yüz elli yıldır kimsenin adını dahi atmadığı evi o satın almıştı. Bunun tesadüf olduğunu düşünmüyordum.

Arabanın yanına geldiğimizi Aaron'un cebindeki anahtarı çıkarmasıyla fark etmiştim. Ellerindeki poşetleri arka tarafa koydu ve beraber arabaya bindik. Eğer onunla tanışmadan önce arabayla bu kadar seyahat yapacağımı söyleselerdi ciddiye almazdım.

Araba tekrar çalışmaya başladı, zaman geçiyordu. Vakit daralıyordu, gece yakınlaşıyordu. Sadece saatler sonra

neredeyse bütün hayatımın gidişatı değişebilirdi. Yeniden ciğerlerimi nefesle doldurabilirdim, üzülebilirdim, gülebilirdim, yaşayabilir ve ölebilirdim. Ya da hiçbir şey işe yaramazdı ve sonsuzluğun mahkûmu olmaya devam ederdim. Bunu istemiyordum, artık yaşamak istiyordum, artık yeniden insan olmanın tadına varmak istiyordum. Eğer hissedecek olursam ilk işim Aaron'u sevmek olacaktı, çok sevmek. Eğer işe yararsa hissedebilecektim. Yeniden kanım damarladım da dolaşacaktı. Buna açtım.

Bu sefer diğerlerine göre daha uzun sürmüştü araba yolculuğu. Hava kararmaya başlamıştı çoktan. Zamanım daralıyordu. İşe yaramazsa bir yıl daha dışarı çıkamayacağımı bilmek berbattı. Yeniden o eve hapis olmak istemiyordum, bu sefer olmazdı. Özgürlüğün tadına bu kadar varmışken katlanamazdım tekrar. Delirirdim belki de. Aaron'la bugün yaptığımız her şeyi yeniden ve hissederek yapmak istiyordum. Onunla bir daha aynı şeyleri yapamayacağımı bilmek kahrederdi hissiz bedenimi ve ruhumu. Aaron da sıkılırdı belki, hissiz bir kızla daha fazla uğraşmak istemezdi. Aaron öyle birisi değildi ama herkesin bir dolma noktası vardır. Ve eğer o gitmek isterse onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdım. Arabayı küçük bir tepenin eteğine park etmişti. Etrafta hiç insan yoktu. Sadece kararmış gökyüzü ve ikimiz vardık. Arabadan indim. Kafamı kaldırdım, yıldızlar belirginleşmişti. Onlara bu kadar yakından bakmak çok güzeldi. Sanki elimi uzatsam tutabilecekmişim kadar yakındım. Rüzgâr hafif hafif esiyor, eteğimi ve saçlarımı dalgalandırıyor. Bu çok güzeldi. Hissedemesem de o yumuşak rüzgârın vücuduma değdiğini bilmek bile güzeldi.

Aaron tekrar arabanın arkasına gitmişti ve bir şeyler çıkartmaya başlamıştı. Elinde bir sürü şey vardı. Yine hiçbirini elime vermemişti, beraber tepenin tam ucuna çıktık. Elindekilere rağmen zorlanmadan çıkmıştı. Elindeki örtüyü serdi yere ve ardından elinde ki sepeti önüne koydu. "Çok acıktım." Sızlanarak ne zaman aldığın bilmediğim yemekleri çıkarmıştı. Ben yiyemediğim için o da yemek istemiyordu ama o bir insandı. Yemek yemeye ihtiyacı vardı. Yemeğini aceleyle yiyordu. Hareket alanımı kısıtladığı için üzerimde ki ceket çıkardım. "Yavaş ye." Gülerek kaldırdı kafasını elindeki patatesle. "Cidden acıkmışım." Tıpkı bir çocuk gibiydi, tatlı bir çocuk. O yemeğini yerken ben kafamı yine gökyüzüne kaldırdım. Dolunay tüm ihtişamıyla parlıyordu yıldızların arasında. Uzandım yere ve gökyüzünü seyretmeye devam ettim. Gökyüzü sanki beni hiç bırakmaz gibiydi, izin vermezdi tekrar o evin paslanmış duvarları içerisine girmeme. Ama bu sadece isteğimdi, gökyüzü hiçbir şey yapamazdı. Neler görmüştü bu gökyüzü şimdiye kadar, kaç milyon insan, kaç milyon hikâye, kaç milyon mutluluk ya da kaç milyon acıya sahiplik etmişti bu gökyüzü. Eğer gücü olsaydı bu zulmü çok daha önce durdururdu gökyüzü. Buna inanıyordum çünkü o çok güzeldi. Büyük ve kudretliydi. Sonsuzdu, ucu bucağı yoktu ama yapamıyordu. Sonsuzluğuma bir son veremiyordu. Bu acıların en büyüğü olan hissedemediğim acıyı dindiremiyordu. Sonsuzluğum bitmiyordu. Belki de bu altında durduğum gökyüzü kadar sonsuz olacaktı benimde sonsuzluğum.

Aaron yemek yemeyi bitirir bitirmez yanıma uzanmıştı. O da seyretti benimle birlikte gökyüzünü. O doğmadan çok önce de ben bu gökyüzün altındaydım ama yaşanmıyordum. Ne

ruhum yaşlanıyordu ne de bedenim. Hızla akıp giden zaman diliminin içinde donup kalmıştım.

Saatler ilerlemişti ve biz bir söz dahi etmeden beraber gökyüzüne bu kadar yakın olmanın tadını çıkarmıştık. "Az kaldı." Sesinde gizleyemediği bir korku vardı. Az kalmıştı, sadece dakikalar sonra belki de bütün yaşamım değişecekti. Aaron ayağa kalkıp biraz ilerimde odunlardan bir ateş yakmıştı. Kitabı yakmamız gerekiyordu. Sepetin içine ne zaman koyduğunu bilmediğim o büyümlü kitabı eline aldı ve diğel elini bana uzattı.

"Hazır mısın?" Değildim. Sonuç beni ölesiye etkiliyordu. Hissetmeyen ruhum korkuyu ne kadar yaşayacaksa o kadar yaşıyordu şu an. Yine de tuttum elini ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Bütün umudum bu gece tükenebilirdi. Aaron'un yeni yaktığı ateşe yakılaştım. Aaron kolunda ki saate baktı.

"Az kaldı." Tedirgin görünüyordu, sesi titremişti. Yakınlaştım ona. "Gece yarısından önce ama ay ışığı tam vururken yapılması gerekiyor." Kafamı kaldırıp ay ışığına baktım, tamamen açıktaydı. Yağmur yağacak gibi duruyordu. "Yedi dakika kaldı." Aaron bana biraz daha yakınlaştı, elimi tuttu. Gözlerinde korku vardı, umut vardı, çok karışıklı derinleri. Beni tam ateşin önüne çekti. Kitabı elinde sıkıca tutuyordu, o kadar sıkı tutuyordu ki parmak boğumlarının beyazladığını sadece ay ışığında bile görebiliyordum. Son kez baktı gözlerime uzunca ilk önce alnımı öptü.

"Eğer işe yaramazsa kendini bırakmayacaksın, başka çözüm yolları arayacağız. Söz ver bana." Eğer başaramazsak neler olacağını tahmin etmek bile rahatsızlık veriyordu. Ona söz veremezdim. Tutulmayacak sözler verilmemeliydi. "Söz ver bana." Gözlerime yalvarırcasına bakıyordu. O bakışlara verebileceğim tek cevabı verebilmek üzere aralandı dudaklarım.

"Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Kafasını saatine çevirdi. "Son beş dakika, ay tamamen vuruyor. Her an yağmur yağabilir ve eğer yağarsa ateş söner. Şimdi yapmalıyız."

"Yapalım o zaman." Birden elindeki kitabı ateşe attı ve aynı hızla dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öptü nazikçe. Onun dudaklarına alışmıştım. Uzunca öptü ama bir terslik vardı. Bu öpücüğün diğerlerinden bir farkı yoktu. Nefes yoktu, his yoktu. Değişik hiçbir şey yoktu. Biraz daha hızlı öptüm işe yaraması için ama hiçbir şey değişmedi, işe yaramamıştı. Böyle olmamalıydı. Bir şey olmalıydı, ışık ya da nefes. Ne olacağı önemli değildi ama olmalıydı bir şey. O da işe yaramadığını fark edince daha da bastırarak öptü sanki bastırsa işe yarayacakmış gibi. Ama olmadı.

İlk ve son şansım yok olmuştu. Kurtarıcım Aaron değildi. İşe yaramayacağını anlayarak uzaklaştım dudaklarından. Bütün umut parçalarım kırılmış, un ufak olmuştu.

Dudaklarım dudaklarından temasını kestiği anda birden aramızdan büyük bir ışık çıktı. Bembeyaz göz kamaştırıcı bir ışıktı. Hayatımda gördüğüm en kudretli ışıktı ve önümü göremiyordum. Ne Aaron vardı ne de başka bir şey. Sadece sonsuz beyazlık vardı. Aynı hızla bütün ışık kesildi. Ama burası olmam gereken yer değildi. Evdeydim. İşe yaradığı için mi evdeydim yoksa sürem dolduğu için mi çözemedim bir an.

Sonra Damian'ı gördüm. Çıkan beyaz ışıık yüzünden gözlerini kapatmış ve kolunu gözlerine siper etmişti. Işığın gittiğini fark edince yavaştan açtı gözlerini. Nefes alamıyordum, işe yaramamıştı. Damian şaşkınlıkla bakıyordu.

"İşe yaramadı." Dudakları aralandı ve sonra bir şey söyleyemeyerek geri kapandı. Omuzlarım düştü ve bakışlarım yere çivilendi. Ruhum yine bu evin tutsağı olmuştu. Özgürlüğün tadını bu kadar almışken nasıl tekrar mahkûm olacaktım? Buna dayanamazdım.

"Neden?" Anlam veremiyordu, her şeyi planlamıştı.

"Demek ki böyle bir yol yok, kurtuluş yok. Keşke hiç o kitabı bulmasaydık, keşke hiç kurtuluşumu bulduğumu iddia etmeseydin." Onu suçluyordum belki de suçı yoktu ama bu durumda sağlıklı düşünemiyordum. O sadece bana yardım etmeye çalışmıştı ama fakrında olmadan omuzlarıma daha kötü bir şey yük etmişti. Umutsuzluğu.

"Daha gece yarısı olmadı." Damian'ın sözleriyle bakışlarım odada ki büyük saate gitti. Gece yarısı olmasına tam bir dakika vardı. Sürem dolmamıştı ki neden gelmişim eve?

Birden Damian ayağa fırladı. Hemen onun yanında, koltuğun üzerinde Aaron'un biraz önce ateşe attığı kitap duruyordu.

Kitap buraya neden ve nasıl gelmişti?

Damian kafasını saate çevirdi tekrar ve ardından açık camdan eve sızan ay ışığına baktı. Neler düşündüğünü çözemiyordum. Yelkovanın on ikiyi bulmasına sadece saniyeler kalmıştı.

Birden Damian kitabı muhteşem bir hızla aldı ve şöminenin içine attı.

Ne yapıyordu?

Hiç beklemediğim bir şey yaptı. Kolumdan çekti hızla ve tam yelkovanın on ikinin üzerinde durduğu an onun da dudakları benim dudaklarım üzerindeydi.

.
. .
. .

Düşünemiyordum. Düşüncelerim bedenimi terk etmişti.

Bu an benim miladımdı, bu an benim dönüm noktamdı. Bu bir öpücük değildi, bu bir nefesti. Bu öpücük mutluluktı, hüzündü, yaşamdı ve ölümdü. Bu öpücük her şeydi.

Dudaklarından dudaklarım arasından bir nefes kayıyor ve ciğerlerimi buluyordu. Öpüşü her derinleştğinde ciğerlerime dolan nefeste artıyordu. Bu anın tarifi yoktu, hislerin tarifi yoktu, öpücüğün tarifi yoktu. Yeniden doğuyordum, ilk nefesimi alıyordum. Büyük eli yanaklarımı tuttu ve diğer eli belimi sertçe tutarak kendisine yasladı. Daha da derinden öptü. O an soyutlandığım dünyaya bir anlığına gözlerimi açtım.

Biz yanıyorduk. Tenlerimiz arasından alevler yükseliyordu. Mecazi değil gerçek bir alevdi bu. Bedenlerimizi turuncu ve kırmızı tonlarında ki ateş ele geçirmişti. Vücutlarımızı biz yönetmiyorduk aslında, ateş yönlendiriyordu ve biz sadece izliyorduk. Evde ki lambalar patlıyordu. Birbirimizle birlikte her şeyi yakıyorduk. Birleşmiş vücutlarımız cayır cayır yanıyordu. Tek beden olmuş gibiydik. Onun gözleri de açıldı kısa bir anlığına.

Kırmızı alevler mavi gözlerinin gizemini ve cazibesini arttırıyordu.

Sol gözümden bir damla aktı yavaşça. Hissediyordum, yanıyorduk. Gözyaşlarım daha da arttı ama onu öpmeyi bir an olsun kesmedim. Yavaşladı öpüşü ama bitmemeliydi bu yaşam öpüşü. O ayrılacağı an vücudum kendi kendini kontrol etmeye devam etti. Ensesinden tutarak kendime biraz daha çektim. Ve daha hızlı öptüm ağlayışlarımla. Onu her öpüşümde daha fazla nefes doluyordu. Tenlerimizden çıkan alevlere gözümü kapattım, sadece onun nefesi vardı, dudakları vardı. Onu ağlaya ağlaya öpüyordum.

Yüz elli yıllık esaretten kurtulmuştu bedenim ve ruhum. Ama farkında değildi bedenim ve ruhum tam da şuan onun dudaklarının esiri olduğuma.

Ondan alacağım daha fazla nefes olmadığını anlayınca dudaklarımı ayırdım dudaklarından yavaşça. Aynı yavaşlıkla alevlerde kesildi. Göğüs kafesim aldığım nefesle hızla inip kalkıyordu. Nefes alıyordum. Kurtarıcım Damian olmuştu. İlk nefesim onun kolları arasında olmuştu.

Yüz elli yıl sonra ilk defa nefes alıyordum, ilk defa yaşıyordum. Bu eşsizdi. Onun gözlerinde daha önce hiç görmediğim şeylere şahit olmuştum tam şuan.

Bakışları hızla inen göğümü buldu ve onda hiç bu kadar içten görmediğim gülümsemesi sardı yüzünü. Saat gece yarısını geçmişti. Bakışlarım kapıya gitti. Ve koştum kapıya, özgürlüğüme. Kapıyı açtım ve dışarı adımımı attım.

Hissediyordum, her şeyi. Kollarımı iki ayna açtım. Soğuğu hissediyordu artık hissiz olmayan bedenim. Tam da hayalimde ki gibi sert rüzgâr vücudumu okşuyordu. Yağmur yağmaya başlamıştı. Vücuduma yavaş yavaş taneleri hissedebiliyordum, ıslak toprak kokusunu hissedebiliyordum Birkaç adım daha attım ve ayaklarım beni daha fazla taşıyamadı. Dizlerimin üzerine yığıldım.

Her şeyi hissediyordum.

Yaşıyordum.

Kafamı havaya kaldırdım ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Bu özgürlük gözyaşlarıydı. Her şeyi hissediyordum, hisler her yerdeydi. Aç olduğum her şeyi hissediyordum.

Hızlanan yağmur tanelerinin yüzüme vuruş şiddetini bile hissediyordum. Artık omuzlarım sarsılarak ağlıyordum. İki avucumu da havaya kaldırdım. Avuçlarım içine biriken yağmur tanelerinin soğukluğunu bile hissediyordum. Ben hissediyordum.

Hissetmek yüz elli yıldır yabancıydı lügatımda. Şimdi ise her şey canlıydı, yaşıyordum.

Bacağıma bir şeyin battığını hissettim. Hızla yağan yağmurda kafamı eğdim. Bir cam parçası kesmişti bacağıma. Acı, acı vardı. Acıyı özlemiştim. Cam parçasını elime aldım. Yağmur görüşümü engelliyordu. Camın keskin kısmını avucuma derince bastırdım ve aşağı çektim. Avuç içimde derin ve uzun bir kesik oluşturdum. Canım acıyordu, hiçbir acı bu kadar güzel olmamıştı. Ağlamam kahkahalara dönüştü. Acıyı hissedebiliyordum. Bacaklarıma değen çimenleri hissedebiliyordum.

BEN HİSSEDEBİLİYORDUM.

Avuçlarımı tekrar havaya kaldırdım. Kan akıyordu. Kanım akıyordu ve yara kapanmıyordu. Bu haz hiçbir yerde yoktu. Hisler çok fazlaydı, kaldıramıyordum. Hıçkırıklarım arttı yine. Biden omzuma bir el dokundu. Damian yanıma oturmuştu. Kafamı artık dik tutamıyordum. Son bir kez daha baktım yağmurla kurtuluşumu şahlandıran gökyüzüne. Son sözümü söylemek için dudaklarımı araladım.

"Teşekkür ederim." Ve sora net olan tek şey kafamın Damian'ın kucağına düşmesiydi, kurtarıcımın kucağına.

Kurtuluşun tadı nasıl geldi?

Bu bölüm benim için ve hikayenin gidişatı için oldukça önemli bir bölümdü. Yazarken oldukça zorlandığımı itiraf etmeliyim.

Aklınızda bazı sorular var tahmin edebiliyorum sonsuzluk bitti mi sonsuz sona mı yakınlaşıyor diye ve cevabım; hayır.

Sonsuzluk bitmedi, sonsuz bitmedi.

Bu bölüm için eleştiri ve yorumlarınızı bekliyorum olacağım bir daha ki bölümde görüşmek üzere.

34: KURTULUŞ

Hissediyordum. Acıyı hissedebiliyordum, mutluluğu hissedebiliyordum ve havanın ciğerlerime dolduğunu hissedebiliyordum. Bu hisler o kadar kuvvetliydi ki fazla hissetmekten patlayacak gibiydim. Başım ağrıyordu. Yıllar sonra bu bile zevk veriyordu. Acı zevk veriyordu. Hisler kutsal şeylerdi ve ben yıllardır hasrettim hissetmeye. Gözlerimi araladım yorgunca, yorgundum ama bu da güzeldi. Elime bir tenin değdiğini hissediyordum. Bu benim için kolay olmamıştı. Tam yüz elli yıldır tek umudum bit teni hissedebilmektir. Yorgun bakışlarımı elimi tutan elin sahibine çevirdim, Aaron. Bana geniş bir gülümsemeyle bakıyordu. Ona ilk defa içten gülererek karşılık verdim.

"Yaşıyorsun."

"Yaşıyorum." Tuttuğu elimi kaldırdı ve üzerine küçük bir öpücük kondurdu. Nefesini bile hissetmişim, bu mükemmeldi. Hissettiğim yoğun duygularla gözlerim yaşla dolmaya başladı. Hissetmek mükemmel bir şeydi. Az önce dudakları tenime değmişti ve ben bunu hissedebilmişim. Şaka gibiydi, artık nefes alabiliyordum. Tek korkum bu güzelliğin bir rüya olmasıydı.

Aaron'a baktığımda ilk kez boş ruhum yerine sevgi vardı. O kurtarmamıştı beni ama o hep benim yanımdaydı. Beni seven tek kişiydi o. Yatakta onun gibi oturdum. Dolu gözlerimden yaşlar aktı yavaşça. Aaron da sanki bunu bekliyormuş gibi gözleri dolmuştu. Alnını alnıma yasladı yavaşça. Bunu daha önce defalarca yapmıştı ama ilk defa hissediyordum. Benim mutluluk yaşlarımın arasına ondan düşen bir yaş karıştı.

"Rüya gibi, gülüyorsun ve nefes alıyorsun." Nefes alıyordum. Yüz elli yıllık hasretin ardından derince nefes alabiliyordum.

Muhteşem bir histi. Kafa salladım, konuşmak değil de hissetmek istiyordum. Onun tenini hissetmek. Nefesi yüzüme çağıyordu, hissediyordum. Önceden düşündüğüm her şeyi hissedebiliyordum. Kollarını sardı vücuduma, sıkıca sarıldı. İlk defa sarılmıyordu bana ama ben ona ilk defa hissederek sarılıyordum. Çoğu şeyi hissederek yapmak çok farklıydı. Gözyaşlarım arttı, onlara mani olamıyordum. Onlarca yıl sonra gözyaşlarım da tıpkı benim gibi özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Ben hissediyordum. Damian sayesinde. Bana nasıl hayat verdiği canlandı gözümde. Onun dudaklarından nefesin benim ciğerlerime akışımı an ve an hatırlıyordum, asla da unutmayacaktım. Düşüncelerim Aaron'un gözyaşlarını özenle silmesiyle son buldu.

"Hissdebildiğime inanamıyorum." Fısıldadım en kısık tonda güçsüzce. Hissdebiliyordum, bunun tarifi yoktu. Onlarca yıl sonra gelen özgürlüğün tarifi yoktu. İçim büyük bir heyecanla doluydu. Bundan sonra hayatım tamamen değişecekti. Yaşayacaktım bundan sonra. Aaron kafamı kaldırdı yavaşça. Onun da yüzünde en az benimki kadar mutlu bir ifade vardı. Ama hissettiğim sadece mutluluk değildi, bir sürü duygu hissediyordum. Çok fazlaydılar. Ruhum arzuladığından bile daha fazla.

"Beni hissediyorsun." Onu hissediyordum, artık her şeyi hissediyordum.

Benden biraz ayrıldığında gözlerim odanın içine gezindi, hava karanlıktı.

"Ne zamandır uyuyorum?"

"Bir gündür." Bir koca gün uyumuş muydum?

"Sanırım hisler birden seni yordu." Mutluydum, çok mutluydum. Hayatımda daha önce hiç bu kadar mutlu

olduğumu hatırlamıyordum. Her şeyi hissedebiliyordum. Sıcaktı. Aaron'un kehribarlarının yoğun bakışlarından ayrılınca bir şeyi fark ettim, canım acıyordu. Kafamı eğip avuç içime baktım. Beyaz bir bandaj vardı, artık yaralarım iyileşmiyordu. Aaron da baktı yarama.

"Damian sarmış." Damian, kötü kalpli kurtarıcım. Beni öpüşünü, ciğerlerime doldurduğu nefesi ve o gülüşü zihnime hiç silinmeyecek bir anı olarak altın harflerle kazınmıştı. O ana dâhil her şeyi hatırlıyordum ve vücudum değişik tepkiler veriyordu. Kalbim atıyordu, çok hızlı atıyordu. Elim kalbimin üzerine koydum. Bu kadar hızlı atması normal değildi.

"Sorun ne?"

"Bilmiyorum, çok hızlı atıyor."

"Yan etikler olabilir." Bana daha önce hiç bakmadığı gibi bakıyordu.

"Kurtuldun, seni kurtardım." Bilmiyordu. Damian'ın beni kurtardığını bilmiyordu. Damian neden söylememişti tahmin etmek çokta zor değildi. Aaron öyle bir bakıyordu ki onun hevesini kırmak bir bebeği öldürmek gibiydi. Ama o Damian'ın söylemiş olması gerekirdi, duygusuzdu o. Seni kurtardım cümlesini hayatımda hiç görmediğim bir hevesle söylemişti. İçimde olan bütün mutluluk kırıntıları yok oldu ve yerini çaresizliğe bıraktı. Neden bu kadar çabuk değişiyorlardı bunlar. Aaron gözlerime öyle bir bakıyordu ki beni sen kurtarmadın diyemedim.

"Evet, beni kurtardın." Yutkundum. Boğazım aniden çorak bir toprak gibi kurudu. Susamıştım, çok susamıştım. O kadar susamıştım ki nefes alamıyordum. Hızla yataktan kalktım ve mutfığa indim. Aaron hemen arkamdan endişeyle geliyordu. Tezgâhın üzerine duran su bardağını içtim. Su içmek, tıpkı nefes almak gibi ateşimi dindiriyordu.

Bir bardak yetmemiřti. Bardađın yanında duran sűrahiyi bűtűn gűrgű kurallarını bořa sayarak kafama diktim ve sonunu gűrene kadar içtim. Susuzluđum kısmen geçmiřti ve yerini açlıđa bırakmıřtı. Aaron řařkınlıkla bakıyordu. Çok ama çok acıkmıřtım. Aaron sanki bakıřlarımdan anlamıř gibi hemen dolaptan bir řeyler çıkarmaya bařladı. Onun karřısında bu kadar ilkel davranmaktan utanmıřtım.

"Sen otur ben sana hazırlıyorum." Dediğini yaparak yemek masasına oturdum.

"Bir an kasabada ki tűm suyu çekeceđini zannettim." Gelen sesle olduđu yerde sıçradım. Damian. Onu fark edememiřtim. Gűzlerine baktıđım an o ateřin içinde parlayıř řekli belirdi zihnimde. Kalbim yine hızla atıyordu. Çok hızlıydı ve nefes alıřveriřlerimi kontrol edemiyordum. Elimi eđilerek kalbimin űzerine koydum. "Daha yeni yařamaya bařladın, űleyim deme." Damian'ın umursamaz sűzlerinin aksine Aaron elinde birkaç tabakla yanıma geldi. Tabakları masanın űzerine bıraktı ve ilgiyle bana dođru eđildi.

"Yine mi oldu?" Kafamı salladım nefesimi kontrol etmekte zorlanarak. "Bir buçuk asırdır nefes almıyorsun, bu normal bence." Birkaç tabak daha koydu, sadece dakikalar içerisinde iyi bir masa hazırlamıştı. Damian da mutfaktaydı, elinde bir bardak suyla tezgâha yaslanmış umursamazca bizi seyrediyordu.

Yemekleri yedim hızlıca. Çok açtım ve yedikçe daha fazla yemek istiyordum. En sonunda midem daha fazla alamadığında durdum. Sanırım bu yűz elli yıllık alıktı. İlk defa gerçekten yemek yiyordum ve bu çok zevkliydi.

"Bu zayıf bedenin bu kadar alacağını tahmin etmezdim."

Aaron'un dalgasına sadece bir bardak daha su içerek cevap verdim. Bakışlarım hala mutfakta amaçsızca duran Damian'a

çevirdim. Dudakları içtiği su bardağının üzerindeydi. O dudaklar beni bir gece önce hayata bağlayan dudaklardı. Beni nasıl öptüğünü, onu nasıl öptüğümü her dudaklarında baktığında tekrar yaşıyor gibiydim. Aaron'a Damian'ın beni kurtardığını söyleyemezdim, onun beni öptüğünü söyleyemezdim. O bana böyle masumca bakarken olmazdı. Şuan suçluluk vardı, çok fazlaydı.

Yanağımdan bir yaşın süzüldüğünü hissettim. Ağlıyordum, neden ağlıyordum? Elimin tersiyle sildim gözyaşımı ama yerine yenisi eklendi. Hissetmeye başlayalı yeni olmuştu ve bunun yarısında ağlamıştım.

"Lanet olsun neden ağlıyorum?" Üzüntüm öfkeye dönüştü çok geçmeden.

"Çünkü yıllardır hissetmiyorsun ve şimdi her şeyi misliyle hissediyorsun. Mutluluk, üzüntü, acı, suçluluk." Suçluluk kelimesini bastırmıştı Damian. Damian'ın kurtarıcım olmasını ben istememiştim ya da onu isteyerek öpmemiştim ama bu içimde ki suçluluğu bir gram bile dindirmiyordu.

Aaron masanın üzerinden uzanarak ıslak kirpiklerimi sildi başparmağıyla. "Alışması zor olacak ama alışacaksın. Yanındayım." Derin bir nefes aldım. Aaron yumuşak bakışlarıyla bakıyordu, çok güzel bakıyordu. Çok masum bakıyordu. Artık yaşayabilirdim, normal bir insan gibi olabilirdim, onunla birlikte tıpkı normal bir insan gibi olabilirdim. Dengesiz hislerim bu düşüncelerin hemen ardından mutlulukla kaplandı.

"Sizinle konuşmam gerek, salona gelin." Damian arkasını döndü ve çıktı mutfaktan. Ateşle kavrulan bedenlerimiz doldu yine zihnime. O an büyüldü, öldürücüyü, yaşatıcıydı, o an her şeydi. Hayatım boyunca unutmayacağım tek andı belki de. O an neler hissettiğimi asla unutmazdım, unutamazdım.

Aaron masanın üstündekileri toplamadan beni salona çekti. Damian'ın ne söyleyeceğini merak etmiş olmalıydı. Ben de merak ediyordum. Damian elinde bir gazeteyle bir bacağı dizinin üzerine atmış şekilde oturuyordu. Üzerinde siyah bir kazak vardı. Siyah en çok ona yakışıyordu. Her zamanki dağınık saçları, kirli sakalı ve düzgün burnuyla muhteşem duruyordu. Aaron'la hemen onun karşısına oturduk. Elinde ki gazete pütürünü uzattı.

"Dün gece evde ki bütün elektrikle çalışan aletler patladı." Gözlerimin içine bakarak sinsî bir şekilde bir elini çenesine götürdü. Bütün aletler Damian'la aramızda çıkan tutkudan, alevden patlamıştı. Çok iyi hatırlıyordum o aletlerden çıkan sesi, o an zerre umurumda olmamıştı. O an onun dışında hiçbir şey umurumda değildi. O an gibi bir başka an yoktu.

Damian'ın düzgün dudakları aralandı ve o an beni tam da birkaç adım ilerimizde nasıl öptüğü geldi. Vücudumu kendisine sarışı ve öpüşü. Dudaklarını muhteşem bir ahenkle gezdirmişti dudaklarımda. Damian'ın tam da şuan bakışları dudaklarımdaydı.

O an dudaklarımı dışerlimin arasına almış olduğumu fark ettim. Kalbim yine hızlanmıştı. Dudağımı rahat bıraktım ve bakışlarımı kaçırdım üzerinden. Bunu bilinçsizce yapmışım. Bilinçsizce tepki vermeye kesinlikle alışkın değildim.

"Sabah şehirdeyken bir gazete gördüm. Bütün ülke bu olayı konuşuyor." İlk önce Aaron okudu gazeteyi. Okuduğu her neyse yüzü hiçte iyi görünmüyordu. Kireç gibi beyazlamıştı yüzü. Kafasını iki yana salladı.

"Bu imkânsız." Kafasını kaldırıp bana baktı anlam vermediğim bir şekilde. Sonra Damian'a döndü. Onun bu hareketleriyle içimde ki merak duygusu alevlendi. Aaron'un

elinden gazeteyi çekip aldım ve gazetenin ilk sayfasında ki büyük başlığı okudum.

Doksan dokuz kişi yanarak öldü.

Dondum, düşünme yetimi kaybettim. Kalbim yine hızlı atmaya başladı. Bakışlarımı haberin içeriğine çevirdim.

Gece vakti saat on iki sularında Croatana kasabasında nedeni belirlenemeyen bir şekilde farklı evlerde yaşayan doksan dokuz insan esrarengiz bir şekilde yandı. Bazı söylentiler bunun bir kundakçının yaptığı doğrultusunda asılsız bazı söylentilerde evlerin insanlardan sonra yandığını söylüyor. Olay gizemini korumakta.

Ellerim titriyordu. İnsanlar yanmıştı, bütün ailemin yandığı gibi. O an Damian'ın sesi canlandı zihnimde.

Büyü için insan külü gerekir, büyü ne kadar büyük olursa o kadar küle ihtiyaç duyulur demişti. Ve tam da dün gece tam doksan dokuz can yanarak yok olmuştu. Bunun suçlusu büyüydü, bendim. Bu kurtuluşun bir bedeli olduğunu tahmin etmeliydim. Benim yüzümden bir sürü can yok olmuştu. Gazete ellerimden bacaklarıma düştü. Konuşamıyordum hatta şuan bir şey de hissedemiyordum.

Aaron da Damian da bana bakıyordu.

"Benim yüzümden." Yere bakarak fısıldamıştım. Ve hissetmemin ilk günü hissetmemeyi diledim. Eğer hiç kurtulamaya çalışmamış olsaydım o insanlar yaşayacaklardı. Dudaklarım arasından çıkan hıçkırıkla ağzımı iki elimle sıkı sıkıya kapattım. Bu göz yaşarlı sevinç ya da zafer için değildi. Bu gözyaşlarım sadece suçluluk ve kederdendi. Yerimden hızla kalktım. Dışarı çıkabilirdim.

Hiçbir şey düşünmeden koştum kapıya doğru. Kapıyı açıp evden çıkmanın zevkini bile yaşayamadan koştum ormana doğru. Nereye gittiğimi bilmende sadece koştum. Rüzgâr

sertçe yüzüme çapıyordu ve gözyaşlarım canımı acıtıyordu. Ben böyle bir kurtuluş istemiyordum, benim yüzümden insanların ölmesini istemiyordum. Eğer elimde olsa dün geceyi geri getirir ve büyülü sandığım anı yaşamamak için elimden geleni yapardım. Sırf kurtuluşum için bir sürü masum can ölmüştü. Bu haksızlıktı. Kurtuluş bu kadar ağır bir bedelle gelmemeliydi.

Çıplak ayaklarım beni taşıyamayacağı zamana kadar koştum. Ta ki yere yığılana kadar. Kurtulmuş olmak istemiyordum. İnsanlar ölmüştü ve canım çok yanıyordu. Bağırarak ağladım, takatim kalmayana kadar ağladım. Ağladıkça rahatlıyordum sanki.

Yaşamın bu kadar ağır bir bedelle geleceğini tahmin edemezsin. Bir an durdu zannettiğim ağlamam o tanımadığım insanların suretlerini düşünce katlanarak arttı. Ağlamıyordum, haykırıyordum. Acımı kusuyordum.

Ağlamam uzun bir süre sonra iç çekişlere dönüştü. Halim kalmamıştı.

"Bitti mi ağlama seansın?" Arkamdan gelen tanıdık sesle irkildim. Bakışlarımı yorgunca arkama çevirdim. Yine onunla dolunayın altındaydık. Yorgun bedenim öfkeyle doldu.

"Senin yüzünden." Oturduğum yerden hışımla kalktım ve yakarlını tuttum onun. Bir suçu yoktu biliyordum ama

suçluluk duygumu paylaşmam lazımdı yoksa bir saniye daha nefes alamazdım. "Sen yaptın! Neden öptün ki beni? Bıraksaydın çürüseydim sonsuzlukta." Ellerimi yumruk yapıp göğsünde geçirdim. "Senin yüzünden oldu." Son gücümle bir kez daha vurdum göğsüne. Halim kalmamıştı. Kafamı kaldırdım ve yüzüne baktım. Yüzü ifadesizdi, mavi gözleri yine yerini belli edercesine parlıyordu.

"Evet, ben yaptım. Tüm suç benim, şimdi sakın ol." Sözleriyle birlikte omuzlarım çöktü yorgunlukla. Çıplak ayaklarıma bir şeyler batıyordu ve bacaklarım titriyordu. Yine ayakta duramayarak dizlerimin üzerine çöktüm.

"Benim yüzümden." Dedim yorgunlukla. Suçu ona atmak rahatlatmıyordu. O kötü biriydi ama bu olayda tek kötü bendim. Çöktü dizlerinin üstüne benim gibi. Üzerimde hala aynı çiçekli elbise vardı ve çok üşüyordum. Bedenim şokun yanında bir de soğuktan titremeye başladı. Damian'ın elleri omuzlarıma dokundu. "Ben yaptım." Dedi onda çok nadir duyduğum bir yumuşaklıkla.

"Hayır, benim yüzümden oldu." Omzumu tutuşu sıklaştı.

"Bana bak." Ona bakarsam inanırdım, bakmadım. Ben kafamı kaldırmayınca o büyük avucuyla kaldırdı yüzümü. Gözleri, onları tarif edemiyordum. O çok güzeldi, lanetli bir güzelliği.

"Senin suçun yok. Kitabı ben buldum, okudum ve sana son anda ben nefes verdim. Bütün suç benim." Bunu beni rahatlatmak için yapıyordu ama neden beni rahatlatmak istiyordu ki o kötü birisiydi. "Ben masum ya da iyi birisi değilim. İlk defa da neden olmuyorum insanların yanmasına. Ben kötülüğe alışkınım. Ben yaptım." Titreyen çenem durdu. Sözlerine ve gözlerine dikkat kesilmiştim. Çenemi yavaşça bıraktı. O çenemi bıraktığı an büyük bir soğuk dalgası vurdu

sanki. Ardından omuzlarımı bıraktı ve aynı boşluk hisleri onlara da oldu.

"Sen kötü birisi değilsin." Güldü, içten bir şekilde güldü bu yoruma.

"Ben kötü birisiyim, kötü şeyler yaptım. Bana sakın güvenme, seni kurtarmam iyi biri olduğumu göstermez. Bana güvenmeyeceğine söz ver." Yüz hatları sertleşmişti yine. Ü
"Neden kimsenin sana güvenmesini istemiyorsun?"

"Çünkü bana güvenen herkes zarar gördü ve insanlara zarar vermekten yoruldum. Bana güvenmek gibi bir aptallık yapma." Cevap veremedim. Sana güvenmeyeceğim demem gerekirdi ama bir şeyler engel oluyordu bunu söylememe. Ona güvenmemek benim için kolay olmayacaktı çünkü zaten güvenmeye başlamıştım.

Damian vücuduma baktı bir süre sonra hiç beklemediğim bir şey yaparak tüm soğuk havaya rağmen üzerinde ki kazağı çıkardı. Kafayı mı yemişti? Siyah kazağını biden benim kafamdan geçirdi. Bugün yaşadığım şoklar arasına yenisi eklenmişti. Bütün bedenim neredeyse donma noktasına geldiği için karşı çıkmadım giydirmesine. Yüzünden belli olmada üşüdüğü anlaşıyordu.

"Gidelim artık, Aaron merak eder. O da ormanın diğer tarafında arıyor seni." Kolları uzun gelen kazakla yaşlı yanaklarımı sildim. Damian kokuyordu. Çok güzel ama sert bir kokuydu bu. Tıpkı diğer her şeyi gibi tarif edilemez bir kokuydu. Bu koku çok hoşuma gitmişti. Bu kokuyu daha öncede duymuştum ama ilk defa bu kadar yoğundu.

Kokunun büyüsunü bozan ayaklarımda ki ağrı olmuştu. Çok acıyordu. Ay ışığının altında belli olan kanlara baktım. Cama ya da dikene basmış olmalıydım. O an bunu fark etmemiştim ama şuan acıyordu. Acı benim için sorun değildi. Acıyı

hissetmeyi seviyordum. Ayağa kalktım ayaklarımda ki müthiş acıyla. Her basışımda acı artıyordu. Damian da kalktı hemen ardından.

"Ne halt yiyorsun?" Ayaklarıma bakarak tıslanmıştı.

"Yürüyorum." Gözlerini kıstı.

"Cidden beyninde zorun var. Mazoşist misin?" Omuz silkip acı dolu bir adım daha attım.

"O benim hareketim."

"Patentini mi aldın?" Bir adım daha atmıştım ki havalanmamla çığlık attım. Damian beni kucağına almıştı. Yine şaşırtmıştı. Beni umursamadan, ifadesiz bir yüzle ilerlemeye başladı. Bir eli çıplak kalan bacağımdaydı diğeri ise belimde. Tenini hissedebiliyordum. Yüzü bu kadar yakırken aklımda dün gecenin canlanmasına engel olamıyordum. Saniyeler kala çekmişti beni, öpmüştü. Aaron'a ihanet etmiş gibi hissetmeye engel almıyordum. Damian'ın hayat öpüşünü de aklımdan çıkaramıyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sert kemikli yüzü kasıldı.

"Aaron için önemlisin ve Aaron için ilk defa güzel bir şeyler yapmak istiyorum." Yüzü çok ama çok yakındı. Bütün üst vücudu çıplaktı, üşüyor olmalıydı.

"Peki, neden ona senin beni kurtardığını söylemedin?" Aslında çok fazla ipucu vardı. Kitabı Damian bulmuştu, sadece o okuyabiliyordu ama hiçbirimiz bu ihtimali düşünmek istememiştik. O kadar emindim ki beni kurtaracak kişinin Aaron olduğuna hala inanamıyordum.

"Kötü birisiyim Freya, kalpsiz değilim. O bana uzun zaman sonra ilk defa sarılıp 'Onu senin sayende kurtardım' dediğinde ona gerçeği söyleyemezdim. Seni gerçekten seviyor, sende onu sev."

"Seveceğim." Ama bunu söylerken unuttuğum bir şey vardı ki kalp kimi nasıl seveceğini seçemezdi.
Kazağa biraz daha sarıldım. Bakışlarımı aşağı indirdim ve o an karanlıkta bir şey fark ettim. Onun da ayakları çıplaktı.

35: ARABA

Geçmişim bedenimin arkasından sessizce beni takip eden bir gölge gibiydi. Ondan kurtulamazdım, kaçamazdım sadece alışmak zorundaydım. Kurtulmuştum ama buna mutlu olamıyordum. Çünkü insanlar ölmüştü yine, benim yüzümden. Belki onları ben öldürmemiştim ama ben neden olmuştum. Masum değildim, bu kadar masum insanın kanı üzerimdeyken masum olamazdım.

Hisler karmaşıklardı. Hissetmek güzeldi ama bunun tadını çıkaramıyordum. Bu özgürlüğün, kurtuluşun bana masum insanların canıyla geldiğini biliyordum. Deli gibi bir gün öncesine dönmek istiyordum. Damian'ın ben, kurtarmasını engellemek istiyordum ama sorun şuydu ki zamanı geri alamazdık.

Ben onlarca insanın ölümüne sebep olmuştum, yine. Hissetmek düşündüğümde çok daha fazla acıtıyordu. Acıyı özlemiştim ama kalbimin üzerine çöken bu ağırlık beni mahvediyordu.

Şuan kollarında olduğum adam, kurtarıcım diye tanımladığım adam belki de kurtarıcım değil de katilimdi. O güzeldi, çok güzeldi. Mükemmel bir şaheserdi. Güzeldi ama sadece bu güzellikten ibaretti, kalbi yoktu. Umursamaz ve kötü birisiydi o. Şuan beni kolları arasında tutarken bile yüzünde hiçbir mimik yoktu. Tüm yüz hatları oynamamaya yemin etmiş gibiydi. Cansız bir manken gibiydi.

Evin açık olan kapısından girdik. Belli etmese de üşüdüğünü buza dönen teninden anlamak o kadar da zor değildi. Beni koltuğa bıraktı, kollarını benden ayırmasıyla bedenimi boş hissettim. Soğuk vücuduna alışmıştı bedenim. Üzerimde ki kazağını çıkarmadım, rahattı.

Başım ağrıyordu, uykum geliyordu ve kedimi inanılmaz derecede yorgun hissediyordum. Kafam koltuğun başlığına düştü bitkince. Gözlerim kapanmak üzereyken Aaron'un endişeli yüzünü bulanıkça gördüm. O da dışarıdan gelmişti. Etrafında her şeyden soyutlanmış gibi hiçbir şeyi gözü görmeden hızla yanıma oturdu. Onu daha iyi görebilmek için gözlerimi biraz daha açmaya çalıştım.

Elini yanağımda hissedebiliyordum.

"İyi misin?" Değildim, hiç değildim. Ölen insanların tanımadığım suretleri gözümün önünde belirirken iyi olamazdım. Yanağımdan sıcak bir şeyin aktığını hissettim, cevap vermeye halim yoktu. Aaron cevabını almış olacak ki kollarımdan tutarak kendisine çekti. Sarıldı sıkıca. Çenem omzuna yorgunlukla dayandı. Gözlerimi açmakta zor tutarken onu gördüm. Yine sessiz sedasız arkasını dönmüş gidiyordu. Merdivenleri çıkarken tam son basamakta omzunun üstünden bana baktı. Yüzünde adlandıramadığım bir ifade vardı. Mavi gözleri metrelerce öteden bile parıltısını kaybetmiyordu. Kalbim, çok hızlıydı. Gözlerini kısa bir süre kapattı ve açtı. O an daha fazla dayanamayıp kendimi uykuya teslim ettim. Güneşi hissediyordum, vücudumu yaktığını

hissedebiliyordum. Güneşi hissetmeyi özlemiştim. Sıcak, tenime değişik bir uyusukluk yayıyordu. Ve onlarca yıl sonra ilk defa güneşi tenimde hissederek uyandım. Bu tarifsizdi. Yıllar sonra tekrar hissetmek tarifsizdi. Ama güneş yalnız değildi. Bir koku vardı, çok güzel kokuyordu. Hem sert bir kokuydu hem de insanı uyuşturacak kadar yumuşak. Bu kokuyu tanımam o kadar da sürmedi, bu koku ona aitti, kurtarıcıma. Gözlerimi açtım dün gecenin aksine çok daha dinç bir şekilde. Fazla dinçtim hatta. Doğrudum yataktan. Aaron her sabah olduğu gibi benden önce uyanamamıştı. Dün

gece olanlardan sonra içimde ki bu kıpırtı fazlaydı ama engel olamıyordum. Anlamsız bir şekilde mutluydum. Üzerimde hala Damian'ın kazağı vardı, koku oradan geliyordu. Hissederek Aaron'la aynı yatakta uyanmak çok değişikti. Doğru hissetmiyordu, ya da hislerim alışmamıştı. Yataktan çıktım, kazağın altında hala aynı elbise vardı. Artık elbise rahatsız etmeye başlamıştı. Dolabı açtım giyinmek için rahat bir şeyler seçecekken başka kıyafetler fak ettim. Düzenle katlanmış ve asılmışlardı. Bunlar Aaron'la beraber dışarıda aldıklarımızdı. Üşenmemiş hepsini özenle dizmişti. Yüzümde bir gülümseme oluştu, bu küçük jesti bile beni ölesiye mutlu etmişti. Yeni aldıklarından birkaç parça seçtim ve dolabı kapattım.

Bugün anlamsız bir heyecan vardı içimde. O kadar insan benim yüzümden ölmüşken bu yaptığım umursamazlıktı. Duyguları ayırt etmek zor oluyordu. Banyoya girdim ve üzerimde ki kazağı yavaşça çıkardım ve o an aslında çıkarmak istemediğimi fark ettim. Neden bilmiyordum ama bu kazağın üzerimde olması, kokusu beni yatıştırıyordu. İyi geliyordu. Elbiseyi de çıkardım ve diğer kıyafetleri giyindim. Aaron'un bugün işe gitmesi gerekiyordu ve hala uyanmamıştı. Elimi yüzümü yıkadım ve çıktım banyodan. Bir ara banyo yapmak ve suyu tekrar bedenimde hissetmek istiyordum.

Avuç içim hala acıyordu, beyaz bandajda kan vardı. Yaraların bu kadar geç iyileşmesine alışık değildim, acıyordu. Şikâyetçi değildim, onun varlığı beni dinç tutuyordu sanki. Gözlerimi elimden çektim Aaron'u uyandırmak için yatağa yaklaştım ama o çoktan uyanmıştı, tavanı seyrediyordu. Düşünceli görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Cevap vermedi. Onunla konuşmak istiyordum ama kötü hissediyordum. Kardeşini öpmüştüm, en

korktuğu şeyi yapmış onu aldatmıştım. Birden olmuş olsa da bu Aaron'a karşı suçlu hissetmeme engel olmuyordu. Yaptığım alçaklıktı. Hissetmeye başladığımdan beri hiçbir şey doğru gitmiyordu.

"Korkuyorum." Aaron benimle her saniye ilgilenmişti. El üstünde tutmuştu her zaman ve şimdi kendimi ona borçlu hissediyordum. Yanına oturdum.

"Neden?" Konuşurken bana bakmıyordu.

"Beni sevmezsin diye." Kelimeleri dokunmuştu iliklerime kadar. O mükemmeldi, benim için kimsenin uğraşmayacağı şeyler yapmıştı ve beni seviyordu. Onu nasıl sevmememi beklerdi ki? Ona minnettardım.

"Bu konuda düşüneneğim." Dedim ukala bir tavırla. Bunu eğlenmek için söylemiştim ve öylede olmuştu. Yüzümde gerçek olan bir gülümseme vardı artık. O da gülümsedi ve bugün ilk defa kafasını bana çevirdi. Dünden sonra bu kadar iyi olmama o da şaşırmıştı. Gülümsemesi yavaşça soldu. Yataktan doğruldu ve benim izama geldi.

"Şu gülümsemeyi görmek her şeye bedel." Çok güzel sözler ediyordu. Sözleri beni mutlu ediyordu. Elini yanağıma koydu, bana doğru eğildi. Beni öpecekti. Kalp atışlarım birden hızlanmaya başladı ama heyecandan olmadığına neredeyse adım kadar emindim. Bu çok yanlış geliyordu. Beni daha önce defalarca öpmesine rağmen şuan deli gibi korkuyordum beni öpmesinden. Ben dudağımı öpeceğini düşünürken o burnumun ucuna ufak bir öpücük kondurmuştu. Dudaklarımı öpmemesi beni rahatsız edici bir şekilde rahatlatmıştı.

Gözlerim istemsizce kapandı. Zihnime Damian'ın beni kurtarışı dolu yine. Kalbim yine o anda ki gibi bağımsızlığını ilan edercesine çırpındı. O an gibi başka an yoktu. Ve ben tam

da řu saniye hiç dűřűnmemem gereken bir řeyi dűřűndűm. O beni bir daha űpseydi nasıl olurdu?

Kendime kızdım ama nefes alıř veriřlerimin hızlanmasına engel olamadım. Bana ne olduęunu bilmiyordum ama bu beni űldűrűyordu. Damian'ın dudakları, gűzleri onlar neden zihnimden çıkmıyordu? Bir an bile unutulmuyordu. Belki de beni kurtarmasının yan etkisiydi ama çok tehlikeliydi bu. İçimde daha űnce hiç varlıęını bilmedięim dűrtűleri ortaya ıkardıyordu.

"Hava gűzel, bahçede kahvaltı yapalım." Aaron'un sűzleriyle Damian'ı dűřűnmeyi kestim, onu bu kadar çok dűřűnmemeliydim.

"İře gitmen geremiyor mu?" Kollarını iyi yana açarak gerindi "Bugűn űğleden sonra gideceęim, gece nűbetim var." Yani bu gece yoktu. Onsuz bu ev sıkıcı oluyordu. Yataktan kalktı ve her sabah yaptıęı gibi dolabı açtı.

Bilmiyordu, beni kendisinin kurtardıęını zannediyordu. Gerçeęi ona sűylemem gerekiyordu ama bunu nasıl yapacaęımı bilmiyordum. Onun gűzlerinde hayal kırıklıęı gűrmek istemiyordum, onun űzűlmesini istemiyordum. O bűtűn kűtű duyguların aksine çok temizdi, masumdu ve hiçbirini hak etmiyordu. İncineceęini biliyordum ama bunu ne kadar geciktirirsem o kadar incinirdi.

"Aaron ben sana bir řey sűylemek istiyorum." Bakıřları hemen bana dűndű. İlgile gűlűmsedi.

"Sűyle gűzelim." Ama o bűyle gűzel ve masum bakarken sűyleyemezdim ki. Korkuyordum, űęrendięinde beni bırakmasından korkuyordum. Dudaklarımı ne sűyleyeceęimi bilemeyerek araladım. Birden yűksek bir ses geldi, motor sesine benziyordu. Dıřarıdan geliyordu. Aaron'un dikkati űzerimden daęıldı. Cama yakınlařtı ve çok geçmeden gűzleri

irileşti. Ne olduğunu merak ederek ayağa kalktım. Ona doğru henüz bir adım atmıştım ki kaşları öfkeyle çatıldı. Tek söz etmeden sinirle odadan çıktı.

Ne olduğunu deli gibi merak etmiştim. Bende hemen arkasından aşağı indim. Aaron çoktan evden çıkmıştı. Bende arkasından çıktım.

Bu manzara görmeyi beklediğim bir manzara değildi, ne göreceğimi düşünmüştüm bilmiyordum ama Damian'ı beklemiyordum. Damian daha önce gördüğüm hiçbir arabaya benzemeyen üstü açık bir arabadan inmişti. Daha önce hiç böyle bir araba görmemişim, filmlerde ki uzay gemilerine benziyordu. Siyah renkti, Damian'ın rengi. Aaron'un az önceki tepkiyi ne için verdiğini ise anlayamamıştım.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Damian da benim gibi şaşırmış görünüyordu. Böyle bir tepki beklemediği açıktı.

"Ne yapmışım yine?" Damian bıkkınlıkla konuşmuştu.

"Şimdi de hırsızlığa mı başladın? Araba mı çalıyorsun?"

Damian güldü, gür bir şekilde hem de ama bu yapmacık bir gülüştü.

"Büyük ikramiye tutturdum. Satın aldım." Aaron güldü bu sefer.

"Çalışmıyorsun, benim paramı kabul etmiyorsun ve şimdi benimle dalga mı geçiyorsun?" Damian kollarını birbirine sararak kalçasını arabaya yasladı. O an gözleri kısa bir an benim üzerimde gezdi ama çok uzun sürmemişti. "Bunu yaptığına inanamıyorum. İnsanların emek vererek belki de almak için para biriktirdiği şeyi çaldığına inanmıyorum. Arabayı hemen geri götürüyorsun." Damian da ciddileşti bu sefer.

"Sana çalmadım diyorum."

"Sana inanmıyorum." Gözünde ki güneş gözlüğünü çıkardı Damian.

"Seni inandırmak umurumda değil." Elinde ki anahtara bastı, arabadan ses ve ışık çıktı. Ardından anahtarı cebine attı. Hiçbir şey söylemeden yanımızdan geçti. Tam yanımdan geçerken o alışındık kokusu doldu burnuma. Damian tamamen gözden kaybolunca Aaron'a döndüm.

"Ağır olmadı mı, belki gerçekten kendisi almıştır?" Aaron sinirle kafasını iki yana salladı.

"Bu araba çok pahalı, çalışmıyor ve benden beş kuruş almıyor. Ailemizden kalan parayı ise yarısını bu eve verdik, diğer yarısı bankada eğer çekse haber gelirdi." Elini saçarlardan sıkıntıyla geçirdi. "Büyük ihtimalle masum, bir insanın arabasını çaldığına inanmıyorum, gün geçtikçe daha beter oluyor." Bana döndü. "Sen arka bahçeye geç ben geliyorum." Dediğini yaparak arka bahçeye doğru yürümeye başladım.

Damian dengesizdi. Bazen iyi bazense kötüydü açıkçası onun ne olduğuna karar veremiyordum. Dün gece bana yardım etmişti, kucığına almış ve sakinleştirmeye çalışmıştı. Bugün ise birisinin arabasını çalmış olabilirdi. Arka bahçede ki ilk defa fark ettiğim koltuğa oturdum. Evden bakıldığında görülmüyordu. Etrafta ki kokuyu içime çektim, bu harikaydı. Ayaklarımı ileri doğru hareket ettirdiğimde koltuğun sallandığını fark ettim. Bu çok eğlenceliydi.

Aaron düşündüğüm daha uzun bir süre sonra gelmişti, sıkıntılı görünüyordu. Eli boş değildi, kahvaltılıkları önümde ki masaya diziordu. Bende ayağa kalktım ve arka onunla beraber mutfığa gittim. Bir şeyler hazırlıyordu ama onda hiç hoş olmayan bir sıkıntı vardı yüzünde. Kolunu tuttum. Bakışlarını bana çevirdi.

"Onun yaptığı şey için üzülmen çok saçma."

"Onun yaptığı şey için değil kendi yaptığım şey için üzüliyorum." Ne yaptığını soracağım sırada kapı çaldı. Aaron ne yapmıştı? Başka bir şey söylemeden mutfaktan çıktı. Bugün bilmeme kaçınıcı defa yine peşine takıldım. Kapıyı açmıştı bir şeyler konuşuyordu ama kiminle konuştuğunu göremiyordum. Kapıya yaklaştım. Kapıda iki tane adam vardı. Onlar polisti. Bunu kesinlikle beklemiyordum, gerçekten Damian araba mı çalmıştı? Aaron konuşacağı sırada aşağı Damian indi. Soğukkanlıydı ama çenesi kasılmıştı. Siniri mavi gözlerine yansımıştı. Aaron'un tam yanına geçti. Artık onun iri bedeni yüzünden polisleri göremiyordum.

"Buyurun memur bey bir sorun mu vardı?" Biraz daha yaklaştım polisleri yeniden görebilmek için. Diğerinden daha uzun olan adam başparmağıyla arkasında ki Damian'ın arabasını işaret etti.

"Araba için ihbar aldık. Kimlik ve ruhsat görebilir miyiz?" Damian'ın yüzünü göremiyordum ama kısa kollu tişörtünden kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Büyük ihtimalle hapse atılacaktı. Birden elini arka cebine attı ve polislere uzattı. Aaron'un şaşkınlıkla gözleri açılmıştı. Bunu beklemiyordu, bende beklemiyordum. Polis Damian'ın uzattıklarını eline aldı ve dikkatle inceledi. Kısa bir süre sonra geri uzattı.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, yanlış ihbar." Polisler arkasını döner dönmez Damian kapıyı sertçe çarptı. Şaşkınlıkla ona bakan Aaron'a baktı.

"Bunu yaptığina inanamıyorum. Ya gerçekten çalmış olsaydım ve polis beni içeri tıksaydı?" Damian sinirle tıslamıştı.

"Kirli işlere bulaştın değil mi? Her gece o iğrenç mekânlarda takıla takıla bataklığın içine battın iyice. Nasıl kazandın parayı, uyuşturucu mu sattın yoksa kadın mı pazarladın?"

Aaron dan daha önce bu kadar ağır sözler duyduğumu hatırlamıyordum. Çok ağırdı, Damian için bile. Damian tokat yemiş gibi bir adım geri attı.

"Evet, kötü birisiyim ama gözünde bu kadar adi olduğumu bilmiyordum." Aaron sinirle güldü.

"Sen benim sevgilimle yattın, senden daha adi birisi olamaz benim gözümde." Damian yutkundu. Bakışları ağırlaşmıştı, Aaron'un sözleri ona dokunmuştu ne kadar belli etmese de. Damian bu sözlerin fazlasını da hak etmişti belki de ama çok ağırdı sözler. Damian bir şey söylemedi, söyleyemedi. Yine yaptığı en iyi şeyi yaptı ve kapıyı çarpıp gitti.

O evden çıkar çıkmaz Aaron'un sert bakışları yok olmuştu, omuzları düşmüştü ve gözleri dolmuştu.

"Onunla böyle olmak istemiyorum ama affedemiyorum, o kadar güçlü değilim." Kollarımı sardım yine ona. Sarıldım sıkıca o daha da sıkı sarıldı. Saçlarını okşadım, bu onu yatıştırıyordu. "İyi ki yanımdasın." Fısıldadı kulağıma son gücüyle.

İyi ki yanımdasın Aaron.

Aaron'un gitme saati yaklaşıyordu. Beraber kahvaltı yapmış ve bahçede beraber vakit geçirmiştik. Kafası biraz da olsa dağılmıştı.

"Gitmeden önce kitap okuyalım mı?" Sabahki olayı tamamen unutmasın istiyordum. Teklifimi hemen kabul etti ve içeri kitap almaya gitti. Bende ağacın gövdesine biraz daha yaslandım. Rüya gibiydi, istediğim an dışarı çıkabiliyordum. Gözlerimi kapattım kısa bir süre ve gelen ayak sesleriyle geri açtım. Karşımda Aaron'u görmeyi bekliyordum ama kimse yoktu. Kalbim yine hızlanmıştı, korkuyordum. Etrafıma bakındığım sırada tam ormanın başlangıcında duran bir gölge dikkatimi çekti. Orada birisi vardı ama çok uzak olduğu için cinsiyetini dahi çıkaramıyordum. Yerimden doğruldum daha iyi görebilmek için.

"En iyi kitapları getirdim." Aaron'un sesine başımı çevirdim, yine yanıma kuruldu. Bakışlarımı hızla az önce ki karartıya çevirdim ama orada artık bir karartı yoktu. "Her şey yolunda mı rengin solmuş?"

"Yok bir şey." Aaron irdelemeyerek kitabı bana uzattı. Ona sokuldum, korkmuştum. Ona sokulmam hoşuna gitmiş gibi hemen kolunu omzuma attı. Kalbim hala çok hızlı atıyordu ve benliğim bunun bana zihnimin bir oyunu olup olmadığını sorguluyordu.

Aaron gitmişti ve hava kararmıştı. Damian gelmemişti, evde tektim. Bahçede uzun bir zaman otursam da üşümeye başlamıştım. Ev ise üstüme üstüme geliyordu. Daralıyordum.

Bir duş almak istiyordum, sıcak suyla rahatlamak kulağa iyi geliyordu. Bu evde yıllarca karanlıkta yaşıamıştım ama artık olmuyordu, korkuyordum. Belki de bugün gördüğümü sandığım karartıdan dolayıydı. Üzerime Aaron'un bornozlarından birini aldım. Aaron'la beraber kullandığımız banyoya girmem gerekiyordu ama oraya girmek istemiyordum. Çok kapalıydı ve bugün kapalı yerler iyi gelmiyordu.

Hazır Damian yokken fırsattan istifade onun banyosunda duş alabilirdim. Elimde ki bornozla odasına girdim. Belki yaptığım yanlıştı ama haberi bile olmazdı. Saçımı yavan bir topuz yaptım. Sıcak suyu açtım ve üzerimdekiler çıkardım. Suyu bedenimde hissetmek istiyordum. Banyo kapılarını sonunda kadar açtım, böyle dışarısı görünebiliyordu. Bu çok huzur vericiydi. Küvetin hemen yanında duran Damian'ın müzik aleti çarptı gözüme. Rastgele birkaç tuşa bastım ve çok geçmeden çalıştı. Yavaş ama güzel bir şarkı yankılandı çıplak duvarlarda.

Ilık olan suya ilk önce bir ayağımı ardından diğeri ayağımı soktum. Bu evde ki en büyük ve en gösterişli küvette. Küvetin yanında duran şişelerin kapağını açtım. Bunlar Damian'ın kokusuydu. En güzel kokanını biraz küvete döktüm. Kısa bir sürede sıcak su köpürmüştü. Bu inanılmaz rahatlatıcıydı. Suyu hissetmek mükemmeldi.

Kafamı küvete yaslayarak bilmediğim şarkının sözlerine eşlik etmeye başladım. Bütün stres ve yorgunluk uçup gitmişti. Vücudum mayışmıştı. Yavaş şarkı biterek yerini hareketli ama çok güzel bir şarkıya bıraktı. Kafamı şarkının ritmine göre sallanmaya başladım. Bu çok güzeldi, yaşadığımı hissediyordum. İliklerime kadar yaşıyordum. Dudaklarım iki

yana kıvrılmıştı, şuan çok mutluydum. Gereksiz bir şekilde mutluydum hatta.

"Benden izin aldığını hatırlamıyorum." Duyduğum sesle yerimden sıçradım. O kadar dalmıştım ki şarkıya tamamen soyutlanmıştım dış dünyadan. Damian hemen karşımda açık banyo kapısına yaslanmış beni seyrediyordu. O an suyun içinde çıplak olduğum gerçeği çarptı yüzüme. Kollarımı iki yanıma sardım içimdeki gereğinden fazla olan heyecanla.

"Ne arıyorsun burada?" Dudağının kenarı kıvrıldı tehlikeli bir ifadeye.

"Burarı benim odam, asıl sen ne arıyorsun?" Doğru söylüyordu, bu kadar erken geleceğini tahmin etmemiştim.

"Ben... Şey senin banyon güzeldi."

"Bir daha seni odamda görmeyeceğim meraklı kedi."

"Meraklı kedi?"

"Evet, ne olay olsa arkada belirip meraklı gözlerle seyrediyorsun. Şimdi bir de haneye tecavüze başladın."

"Eğer arkanı dönersen çıkabilirim." Çıkmadı aksine içeriye doğru birkaç adım attı. Bedenimi biraz daha kendime çektim utanç ve heyecanla. Birde utanmazca üzerimde ki köpüklere bakıyordu. Yutkundu sertçe. Damian'la son zamanlarda haddinden fazla yakındık. Biraz daha ilerledi ve tam yanımda durdu.

"Çıkmana gerek yok, ben çıkacağım zaten birazda yine ama seni bir daha odamda görmeyeceğim." Bugün o gördüğüm karartıdan sonra yalnız kalmak istemiyordum.

"Gitmesen?"

"Ne o sana katılmamı mı istiyorsun?" Dalga geçerek güldü.

"Bugün bir şey gördüm ormanda, bir karartı." Alaylı ifadesi anında uçtu ve hemen ciddileşti.

"Emin misin?"

"Değilim, kafamı çevirdim ve geri baktığımda yoktu. Belki de hayal görmüşümdür." Damian kafa salladı.

"Muhtemelen hayaldir ama yalnız kalma tüm gece, benimle geliyorsun." Son zamanlarda fazla anlayışlı ve düşünceliydi. Bu hareketler kesinlikle Damian'a göre değildi.

"Nereye geliyorum?"

"Eğer Aaron öğrense beni öldüreceği bir yere gidiyoruz."

Bakışları çıplak omuzlarıma kaydı ve yutkundu yine. Göğüs kafesi hızla inip kalkmaya başladı. Tıpkı bana olduğu gibi.

"Şimdi hemen bir şeyler giyin." Kafa salladım ve bakışlarımı üzerinden indirdim. Bir şey fark ettim. Damian'ın avucunun içinde yara izi vardı. Benimki gibi sol avucundaydı ve tazeydi. Hala iyileşmeyen elimle elini tuttum istemsizce. Yara izlerimiz tamamen aynıydı.

"Bu nasıl oldu?"

"Ufak bir kaza." Yara izlerimiz en ince ayrıntısına kadar aynıydı. Bu kadar benzemesi normal değildi, aynıysaydı.

"Gözlerini kapat." Beni şaşırtarak dediğimi yaptı ve gözlerini kapattı. Küvetten çıkıp Aaron'un bornozuna sarıldım. "Sakin açma." Banyo dolaplarından birini açtım ve çok uğraşmadan aradığım şeyi buldum.

Elimde ki makasla gözleri kapalı olan Damian'ın tam karşısına geçtim. Makasın ucunu diğer avucuma bastırdım bu sefer, diğer gibi derin değildi ama kan akıyordu. Damian çenesini sıkımişti yine. Sadece benim elimden değil onun elinden de kan akıyordu. Açtı gözlerini. Bu sefer kaslı koluna hafifçe batırdım makası. Hiçbir itirazda bulunmadı. Onun tenine makası bastırmamla bende aynı yerde acıyı hissettim.

Bastırmaya devam ettim, onun koluna bastırıyordum ama tam aynı yerde benim kolum acıyordu. Bu nasıl oluyordu?

Acıyı ve bedensel hasarları paylaşıyorduk, bu ne anlama geliyordu?

36: DANS

Bu hayatımda gördüğüm hiçbir şey gibi değildi. Daha önce ne filmlerde ne kitaplarda ne de önceki hayatımda rastlamıştım böyle bir şeye. Aramızda olan bu şey neydi en ufak fikrim yoktu ama bu beni korkutuyordu. Çünkü nedense içimden bir ses bu bağın sadece fiziksel zararları paylaşmakla sınırlı kalmadığını söylüyordu.

"Bize ne oluyor?" Sesim sadece fısıltıdan ibaretti. Elim kolumdaki yaranın üzerinde gezindi, acıyordu ama acı şuan geri plandaydı. Ön planda beni deliye döndürecek düşünceler vardı. Damian gözlerini hafifçe kıstı, o da düşünüyor gibiydi. O benim kadar şaşkın değildi çünkü bunun olduğunu biliyordu.

"Bilmiyorum ama ne oluyorsa çok tehlikeli oluyor." Az da olsa ıslak saçlarımdan damlalar boynumun açıkta kalan yerlerine damla damla akıyordu. Ne kadar yakın olduğumuzu yeni algılıyordum ama geri çekilmiyordum, çekilemiyordum. Göğüsüm yine hızla inip kalkıyordu. Kan akan elini, benim kan akan elime uzattı. Yaralarımız bir yapbozun iki parçası gibi büyük bir uyumla birleştirdi. Sadece avuçlarımız birbirine değiyordu.

"Belki de beni kurtarmanla ilgilidir." Sadece kafa salladı ve sessizliğini korudu. Ellerimiz kanlar içindeydi ama acı yok gibiydi. Kolum acıyordu ama onun dokunduğu yer acımıyordu. Damian bana ne yapıyordu en ufak fikrim yoktu ve onun da bir fikri yoktu. Ondan uzaklaşmak için geriye doğru bir adım attım ama elimi elinden çekmemiştim. Geriye doğru adım atmam işe yaramadı, o da bana doğru bir adım attı. Bu yakınlık iyi değildi, kalbim ağrıyor ve göğüsüm sıkışıyordu. Vücudum adlandıramadığım değişik tepkiler

veriyordu. Birden bir kolu belimi sardı ve beni kendisine daha çok çekti. Artık ıslak olmayan dudaklarımı ıslattım. Neden bu kadar yakınlaşıyordu ki bana? Boştaki elimi tam göğsünün üzerine onu itmek için yerleşti ama itmedim.

"Ne yapıyorsun?" Onunda göğsü tıpkı benimkisi gibi hızla inip kalıyordu.

"Hiçbir fikrim yok." Gözleri dudaklarımdaydı, kalbim artık acıtıyordu. Bu yakınlığın yanlış olduğunu adım kadar iyi biliyordum ama geri çekilemiyordum. Üzerimde ki ince havlunun hemen üzerinde ki elini hissediyordum. Kolunu çok sıkı sarmıştı. Yakın olmamalıydık ama öyleydik ve ikimizde geri çekilemiyorduk. Sanki görünmezler eller bizi birbirimize itiyordu.

Dudakları, çok yakındı. Tıpkı o geceki gibiydi ve ben yanlış olduğunu bile bile onu tekrar öpmek istedim. Bunu istemem kadar yanlış bir şey yoktu belki dünya üzerinde. Nefesi dudaklarıma çarpıyordu ve bu beni daha da heyecanlandırıyordu. Onun bir yakınlaşmasına bu kadar heyecanlanmam iyi değildi, hem de hiç değildi.

Hiçbir şeyin bu kadar yanlış olduğunu düşünüp bu kadar istememiştim. Düşüncelerim için kısa bir anda olsa kızdım kendime ama düşünmeyi bırakmadım. Bu dudaklar bana yaşamı vadeden dudaklardı, unutamazdım.

Tam şuan birimiz geri çekilmeliydik yoksa çok yanlış şeyler olabilirdi, tekrar. İlkinde başka bir seçeneğim yoktu ama ikincisinde Aaron'a bunu yapamazdım. O bir melek gibiydi ve ben de Nadia'ya benzemeye başlamıştım. Nadia gibi olmak istemiyordum ve onun gibi olmayacaktım.

Göğsüne koyduğum elimin tişörtünü kavradığını yeni fark ediyordum. Avucumun içinde buruşturduğum tişörtünü

bıraktım ve onu ittim. Tüm gücümle itmişim ve o da itiraz etmeden geri çekilmişti.

"Bir daha bana bu kadar yakınlaşma." Sesim, ellerim ve bütün vücudum deli gibi titriyordu.

"Bir daha sana bu kadar yakınlaşmam izin verme o zaman." O benim aksime çok rahattı. Büyük ihtimalle az önce olan yakınlaşma onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu sonuçta kardeşinin sevgilisiyle çok daha ileri gitmişti.

Kafamı hızla iki yana salladım. "Ben Nadia değilim." Güldü soğukça.

"İstesen de Nadia gibi olamazsın." Bunu olumlu mu yoksa olumsuz anlamda söylemişti anlayamamıştım ve açıkçası anlayacak halimde yoktu. "Git hazırlan artık, düzgün bir şeyler giyin. Seni beklemeyeceğim." Sanki az önce o kadar yakınlaşan biz değilmişiz gibi konuşuyordu. Utanıyordum ve böyle yapması işime gelmişti. Kafamı yere doğru eğerek yanından geçtim ve banyodan çıkacağım sırada adımları seslendi. Üzerimde ki bornoza sarılarak tekrar ona döndüm. Elinde bir pamuk paketi vardı. Paketi bana doğru fırlattı.

"Şunları temizle." Pamuk paketini havada yakaladım. Tekrar arkamı döndüm ve banyosundan uzaklaştım. Onun banyosunu kullanmak aptallıktı.

Odadan hızlı adımlarla çıktım ve kendi odama girdim. Az önce olan yakınlaşmadan dolayı kötü hissetmem gerekiyordu ama aksine iyi hissediyordum, hem de çok iyi. Hissediyordum ama hisleri sanki ben kontrol etmiyormuşum gibiydi.

Üzerimde ki bornozu çıkardım ve dolaptan pantolon ve bordo rengi bir kazak aldım. Bunlar yeterince düzgün gibiydi. Hızla üzerime geçirdim çünkü Damian'ın beklemeyeceğini

biliyordum ve evde tek kalmak istemiyordum. Saçlarım topuz olduğu için fazla ıslak değildi, kendi kendine kuruyabilirdi. Topuzumu açtım ve saçlarımı özgür bıraktım. En sonda bana verdiği pamukla yaralarımı üstün körü temizledim. Odadan çıktım ve Damian'ın odasına doğru yürüyeceğim sırada onun yakınlaştığını gördüm. Koluna deri ceketini asmıştı, saçları her zamanki gibi hafif uzun ve dağınıktı. Üzerimdekilere dikkatlice baktı.

"Düzgün bir şey demiştim." Üzerimdekiler düzgündü zaten.

"Kusura bakma yirmi birinci yüz yılın modasını pek bilmiyorum." Yanımdan geçerek yürümeye devam etti.

"Çirkindin, şimdi bir de paspal oldun." Beni çirkin bulması ilk başlarda iyi geliyordu kulağa ama artık beni çirkin bulmasını istemiyordum. Nefes almaya başladığımdan beri güzelliğimden o kadar da emin değildim. Yürümeye devam ederken omzunun üstünden bana baktı.

"Gelecek misin artık?" Düşüncelerimden kurtularak peşine takıldım. Beraber aşağı indik ve polisler konu olan meşhur arabanın önünde durduk. Sürücü koltuğuna geçti ve bindi, Aaron bana kapıyı açmıştı. İkisi arasında dağlar kadar fark vardı. Bende arabanın kapısını açarak bindim, üstü açık ve çok değişikti. Damian arabayı çalıştırırken bugün aklımı kurcalayan soruyu sordum.

"Bu arabayı nasıl aldın?"

"Sanırım isteyip alamayacağım bir şey yok." Bana yan bir bakış attı ve arabayı sürmeye başladı. Bu cevap her yere çekilebilirdi ve beni tatmin etmemişti.

"Cidden, merak ediyorum."

"Seni ne ilgilendirir ki, soru sormayı kes." Sert çıkmıştı. Daha önce defalarca bana karşı kaba davranmıştı ama bu sefer kötü hissetmiştim. Sessizce karanlık yolu izlemeye başladım.

Taşlık yolda olduğumuz için şuan yavaş gidiyorduk. Damian'ın bakışları kısa süreliğine bende oyalandı ve geri önüne döndü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sanki söylesem anlayacaksın." Evet, fazla olmaya başlamıştı. Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. O kesinlikle Aaron gibi kibar olamazdı.

"Şu ukalalığını kesmelisin, yakında yanında kimse kalmayacak." Yüzünde bir gülümseme oluştu, karanlıkta bağıırıyordu acı bir gülümseme olduğunu.

"Zaten kimse kalmadı." Bunu çok kısık sesle söylemişti. O kadar kısıktı ki doğru duyduğumdan bile emin değildim. O yalnızdı, bu yüzden hırçındı. Onu anlıyordum, kimse benim kadar iyi bilemezdi gerçek yalnızlığı. Bir şey söyleyemedim daha fazla ve hızını arttıran arabanın keyfini çıkarmaya başladım. Üstü tamamen açıktı ve hızını arttırdıkça rüzgâr saçılarımı karıştırıyordu, rüzgâr mükemmel hissettiriyordu. Damian'ın eli bir tuşa gitti ve arabanın içini yüksek sesle bir şarkı doldurdu. Hareketli ve eğlenceli bir şarkıydı. Rüzgâr ve şarkı düşündüğümünden çok daha iyi hissettiriyordu. Arabanın hızını her geçen saniye arttırdığı da dikkatimden kaçmamıştı. Yüzümde geniş bir gülümseme oluştu, çok iyi hissettiriyordu bu.

"Ayağa kalk." Ne demek istediğini anlamayarak Damian'a baktım. Ben yüzüne bakmaya devam edince cümlesini tekrarladı. "Ayağa kalk." Çok hızlı hareket ediyordu nasıl kalkacaktım ki. "Hadisene." Sesini yükseltince istemsizce hareket eden arabanın içinde kalkmışım. Arabanın cam kenarlıklarına sıkıca tutundum, her an düşecekmişim gibiydi. "Şimdi kollarını iki yana aç." Dehşet içinde gözlerimi irileştirerek Damian'a baktım. "Güven bana ve bırak." Ona

güvenmemem gerektiğini kendisi söylemişti ama bıraktım. Kollarımı yavaşça iki yana açtım. Rüzgâr her an beni bir kâğıt parçası gibi savuracakmış gibi hissediyordum. "Şimdi sesin kısılana kadar bağır." Şarkının hareketli melodisini yükseltti. Araba çok hızlı gidiyordu, saçlarım rüzgârın hızıyla geriye doğru savruluyordu. Bu yaptığım belki de şuan çok tehlikeliydi ama daha önce hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Rüzgârı kollarımın arasında hissediyordum. Ve bağırdım tüm gücümle, ne kadar bağırabiliyorsam o kadar bağırdım. Bu an en özgür olduğum andı, özgürlüğü doruklarda yaşıyordum. Tarifsiz bir zevk veriyordu. Bağırdıkça içimde bir şeyler uçuyordu, rahatlıyordum sanki. Boğazım ağrıyana kadar bağırmaya devam ettim. Tam yüz elli yılın esaretini bağırarak kustum.

Daha fazla takatim kalmayınca durdum ve koltuğa bu sefer yorgunlukla çöktüm. Kafamı koltuğun başlığına yasladım son gücümle. Kafamı Damian'a doğru çevirdim ve elimde olmaksızın deli gibi kahkaha atmaya başladım. İnanılmaz derecede rahatlamıştım. Damian'ın yüzü ifadesizdi ama bir an o güzel yüzünde çok kısa da olsa tebessümü görmüştüm. "Bu harikaydı." Bakışlarını yoldan ayırarak bana çevirdi kısa süreliğine. "Tekrar yapar mıyız?"

"Hayır, o yüzden tadını çıkart." Bunu her gün yapmak istiyordum ama çok kesin konuşmuştu. Başka bir şey söyleyemedim ama keyfimi kaçırmamıştı. Kıkırdayarak yolu seyretmeye devam ettim. "Bu kadar rahatlayacağımı düşünmemiştim."

"Şaka mı yapıyorsun mükemmeldi." Kafasını iki yana sallayarak gülmüştü. Çok kısa olsa da gülmüştü. Onun gülüşü neden beni bu kadar heyecanlandırıyordu bilmiyordum ama çok güzel gülüyordu. Yolum geri kalanında sessizce anın tadını

ıkarma kararı aldım ve konuşmadım.

Tenha bir sokak arkasında durmuştuk. Damian her gece dışarı çıkıyordu ve sanırım nereye geldiğini öğrenecektim. Arabadan indi ve bende hemen arkasından indim. Anahtarı karşısında ki adama uzattı ve benim yanına varmamı bekledi. Yanına gelir gelmez eli belime yerleşti ve kafasını eğerek dudaklarını kulağıma yakınlaştırdı.

"Gerek kalmadıkça konuşma ve sakın benden uzaklaşayım deme." Nereye gireceğimizi bilmediğim için sadece kafa salladım dediklerine. Belimden hafifçe ittirerek yürüttü ve tam karşımızda ki büyük siyah kapıdan gireceğimiz sırada durdu.

"Ve son olarak bu küçük maceramızdan Aaron'a bahsetmeyeceksin. Bu bizim küçük sırrımız olacak." O böyle dedikçe içeriisini daha da merak ediyordum.

"Neden?"

"Soru sorma itirazın varsa burada beni çıkana kadar bekle ve bil ki uzun bir zaman çıkmayacağım." Dışarıda hiç bilmediğim bir yerde tek başına olmak ürküttüğüydü. Ben bu dünyaya yabancıydım. Söylediklerine daha fazla itiraz edemedim ve içeri girdik. Karşımıza eski ama temiz bir merdiven ıktı. Merdivenlerden inmeye başladık, fazla uzun bir merdivendi. Merdivenlerin bazı yanlarında koridorlar vardı

ama hiç birinde durmamıştık. Fazla insan yoktu ve bu beni biraz rahatlatmıştı.

Baya yerin aşağısına inmiş olmalıydık ve aşağı doğru indikçe şiddetli bir müzik sesi geliyordu. Karşımıza bir tane daha kapı çıkmıştı, iki taraflı büyük bir kapıydı. Kapının yanında duran kel ve iri adam Damian'a değişik bir şekilde sırtarak kapıyı açtı. Çok değişik bir adamdı, çok korkutucuydu bakışları. Bakışlarımı adamdan ayırmamı sağlayan şey açılan kapı olmuştu.

Kesinlikle böyle bir manzara beklemiyordum.

Her taraf değişik koyu bir ışıkla aydınlatılmıştı, her tarafta insanlar vardı. Değişik ve çeşit çeşit bir sürü insan vardı. Kulakları sağır edece derecede bir müzik çalıyordu. Burası kesinlikle rahtsız ediciydi. İnsanların eğlence anlayışı yüz elli yılda gerçekten değişmişti. Geriye doğru bir adım atmama engel olamadım. Damian'ın sesimi duyması için sesimi yükselttim.

"Bence yukarıda kalma fikrin çok cazipti." Tam arkamı döneceğim sırada omuzlarımdan tutarak beni o iğrenç yere itti. Onlarca insan ve dumanlar olmasına rağmen içerisi havasız değildi. İnsanlar beni ürkütmüştü. "Girmek istemiyorum." "Çocuk gibi davranmayı kes, ben varım yanında bir şey olmaz. Sen sadece yanımdan ayrılma." Beni kovsa da yanımdan ayrılmazdım zaten burada. Buraya hiç gelmeliydim, Aaron'la olan yatağımda şuan uyumam gerekiyordu. Burası tamamen ayrı ve aykırı bir dünyaydı. Damian'a biraz daha sokuldum, yürümeye başladık. Kalabalığın arasında zorlukla

ilerliyorduk. Baya ilerledikten sonra üzerinde 'Lobi' yazan bir yerin önünde durduk. En fazla dört basamaklı bir merdivene sürükledi bu sefer Damian beni. Etrafımızda ki insanlar beni ürkütüyordu. Bir sürü insan kendini kaybetmişçesine dans ediyorlardı ya da Damian'ın sürekli içtiği içkilerden içiyorlardı. Damian birkaç adım daha atıp bir grup insanın yanına oturdu. Burası çok rahatsız ediciydi, neden buraya geliyordu ki?

Oturduğu yerden bana doğru döndü ve onun dönmesiyle masada oturan insanların bütün bakışları da bana döndü. Bütün dikkat üzerimdeydi, ne yapacağımı şaşırmıştım. "Oturmayı planlıyor musun?" Damian'ın sözleri üzerine rahatsızlığımı üzerimden atmaya çalışarak yanına oturdum. Masada kızlı erkekli en az altı kişi oturuyordu. Kafamı eğdim ve kimseye bakmadım. İnsanlar beni fazla germiştir. "Bu kız kim Damian?" Bu ince bir sestir, bir kıza aittir. Kafamı kaldırıp sesin sahibine baktım. Saçları beyaz ve gri arasında olan alımlı bir kız sormuştu bu soruyu. Damian'ın arkadaşının olmadığını zannediyordum. Tabi bunlara arkadaş denilebiliyorsa.

"Sana ne?" Demek Damian'ın bu kabalığı bana özel değildi. "Ürkek bir şeye benziyor, bizi tanıştırmayacak mısın?" Bu da bir erkek sesiydi. Bu sefer bakışlarımı adama çevirdim. Sarışın ve renkli gözlü birisiydi.

"Ne meraklı çıktınız." Dedi Damian önüne ne zaman konulduğun bilmediğim içki bardağını kafasına dikerek.

"Aaron'un sevgilisi."

"Ondan önce kapamaman büyük şansızlık olmuş desene." Bunu söyleyende başka bir adamdı. Bütün sohbetin benim üzerimde dönmesi can sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Kapat o siktiğimin çenesini." Damian'ın sert çıkışı ardından masadaki herkes sessizleşti. "Ray nerede?"

"Bu gece yok." Damian bardağını masaya vurdu.

"Ne demek yok? Bu gece onun için geldim." Damian'ın kasları gerilmişti, sert görünüyordu.

"Sabahtan beri haber alınamıyor, başı belada olabilir." Dedi bu sefer başka bir adam. Ray ya da bu insanlar kimdi bilmiyordum ve açıkçası umurumda da değildi. İlk defa o evin içinde olmak istiyordum. "Biraz kafanı dağıt, sonra gidersin."

Damian bir şey söylemeden başka bir bardak doldurmaya başladı. Bakışlar hala üzerimdeydi ve nefes almaktan bile çekinmeye başlamıştım. Bir şeyler söylemek istiyorlardı ama Damian dan çekiniyor gibiydiler.

Bakışlarımı yine etrafımda gezdirdim. Etrafımda ki kadınlar kesinlikle çok edepsiz giyinmişlerdi. Çoğu güzeldi, ilk defa güzellik olarak bir yerde sönük kaldığımı hissediyordum.

Damian'a döndüm tekrar, bana bakıyordu dikkatle. Aynı onun yaptığı gibi dudaklarımı kulağına yakınlaştırdım beni duyabilmesi için.

"Ne zaman gideriz?"

"Fazla kalmayız, bence eğlenmene bak." Bu insanların yaptıkları aptal danslar bana kesinlikle eğlenceli gelmiyordu.

"Bir daha böyle bir yere geleceğini düşünmüyorum. Aaron'la sıkıcı şık mekânlardan ilerisine gidemezsin. Anın tadını çıkart." Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Nasıl?" Bunu demem üzerine hemen elinde ki dolu olan içki bardağını uzattı.

"İç, düşünmeden. Düşüncelerini engellemesine izin ver, seni hislerinin yönetmesine izin ver." Kararsızdım ama son söylediği kelimeler içme arzumu ateşlemişti. Hislerinin seni yönetmesine izin ver demişti. Tamamen hislerimin beni

yönetmesini istiyordum. Tereddütle elinde ki bardağı elime aldım.

"Daha önce hiç içmedim."

"Biliyorum." Aaron'u daha önce fazla içki içerken görmemiştim, gereksiz buluyordu. Benim içtiğimi görünce belki sinirlenirdi de ama şuan içmek istiyordum. Bakışlarımı içkiden alarak Damian'a çevirdim son defa.

"Bir şey sormak istiyorum." Bıkkınlıkla derin bir nefes aldı.

"Beni gerçekten çirkin mi buluyorsun?" Hiç beklemediğim bir şey yaparak yarım ağızda olsa güldü. Hatta göğsü bile inip kalkmıştı. Masadakilerin şaşkın bakışları üzerimizde dolanmıştı. Damian az gülen birisiydi ama son zamanlarda artmıştı sanki. Elimde ki bardağı aldı ve dudaklarımın izahsına getirdi.

"İçeceksen iç artık." Dudaklarımı araladım ve bardağı dudaklarımı değdirdi. Kokusu çok iğrençti, yüzümü buruşturdum.

"İğrenç." Kafamı çektim iğrenerek ama o tekrar dudaklarıma bastırdı içi sıvı dolu bardağı

"Birden yapmazsan yapamazsın arala dudaklarını." Dediğini yaptım ve birden bütün bardağı ağızıma boşalttı. Yüzümü buruşturmamak için ya da kusmamak için zor tuttum kendimi. Çok acıydı ve iğrençti. Bunun nesini zevkle içiyorlardı ki. Ve Damian yüzünden ilk içkimi de içmiş bulundum onun yüzünden ve onun elinden.

"Bunu neden sürekli içtiğini anlamıyorum."

"Çünkü bunu içince beynim uyuyor, düşünmüyorum. Sana bir sır vereyim mi?" Yine yakınlığa kulağıma doğru, sıcak nefesini verdi yumuşakça kulak mememe. "Düşününce kafayı yiyecek gibi oluyorum." Sohbet havasında konuştuğumuz sayılı anlardandı. Masadakilerin şaşkın bakışları artıyordu.

Damian tekrar doldurdu elimde ki onun bardağını. Tam tekrar konuşacağı sırada az önce ki gri saçlı kız Damian'ın arkasına geçerek bir elini onun omzuna koydu. Kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Damian ifadesiz bir şekilde kıza baktı ve kafasını iki yana salladı. Kızın üzerinde dar kısa bir elbise vardı. Fiziki harika görünüyordu. Onun yanında kesinlikle çok sönük kalıyordum. Keşke güzel giyinseydim diye düşündüm kısa bir anlığına ama bu fikir hemen aklımdan uçtu. Kız, Damian'ın onu umursamadığını anlayınca sinirle geri çekildi ve geri yerine oturdu. Bense Damian'ın benim için yeniden doldurduğu bardağı içtim. İlki kadar bu da midemi bulandırmıştı. Bunu içmek kesinlikle işkenceydi. Daha fazla içmeyecektim kesinlikle. Midem bulanıyordu. Daha yemek yemeye yeni başlamışken içki neyimeydi ki sanki. Damian beni dudaklarımın değdiği kendi bardağını tekrar doldurdu ama bu sefer bana uzatmadı. Tam benim içtiğim yerden kendisi içti. Neden hiçbir fikrim yoktu ama bu hareket beni heyecanlandırmıştı. Kollarımı vücuduma sararak dans eden insanları seyretmeye başladım.

Çok hareketli bir müzik çalıyordu ve daha önce hiç tanışmadığım bir şekilde dans ediyorlardı. İlk defa böyle bir dans şekli görüyordum. Bu dansın belirli bir kuralı yoktu herkes kendi havasında eğleniyordu ve açıkçası buradaki bütün iğrenç şeyin aksine eğlenceli duruyordu. Kafamı Damian'a çevirdim. Fazla ses çıkmayan masada az önce ki gri saçlı kızla konuşuyordu. Kız masada ona doğru eğilmiş işlevli bir gülümsemeyle konuşuyordu. Damian ise kız konuşmasını bitirince o meşhur yarım ağız sırıtışını gönderdi kıza. Bu

hareketi az önce içtiğim o şeyden daha fazla midemi bulandırmıştı.

Damian ona baktığımı fark edince bana döndü. Ona doğru yakınlaştım tekrar, sesimi duyabilmesi için.

"Ben de dans etmek istiyorum." Bana sadece çatık kaşlarla bakarak cevap vermişti.

"O dans sana göre değil, otur oturduğun yerde." Bu bilmiş tavrı beni sinirlendirmişti. Resmen beni küçük görmüştü.

"İzin almadım." Ayağa kalktım ve benden az da olsa ayrılan bakışlar yine bana döndü. Bu masadakiler hiç mi insan görmemişti?

Aslında dans etmek konusunda pek iddialı değildim ama Damian'ın beni küçümsemesi tahmin ettiğimden daha fazla sinirimi bozmuştu. Hiç arkama bakmadan lobi yazan yerden indim. Nasıl dans edeceğimi ya da o kadar insanın içinde ne yapacağımı bilmiyordum. Dans eden insanların içine zorlanmadan karıştım, müzik temposunu arttırmıştı. Tekrar baktım etrafımda ki insanların nasıl dans ettiğine.

Tereddütle onlar gibi sallanmaya çalıştım. Bakışlarım az önce oturduğum yere gitti. Damian elinde yine içki bardağıyla yüzünde alay dolu bir ifadeyle beni izliyordu aynı şekilde o arkadaşları da. Onların yaptığını yapamıyordum, sadece komik oluyordum. Tekrar dans eden insanlara baktım. Bu kadar zor olmamalıydı ama yaptığım her hareket daha da saçma oluyordu. Eminim şuan Damian zevkle beni seyrediyordu. Doğru söylüyordu ben buraya ait değildim hatta ben bu dünyaya bile ait değildim. Durdum, hareket etmeyi kestim. Damian'ın oturduğu yere baktım tekrar ama orada yoktu.

Beni bırakmış olamazdı değil mi? Kesinlikle kaybolurdum. Geri oturduğum yere dönmeliydim, rezil olacağım kadar

olmuştum. Dans eden insanların arasından sıyrılmaya çalıştığım sırada belimden bir kol beni geriye doğru çekti.

Sırtım duvar kadar sert bir bedene yaslandı.

"Bu kadar çabuk mu pes edeceksin?" Damian. Kulağıma fısıldamıştı ama yüksek müziğin sesine rağmen duymuştum. Arkamda bedenini hareket ettirdiğini hissediyordum ve kolunu belime sardığı için bende onunla beraber hareket ediyordum.

"Haklıydın, nefes almam hiçbir şeyi değiştirmez ben bu dünyaya ait değilim." Bir şey söylemek yerine tek bir hareketiyle beni kendisine çevirdi. Eli belimi çok sıkı kavramıştı. Nefes alamıyordum neredeyse ama bu çok sıkı olduğu için değil çok yakın olduğu içindi.

"Şuan buradasın, nefes alıyorsun ve hissediyorsun. Sen bu dünyaya aitsin ama tam şuan olduğumuz yerde olmak için fazla masumsun. Sen bu dünyaya aitsin ama sen benim olduğum hiçbir yere ait olamazsın." Beynim söylediklerinin doğruluğunu kabul ediyordu ama içimde derinlerden gelen başka bir ses vardı. O tam tersini, onun olduğu yere ait olduğumu söylüyordu. O beni kurtarmıştı -bu masum insanların ölmesine neden olsa da- o bana yıllar sonra ki ilk nefesimi bahşetmişti dudaklarıyla. O artık sadece Aaron'un kötü kardeşi değildi benim için, bunun farkındaydım. Bakışları uzunca bir süre dudaklarımda gezindi. Bunu yapması kalp atışlarımı heyecanlandırıyordu. "Ama bu gecelik buraya aitsin." Beni tekrar çevirdi sırtımı göğsüne yasladı. Bakışlarımı yanımda dans eden çiftte gezdirdim. Erkek arkadan sarılmış ve kız da kollarını kaldırmış yukarı aşağı vücudunu esnek hareketlerle oynatıyordu. Kızın yaptığı gibi tereddütle kollarımı havaya kaldırdım. Onun gibi vücudumu iki yana sallamaya başladım. Dışarıdan nasıl görünüyordum bir fikrim yoktu ama Damian hemen

arkamdayken kötü görünmeyeceğimi biliyordum. O en iğrenç şeyi bile varlığıyla güzelleştirebilme kabiliyetine sahipti. Hareketimle beni kendisine daha da çekti. Artık bütün vücudunu hissedebiliyordum hem de bütün vücudunu. Bunu yapması hareket etmemi zorlaştırmıştı ama durmadım. Aynı yanımda ki kız gibi vücudumu yukarı aşağı, kalçamı sallamaya çalışarak hareket ettirdim. Damian'ın arkamda bedenimle uygun olarak dans ettiğini hissediyordum. Son hareketlerimle göğsü hızla inip kalkmaya başlamıştı tıpkı benimkisi gibi. Kızın yaptığı gibi kafamı geriye doğru attım ve Damian'ın boynuna düştü. Bir elim belimdeki eline gitti diğer elim ise Damian'ın yanağından aşağı doğru gezindi. Sanırım başarıyordum.

Damian sessizdi ama hareketlerime iki katıyla karşılık veriyordu. Hareketlerinden cesaret alarak artık kızın yaptıklarına bakmamaya başladım. Bedenimi yeni çalmaya başlayan şarkının eğlenceli ve cezbedici notalarına bıraktım. Sırtımı ona yasladım ve sırtımı ona sürterek yavaşça bedenimi vücudundan aşağı doğru kaydırdım. Birden dans etmeyi kesti. Yanlış bir şey mi yapmıştım? Bedenimi bedeninden ayırarak ona döndüm. Yüzünde değişik bir ifade vardı.

"Ne yaptım?" Damian sadece yutkundu ve ben onun gideceğini zannederken beni iki kolumdan tutarak sertçe kendisine çekti. Artan şarkının melodisiyle vücudunu tekrar hareket ettirmeye başladı. Artık onun yüzüne bakıyordum ve bu kesinlikle daha zordu. Bende onun gibi bedenimi tekrar hareket ettirerek dans etmeye devam ettim. Eli belimdeydi ama aşağı kaydığını hissediyordum. "Oluyor mu?" Kafasını salladı ilk önce ve beni belimden kendisine itti biraz daha. "Fazla oluyor." Onun yakınlığına yine karşı çıkmıyordum, daha fazlasını istiyordum. Birden nereden geldiğini

bilmediğim bir cesaretle kollarımı boynuna sardım ve kalçalarımı müziğin ritmine göre hareket ettirmeye devam ettim. Dans etmek müthişti. Yüzümde oluşan gülümsemeyi hissediyordum. Kendi kendine gülümsemek harikaydı. Damian da gülümsemişti ve bu seferki kısa değildi gerçek bir gülümsemeydi.

Gülümsemesine karşılık daha da eğlenmeye başladım. Saçlarımı savurarak bir bacağıma bacağına sardım ve diğer elimi göğsüne koydum. Bunları yapmayı nerden bildiğimi bilmiyordum sadece içimdeki ilkel içgüdüyle hareket ediyordum. Belimde olmayan eli bacağıma gitti ve beni biraz daha kendisine çekti. Dans etmek buysa çok özel bir şey olmalıydı. Çünkü vücutlarımız bir bütün olmuştu. Günlerce bu şekilde dans etmek istiyordum, hayatımda daha önce hiç eğlenmediğim kadar eğlendiğimi hissediyordum. Kontrol bende değildi, kontrol onda da değildi. Kontrol bedenlerimizdeydi, kendimi kaybetmiş gibiydi.

Onunla dans etmek bile insanı başka bir âleme sürüklüyordu. Müzik heyecan verici bir melodiye kapıldığında bacağıma bacağından çektim ve zıplamaya başladım. Bu çok zevk veriyordu. Saçlarımı iki yana savururken kahkahama engel olamadım. Bu çok eğlenceliydi.

Dans etmek istiyordum dakikalarca, saatlerce ve hatta günlerce ama sadece Damian'la dans etmek istiyordum. Birden Damian durdu, az önce gülen yüzü soldu.

"Artık gidelim." İşte o böyleydi, bir anı bir anını tutmuyordu ama ona kızmadım. Bu dans her geçen saniye daha fazla kontrolden çıkıyordu. Hatta sadece dans etmiyorduk, bu

yaptığımız dans etmenin bile ötesindeydi. Aaron görse kafayı yerdı eminim ki. Onu üzecek bir şey yapmak istemiyordum. "Gidelim." Beni önüne doğru çekti ve az önce oturduğumuz yere gittik tekrar. Ceketini buradaydı. Beraber çok kısa olan merdivenler çıktık ve Damian ceketini aldı. Tam arkasını döneceği sırada masadakiler konuşmaya başladı.

"İlk defa dans ettiğini görüyorum." Demişti bir adam Damian'a.

"Ve kardeşinin sevgilisiyle yapılan bir dansa göre fazla ateşliydi." Bunu söyleyen gri saçlı kızdı. Damian'ın anında boyunda ki damarlar belirginleşmişti. Çenesi gerilmişti, alnı kıvrılmıştı. Çirkin olmamıştı bu mimiklerle, aksine çok daha değişik bir şekilde iyi görünüyordu.

"Kapa o çeneni Sasha. Beni sorgulayamazsın ne sen ne de başkası." Yüksek sesle bağırmıştı. O kadar yüksek sesle bağırmıştı ki müzik bile sesine perde olamamıştı. Kız ayağa kalktı aynı sinirle.

"Benim adım Sara." Kızın sesinde kırgınlık vardı. Damian'a kaşı bir şeyler hissettiği bariz ortadaydı.

"Artık her ne haltsan." Damian istediğinde çok kaba olabiliyordu, hem de çok kaba. Aklıma Aaron'u seven kız gelmişti. O kızı olağanüstü bir zariflikle geri çevirmişti Damian'ın ise dövmediği kalmıştı. Damian kolumu kabaca tuttu ve peşinden sürüklemeye başladı. Sonunda buradan çıkıyorduk. Kolumu çok sıkı tutuyordu ve acıyordu ama o kadar sinirli duruyordu ki bir şey söyleyemedim.

Beni aceleyle peşinden sürüklerken sert bir bedene çaptım. Çarpmanın etkisiyle bir adım geriledim. Yanından geçip gideceğim sırada çarptığım kişi beni diğer kolumdan tuttu.

Kafamı kaldırıp çarptığım kişiye baktım. Gördüğüm yüzle ne yapacağımı, nasıl hissedeceğimi şaşırdım. Bu Finn'di. Beni çekiştiren Damian'a ve bana tuhaf bir şekilde bakıyordu. Şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. Yanlış anlamıştı, hayır tam da doğru anlamıştı. Tam konuşacaktım ki Damian beni peşinden sürüklemeye devam etti. O Finn'i fak etmemişti. Finn'le konuşmam gerekiyordu ama Damian o kadar sinirliydi ki onu durdurmaya cesaret edemedim.

Bu siniri o kızın ya da diğerlerinin söylediklerinden kaynaklı değildi. Başka bir şeydi. Barut gibiydi, hiç ses çıkarmadan beni yönlendirmesine izin verdim. Aklım ise Finn'deydi. Umarım Aaron'a söylemezdi.

Eve varana kadar diken üstünde gibiydim. O keyifli danstan sonra birden tamamen her şey değişmişti. Bir şey söylemeye çekiniyordum. Arabadan indi ve arabanın kapsını sertçe çarptı. Beni beklemeden evin kapısını açtı. Onunla konuşmak istiyordum.

Arabadan koşar adımlarla indim ve eve girdim. Merdivenleri çıkmak üzereydi.

"Damian!" Sesimi duyar duymaz durdu.

"Ne?" Öfkesinin hedefi bu sefer bendim.

"Birden ne oldu?" Sinirle güldü ve bana doğru döndü.

"Ne mi oldu?" Bana doğru büyük adımlarla yaklaşmaya başladı. Bu hareketleri beni ürkütüyordu. İki kolumu

neredeyse kıracakmışçasına sıkmaya başladı. Çok acıyordu. Birden kolumda ki bir eli havaya kalktı ve bir anlığına bana vuracağını düşündüm. Başımı eğerek gözlerimi sıkıca yumdum. Ama yumruk yaptığı eli tam kafamın arkasında ki duvara şiddetle çarpmıştı. Çarpmanın etkisiyle elimde büyük bir acı hissetmiştim. Onun canı acıdığında benim de acıyordu. "Deliriyorum, çünkü şu siktiğimin şeyini durduramıyorum." Gözleri ateş saçıyordu. Sinirle tekrar vurdu yanımda ki duvara. Yine elim çok acımişti ama sesimi çıkarmadım. "Neyi durduramıyorsun?" Hiç tereddütsüzce aralandı dudakları ve o kelimeleri söyledi. "Seni istemeyi." Nefes nasıl alınıyordu? Hatırlayamıyordum. "Tekrar olmaz." Diye bağırdı yine. Bağırmasına kayıtsız kaldım bu sefer çünkü anın şaşkınlığı içerisindeydim. Dediklerini algılayamıyordum. Nefes nefese kalmıştı o da benim gibi. Birden omuzları çöktü ve kafasını bana doğru yorgunlukla eğdi. Fısıldadı kulağıma son gücüyle. "Tekrar olmaz, tekrar Aaron'a ihanet edemem."

Kontrol etmeye vaktim olmadı yazım hatalarım varsa affola. Bölümle ilgili görüş ve düşüncelerinizi bekliyorum. Kendinize iyi bakın değerli okurlarım.

37: SÖZ

Ruhum, artık ona sahiptim. Artık nefes alabiliyordum, hissedebiliyordum ama neden eksik geliyordu bunların hepsi? Hayatımda en çok istediğim şeye sahip olmuşum, özgürlüğe. Ama bu beni doyurmuyordu. Bir şey eksikti, bunu hissediyordum. Belki de o kadar insanın ölümüne neden olduğum içindi belki de artık bu dünya üzerinde olmayı kaldıramadığım içindi. Ben bu dünyada gerektiğinden çok uzun bir düre kalmıştım ve bir yanım artık bitir diyordu. O aç olduğum karanlığa, bilinmezliğe kürek çek diyordu ama diğer tarafım yıllar sonra hissetmemin tadını çıkarmamı istiyordu. Kalacaktım bunun en büyük etkisi ise şüphesiz Aaron'du. O pamuk gibi bir yüreğe sahipti ve gidişimi kaldırmayacağını adım kadar iyi biliyordum.

Aaron'la olmak istiyordum, çok uzun bir zamandır birisinin beni böyle sevdiğini hatırlamıyordum. Onu kaybedemezdim ki ondan sakladıklarımı öğrenince vereceği tepkiden deli gibi korkuyordum.

Bilmediğim bir dünyaya büyük bir adım atmıştım, artık onun içindeydim. Aslında ben bu yeni dünyaya Aaron bu eve ayak bastığı gün girmiştim. Bu dünyayı bilmiyordum, öncem karanlıktı belki ama onu biliyordum. Karanlığımı tanıyordum, karanlık hep aynıydı ama şimdi... Şimdi ne olacağını kestiremiyordum. Değişiklik her insanı korkuturdu ve ben deli gibi korkuyordum.

Değiştiğimi hissediyordum, düşüncelerim ve hareketlerim değişmişti. Bunu fark edebilecek kadar kendimi iyi tanıyordum. Tırnaklarım çok azda olsa uzamıştı, saçlarım düzgün yıkanmadıkları için kısa sürede yağlanmıştı, yüzümde ki solgunluk gitmişti ve artık çok daha canlı duruyordu cildim.

Değişmiştim, her anlamda. Ve bu yeni benden korkuyordum çünkü onun ne yapacağını kestiremiyordum. Eskiden sadece düşüncelerimle hareket ederdim, hislerimi bile düşüncelerimle hayal ederdim ama şimdi sadece hisler vardı. Hislerin bana neler yaptırabileceğini bilmiyordum. Bu yeni benin sınırlarını bilmiyordum.

Bu yeni yabancıları olduğum dünyadan korkuyordum, Aaron'un beni bırakmasından korkuyordum, ne yapacağını kestiremediğim yeni benden korkuyordum. Çok fazla şeyden korkuyordum bu kurtuluştan sonra.

Düşüncelerim yine beni derin bir girdaba çekmişti.

Rüzgârla beraber yüzüme çarpan saçlarımı zorlukla zapt ettim.

Elimde ki kitabın heyecan verici satırlarından kaldırdım

başımı, dikkatim çoktan dağılmıştı ve odaklanamıyordum

artık. Kitabın kapağını kapatıp yanıma koydum. Evin

verandasından ıslak toprak kokusunu içime çektim. Çok güzel

kokuyordu, özgürlük kokuyordu buram buram. Hava

kararmaya başlamıştı, Aaron'un birazdan gelmesini

umuyordum. Üşüyen kollarımı birbirine doladım.

Aaron dünden beri yoktu, nöbeti hiç bu kadar uzun

sürmemişti. Dün gecedan beri doğru düzgün düşünemiyordum

bile. Ne düşünsem zihnim beni Damian'ın sözlerine

sürüklüyordu. Söyledikleri her aklıma geldiğinde kalbim tıpkı

o anki gibi atıyordu. O öldürücü cümlelerinden sonra hiç

konusmamıştım onunla. O da odasından çıkmamıştı zaten ya

da dışarı çıkmıştı. Yüzünü hiç görmemişim. Kafamı dizlerime

yasladım ve bacaklarıma sarıldım.

Damian tehlikeliydi biliyordum, o her anlamda tehlikeliydi.

Onu az da olsa tanıyordum, o kötü birisiydi bunu biliyordum

ama artık o kadar da kötü olduğunu düşünmüyordum.

Geçmişte yaptıkları belki de asla affedilemezdi ama

çalalıyordu. Aaron için bir şeyler yapmak istiyordu, ona kendisini affettirmek istiyordu. Bunu görüyordum ama yaptıkları az değildi. Aaron'un yaşadıkları kesinlikle hafif şeyler değildi. O da zor şeyler yaşamıştı.

Bütün her şeyin yanında dışarıda olmak kadar harika bir şey yoktu. Özgürlüğün tadı başka hiçbir şeye benzemiyordu. Artık özgürdüm. Kapıyı her açtığımda ve engel olmadan çıktığımda bundan tarifsiz bir şekilde mutlu oluyordum. Özgürlük başka hiçbir şeye benzemiyordu. Yaşıyordum, nefes alıyordum ve hissediyordum benim için daha iyisi olamazdı. Eğer iç çatışmalarımı ya da ölen insanları saymazsam hayatımın zirvesini yaşıyordum, beni seven bir adam ve istediğim her şeye sahiptim.

Özgürlük bir daha elimden gitse sanırım kafayı yerdim ama kurtulmuştum. O kadın ölmüştü ve bana bu kötülüğü başka kimse yapmazdı. Üzerimde ki kazağın kollarını avucumun içinde büzdüm, üşüyordum. Hiddetle esen rüzgârda sallanan ağaç yapraklarında gezindi gözlerim. Havalara yakında ısınmaya başlardı ama bugün fazla esiyordu. Tam içeri girmek için hareketlendiğim sırada bir şey çarptı gözüme. Bu karartıydı, o günkü karartıydı.

Hızlanan kalp atışlarıma korkum eşlik etti ama kaçmadım. O karartı neydi öğrenmek istiyordum. Ben ki yüz elli yıl karanlığa mahkûm olmuşum, ben karanlık olmuşum ve şimdi bir karartıdan kaçamazdım. Korkuyordum ama korku olmadan cesaretle olmazdı. Ayağa kalktım ve karartıya doğru yürümeye başladım.

Yürüdükçe netleşmiyordu sanki uzaklaşıyordu. Yürümüyordu, hareket etmiyordu hatta zar zor belli oluyordu ama onu görebiliyordum. Adımlarımı biraz hızlandırdım ona ulaşmak için ve bir anlığına durup etrafa baktım. Arka bahçeye

gelmiştim ve karartı hala orada hareketsizce duruyordu. Tam ormanın başındaydı. Korktuğumu inkâr edemezdim, deli gibi korkuyordum ama kaçmayacaktım. Vakit yüzleşme vaktiydi. Ormana doğru, ona doğru yürümeye başladım.

Ağaçlar gittikçe sıklaşıyordu, gittikçe ormanın derinliklerine yürüyordum. Bu ormanda en son ne zaman yürüdüğümü garip bir şekilde hatırlıyordum. Çıplak ayaklarımla ve beyaz elbisemle deli gibi koşuyordum. Kaçıyordum kızgın kalabalıktan, evin beni saklayacağını düşünmüştüm. Eve sığınabileceğimi düşünmüştüm ve sığınmışım da. Tam yüz elli yıllık bir sığınmaydı bu.

Şimdi evin tam tersine bilmediğim bir yolda bilmediğim bir şeyin peşinden deli gibi koşuyordum. Ne kadar yürürsem yürüyeyim aramızda ki mesafe kapanmıyordu. Hareket etmiyordu ama ona yakınlaşamıyordum. Adımlarımı daha da hızlandırdım, onu görmeliydim. Onun yüzünü görmem gerekiyordu, aklımda çok fazla soru işareti vardı.

Yerdeki kuru yapraklara basarak hızla ilerliyordum, ayağımda ayakkabı olmasının rahatlığıyla daha da hızlandım.

Mesafe hala aynıydı, hareketsizce orada duruyordu ama ona yetişemiyordum. Kafayı yiyecektim. Koşmaya başladım bu sefer, ona yetişecektim. Koştum, koştum ve koştum ta ki nefes alamayacak duruma gelen kadar ama ona yakınlaşamıyordum.

Yinede durmadım son gücümle koşmaya devam ettim.

Birden aramızda kapanmayan mesafeler hızla kapanmaya başladı. Koşuyordum ama bu sefer gerçekten ona doğru koşuyordum, yaklaşıyordum. Orada hareketsizce kafası eğik bir şekilde duruyordu, yüzünü göremiyordum. Cinsiyetini ayırt edemiyordum. O sadece karanlıktı. Aramızda mesafe git gide azalıyordu ve her saniye korkum içimde hızla artıyordu.

Artık sadece aramızda bir kaç adım vardı. Yavaşladım hızla, ne yapacağımı bilmiyordum. Bir adım daha attım ona ulaşmak için ama hiç beklemediğim bir şey oldu iki güçlü kol beni sertçe arkaya çekti. Anın şokuyla refleks olarak çığlık attım. Karşımda karartı anında kaybolmuştu, birden yok olmuştu. Beni tutan kollardan güçlü kollardan biri belimi bıraktı ve ağzımı kapattı.

"Şşş benim, sakın ol." Duyduğum tanıdık sesle bütün vücudum rahatlıkta titredi. Nefes alamayacağım kadar hızlı atıyordu kalbim. İyi değildim. Nefes alamadığımı fark edince elini çekti ama belimi sıkı sıkıya tutuyordu hala.

Gözlerim sanki bir rüyadan uyanmışçasına nerede olduğumu yeni fark ettirdi bana. Şuan tam bir uçurumun ucundaydım, belimi saran kolların sahibi olmasaydı şuan çoktan uçurumun sonunu boylamış olacaktım. Eğer bir adım daha, sadece bir adım daha atmış olsaydım ölmüş olacaktım. Bu belimi saran kolların sahibi benim ikinci defa kurtarıcım olmuştu. Tüm vücudu arkamdaydı, onu hissediyordum. Sıcak nefesi rüzgârın saçlarımı iterek açıkta bıraktığı enseme değiyordu. O da benim gibi hızlı nefes alıyordu. Beni bırakmadan geriye doğru bir adım attı ve sonra aynı yavaşlıkla birkaç adım daha. Uçurumdan az da olsa uzaklaştığımızda beni kendisine çevirdi.

O karartı neydi, neden büyülenmiş gibi peşinden koşmuştum bilmiyordum. Sadece korkuyordum ve karşımda ki adamın gözleri en güvenli liman gibiydi. Karşılık alamayacağımı bile bile sarıldım beline ve artık ne hıçkırıklarımı ne de gözyaşlarımı içimde tutmadım. Korku bir virüs gibi yayılmıştı tüm bedenime. Artık kurtulmuştum ama neden esaretim devam ediyormuş gibi hissediyordum.

Gözyaşlarının artmasıyla elimin altında ki ceketini avuçlarım arasına aldım. Korku canımı acıtıyordu. Ve o aklımın ucundan bile geçirmedığım bir şey yaparak sarılışıma karşılık verdi. Kolları üzerimde emanet gibi duruyordu ama bu an çok garipti. Ona sarılacağımı hiç düşünmezdim ki çokta sürmedi zaten. Sadece birkaç saniye sonra kollarını üzerimden çekti. Korkum rüzgârda dağılan kum taneleri gibi yok olmuştu tam da şu ucu bucağı olmayan mavi gözlerine baktığım zaman. "Neyin peşinden koşuyordun?" Bilmediğim bir saçmalığın peşinden tüm benliğimle koşuyordum. "Bilmiyorum." Yorgunlukla cevap vermiştim. Konuşacak halim yoktu. Korku ve heyecan beni yormuştu. "Seni evin arkasında gördüm, bir şeye doğru yürüyordun. Seni takip etmeye başladım ve sende koşmaya. Buraya gelince duracağını düşündüm ama sen deli gibi devam ettin. Amacın intihar etmek mi?" Ses tonu hissizdi. Tıpkı Aaron'un izlettiği filmlerdeki robotlar gibiydi. Tek farkı bu ses mekanik değil, ilahiydi. "O gün bahsettiğim karanlıktı. Ona çok yakınlaşmıştım." "Ona değil ölmeye yakınlaşmıştın." Onu gördüğümünden o kadar emindim ki birden yok olamazdı. "Çok az kalmıştı." "Bak Freya yaşadıkların normal değil. Yüz elli yıldır bir eve mahkûmsun ve bunun psikolojik etkileri olmasından daha normal bir şey yok." Kafamı iki yana salladım. Bu benim zihnimde ürettiğim saçma bir vizyon değildi, bu gerçektir. "Gerçektir Damian. Büyü var, bunu benden daha iyi biliyorsun çünkü sende bu büyüün bir parçasısın." Bakışlarını yüzümde gezdirdi. Hissiz yüzünde tam da gözlerinde merhamet kırıntıları görür gibi olmuşum.

"Sana inanıyorum." Bu iyiydi işte, birinin sana inanması iyiydi.

"Teşekkür ederim." Diye fısıldadım, bacaklarımda ki bütün kan çekilmiş gibiydi. Artık ayakta duramıyordum. Yavaşça gözlerim karanlığa doğru kaymaya başladı.

Burnuma dolan tanıdık o mistik kokuyu duyuyordum. Yumuşak bir şekilde çalan müziği duyabiliyordum ve tenimin üzerinde olduğu rahat zemini hissedebiliyordum. Yerine gelen bilincim ilk önce nerede olduğumu kavramaya çalıştı. Gözleri açtım etrafımda olanları kavramak için. Loş bir ışığın altında, güzel kokulu rahat bir yatağın üstündeydim. Ve hemen biraz ilerimde bilgisayarın karşısında o vardı. Dudakları arasına bir kalem almış elinin altında ki klavyenin üzerinde adeta parmaklarını dans ettiriyordu.

Olduğum yataktan hissettiğim müthiş baş ağrısıyla doğruldum. Işık kadar parlak mavi gözleri bana çevrildi. Onun yatağındaydım. Odamda ya da salondaki bir koltukta değildim, onun yatağındaydım ve üzerimde yumuşak bir battaniye vardı. Eli klavyenin üzerinde gezinmeyi kesti ve dudakları arasındaki kalemi çıkardı.

"Uyandığına göre gidebilirsin." Sırtı yatağın başlığına dayadım, şuan çok rahattım. Bu yataktan çıkmak istemiyordum, bu güzel kokuyu içime çekerek saatlerce

uyumak istiyordum. Beni hemen sepetleyecekse neden odasına getirmişti ki? Salona ya da odama götürebilirdi.

"Neden buradayım?"

"Kollarımı her boş gördüğünde bayılmaya başladığın için. Artık şu bayılma olayını kes, düşündüğün kadar hafif değilsin." O fazla hazır cevap ve ukalaydı. Bunlar onu itici değil de tam tersini yapıyordu.

"Kitapta karartıyla ilgili bir şey yazıyor mu?" Döner sandalyesini bana doğru çevirdi.

"Kitapta birçok şey yazıyor ama kurtuluşundan sonrası yok." Hiç yapmadığı bir şey yaparak bakışlarını konuşurken yüzümden kaçırmıştı.

"Peki karartı?" Omuz silkti ve sandalyesini yine bilgisayarına çevirdi. Burada olmamalıydım. Ben hala burada olduğuma göre Aaron hala gelmemişti. "Aaron'un hiç bu kadar gelmediği olur mu?" İlk önce ifadesiz bir şekilde baktı yüzüme ve ardından dudakları soğuk bir tavırla, alayla yana doğru kıvrıldı.

"Ne o çok mu özledin sevgilini? Hâlbuki beraber oldukça iyi vakit geçirdiğimizi düşünmüştüm." Dedi dün geceyi, dün geceki dansımızı kast ederek. Dün gece söyledikleri geldi yine aklıma. Seni istemeyi durduramıyorum demişti. Bu kelimeler belki sarhoşluğu etkisiyle amansızca çıkmış asılsız kelimelerdi ama bu çok tehlikeli olduklarını değiştirmiyordu. Battaniyeyi üzerimden attım ve ayağa kalktım. Gitmem en iyisiydi.

"Teşekkür ederim." Yataktan uzağa, kapıya doğru henüz bir adım atmıştım ki ayağa kalktı. Masanın üzerinde duran ne olduğunu anlayamadığım şeyle bana doğru yürümeye başladı.

"Çok fazla teşekkür ediyorsun." Elinde ki kart olduğunu algıladığım şeyi bana uzattı. Ne olduğunu anlamak için ona biraz daha yakınlaştım ve elindeki kartı aldım.

Bu elimde ki şey beni tamda şuan bu dünyanın bir parçası yapmıştı sanki. Sadece bir karttı belki gerçek bile değildi. Bu kart benim kimliğimdi. Belki ismim dışında hiçbir şey bana ait değildi ama o benimdi. Bakışlarımı kimlikten ayırarak Damian'a baktım. Bu yaptığı tarifsiz bir iyilikti benim için. "Fotoğrafın olmadığı için boş, bir ara gel de çekelim." Bugün olanlardan sonra bu beni gülümsetebilecek tek şeydi. Yirmi birinci yüz yıla ait üzerinde adım yazan bir kimlik vardı. Yüzümde ki aptal gülüşe engel olamayarak ona bakmaya devam ettim.

"Teşekkür ederim." Evet, bu kelimeyi ona karşı fazla kullanmaya başlamıştım. Dudaklarımda oluşan derin gülümsemeye baktı uzunca bir süre. Kafasını yana doğru eğdi ve bakmaya devam etti.

"Sadece sahte bir kimlik, abartma." Bu sadece sahte bir kimlik değildi beni için çok daha fazlasıydı. Elini geri uzattı bana doğru. "Daha işi bitmedi, bitirince alırsın." Kimliği ona doğru geri uzattım.

"Bunu neden yapıyorsun? Bana acıyor musun?" Kafasını iki yana salladı. Bu sorunun cevabını defalarca aramıştım. O kötü biriydi bunu adım kadar iyi biliyordum ama bana yaptıkları onun için olan bütün düşüncelerimi tepetaklak ediyordu.

"Sana acımiyorum, senin için bir şeyde yapmiyorum. Abartma." Bunları kaşları çatık ve azarlarcasına söylemişti. Yinede içimde ki mutluluğu bir gram olsa dindirmemişti. Bugün olanlardan sonra sadece bir kart nasıl beni bu kadar mutlu yapmıştı anlamıyordum.

Odadan çıkmak için arkamı döndüm ve yine bir adım daha atacağım sırada durdurdu beni. Bu sefer kolumu tutmuştu. Beni kendisine döndürdü kabaca.

"Dün gece söylediklerim bilinçli değildi, öyle saçma şeyler hissetmiyorum sana karşı. Hiçbir şey hissetmiyorum ne sana karşı ne de başkalarına. Yanlış düşüncelere kapılmanı istemem." İ

Söyledikleri bir yanımda bunun için rahatlıyor diğer yanımda ise arsızca tam tersini istiyordu.

"Yanlış düşüncelere kapılmamıştım zaten. Sen sadece Aaron'un ağabeyisin benim için ve ben Nadia değilim." Sen beni kurtarıcısın demek istemiştım ama bütün irademi kullanarak dememiştım. Elini kolumdan çekmedi. Beni bütün ciddiyetiyle dinlemişti. Yüzü çok katı duruyordu. Odadan çıkmak için geriye doğru bir adım attım ama beni sertçe kendisine çekti. Kulağıma doğru yakınlaştırdı dudaklarını.

"Sen Nadia değilsin, sen ondan çok daha fazla tehlikelisin." Son cümlesiyle kolumu ondan kurtarmış ve odasını hızla terk etmiştim. Ne demek istediğini anlamamıştım ya da anlamak istememiştım. Bu konu hakkında düşünmek istemiyordum, hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

Tam odama gireceğim sırada kulağıma araba sesi doldu. Bu Aaron'du. Sonunda gelmişti, odanın kapısını geri kapatarak merdivenlerden hızlı adımlarla indim. Tam merdivenleri

bitirdiğim sırada evin kapısı açıldı. Aaron yorgunlukla içeri girdi. Gözaltıları şişmişti, saçları birbirine girmişti ve sakalları az da olsa çıkmıştı. Ama yine de bütün yorgunluğunun aksine beni görünce yüzünde o muhteşem gülümsemesi oluşmuştu. Dağınıklığının aksine bu gülümseme onu yüceltiyordu. Kapıyı dahi kapatmadan bana doğru hızla yürüdü ve vücudumu kolları arasına aldı.

Bütün gücüyle, bütün sevgisiyle ve bütün içtenliğiyle sarıyordu beni. Bu güzel hissettiriyordu. Kafasını boynuma gömdü, vücudum uzun bir zaman sonra ilk defa Damian dışında başka bir nefes hissetti. Güçlü sarılışına aynı içtenlikle karşılık verdim. Bu sarılma tıpkı Damian da olduğu gibi bana hiçbir zarar gelememiş gibi hissettirmiyordu. Sadece huzurlu hissettiriyordu. Dudakları alnıma varla yok arasında değdi. Bu sarılış bana dün geceyi hatırlattı yine. Aaron'a ihanet ediyormuş gibi hissediyordum ve o bunu hak etmiyordu.

"Çok özlemişim." İtirafına karşılık sadece daha fazla sarıldım ona. Onu bende özlemiştim ama sanırım onun kadar değildi. Kapıyı kapatmak için benden zorlukla ayrıldı ve arkasında ki kapıyı kapattı. Gözü hala bende idi. Bu sefer vücudunda gezindi yüzüm. Boynunda ve âdemelmasının hemen altında kurumuş kan vardı.

Vücudumu endişe dalgası kapladı. On yakınlaştım ve elimi kanın üzerinde gezdirdim.

"Ne oldu iyi misin?"

"Benim değil." Bu sefer özlem gitti tamamen gözlerinden yerini hüznün aldı. "Dün gece büyük bir trafik kazası olmuş. Bir yolcu otobüsü koca bir kamyonu çarpmış. Sağ çıkan kişi sayısı elimin parmaklarını geçmez. Otobüs kalabalıkmış, çocuklar vardı Freya. Ellerimde öldüler." Gözleri yavaşça dolmaya başlamıştı. Anlattıkça daha da kötü oluyordu.

"Doktor olmayı, insanlara yardım etmeyi seviyorum ama başaramayınca kahroluyorum." Elim yanağından yavaşça kayan gözyaşına gitti. Onu sildim başparmağımla. Ona ağlamak değil gülmek yakışıyordu. "Kurtulan o annelerin, insanların yakarışları silinmiyor. Bir anne vardı geldiğinde bilinci yerindeydi ama ağır yaralıydı. Bana değil kızıma bakın diyordu bağırarak ama küçük kızı çoktan hayatını kaybetmişti. Ölümlere dayanamıyordum Freya. Ve sanırım bu işin en kötü yanı bu; çaren kalmadığı zaman."

"Eğer sen ya da o doktorlar olmasaydı büyük ihtimalle elinin sayısını geçecek kadar bile kurtulan olmayacaktı. Yaptığın kutsal bir iş ve sen onu en temiz, en masum şekilde yapıyorsun. İnsanların gitmesine alışmalısın." Kafasını yorgunlukla salladı.

"Alışmam gerek ama bu kadar güçlü olduğumu zannetmiyorum. O kadar insanın ölümünü seyredecek kadar güçlü değilim."

"Güçlüsün, onları iyeleştirebilecek kadar güçlüsün."

"İyi ki varsın Freya." Eğer ondan gizlediklerimi bilseydi benim için hala aynı şeyi düşünür müydü merak ettim. Ona söylemem gerekiyordu, söyleyecektim. Sadece şimdi değildi, sonra söyleyecektim.

Aaron kısa bir duş almış ve yatağa, yanıma yorgunlukla uzanmıştı. Çok bitkin görünüyordu, rengi bile soluktu. Islak saçlarını kurutmamıştı bile. Kafasını yastığına gömerek karanlık odada bana baktı.

"Profesör yarın akşam için ikimizi evine davet etti. İstemiyorsan gitmek zorunda değiliz." Profesör Denver Salvador Sage bu adam beni mahveden insanın kanını taşıyordu. Aynı zamanda beni bir zamanlar seven adamın da kanını taşıyordu. Bu rahatsız ediciydi. Ama Aaron o adama fazla değer veriyordu, saygı duyuyordu. Onu için bu küçük fedakârlığı yapabilirdim.

"Gidelim." Yüzünde yorgun bir gülümseme baş gösterdi.

"Teşekkür ederim." Bana döndü tamamen, elini belime sardı. Gözlerini kapatarak alnını omzuma yasladı.

Huzurluydum. Tam şuan o bana sarılırken huzurluydum ama içimde ki tek şey huzurdu, ilerisi yoktu. Daha öncede yaptığım gibi saçlarını okşamaya başladım. Bunu sevdiğini ve onu rahatlattığını biliyordum. Bende onun gibi gözlerimi kapattım ne kadar uykum gelmese de.

"Bence şu mavi elbiseyi de dene." Dedi Aaron elinde ki elbiseyi uzatarak. Bu akşam onun için önemliydi. Hayranı olduğu adam onu evine davet etmişti. Bende onun yanına yakışmalıydım.

Elinde ki elbiseyi de aldım ve bilmem kaçınıcı kez kabine girdim. Üzerimde ki koyu yeşil elbiseyi çıkararak mavisini giyindim. Aklım Damian'ın bana aldığı elbiseye gitmişti. Bana

hiçbir elbise o kadar yakışmamıştı, onun içinde kendim değil gibiydim. O elbiseyi nefes alırken de giyinmek istiyordum. Elbisenin üstünü düzleterek dışarı çıktım. Aaron bakışlarını üzerimde gezdirdi ve kafasının olumsuz anlamda salladı.

Sanırım bu akşam için bir şey bulamayacaktım.

"Başka mağazalara da bakalım." Tam tekrar kabine gireceğim sırada tanıdık bir sesle durdum.

"Şunu da dene." Bu Finn'di. Hala söylememişti beni Damian'la gördüğünü. Bakışları üzerimde gezindi. Eskiden bakarken olduğu gibi sıcak değildi, derinlerde bana karşı olan gizli öfkeyi hissedebiliyordum. Finn'in bana uzattığı elbiseyi aldım. Aaron, Finn'i görünce gülerek sarıldı ona.

"Ne arıyorsun burada?"

"Kardeşim kıyafet bakıyordu, beni de kişisel bankası yaptı. Saatlerdir talan etmediği mağaza kalmadı." Onlar konuşmaya devam ederken Finn'in ezici bakışları altında daha fazla ezilmemek için kabine geri girdim. Üzerimde ki elbiseyi çıkardım ve incelemeyi giyindim elbiseyi.

Siyaha yakın koyu lacivert ve kadife bir elbiseydi. Belimi ve bütün vücudumu deri gibi sıkıca sarmıştı. Boyu kısaydı ve kalın askıları vardı. Finn bedenimi bilmiyordu ama verdiği elbise bütün vücut hatlarıma tamamıyla oturmuştu. Güzel ve zarif duruyordu. Tekrar çıktım kabinden. Finn ve Aaron benim çıkmamla sohbet etmeyi bırakarak bana dönmüşlerdi.

Aaron'un bakışları bütün vücudumda hayranlıkla gezindi.

"Harika olmuş." Onun bu haline gülümseyerek tekrar aynaya baktım. Cidden güzel olmuştu. "Birde ayakkabı bakalım.

Kapıda çok güzel bir ayakkabı görmüştüm. Buradan ayrılmayın, hemen geliyorum." Aaron yanımdan ayrılır ayrılmaz Finn kaşlarını çatarak bana baktı. Sanki bu anı bekliyormuş gibi anında konuşmaya başladı.

"Lafı dolandırmayacağım Freya. Aaron'a değer veriyorum ve o seni seviyor. Şuan ona o gece seni gördüğümü söylemememin tek nedeni onu incitmemek. Eğer Nadia'nın yaptığını yaparsan yemin ederim ki sana dünyayı dar ederim. Ona Damian'la olan bütün yakınlaşmalarınızı söyleyeceksin, yoksa ben söylerim. Ve o dansınızı da gördüm." Her cümlesinde daha da yakınlaşıyordu ve tam önümde durdu. "Bir daha aynı şeyleri yaşamasına müsaade etmem anladın mı? Eğer Damian'a ilgi duyuyorsan Aaron'u bırak."

"Öyle bir şey yok. Damian'la aramızda bir şey yok ve Aaron'u aldatmayacağım." Söylediğim her kelime kendimden emin çıkıyordu. Aaron'u incitmek istemiyordum ve Finn'in bu sert çıkışını anlıyordum.

"Bu gece ona anlatacaksın yoksa yarın sabah yaptığım ilk iş onunla konuşmak olacak."

"Konuşacağım." Aaron'a asıl kurtarıcımın kim olduğunu anlatacaktım. Ondan sakladığım her şeyi anlatacaktım çünkü o bunu hak etmiyordu. Bakışları bir an olsa yumuşamamıştı, haklıydı. Aaron'a gerçekten değer veriyordu ve bende Aaron'a değer veriyordum. Onun üzülmesini istemiyordum. Finn benden uzaklaşırken Aaron elinde bir çift topuklu ayakkabıyla geri döndü. Hevesle bana uzattı.

"Dene bakalım."

"Size iyi eğlenceler ben artık kardeşimin yanına gideyim." Diyerek Aaron'la özel olarak vedalaşmayarak uzaklaştı. Aaron onun arkasından birkaç saniye baktı, bir gariplik sezmişti ama üzerinde durmadı.

Elbiseyi ve Aaron'un seçtiği ayakkabıları bugün ikinci defa üzerime geçirdim. Üzerimde çok hoş duruyorlardı. Aynada ki yansımda göz gezdirdim. Elbisenin kadife kumaşını tenimde hissediyordum, yumuşacıktı. Odanın kapısına iki kere hafifçe vuruldu.

"Gel." Aaron sesimi duyar duymaz içeri girdi. Üzerinde çok hoş bir takım elbise vardı, şık duruyordu. Sanki ilk defa görüyormuş gibi hayranlıkla baktı. Bu bakışını seviyordum, özel hissettiriyordu.

"Mükemmel görünüyorsun." Yanıma yakınlaştı ve koluna özenle asılmış ceketi gelişi güzel yatağın üzerine attı. "Bu güzel hanımefendi güzelliğine güzellik katma şerefine ulaştırır mı beni?"Konuşma şekline gülere kafamı salladım. O da güldü gözlerini kısarak yakınlaştı.

Cebinden bordo kadife bir kutu çıkardı. Dikdörtgen bir kutuydu. "Senin güzelliğin yanında sönük kalacağına eminim ama bunun sadece sana yakışacağını düşündüm."

Kutuyu bir eliyle tuttu ve diğeriyle kapağını açtı. İçinden çok zarif bir kolye çıkmıştı, pahalı olduğu belliydi. Çok parlak ve güzel duruyordu.

"Ben bunu kabul edemem." Sevinci anında soldu.

"Neden?" Çünkü gerçekleri öğrense bana böyle bir şey alacağını düşünmüyordum hatta belki benimle konuşmazdı da.

"Saçmalıyorsun Freya, bunu senin için aldım." Konuşmama izin vermeden arkama geçti. Saçları tek omzuma attı ve büyük bir yumuşaklıkla kolyeyi boynuma taktı.

O bana bu kadar iyiiken benim yaptığım şey alçaklıktı. Bir elimi kolyeye götürdüm. Ona gerçekleri söylemem gerekiyordu.

"Alamam çünkü bunu hak etmiyorum." Ona doğru döndüm bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Neden böyle konuşuyorsun?"

"Beni bırakmayacağına söz ver Aaron, ne yaparsam yapayım beni bırakma. Senden başka kimsem yok, sende bırakırsan ben bu dünyada yapamam." Aaron nazikçe kollarımı tuttu.

"Beni korkutmaya başladın Freya, ne oldu?" Endişeyle bakıyordu gözlerime.

"Söz ver beni bırakmayacağına." Korkuyordu, söyleyeceklerimden korkuyordu.

"Söyle Freya." Gözlerimi kapattım, onun gözlerindeki hayal kırıklığını görmek istemiyordum.

"Benim kurtarıcım sen değilsin."

38: TUZ

Her insan gibi kemik ve ettendim, yaradılış olarak farklı değildim. Sadece şansızdım. Bir yaratıcının olduğunu biliyordum ama onun artık bizi umursadığını düşünmüyordum. Eğer umursasaydı acıma son verirdi çok önce ya da dünyanın bu şekilde pis bir yere dönüşmesine izin vermezdi. Yıllar boyunca inancımı kaybedene kadar tek yatığım şey dua etmekti, yalvarmaktı ama yüz yıllık yakarışıma hiçbir cevap gelmemişti. Kendinden üstün bir gücün olduğunu ve kendisini koruduğunu düşünmek insanı iyi hissettirirdi. İnsanlar bu yüzden inanırdı ya zaten, hiçbir şey yoktan var olmazdı. Bir yaratıcı vardı ama o benim hissedemediğim acıma son vermemişti.

Şimdi ise özgürdüm, yaşıyordum ama nefes almaya başladığım andan beri hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Ben lanetliydim nefes almaya başladığımdan beri, beni diğer insanlardan ayıran tek şey buydu. Yüz elli yıl kilitliydim ve benim yüzümden kimse zarar görmüyordu, acı çekmiyordu. Benim her bir nefesim diğer insanların ölümüydü.

Hiçbir zaman düzgün bir ailem olmamıştı, onlar ölmüştü.

Şimdi ise tam bir buçuk asır sonra bir adam bana bu hissi vermişti, beni sevmiş ve kollamıştı. Bana tıpkı oyuncak bir bebekmişim gibi kırmaya korkar gibi dokunmuştu. Ben ise diğer tüm insanlara yaptığım gibi üzümüştüm. Onu üzmemek için söz vermiştim kendime ama sadece söylememle kalmıştı.

Çünkü şuan gördüğüm tek şey onun yıkılışıydı.

Gözleri, sanki saniyeler içinde yaşlanmıştı. Aaron ne hissetse yüzüne yansıtan birisiydi ve bu her şeyi daha kötü yapıyordu. Onun an ve an hissettiklerini görebiliyordum. Kızgınlık,

hüzün ve Nadia dan sonra tekrar gördüğüm aldatılmışlık hissi. Sadece saniyeler içinde rengini yitiren dudaklarını araladı. "Ne demek beni sen kurtarmadın?" Sözler dudakları arasından zorlukla çıkıyordu. Kısık sesle konuşmuştu. Nefes almakta zorlanarak yeni takmış olduğu kravatı genişletti.

"Sen beni öptükten sonra kendimi evde buldum." Sertçe yutkundu ve bu sefer kravatı çıkarıp odanın bir köşesine fırlattı.

"Sonra o seni öptü." Son kelimedede gözleri dolmuştu ama bunun çoğu öfkeydi. Ona doğru bir adım attım, sakinleşmesi için elimi içimde yaşadığım büyük tereddüttün ardından yanağına koydum. Onu böyle görmek beni öldürüyordu, içimde ki sen 'Bunu ona sen yaptın' Diyerek bağıırıyordu. Bileğimi sertçe tutarak yanağında ki elimi itti. Yanaklarımdan akan yaşları hissediyordum, yaşlar habersizce akıyordu. Onu kaybetmek istemiyordum ama belki de onu Damian beni öptüğü zaman kaybetmiştim.

"Bunun elimde olmadığını biliyorsun, onu beni kurtaran kişi olarak ben seçmedim. Onu öptüğüm an sadece büyüydü, ilerisi yoktu." Bu sefer ellerimi göğsüne koydum. "Özür dilerim Aaron, böyle olmasını hiçbir zaman istemedim. Seni kaybedemem, bir tek sana sahibim. Sen gidersen bu bilmediğim dünyada yok olurum. Sen benim sahip olduğum tek şeysin." Gözlerinde bir yumuşama aradım, bana sarılmasını istedim ama bunların hiçbiri olmadı. İki kolumdan tutarak hızla ama sert olmayacak bir şekilde itti.

"Sağlıklı düşünemiyorum." Geriye doğru bir adım attı ve arkasını döndü. Odadan çıkarken gözünden düşen yaşı zor da olsa fark etmiştim. Böyle olmazdı, böyle gidemezdi. O çıkar çıkmaz bende çıktım odadan. Merdivenleri koşar adımlarla inmişti. Ne kadar hızlı koşmaya çalışsam da ona

yetişmiyordum. Elbise ve ayakkabı engelliyordu. Evden çıkarak arabasına binmişti, son hızımla koşarak arabasını çalıştırdığı an arabanın önünde durdum. Arabadan çıkan ışıklar gözüme çarpıyordu.

Yanağımdan akan yaşları silerek arabaya doğru baktım. Çok ışık olduğu için onu göremiyordum.

"Gitme!" Bütün gücümle bağırmıştım. "Sende gitme."

Arabaya biraz daha yakınlaştım, inmiyordu. "Lütfen Aaron, ondan uzak duracağım. Yemin ederim isteyerek olmadı."

Yakarışlarımı duyuyordu, biliyordum. Ben arabadan iner diye ümit ederken o arabasını hareket ettirdi. Gidiyordu, arabayı sürerek yanımdan geçti. "Beni bırakma, gitme Aaron." Son gücümle bağırmıştım ama gidiyordu.

Gidişini seyretmek istemiyordum, arkamı döndüm. Bana bu hayatta tek değer veren kişiyi de kaybetmiştim. İsteyerek öpmemiştim Damian'ı. Onun kurtarıcım olmasını ben istememiştim. Aaron'u üzmüştüm, bir meleğı mahvetmiştim. Yine ağlıyordum, omuzlarım sarsılıyordu. Bu güzel elbisenin içinde bir yıkımdım. Hıçkırıklarımın azalması için iki elimle ağzımı kapattım. Aaron'u kaybetmiştim. Bu düşünce daha da ağlamam sebep oluyordu. Yıllar sonra sahip olduğum tek şeydi, ona başka hiçbir şeye vermediğim kadar değer veriyordum.

Birden omzuma bir el değdi. Korkuyla sıçrayarak arkama baktım. Aaron kızarık gözleriyle karşımda duruyordu, gitmemişti. O gitmemişti. Kollarımı doladım ona sıkıca, gitmesini istemiyordum. Ona sarılırken hıçkırıklarıma da engel olamıyordum. Bir eli belimi okşuyordu. Ondan uzaklaştım ve gözlerine baktım, o da ağlıyordu ama sessiz ağlıyordu. Yüzünde hiçbir mimik yoktu ama gözyaşları durmuyordu. Beni bırakmamıştı.

"Gitmedin." Kafasını ağır ağır salladı. Beni bu halde bırakamamıştı.

"Ama gideceğim." Tekrar sarıldım ona, gitmemeliydi.

"Gitme." Saçlarımı okşamaya başladı, bu çok rahatlatıyordu.

"İyi değilim Freya, düşünmeliyim. Yalnız kalmalıyım, seni incitmek istemiyorum."

"Beni de götür." Kafasını iki yana salladı.

"Uzaklaşmalıyım biraz, iyi değilim Freya. Şimdi kendini toparla ve eve gir. Geri geleceğim." Gitmesini istemiyordum, onsuz uyumak istemiyordum.

"Ne zaman geleceksin?" Sessiz kalarak yine uzaklaştı benden.

"Hadi üşürsün eve gir." Hala beni düşünüyordu. Arkasını döndü ve yine arabasına gitmeye başladı. Arkasından son nefesimle bağırdım.

"Özür dilerim." Kafasını bana doğru çevirdi.

"Özür dileyeceğin hiçbir şey yapmadın, en kötü bu yanı işte.

Ne sen isteyerek öptün onu ne de o isteyerek. Bu kaderdi. " Başka hiçbir şey söylemeden arabaya bindi ve uzaklaştı. Bu sefer gerçekten gitmişti. Omuzlarım biraz daha çöktü.

Aaron yıllar sonra benim karşıma çıkan bir mucizeydi, hediye idi, o hiç kimseye benzemiyordu. İnce ruhluydu, kırılgan, düşünceli duygusaldı. O bütün iyi niyetine rağmen çok acı çekmişti, şimdi ise benim yüzümden acı çekiyordu. Aaron benim her şeyimdi, ben onsuz bir hiçtim. O bana bu dünyayı öğretmeden öğrenemezdim.

İyi değildim, hiç iyi değildim. Eve doğru güçlkle yürüdüm ama girmedim. Verandanın ahşap merdivenlerine yorgunlukla çıktım. Bu gece için heyecanlıydı, yine her şeyi berbat etmiştim. Kollarımı kendime sardım. Gözlerim ayakkabılarda

gezindi, ne kadar da hevesle almıştı. Ben onu hak etmiyordum. Yeniden çoğalmaya başlayan gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Hissetmiyorken her şey daha kolaydı, geri dönmek istiyordum. Hissetmek güzeldi, bu dünya üzerinde ki her şeyden daha güzeldi belki de ama ben insanlara zarar veriyordum.

Damian bana hayat vermişti, insanlar benim yüzümden yanarak ölmüştü, sonra o karartı çıkmıştı ortaya şimdi ise Aaron'u mahvetmiştim. Hiçbir şey yolunda gitmiyordum. Çılgılık atarak iki elimle yüzümü örttüm. Eski halimi bu kadar özleyeceğim aklıma gelmezdi. Belki özgür değildim ama diğer insanlar hayataydı.

Böyle hayal etmemiştim. Ben sadece nefes almayı ve özgür olmayı istemiştim, her insanın her saniye yaptığı şeyi istemiştim ama bunlar için bedel ödemek zorundaydım. Bu haksızlıktı, diğer insanlar doğuştan bu haklara sahipti. Yorulmuştum bu sonsuzluktan.

"Her gördüğümde zırlıyorsun, nefes almadan önce daha ağırbaşlıydın sanki." Ellerimi yüzümden çekerek alaylı yüzüne öfkeyle baktım. Hepsi onun yüzündendi, beni o kurtarmıştı.

"Gitti." Güçlkle konuştum ve merdivenin yanında ki korkuluklara yasladım kafamı. "Anlattım ona." Yanıma oturdu yavaşça.

"Onunla iyi olan aramız şimdi mükemmel olacak desene." Dalga geçti umursamazca. Nasıl bu kadar umursamaz ve başına buyruk olduğunu anlamıyordum.

"Benden nefret edecek."

"Etmez, seni seviyor. Sadece üzgündür." Üzgündü, benim yüzümden. Yanağımdan akan yaşları sildim yine. "Sende onu seviyorsun." Kafamı ona doğru çevirdim. Aaron'u seviyordum

hem de çok ama bu aşktan çok sevgi gibiydi, minnettarlıktı. Ona doğru çevirdim kafamı.

"Evet, onu seviyorum." Yutkunarak kafasını bana çevirdi.

"Onu bırakma, mutlu olmayı hak ediyor."

"Bırakmayacağım." Tabi o beni bırakmazsa. "Bundan sonra çok sık konuşmayalım." Bu açık sözlülüğüme şaşırmıştı.

"Aaron haklı olarak, bana yakınlaşmaktan korkuyor." Çenesi kasıldı. Sinirlenmişti ama bu siniri sadece kendisineydi.

"Bir daha öyle bir şey olmayacak." Dedi kesin bir sesle.

"Bir daha öyle bir şey olmasına izin vermem." Dedim bende en az onun sesi kadar keskin bir sesle. İkimizde kendimizden emindik bu konuda ama onunla olan yakınlaşmalarımı hatırladıkça o kadar da emin olamıyordum.

Sert esen rüzgârla biraz daha sarındım bedenim.

"İçeri girelim." Ayağa kalktı sarsak adımlarla bana bakarak. İyi görünmüyordu, kesin yine içmişti.

"Sen gir." Üzerimde ki kısa elbise bacaklarımı açıkta bıraktığı işin üşümem artmıştı. Omuz silkti.

"Sen bilirsin." Başka bir şey söylemeden içeri girdi ama kapıyı kapatmadı. Arkasından kısa bir süre baktım. Üşüyordum bende içeri girmeliydim. Son kez Aaron'un gittiği yola baktım. Umarım çabuk gelirdi. Her şeyimi onunla yapmaya alışmıştım. Bende girdim eve, odama çıkacağım sırada salonda yine içki içen Damian'ı gördüm. Arkası dönüktü ve yine sessizce şömineyi izliyordu.

Kafasını bana doğru çevirdi. Elinde ki bardağı havaya kaldırdı.

"Eşlik etmek ister misin?" Şuan ihtiyacım olan tek şey rahatlamaydı. Yukarı çıkmaktan vazgeçerek yanına ilerledim, yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyordum. Daha az özence ona benimle bir daha konuşma diyordum. Düşündüklerim,

konuştuklarım, yaptıklarım ve hissettiklerimin hepsi çelişiyordu.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Yanına oturdum. Koltuğun önünde ki masayı içki bardaklarıyla doldurmuştu.

"Neden bu kadar çok içiyorsun?" Bunu ona daha öncede sormuştum.

"İçince her şey yok oluyor, bulanıklaşıyor. Hiçbir şey düşünmek zorunda kalmıyorum, sadece hissediyorum.

Uyuşturucudan çok daha iyidir emin ol." Bir bardak doldurup bana uzattı. Elinde ki bardağı tereddütsüz aldım. Bu onun elinden ilk içki alışım değildi. Aaron'a daha Damian'la dışarı çıktığımı da anlatmamıştım. Aaron'u düşünmek beni içmeye teşvik ediyordu, düşünmemem gerekiyordu. Düşündüğümde tek yapmak istediğim şey hayatıma son vermek oluyordu.

"Neden uyuşturucu kullanıyordun?"

"Çünkü o zaman hissetmiyordum da. Hem düşünmemi hem de hissetmemi engelliyordu. İçtiğinde kendini başka bir dünyada buluyorsun. Sadece o zamanlar keyifli olurum çünkü kendimde olmam. Bu hayal edebileceğinden çok daha zevk veriyordu." Anlattıkları hala uyuşturucunun etkisinden çıkamadığının bir kanıtıydı. "Hala deli gibi içmek istiyorum ama her içtiğimde hayatımda geri dönülmeyecek büyük hatalar yapıyorum." Onunla bu şekilde sohbet etmek güzeldi, konu uyuşturucu bile olsa. Onunla konuşmam bile doğru değildi ama onunla konuşmak güzeldi.

Bardağı kafasına dikti ama boş olduğunu fark ederek tekrar doldurdu. Ben ise onu aksine çok küçük bir yudum aldım bardaktan. "Alkol yoksunluk krizine girmemi engellediği için içiyordum başlarda sonra ise uyuşturucu kadar olmasa da beni kendimden geçirdiğini fark ettim." Bardağı tekrar bir içişte

bitirdi ve tekrar doldurmaya başladı. Benim sonuna kadar dolu olan içki bardağımı görünce alayla güldü.

"Yoksunluk krizi?"

"Uyuşturucuyu birden bırakırsan yoksunluk denen bir döneme girersin ki ağır uyuşturucular birden bırakılmaz. Azaltılarak bırakılır, aksi halde ölüme bile yol açar. Ben azaltmadan bıraktım." Bana karşı bu kadar açık olması şaşırtıcıydı.

"O krize girdin mi peki?" Kafasını salladı sadece ve cevap vermek yerine yeni doldurduğu bardağı da içti. Bana kısa bir bakış attı ve sonra içki bardağını avucu içinde döndürmeye başladı

"Eğer bir gün ölürsem bunun aşırı dozdan olmasını isterim."

Düşünceleri sağlıklı düşünceler değildi.

"Sen delisin." Hemen kafa salladı.

"Öyleyim." Bunu söylerken kafasını bana doğru eğmişti, ifadesiz bir yüzle suratıma üflemişti harfleri. Gözleri, onlar çok güzeldi. Açık ya da normal değildi göz rengi. Koyu maviydi ve sinirlendiğinde, içtiğinde ve ona yakınlaştığımda rengin daha da koyulaştığına şahit olmuşum. Gözleri değişik ve bir o kadarda tehlikeliydi.

Ben onun gözlerini incelerken o da bana değişik bir şekilde bakıyordu. Büyük ihtimalle ona bu kadar dikkatli bakmamdan rahatsız olmuştu. Bakışlarımı önüme çevirdim, bakışlarım elimde ki içki bardağına gitti. Hemen ardından onun da bakışları desensiz içki bardağıma indi. Ardından yüzünde aynı gözleri gibi güzel ama bir o kadar da tehlikeli, yarım ağız bir gülümseme oluştu. Yüz hatları çok sert ve belirgindi. Her zaman ki gibi yüzünde kirli sakal vardı. Yine onu incelemeye dalmıştım ki birden elimde ki bardağı çekip aldı. Onun yerine iki küçük bardağı doldurdu.

Önüme itti. "İzle." Yeni fark ettiğim tuzu bileğine döktü ve bileğini ağzına götürerek bütün tuzu yaladı. Ardından hiç beklemeden bardağı hızla kafasına dikti. Dudağının yanından içki damlası kaymış ve çenesine doğru inmişti.

Bileğine tekrar tuz döktü. Tekrar aynı şeyi yapacağını düşünürken bileğini bana doğru uzattı. Şaşkınlıkla bir ona bir de bileğine baktım. Ne istediğini anlamamıştım.

"Sende dene." Bu doğru değildi. Az önce onun yüzünden belki de Aaron'u kaybetmiştim ama yine onun yanındaydım.

Bileğini biraz daha kaldırdı. Kafamı iki yana salladım.

"Görende neremi yalayacaksın zanneder. Tahmin etmiştim."

Yaptığı ima yüz kızartacak cinstendi. Kafamı öne doğru eğdim, o çok utanmazdı.

İşaret parmağıyla çenemden tutarak kaldırdı kafamı. O an bana biraz daha yakınlaşmış olduğunu fark ettim.

"Utandın mı?" Dalga geçiyordu yine.

"Hayır utanmadım." Söylediklerimi kanıtlamak için tereddütsüzce tuttum kolunu ve aynı onun yaptığı gibi bileğinde ki tuza yakınlaştım. Kalbim bu hareketimle hızlanmıştı, afallamıştı.

Damian ise her hareketimi büyük bir dikkatle seyrediyordu. Biraz daha yakınlaştım ve bileğindeki tuzu yaladım. Tuzdan çok teninin tadın almıştım, değişikti. Hızla kafamı kaldırdım ve bana doldurduğu bardağı tek seferde içtim onun gibi.

Bu iğrençti, yüzümü buruşturarak bardağı ona uzattım.

İçkiden sürekli büyülmüş bir şeymiş gibi bahsediyordu ama ben hiç görememişim. Kafasını koltuğa yaslayarak geriye attı.

Derin derin nefes alarak tekrar doğuldu ardından. Bana bakmadan yine iki boş bardağı da oldurdu. Bu sefer birden bileğimi çekti ve üzerine tuz döktü. Bileğimi ondan çekmek için hamle yaptım ama izin vermedi.

"Ne yapıyorsun?"

"Hisset, sadece bu gecelik. Sonra bir daha konuşmayız ama şimdi tadını çıkart." Söyledikleri bana bu kadar çekici gelmemiydi. Sadece dakikalar önce Aaron için gözyaşı döküyordum, şuan bu pozisyonda olmamız çok saçmaydı. Biraz daha eğildi ve bileğimi emdi. Bu kendisine yaptığından çok daha uzun sürmüştü. Dudak kıvrımlarının hepsini tenimin üzerinde hissediyordum. Bakışları üzerimdeydi sonra ise bileğime çevirdi ve çok sertçe emdi. Acımişti, acımla bileğimi çekmek istedim ama bu vücudumda değişik etikler bırakıyordu, adlandıramıyordum. Saçlarımın terden ensemeye yapıştığını hissediyordum, elbise bile yakıyordu. Gerektiğinden çok daha fazla orada kaldı dudakları. Sadece emmiyordu, dilinin tıpkı kıvrak bir yılan gibi tenimden kayışını hissediyordum. Bunu bilerek yapıyordu. Kafasını kaldırdı, bakışlarını benden ayırmadan. Bardağını içti yine hızla.

Bileğine tuz döktü ve bana doğru uzattı. Bu sefer fazla düşünmedim. Yaladım bileğini ama onun kadar uzun sürmemişti, sadece dilimi değdirmiştim. Bir eliyle saçımı kavramıştı. Kafamı kaldırıp ona baktım, kafasını yine koltuğa yaslamış ve baygın gözlerle bakıyordu. İçki bardağını tekrar içtim. Bu içişimle beraber her şey bulanıklaşmaya başlamıştı. Alışkın değildim. Damian da iyi görünmüyordu ama o benden çok daha fazla içmişti. O her dakika içiyordu. Bir gün çok dozdan değil de çok içmekten ölecekti.

Tuzu tekrar aldı eline ama bu sefer bileğime değil boynumun üzerine döktü. Bilincim tam yerinde olmasa da yaptığı her şeyi hissediyordum ama engelleyemiyordum. Onun dediği gibi sadece hissediyordum, düşünme yetim kaybolmuştu. Dudakları bu sefer boynuma yakınlaştı. Sıcak nefesi bütün

vücudumu karıncalandırıyordu, yanıyordum. Üzerimdeki elbiseden kurtulmak ve soğuk suyun altına girmek istiyordum. Bütün vücudum yanıyordu.

Dudakları tenimle buluştu, boynumu büyük bir açlıkla emmeye başladı. Biz ne yapıyorduk bilmiyordum, bu anda bundan daha doğrusu yoktu. Bir eli bacağımı sarmıştı, elleri tenimde büyümlü bir etki yaratıyordu. Her dokunuşu beni bu dünyadan uzaklaştırıyordu. Tıpkı az önce bileğime yaptığı gibi boynumda da dili kıvrakça dans ediyordu. Dudakları nefesimi kesiyordu. Onu istiyordum.

Sadece dakikalar önce çıkıp giden Aaron doldu zihnime. Onun yüzüne bir daha nasıl bakacaktım ki? Ona değer veriyordum. Damian'ın kafasın üzerimden güçle ittim. Bu yanılttı, çok yanılttı. Ayağa kalktım hemen.

Damian şaşkınlıkla bakıyordu. Onu itmeme değil, kendisine şaşkıındı. Yaptığım şey iğrençti, kendimden iğreniyordum. Ağlamam engel olamayarak ağzımı iki elimle kapattım. Nadia dan bir fakrım kalmamıştı. Aaron böyle bir şeye şahit olsaydı her şey biterdi. Ben iğrençtim.

"Bir daha bana yakınlaşma!" Tüm gücümle bağırmıştım. Damian da ayağa kalktı ama o sakindi. Hala içkinin etkisindeydi.

"Tamam." Demek istediğı sadece bir tamam değildi, bunu gözlerinde görebiliyordum. Aaron'a ihanet edemezdim. Damian'a neden karşı koyamıyordum ki, o neydi benim için? Arkamı dönerek merdivenleri çıktım hızla, bir daha bana bu kadar yakınlaşmasına izin vermeyecektim. Dudaklarının bıraktığı ıslaklığı hissediyordum hala ve bu beni kendimden iğrendirecek derecede iyi hissettiriyordu. Ondandır uzak duracaktım bundan sonra.

Üzerimde ki çarşafa biraz daha sarındım. Akşam olmasına az kalmıştı ve Aaron yoktu. Gelmesini de istemiyordum. Ona bakacak yüzüm yoktu. Kendimden utanıyordum, iğreniyordum. Onu geri çevirmek benim için bu kadar zor olmamalıydı ama yapamıyordum. Kafam çok karışık, ruhum yorgundu. Aaron'un gitmesini, benden uzaklaşmasını istemiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Ben karanlığın ortasında o bana ışık olmuştu. En zor anımda inanmıştı yapabileceğime ve bende onun en büyü acılarına şahit olmuştum. Birbirimizin yanında olmuştuk. Kimsesizken o çıkmıştı karşıma. Ona olan minnet duygum kelimelere aktarılmayacak kadar güçlüydü ve ben ona çok iyi karşılık vermiştim. Onu üzmüştüm.

Damian'la arama mesafe koyacaktım, başka yolu yoktu. Yaptıklarım ve düşündüklerim tamamen yanlış. Damian'ın da geride durmaya niyeti yoktu. Bunu dün gece tenimde gezinen dudakları kanıtlıyordu. O da istemiyordu kardeşini yine aldatmak, ben de istemiyordum ama olmuyordu. Mesafe koyamıyorduk. Eskiden ben hissetmezdim, o da beni başından savardı ama şimdi öyle değildi. Hissettiğimden beri değişen çok şey vardı.

Halsiz hissediyordum ve acıkmıştım. Sırf Damian'la karşılaşmamak için ne odamdan ne yatağımdan çıkmıştım tüm gün. Tüm gün düşüncelerim esiri etmiştim kendimi. Üzerimde ki beyaz ve yumuşak çarşafı ittim. Çıplak ayaklarım soğuk zeminle buluştu, üşümüşüm. Tırnaklarım uzamaya

başlamıştı, bir ara kesmeliydim ama şuan açlığım öncelikliydi. Çıplak ayaklarımla kapıya ulaştım, umarım onu görmezdim. Odadan çıktım yavaş hareketlerle, yorgun ve halsiz hissediyordum. Her köşesinde yıllarımı çürüttüğüm evin merdivenlerinden indim. Bu evin içinde kendi irademle dolaşacağım aklıma gelmezdi, çok şey değişmişti. Bu ev değişmişti, ben değişmiştim ve dünya değişmişti. Zaman göreceli bir kavramdı. Ben zamanın en yavaş anına şahit olmuştum, her bir saatin bir hafta gibi geldiği kısımına. O süre zarfında beklemek öldürücüydü. Tarihini bilmediğin bir zamanı beklemek öldürücüydü.

Mutfığa girdim ve büyük gri buzdolabını açtım. Her zamanın aksine dolap boştu, bugün Aaron'la ev için alışveriş yapacaktık. Eminim onunla çıksam çok eğlenecektim ama bu şansı çoktan kaçırmıştım. Dolapta ki süt kutusunu çıkardım. Buzdolabını geri kapattım ve bir bardak çıkardım. Kutunun kapağını açtım ve bardağı doldurdum. Çok acıkmıştım ve bununla doyabileceğimi düşünmüyordum.

Sütü bardağa doldurdum kutuyu geri kapattım. Dolaba geri koymadan süttten bir yudum aldım. Ve o an sütü sevmediğimi hatırladım ama yinede içtim. Tadı güzel değildi. Bardağı yarısına kadar içebilmişim ve bardağı tezgahın üzerine bıraktım. Süt kutusunu koymak için dolabın kapağını açtım, yine gözlerimle yiyecek bir şey var mı diye aradım ama yoktu. Umutsuzlukla geri kapattım dolabın kapağını. Hemen dolabın birkaç ilerisinde ki, kapının hemen önünde ki silüetle sıçardım.

Damian sessizce beni izliyordu, nasıl bu kadar sessiz olabiliyordu aklım almıyordu. Beni korkutmuştu. Ses çıkarmayarak önüme döndüm ve içemediğim sütü lavabonun

içine dökmek için lavaboya yakınlaştım. Orada sessizce durması çok sinir bozucuydu.

"Daha ne kadar odana saklanacaksın diye merak ediyordum." Söylediklerini duyamazlıktan geldim, onunla konuşmamalıyım. Odama geri çıkmak istiyordum ama bunu yapmak için onun yanından geçmem gerekiyordu. "Ben konuşurken yüzüme bak." Söylediklerinin aksine ses tonu ifadesizdi. Başımı kaldırdım ve ona baktım.

Bana doğru yakınlaştı ve elimde dökmek üzere olduğum süt bardağını aldı. Bir dikişte bitirdi, bu komiğime gitmişti. Onu içkiden başka bir şey içerken görmek ve özellikle süt içerken görmek komikti. Sütü içtikten sonra üst dudağında süt kalmıştı. Bardağı tezgâhın üzerine bıraktığında kıkırdamama engel olamadım. Kaşları çatıldı.

"Neye gülüyorsun?" Ona göstermek için kendi üst dudağımı gösterdim ve hemen ardından onun yüzünde gülümseme oluştu. Yarım ağız ya da alayla değildi. Gerçekti. "Sen ilk önce kendine bak." Dediğinde elimi dudaklarımda dolaştırdım ve elime süt geldi. Bunun üzerine ikimizde aynı anda sildik dudaklarımızı.

"Ben acıktım, hadi gel." Ondan uzak durmaya çalıştığımı anlamayacak kadar aptal değildi.

"Hayır." Kesin bir dille ret ederek kapıya yürümeye başladım.

"Evde bir şey yok, ikimizde acıktık. Neyin nazı bu anlamıyorum." Yürümeyi bıraktım ve sinirle ona doğru döndüm.

"Sana naz falan yapacak değilim. Senden uzak durmaya çalıştığımı neden anlamıyorsun?"

"Sana yalvaracak değilim, insanlık yapalım dedik. İyi öl açlıktan." Bu sefer o kapıya doğru yürümeye başladı. Evde

yiyecek bir şey yoktu ve Aaron'un da geleceği yoktu. Benim ise bir şey alabilecek param yoktu. Yani mecburdum. "Dur." Durdu ve ukala bir şekilde bakarak tekrar önüne döndü. Çok sinir bozucuydu.

"Çabuk hazırlan." Mutfaktan çıktım ve üzerimi değiştirmek için odama girdim. Üzerimdeki pijamaları oyalanmadan çıkardım. Alt pijamamı çıkardığımda bacaklarımın kızardığını fark ettim. Dar pantolonlara alışık olmadığım için kaşınıyor ve kızarıyordu. Bacağımı kaşımayı keserek dolaptan bir etek aldım. Pantolon giyinmezdim. Üzerime de düz bir badi ve tek olan kot ceketimi aldım. Bacaklarım kızarık olduğu için biraz çirkin duruyordu. Düztaban rahat ayakkabımı giyindim ve odadan çıktım.

Damian yine deri ceketini giyinmiş kapıda duruyordu. Ayak seslerimi duyarak bana doğru döndü. Bakışları bacaklarıma kaydı ve kaşları çatıldı.

"Ne halt ettin?"

"Pantolonlara alışık değilim." Bir şey demeden evin kapısını açtı ve benim yanına varmamı beklemeden çıktı evden. Bende adımlarımı hızlandırarak çıktım evden ve kapıyı kapattım. Bugün hiç dışarı da çıkmamıştım ve şuan bu temiz havayı solumak mükemmeldi.

Ben evden çıktığımda o çoktan arabasına binmişti. Bacaklarım hafif esen rüzgâra rağmen üşümüştü. Arabaya bindim hızla, arabanın üstü açık olduğu için ısınamamıştım. Bu arabalar kış için hiç iyi değildi. Kollarımı birbirine dolayarak sessizce yolu izlemeye başladım.

Damian'ın bakışları üzerimde gezindi. Çok geçmeden bir düğmeye bastı ve birden arabanın tavanı çıkmaya başladı. Üstü tamamen kapanmıştı. Şaşkınlıkla Damian'a baktım.

Şaşkınlığıma keyifle güldü. Bu aralar eskiye göre çok daha iyi olduğunu fark ediyordum, en azından az da olsa gülüyordu. Tavan kapanınca ısınmaya başlamıştım, bir de önden bir şey sıcak hava üflüyordu. Bu neydi bilmiyordum ama iyi hissettiriyordu.

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçmişti. İkimizde hiç ses çıkarmamıştık. Şehir merkezinde neresi olduğunu bilmediğim bir yerde durmuştu araba. Bana baktı.

"Arabada kal." Başka bir şey demeden çıkmıştı arabadan. Sıkılarak beklemeye başladım ama bu bekleyiş çok uzun sürmemişti. Damian elinde küçük bir poşetle arabaya geri binmişti. Poşeti benim kucağıma fırlattı. Kucağıma düşen poşete şaşkınlıkla baktım.

"Aval aval bakmayı kes ve sür şunu bacaklarına." Diyerek arabayı yeniden sürmeye başlamıştı. Ben ise şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım. Poşetin içindeki kutuyu çıkardım. Damian'ın benim için bir şeyler yapması tuhaf geliyordu. Kutuyu açtım, içinde bir merhem vardı. Merhemi bacaklarımda kızarık yerlere sürmeye başladım.

"Teşekkür ederim." Dedim sürmeye devam ederken. Bakışları ilk önce merhem sürdüğüm bacaklarıma kaydı sonra ise yola geri döndü.

"Senin yüzünden benim bacaklarımda da aynı kızarıklıklardan olduğu için aldım. Teşekkür etme." Onunla aramızda ki fiziksel acıyı paylaşma durumu çok saçma ve korkutucuydu. Bu güçlü bir bağdı. Neden olmuştı bilmiyordum ama bu bağ

sadece fiziksel acıyla kalıcı değildi, hissediyordum. Bu bağ bunun çok daha fazlasıydı.

Ben merhemi sürmeyi bitirene kadar araba tekrar durmuştu. Son kez merhem sürdüğüm bacaklarıma baktım, merhemden dolayı fazla parlak duruyorlardı.

O arabadan inince bende hızla inmiştim, kapıyı açmayacağını biliyordum. Caddede çok fazla insan vardı. O an gözümde tam yüz elli yıl önce ki bu cadde canlandı. Bütün evler ahşaptandı ve çoğunlukla dükkânlar vardı. Şuan önümüzde duran dükkânın yerinde bir terzi vardı. Vincet'la beraber buraya geldiğimizi hatırlıyordum. Bu çok değişikti, tuhaf hissediyordum. Bu hatırladıklarım yine yüzüme vuruyordu bu dünyanın bir parçası olmadığımı. Birkaç adım yürüdük ve bir yere girdik. İçeride bir sürü masa vardı ve masaların neredeyse hepsi doluydu, içerisi daha önce hiç kokusunu almadığım yemekler kokuyordu. Bu kokuyu sevmiştim.

Damian hiç arkasına bakmadan yürüyordu. Sanki ben yokmuşum gibi davranıyordu ve bu sinir bozucuydu. Etraf çok kalabalıktı, bu kadar kalabalığa getirmese ne olurdu sanki. Üzerimde gezinen birkaç bakış hissediyordum ya da bana öyle geliyordu. Damian'a biraz yakınlaştım. Belki Damian buradaki insanlardan daha tehlikeliydi ama tanıyordum onu.

Sonunda bir masaya oturabilmiştik. İçerisi kırmızı ağırlıklı döşenmişti. Damian üzerinde ki ceketi çıkararak yanına koydu, hemen Damian'ın karşısında oturuyordum. Ben ise çıkartmadım, içerisi dışarısına göre daha sıcaktı ama üşüyordum. Kollarımı birbirine dolayıp rahatsızca arkama yaslandım. Önümüzde kırmızı uzun kitap şeklinde şeyler vardı. Damian kendi önündekini açıp kısa bir göz gezdirdi. Çok geçmeden yanımıza bir adam gelmişti. Elinde kalem ve kâğıt vardı.

"Ne arzu ederdiniz?" Damian adamın yüze bakma gereği bile duymadan elinde ki kitaba benzer şeyi uzattı. Adam benim önümde ki ve Damian'ın önündeki kitaba benzer şeyleri aldı. Hâlbuki içini merak etmiştim.

"İki büyük boy karışık pizza ve iki kola." Adam elindeki kâğıda bir şeyler yazarak yanımdan ayrıldı. Damian bana bakmadan bakışlarını içeride gezindirdi. Sonra ise cama bakmaya başladı. Bende onun yaptığı gibi etrafımızda ki insanlara baktım. Çeşit çeşit insan vardı. Yaşlılar, orta yaşlılar, gençler ve çocuklar. En son bir çocuk görmeyeli ne kadar olmuştu hatırlamıyordum bile. Birkaç masa ilerimizde oturan küçük bir kız vardı. Sarı saçları beline kadar uzanıyordu, en fazla yedi yaşında olmalıydı. Çok güzel ve sevimliydi. Kız beni, fark ederek el salladı. El sallamasına şaşırmıştım. Şaşkınlıkla bende elimi kaldırdım ve kızın salladığı gibi salladım. Elimini indirdim ve önüme dönerek istemsizce güldüm. Çocuklar çok masum ve temizdi. Uzun süredir hissetmediğim bir mutluluk ve huzur hissetmiştim. Damian'a çevirdim bakışlarımı, bana bakıyordu. Ben ona bakınca hiçbir şey söylemeden kafasını yine cama çevirdi. Sessizlik sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Yine bakışlarımı etrafımızda gezdirdim. Bana dikkatle bakan bir çift gözle ne yapacağımı şaşırdım. Tam yan masada genç bir adam bana dikkatle bakıyordu. Korkmuştum, o karartıdan sonra her şeyden korkuyordum. Kötü birisi olabilirdi. Yerimde rahatsızlıkla kıpırdanarak önüme döndüm. Damian bunu fark etmişti, çocuğun olduğu masaya ters bir bakış attı. Sadece bakışıyla bile bir insanı ürkütebilirdi. Eskiden olmasa da artık o ters bakışları beni korkutuyordu.

Az önce giden adam elindeki iki tepsiyle geri geldi. Birini Damian'ın diğeri benim önüme koydu. Bu daha önce yediğim hiçbir şeye benzemiyordu.

"Bu ne?"

"Pizza." Diyerek kısa cevap verdi yine. Yuvarlak, lezzetli görünen şeyden bir dilim aldı ve yemeye başladı. "Beni izlemeye devam mı edeceksin yoksa yiyecek misin?" Kızgın sözleriyle kafamı önüme çevirdim, güzel kokuyordu. Onun yaptığı gibi bir dilim aldım elimle ve ısırđım.

Bu... Harikaydı. Gözlerimi kapatarak tadı daha iyi almaya çalıştım. Bu mükemmeldi. Aaron'la genelde sebze yemekleri yiyorduk ve bunu daha önce görmemiştim. Bir ısırık daha aldım ve aldığım mükemmel tatla inlememe engel olamadım. Bu hayatımda yediğim en güzel şeydi. Gözleri açtım, Damian dikkatle bana bakıyordu.

"Bir daha insan içinde inleme." Dedi azarlar bir tonla. Neden diye sormadım çünkü umurumda değildi, şuan düşündüğüm tek şey elimde ki şu mükemmel şeydi.

İştahla bütün hepsini bitirmiştim ve hemen ardından karnım ağrımaya başlamıştı. Doymama rağmen zorlamıştım, çünkü harikaydı. Karnımı tutarak geriye yaslandım. Damian da bitirmişti ve beni seyreliyordu.

"Bir an patlayacağını zannettim." Omuz silktim, bu hareketime kafasını iki yana sallayarak karşılık verdi. Yine sessizleşmiştik ki tam masamızın yanında birisi durmuştu. Damian'la aynı anda kim olduğunu görmek için başımızı kaldırdık. Bu yan masada oturan adamdı.

"Merhaba, ben Leon. Geldiğimden beri bakışlarımı senden alamıyorum. Numaranı verebilir misin?" Bana bakarak utana sıkıla konuşmuştu ama ne numarasından bahsettiğini

anlamamıştım. Ne cevap vereceğimi düşünürken Damian atladı.

"Sen ne cüretle masama gelip saçmalayabiliyorsun? " Söyledikleri aksine ses tonu ifadesizdi. Bu sefer Damian'a döndü.

"Sevgilin mi? Eğer öyleyse kusura bakma ama değilse numarasını vermesinde ısrar edeceğim." Damian alayla gülerek sertçe ayağa kaktı. Damian'ın yanında baya kısa kalmıştı. Damian ona yukarıdan bir bakış attı.

"Ben şimdi sana bir bakarım, bir daha kendine gelemezsin. Defol." Genç adam ürkmüştü.

"Tamam üzgünüm." Diyerek yanımızdan hızla ayrılmıştı. Damian dan fazla korkmuştu. Gülmeme engel olmadan ona baktım. Kedi gibi kaçmıştı adam. Demek sadece ondan korkan ben değildim. Damian geri oturmadan cebinden para çıkardı ve masaya attı. Bende ayağa kalktım ve çıktık yemek dükkânından.

Damian hiçbir şey söylemeden arabasına bindi, bende bindim hemen. Arabayı çalıştırdı.

"Aaron o kadar aptal ki şu serserileri rakip olarak göreceğine beni görüyor." Dedi yola bakarken.

"Sen serseri değil misin sanki?" Araba sürdüğü için sadece kısa ama ters bir bakış attı.

"Ben seni bakışlarımla taciz etmiyorum." Evet, dün boynumu emdiğini çabuk unutmuştu, belki de gerçektende unutmuştu. Çok içmişti sonuçta.

"Doğru, sen beni çok çirkin buluyordun." Kafa salladı olumlu anlamda.

"Hala öyle buluyorum." Kendinden emin konuşmuştu ama yüzüme dönüp bakmamıştı.

Yolu seyretmeye başladım. Artık çalışmalıydım, kendi başıma yemek bile alamıyordum. Aaron'a çok yük olmuştum, çalışmak istiyordum. Damian'a döndüm yine.

"Çalışmak istiyorum." Kaşlarını çatarak baktı yüzüme.

"Çalışıp ne halt edeceksin, otur oturduğun yerde işte." Her şeyi Aaron dan bekleyemezdim.

"Hayır, asalak gibi yaşayamam."

"Kimse seni işe almaz." Dedi kesin bir tavırla. "Vasıfsızın tekisin." Ettiği hakareti duymazlıktan geldim.

"Sen ne işi yapıyorsun?" Yüz hatları ve vücut kasları anında kasıldı. Bu tepkisi merak etmeme neden olmuştu. Hiçbir cevap vermedi. Tersleyeceğini bildiğim için bende zorlamadım.

Yol bu sefer daha uzun gelmişti. Yorgun hissediyordum, tüm gün yatmıştım ve bu kadar yorgun hissetmem normal değildi. Evin önüne geldiğimizde bu sefer arabadan önce ben indim ama eve girmedim. Anahtarım yoktu. Damian da yanıma gelerek cebindeki anahtarı çıkardı. Kapıyı açtı ve kapıyı açmasıyla hemen eve girdim. Yatağıma girip bol bol uyumak istiyordum. İçeriye henüz birkaç adım atmıştım ki salonda ki kişiyle olduğum yere çakıldım. Bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim. Gelmesini istiyordum ama hiçte doğru bir zamanda gelememişti. Damian hemen arkamdan içeri girmişti üzerindeki ceketini çıkararak. O da Aaron'u görmesiyle durdu. Aaron bakışlarını bize çevirdi. Bu bakışları görmek yerine yok olmayı yeğledim. İncinmişlik, aldatılmışlık, öfke ve birçok ona yakışmayan duygu vardı gözlerinde. Ona neyin

açıklamasını yapacaktım bilmiyordum, her şey daha da sarpa sarmıştı sayemde.

39: YENİ İŞ

Kendimi tanıımıyordum. Bundan önceki hayatımda nasıl bir insandım bilmiyordum, bu eve hapirken bir canavar dışında neydim bilmiyordum ve bundan sonra ne olacağımı da bilmiyordum. İyi değildim, hiçbir şey düzgün değildi bu büyüyle dolu hayatımda. Hiçbir zaman gerçekten mutlu olamamıştım, hep bir şeyler eksikti ve bundan sonra da düzeleceğini düşünmüyordum.

Sadece hayatımda bir kez de gerçekten mutlu olmak istemişim. Sanırım çok istemişim. Artık özgürdüm ama hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Böyle olmasını ben istememişim. Mutluluğu hak etmiyordum belki de, insanların ölümüne neden olmuşum.

Damian'ın hiçbir şey söylemeden odasına çıkacağını zannettim ama öyle olmadı. Aaron'a doğru yürüdü. Tam karşısında durdu. Konuşmaya hazırlandığı sırada Aaron konuştu.

"Şimdi de o mu? Benim sevdiğim kadınlarla derdin ne?"

Aaron büyük bir öfkeyle sormuştu sorularını.

"Ateş saçmayı kes, onunla aramızda bir şey yok ve olmayacaktır. Bana güvenmediğini biliyorum, güvenmeni de istemiyorum. Sonuçta ben senin gözünde piç heriften daha fazlası değilim, değil mi?" Aaron öfkeyle güldü.

"Evet, sevgilimle yattıktan sonra seni affetmemi mi bekliyordun? Evet, sana güvenmiyorum ve evet gözümde bir piç heriften fazlası değilsin." Küfür etmesine Damian düşündüğümünden çok daha sinirlenmişti, ilk önce kolları çatıldı. Sonra ise acımasızca güldü. İstedğinde çok acımasız olabiliyordu.

"Evet haklısın." Kafasıyla beni işaret etti kafasını hafifçe eğerek. "Onu da öptüm ve dudakları düşündüğümünden çok

daha büyüleyiciydi. Evde ki bütün elektrikli aletler neden patladı sanıyorsun? Çok ateşliydi."Her bir kelimeyi büyük bir öfkeyle bastırarak söylemişti. Söyledikleri canımı yakmıştı, bu kadar basit bahsetmemeliydi ki bu isteyerek olmamıştı. Bu büyüydü. Aaron'la bu şekilde konuşmamalıydı, onu yeterince incitecek şey yapmıştı. Belki de Damian benim düşündüğüm gibi iyiliğini saklayan bir kötü değildi o gerçekten kötüydü. İçi de kötüydü dışı da. İyi olan birisi kardeşine bunu yapmazdı. Benim hissetmeyen halimden bile daha acımasızdı, bir vicdanı yoktu onun.

Aaron beni şok edecek bir şey yapıp Damian'ın yüzüne sert bir yumruk çaktı. Aynı anda yanağıma büyük bir ağrı girdi ve Damian'la aynı anda kafamız yana doğru yattı. Canım çok yanıyordu. Aaron'un öfkeli gözleri bana dönerken tamamen yitirdi öfkesinin. Yerini şaşkınlık aldı. Dudakları aralandı şaşkınlıkla.

"Bu... Bu nasıl?" Doğru düzgün konuşamamıştı bile.

"Bilmiyoruz." Dedim yanağımda ki öldürücü ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak. Damian kafasını kaldırıp önce Aaron'a baktı. Hiçbir şey söylemedi ve bana kısa bir bakış atıp merdivenlerden çıktı yine. İşte şimdi onunla yalnız kalmıştık, yüzleşme zamanıydı.

"Gel buz koyalım." Bana bakmadan sarsılmış adımlarla mutfağa yürümeye başladı. Bende onun kadar sarsılmıştım ama benimkisi acıdandı. Elimi yanağımanın üzerine kapatarak bende girdim. Hemen dolaptan buz çıkartmaya başladı. Bende hemen yanında, tezgâha yaslandım. Ve o an açık dolaptan dolabın ağzına kadar dolu olduğunu fark ettim. Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Yine beni düşünerek gelmişti. Dolabı kapattı ve elinde ki buzı yanağıma bastırdı, acıyordu. Kehribar rengi gözleri en koyu haline bürünmüştü. Uzun ve

gür kirpikleri güzel gözlerini çevreliyordu. Bir gün gitmesine rağmen özlemiştim onu. Ona çok alışmıştım.

"Canım acıyor Aaron." Dikkat ederek buzu biraz daha dikkatli tutamaya başladı. "Orası değil." Elim kalbimin üzerine gitti.

"Burası acıyor." Bakışları kalbimin üzerinde gezindi.

"Yardım etmek isterdim ama bana ait olmayan bir şeye yardım edemem." Bu sözü benim canımdan daha çok onun canını yakmıştı. "Bu Damian'la aranızda olan şey her neyse bir kurtarmadan çok daha güçlü, bu bir bağ." Kafamı iki yana salladım.

"Bağ umurumda değil. Seni kaybedemem. Aaron sen bana hayat veren tek şeysin. Sen yaşam dolusun ve ben yaşamayı unuttum. Ben bataklığın içinde kaybolmuşken bana uzanan tek el seninkiydi, sen benim için çabalayan tek insansın. Seni kaybedemem." Sözümü bitirir bitirmez sarıldım sıkıca beline, bu düşündüğümden çok daha iyi gelmişti. Onu özlemiştim. Gözyaşlarıma hâkim olmayarak biraz daha sarıldım kaslı ama yumuşak bedenine.

"Yorulduğum Aaron, ben artık mutlu olmak istiyorum." O bana sarılmıyordu, onun aksine biraz daha sarıldım ona. Birkaç dakika sonra onunda kollarının benim bedenimi sarmaladı. İhtiyacım olan tek şey buydu işte. Onun merhametine ihtiyacım vardı. O benim üzerimde ki bataklığın pis kalıntılarını temizleyebilecek tek kişiydi.

Yatakta dönüp duruyordum, uyuyamıyordum. Aaron yine yoktu ve sanırım bundan sonrada olmayacaktı. Nadia'yla olan

eski odasını boşaltmış yerine yeni eşyalar almıştı. Bundan sonra ayrı yatmamızın daha iyi olacağını söylemişti. Onu kaybediyordum. Artık yaşıyordum ve bu eve tıklıp kalmamalıyım. Yarın sabah ilk işim şehre gitmek olacaktı. Bir iş bulacak ve insan arasına karışacaktım. Daha fazla kendim için üzülmem bir işe yaramayacaktı, elimde bir fırsat vardı ve tek yapmam gereken onu doğru kullanmaktı. Dönüp durmaktan sıkıldığım yataktan kalktım. Damian'a öfkeliydim, onu boğmak istiyordum. Geceliğimi düzelterek çıktım odamdan. Sadece birkaç adım ileride Aaron'un odası vardı. Bundan sonra aramız iyi olmayacaktı. Tam kapısının önüne geldiğimde durdum. Beni geri gönderecek, kovacaktı biliyordum. Şuan en çok görmek istemediği yüzlerden birisiydim belki de. Onun odasına girmekten vazgeçip Damian'ın odasına yürümeye başladım. Her zamanın aksine gece vaktinde ışıkları açık değildi, evden gittiğinin de duymamıştım.

Kapının kulpunu tuttum ve tereddütle açtım kapıyı. Oda karanlıktı ama onun karanlık silüetini seçebiliyordum. Camın karşısında ki koltukta oturmuştu. Ona doğru yürümeye başladım.

"Aaron'a söylediklerinde neydi öyle?" Sesime hiçbir tepki vermemişti. İrilmesini beklemiştim ama o kafasını bile çevirmem iştı. Tam karşısında durdum. Büyük camdan vuran ay ışığı sayesinde onu görebiliyordum. Boş boş bakıyordu cama doğru, hipnoz olmuş gibiydi. Gözlerinin altında ki kızarıklık dikkatimi çekti, sonra da burnunda ki. Başı yana düşmüş ve kendinden geçmiş bir şekilde duruyordu. İyi değildi, bende değildim.

O gözümde her zaman kontrollüydü, içtiği zamanlar dışında. Her zaman ki yenilmez duruşu yoktu meydanda. Karşımda

gördüğüm şey tam olarak Damian Carlton yıkılışıydı. Ne yaptığını biliyordum. En büyük hatalarını yapmasına neden olan şeyi içmişti. Siyah pantolonun üzerinde beyaz tozlar parlıyordu.

Ellerim uyuşmuştu, şoka girmiştim. Nefes alamıyordum, bütün yabancı duyguları bir arada yaşıyordum. Ne çılgılık atabiliyor ne de ağlayabiliyordum. "Damian." Adı dudaklarımdan güçsüzce çıkmıştı. Ayaklarım bile uyuşuyordu, bu normal bir uyuşma değildi. Dizlerimin üzerine çöktüm güçsüzce. Bir elimi dizine koydum ve sertçe sarstım. Daha öncede böyle olmuştu ama o içki yüzündendi, şimdi ise çok daha korkutucu görünüyordu.

Titreyen elim yanağına dokundu. Tenimin altında kirli, ona çok yakışan sakallarını hissedebiliyordum. "Damian." Az öncesine oranla biraz daha gürdü ama beni duymuyordu sanki. "Damian." Bu sefer saha yüksek sesle söyledim adını. Aaron'a haber vermeliydim. Titreyen vücudumla ayağa kalktım zorlukla. Tam adım atacaktım ki az önce ölü gibi duran beden bileğimi sertçe kavradı. Hala bana bakmıyordu, kafası eğikti. Korkuyordum onun bu halinden.

Mekanik bir hareketle kafasını bana doğru çevirdi. Mavi gözleri gözlerime değdiği ana içimdeki her şey koptu ve yaşlar yine nedensizce akmaya başladı. Sürekli ağlıyordum, ağlamaktan nefret ediyordum. Titreyen bileğimi eline hapis etmişti.

"Bir şey yok az dozdu." Söyledikleri korkuma kalın bir duvar çekerek öfkemi ortaya attı. Ve diğer elimle yüzüne sert bir tokat geçirdim. Normalde hareket etmeyecek kafası sertçe yana yattı. O an buna pişman oldum ama geçmiş değiştirilemezdi çünkü benimde canım yanmıştı. Ve büyük

ihtimalle onunkinden daha fazla. Kafasını kaldırmadan tuttuğu bileğimden beni sinirle sertçe kendine çekti.

O kadar sert çekmişti ki sersemlemiştim. Tam kucağına düşmüştüm. Bacaklarım iki yanında kalmıştı ve üzerimde ki beyaz geceliğin eteği sıyrılmıştı. Kalkmak için hareketlendim ama bileğimi koparacak kadar sert tutarak buna izin vermedi. Kafasını kaldırdı yavaşça, sertçe yüzüme baktı.

"Ne cüretle bana vurabiliyorsun?" Ondan kurtulmak için diğer elimle göğsüne baskı yaptım ama o bileğimden de sertçe tuttu ve üzerinden kalmak için çarpınan bedenimi sert bir hareketle tekrar oturttu. Az önce ölü gibi olduğunu düşünürsek şuan fazla güçlüydü. "Ya da neden bana vuruyorsun?" Kelimeler yavaşça çıkıyordu dudaklarından. Aramızda ki yakınlığı yok sayarak yutkundum zorlukla.

"Aaron'a söylediklerin içindi." Hayır, o iğrenç şeyi içtiği içindi. "Ve beni korkuttuğun için." İki bileğimi biraz daha sıkı. Yakın olan yüzünü biraz daha yakınlaştırdı. Ardından kelimeleri yüzüme adeta üfledi.

"Sen bana vuramazsın, aklının alamayacağı şeyler yaparım. Emin ol, yaparım." O an Aaron'un morarttığı yanağına vurduğumu anladım. Gerçi benim canım çok daha fazla acımişti. Yaptığım aptallıktı.

"Yapamazsın." Kendimden emin bir ses tonuyla konuştum. Tek kaşı yorgun yüzünde havalandı.

"Sen mi engel olacaksın?" Dedi küçümser bir ses tonuyla. Az önce ki ruhsuz, ölü hali yok olmuş gibiydi. Ne zaman aldığını bilmiyordum belki de etkisi geçiyordu.

"Hayır, yapamazsın çünkü benim hissettiğim her şeyi sende hissedeceksin." Meydan okurcasına konuşmama gözlerini kısmıştı. Biraz daha yakınlaştı, çok yakındı.

"Emin ol yaparım." Kafamı biraz daha uzaklaştırdım ondan. Üzerinden kalmaya çalıştım ama yine izin vermedi.

"Neden içtin yine?"

"Hissetmemek istedim, engel olamadım." Konuşmasının hemen ardından yüzü gerildi. "Sana hesap verecek değilim." Ama vermişti.

"Çok kötü oluyorsun. Bir daha yapma." Uzaklaştırdığım yüzüme biraz daha yakınlaştı.

"Sana ne?" Sertçe tuttuğu bileğimi dairesel hareketlerle okşamaya başladı. "Benim kötü olmam seni neden ilgilendiriyor?" Cevap veremedim, verecek bir cevap bulamadım. Sessizliğe gömülmem ardından beni bileğimden çekerek kendisine yakınlaştırdı. Sıcak içki kokan nefesi yüzüme çapıyordu. Nefret ettiğim içki kokusu onda nefret edilesi değil içilesi duruyordu.

"Uyuşturucu kullandığım zamanlar büyük hatalar yaptığımı söylemiştim." Gözleri dudaklarımda gezindi. Nefes alamıyordum. Az önce korkudan kesilen nefesim şimdi heyecandan kesiliyordu. "Ve tamda şuan büyük bir hata yapmak istiyorum." Dudaklarımda arasında bir nefes mesafe vardı. Dudaklarının yumuşak ve sıcak olduğunu hatırlıyordum ve unutmamak istiyordum. Onu deli bir şekilde öpmek istiyordum, yanıyordum. Tüm benliğim onun dudaklarını, onu istiyordu. Bu arzu basit ya da anlık bir şey değildi bu şey beni öldürüyordu.

Onu burada öpsem, eli bedenimde nefesi benliğimde dolaşsa. Bu düşünce kalbimin ritmini bozuyordu ama olmazdı. Bunları düşünmem kendimden iğrenmeme neden oluyordu ve kendimden iğrenmeyi hiç bu kadar istememiştim. Eğer biraz daha burada durursam ikimizde kontrolü kaybedecektik. Onun kafası yerinde değildi peki ya benim?

Aklım bu anı bir daha hiç unutmayacak şekilde kaydetmiş şekilde yerindeydi.

Beni daha önce öpmüştü ama onun için bir nedenim, bahanem vardı. Ama bunun olamazdı.

"Bırak beni." Dedim zorlukla konuşarak. Gözleri dudaklarıma bakmaya devam ediyordu. Üst dudağı alt dudağına göre daha dolgundu ve yarım ağız güldüğünde gözümüne çarpan tek şey bu oluyordu. Kuruyan alt dudağını yaladı ve alayla güldü.

"Tutmuyorum ki." O an bileğimi çoktan bırakmış olduğunu fark ettim. Onun kucığında tam da kendi isteğimle oturuyordum. Kalkmak istemiyordum, kalkmam gerekiyordu. Kalkacağım sırada eli açıkta kalan bacağıma gitti, kuruyan yaralarımın gezindi eli. Karanlıktı ve bacağıma görmüyordu ama sanki yerlerini ezbere biliyormuş gibiydi.

Şuan kucığında olmam yanlıştı, dudaklarına bakmam ve onları istemem yanlıştı, biz yanlışlık. İki elimi omzuna çıkardım, onları orada tutmak istiyordum. Aramızda ki bağ, tutku engel olunamayacak cinstendi. Ellerimde orada tutmak yerine ondan güç aldım ve kucğından kalktım sersem bir şekilde. Sanki o içtiğı şeyden bende içmiş gibiydim, sarhoş gibiydim, ayakta duramıyordum. Az önce olanlar gözümde canlanınca tekrar utançla eğdim yüzümü. Yüzüne bakmadan, kafamı kaldırmadan çıktım odadan hızlı adımlarla.

Adımlarımın hızı kalp hızım yanımda çok yavaş kalıyordu. Göğüs kafesime değışini bile hissediyordum. İyi değildim.

Aynanın önüne geçtim, yanağımda koca bir morluk vardı. Bugün iş bakmak için çıkacaktım, bu eve kısılıp kalmayacaktım daha fazla. Yanağımda ki şey makyaj malzemeleriyle geçebilirdi ama Aaron'un bana aldıkları arasında öyle bir şey var mıydı, gerçi onun hangisi olduğunu da bilmiyordum.

Üzerime üşümemek için kot ceketimi aldım. Yine o pantolonlardan giyinmiştim. Kaşınıyordu ama alışmam gerekliydi. Yirmi birinci yüzyılda kadınların çoğu bunu giyiniyordu. Yeni dünyaya alışacaktım ve bunda tek başıma olabilirdim. Aaron dün odasını ayırarak belki de benden de ayrılmıştı. Bu hareketiyle aramıza çelikten duvarlar örmüştü ve ben o duvarı aşabilecek kadar güçlü olduğumu düşünmüyordum. Ama bu denemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Aaron benim için her şeyi yapmıştı, bende onun için her şeyi yapacaktım. Tabi dün geceden sonra bunu düşünmeye bile hakkım yoktu. Onu istemiştim, ben iğrençtim, Nadia'ya benziyordum. Ona benzemek istemiştim. Odadan çıktım, Aaron'suz odadan. Soğumuştum sanki o gittiğinden beri. Her yere güneş gibi yayılıyordu ama ben o güneşin önüne engel koymuştum. Artık beni ısıtacağından emin değildim. Tam bir adım atacaktım ki hemen biraz ilerimde ki onun odası da açıldı. Kapıyı kapattı ve gözünün ucuyla bana baktı. Sonra hiçbir şey söylemeden merdivenlere yürümeye başladı. Bu hareketi beni öldürmüştü. Çünkü tokadı çok daha az acıtmıştı. Gözlerim dolmaya başlamıştı. Sürekli doluyorlardı ve artık bundan nefret etmeye başlamıştım. Bende onun arkasından ilerlemeye başladım. Üzerinde ceketi vardı, dışarı çıkacaktı. Beni umursamaz bir şekilde ilerliyordu.

"Aaron." Adını seslememle durdu ama dönmedi. Bugün izin günüydü. Her zamanki gibi tıraş olmuştu ve üzerine sıkıdığı parfümün kokusunu alabiliyordum. Gri bir gömlek giyinmiş ve dirseklerine kadar katlamıştı. İyi görünüyordu, fazla iyi.

"Nereye çıkıyorsun?"

"Arkadaşlarımla buluşacağım." Hala arkasını dönmemişti. Ben ilerledim ona doğru.

"Finn mi?" Onunla konuşmaya çalışıyordum ama o beni başından atmaya çalışıyordu.

"O da var." O an aklıma o gün buraya gelen kız geldi. Finn'in bahsettiği, sırf Aaron'un ona bakmasını sağlamak için kendisini yaralayan kız. Aaron hem iç hem de dış olarak büyüleyici bir güzelliğe sahipti ve etrafında kızlar vardı. Belki de beni gerçekten unutacaktı ve onardan birisini sevecekti.

Onları hayata bağlayacaktı. Bu düşünce hiç hoşuma gitmemişti. Kötü ama olma ihtimali yüksek bir düşünceydi.

"Bende iş bakmaya çıkacağım." Bu sefer kafasını çevirdi bana.

"Kimse sana iş vermez, hiçbir şey bilmiyorsun."

"Doğru ama öğrenmem gerek. Artık yaşamayı öğrenmeliyim, normal insanlar gibi olmayı öğrenmeliyim." Sadece kafa salladı ve yürümeye devam etti. Bu kayıtsızlığı beni öldürüyordu. Aaron'un böyle bir adam olmadığını biliyordum. Bana çok kızgındı. Tam kapıdan çıkacağı sırada bende yürüdüm hemen arkasından.

"Beni şehir merkezine bırakır mısın? Yolu hatırlayamıyorum." Kısa bir süre düşündü.

"Yoluma ters düşüyor." Kapıdan çıkarken bana döndü. "Ama bırakabilirim." Kapımı açmadan arabaya bindi ve bende bindim hemen ardından. Hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı.

Ne o konuşuyordu ne ben. Çekiniyorum onun bu sert tavırlarından. Onu böyle görmeye alışık değildim o hep bana o güzel gülümsemesiyle gülerdi. Bana gülümsemesini özlemiştim.

"Beni görmemezlikten gelmen canımı yakıyor." Sözümle birlikte bir eli yumruk oldu, çok sıkıyordu. Parmak boğumları beyazlamıştı.

"Benimde canımı onun seni öpmüş olması, sana dokunmuş olması yakıyor." Bu elimde değildi demek istedim ama diyemedim. Dün gece her şey elimdeydi. Sessiz kaldım kısa bir süre.

Kimsem yoktu, çok yalnız hissediyordum. O da gitmişti işte. Kimsem kalmamıştı yine, belki de yalnızlığa da mahkûmdum bu sefil yaşamımda. Hiçbir yere ait değildim, kimseye ait değildim tamamen kaybolmuş durumdaydım. Şuana kadar dayanmamı sağlayan tek şeyde ellerimden bir kuş gibi uçmuştu.

Şehir merkezine girmiştik ama Aaron durmamıştı. Uzun bir süre daha ilerlemişti ve birden arabayı durdurup hiçbir şey söylemeden arabadan inmişti. Arabadan çıkıp çıkmamak arasına kararsız kaldım ve çıkmamaya karar verdim.

Uzun bir bekleyişten sonra arabanın kapısı açıldı ve Aaron elinde küçük renkli poşetle arabaya bindi. Arabanın kapısını kapattı ama arabayı çalıştırmadı. Poşetin içinden bir kutu çıkardı ve kutuyu açtı. Kreme benzer bir şey vardı elinde.

İşaret ve orta parmağına sıkı biraz ve elini yanağıma yakınlaştırdı. Morluğun üzerine hafifçe sürmeye başladı. "Kapatıcı." Dedi sessizce. Tüm yüzüme sürdü özenle ama morluk olan yere çok daha fazla sürmüştü. Üşenmeden, yavaşça ve özenle. İş bittiğinde kutunun ağzını kapattı ve arabaya ait, tavanda duran bir şeyi açtı. İçinde ayna vardı. Yüzüme baktım, moraran yere baktım. Neredeyse hiç belli olmuyordu büyük bir çoğunluğu kapanmıştı. Böyle insan içine çıkmak çok daha iyiydi.

"Teşekkür ederim." Dedim kendime bakmayı keserek. Sadece kafa salladı ve önüne geri döndü.

"İnebilirsin artık." Dedi benim tarafımda ki kapıyı açmaya yönelerek. Kolunu tuttum.

"Yapma böyle, dayanamam." Dolan gözlerime baktı ifadesizce. "Beni bırakma."

"Önceden seni bırakmam derdim ama artık diyemiyorum çünkü yeni anlıyorum ki sen zaten hiç benim olmamıştın. Ben çok bencilim, hissetmeğin halini özlüyorum. O zaman beni sadece beyninle olsa da seveceğini düşünüyordum ama artık hisler var. Kimseyi zorla sevemezsin. Seni değil kendimi suçluyorum. Hissetmeye başlayacağın zaman beni seveceğine o kadar odaklanmıştım ki aksi halini ihtimal bile olarak düşünmemiştim." Anlattığı kadar basit değildi o benim için ama ona katılıyordum. Bende hissedemediğim halimi özlemiştim. O bataklığı özleyeceğimi hiç düşünmezdim. Aaron'a katılmadığım bir nokta vardı.

"Ama ben seni seviyorum." Kafasını önüne çevirdi ve acı bir tebessüm belirdi dudaklarında.

"Sevginin dili herkeste farklıdır Freya. Beni seviyorsun ama bakalım benim seni sevdiğim gibi mi seviyorsun?" Cevap yoktu. Verecek cevap yoktu. Artık yaşamım onu da rahatsız

ediyordu. Hissedemediğın halini özlemiştim demişti. Beni nasıl sevdiğini bilmiyordum ama onu da tıpkı beni sevdiğı gibi sevmeyi istiyordum.

"Benim hislerim paslanmış Aaron. Nasıl seveceğimi öğret bana." Bana doğru döndü ve yüzüme doğru hafifçe.

"İşte anlamıyorsun ki güzelim. Sevgi öğretilmez, hissedilir." Belki duygusal karakteri yüzünden bilmiyordum ama söylediğı her söz içimi titretiyordu. Bunun üstüne hiçbir şey söyleyemedim, sessizce ona bakmaya devam ettim. Sıkıntı bir nefes verdi. "Bundan nefret ediyorum." Fısıldayarak konuştu ve biraz daha yakınlaştı. "Sana bu kadar yakın bir o kadar da uzak olmaktan nefret ediyorum." Yaşamaya başlayınca çok daha farklı olmasını düşünmüştüm ve belliki o da öyle düşünmüştü.

Elim kusursuz ve yeni tıraş olmuş yüzüne gitti. Yüzünde sakal çıkmasına izin vermiyordu, her gün uğraşıyordu yüzüyle. Ona da böyle olmak yakışıyordu gerçi. Onun hem görünüşü hem de ruhu naifti.

Dün gece Damian'la yakınlaştığımızda hissettiğim değişik tepkileri şimdi hissetmiyordum. Şuan sadece huzur vardı. Dün gece böyle değildi, dün gece yeni tatmaya başladığım çeşit çeşit duyguya sahne olmuştu ruhum. Ondan uzaklaştım hissettiğim suçluluk duygusuyla. Belki de Aaron mesafe koymakta haklıydı. Arabanın kapısını açtım ve yüzüne hiç bakamadan çıktım arabadan. Yüzüm yoktu. O böyle güzel severken ona yapmış olduklarım adilikten başka bir şey değildi. İğrenç hissediyordum.

Arabanın kapısını kapattım ve hızlı adımlarla yürümeye başladım. İş bakmam gerekiyordu ama iyi hissetmiyordum. Nerede iş bakacağımı da bilmiyordum.

Bugün bilmem kaçınıcı ilan gördüğüm yere yakınlaştım yorgunlukla. Çok yorulmuştum ve bu bugün son olacaktı. Eğer bu da olmazsa yarın bakmaya devam edecektim. Gittiğim tüm yerler okumadığım ve hiçbir vasfım olmadığı için çokta üzerimde durmadan göndermişlerdi. İnsanlara yemek servis etmek için bile okuyan birisini istiyorlardı, sanki ne alakası varsa.

Ellerimi terleyen saç diplerimin arasından geçirdim. Önünde durduğum büyük kafeye baktım. İnsanlar hep bu tarz yerde oturuyorlardı ve oldukça kalabalık gözüktüyordu. Az önce dağıttığım saçlarımı düzelttim ve büyük kapıdan içeri girdim. Masaların çoğu doluydu. İçerisi yoğun bir şekilde kahve kokuyordu, çok hoşuma gitmişti. Kahverengi tonlarında döşenmişti içi hem sıcak hem de şık bir havası vardı. Ben orada öylece dikilirken omzuna küçük bir havlu atmış, elinde kağıt olan genç adam yanıma yakınlaştı. Bakışları üzerimde gezindi kısaca.

"Buyurun." Masalardan birini gösterirken kafamı iki yana salladım.

"Ben iş için geldim." Sarışın olan genç adamın saçları kulağının altına kadar uzanıyordu. Uzun saç herkese yakışmazdı ama ona yakışmıştı. Yüzünde sevecen bir gülümseme oluştu.

"Gel benimle." Omzunda ki havluyu yürümeye başlarken büyük camdan içinde pastalar olan tezgahın üzerine bırakmıştı. Bende onu takip etmeye başladım. Kalabalıktan uzaklaşarak dar bir koridora girdik. Koridorun sonunda ki kapıya işaret parmağını bükerek vurdu. Hemen ardından içeriden bir ses yükseldi.

"Gel." Genç adam kapıyı açtı ve geçmem için öyle tutmaya devam etti. Bakışlarını hala üzerimde hissediyordum. Bu rahatsız ediciydi. Odanın içine girdim çekinerek. Odada orta yaşlı göbekli bir adam vardı. Saçları dökülmüş ama sevimli duruyordu. Adam yuvarlak gözlüklerinin ardından bana bakıyordu.

"Ben iş için gelmiştim." Yüzünde sevecen bir gülümseme oluştu. Önündeki koltuğu işaret etti.

"Buyur kızım." Adamın samimi tavrına gülümseyerek gösterdiği yere oturdum. O genç adamda çıkmak yerine kapıyı kapattı ve tam karşıma oturdu. "Garsonluk konusunda daha önce hiç deneyimin oldu mu?" Kafamı iki yana salladım. "Kaç yaşındasın?" Hatırlamıyordum. Göründüğüm yaşa uygun bir yaş uydurmam gerekiyordu.

"Yirmi." O an o eve kapatıldığımda on dokuz yaşında olduğumu hatırladım ama artık geçmişti.

"Eğitim durumun?"

"Okumuyorum." Adam derin bir nefes aldı ve gözlüğünün altından bana baktı. Bu da olmayacaktı işte.

"Bence onu işe almalısın." Dedi karşımda oturan çocuk.

"Güzelliğine baksana çok müşteri çeker." Müşteri çekerek demekle neyi kast ettiğini anlamamıştım ama güzel demesi beni utandırmıştı. Onu hiç tanıımıyordum sonuçta. Yaşlı adam kaşlarını çatarak ona baktı.

"Düzgün konuş bakım." Ardından bana döndü ve çatık kaşları düzeldi.

"Kimliğin yanında mı kızım?" Damian daha sahte kimliğimi yapamamıştı.

"Evde kaldı." Ustaca yalan söylemişim. Güzel bir şey değildi ama mecburiyetti.

"Yarın gel işe başla. Kimliğinin yarın getirince de yasal işlemlere başlarız." Kahkaha atmak istiyordum. İş bulmuştum sonunda. Adama büyük bir minnetle gülümseyerek baktım.

"Teşekkür ederim." Karşımda ki genç adamda gülümseyerek bana bakıyordu.

"Yarın saat en geç dokuzda gel." Yaşadığım mutlulukla sadece kafa sallayabildim. Atık bir işim olacaktı. Kimseye yük olmayacaktım. Tamamen özgür olacaktım.

Artık tamamen özgür olduğumu hissediyordum

Sizi daha fazla bekletmemek için hızlı yazdığım bir bölüm oldu. Yazım hatalarım varsa affola. Bu bölümü Nurr_mercan adlı tatlı okuyucuma ve diğer tüm okurlarıma ithaf etmek istiyorum.

40: YASAK

Yıllar, aylar, haftalar, günler, saatler, dakikalar, saniyeler ve saliseler. Bu kavramlarla tam yüz elli yıl geçirmiştım. Sonu belli olmayan, yalnızlıkla ve hissizlikle dolu bir zaman dilimi. Ne kelimelerle ben anlatabilirdim yalnızlığımı, hissizliğimi ne de insanlar anlardı kelimelerle benim yalnızlığımı, hissizliğimi.

Şimdi buradaydım. Gökyüzüne hiçbir duvar olmadan doya doya bakabiliyordum. Hiçbir insan bunun zevkini anlayamazdı. Ben tam yüz elli yıllık esaretin kollarından çıkmıştım. Bu esaret benden çok fazla şey çalmıştı, sadece benden de değil insanların canına da neden olmuştu. Ben bu esarete özgürlüğümü, hislerimi, yıllarımı ve benliğimi kaptırmıştım ama şimdi hepsi geri elimdeydi. İnsanlar öldüğü için kurtulmuşum bu esaretten. Beni mutlu etmesi gereken bu kurtuluş tam da kalbimin üzerine silinmeyecek derin izler bırakmıştı.

Neden bendim? Neden başkası değil de ben mahkûm olmuşum bu dipsiz esarete? Bunu hak edecek ne yapmıştım? Cevabını alamayacağımı bildiğim yüzlerce sorum daha vardı. Sanırım bu kaderdi, yaşamdı, şansızlıktı.

Yürüyordum ama nereye yürüdüğümü bilmiyordum. Büyük şehir merkezinde yolu karıştırmıştım. Her yer çok karışık ve başım ağrımaya başlamıştı. Hava çoktan kararmaya yüz tutmuştu. Nereye gittiğimi bilmiyordum ve yolu bulabileceğimi de zannetmiyordum. Etrafta insanlar vardı ama her dakika geçtikçe daha da azalıyor gibiydiler. Hava da iyice serinlemişti. Gündüz terleten hava tamamen kaybolmuş yerini esen rüzgârlara bırakmıştı. Şuan kaybolmamış olsaydım huzurlu olabilirdim.

Aaron'un beni bıraktığı yere gitmeye çalışmışım belki beni merak edipte gelmiştir diye ama orayı da bulamamışım. Yolu az olsa bile hatırlamıyordum, sokakların hepsi birbirine benziyordu. İyice kararan havayla ve üşüyen bedenimle yorgunlukla durdum. Korkuyordum. Biraz daha ilerlerken تنها bir sokak arasına girdiğimi fark ettim. Tanıdık bir yüze ihtiyacım vardı, herkes yabancıydı. Tekrar durdum ve iki elimle şakaklarıma bastırdım.

Bu dünyaya yabancıydım, insanlara yabancıydım. Daha yolumu bile bulamayacak kadar acizdim. Kendimi çok güçsüz hissediyordum. Sanki üfleler uçacak gibiydim. Yaşaran gözlerimi sildim. İyi değildim. Çok karanlık ve sessizdi.

"Hey baksana." Duyduğum yabancı sesle korku katsayım arttı. Gözyaşlarım akmaya başlarken sakin olmaya çalıştım. Derin bir nefes alıp arkama döndüm. Gördüğüm görüntü o kadar da yabancı değildi. Bu kız hatırlıyordum, gri saçları unutulacak gibi değildi. Damian beni o değişik yere götürdüğünde Damian'ın masasında olan kızdı. Tek değildi yanında birkaç kişi daha vardı. Kız bana doğru yakınlıktı.

"Sen o geçen Damian'ın getirdiği kızsın." Kız küfür edercesine konuşmuştu. Hissettiğim güçsüzlükle kollarımı bedenime sardım ve kafa salladım. "Ne arıyorsun burada?" Sesimin güçsüz çıkmamsı için yutkundum ilk önce.

"Kayboldum." Kız sinir bozucu bir kahkaha attı ve arkasındakilere döndü.

"Duyuyor musunuz? Kaybolmuş." Gülmeye devam ederken bana biraz daha yakınlıktı. Geçen sefer Damian ona pek kibar davranmamıştı ve onunda bana kibarca yakınlıktı söylenemezdi. "Telefonun falan da mı yok?" Dedi alayla.

"Yanımda değil." Bir telefonum yoktu ama bunu söylediğinde çok şok edici bir şey olmuş gibi bakıyorlardı. Kız gülerек parmağını ısırdı.

"Bugün iyi günümdeyim ve Damian'a ulaşabilirim. Ne dersin?" Ses tonu çok sinsiydi. Damian'ın beni buradan gelip çıkartması şuan en çok istediğim şeydi. Sadece kafa salladım kıza. Kızın arkadaşları bizi seyrederek yolun kenarında ki kaldırıma oturdular. Kız da telefonunu çıkarırken beni süzdü. "Titremen sinirlerimi bozuyor, otur şuraya." Kızın arkadaşlarının oturduğu kaldırımın karşısında ki kaldırıma oturdum titremeye devam eden bedenimle.

Kız telefonu kulağına götürdü uzun bir süre orada tuttu ama sonra geri indirdi. Bana gülerек baktı. Bu sevimli bir gülümseme değildi. "Telefonuma bakmaya bile gerek duymuyor, kibirli piç." Sonra tekrar kulağına götürdü. O sırada karşı kaldırımda oturan kızın arkadaşlarından biri gelip yanıma oturdu. Sanırım o gece bu genç adam da vardı. Ona bakmayarak kızı seyretmeye devam ettim.

"Beyefendi açabildi sonunda." Kız Damian'la konuşuyordu. Tam önümde durdu ve konuşmaya devam etti. "Sen bilirsin ama ben olsam kapatmazdım. Karşımda sana ait bir şey var." Yanıma az önce oturan adam elini dizimin üstüne götürdü. Anında dizimi geri çektim. "Dokunma bana." Korkumun yanına sinir de eklenmişti. Adam da gram utanç bile olmazken güldü alayla.

"Sakin ol kimse kızına dokunmuyor ama gelmezsen ben engelleyemem tabi." Kız şuh bir kakhaha atarak bana yakınlıştı. "Küfür etme, biraz kibar ol. Ben olsam suyumla giderdim. Sonuçta kız bende." Kızın bakışları tekrar üzerimde gezindi. "Sana yerimizi söylerim tabi yarın gece bana gelirsen." Bir kız bu kadar alçalmamalıydı. Kız benden

uzaklaştı ve arkasını döndü. Duyamadığım birkaç şey daha söyleyip telefonu kapattı.

"Geliyor." Dedi yüzünde sinsi bir ifadeyle. Ayakta dikilmeye devam etti.

Başımı önüme eğerek yanımda ki adamdan uzaklaşmak için yana doğru kaydım. Yanımda ki adam da bana doğru kaydı. Kulağıma yakınlaşarak fısıldadı.

"Biliyor musun seni geçen gece gördüğümünden beri aklımda çıkmıyorsun. Bence biraz eğlenmeliyiz, bu kadar nazlı olma." Bu sefer pis elleri saçlarıma gitti. Dokunuşları mide bulantıcı cinstendi. Elini iterek ayağa kalkmak için hareket yaptım ama kolumdan tutarak sertçe geri oturttu. Kolumu çok fazla sıkıyordu.

"Bırak beni." Dedim tüm gücümle bağırarak. Bırakmadı ve canım yanıyordu. Canım yanıyordu, yani Damian'ın da canı yanıyordu. Neredeydi bilmiyordum ama umarım bu acının üzerine daha çabuk gelirdi. Yanıma bir adam daha oturdu. Onu o gece görmemiştim. İçki kokan nefesiyle bana doğru yakınlaştı.

"Ne güzel şeysin sen öyle. Eminim çok eğleniriz." Eli belime giderken yüksek sesli bir çığlık attım. Bu Damian'ın dokunuşları gibi değildi. İğrençti. Kendimi şuan daha da aciz hissediyordum. Tam iki pislğin arasındaydım. Karşımda o kızın arkadaşları oturuyordu ama ne onlar yardım ediyordu ne de o kız. Sadece konuşuyorlardı. Sanki ben görünmezmişim gibiydi. İnsanlar bu kadar acımasız olmamalıydı. Bunu düşünmem çok saçmaydı belki de çünkü insanların en acımasızlarıyla tanışmışım. Dünya üzerinde onun gibi insanlar hala vardı ama Aaron gibi insanlar da vardı. Üzerimden çekmedikleri elleri yüzünden tekrar bir çığlık attım ve kalmaya çalıştım.

Avuçlarımı sıkmamla tırnaklarım etime battı sertçe. Diğer adamın elleri tekrar dizime giderken hıçkırığıma engel olamadım. Çaresizdim, güçsüzdüm.

O an bir araba sesi duyuldu boş sokakta Kafamı umutla kaldırdım sesle. Sokağı aydınlatan ışığa sahip olan arabayı tanıyordum. Son süratle ilerliyordu araba aniden durmasıyla sokağı sinir bozucu bir sesle inletti. Beni hissetmişti, çabuk gelmişti. İçime dolan büyük rahatlamayla vücudumdaki ellerde anında çekilmişti. O pis ellerin üzerimden ayrılmasıyla hızla ayağa kalktım. Damian'ın yeni durduğu arabasına doğru yürümeye başladım. Damian arabadan inerken bakışları üzerimde gezindi. Bu bakışlarda endişe vardı. Belki hayaldi ama gördüğüm şey sadece saf endişeydi. Onun da bana doğru yürümesiyle ona doğru adımlarımı hızlandırdım. Onu göreceğime bu kadar sevineceğim hiç aklıma gelmezdi. Onun da adımlarını hızlandırmasıyla koşmaya başladım. O da acımasızdı biliyordum ama ona güveniyordum. Kolları arasına aldığı bana kötü bir şey yapmayacağını biliyordum. Aramızda ki kısa mesafe koşmama rağmen saatler gibi sürmüştü sanki. Ve önünde bir an bile durmadan son gücümle sardım kollarımı boynuna. O an tekrar ağlamaya başladım. Şimdi ise artık güvende olduğumu bildiğim için ağlıyordum. Kurtarıcımın kollarındaydım. Beni yüz yıllık esaretin içinden kurtaran adamın kollarındaydım.

Geç de olsa o da sarılmama karşılık verdi. Vermesini beklemiyordum. Bir eli saçlarıma gitti ve hafifçe okşamaya başladı. "Sakin ol." Dedi yumuşacık insanın içini titretecek cinsten bir sesle. Ama bu beni sakinleştirmemişti aksine daha da çok ağlamama neden olmuştu. Ellerimin altında ki tişörtünü buruşturarak kafamı göğsüne biraz daha gömdüm. Artık o insanlar bana zarar veremezdi.

Beni yavaşça kendisinden uzaklaştırdı. Ondan uzaklaşmak istemiyordum. Ona ne kadar yakın olsam o kadar güvende olacaktım gibiydi. Arkama bakmama engel olarak beni arabaya bindirdi. Arabanın üstünü kapatmıştı. Ben onunda arabaya bineceğini düşünürken bana doğru eğildi.

"Gözlerini kapat."

"Neden?" Eli arabanın üzerinde bir tuşa gitti.

"Sadece kapat, açarsan çok kötü olur." Ona itaat ederek gözlerimi kapattım ve ardından arabayı kulak ağrıtabilecek yükseklikte hareketli bir şarkı doldurdu. Arabanın kapısının kapandığını hissettim. Şarkının yüksek ritmi dışında hiçbir şey duyamıyordum. Gözlerim bana ihanet ederek açılmak istiyordu ama açmadım. Hemen ardından parmak boğumlarımda derin bir sızı hissettim. Gözlerimi daha da sıkı yumdum. Onları açmayacaktım.

Parmak boğumlarım her geçen saniye daha da ağrıyordu. Ve bu ağrı uzun bir süre de devam etti. Dışarıda ne olduğunu ne görebiliyordum ne de duyabiliyordum. Parmaklarım kırılmışçasına ağrıyordu. İnleyerek kafamı öne eğdim. Gözlerimi deli gibi açmak istiyordum.

Arabada bir hareketlilik hissettim ve hemen ardından şarkı sesi kesildi. "Açma gözünü." Arabanın çalıştığını hissediyordum. Araba kısa bir süre hareket ettiğinde tekrar konuştu. "Şimdi aç." Sıkı sıkıya yumduğum gözlerimi yavaşça açtım. Gözlerimi açtığımda ilk gördüm şey oydu. Bakışlarım ellerime kaydı. Parmak boğumlarım yara olmuştu ve kanıyordu. Sonra onun arabanın direksiyon denen şeyini tutarken sıktığı ellerine baktım. Onunda parmak boğumları yara içindeydi.

"Neden gözümü kapattırdın?"

"Bu saatte orada ne yapıyordun?" İlk önce ben sormuştum. Bu haksızlıktı. Kuruyan gözyaşlarım yanağımı kaşındırmıştı. Yanağımı elimin tersiyle sildim.

"İş arıyordum, buldum da ama sonra yolu hatırlayamadım."

Duyamayacağım birkaç şey mırıldanarak bana baktı.

"Seni kim işe aldı?" Bunu küçümseyerek sormuştu.

"Geldiğin için teşekkür ederim." Başka bir şey söylemeden önüme döndüm. Eğer o gelmemiş olaydı o pis adamlar çok daha değişik şeyler yapabilirlerdi. Kendimi iyi hissetmiyordum, çok güçsüzdüm. "Nasıl bu kadar çabuk geldin?" Cevap vermeden arabayı biraz daha hızlandırdı. Nasıl yapıyordu bilmiyordum ama ona her ihtiyacım olduğumda yanımda oluyordu. O iyi birisi değildi ama bana karşı yaptıklarını göremeyecek kadar aptal değildim.

Eve gelene kadar ikimizde tek kelime dahi etmemiştik. Çok yorgun ve halsiz hissediyordum. Çok uykum vardı. Bugün hiçte kolay geçmemişti. Damian'ın arabayı durdurmasıyla arabadan hızla inmiştim. Kapıya geldiğimde durmak zorunda kalmıştım, anahtarım yoktu. Ben Damian'ın gelmesini beklerken evin kapısı açıldı.

Aaron öfkeli bir şekilde kapıyı açmıştı ama benim bu sefil halimi görünce tüm öfkesi yok olmuştu. Endişeli bir şekilde bakıyordu. Aklıma hala o pis dokunuşlar geliyordu. Ona hiçbir

şey söylemeden yanından geçtim ama birkaç adım atmıştım ki kolumdan tutarak beni kendisine çekti.

"Ne oldu sana böyle?" Damian'ın eve girmesiyle onu işaret etti. "Sana bir şey mi yaptı?" Dudağımdan kaçan hıçkırığın hemen ardından acıyla güldüm. O beni kurtarmıştı. Kolumu Aaron dan çekmeye çalıştım ama izin vermedi.

"Bırak Aaron, sonra. İyi değilim." Daha da endişelenirken bana yakınlaştı. Onu kırmak istemiyordum ama bana başka bir seçenek bırakmıyordu. Gerçekten iyi değildim.

"Ne oldu Freya?" Kolumu elinden sertçe kurtardım.

"Hiçbir şey olmadı Aaron. Sadece iki ayyaşın tacizine uğradım hiçbir şey olmadı." Bağırmama gözyaşlarım eşlik ederken yüzüne bakmadan merdivenleri çıkmaya başladım. Bir çeşit patlama yaşıyordum.

Tam bu dünyaya ayak uydurabileceğim dediğim sırada karşıma beni mahveden şeyler çıkıyordu. Aaron'a söylediklerime hemen pişman olmuşum. Odama girerek artık sadece bana ait olan yatağa uzandım. Hiç ama hiç iyi hissetmiyordum. Dudaklarımdan kopan hıçkırıkla çarşafı sıktım. Hiçbir şey iyi gitmiyordu. Ben bu işi beceremiyordum. Cansız bir varlık olarak yaşamaya o kadar aşılmıştım ki bu hisler bana çok gelmişti birden. Kaldıramıyordum bu hisleri. Belki de hiç gerçekleşmeyecek bir hayale umutsuzca kürek çekmektir benimkisi. Sorun şuydu ki artık yorulmuştum ve bu küreği daha ne kadar çekebileceğimi bilmiyordum.

Yanaklarıma tüy gibi naif e dokunan bir teni hissediyordum. Bu dokunuşları tanıyordum. Yavaşça yerine gelen bilincimle gözlerimi açtım. Kehribarın ne kadar güzel bir renk olduğunu kanıtlayan gözlere baktım. Eskiden beraber yattığımız yatakta o Şimdi yabancıydı. Bağdaş kurmuş sessizce beni seyrediyordu. Güneş daha yeni doğmaya başlamıştı. Gözaltında ki kızarıklıklar onun tüm gece uyumadığının habercisiydi.

" z r dilerim." Yüzümde ki eli çekilirken bende doğrudum yatakta. Onun gibi sırtımı yatağın bağlığına yasladım.

"Neden?"

"İhtiyacın olduğunda yanında olamadığım için." Bakışlarını yüzümde gezdirdi.

"Damian her Şeyi anlattı. Bir karartı gördüğünü anlattı, gece ben yokken korktuğun için seni de yanında o pis yerlere sürüklediğini anlattı." Acıyla buruşturdu yüzünü. "Dans ettiğinizi anlattı." En ciddi ifadesiyle yüzümde dolandı gözleri.

"Sorun bunları bana anlatması değil, sorun bunları bana senin anlatmaman. En basitinden o karartıyı bana anlatmadın, ona anlattın. En başından beri yanındaydım ama neden ben değil de o?" Bunları sorarken bir sitem yoktu, saf   k ş vardı.

Cevabı yoktu sorduğu sorunun.

"Kitabı okuyabildiği için anlattım." Bu kadar kolay yalan söylememeliydim. "Dans ise meydan okumaydı. Ona bu dünyaya ait olabileceğimi göstermek istemiştim ama Şimdi anlıyorum ki bunun basit bir dansla alakası yok. Ben bu dünyaya ait değilim." Sessiz kaldı kısa bir süre pürüzsüz çenesine gezindi eli.

"O kadar şey yapamasam da hep senin için hep en iyisi yapmaya çalıştım. Seni seviyorum Freya ve bunun karşılıksız olduğunu düşünüyorum. Senin için çabalamayı keseceğim anlamına gelmiyor bu. Sen hala bu eve ilk geldiğimde benden umutsuzca yardım isteyen kızsın. Sen hala yaşadıklarımın sonra bana iyi gelen tek şeysin. Bu yüzden senin için çabalamayı kesmeyeceğim." Onunla sohbet etmeyi seviyordum ama bu şekilde değil. Onu bu şekilde üzdüğümü duymak beni iyi hissettirmiyordu.

"Damian zor bir insan. Küçüklüğünden beri hep aynıydı. Onu kendimden de iyi tanıyorum ve şuan tanımamış olmayı diliyorum." Neden birden Damian dan konu açtığını anlayamamıştım.

"Neden?"

"Çünkü artık eskisi gibi değil. Bunu görebiliyorum. Damian biri korktuğunda ona yardım edecek bir insan değildir. Hala da değil. O değişti ama bu sadece senin üzerinde olan bir değişiklik." Kafamı hiddetle iki yana salladım.

"Bu ne demek oluyor?" Yutkundu seslice ve kafasını bana doğru eğdi. Konuşacaktı ama aralık dudaklarını geri kapattı. Devam etmedi konuşmaya.

"Senden uzak duracağım Freya." Yataktan kalktı. Onun benden uzak durması demek birkaç kelimedenden çok daha fazla şey ifade ediyordu. O beni seven tek şeydi bu dünya üzerinde. Beni seven bir varlığa ihtiyacım vardı, bunu açtım. Ben sevgiye deli gibi açtım. Yüz elli bir açlıktı bu.

Hem benim için çabalayacağını söylemişti hem de uzak duracağını. İkisini aynı anda yapamazdı. Kapıya doğru yürümeye başladı. Arkasından seslendim.

"İş bulabildim." Omzunun üzerinden baktı, yüzünde küçük bir tebessüm oluşmuştu ama hiçbir şey söylemedi. Odadan öylece

çıktı. Bense sadece gidişini seyrettim, söyleyecek sözüm yoktu.

Bugün iş günümdü ama hiçte iyi hissetmiyordum. Dün içimde olan tüm heves toz bulutu olup uçmuştu. Birkaç saat içinde çıkmam gerekiyordu. Yataktan yorgunlukla kalktım, bir duş dahi alamamıştım. Almaya da halim yoktu ama almalıyım. Üzerimde ki kıyafetleri çıkararak yatağa attım. Dün tüm gün gezdiğim kıyafetlerle uyuya kalmıştım, değiştirmeye bile mecalim olmamıştı. Banyoya girdim ve sıcak suyu ayarladım. Sıcak suyla tüm vücudumu rahatlatabilirdim. Eskiden sıcak suyu sevdiğimi hatırlıyordum. Soğuk havayı, sıcak suyu severdim. Yazı da severdim ama çok bunaltıcı olduğunda nefret ederdim.

Banyodan üzerime aldığım Aaron'un havlusuyla çıktım. Tüm gece o sıkı pantolonla yattığım için yine delicesine kaşınıyordu. Üzerime giyinecek bir kıyafet bakmaktan vazgeçip yatağın üzerine oturdum. Kızarmış tenimi kaşımaya başladım. Bu sadistçe bir şekilde rahatlatıyordu. Parçalayana kadar kaşımak istiyordum. Kaşıdığım yerlerin yara olması bile umurum da değildi.

Ben bacağımla hızlı bir şekilde devam ederken birden odanın kapısı hiddetle açıldı. İrkilerek üzerimde ki havluyu düzeltmeye çalıştım. Damian'ın gözlerinde ateş çıkıyordu

adeta. Yataktan yeni çıkmış olacak ki üzerinde sadece bol bir pijama vardı. Hafif uzayan saçları birbirine girmişti. Heybetli bedeni gözler önündeydi.

"Kes şu siktiğimin bacaklarını kaşımayı uyumaya çalışıyorum." Ben bacaklarımı kaşıyor ve hatta yara ediyordum. Bunu yaparken onunla aramızda ki bağı tamamen unutmuştum.

"Ama kaşınıyor." Birden elinde ki şeyi fırlattı yatağa. Beyaz çarşafın üzerine düşen merheme baktım. Bu geçen gün aldığı şeydi.

"Bir daha kaşırsan seni öldürürüm." İşaret parmağını kaldırmış tehdit savuruyordu. O an içime giren bacağıma kaşıma isteğiyle kendimi zor tuttum. Deli gibi kaşınıyordu. Kaşıntı isteğimle dudağımı ısırardım sertçe. Açıkçası konu Damian olunca ne yapacağını kestiremiyordum.

Kaşıntının artmasıyla daha fazla dayanamayıp tekrar kaşıdım bacaklarımı. "Bu sondu." Diyerek merhemi elime aldım. Kapağını açtım, elime alacağım sırada Damian bana yanında duran küçük el havlusunu fırlatmıştı.

"Önce kanını temizle. Onu da mı ben söyleyeyim?"

Aşağılamasını görmezden gelerek beyaz el havlusuyla bacaklarımı silmeye başladım. Gitmesini bekliyordum ama gitmedi. Birden kısa bir küfür savurup üzerinden düşecekmiş gibi duran pijamasını çıkardı. Aynı anda utançla gözlerimi kapattım.

"Ne yaptığını zannediyorsun?" Dedim bağırarak. Gülme sesini işitmişim.

"Korkma, çıplak değilim." Yatağın çöktüğünü hissettim.

Üzerimde sadece havlu olması utancımı daha da artırıyordu. Oda ısısı birden tavan yapmıştı sanki. Nefesimin yine hızlandığını hissedebiliyordum. Gözlerimi açtım yavaşça.

Üzerinde kısa şorta benzer değişik bir şey vardı sadece. Bakışlarım bacaklarına kaydı. Aynı benim bacaklarım gibi kan içerisindeydi.

İşimi bitirdiğim havluyu elimden çekip aldı. Havlunun temiz kalan yerleriyle kusursuz bacağının üzerindeki kanları silmeye başladı. Bunun sorumlusu bendim. Kremin kapağını açtım ve ona daha fazla bakmayarak kendi bacaklarıma sürmeye başladım. Merhemin soğukluğu iyi gelmişti. Hissettiğim rahatlamayla kafamı arakaya doğru atıp derin bir nefes aldım. Kafamı tekrar indirip ona baktım. Havlunun benden habersiz açılarak çıplakta bıraktığı boynuma ve köprücük kemiğime bakıyordu. Bakışları, onlar değışikti. Merhemin ağzını kapatmadan ona uzattım. Almadı, konuşmadı ve hareket de etmedi. Kilitlenmiş gibi yüzüme bakıyordu. Bakışları arsızca dudaklarım üzerinde dolaşıyordu. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Ve bu hareketim onda anlam vermediğim bir tepki bıraktı.

Sinirle hırladı ve hedefine kilitlenmiş bir aslan misali üzerime çıktı. Bu hareketi beni incitmeden seri ama yumuşak bir şekilde yapmıştı. Nefesim kesilmişti, bu onun ağırlığından değildi bu onun yakınlığındandı. Bu kadar yakın olmamalıydı. "Ne yapıyorsun?" Bakışları havlunun daha da açılan yakasında gezindi. Yakam fazla açılmıştı.

"Ah bir ben bilsem ne yaptığımı." Dedi yüzünü yakınlaştırarak. Nefes, nefes alamıyordum. Kalbimin sesini kulaklarımda duyuyordum sanki. Bu yakınlık beni hem öldürüyor hem de daha önce hiç hissetmediğim hisler diyarına heyecanlı bir maratona çıkarıyordu.

Çıplak vücutlarımız arasında ki tek engel üzerimde ki ince havluydu. Buna izin vermemeliydim ama bu his karşı konulabilecek gibi değildi. Ona karşı koyamıyordum. Şuan

aramızda sadece bir nefes mesafe olması düşüncelerim için yanlıştı ama hislerim ve vücudum için bir o kadar da doğrudu.

Aaron içerideydi ve o sadece birkaç oda ilerimdeyken kardeşiyle bunu yapıyor olmam mide bulandırıcıydı bunun olmasını istemiyordum ama bunu durdurmakta hiç istemiyordum. Onun vücuduna muhtaçtım sanki. Sadece tenlerimiz birbirine büyülmüş bir şekilde temas edince kayboluyordu bu arzu. Ama artık bu yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordum, daha fazlasını istiyorduk.

"Yapma Damian." Ben bile bunu istediğime inandıramıyordum kendimi. Yapmasını istiyordum, öpmesini istiyordum. İstememeliydim bu yanlıştı ama ilk defa yanacağımı bile bile bir şeyi bu kadar çok istiyordum. Onunda içinde yaşadığı iç savaşı görebiliyordum. Onunda savaşında beyninin içinde ölmüş askerleri görebiliyordum ama onda da kazanan taraf aynıydı. Kazanan taraf devam etmemizi istiyordu.

Dudakları dudaklarıma yaklaşırken ciddi anlamda bir an nefes almadığımı hissettim. Vücudum onun yakınlığına karşılık çok değişik tepkiler veriyordu. Bir eli bacağıma gitmişti. Çıplak eli kaygan tenimin, yaraların üzerinde yavaşça geziniyordu. Onun eli değdiği an sanki uyuşuyor ve bir daha bir şey hissedemez oluyordum.

Dudaklarıma biraz daha yaklaştı ama öpmedi. Dudağı biraz daha aşağı indi ve çenemin biraz üstüne belli belirsiz bir öpücük bıraktı. Bu öpücük ondan beklenmeyecek kadar yumuşaktı. Bu öpücük ondan beklenmeyecek kadar duygu yüklüydü. Biraz daha aşağı indi dudaklarımı tenimden ayırmadan indi boynuma.

Belki aramızda ki bağ yüzündendi bilmiyordum ama bu yakınlık o kadar ateşliydi ki aramızdan alevler çıkmasından kokuyordum. Gerçi olmamış şey değildi.

Boynumu öptü bu sefer aynı yumuşak dudaklarıyla. Dudaklarını hatırlıyordum, ne kadar yumuşak olduğunu hatırlıyordum, ne kadar düzgün ve güzel olduğunu hatırlıyordum. Damian gerçek olmayacak kadar güzel bir adamdı. Dudakları biraz daha aşağı inmeye başladı. Bunu yapmamalıydı, bu tehlikeliydi.

Eğer üzerimde biraz daha durursa Aaron'un yüzüne bir daha bakamazdım. Gerçi şimdi de bakacak yüzüm olmamalıydı. Yaptığım şey mide bulandıracak cinsten iğrenç ama bir o kadar da karşı konulamayacak derecede etkileyiciydi.

Çıplak elimi göğsüne koydum. Şimdi onu itmem gerekiyordu ama yapamıyordum. Ellerimle sert göğsünü sıkmak istiyordum. Tenini avuçlarım arasında hissetme istiyordum. Tam da şuan her şeyi boş verip dudaklarını öpmek istiyordum. Sınırları zorlamak istiyordum ama yapamazdım, yapmamalıydım. O bana yasaktı. Derin bir nefes aldım ve içimde yaşadığım tüm o ikilemle birlikte tüm irademi kullanarak onu üzerimden yana doğru ittim. Bana hiç zorluk çıkarmadan hemen yana kaydı. O da durmaya çalışmıştı ama ben istemesem duramayacağını biliyordum. Şiir gibi olan gözlerinde değişik bir pırıltıya şahit olmuştum saniyeler önce. Nefes nefese kalan bedenimle ona döndüm. Havluyla az önce açılan yerleri kapatmaya çalıştım. O da nefes nefese kalmıştı benim gibi.

"Kaşıntı geçti." Güldü, gerçekten güldü cümleme karşılık. Çok güzel gülüyordu. Güldüğünde gözleri yok olmuyordu Aaron'un gözleri gibi ama kısılan kirpikleri eşsiz bir güzelliğe ulaşıyordu. Dümdüz ve beyaz dişleriyle ona en çok

gölümsemek yakışıyordu. Bunun çok nadir görebileceğim bir şey olduğunun bilincinde olarak baktım gülüşüne.

"Biz ne yapıyoruz?" Dedim kuruyan boğazımı temizleyerek. Cevap vermeden ayağa kalktı. Merhemi sürmek için çıkardığı pijamasını geri giyindi. Yine bir sorumu daha cevapsız bırakıyordu. Yine kaçıyordu, benden kaçıyordu, bizden kaçıyordu.

Kapıya yönelik bir adım atmıştı ki ayağa kalktı. "Bir işi bitirmeyeceksen hiç başlama." Sözlerimle eşit zamanlı olarak bakışları beni budur. Şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı. Neden böyle baktığını anlayamamıştım. Sadece birkaç büyük adımda dibimde bitti.

"Devam etmemi mi istiyorsun?" Meydan okurcasına kısıldı gözleri. Ve eli birden belimi sıkıca sarıp kendisine çekti.

"Evet." Dedim kısa ve net bir şekilde. "Kimliğimi yapmana devam etmeni istiyorum, bugün işe götürmeliyim." Ne dediğimi anlayamamıştı. Sanırım başta beni yanlış anlamıştı ama kolu hala sıkıca belime sarılıydı.

"Kimlik mi?" Kafamla onayladım.

"Sen ne sanmıştın ki?" Kafasını eğdi hafifçe. Dilini kurumuş alt dudağının üstünde gezdirdi.

"Ben hiçbir işi yarım bırakmam Freya. Bilmem bu senin için bir şey ifade ediyor mu?" Ediyordu, çok fazla şey ediyordu. Bakışları üstümde gezindi.

"İlk önce üstüne düzgün bir şeyler giyin sonra odama gel." Dudaklarını kulağıma doğru yakınlaştırdı. "Yarım kalan şu işimizi bitirelim bakalım." Yarım kalan iş. Bu iş kesinlikle kimlikle ilgili değildi.

Kollarını bedenimden ayırır ayırmaz odadan çıktı. Bende tuttuğumu yeni fark ettim nefesimi verdim. Damian'la

aramızdaki bu şey ne olacaktı bilmiyordum, tahmin dahi edemiyordum. Sadece çok tehlikeli olduğunu biliyordum. Giyindiğim kıyafetlere baktım. Oldukça sıradanlardı ama üzerimde hiçte sıradan durmuyorlardı. Yeni yıkamış olduğum saçlarım hemen düzgün dalgalarla şekillenmişti. İyi görünüyordum, güzel görünüyordum. Şimdi Damian'ın odasına gitmem gerekiyordu. Fotoğrafımı çekmeliydi ama az önce olanlardan sonra hiçte gidesim yoktu. Önüme gelen bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Derin bir nefes aldım. Cığerlerime havayı doya doya doldurdum. Eskiden bunu yapmaya çalıştığım ama başaramadığım zamanları hatırlıyordum. O zaman sadece hayalden ibaretti her şey. Bunu sağlayan yine Damian'dı. Odamdan çıktım ve Damian'ın odasına doğru yürümeye başladım. Az önce üzerimde olduğunu hatırlayınca tüm vücudum yanıyordu. İstemeye istemeye çaldım odasının kapısını. Cevap bile vermemişti. İÇeri girdim kapıyı yavaşça açarak. Çalışma masasında oturmuş elinde bir aleti kurcalıyordu. Üzerini giyinmişti, sonunda. Kafasını bile kaldırmamıştı. Ellerimi arkamda birleştirerek yakınlaştım masasına. Kafasıyla düz duvarı işaret etti. İşaret ettiği duvarın önünde durdum. O da çok geçmeden ayağa kalktı. Elindeki aleti havaya kaldırdı. "Bu fotoğraf makinesi, şimdi beni uğraştırma ve adam gibi bir poz ver." Nasıl poz vereceğimi pek bilmiyordum. Aslında pozun ne olduğunu da bilmiyordum. Aaron'la daha öncede fotoğraf çekilmiştik ama bu daha değişikti sanki. Damian kamerayı göz hizasına getirdi, öylece ona bakıyordum. Bıkkınlıkla nefesini verdi. "Gülümse bari, bir halta benzemiyorsun zaten." O zaman neden üzerime atladın demek istedim ama sustum. Onunla bel

altı konuşmak istemiyordum çünkü istediğinde ne kadar terbiyesizleşebileceğini biliyordum. Dediğini yaparak gülümsedim.

Bir şey yaptı ve aletten beyaz göz kamaştıran bir ışık çıktı. Gözlerimi kapattım anında.

"Gözün kapalı çıktı kapatma şu gözünü."

"Ama çok parlak."

"Çocuk gibisin." Tekrar bir tuşa bastı ve tekrar ışık çıktı. Bu sefer kapatmamıştım ama kapatmamak için büyük bir mücadele vermiştim. "Oldu ama biraz daha çekelim." Birkaç ışık daha patladı yüzümde. Ardından indirdi elinde ki aleti.

"Bitti mi?" Dedim ona yakınlaşarak. "Onlara yaşımın yirmi olduğunu söyledim. Kimlikte kaç yazıyor?"

"Kimliğe göre on dokuz yaşındasın, onu da değiştirmem gerek." On dokuz yazması tesadüf değildi. O benim hayatımı benden çok daha iyi biliyordu. "Ancak akşama olur, yarın verirsin." Elinde ki aleti masasının üzerine bıraktı. "Saat kaçta başlıyor işin?" Az bir zamanım kalmıştı ve daha evden bile çıkmamıştım.

"Dokuz, hemen çıkmam gerek." Masasına doğru ilerledi ben masasına oturacağını düşünürken o masanın üzerinde duran anahtarı almıştı.

"Çıkalım o zaman." Şaşkınlığıma engel olamadım.

"Çıkalım?" Sanki çok norma bir şey söylemiş gibi konuşmuştu. Bana doğru yürüdü yanımdan geçti. Kapıyı açtı ve beni beklemeden çıktı odadan. Cidden beni bırakacak olmasına inanamıyordum. Bende çıktım odadan hızla. Yine beni beklemeden evin kapısını açmış ve çıkmıştı. Dışarı çıktığımda Aaron'un arabasının olmadığını fark ettim. O çoktan çıkmış olmalıydı. Damian arabaya binerken evin

kapısını kapattım. Benim arabaya binmemi beklemeden arabanın motorunu çalıştırmıştı bile.

Hızlı adımlarla arabaya bindim. "Ne yavaş seysin." Diye homurdandı.

"Belki de sen çok hızlısındır?" Bana yan bir bakış atıp arabayı sürmeye başladı.

"Gidip bakalım seni şu işe alan ahmaklara."

"Beni ezmeyi ne zaman bırakacaksın. Sen çok mu mükemmelsin?" Yarım ağız bir şekilde sırttı.

"Evet, aynen öyleyim." O mükemmeldi ama sadece dış görünüşle kısıtlıydı bu. İçi için aynı şeyi söyleyemeyecektim.

"Damian, teşekkür ederim." Kafasını bana çevirdi.

"Bıraktığın için mi? Her şeye teşekkür edip durma." Cidden çok sinir bozucuydu.

"Bıraktığın için değil, her şey için. Beni kurtardın, dün akşam gelip beni aldın, benim için bir kimlik hazırlıyorsun ve şimdi de işe götürüyorsun. Teşekkür edecek çok şeyim var ama bunları neden yapıyorsun?" Çenesi kasıldı.

"Ben seni kurtarmadım, kurtarıcın falan değilim Freya. Ben senin katilim." Yüzüme bakmadan konuşmuştu. Söyledikleri içimde huzursuzluk yaratmıştı.

"Bu ne demek oluyor?"

"Zamanı geldiğinde öğrenirsin."

Yine yeni bir hafta ve yine gecenin bir köründe bölüm paylaşan ben. Umarım keyifle okuduğunuz bir bölüm olmuştur. Yine her zamanki gibi tüm yorumlarınıza ve eleştirilerinize açığım. Kendinize iyi bakın.

41: KABUS

Gizemli insanlar beni ürkütürdü, ne çıkacakları belli olmazdı ve şuan yanımda gizemin tam kendisi oturuyordu. Keskin yüz hatları, biçimli dudakları ve tarifi pekte kolay olmayan gözleriyle o tamamen mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi. Ama o sadece bundan ibaret değildi, o içinde mükemmellikten tamamen uzaktı.

Söyledikleri beni korkutuyordu çünkü onun ne yapacağını kestiremiyordum. Onun sınırları yoktu.

Yol boyunca daha da konuşmadım, söylemezdi zaten ki söylese de bilmek istediğimden emin değildim. En azından şimdilik. Artık yaşamın tadını biraz da olsa çıkartmak istiyordum.

Zar zor tarif ettiğim kafenin önünde durdurdu arabasını.

"Burası mı?" Sessizce kafamı salladım. Bir daha teşekkür etmeden arabanın kapısını açtım ve artık binmeye alıştığım arabadan çıktım. Kafeye doğru birkaç adım atmıştım ki Damian'ın da arabadan çıktığını fark ettim. Tam yanımda durdu.

"Nereye geliyorsun?" Uzun boyuyla alttan bir bakış attı.

"Ne o kahvaltı yapamaz mıyım?" Bunu benim çalıştığım kafede yapmak zorunda değildi. Beraber kafeye girdik. Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, bakışlarım etrafımda gezindi. Çok az kişi vardı. Damian yanımdan geçerek cam kenarında ki boş masalardan birine oturdu. Bakışları üzerimdeydi.

"Merhaba." Kafamı sesin sahibine çevirdim. Bu o gün bana burada işe girmem için yardım eden genç adamdı. Bana gülümseyerek bakan yüzüne bende gülümseyerek cevap verdim.

"Merhaba." Elini ensesine atarak güldü.

"Seni diğerleriyle tanıştırayım." Yanımdan yürümeye başlarken konuştu. "Bu arada geçen fırsatım olmadı ben Uriel."

"Bend-" Adımı söyleyeceğim sırada sözümü kesti.

"Sende Freya, unutmak mümkün mü?" O konuşurken bakışlarım bizi izleyen mavi gözleri buldu. Arkasına yaslanmış ve bir eli masada bizi izliyordu.

"Kimliğin yanında mı?" Sorusu üzerine unutmuş gibi dudaklarımı araladım.

"Evde unuttum, yarın getirsem olur mu?" Anlayışla kafasını salladı. Biraz daha yürüdük ve Damian görüş alanımdan çıktı. Çift taraflı büyük bir kapı vardı tam karşımızda. Uriel bir eliyle kapıyı iterek rahatlıkla açtı.

İçeride düşündüğümde daha az kişi vardı. Burası mutfak tarzında bir yerdi. İçeri girmemizle bakışlar yabancı bir yüz görmenin etkisiyle bize döndü.

"Millet bu Freya, bahsettiğim yeni kız." Bir süre sessizlik sardı mutfağı. Sonra ise bir ses duyuldu.

"Gerçektende meleklerle benziyormuş." Bunu yüzünü görmediğim kalın bir ses söylemişti. Uriel kaşlarını çatarak baktı sese doğru.

Yanıma sarışın bir kız yakınlaştı. Kısa boylu çok sevimli bir kızdı.

"Merhaba Freya, ben Nope." Elini uzattı samimi bir şekilde.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Nope sevimli bir şekilde gülümsedi. Uzattığı elin sıktım.

"Sana serviste yardım edebilirim." Bu iş hakkında pekte bir şey bildiğim söylenemezdi.

"Harika olur." Başka kimseyle konuşmama izin vermeden beni mutfağın yanında bir köşeye çekti. Hevesle elindeki kırmızı önlüğü uzattı.

"Nerede yaşıyorsun Freya?" Önlüğü üzerime tutarken ipini bağladım.

"Şehirden biraz uzakta, ormana yakın." Omuzlarına gelen sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Sormadın ama bende birkaç sokak ileride yaşıyorum." Kız yanıma biraz daha yakınlaştı. Kulağıma fısıldadı. "Manken olmadığına emin misin?" O kadar tatlı sormuştu ki gülmeden edememiştim.

"Evet, eminim."

"Sonra iyice sohbet ederiz, şimdi iş zamanı." Diyerek eline aldığı kâğıt ve kalemi uzattı. "Müşteriye ne istediğini sorarsın ve sonra burada ne istediğiye işaretlersin." Benimle beraber mutfaktan çıktı. Mutfağın hemen önünde duran uzun masaya benzeyen şeyi işaret etti. Masanın hemen arka tarafında yaşı fazla olmayan bir adam duruyordu. Adamın arkası koyu kahverengiyle sade ama göz alıcı bir şekilde dizayn edilmişti. Esmer bir kız elinde ki kâğıdı masanın arka tarafında ki adama uzattı.

"Ve aynı bu şekilde artık o gün orada kim varsa ona uzatıyorsun. En fazla beş dakikada hazır oluyor." Esmer kız masanın diğer tarafında ki adama eğilerek konuştu.

"Ne kadar yakışıklı görüyorsun değil mi?" Gözlerini irice açmış esmer kızın kimin hakkında konuştuğunu ilk önce anlamadım. Sonra kızın bakışlarını takip ettim. Bu Damian'dı. Hala oradaydı ve hala bana bakıyordu.

"O adam sana bakmaz." Nope öne çıkarak söylemişti bunu. Gülmeme engel olmaya çalışarak yanağımın içini ısırdım. Esmer kız alayla güldü. Üzerinde ki beyaz kazağı aşağı doğru

çekiştirdi. Elleriyle saçını kabarttı. Doğrusu güzel kızdı. Masanın arkasındaki genç adamın yeni koyduğu tepsiyi aldı. "Görelim bakalım." Kendinden emin bir şekilde konuşarak elindeki tepsiyle Damian'ın masasına doğru yürümeye başladı. Kızın Damian'a o şekilde bakması, rahatsız ediciydi. Kız tepsidekiler Damian'ın masasına koydu. Kızın konuştuğunu ağzının oynamasından anlamıştım ama ne dediğini anlamıyordum.

Sonra Damian'da konuştu ve o kıza yarım ağızda olsa gülümsedi. Nefes, nefese ihtiyacım vardı. Bana yakınlaştığında da nefesim kesiliyordu ama bu kesinlikle daha farklıydı. O da ağzını oynattı bir şeyler söyledi. Şuan söylediklerini duyabilmek için neler vermezdim ki. Kızı gülümsemesi soldu ve elinde ki boş tepsiyle geri döndü. Kızın ilk defa bakışları üzerimde gezindi. Bu bakışlar kesinlikle sevecen değildi. Kafası dik bir şekilde konuşmaya başladı. "Sen kimsin?"

"Yeni çalışan." Dedi Nope söze atlayarak.

"Senin servis yapmanı istiyormuş." Kız dişlerini sıkarak konuşmuştu. Bakışlarım şaşkınlıkla Damian'ı buldu. Bana bakıyordu. İçimde neyden kaynaklandığını bilmediğim huzursuzluk yine neyden kaynaklandığını bilmediğim bir şekilde son buldu. Gülümsememe engel olamadım. Neden böyle bir şey yapmıştı bilmiyordum, kıza karşılık verebilirdi. Ama doğru ya o yüce Damian'dı kimse ona layık olamazdı. Nope elini omzuma koydu destek verircesine. "İlk iş günün uğurlu olsun."

"Teşekkür ederim." Kafamı tekrar esmer kıza çevirdiğimde bana küçümser bir şekilde bakıyordu. İçeri bir çift girdi. Onlar masalarına oturduğunda onların yanına gitmeyi düşünüyordum ama Damian elini kaldırmış bana işaret

veriyordu. Elimdeki kalemi sıkarak yanına yakınlaştım.

Önünde kahvaltılıkлар vardı.

"Hoş geldiniz. Ne alırdınız?" Resmi bir şekilde konuşmama karşın güldü çok kısa bir an. Kafasını yana doğru yatırdı.

"Seni diyeceğim ama çok klişe olacak."

"Cidden Damian, ne istiyorsan söyle." Çaktırmadan bizi dikkatle izleyen esmer kızı ve yanında yeni gelmiş olduğunu fark ettiğim Uriel'i işaret ettim.

"Susar mısın şuan bana hizmet yapmanın keyfini çıkarıyorum." Bıkkınlıkla nefesimi dışarı verdim.

"Bir şey yoksa gidiyorum."

"Var, sert bir kahve istiyorum. Gazete varsa onu da getir."

Önüne döndü ve önündeki omletten bir çatal alırken bende elimdeki kâğıtta kahveyi işaretledim. Beni umursamayı bırakarak önündekileri yemeye başladı. Gitmem gerekiyordu ama gitmek istemiyordum.

İstemeye istemeye ayrıldım yanından. Aynı Nope'un tarif ettiği gibi elimdeki kâğıdı masaya bıraktım. "Kahve sert olacakmış ve birde gazete." Bu sefer Uriel duruyordu masanın arkasında. Bana göz kırptı tepsiye gazete koyarak.

"Gayet iyiydi ha?" Kafa salladım gülümseyerek. Aslında ilk müşterim Damian olduğu için sayılmazdı. Onu tanıyordum.

Saatler ilerledikçe kafe kalabalıklaşıyordu. Bir sürü kişiye servis yapmıştım ve hiçbir aksilik olmamıştı. Değişik daha önce hiç görmediğim yemekler ve içecekler görmüştüm. Aslında oldukça iyi geçiyordu, sürekli ayakta durup yorulmayı saymazsak.

Damian hala gitmemişti. Sürekli bir şeyler söylüyor ve oylanarak yiyordu. Elini tekrar kaldırdığında yanına giderken bu ona kaçınıcı servisimdi bilmiyordum.

"Soslu tavuk istiyorum."

"Daha biraz önce pizza yedin Damian."

"Yiyemez miyim yani? Ne biçim garsonsun sen öyle. Seni şikâyet edebilirim. Hem onu öğlen yemiştin, neredeyse akşam oldu." Sabahtan beri yiyordu. Bir dev bile ancak onun kadar yiyebilirdi. Normalde hiç bu kadar yediğini görmemiştin. Sanırım bilerek yapıyordu.

"İşin yok mu senin?" Tekrar ukalaca konuşacağı sırada durdu. Bakışları arkama kilitlendi. Uriel arkamda duruyordu.

"Bir sorun mu var Freya? Eğer varsa ben bakabilirim." Tam gerek olmayacağını söyleyecektim ki Damian sinir bozucu bir tınıyla güldü. Bu gülüş sadece öfkeden kaynaklıydı. Başparmağıyla zaten temiz olan ağzının kenarını sildi.

"Kim oluyorsun?" Dedi Damian alayla.

"Göründüğü gibi bir çalışan, saatlerdir buradan kalkmıyorsunuz ve bir çalışanımı rahatsız edecek şekilde izliyorsunuz, siz kim oluyorsunuz peki?" Uriel kendinden emin bir şekilde konuşuyordu. Karşısındaki adamı o tanııyordu ama ben tanıyordum. Damian'ın ne yapacağı belli olmazdı. Elini çenesinin altına koydu Damian.

"Bilmem neyin oluyorum ki Freya?" Tek kaşı havaya kalkarken bunu ciddi anlamda cevabını merak ederek sormuştu. "Sevgilinin kardeşi mi oluyorum, yoks-" Konuşmasını devam ettirmeden sözünü kestim. Sahiden o benim neyimdi ki? Kurtarıcım mı, arkadaşım mı, sevgilimin kardeşimi yoksa onun dediği gibi katilim mi?

"O benim arkadaşım." Uriel şaşkınlıkla baktı. Damian'ın bana asılan biri olduğunu düşünmüştü şüphesiz.

"Kusura bakma, bilmiyordum."

"Sorun değil." Uriel uzaklaşırken tekrar Damian'a döndüm.

"Ne zaman bitecek işin? Bakışlarım kafenin duvarında bulunun büyük saate ulaştı. Sadece yarım saatim kalmıştı. Tam yedide bitecekti ama saatler günlere göre değişiyordu.

"Yarım saat sonra." Tüm gün o masadan kalmamıştı. Sadece tıkmıştı. "Neden tüm gününü burada geçirdin?"

"Nerde olmadığımı bilmediğim bir tarafta kafayı bulmamı mı isterdin? Meşgul oluyorum işte işine baksana sen." Burada olması hem saçma geliyor hem de hoşuma gidiyordu. İlk günde belki de onun sayesinde hiç zorlanmamıştım. Bir şey olursa beni koruyacağını koşulsuz bir şekilde kabul ediyordu benliğim.

"Ne kadar sinir bozucu olduğunu daha önce söyleyen olmuş muydu?" Kafasını ağır hareketlere sallayarak onayladı.

"Büyük ihtimalle sonda olmayacak." Başka bir şey söylemeden elimdeki kâğıdı masanın arkasında beni izleyen Uriel'e uzattım.

Yeni giren bir gruba takıldı gözlerim. Yeni bir kâğıt olarak yanlarına gittim. Sevecen bir şekilde gülümsedim Nope gibi.

"Hoş geldiniz, ne alırdınız?" Masadaki genç adamlardan birisi konuşmaya başladı.

"Telefon numaranı alsam hiç fena olmazdı." Genç gruptan yüksek sesli bir kahkaha yükseldi. O kadarda komik değildi. "Şu işe bakın elimizde hiç kalmamış. Kahveye ne dersiniz?" Masadakiler tekrar gülerken benimle konuşan adam oturduğu yerden dikleşti.

"O da olur sen yeter ki böyle güzel rica et." Bakışları vücudumda utanmazca dolaştı. Çok utanmaz ve rahatsız edici insanlar vardı. Göz kırpı arsızca. Daha fazla konuşmadı karşımdaki adam ve siparişleri aldım. İnsanlar bazen fazla sinir bozucu olabiliyordu.

Tekrar uzattım Uriel'e siparişleri. Masanın üzerinde duran Damian'ın soslu tavuğunu aldım. Damian'ın masasına doğru yürürken orada olmadığını fark ettim. Tabağını masasına bıraktım. Gitmemiştir değil mi?

Hem montu masanın üzerinde duruyordu. Rahatlayarak geri Uriel'in yanına döndüm. Nope'la birlikte konuşuyorlardı. Yanlarına gitmemle ikisi de gülümseyerek bana döndü. Sanırım iki iyi insanla tanışmıştım. Bana fazla sıcak davranıyorlardı ama insanlara artık o kadar da kolay güvenemiyordum. Damian ve Aaron dışında pek insanlarla konuşmuyordum mecbur olmadıkça ve yüz elli yılın ardından tekrar insanların arasındaydım, insan gibiydim.

"Bu akşam dışarı çıkmayı düşünüyoruz. Sende gelmek ister misin?" Damian buradaydı ve eve de geç gitmek istemiyordum. Aaron'la konuşmak istiyordum.

"Bugün fazla yorucuydu, malum ilk iş günü. Belki başka bir zaman." Nope üzüntüyle inledi.

"O Katy sürtüğüyle çıkmak istemiyorum. Kesin peşimize takılır." Katy dediği kız o esmer kızdı. İkisi de birbirinden nefret ediyordu. Bu normal bir nefret değildi. Elinde olsa

Nope onu öldürecekti sanki. Bu kadar sevimli bir kızın birisine bu kadar öfke beslemesi normal değildi.

Uriel'in masaya grubun siparişlerini koymasıyla tepsiyi elime alarak yanlarından ayrıldım. Kendimi bile şaşırtarak hiç tepsi düşürmemiştim. Tabi taşımakta oldukça zorlanmışım öğrenene kadar, çabuk kapıyordum.

Az önceki grubun yanına gittim. Siparişlerini masaya koydum ama az önce benimle terbiyesizce konuşan adam yerinde yoktu. Böyle daha iyiydi, bakışları hiçte hoş değildi.

Atık boş olan tepsiyle Uriel'in yanına döndüm. Damian hala ortalıklarda yoktu. Kafeye yeni müşteriler gelmezken Nope konuşmaya başladı yine. Gerçi hiç sustuğu yoktu ama onunla konuşmak çok eğlenceliydi. Bir saniye olsun sıkılmamıştım.

Birden zaten yaralı olan parmak boğumlarımda derin bir sızı hissettim. Bakışlarım yine Damian'ı aradı. Ne karıştıyordu bilmiyordum ama canım acıyordu. Nope ve Uriel'in görmemesi için ellerimi arkamda birleştirdim.

"Ailenle mi yaşıyorsun?" Aile, yüz elli yıldır yabancı olduğum bir kavram. Hiçbir zaman doya doya yaşayamadığım bir kavram. Bazıları için aile kelimesi çok basit bir şekilde söylenebiliyorken benim gibiler içinse aile denildiğinde saniyeler sürse bile başka bir boyuta geçerdin. Düşüncelerine derin bir dalış yapardın.

"Hayır, onlar hayatta değil." Ona cevap verirken Uriel'de pürdikkat bizi dinliyordu.

"Üzgünüm." Diye mırıldandı utançla. Sorduğu için kendi kendine hayıflanıyordu. "Peki, şu sürekli sana bakan adam. Sevgilin mi?" Dedi Damian'ın masasını işaret ederken. O benim kurtarıcımdı.

"Hayır, sadece arkadaşım." Elini çenesine dayadı bilmişçe bir havayla fısıldadı.

"Bir arkadaş için fazla ilgili sanki. Geldiğinden beri bir kez olsun ayrılmadı hem çok yakışıklı." Evet, Damian her genç kızın dikkatini çekebilecek bir adamdı.

Verecek bir cevap bulamazken Damian lavaboların olduğu yerden siyah gömleğinin kol düğmelerini ilikleyerek geliyordu. Tam yanımdan geçerken o insanı uyuşturan kokusundan daha çok elleri dikkatimi çekmişti. Kabuk tutmuş yaraları açılmıştı. Belirgin olmasa da kan vardı. Yani benim elimde de vardı. Bunu nasıl yaptığını düşünürken Damian'ın çıktığı yerden o adam çıktı. Az önce benimle cıvık bir şekilde konuşan adam gözünde şişlik ve dudağındaki patlakla çıkmıştı.

Şok içinde gözlerim irileşti. Bunu neden yapmıştı ki. Adam arkadaşlarının sorularını aldırma dan montunu alıp hızla kafeden çıkmıştı. Uriel ve Nope konuştu kları için adamı fark etmemişlerdi.

"Bizim saatimiz bitti Freya ama yarın daha geç çıkacağız."

Hala şaşkı ndım ve Nope'e cevap olarak kafamı salladım.

"İyi akşamlar kızlar." Dedi Uriel eline aldığı bardağı kurular ken.

"Sana da." Diyebildim zorlukla. Masasına geri oturmaya rak ayağa kalan Damian'a baktım. Ona bunu neden yaptığını sormam gerekiyordu. Üzerimdeki önlüğü çıkarttım, mutfağa götüreceğim sırada Uriel aldı elimden.

"Ben götürürüm, bugün yeterince yoruldun." Minnetle gülümsedim ve Damian'a yakınlaştım. Cebinden para çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Bunu alıp kasaya götürmem gerekiyordu. Bıraktığı paraya bakarken bunun yediğı şeylerin iki ve belki de üç katı olduğunu fak ettim.

"Fazla para vermişsin." Alayla güldü.

"Fazla para değil bahşış o. Cebine atacaksın." Kafamı iki yana salladım.

"Buna gerek yok." Ters bir şekilde baktı yüzüme.

"Freya bunu bütün garsonlar alır. Normal bir insan olmak istemiyor muydun? Al işte. Bu işin kuralı." Parayı geri almayacağını biliyordum. Kasaya götürdüm parayı. Kasanın hemen arkasında duran Katy tutan parayı istedi. Parayı verdiğimde çok daha fazlası elimde kalmıştı. Katy alayla baktı.

"İyi av." Dedi Damian'a bakarak.

"Ne demek istiyorsun?" Bu kız fazla sinir bozucuydu. Kız tekrar konuşacağı sırada Damian yanıma geldi. Elini belime koydu ve karşımda ki kızın hiçbir şey söylemesine izin vermeden çıkardı kafeden.

Hava çoktan kararmıştı. Saatlerdir kafede olduğum için dışarı çıkmak iyi gelmişti. Damian hala elini belimden çekmemişti. Konuşmama fırsat vermeden arabanın kapısını açtı ve beni kabaca içine ittirdi. Ardından o da bindi arabaya ve çalıştırdı arabayı.

"Neden o adamı dövdün?" Gözünü yoldan ayırmadı.

"Hangi adamı?"

"Kim olduğunu çok iyi biliyorsun." Alt dudağını dışarı doğru sarkıttı.

"Gerçekten bilmiyorum." Bunu söylerken eminim kendi bile inanmamıştı söylediğine.

"Damian!" Bağırma engel olamadım. Kaşları çatıldı.

"Bana sesini yükseltme." Sakin ve bir o kadarda tehditkâr bir tonda konuşmuştu.

"O adamı neden o hale getirdin?" Beni umursamadı.

"Bence o işten çıkmalısın." Hiçbir niteliğim olmadan bir iş bulmuştum ve ondan hayatta çıkmazdım. Bu sefer ben alayla güldüm ona.

"Nedenmiş?"

"Bir gün bakayım dedim ne bakanı bitti ne de laf atanı." Abartıyordu.

"Orada bir sürü kız çalışıyor. Onlara bir şey olmuyor ve bana da olmaz." Kanlı eliyle arabanın direksiyonunu sıktı. Evet, onun direksiyon olduğunu biliyordum.

"Aptal. Onlar senin gibi değil de o yüzden bakan olmuyor." Bu neden onu bu kadar ilgilendiriyordu ki? Ben neden onu bu kadar ilgilendiriyordum ki?

"Ne demek onlar gibi değilim? Ne eksikim var?" Sıkıntıyla nefesini üfledi.

"Cidden aptalsın." Sürekli beni aşağılıyordu.

"Neden aptalmışım?" Sesimi yükselttim bu sefer. Sinirimi fazla bozmuştu.

"Ne kadar güzel olduğunu göremeyecek kadar aptalsın." O da bağırmişti bu sefer. Her zaman beni çirkin bulduğunu söylerdi. Demek ki yalan söylüyordu. Her zamanın aksine ilk defa birisinin beni güzel bulması hoşuma gitmişti. "Siktir." Diye mırıldandı. "Bu söyledigimi hemen unutuyorsun."

Gülmeme engel olamayarak önüme döndüm. Bugün hiçte tahmin ettiğim gibi kötü geçmemişti.

"Neden gitmedin bugün?" Tenha caddede ilerlerken sıkıntıyla nefesini verdi.

"Kaçınıcı soruşun? ben saymadım da. O kadar istiyorsun gelmem bir daha." Bir şey söylemeden yolu seyretmeye devam ettim. Bugün gitmemesi, yanımda olması iyi gelmişti.

Saat sekize geliyordu. Aaron çoktan eve gelmiş olmalıydı. Onunla aramız gün geçtikçe açılıyordu ve bunun olmasını istemiyordum. Ona ihanet ediyormuş gibi hissediyordum. Hissettikten sonra çok şey değişmişti, çok fazla şey.

"Sabah neyi kast ettin?" Ben senin katilinin dediğinde bunu neyden söylediğini deli gibi merak ediyordum. Yüz hatları kasıldı ve alışkın olduğum sert halini aldı. Cevap vermedi ve vermeye de niyeti yok gibiydi. "Damian, bana cevap ver."

"Öğreneceksin."

"Ne zaman?" Yine sessiz kaldı. Sessiz kalması beni delirtiyordu. Onu anlamıyordum, kişiliğini çözemiyordum. Benim için yaptıklarını görüyordum ama iyi de neden yapıyordu? Herkese karşı pislik gibi davranırken -ki bana da bir zamanlar öyle davranıyordu- şimdi ne değişmişti?

O beni kurtardığı gecedен ne bu kadar değişmişti? Ya da bu bağ neydi? Bilmiyordum ve o da bilmiyordu. İkimizde senaryosunu bilmediğimiz bir filmin iki başrolü gibiydik. O kötü birisiydi. Tiksindirici şeyler yapmıştı ama buna rağmen neden şimdi ondan uzak durmuyordum ki? Aaron'a çektirdiği acıların haddi hesabı yoktu ama ben yinede şuan onun yanındaydım.

"Aaron'a neden dans ettiğimizi anlattın?"

"Bilmeye hakkı vardı. Artık ondan bir şey saklamak istemiyorum. Artık ona ihanet etmek istemiyorum." Bunları samimi bir şekilde dillendirmişti ama yaptıkları ve söyledikleri çelişiyordu. Benden uzak durması gerekirdi ama durmuyordu.

"Onu incitmek istemiyorum." Karanlıkta az bir ışıqla aydınlanan yüzüne baktım. "Belki de artık birbirimizden uzak durmalıyız. Ondan uzaklaşıyorum ve ondan uzaklaşmak istemiyorum." Çenesi kasıldı. Kafasını bana doğru çevirdi.

"Tamam, birbirimizden uzak duralım." Gerçek şuydu ki ondan uzak durmak istemiyordum. Tamam demesini de istemiyordum. Her zamanki huysuzluğunu konuşurup; olmaz diyemez miydi? Benim için yaptığı iyilikleri göremeyecek kadar aptal değildim ama Aaron'u kaybedemezdim. Aaron'a sözüm vardı, seni seveceğim ve Damian'la aramızda hiçbir zaman bir şey olmayacak demiştim. Tutamadım, istedim gerçekten istedim ama yapamadım. Yapamıyorum, yapamıyoruz. Damian'la uzak duramıyoruz birbirimizden. Belki bağ yüzündendi belki de bağ sadece bir bahaneydi.

Yine gelmiştik eve, bu evi sevmiyordum. Belki de ileride bu evden taşınmalıydım ama buna cesaretim yoktu. Bu Aaron'dan daha çok koparırdı beni, Damian'ı bir daha göremezdim ve en önemlisi tam yüz elli yıl geçirdikten sonra öylece gidemezdim.

Arabadan indim, artık alışmıştım onun arabasına binmeye. Evin ışıkları yanmıyordu. Bu Aaron evde değil demek oluyordu. Onunla konuşmak istiyordum, günümün nasıl geçtiğini anlatmak istiyordum. Onunla konuşmayı özlemiştim, onunla vakit geçirmeyi özlemiştim, onu özlemiştim. Ona çok alışmıştım ve birden gidince afallamıştım.

Damian evin kapısını açtı. Kapıyı açar açmaz girdim içeri. Çok uykum vardı, çok yorucuydu. Damian'ın yanından hızla

geçerek odama çıktım. Sadece ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa girdim. Gözümü daha fazla açık tutamıyordum.

Odaya giren tanıdık yüzle gözlerim açıldı. Üzerimde ne zaman giyindiğimi bilmediğim bir gecelik vardı. Oda tamamen karanlıktı ama onun yüzü karanlığın içinde bir yıldız gibi parlıyordu.

"Ne arıyorsun?" Dedim yataktan doğrulurken. Hiçbir şey söylemedi, garipti. Yatağa yakınlaştı ve ben duracağını düşünürken durmadı. Yatağa oturdu. "Her kafana estiğinde odama böyle dalamazsın." Kafasını yavaşça kaldırdı. O güzel gözleri karanlığın içinde ben buradayım diye adeta çılgılık atıyordu. Beyaz teni karanlıkta ışıık gibi parlıyordu ama saçları, onlar karanlığa karışmıştı.

Konuşmuyordu, sadece izliyordu. Tekrar konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki buna mani oldu.

"Dayanamıyorum." Hırıltılı bir sesle konuşmuştu.

"Ne ye dayanmıyorsun?" Kafasını bana doğru eğdi. Tadına tekrar ve tekrar bakmak istediğim dudaklarını araladı.

"Sana."

Yavaşça biraz daha yakınlaştı. Günlerdir ikimizin de tüm irademizle karşı koyduğumuz şeyi param parça etti ve nefes kadar muhtaç olduğum dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bu sadece bir öpücük değildi, sadece nefeste değildi. Bu

bambaşka bir şeydi. Dudakları, çok yumuşaktı. Elinin açıkta kalan bacağımda arsızca gezindiğini hissediyordum. Birden beni altına çekti, tıpkı geçen ki gibi. Dudaklarını ayırdı ama asla uzaklaştırmaya kalkışmadı. Dudakları dudaklarıma değmeye devam ediyordu. Konuşmak için dudaklarımı araladım ama izin vermedi. İşaret parmağını dudaklarımın üstüne getirdi. O da konuşmadı. Gözleri, onlar eşsizdi. Ben yüz elli yıllık zindanımda bile onun gözlerinde kaybettiğim kadar kaybetmemiştim benliğimi. Bu bambaşka bir şeydi. Dudaklarını ayırdı yavaşça. "Freya." Fısıldadı. Eğer cennet varsa bu ses oraya ait olmalıydı. Kısık gözlerini biraz daha araladı. Kafasını boynumdan yavaşça indirdi. Dudakları her geçtiği yeri öpüyor ve adeta bir depresyon etkisi yaratıyordu vücudumda Üzerimdeki geceliğin kollarını aşağıya doğru indirmişti, eteği ise belime kadar çıkmıştı. Artık bir elbise görevi görmüyordu.

"Damian." Adı dudaklarımdan güçsüz bir tonda çıkmıştı. Onu deli gibi istiyordum. Ona ait olmak, onun bana ait olmasını istiyordum ama olmazdı. Biz imkânsızdık. "Bu yanlış."

Bacağımdaki elini sıktı.

"Hiçbir yanlışım bu kadar doğru olmamıştı." Sonra tekrar öptü dudaklarımı. Bu sefer yumuşak değildi aksine sert ver arzu doluydu. Elim yumuşak ve gür saçları arasına gitti. Kendisini biraz daha bastırdı bana. Daha da hızlı öpüyordu her geçen saniye. Garipti ki bende hiçbir hareketini yadırgamadan uyumla, aynı tutkuyla karşılık veriyordum. Birden üzerimdeki geceliği çıkardı tek bir hamlede. Ellerim üzerindeki tişörtün eteklerine gitti. Tenini hissetmek istiyordum. Tişörtünü çıkardım üstünden. Artık onu hissedebiliyordum. Kaslı ve sert teninin yumuşak bedenimle zıtlığına rağmen yaşattıkları uyumu hissediyordum.

Eli çıplak bedenimde gezindi. Utanmıyordum, tek bir duygu vardı; şehvet. Dudakları boynumdan aşağı indi, indi ve biraz daha indi. Göğsümün üzerinde durdu dudakları. İç çamaşırımın üstünden taştan göğüslerimi öptü. Sonra dili de girdi devreye. Ne inlememe mani olabildim ne de onu daha fazla istemeye. Bunun üzerine kafasını kaldırdı. Yüzünde muhteşem bir gülümsemeyle baktı gözlerimi. Yine dudaklarını dudak hizama getirdi. Dudaklarımız değene kadar yakınlaştırdı.

"Seni istiyorum." Her bir harfin dudaklarından çıkışını dudaklarımda hissetmişim. Bu his, bambaşkaydı. "Ve alacağım." Elim vücudumun benliğimi ele geçirilmesiyle pantolonunun düğmesini buldu. Ben düğmesini açmaya çalışırken o kendisini bana biraz daha bastırdı ve hırladı. Dudakları acımasızca dudaklarımı hapsedti. Bende onu istiyordum. Hissetmeyi istediğim kadar onu istiyordum. Sadece onu istiyordum.

Yerine gelen bilincimle yataktan hızla doğruldum. Göğsüm hızla inip kalıyordu. Saçlarım terleyen enseme yapışmıştı. Her tarafım ter içinde kalmıştı. Sadece rüyaydı, çok gerçekçi bir rüyaydı. Sanki dudakları gerçekten dudaklarıma değmişti, sanki elleri gerçekten vücudumda can alıcı bir yolculuğa çıkmıştı. Her şey öylesine gerçekçiydi ki hepsinin bir rüya olduğunu algılayamadım uzun bir süre.

Sıcaktı, çok sıcaktı. Kendimi buz gibi bir suyun altına atmak istiyordum. Dilim damağım kurmuştu. Her şey bilincimin bana oynadığı acımasız bir oyundu.

Bu Damian'ı ilk rüyamda görüşüm değildi. Onu defalarca rüyalarımda görmüştüm daha önce ama böylesini hiç

görmemiştim. Onu son rüyamda gördüğümde ki sözlerini hatırlıyordum. Beni kurtaracağını söylemişti, benim için her şeyi yapacağını söylemişti ve yapmıştı da. Rüyamda söylediği gibi kurtarmıştı beni ve şimdi de rüyamda beni istediğini ve alacağını söylemişti. Bir yanımla bunun gerçekliğini tartıyor diğer yanımla ise bunun sadece bir rüya olduğunu söylüyordu. Böyle bir rüya görmek bile berbat hissettiriyordu, onu görmemeliydim. Aaron'a ihanet etmemeliydim.

Uzun süredir rüya görmüyordum ama önceden gördüklerimde hep Aaron vardı. Sürekli beni yanına çağırıyordu ama bu sefer yoktu. Bu sefer sadece beni isteyen Damian ve onu deli gibi isteyen bir ben vardım.

Üzerimde hala tüm gün giyindiğim kıyafetler vardı.

Üzerimdeki tişört terden vücuduma yapışmıştı. Üzerimi değiştirmem gerekiyordu ama bundan önce yapmak istediğim başka bir şey vardı.

Gökyüzüne hala alacakaranlık hâkimdi. Titreyen bacaklarımla ayağa kalktım. Rüyanın sersemliğini taşıyordum üstümde. Bedenim yine kontrolü ele geçirdi ve odadan çıktı. Onun odasına gidiyordum ve neden gittiğimi bilmiyordum. Bu rüyadan onun odasına gitmek ne kadar sağlıklıydı onu da bilmiyordum. Tek bildiğim bedenimin şuan kavruluyor oluşuydu.

Odasının tam önüne geldiğimde kapıyı çalmadan araladım. O da aynı şeyi bana yapıyordu. Kapı açılır açılmaz karanlıkta mavi gözlerini kaldırıp bana bakmıştı. Aynı rüyada ki gibi bakıyordu. Rüya fazla, çok fazla gerçekçiydi. Onu uyurken ya da bilgisayarının başında içki bardağıyla sızmış olacağını düşünüyordum ama o yatağına oturmuş ve kafasını elleri arasına almış terler içinde bir vaziyette duruyordu. Derin derin

nefes alıp veriyordu. Bu hali benim saniyeler önceki halime fazlasıyla benziyordu.

"Ne istiyorsun?" Kısık sesle konuşarak ellerini saçlarından çıkardı. Karanlıkta bile alnında biriken ter tanelerini görebiliyordum.

"Kimliğe bakacaktım." Evet, doğru ya kimlik. İyi bir bahaneydi.

"Bu saatte mi?" Sesinde hala bir ağırlık vardı. Yavaş ve kısık sesle konuşuyordu.

"Bir kâbus gördüm." Evet, Damian'ın içinde olduğu bir rüya kâbustan ilerisi olamazdı. Ayağa kalktı yavaşça.

"Korkunç muydu?" Kafamı olumlu anlamda salladım. Bana doğru yürümeye başladı. İyi görünmüyordu. Onunda üzerindeki tişörtü vücuduna yapışmıştı terden. Saç uçları bile ıslanmış ve alnına yapışmıştı.

"Sana ne oldu?" Yakınlaşmaya devam etti. Konuşmuyordu ve korkutucu görünüyordu. O her zaman kendisine has ürkütücü bir hava taşıyordu ama bu başkaydı. Dibime gelene kadar yakınlaşmaya devam etti. Durmasını beklerken beni hızlı ama can yakmayacak bir şekilde açık kapının yanında ki duvara ittirdi. Tam karşımda durdu, çok yakındı. Bir elini belime koyarken biraz daha yakınlaştı. Artık vücudunu hissediyordum. Ellerimi omuzlarına koydum onu itirmek için.

"Bu yanlış." O yanlıştı, bana yakın olması yanlıştı, biz yanlıştık.

"Hiçbir yanlışım bu kadar doğru olmamıştı." Tüm vücudum buz kesildi. Az önce yanan bedenim sadece birkaç salisede dondu. İrileşen gözlerimle ona baktım. Rüayı sadece ben görmemiştim. O da görmüştü. Bunun tesadüf olmadığını biliyordum.

"R-rüya." Konuşmama izin vermedi. Zaten konuşacak durumda da değildim. İşaret parmağını dudacağımın üzerine koydu. Bacaklarım uyuşmuştu, sadece duvara yaslı olduğum için durabiliyordum ayakta.

"Hayır, kâbus ve çok korkunç." Buları az önce söylediklerimi kast ederek söylemişti.

"Ne gördün?" Dedim zorlukla konuşarak. Yutkundu sertçe. Dudacağında ki eli çenemi buldu ve havaya kaldırdı. Kafasını eğdiğinde yüzlerimiz çok yakınlaşmıştı. Rüya şuan bambaşka bir boyut kazanmıştı. Bu normal bir rüya değildi. Gerçekçi ve ikimizin de gördüğü bir rüyaydı.

Dudakları tıpkı rüyamdaki gibi yakınlaştı. Rüyada beni öpüşü, dokunuşları o kadar gerçekçiydi ki şuan ki yakınlığı yabancı gelmiyordu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Nefesim kesilmişti yakınlığıyla. Bir eli saçlarımı tuttu ve acıtmayacak şekilde geriye doğru çekti. Dudakları bu sefer boynuma yakınlaştı. Onu durdurmam gerekiyordu ama yapamıyordum. Tıpkı rüyamda ki gibi pardon rüyamızdaki gibi.

Dudakları çenemin hemen altında gezindi. Ne öptü ne de başka bir şey yaptı. Sadece durdu orada. Elini saç diplerimde hissediyordum. Acıtmıyordu, orada öylece duruyordu eli. Dudaklarını ayırdı çenemin altından. Biraz daha yukarı çıktı dudakları. Tam dudaklarımın hizasında durdu. Çok yakındı, rüyadaki gibi. Seni istiyorum demişti ve bende onu istiyordum. Ben onu sadece rüyamda değil şimdi de istiyordum. Bu his, duygu neydi bilmiyordum. Çok yabancı hisler tattırmıştı bu adam bana.

Dudakları biraz daha yakınlaştı. Nefesim kesilmişti, sanki üçüncü bir kişi gibi ne yapacağını izliyordum dışarıdan. Sanki

ruhum bedenimden çıkmıştı ve bedenimi artık ben yönetmiyordum.

Dudaklarını dudaklarımda istiyordum ilkelce bir şekilde. Sadece öpmesini değil beni tekrar yaşatmasını istiyordum ve dudakları dudaklarıma değdiği an bunu yapabileceğini biliyordum.

Dudakları aramızda ki olmayan mesafeyi de kapatmak için yakınlaştığı sırada kulağıma dolan kapı sesiyle buz kesildim. Bu Aaron olmalıydı. Aaron.

Yaptığım şeyin iğrençliği bir kez daha çarptı gözüme. O beni seviyordu bense kardeşiyle bütün sınırları zorluyordum. O bunu hak etmiyordu, ben onu hak etmiyordum. İğrençtim.

Nadia dan da beterdim.

Gözümünden akan tek damla yaşla hıçkırmama engel olmak için iki elimle ağzımı sıkıca kapattım. Damian afallamış bir şekilde bakıyordu.

"Neden ağlıyorsun?" Elimi az daha öpeceği dudaklarımın üzerinden çektim. Omuzlarına koydum ve tüm gücümle ittim.

"Bir daha yaklaşma bana. Aklımı kurcalayıp durma.

Aramıza mesafe koyalım diyorsun sonra..." Kollarımı iki yana açtım ve halimizi gösterdim. Sonrası ortadaydı. "Aaron'a bunu yapamam." Dedim gözyaşlarım hızını arttırırken.

"Bende yapmak istemiyorum." Uzaklaştı bir adım. Sonra omuz silkti. "Ama engel de olamıyorum. Bu siktiğimin şeyi büyü mü ne bilmiyorum ama daha önce hiç bu kadar kendimle savaştığımı hatırlamıyorum." Öfkeyle ama kısık sesle konuşmuştu. İlk defa bana karşı hisleri konusunda dürüsttü.

"Biz sadece bağ yüzünden böyleyiz." Ben kendimden emin konuşurken o hiçbir şey söylemedi. Damian'ı tanıyordum, sadece bağ yüzünden durduramıyorduk aramızda ki bu elle tutulabilecek kadar somut olan çekimi.

"Ben Aaron'u seviyorum." Aaron'a sözüm vardı, seni seveceğim demiştim ve sevecektim. Aaron benim için çok farklıydı. O yıllar sonra beni seven tek kişiydi. O yıllar sonra güvendiğim tek kişiydi. Ona en korktuğu şeyle ihanet edecek kadar alçak değildim. Bunu ona yapamazdım. "Bundan sonra uzak duralım."

Hiçbir şey söylemedi ve odadan çıktım. Hızlı ama sessiz adımlarla odama girdim. Aaron'a tekrar ve tekrar ihanet etmiş gibi hissediyordum. Damian yanımdayken güvende hissediyordum, eğleniyordum. Sadece hislerimle bile ihanet ediyordum ona. O mükemmeldi, bunu hak etmiyordu. Onu incitmek istemiyordum. Gözümden akan yaşları silmeden yatağıma girdim. Çarşafı üzerime çektim ve gözyaşlarımı bu sefer yastığıma akıtmaya başladım.

İğrençtim. Aaron'a bunu yapamazdım. Nadia ve Damian'ı öğrendikten sonra nasıl çöktüğünü kendi gözlerimle görmüştüm. Sonra yine güvenmişti, sevmişti. Yanlış kişiye güvenmişti. Ben bile kendime güvenmezken o güvenmişti. İşte bu yüzden Damian'a yaklaşamazdım. Bunu Aaron'a yapamazdım.

Açılan kapıyla anında gözlerimi kapattım. Damian olmayacağını adım kadar iyi biliyordum. Bu Aaron'du. Saat oldukça geçti ve yeni eve gelmişti. Sırf benden uzak durmak için, düşünmek için yapıyordu bunu. Kapının kapandığını duydum, çıktığını düşündüm bir an ama sonra ayak seslerini duydum. Yatağın bir tarafının çöktüğünü hissettim, yatağa oturmuştu.

Saçlarımda elini hissediyordum. Saçlarımı okşuyordu. Sessizce, uyuduğumu düşünerek. Hıçkırarak ağlamamak için tüm irademi kullandım, kendimi zor tuttum.

Dudaklarını alnımda hissettim. Bu çok masumca ve yumuşak bir öpücüktü. Sonra ise yatakta ki baskı kalktı, tekrar ayak sesleri ve bir de kapı sesi duyuldu. İşte bu kadardı, gitmişti. Hıçkırıklarımı daha fazla tutamayarak kafamı yastığa gömdüm. Ben iğrenç bir mahlûkattım. O böyle güzel severken nasıl ona ihanet ederdim?

Ben iğrençtim. Sesimin duyulmaması için biraz daha gömdüm yüzümü yastığa. Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışıyordum. Ben bir zamanlar Aaron'la yattığım yatakta kardeşinin rüyasını görebilecek, arzulayacak kadar iğrençtim. Damian'la aramızdaki şey her neyse bitmeliydi. Yoksa daha ne kadar karşı koyabilecektim bilmiyordum.

42: ÜŞÜMEK

Ben kimdim ya da ben neydim? Bunların cevabını uzun zaman önce aramayı bırakmıştım ama yıllar sonra kendi kendine bulmuştu benliğim cevapları. Ben onlarca yıl önce yaşamış o şansız kızdım, evet şansız. Adaletsiz dünyanın en büyük kurbanıyım ben. İşlenmiş en büyük günahın elçisiydim ben.

İnsanlar ölmüştü, yanmışlardı, acı çekmişlerdi. Eski ben değildim artık. Aynaya baktığımda gördüğüm yüz belki aynıydı ama ruh aynı değildi. Yüz elli yıl her saniye benden bir şey almıştı ve geriye acımasızca bir hiç bırakmıştı. Artık tamamen hiçliktim, geriye hiçbir şey kalmamıştı benden.

O yanan insanlar sadece bedenlerini değil, benim ruhumu da yakmışlardı. Her biriyle yanmış ve her biri için yeniden doğmuştum. Ben bir kere değil bin kere yanmıştım.

Bu yeni ben aptaldı. Eski ben sadece beyniyle düşünürdü ama şimdi sadece kalbim devralmıştı bedenimi. Bu yeni beni sevmemiştim. Belki hissediyordum ama bu yeni ben hiç sadık değildi. Bu yeni ben aptal gibi gözünü her kapattığında onun yüzünü görüyordu, onun koksunu duyuyordu ve onun yanına gitmek için çıldırıyordu. Bu yeni beni ne kadar daha zapt edebilirdim bilmiyorum.

Yatağımdan çıktım hala sersem bir halde. Gece yine hiç uyuyamamıştım. Dün gece yine o, eve gelmemişti. Bir haftadır yüzünü göremiyordum. Onu görmek ve onunla konuşmak istiyordum. Bakışlarını, mavi gözlerini, uzun kirpiklerini, güzel yüzünü ve hatta çatık kaşlarını bile görmek istiyordum. Bu içimdeki şey neydi hiç bilmiyordum ama hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Boşlukta gibiydim, bu sefer hislerle dolu bir boşluk.

Her şey bir kenara iş hayatım oldukça iyi gidiyordu ve Aaron'la aramızı baya düzeltmiştik. Bir haftadır benden kaçmayı bırakmıştı. Beni işe bırakıp alıyordu, beraber yemek yiyorduk ve bazen film izliyorduk. Tıpkı eski günlerdeki gibiydik ama bana hiç yakınlaşmaya çalışmamıştı. Böylesi daha iyiydi. Eğer yakınlaşırsa ne yapacağımı bilmiyordum. Onu geri çevirmezdim ama kabulde edemezdim.

Camı açtım ve derin bir nefes aldım. Bugün hava yine şaşılmayacak derecede yağmurluydu. Islanan toprak kokusunu içime çektim. Huzur veren bir kokuydu, onun kokusu gibi. Hava ların ısınması gerekirdi hatta kaç gün sıcaktı ama bugün dondurucu bir soğuk vardı.

Son kez daha baktım dışarıya pencereden. Yıllarca bu camlardan başka görüş şansım olmamıştı dünyayı ama şimdi özgürdüm. Artık dışarıdaki hava olaylarını izleyip kayıtsız kalmıyordum. Hava durumuna göre giyiniyordum ve evden çıkıyordum. Milyonlarca insanın yaptığı gibi tıpkı, özgürce. Yıllarca bu camlardan dışarı bakmak dışında yaptığım hiçbir şey yoktu. Ben sonsuzluğumu buğulu ve kirli camların ardında geçirmiştım.

Kimse bilmezdi benim kadar özgürlüğün tadını, hissetmenin tadını, nefes almanın tadını. Zaten insanoğlu hep bir şeyler elinden gittiğinde onun önemini fark etmez miydi? Bende öyle fark etmiştim ve bu yüzden kimse bilmezdi özgürlüğün, hissetmenin tadını benim kadar.

Şimdi ise sanki her seferinde son nefesimmiş gibi çekiyordum havayı ciğerlerime, son seferimmiş gibi hissediyordum, son seferimmiş gibi özgürlüğümü kucaklıyordum. Çünkü kimse bunun son olmayacağını garantisini veremezdi.

Yumuşak saçlarımı bir omzumda topladım. Üzerime kalın şeyler giyindim, üşüyordum. Evin içi sıcak olmasına rağmen titrercesine üşüyordum. Her zaman sevdiğim yağmurlu hava bugün o kadar da çekici gelmiyordu. Üzerimdeki kot ceket sarındı. Daha kalın bir ceketim yoktu. Kendime bir şeyler almalıyım, her şeyi Aaron dan bekleyemezdim. Zaten çalışıyordum, ayaklarım üzerinde durabilirdim. Tam odadan çıkacağım sırada yerdeki kartla durdum. Pantolonumdan düşmüş olmalıydı. Eğilip kartı elime aldım. Benim bu dünyadan olduğumu kanıtlayan sahte kimliğe baktım. Damian o konuşmamızdan sonra ortadan kaybolmuştu ama gitmeden önce bunu tam odamın kapısına bırakmıştı. Kimliği aynalı masamın üzerine bıraktım. Geç kalabilirdim. Üşümem geçmek bilmezken biraz daha sarıldım ceketime. Odamdan çıktım hızla ve aşağı indim. Mutfaktan sesler geliyordu. Adımlarımı mutfığa yönlendirdim. Aaron mutfak masasına bir şeyler koyuyordu ve mutfak çok güzel kokuyordu. Kokuyu içime çektim. İştahımı açmıştı bu koku. Aaron kısa kollu beyaz bir tişört giyinmişti. Nasıl üşümediğini merak ettim. "Enfes kokuyor." Sesimle beraber irkilerek bana döndü. Ardından güldü. "Artık hayalet değilsin, kes şunu." Dalga geçerken masayı donatmaya devam etti. Sonra kafasını tekrar kaldırdı. Bana uzunca bir süre baktı. Hemen ardından kaşları çatıldı. "Hasta mısın?" "Bilmiyorum, çok üşüyorum." Masada benim için çektiği sandalyeye oturdum. Ardından o da oturdu. "Güzel

görünüyorlar, zahmet etmeseydin." Beni dinlemeyerek elinin tersini alnıma dokundurdu. Çatık olan kaşları daha da çatıldı. "Buz gibisin, sıcak olman gerekir ateşin varsa." Alnımdaki elini yanağıma indirdi. Endişeyle bakıyordu yüzüme. "Cidden çok soğuksun, hastaneye gidelim." Kafamı iki yana salladım. "Gerek yok Aaron, gerçekten." Kafasını iki yana salladı. "Olmaz öyle şey, solukta gözüküyorsun." Aaron'un hazırladığı masadaki şeyleri yemeye başladım. "Kötü hissetmiyorum ve ilk haftadan işi asmak istemiyorum." O da yemeye başladı beni endişeyle süzmeyi keserek. "İş sağlığından önemli değil ya." "Cidden Aaron o kadar kötü değilim. Kötü olursam sana söylerim ve gideriz." Bakışları tekrar gezindi yüzümde. "Söz mü?" Onun benimle bu kadar ilgilenmesi güzeldi ve bir o kadarda kötü. Onun kardeşiyle olan yakınlığım aklımdan silinmiyordu. Ona ihanet etmiş gibi hissediyordum, defalarca. "Söz." Dedim buruk bir şekilde. Bana gülümseyerek kahvesinden bir yudum aldı. Belki yakın davranıyordu ama eskisi gibi değildi, farkındaydım. Onu incelemeyi keserek önüme döndüm ve kahvaltı yapmaya başladım.

"Teşekkür ederim." Dedim Aaron'a dönerek. Gülümsedi arabasın camına çarpan yağmur tanelerine bakarak. Yeni yağmaya başlamıştı ve şiddetini arttıracak gibi duruyordu.

"Her zaman. Daha kötü olursan akşam direk hastaneye gidiyoruz." Son kez yüzüne baktım. Kumral saçlarını özenle yana doğru yatırmıştı, yüzü yine pürüzsüzdü. Arabadan inmek için elimi uzattım kapıya.

"Freya." Havada kalan elimle ona döndüm. Yutkundu derin bir nefes alarak. Sonra ise kafasını iki yana salladı. Bir şey yapmak ya da söylemek istiyormuş gibiydi. Birden eli havalandı ve tereddütle saçlarına değdi. Gözlerini kapattı ikinci bir yutkunmayla. Yutkunduğunda adem elması belirgin bir şekilde aşağı yukarı hareket etmişti.

"Evet?" Kafasını yine iki yana salladı. Saçımdaki elini yavaşça çekti ve yumruk yaptı.

"Yok bir şey." Dedi gözlerini açarak. Onu zorlamadım. Söyleyeceklerini duymak istediğimden emin değildim.

"Sonra görüşürüz." Diye mırıldandım ve arabadan indim. Üşüyen bedenimle hızla kafeye yürüdüm ıslanmamak için. Kafenin içine girdim ve artık alışkın olduğum kapının üstünde duran antika zil hareket ederek ses çıkarttı. Kafede henüz kimse yoktu. Sadece adını hatırlayamadığım patronumuz vardı ve yanında da mutfakta çalışanlardan biri vardı. Sanırım biraz erken gelmişim. Üzerimde ki ceketi çıkarmadan yanlarına ilerledim.

"Günaydın." Dedim ikisine de gülümserken. Aynı şekilde ikisi de bana karşılık veridi. İnsanlarla konuşmaya fazlasıyla alışmışım. O sırada tekrar kapının üstündeki zil öttü. Tanıdık yüzle gülümsememe engel olmadım. Nope elinde büyük bir şemsiyeyle içeri girmişti. Şemsiyeyi kapatmaya çalışıyordu tüm gücüyle.

Onun bu haline gülmeden edemedim. Şemsiyeyi kapatmaya o kadar odaklanmıştı ki kaygan zemin tabelasını görememişti. Dikkatsiz birkaç adım attı ve ben yetişmeden yere düştü.

Ben onun yanına ilerlerken sinir bozucu bir kahkaha doldu kulaklarıma. Bu Katy'di. Mutfaktan yeni çıkmış film izlemiş gibi Nope'un düşüşünü seyrediyordu. Ona olan sinirli bakışlarımı gizleyemedim. Kafamı tekrar Nope'un tarafına çevirdim. Ağladı ağlayacak gibi duruyordu. Düşmeye değil de onun önünde düşmüş olmaktan dolmuştu gözleri. Katy değişik birisiydi ve bu kesinlikle iyi bir değişiklik değildi. Elimi Nope'e uzattım. Uzun bir süre elime baktı ardından yüzünde minnetle dolu bir ifade oluştu. Sonra uzattığım eli tuttu. Benden destek alarak ayağa kalktı. Onu kaldırdıktan sonra yerdeki şemsiyesini aldım ve pekte zorlanmadan kapattım. Bana bir karış açık ağızla bakıyordu.

"Ciddi misin?" Gülererek kapattığım şemsiyeyi ona uzattım. Birden hiç beklemediğim bir şey yaptı. Benden kısa olan boyuyla sıkıca bana sarıldı. Bende ona aynı şekilde sarılarak karşılık verdim. Bu çok değişikti, ilk defa böyle bir duygu hissediyordum. İlk defa dostluğu hissediyordum. Önceki hayatımda da hiç arkadaşım olmamıştı ve geçirdiğimiz yüz elli yıl boyunca. Şimdi ise kendiliğinden oluvermişti.

"Teşekkür ederim" Dedi geri çekilirken. Patron bize doğru yakınlıştı. Birden tüm soğuk hava yok oldu sanki. Üşümem aniden kesilmişti. Kafede hep böyle oluyordu, ısınıyordum.

"Ben çıkıyorum kızlar, size kolay gelsin." Dedi sevecen bir şekilde gülerken.

"Isıtıcıyı mı açtınız?"

"Zaten hep açıktı." Dedi ve çıktı kafeden.

Nope üzerinde ki ceketini çıkarttı ve arkada çalışanlar için olan odaya yürüdü. Bende peşine takıldım.

"İyi misin?" Yavaşladı sorumla birlikte. Daha da sıcak olmasıyla üzerimdeki ceketini çıkardım.

"Sayende. Bu arada tatlı bir çocuğun arabasından indiğini de gördüm." Aaron da bahsediyordu. "Gerçi o mavi gözlüde çok iyiydi, hem de çok iyi." Dedi gözlerini büyüterek. Çalışan odasına gelince durduk. "O arabasından indiğinde mi arkadaşın?" Dedi imayla. Gerçekten onlar benim neyimdi? Bilmiyordum.

"Onunla tam olarak neyiz bilmiyorum. Arkadaş desen olmaz, ilerisi desen olamaz. Ama onlar kardeş." Gözleri büyüdü.

"İkisini birden mi götürüyorsun?" Bunu dalga geçerek sormuştu ama ben bunu şaka olarak alamamıştım. Rahatsız olduğumu anlamıştı. "Kusura bakma, yine densizliğim." Tam sorun olmadığını söyleyecektim ki Katy yanımıza geldi.

"Freya?" Kafamı ona doğru çevirdim.

"Şu senin geldiğin ilk gün yanında olan adam va-"

Konuşmasına devam edememişti çünkü Nope sert bir sesle kesmişti. Ondan beklenmeyecek kadar sert bir şekilde.

"Yoksa onunla da mı arkadaş olup sonra sevgilisiyle kafenin tuvaletinde düzüşeceksin?" Şaşkınlıkla baktım ikisine. Derin bir geçmişleri vardı. Nope saf bir öfkeyle bakıyordu ona.

Onun yüzünde ise daha önce hiç onda görmediğim bir pişmanlık vardı. Yüzü acıyla kavrulmuştu.

Çok geçmeden Nope'un da gözleri dolmuştu. Katy kafasın yere doğru eğdi.

"Hayır, sadece her gün kafenin karşısında onu izlediğinden haberi var mı diye soracaktım." Kalbim, tam bir haftadır böyle atmamıştı. Nefesim bir haftadır hiç bu kadar hızlanmamıştı. O beni mi seyrediyordu bir haftadır?

"Ne?"

"Sen geldikten çok geçmeden sonra geliyor ve sen gittikten sonra gidiyor. Birkaç gündür dikkatimi çekti. Belki bir tür sapıktır diye düşündüm." Elimde tuttuğum ceketim yere

düşerken ayaklarım hızla kafenin kapısına yürümeye başlamıştı. O burada mıydı? Sadece birkaç adım ilerimde? Bu düşünce beni hiç olmadığım kadar heyecanlandırıyordu.

Kafeden çıktım adımlarımı daha da hızlandırarak. Yağmur hızını çok daha arttırmıştı. Bardaktan boşalırcasına yağıyordu. Gözlerim her yerde o mavi gözlerin sahibini aradı. Bu saatlerde تنها olan sokakta her yere bakıyordum. Olmadığını düşündüğüm sırada birden durdum. Gözlerime mavi pırıltılar takılmıştı. Nefesim tekrar kesilmişti. Tam şuan o da bana bakıyordu. Az önce içeride bile soğuktan donan bedenim şimdi bu yağmurun altında yanıyordu.

Sadece bakıyordu, ne ileri bir adım atıyordu ne de geri. Neden burada olduğunu bilmiyordum burada olması, şahit olduğum her şeyden güzeldi. Tam karşımdaki kaldırımda, yağmurdan sırlıklam olmuş bedeniyle bana bakıyordu.

Ona doğru yürümeye başladım boş yolda. Yağmur şiddetini bir saniye olsun azaltmıyordu. Acelesiz adımlarla tam karşısına gelinceye kadar yürüdüm. Onu bir haftadır görmüyordum, o bana bu kadar yakinken ben onu görmüyordum.

Yağmur taneleri üzerimi tamamen ıslatmıştı ama üşümüyorum. Aksine sıcaktı, çok sıcak. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, mimiksizdi yine. Zorlukla araladım dudaklarımı. Yüzüne hızla düşen yağmur tanelerine baktım.

"Neden?" Sesim güçsüz ve fısıltı gibi çıkmıştı. Yağmur sesi daha da perde olmuştu sesime. Hiçbir şey söylemedi, ifadesizce bakmaya devam etti. Mavi gözleri suskundu, okyanusu durgundu. "Neden?" Yineledim sorumu. Yine cevap gelmedi. "Neden Damian?" Günler sonra adının

dudaklarımdan çıkması bile bende derin bir etki bırakıyordu.

"Cevap ver." Dedim dişlerimin arasından. Elimi üzerinde sırlıslıkla olmuş ceketin yakasına götürdüm. "Neden?" Bu sefer bağırımdım son gücümle.

"Bilmiyorum." Sesi belki de ilk defa bu kadar güçsüzdü.

"Yapma bunu, Aaron'u mutsuz edemem, ona ihanet edemem.

Bana dokunma, yakınlaşma, konuşma, izleme." Bunların hiçbirisini yapmasını istemiyordum ama yapmak zorundaydık.

"Neden Aaron'u mutlu etmek için ben mutsuz olmak zorundayım?" Sözler dudaklarından hızla dökülmüştü ve hemen ardından sıkıca mühürlemişti dudaklarını. Dudakları arasından çıkan sihirli sözler toz olmuş ve tam da kalbime dökülmüştü sanki. Şaşkınlıkla ona bakarken o da söylediklerine şaşkındı. Geriye doğru birkaç adım attı. Sonra ise arkasını döndü.

"Damian!" Dedim sesimi duyurmaya çalışarak. Beni duymazlıktan gelerek yürümeye devam etti yavaşça. Adımları küçüktü. "Damian!" Tekrar bağırdım ama tekrar takmadı. Bu sefer bende yürümeye başladım. Adımları yavaştı, ona yetişmemi istiyordu. "Damian!" Tekrar seslendim ve hemen ardından ıslak elimi ıslanmış siyah ceketinin omzuna koydum. Bu sefer durdu. Yavaşça geri döndü bana doğru.

"Ne istiyorsun?" Sesi aksi çıkmıştı. "Dokunma diyorsun, yakınlaşma diyorsun, izleme diyorsun ve sonra peşimden koşuyorsun. Geri çağırıyorsun. Sen ne istiyorsun Freya?" Ben ne istediğimi bilmiyordum. Aaron'u incitmemek istiyordum ve aynı zamanda Damian'ın yanımda olmasını istiyordum. Benden uzaklaştı tekrar bir adım. "Sen ilk önce ne istediğine karar ver."

'Seni' İçimdeki ses tüm gücüyle haykırmıştı. Kelimeler beynimin duvarlarında yüksekçe yankılanmıştı ama

dudaklarımdan çıkmamıştı. Dudaklarım mühürlenmişti. Çünkü söylersem geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Tekrar arkasını döndü, bu sefer onu daha çabuk tuttum. Parmaklarımı sıkıca koluna dolamaya çalıştım. "Neden günlerdir burada beni izliyorsun?" Arkasını dönmedi. Hiçbir şey söylemedi ve yürüdü öylece. Yine siyahlara bürünmüş kasvetli havaya ayak uyduruyordu. Bense sadece gidişini izliyorum, başka bir şey yapamazdım. O gitmeliydi. Heybetli sırtını izledim hızla yağın yağmurların altında. Az önce kavrulan bedenim şimdi donuyordu. O benden uzaklaştıkça daha da üşüyordum. Az önce yağmurun altında neredeyse terleyecek bedenim şimdi yine titrecesine üşüyordu. Beni ısıtan güneş değildi, oydu.

Yağmur şiddetini kesmezken bitkin bir şekilde kafeye geri girdim. Nope camın önünde durmuş benim az önce durduğum yeri seyrediyordu. Yanına yakınlaştım.

"Hasta olacaksın." Diye mırıldandı. "Bu arada az önce romantik film sahnelerini andırıyordunuz." Tam yanında durdum. Az önceki üzüntülü havası gitmişti.

"Bizi mi izledin?" Dudağını ısırdı ve iki elini önünde suçlu bir çocuk gibi birleştirdi.

"Özür dilerim ama hayatında çok fazla gizem var. Sürekli bir şeyler saklıyor gibisin. Anlatmak istersen dinlemek için buradayım."

"Bence seninde anlatacakların var gibi." Dedim Katy olayını kast ederken.

"Duydun işte." Dedi yine güçsüzleşen sesiyle. Elini koluna koydu. "Üzerini değiştir, benim yedek kıyafetlerim var. Hasta olacaksın." Dedi endişeli bir tınıyla. Sanırım Aaron dan sonra

ilk defa bir anne şefkati görmüştüm. O beni çekiştirirken Damian'la az önce olduğumuz yere baktım. Neden her gün beni seyretmişti? "Neden Aaron'u mutlu etmek için ben mutsuz olmak zorundayım?" demişti ve en önemlisi de neden onu her gün orada olması beni bu kadar mutlu etmişti?

Nope'un bana biraz küçük olan kıyafetlerini giyinmek zorunda kalmıştım. Pantolon akşam beni kaşıntı krizine sokacak cinstendi. Beyaz kazağı desem fazla ufak olmuştu. Düzgün hareket edemiyordum, kolumu kaldırdığım an her yerim açılıyordu ama başka çarem yoktu. Zaten üşüyordum ve kıyafetlerim sıırılsıklamdı.

Öğle saatlerine yaklaştıkça kafe kalabalıklaşıyordu. Uriel'le ve Katy'le birlikte servis yapıyorduk. Uriel sürekli şebeklik yapıp kahkaha atmama neden oluyordu. Katy'e ise o da gıcık oluyordu. Katy'nin her arkasında oluğunda dil çıkarıp yüzünü buruşturuyordu. Nope mutfak kısmındaydı. Katy nerede değilse orada olmaya özen gösteriyordu.

Kafeye yeni giren orta yaşlı ve kır saçlı adamın yanına gittim. Adam telefonla konuşuyordu.

"Ne alırdınız?" Adam telefonla hararetli konuşmasını benim sesimle kesmişti. Kafasını kaldırdı ve yüzüme baktı. Adamın gözleri parladı bir an. Ne olduğuna anlam verememiştim.

"Seni sonra ararım." Dedi ve telefonu alelacele kapattı, yüzüme dikkatlice bakmaya devam ederken. Evet, rahatsız edici olmaya başlamıştı.

"Ne alırdınız?" Diyerek sorumu yineledim.
"Sen manken misin?" Adamın ne demek istediğini anlamamıştım ama bunu büyük bir hevesle sormuştu.
"Hayır. Garsonum." Adam güldü. Göz kenarındaki kırışıklıklar ortaya çıkmıştı.
"Fotomodel?" Foto- ney? Adamın ne dediğini anlamamıştım ve ondan olduğumda düşünmüyordum. Kafamı iki yana salladım. "Emin misin?" Dedi gözlerini kısarken. Neden sadece ne istediğini söylemiyordu ki?
"Eminim." Adam hevesle yerinden doğruldu.
"Tanrım, seni nasıl keşfetmemişler?" Kendi kendine konuşarak güldü yine. "Melek gibisin." Ne diyeceğimi bilemezken adam cebinden bir kart çıkardı. "Hiç manken ya da fotomodel olmayı düşündün mü?" Hayır, hatta ikinci söylediğini hayatımda ilk kez duyduğuma yemin edebilirdim.
"Eğer düşünürsen bu numaradan bana ulaşabilirsin. Adın neydi?"
"Freya." Adam iç çekti.
"Adında senin gibi büyüleyici. Kesinlikle aramanı bekliyorum, en kısa sürede." Tanımadığım adamın uzattığı kartı aldım. Arayacağımı düşünmüyorum sadece nezaketten almıştım. Adam yine gülümsedi. Değişik adamdı.

Akşama geliyordu ve kafe yine yoğundu. Şu son zamanlarda ilk geldiğim günlerden çok daha yoğun olmaya başlamıştı. Yeni dolan bir masaya gittim yine. Bir grup genç vardı. Hepsinin istediklerini yazdım kâğıda hazırlaması için Katy'e

uzattım. Ben siparişlerin gelmesini beklerken Uriel yanıma geldi. Etrafa bakındı kısa bir süre yeni gelen müşteri olmadığından emin olmak için sonra bana döndü.

"İnanamıyorum." Diye mırıldandı.

"Ne oldu?" Etrafını çevresinde gezdirdi.

"Müşteri çekeceğini biliyordum ama bu kadarını tahmin edemezdim." Dedi şaşkın bir şekilde.

"Ne?" Yine ne dediğini anlamamıştım. Güldü bana bakıp.

"Bazı müşteriler sırf senin için geliyor." Neden benim için geliyorlardı ki?

"Neden hem kim geliyor?" Az önce sipariş aldığım grubu işaret etti kafasıyla.

"Sana nasıl baktıklarını görüyor musun? Birkaç gündür sırf senin için geliyorlar." Kafamı onlara doğru çevirdim. O masadaki neredeyse herkes bizim olduğumuz yöne doğru bakıyordu. Gerilmiştim, neden bana bakıyorlardı ki?

İnsanların bakışlarının üzerinde olması rahatsız ediciydi.

Uriel'e yaklaşarak fısıldadım.

"Neden bakıyorlar öyle?" Güldü samimi bir şekilde. Ve aynı benim gibi fısıldadı.

"Çok güzelsin de ondan." Utanarak Katy'nin bıraktığı tepsiyi almak için uzandım. Uriel benden önce davrandı ve tepsiyi aldı. Ardından göz kırptı ve az önceki masaya gitti. Masadaki konuşmaları duyamıyordum ama Uriel'le konuştuklarını görebiliyordum. Servisi Uriel yaptığı için pek memnun olmamışlardı sanırım.

Önüme döndüm tekrar. Katy dalgınca elindeki bardağı kuruluyordu.

"Katy?" Birden sıçrayarak elindeki bardağı yere düşürmüştü. Hemen eğildi bardak parçalarını toplamak için. Ona yardım

etmek için yanına gittim. Bu seferde camı eline batırdığını fark ettim. Kanıyordu ama o toplamaya devam ediyordu. "Katy." Beni duymuyor gibiydi. Elimi omzuna koydum. "Katy?" Kafasını kaldırıp bana baktı. Gözleri dolu dolu olmuştu. "Gel elini temizleyelim." Uriel yanımıza gelirken meraklı bakışları üzerimizde gezindi. Uriel'in gelmesini fırsat bilerek onu omzundan tutarak kaldırdım. Sorgusuz bir şekilde lavaboya yürümeye başladı benimle. Lavaboya girdiğimizde elini yıkaması için suyu açtım. Kan olan elini musluğun altına tuttu. Ve birden hiç beklemediğim bir şey yaparak ağlamaya başladı. Omuzları sarsılarak ağlıyordu. "Pişmanım, çok pişmanım." Dedi ağlaması şiddetlenirken. "Ben iğrenç bir sürtüğüm." Dedi ağlaması devam ederken. Ne yapamam gerektiğini bilmiyordum. "O benim arkadaşımды." Dedi hıçkırarak. "Ağlama." Diyebileceğim tek şey buydu sanırım. "Ağlaman zamanı geri almayacak ya da hatanı telafi etmeyecek." Gerçi hatasının da tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. "Ben iğrencim." Dedi tekrar hıçkırarak. "Onu kaybettim, o mükemmel bir arkadaşı." Bana doğru döndü iç çekişleriyle. "Bunu ona nasıl yapabildim?" İhanet, adı ve bir o kadar da can acıtıcı bir şeydi. Nadia'nın Aaron'a yaptığı gibi ya da benim Aaron'a yaptığım gibi. Sahiden ondan ne farkım kalmıştı ki? Rüyalarımda bile Damian'ı düşünüyordum. Onu özlüyordum ve başka kimsede hissetmediğim şeyler hissediyordum. Bu hislerin ne olduğunu bilmiyordum, ben hislere yabancıydım. Sadece hissettiğim şeyler bile Aaron'a ihanet etmeye yeterdi. Katy derin bir nefes aldı. "Çok pişmanım." Bunu bana söylemiyordu. Kendisine hatırlatıyordu. "Beni affetmeyeceğini biliyorum ama ona karşı koyamadım."

Bunları bana neden anlattığını bilmiyordum ama söyledikleri çok tanıdık geliyordu. Söylediklerinde ben vardım sanki.

"Biliyorum, iğrenç olduğumu düşünüyorsun." Dedi acı gülümsemeyle. İğrenç olduğunu düşünemiyordum çünkü ondan ne fakım vardı bilmiyordum.

Bütün hücrelerim Damian'ı isterken Aaron'un yanında olup Aaron'a ihanet ediyordum. Belki fiziki olarak değil ama ruhumla, duygularımla aldatıyordum Aaron'u. Bu ihanetlerin en kötüsüydü işte. Vücuduna başka bir elin değmesi değil de ruhuna başka bir elin değmesi çok daha büyük bir ihanetti. Fiziki ihanete karşı koyabilirdim ama ruha, işte ona ben bile karşı koyamazdım. Hissetmeye başladığımdan beri derin bir girdaba sürüklenmiştim. Karanlık ve acı doluydu bu girdap. Bana hissetmemiş olmayı dilettiriyordu. Hisler kontrolsüzce tüm vücudumu ele geçiriyordu ve benim tek yaptığım hislerime boyun eğmek oluyordu.

Katy yüzünü yıkadı. Bana baktı ifadesizce. "Seninde kafanı şişirdim." Kafamı iki yana salladım. Onu yargılamıyordum ama bu yaptığını doğru bulduğum anlamına da gelmiyordu. Kim bilir Nope ne kadar acı çekmişti. Kim bilir Aaron benim yüzümden ne kadar acı çekmişti ve belki de çekecekti. O zaman buradaki tek kötü ben oluyordum.

"Elin?" Unuttuğu eline baktı. Yanına yakınlaştım. Batan küçük cam parlıyordu. Elini elime aldım ve dikkatle çıkardım camı.

"Teşekkür ederim." Dedi yorgunca. Başka bir şey söylemeden çıktım yanından.

Sabah Nope onun ne yaptığını söyleyince onun iğrenç biri olduğunu düşünmüştüm ama benim ondan ne fakım vardı ki?

Üşümem bir an olsun geçmiyordu. Çok yorgun hissediyordum. Üzerimdeki battaniyeye sıkıca sarıldım. Aaron yanıma oturarak endişeyle yüzüme baktı.

"Bence hastaneye gitmeliyiz." Koltukta ona doğru döndüm. Evdeki tüm ısıtıcılar açıktı. Şöminenin karşısında olmak bile ısıtmıyordu.

"Ne biçim doktorsun sen?" Dedim dalga geçerek. "Hastaneye ne gerek var, sen varsın ya." Endişeli bakışları hafiflerken güldü. "Film izleyelim mi?" Kafasını benim üşümemden başka bir şeyle oyalamak istiyordum çünkü hastaneye gitmek istemiyordum. Hastanelik bir şeyim yoktu.

Aaron film açmak için ayağa kalktı. Salondaki fazla kullanmadığımız televizyonun yanına gitti. Anlamadığım birkaç şey yaptı ve sonra mutfağa gitti. Kafamı koltuğa yasladım. Çok yorgun ve bitkin hissediyordum.

Aaron beklediğimden daha uzun bir süre sonra bir tepsiyle geri gelmişti. Tepsiyi önümüzdeki masaya koymuştu. Üzeri doluydu. Bardaklarda siyah içecekler vardı ve derin bir tabakta beyaz yuvarlak şeyler vardı.

"Bunlar ne?" Aaron bu soruma karşılık güldü.

"İlk defa böyle bir soruyla karşı karşıya kalıyorum." Siyah sıvıyı işaret etti. Bunu daha önce kafede defalarca servis etmiştim. Kolaydı ama hiç içmemiştim. Damian'la yemek

yediğimiz zamanda yemekten fırsat bulamamıştım içmeye. "Bu kola." Sonra beyaz şeyleri gösterdi. "Bunlarda patlamış mısır." Patlamış mısır dediği şeyin tabağını kucağıma koydu. Televizyon kumandasına bastı ve birden bir film başladı. "Çok güzel film, dikkatli izle." Elini kucağımda ki şeye uzattı ve bir avuç dolusu aldı. Bende onun ardından aldım ve ağzıma attım. Tadı değişikti ama aynı zamanda güzeldi. Sonra kola dediği şeyden içtim. Soğuktu, içki kadar olmasa da boğazımı yakmıştı. Tabi bu tatlıydı. Aaron dikkatlice tepkilerime bakıyordu. Battaniyeyi onunda üstüne attım, soğuktu. Gerçi o üşüyormuş gibi görünmüyordu, kısa kolluyla dolaşıyordu. Kazağımın kollarını avuçlarımın içine aldım ve filmi izlemeye başladım.

Film bittiğinde öylece baka kalmıştım. Değişik ve bir o kadarda akıl karıştırıcı bir filmdi. Sonu ne kötü bitmişti ne iyi. Şizofreni denilen hastalığa sahip olan bir adamın hayatını anlatıyordu ve gördüklerinin hayal olduğu çok sonra ortaya çıkmıştı. Beklenmedik ve bir o kadar da güzeldi. Koltukta ki kafamın Aaron'un omzuna düşmesiyle hızla kaldırdım.

"Çok güzel filmdi." O az önceki hareketime takılmıştı. "Freya." Adımı yumuşak bir tınıda okumuştı adeta. Çok güzel söylemişti ismimi. Ben onu hak etmiyordum. Ona konuşmanın devam etmesi için baktım. Acı ile gözlerini kapattı. "Her şeyin farkındayım." Soğukun etkisiyle titreyen dudaklarımı araladım

ama izin vermedi konuşmama. İşaret parmağını iki dudağımın üstüne getirdi.

"Sadece dinle." Dedi yorgunlukla. "Senin yanında huzurluyum, seninle yaptığım her şeyden büyük bir zevk alıyorum. Seninle olmayı seviyorum, güzel yüzüne bakmayı seviyorum, güzel gözlerine dalmayı seviyorum, seni seviyorum ama..." Konuşmasına devam edemeyerek derin bir nefes aldı. Sesi titriyordu. "Ama her şeyin farkındayım Freya. Ona nasıl baktığının farkındayım, onu gördüğünde nefes alışverişlerinin nasıl hızlandığını farkındayım, gözlerinin sürekli onu aradığının farkındayım, her gece onun odasına gittiğinin farkındayım, her gece uykuda onun adını sayıkladığının farkındayım, onu özlediğinin farkındayım." Sözleri titreyen dudaklarından çıkarak kalbimde derin sarsıntılara sebep oluyordu.

"Aaron." Dedim güçsüzce ama devamında ne diyeceğimi bilemiyordum. O benim bile hiç bilmediğim şeylerin farkındaydı.

"Ne ara ona bu kadar bağlandığını bilmiyorum ama görüyorum Freya. Gurursuz birisi değilim, buna göz yumamam ama sana engel de olmam. Acı çektiğini görüyorum, kendinle savaştığını görüyorum. Benimle sadece arkadaş olmak istediğini biliyorum. Hani bana söz vermiştin ya." Eli ne zaman aktığını bilmediğim gözyaşımı sildi.

"Sözünü bozabilirsin, beni sevmek zorunda değilsin." Bunları duymak benim için ne kadar zorsa onun için söylemesi binlerce kat daha zordu. Sesi de titriyordu. Aslında söylemek istemediği şeyler söylüyordu.

"Onlar sen hissetmeden önceydi. Seni özgür bırakıyorum Freya, sözünü bozuyorum. Beni sevmek zorunda değilsin. Kalbin kimi istiyorsa onu sev." Dedi gözünden bir damla yaş

akarken. Bende onun gözyaşını sildim ama benimkiler daha da akmaya başladı. Aslında istediği bu değildi, beni seviyordu ama sırf canım acımasın diye yapıyordu. Bu hareketleri gözümdeki değerini daha da yükseltiyordu. O gerçekten mükemmel nadide bir adamdı.

Ağlamam şiddetlenirken alnını alnıma yasladı. Bu hissettikten sonra hiç olmayan ilişkimizin sonuydu. Güldü acı bir şekilde. "Eğer bunu yapmaya devam edersen fikrimi değiştiririm." Bende güldüm hıçkırıkları arasında aynı onunki gibi acı bir şekilde. Ellerimi yanaklarına yerleştirdim. O mükemmeldi. Onu üzüyordum, o bu kelimeleri her söylediğinde daha da üzülüyordu. Onun gibi bir meleği üzdüğüm için kendimden nefret ediyordum.

Kafamı boynuna gömdüm ve sıkıca sarıldım ona. O da aynı sıkılıkla karşılık verdi. Onun bu kadar beni düşünmesi beni öldürüyordu. Sırf acı çekmem için kendi acı çekmek istemişti. Tişörtünü avuçlarımda büzüştürerek kafamı biraz daha gömdüm.

Evi ikimizin sesi dışında bir ses doldurdu. Bir kapı sesi ve ardından kulağıma dolan adım sesleri beni heyecanlandırmış, kalp atışlarımı kontrolsüzce hızlandırmıştı. Aaron'dan yavaşça uzaklaştım. İkimizde salonun girişine doğru baktık.

İlk önce adım sesleri yakınlaştı ve sonra hemen ardından heybetli bedeniyle o girdi görüş alanımıza. Günlerden sonra ilk defa gelmişti eve. Sabah ki gidişinden sonra gelmesini beklemiyordum. Gözlerim kısa bir süreliğine gözlerine değdiği an yine hızlanan nefes alış verişlerimi fark etmiştim. Aaron'un hemen yanımda olduğunu hatırlayarak bu ilkel dürtülere engel olmaya çalıştım. O an tüm üşümemin geçtiğini fak ettim. Artık soğuktan titremiyordum, aksine sıcaktı. O buradaydı ve sıcaktı. Beni ısıtan oydu. Onsuz soğuktu.

Bakışları Aaron ve benim aramda uzun maratonlu bir mekik dokudu. O an Aaron'la ne kadar yakın olduğumuzu hatırladım. Kaşları çatıldı ama hemen sonra tekrar düzeldi. Yanımızdan geçip gideceği sırada Aaron konuştu.

"Birden çekip gidiyorsun ve günler sonra geri dönüyorsun. Neden geri geldin?" Damian durdu. Uzaktan bile belli oluyordu gözlerinin derinliği. Aaron'a cevap verecekti ama sadece bana bakıyordu o derin gözleriyle. Ve sonra o bütün vücudumu titretecek o tek kelimeyi söyledi. Belki başkası için anlamsız gelebilirdi ama benim için bir o kadar anlamlıydı. Sadece bir kelimeydi, ruhumu titreten sadece bir kelimeydi. Ve bu kelime dudaklarından çıkarak vücut buldu.

"Üşüdüm."

43: İKİ BEDEN TEK RUH

Üşümek, sadece bir kemeydi. Ne zamandan beri bu kadar anlamlı gelmeye başlamıştı? Onsuz üşümeye başladığımda mı yoksa o beni başka boyutlara götüren dudaklarının arasında çıktığında mı?

Üşümek, sadece basit birkaç harf topluluğuydu ama benim kalbimi bu kadar titretmemeliydi. Sadece 'Üşüdüm.' Demişti. Normal hayatta defalarca kullanılacak bir kelime şimdi neden bu kadar anlamlıydı?

Bugün o gidişi geliyordu aklıma, yağmurun altında benden uzaklaştıkça üşüyen bedenim geliyordu. İlk defa üşümek bu kadar çekilmez olmuştu. Tüm gün üşüyen bedenim şimdi yine yanıyordu. Üzerimdeki battaniyeyi fırlatmak istiyordum.

Aaron anlamsız bir şekilde Damian'a bakıyordu. Anlamamıştı ne demek istediğini ama ben çok iyi anlamıştım hatta yaşamıştım. Evet, kelimeyi yaşamıştım. O da üşüyordu uzakta. Belki de bu yüzden her gün kafenin önünde bekliyordu. Bu düşünceyi kabul etmek istemedim. Sadece öylesine benim için orada olsa ne olurdu sanki?

Damian daha da konuşmadı. O sadece kelime gibi görünen ama alsında kelimeden çok daha derin olan söz üzerine ikimizde de sözcükler tükenmişti. Kelimeler bu büyüyle dolu hayatımda yeniden kifayetsiz kalıyordu.

Arkasını döndü ve çıkmaya başladı merdivenleri. Onunla konuşmak istiyordum, onunla aynı odada olmak bile yeterdi. Bu hissi uzun süre sonra da olsa anlamıştım. Bu his özlemdi. Aaron tekrar bana döndü. Bakışları anlam vermediğim bir şekilde üzerimde gezindi ve sonra üzerinde ki battaniyenin altından çıktı. Ben de sıcaklığını koruyan havaya

dayanamayarak attım üzerimden battaniyeye. Aaron üzerimden attığım battaniyeye baktı.

"Üşümüyor muydun?" Yüz ifadesi tamamen değişmişti. Neden bilmiyordum ama şüpheci bir şekilde bakıyordu. Gözlerini kısmıştı ve gözleri aynı güldüğünde olduğu gibi yok olmuştu neredeyse. Alt dudağını ağzının içine yuvarladı.

"Birden geçti." Kafa salladı sadece. Ardından anlamadığım bir şekilde güldü. Bu kesinlikle keyifli bir gülüş değildi.

"Artık yatalım." Dedi ayağa kalkarken. Eskiden olsak onunla aynı yatakta uyurduk. Beni beklemeden bir adım atmıştı ki tekrar durdu. Yere eğildi ve bedeni yüzünden görmediğim şeye baktı uzunca. Yüzünü göremiyordum.

Bana doğru döndü elinde ne olduğunu yeni fark ettiğim şeyle. Bu karttı. Bugün adamın verdiği karttı. Kartı havaya kaldırdı şaşkınlıkla. "Bu ne?"

"Bilmiyorum, bugün bir adam verdi. Bir şeyler saçmaladı ve ne dedi hiç anlamadım. Foto bilmem ne dedi." Aaron'un tek kaşı havalandı.

"Fotomodellik?" Kafa salladım tekrar önüme dönerken. Öyle bir şeyler demişti adam. "Bu çok ünlü bir markanın kartı." Dedi elindeki kartı sallarken. "Bence bu işi düşünmelisin." Güldü kafasını önüne eğerek. "Hem yakışırda."

"Ne işi ki?" Tekrar yanıma oturdu. Damian geldiğinde yüzünde oluşan rahatsız edici ifade hemen yok olmuştu. Onun bu huyuna bayılıyordum. Uzun süre kızgın kalamıyordum, değişkendi.

"Sadece birkaç poz vereceksin ve her yerde resimlerin olacak. Dergiler, billboardlar ve markanın oluşu her yer." Hevesle anlatmıştı, gözleri parlamıştı. Bu iş iyi bir iş olmalıydı böyle anlattığına göre.

"Billboard ne?" Güldü. Bu sefer ona yakışan bir şekilde gülmüştü. Kafasını koltuğa yasladı. Yine değişik bakıyordu ama bu kötü değildi. Gözleri parlıyordu.

"O kadar masumsun ki, yeni doğmuş bir bebek gibi. Hiçbir şey bilmiyorsun ve bu bende seni koruma hissi uyandırıyor." Ama korumayacaktı, belki korurdu ama sadece arkadaş olarak yapardı bunu.

Daha dakikalar önce benden vazgeçmişti. Belki sadece kelimelerleydi, belki kalben değildi ama söylemişti bir kere. O söylediğini yapacak bir adamdı. Bundan sonra bana eskisi gibi yaklaşacağını düşünmüyordum. Ne olursa olsun yaklaşmazdı. O dürüst ve dediğini yapan bir adamdı. Ona olan hayranlığım sadece dakikalar önce yeniden ikiye katlanmıştı. O sırf beni incitmemek için benden vazgeçmişti. Birden içimi nefesimi kesecek kadar yoğun bir his doldurdu. Bu hissin ilk önce ne olduğunu anlayamadım ama çok geçmeden anlam kazandı. Bu his kıskançlıktı. Neyi neyden kıskandığımı bilmiyordum ama içimi kavuracak şekilde çökmüştü ruhuma. Çok keskindi.

"Bence bu numarayı en kısa zamanda aramalıyız. Kaçırmak istemezsin, bunu isteyende olamayan binlerce kız var." Onun ne dediğini duyuyor ama algılayamıyordum. Belli belirsiz kafa salladım söylediklerine ama ne söylediğini anlayamamıştım. İçim nerden geldiğini bilemediğim yoğun, içimde sis gibi yayılan hisle kaplanmıştı.

"Bu arada profesör bizi tekrar çağırdı, geçen ayıp ettik." Evet, Aaron'a gerçekleri anlatarak mahvettiğim zamandı. O adamda değişik bir şeyler vardı. Gitmek istemiyordum evine falan ama Aaron'u kıramazdım. "Bu hafta bir gün gider miyiz?"

"Gideriz tabi." Aaron gülümsedi.

"Seni sevdi galiba, sürekli seni soruyor. Teşekkür ederim o adam benim için ciddi önemli." Beni sorması beni ürkütmüştü. Nedenise içimden bir ses beni sevdiği için sorduğunu düşünmüyordu.

Uykum yoktu, uyumak istemiyordum. Onun yanında olmak, onunla konuşmak istiyordum. Nedeni ise yoktu. Onun yanına gitmemek için içimde büyük bir mücadele veriyordum. Gitmemeliydim.

İçime giren o garip his bir an olsun gitmemişti. Kıskançlıktı bu ama kıskandığım hiçbir şey yoktu ki.

Yatakta doğruldum. Nope'un pantolonunu giyindiğim için yine kaşınmaya başlamıştı bacaklarım. Çok dardı pantolonunu, bunun olacağı belliydi. Damian'ın bana aldığı merhemi bacaklarıma sürmeye başladım. Bu şey çok iyi geliyordu. Artık bu pantolonlara da alışmam gerekiyordu. Merhemi iyice bacaklarıma yayarken gözüm saate takıldı. Saat gece yarısını yeni geçmişti. Birden kapının açılmasıyla korkuyla sıçradım. Damian'ın şu sert girişlerine alışamamıştım. Düşüncesizin tekiydi ya o sırada üstümü değiştiriyor olsaydım?

Kapıyı kapattı girişine göre yumuşak bir şekilde. Sadece aynı odada olmak bile sol göğsümün olduğu taraflara keskin bir acı bırakıyordu. Az önce sıcak olan oda şimdi ateş gibiydi. Çok

sıcaktı. Kafasını kaldırdı, günler sonra ilk defa aynı odadaydık. Sohbetlerimiz pek sağlıklı olmasa da onunla konuşmayı özlemiştim. Evet, bu özlemdi.

Sabah beni öyle yağmurun altında bırakıp gittikten sonra eve gelmesini beklemiyordum. Yine o gözlerine daldığımda bir şey daha fark etmiştim. Gözlerini bile özlemiştim. Bana doğru birkaç adım attı ve elinde olduğunu yeni fark ettiğim kutuyu bana doğru fırlattı. Kutu tam kucağıma düşmüştü. Ne olduğunu anlamak için kutuya baktım.

"Bu ne?"

"Ne değişik şeysin." Diye aşağılarcasına konuşmuştu. Benimle bu ses tonunda konuşmasından nefret ediyordum. "Aç ve bak." Dedi ardından bu sefer daha yumuşak bir tonda. Elim kutuya gittim ve kutuyu açtım. İçinde aynı Damian ve Aaron'un kullandığı gibi bir telefon vardı.

"Bunu neden verdin?" Bıkkınlıkla yüzüme baktı. Ardından izin almadan yatağıma oturdu.

"Çünkü yirmi birinci yüz yılda çocukların elinde bile bunlarda var. Artık işler dumanla yürümüyor." Uzun kirpikleri güzel gözlerini gölgeliyordu. Güzel yüzü yine hemen karşımdaydı. Beyaz yüzüne yine siyah saçları dökülmüştü. O tezatlığın güzelliğinin en büyük kanıtıydı. Dudaklarında her zamanın aksine bir kıvrılma vardı. Tebessüm gibiydi ama onun kadar yumuşak değildi, her zamanki yüz ifadesi kadar da sertte değildi. O böyleydi işte, tarifi yapılmıyordu. Ne desem onu tanımlayamazdı sanki. Her kelime onun için yetersiz kalır gibiydi.

"Eskiden mektuplar vardı." Alayla kıvrıldı dudakları.

"Bak sen ne kadar gelişmişsiniz siz öyle." Bir şey söylemedim. Hem onu bu kadar görmek isteyip hemen ardından onunla konuşunca bu düşüncem nasıl değişiyordu

bilmiyordum. Değişikti. Burnu havada bir adamdı Damian. Kudretli duruşunun ve güzelliğinin farkındaydı. Herkesi kendi yanında küçük görüyordu. Kibri de vardı tabi.

Telefonu elime aldım. "Bu benim mi?" Kafa salladı.

"Geçen ki gibi kaybolup başıma bela açma diye. Aaron'un da benim de numaram var. Gerçi onunki varken benimkisine gerek yok." Aaron'la aramda bir şeyler olduğunu ve hatta birbirimizi sevdiğimizi düşünüyordu. Belki seviyorduk ama ben o düşündüğü anlamda sevmiyordum. Eğer Aaron'u o anlamda sevebilseydim severdim, hem de deli gibi. Ama Aaron'un da dediği gibi insan kimi seveceğini seçemiyordu işte.

"Neden aldın bana?" Omuz silkti. Verecek cevap bulamayınca omuz silkiyordu. Artık onun hareketlerini tanıyordum.

"Teşekkür ederim ama nasıl kullanılacağını pek bilmiyorum." Yine alayla güldü.

"Onu da mı ben yapayım?" Telefonu geri uzattım ona.

"Boş versene, ihtiyacım yok." Telefonu eline aldı. Yanda bir tuşa bastı.

"Buradan açılıyor." Anlatıyordu, bunu neden yapıyordu bilmiyordum ama benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyordu.

Birkaç şey daha göstermişti ama pek dikkat etmemiştim. Onu izliyordum, konuşurken arlanan dudaklarının, ciddi yüzünü ve büyüleyici ses tonunu. "Anladın mı?" Kafa salladım ama neyi anlattığını bile bilmiyordum. Telefonu tekrar bana uzattı. Elindeki telefonu aldım. İlk defa böyle bir şeyim oluyordu.

Telefonu kısa bir süre inceledim. Güzel görünüyordu dışı, gerçi pek anladığım söylenemezdi.

Kafamı tekrar kaldırdı ona bakmak için. O yoğun bakışlarının hedefindeydim. Değişik bakıyordu, nabzımı değiştirecek türde değişikti.

"Neden kafeye geliyordun?" Cevabını vermekten kaçtığı bir soruydu.

"Neden soruyorsun? Öğrenince ne değişecek?" Yüzü anında katılaşıırken bu artık beni kokutmuyordum. Onun tüm hareketlerine alışmışım.

"Öğrenmem gerek Damian." Çok şey değişecekti. O yine cevapsız kaldı. "Aaron beni özgür bıraktı." Az önce tavana dikilen gözleri hemen geri beni buldu.

"Bu ne demek?"

"Onu seveceğimi düşündüm ama sevemedim. Elimde olsam onu severdim, çok severdim." Şimdi ona neden bunları anlattığımı bilmiyordum ama onunla konuşmak beni rahatlatıyordu.

"Denedin mi?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Ben Aaron'da çok yara açtım Freya. O benim kardeşim ve onu yeterince mahvettim. Onu sadece sen toparlayabilirdin." Damian belki umursamaz, sevgisiz birisi gibi görünüyordu ama değildi. O kardeşini sevmek istiyordu ama buna cesareti yoktu. Yaptıklarından sonra buna yüzü yoktu.

"Ama yapamadım, hissettikten sonra yapamadım." Gözleri yüzümün her hattını zihnine kazımak istercesine derin gezindi yüzümde. Kafasını hafifçe bana doğru eğdi. Ne düşündüğünü tahmin etmek imkânsızdı.

"Çünkü üşüyordum Freya. İlk önce hasta olduğumu düşündüm ama sonra sana yakınlıkça ısınmaya başladığımı fark ettim. Biraz daha eğildi bana doğru. "Mesela şuan sıcak, çok sıcak. O kadar sıcak ki tişörtümü üstümden yırtıp atmak istiyorum. Yanıyorum Freya." Bende yanıyordum. Bir tek bedenimin alev almadığı eksikti. Biz birbirimizin güneşiydik, sadece o ısıtabilirdi beni ve onu da sadece ben. Bu eşitlik sağlıklı bir şekilde hoşuma gitmişti.

"Bu bağ yüzünden mi?" Dedim zayıf bir sesle. O bana bu kadar yakinken sesim daha fazla çıkamazdı zaten.

"Bir bağ nasıl bu kadar güçlü ve..." Elinin tersini yanağıma değdirdi. Teni tenime değdiği an elektrik çarpmış gibi irkilmiştim. Bunun üzerinde yüzünde yamuk bir sırıtış yer aldı. Nefes alışverişleri hızlanan sadece ben değildim. Nasıl nefessiz kaldığını görmek için sadece vücut diline bakmam yeterdi. Onu nadir zamanlarda bir konuda ilgili görüyordum ve bu sadece bana karşı oluyordu. Diğer herkese karşı çelikten setler örmüştü sanki kendisine ama ben bu setlerin içindeydim sanki en başından beri. "Ve bu kadar karşı konulmaz olamaz." Dudakları, onlar çok yakındı.

Tıpkı rüyamda ki gibi, hemen karşımdaydı o mükemmel yumuşaklığıyla. Günlerdir üşüyen bedenim şimdi soğuk suyun altına girip günlerce çıkmak istemiyordu. Çünkü bu ateş anca günler süren soğuk suyun altında geçerdi. Onun dediğı gibi bende üzerimdekilerden kurtulmak istiyordum. Bu sıcaklık beni kavuruyordu, hayır beni kavuran sıcaklık değildi. Beni kavuran oydu.

Bir insan başka bir bedeni nasıl olurda bu kadar çok isteyebilirdi? Bu kadar ihtiyaç duyabilirdi? Cevabını şuan yaşıyordum, bunun üstü olmazdı. Bunun üstüne daha fazla kimse isteyemezdi bir bedeni. Onun bedenine muhtaçtım.

"Freya." Dedi yalvarırcasına. Sesini ilk defa bu kadar güçsüz duyuyordum belki de. "Bana ne yapıyorsun?" Diye devam etti. Elini yüzümde gezindirdi yumuşakça. "Uyuşturucuyu bile bu kadar istediğimi hatırlamıyorum." Her bir kelimesi tonlarca ağırlığındaymış gibi göğüs kafesimin üstüne çöküyordu. Dudakları sadece bir nefes ilerimdeydi ve hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum onu.

Biraz daha yakınlaştı dudakları. Karşı çıkmıyordum, o kadar güçlü değildim. Tüm bedenim ve ruhum devam etmesini istiyorken karşı çıkabilecek kadar güçlü değildim. Yavaşça yakınlaşıyordu, karşı koymamı bekliyordu ama bu sefer olmayacaktı. Bu sefer irademi kullanamayacaktım, bu sefer onun işini kolaylaştırmayacaktım. Her zaman biliyordu geri çekileceğimi ama şimdi bunu yapamazdım. Her bir zerreme kadar onu istiyorken ona karşı koyamazdım.

Sıcak nefesi dudaklarıma değdi ve ardından dudakları tam dudaklarımın önünde durdu. Tamda şuan ikimizin de yanıp tutuştuğu şeyi yapacaktı, beni öpecekti. Tam dudakları dudaklarıma değeceği sırada odada yankılanan sesle ikimizde donduk.

Bu kapı sesiydi, açılan kapı sesi. Odamın kapı sesiydi. Kalp atışlarım bu sefer Damian'ın yakınlığından değil de çok daha başka bir şey yüzünden hızlanmıştı. Tamda şuan yerin dibine girmeyi yeğlerdim. Bizi bu şekilde görmesindenense yok olmayı yeğlerdim. Damian geri çekildi ifadesiz bir şekilde. Pişmanlık yoktu, suçluluk yoktu sadece ifadesiz bomboş bir yüz vardı. Onun ardından kafamı çevirip de Aaron'un yüzüne bakmaya korkuyordum.

Aaron'un yüzünde nasıl bir enkaz yarattığımı görmekten korkuyordum. Utançla baktım ona doğru ve... Gözlerimin yerinden çıkmasını yeğlerdim şu ifadeyi görmek yerine. Şaşkınlık, acı ve aldatılmışlık. Yüz ifadesi tıpkı o gece Damian ve Nadia'yı bastığındaki gibiydi. Acıyla kavruluyordu. Omuzları gibi çökmüş yüz ifadesiyle bakıyordu bana. Kırıklıkla. Hiçbir şey söylemedi ve bir adım geri attı. O an Aaron'un her gece gizlice beni görmeye geldiğini hatırladım. Gizli olduğunu düşünüyordu ama her gece

geldiğinin ve alınma bir öpücük kondurduğunun farkındaydım.

Arkasını döndü ve hızla gözden kayboldu. Yataktan kalktım hızla. Bu suçluluk hissi beni öldürüyordu. Odadan çıktım ve onun odasına doğru seri adımlarla yürümeye başladım. Odasının kapısı sonuna kadar açıktı ve eline ceketini almıştı, gidecekti. Tam odadan çıkacaktı ki ben girdim odaya. Yüzüme bakmadan yanımdan geçmeye çalıştı ama izin vermedim. Kolunu tutabildiğim en sıkı şekilde tuttum. Kolunu çekmek için hamle yaptı ama izin vermedim, daha da sarıldım koluna.

"Aaron." Yalvarırcasına konuştum. Yanağımdan düşen bir damlayı da fak ettim. Yanağımdan kaymış ve koluna düşmüştü. Kafasını çevirdi ve baktı yüzüme. Gözleri kıpkırmızı olmuştu, dolu doluydu gözleri.

"Ne Freya?" Zorlukla fısıldamıştı.

"Özür dilerim." Bakışları öfkeye dönüştü çok geçmeden.

"Sana istediğini sev dedim ama bunu diyeli daha kaç saat oldu, pardon kaç dakika?" Dişlerini birbirine bastırdı. "Onun kollarına koşmak için zaman mı kolluyordun?" Birden tuttuğum kolunu benden kurtardı ve hiç beklemediğim bir şey yaparak itti bedenimi. O kadar sert itmemişti ama sözleriyle iyice güçsüzleşen bedenim yere yığılmıştı.

Söyleyecek bir sözüm yoktu. Haklıydı ve canım acıyordu. Yaptığım iğrençlik canımı acıtıyordu. Hızlanan ağlamamı durdurmaya çalıştım ama sadece daha da arttı. Birden o da çöktü dizlerinin üstüne. Tam karşımda duruyordu. Yüzüne utançla baktım. O da ağlıyordu. Onu ağlatmanın verdiği suçlulukla bir kez daha mahvoldum.

"Buna hakkım yok, sana istediğin kişiyle ol dedim ama gözümün önünde olmaz Freya. Gözümün önünde onunla

olmana dayanamam. Seni hala severken buna dayanamam. Zannettiğin kadar güçlü değilim." Sözleri canımı daha çok acıtmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. O bu kadar mükemmeldi işte. Sarsılan omuzlarıma dokundu. "Özür dilerim." Dedim ağlamalarımı birlikte. Tek söyleyebileceğim söz buydu.

"Özür dilenecek bir şey yapmadın Freya. Benim dengesizliğim. Seni ilk önce ona ittim, senden vazgeçtim ve sonra sizi görünce dayanamadım." Yine kendi gözünde suçlu kendisi olmuştu. "Biz sen hissetmeye başladığında bittik Freya. Şimdi bunu yapamam." Kafamı göğsüne gömdüm. O ne yüce, güzel bir adamdı. Onun temizliğini gördükçe hatalarım, suçluluğumu misli misli artıyordu.

"Özür dilerim." Dedim tekrar ağlarken. Eli saçlarımin arasında gezindi. O ağlamayı bırakmıştı. Beni kendinden uzaklaştırdı ve gözyaşlarımı sildi. Yere düşmüş olduğu ceketini aldı ve geri ayağa kalktı.

"Yarın işe gideceksin, uyu artık." Her bir kelimesi canımı daha da acıtıyordu. Hala beni düşünüyordu. Arkasını döndü ve odadan çıktı. Evden gidiyordu ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. O bu kadar mükemmelken ben onun kardeşini arzulayacak kadar berbattım.

Nadia'dan ne farkım kalmıştı?

Aaron bağırıp çağırırsa, kırsa dökse canım bu kadar acımazdı belki de ama şuan paramparça haldeydim. Her bir kelimesiyle ruhumu yaşadığım yüz elli yıllık esaretten bile daha çok hasara uğratmıştı.

Eğer o gelmezse Damian beni öpecekti. Daha önce onunla yattığım yatağın üstünde kardeşi beni öpecekti. Ben iğrençtim. Yine ağlıyordum, zaten ne zaman uzun süre mutlu olabilmıştim ki. Hayat hatırladığımdan daha zordu.

Saatlerdir gözlerimi diktiğim tavan aydınlanmaya başlamıştı. Tüm gece tek bir şey yapmışım, yatağımda uzanıp sabaha kadar tavanı seyretmişim. Bu acı geçmiyordu, bu utanç bitmek bilmiyordu.

Gözlerimi evin duvarlarında gezindirdim. Son zamanlarda her şey ne kadarda değişmişti. Yüz elli yıllık bir esaretten kurtulmuştum, yüz elli yıldır artık bütünleştiğim evden kurtulmuştum. Ben bu evin tozlu, örümcek ağı duvarları arasında bu evin bir parçası olarak geçirmiştım yüz elli yılımı. Ben bu evin pasla kaplı duvarları arasına sinmişim. Şimdi ise özgürdüm. Deli gibi mutlu olmam gerekiyordu ama olamıyordum. Bir kez daha anlamışım bu dünyada benim mutluluğum için yer olmadığını. Hâlbuki dünya çok büyüktü ne olurdu benim mutluluğuma da yer açsa. İşte bu yüzden dünya bencildi, adaletsizdi. Bu onlarca yılımı geçirdiğim diyardan nefret ediyordum.

Yok, olsam, karanlığa karışsam ve dünyada ben diye bir şey olmasa ne kadar güzel olurdu. Varlığım sadece acıydı. İnsanlar ölmüştü, Aaron incinmişti ve bunların hepsi ben hissetmeye başladığım için olmuştu.

Dünya hissetmeme izin vermişti ama bunun karşısında çok büyük bedeller ödetmişti. Eskiden hissetmediğim zamanlar bu kadar zor değildi, sonuçta hissetmiyordum ama şimdi her

saniye işkence gibiydi. Hisler somut bir hal almış ve boğazımdan sıkmaya başlamışlardı.

Üzerimi giyindim halsizlikle. Daha çok erkendi, güneş yeni doğmuştu ama bu evde biraz daha vakit geçirmek istemiyordum. Aynada kızarmış ve tüm gece hiç uyumadığım için şişen gözlerime baktım. İyi görünmüyordum. Saçlarım birbirine girmişlerdi ama düzeltmek için bir girişimde bulunmadım.

Üzerime ince kot ceketimi alarak çıktım evden. Yolu bilmiyordum ama kesinlikle yürüme mesafesinde olacak kadar yakın değildi. Kaybolma ihtimalimde vardı ve artık bu bile umurumda değildi.

Kaybolsam ne olacaktı ki hem en fazla öldürdüm ve bu dünyadan büyük bir pislik silinmiş olurdu. Kendimi insanların hayatını mahveden zararlı bir parazit gibi hissediyordum. Sadece yıkım getiriyordum.

Evden uzaklaştıkça soğukta artıyordu. Güneşimden uzaklaşıyordum ya da hayır onun için güneş demek doğru olmazdı. O kadar güzel değildi. Ondan olsa olsa yangın olurdu, kışkacına aldığı her şeyi küle çeviren bir yangın.

Kafenin önüne geldiğimde kaç saat geçmişti bilmiyordum ama ayaklarım ağrıyordu. Yolu sürekli karıştırmıştım ve büyük bir mucize eseri bulabilmişim. Tek sorun vardı ki kafe daha

açılmamıştı. Saat hala çok erken olmalıydı. Her zaman kalabalık olan caddede bile tek tük insanlar geçiyordu. Kafenin önündeki kaldırım taşına oturdum yorgunlukla, bu yorgunluk sadece fiziksel değildi. Beynim yorgundu, ruhum yorgundu, yüreğim yorgundu.

Yürüyen insanlara baktım. Onlar gibi olmak için neler vermezdim ki. Normallerdi, nefes almak için acı çekmemişlerdi. Yüz elli yıllarını bir kafeste geçirmemişlerdi. İmrenerek baktım hepsine. Hissettiğimde onlar gibi olacağımı düşünmüştüm ama alakam yoktu. Hislerimde acıdan daha güçlü hiçbir duygu yoktu.

Sadece mutlu olmak istiyordum, bu kadar zor olmamalıydı bu. Yürüyen insanları seyrederken tanıdık bir yüze rastladım. Kolunda çantası ve bakımlı yüzüyle yanıma doğru gelen Katy'di. Tam başımda durdu. Kafamı kaldırarak ona baktı. "Günaydın." Bakışlarını üzerimde gezdirdi. Ardından o da yanımda oturdu. "Neden bu kadar erken geldin?" Sadece o evden kurtulmama gerekiyordu. Cevap alamayınca elini omzuma koydu. O iyi birisi değildi, belki de biraz kendime benzetiyordum onu. İkimizde ihanet etmiştik. O en yakın arkadaşının sevgiliyle ben ise beni seven adamın kardeşiyle.

Gerçekten ne fakımız vardı ki?

"Sorun ne?" Yine sorusuna cevap alamadı ve ayağa kalktı.

"Hadi içeri girelim bari. Anahtar bende." Elini uzattı kalmam için. Bakımlı eline baktım ama tutmadım. Ben yıllarca yere düştüğümde beni kaldıran kimse olmamıştı ve şimdi ihtiyacım yoktu.

Ayağa kalktım yorgunlukla. Bedenim üşüyordu. Beraber kafeye doğru yürüdük. Kafenin anahtarıyla kapıyı açtı. İçeri girer girmez üzerindeki ince ceketini çıkardı. Ben içeri girince kapıyı kapattı. Toparlanırken ters şekilde bırakılmış

sandalyeleri düzeltmeye başladı. Ona yardım etmek için bende düzeltmeye başladım.

"Ben hallederim Freya, sen otur." Dediğine karşı çıkmadım, her an düşecekmiş gibi hissediyordum. Oturdum sandalyelerin birine. İyi değildim.

Dalgınca elimdeki tepsiyi bıraktım. Bugün kafenin pek kalabalık olduğu söylenemezdi. Hava baharın habercisiydi. Yumuşak ve ılık bir hava vardı. Yine üşüyordum ama şuan üşümek çokta umurumda değildi. Aaron'un gidişi, bizi öyle görmesi aklımdan çıkmıyordu.

"Durgunsun sanki bugün?" Dedi Uriel ilgili bir şekilde. Saatlerdir Nope ve Uriel beni güldürmek için çeşitli hallere sokuyorlardı kendilerini ama başarılı olamıyorlardı.

"Kalabileceğim uygun bir ev biliyor musun Uriel?" Uriel kaşlarını çatarak elindeki kâğıdı bıraktı.

"Bulurum bir şeyler ama sorun ne Freya? Anlatabilirsin, dinlerim ve iyi sır tutarım." Benim sırlarımı duysa büyük ihtimalle deli gözüyle bakardı bana. Birden vücudum ısınmaya başlamıştı, o burada mıydı? Bakışlarımı kafenin içinde gezdirdim ama kimse yoktu. Belki de artık onsuzda ısınabiliyordum. Geri Uriel'e döndüm.

"Sadece kalacak bir yere ihtiyacım var." Dün gece olanlardan sonra o eve gidip Aaron'un yüzüne hiçbir şey yokmuş gibi bakamazdım.

"Bende kalabilirsin." Kafamı iki yana salladım. O iyi birisiydi ama ben herkese güvenmeyi yüz elli yıl önce bırakmıştım. Bu

tabularımı yıkan tek kişi Aaron'du ve bir de tım bana güvenme ikazlarına rağmen Damian vardı. "Kız kardeşimle kalıyorum Freya hem rahat edeceksen oda kirası da verebilirsin." Kız kardeşinin olması pekte bir şeyi değiştirmezdi ama eğer kalacak bir ev bulamazsam olabilirdi. Aaron'a bakmaya yüzüm yoktu, onunla aynı evde kalmaya yüzüm yoktu.

"Onun zaten bir evi var." O buradaydı. Hemen arkamdan gr sesiyle konuşmuştu. Yutkunarak kafamı ne eğdim. Kalbim onun sesini duyduğu andan itibaren almış başını gitmişti. Sadece sesiyle bile bunu nasıl başarıyordu bilmiyordum. Dn geceden sonra onunda yüzüne bakamazdım. Dün gece bana çok yakınlaşmıştı, sadece bedenen değildi bu yakınlaşma. Sanki ruhuma da dokunmuştu sıcak nefesiyle.

Uriel bir süre arkama baktı ve ardından elini uzattı Damian'a doğru. Kafamı zorlukla ona çevirdiğimde onunda Uriel'in elini sıktığını gördüm ama bu hiçte dostane bir selamlaşma değildi. Damian, Uriel'in elini koparmak istercesine sert tutmuştu. Gözlerini kırmış ve avına kitlenmiş bir avcı gibi bakıyordu. Ardından bakışlarını bana indirdi. Yanımdaki uzun tabureye oturdu.

"Neden geldin?" Elindeki telefonu birden önüme fırlattı. Bu bana aldığı telefondur.

"Bu şey yanında taşı diye var. Bir daha evde bırakmıyorsun." Emredici bir şekilde konuşmuştu.

"Neden geldin?" Sorumu yineledim. Bu sefer bakışlarımı kaçırmadım gözlerinden. Bu şekilde tepki vermeme beklemiyordu. Yüzü yine ifadesizlik maskesine bürünmüştü. Bu maske istediği an takabildiği onu umursamaz gösteren byl bir maskeydi.

"Aaron gitti." İlk önce ne söylediğini idrak edemedim. Kelimeler beyimde defalarca tekrar etti. O gitmişti, kardeşiyle aramda olan şey yüzünden gitmişti. Aptal gibi hisselerime haki olmadığım için, arzumu dizginleyemediğim için gitmişti. "N-nereye gitti?" Kekeleyerek sorduğum soru dudaklarımdan çıkarken tüm vücudumda titremiştir sözlerim gibi.

"Yurt dışında bir seminer varmış. Bir haftaya geleceğini söyledi." O seminer dediği anlamını bilmediğim şeye gitmeyecekti aslında Aaron. Benim yüzümden gidiyordu, canı acıdığı için gidiyordu. Onu tanıyordum.

Damian'ın bakışları yüzümün her bir karesinde gezindi yavaşça. Dün gece olanlardan sonra, Aaron'a olanlardan sonra hala ona baktığımda nasıl böyle değişik hissedebildiğimi anlayamıyordum. Onun gözlerine baktığımda tüm pişmanlık gidiyordu, tüm acı gidiyordu ve utanmazca daha fazlasını istiyordum. Gözlerimi kapattım sıkıca. Ben iğrençtim. Onu bu kadar istediğimde ucuz bir kadından, Nadia'dan farkım kalmıyordu. Gerçi Nadia bile yanımda masum kamaya başlamıştı.

Aaron'u kaybetmek istemiyordum, o en başından beri yanımdaydı. O bana tüm kalbini, bütün saflığıyla açmıştı. Benimle yüz elli yılın ardından ilgilenen ilk kişiydi o. Ama Damian'dan da uzak durmak istemiyordum. İşte bu yüzden Nadia'dan daha beterdim. O sadece Damian'ı istemiştim ama ben en ucuzca şeyi yaparak ikisini de yanımda istiyordum. Aaron'u sadece yanımda bir arkadaş olarak istiyordum, bunun farkınaydım ama önemi yoktu. O beni seviyordu ve ben onun gibi bir meleği kardeşiyle aldatıyordum.

Suçluluk duygusu yine tüm bedenimi kavururken bir damla düştü yanağımdan. Yine ve yine ağlıyordum. Ağlamaktan nefret etmeye başlamıştım. Yaşlı gözlerimi açtım yorgunlukla.

Eli hemen yanağımın yanındaydı ama dokunmuyordu. Gözyaşımı silmek için uzanmıştı ama silmemişti. "Eve gidelim." Elini yumruk yaptı ve indirdi yavaşça. "O eve gitmek istemiyorum." Dedim yine yorgunca. Damian'ın bakışlarının yanıma gitmesiyle bende baktığı yere baktım. Uriel hala oradaydı ve bizi izliyordu. Bu rahatsız etmişti. Herhangi bir art niyetinin olmadığını biliyordum ama yinede izlenmek rahatsız ediciydi. O da bu durumu analmış olacak ki bana baktı. "Saatin çoktan bitti Freya, iyi görünmüyorsun. Git ve dinlen, hatta yarında gelme." "Ama-" Konuşmamı kesti. "Patronla ben konuşurum. Anlayışlı adamdır, sorun çıkmaz." Minnetle baktım ona. Gerçekten iyi bir insandı. Gözlerim dolmaya devam ederken kafamı eğdim. Gerçekten iyi değildim. "Teşekkür ederim." Dedim titreyen sesimle. Omzumu sıvazladı destek vermek için ve sonrada yanımdan ayrıldı. Kafamı kaldırdım ve Damian'a baktım. Yine o ne düşündüğünü tahmin edemediğim yüz ifadesiyle bakıyordu. Bakışları omzumda dolandı ve ayağa kalktı. "Seninle gelmek istemiyorum Damian." Çok komik bir şey söylemişim gibi güldü ama hemen ardından sinirle baktı yüzüme. "Beni deli etme Freya, ayağına kadar geldim. Ne demek gelmiyorum?" Yine yapıyordu, yine kendini çok üstün görüyordu. "Ben mi dedim gel diye?" Sinirle bir nefes verdi ve kolumdan sertçe tutarak kaldırdı. Kolumu fazla sıkmadan, etraftaki bakışları önemsemeden beni peşinden sürüklemeye başladı. Kafeden çıkarken Nope'un endişeli bakışlarını gördüm ama o

yanıma gelemeden kafeden çıkmıştık. Biraz ileride olan arabasına sürükledi beni. Sürüklemesine gerek yoktu, gidiyordum zaten peşinden. Arabasının kapısını açtı ve kaba bir şekilde içine ittirdi. Sinirli gözüküyordu.

Dün gecedenden sonra hepimizin sinirleri yıpranmıştı.

O da bindi arabaya. Yüzüme bir kez olsun bakmadan arabayı sürmeye başladı. İlk önce yavaş ilerlemişti ama birden araba aşırı derecede hızlanmıştı. Rüzgârdan uçuşan saçlarım yüzüme geliyordu. Arabanın koltuğuna tutundum korkuyla.

"Çok hızlı." Dedim beni duyabileceği bir seste ama takmadı ve hatta daha da hızlandı. Bu şeyin ilk defa bu kadar hızlı gittiğine şahit oluyordum.

Dakikalarca böyle gitmeye devam etmiştik. Boş olan midem bulanmaya başlamıştı. Tüm gün hiçbir şey yememiştim. Ben arabanın hızına korkarak olarak da alıştığım anda araba birden şiddetle durdu. Tüm bedenim öne doğru savrulmuştu. Kızgın bakışlarımı ona çevirdim. O çok rahat duruyordu. Öne doğru bile gitmemişti. Durdurduğu arabadan indi. Bakışlarımı ondan ayırarak geldiğimiz تنها yere baktım.

Kulağıma suyun huzur veren sesi çarpıyordu. Deniz kokusu vardı her yerde. Bende arabadan indim. Arabadan inmemele hiçbir şey söylemeden yürüdü denize doğru. Şehrin renkli ışıklarından, kalabalığın sesinden tamamen uzaktaydık. Tam denizin karşısında durduğunda ona yetişebildim.

"Neden buradayız?"

"Eve gitmek istemediğini söyledin." Yüzüme bakmadan konuşmuştu.

"Ama burada da olmak istemiyorum. Senin yanında olmak istemiyorum." Alayla güldü. Kafasını iki yana salladı.

"İstiyorsun." Kendinden emin bir sesle konuşarak bana döndü.

"İstemiyorum." Dedim inatla.

"İstiyorsun." Dedi yine yüzünde kendinden emin bir ifadeyle. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Bu sefer bedenide bana doğru döndü. Uzun bedenine kafamı kaldırarak bakmak zorundaydım.

"Çünkü biz aynı şeyleri istiyoruz, hissediyoruz. Biz aynıyız Freya." Kafamı iki yana salladım hızla. Ben onun gibi değildim. Ben onun kadar umursamaz değildim. İtirazıma gülerек cevap verdi sadece. "Buları mecaz anlamda söylemedim Freya." Kafasını eğdi bana doğru. "Bazen içime coşkulu bir mutluluk doluyor, gereksiz yere. Bazen de üzüntü doluyor yine boş yere. İlk önce buna anlam vermedim ama şimdi anlıyorum Freya. Bunlar benim hislerim değildi, bunlar senin hislerindi."

O an anladım. Dün geceki o nedensiz hissin nerede geldiğini. O ve ben aynıydık. Farklı iki bedende bir ruh gibiydik. Fiziki yaralarımız aynıydı, rüyalarımız aynıydı, acımız aynıydı, mutluluğumuz aynıydı. Biz iki bedende tek ruhtuk.

"Bunların hepsi bağ yüzünden mi?" Biraz daha yakınlaştı bana.

"Bilmem Freya, sen söyle. Bunlar sadece bir bağ mı?" Değildi. Hiçbir bağ bu kadar kuvvetli olamazdı. Hiçbir bağ bu kadar yakamazdı.

Dün geceden sonra yine bana yakındı, çok yakındı ve ben yine bu yakınlığa karşı koyamıyordum. O gözlerine baktığım an sanki dünyada bizden başka kimse kalmıyordu ve yine gözlerine derince bakmak gibi büyük bir gaflete düşmüştüm. Ondandır bir adım uzaklaştım. Onu ne kadar istiyorsam bundan bir o kadarda çok korkuyordum. Bunun geri dönüşü olmazdı. Bir adım daha attım geriye doğru. Damian alayla sırtarak önüne döndü.

"Güçlü bir iraden varmış." Kısa bir an durakladı. "Ama ne yazık ki ben senin kadar güçlü bir iradeye sahip değilim." Birde bana doğru döndü ve kolun belime sardı insanüstü bir hızla. Tek bir söz etmeme bile izin vermeden, bu sefer çekilmeme izin vermeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ve artık tek bedende tek ruhtuk.

Yeni kapağı nasıl buldunuz?

Bu bölümü [izmitim41](#) adlı tatlı okuruma ve diğer tüm okurlarıma ithaf ediyorum. Ayrıca hikaye kapaklarımla bıkmadan uğraşan canım dostum [edanurbuyukkal](#)'a teşekkür ediyorum

Bir daha ki bölümü en uzun yorum atana ithaf edeceğim, dermişim. Tabi kide öyle bir şey yok ithaf için istemeniz yeterli. Kendinize iyi bakın.

44: ALTIN VURUŞ

Bir filmin son sahnesini yaşıyor gibiydim. Birbirlerine delicesine aşık olan iki insan sonsuza kadar birlikte olacaklardı ama bu ne bir filmdi ne de biz birbirimize delicesine aşık iki insandık.

Bu gerçektir. O gerçektir, dudakları gerçektir, tenime değen teni gerçektir. Biz büyük bir film sahnesini andıran yalancı bir gerçeği yaşıyorduk.

Tamda şuan dünya tamamen yok olmuştu. İnsanlar, arabalar, yüksek binalar ve koca evren. Her şey yok olmuştu. Sadece o ve ben vardık, bir de birbirleriyle anlamsız bir açıklık buluşmuş dudaklarımız. En son hissetmeye bu kadar muhtaç olduğumu hatırlıyordum. Onun dışında hiçbir şey beni bu kadar yok etmemişti. Yok oluyordum kolları arasında, dudaklarının ateşiyle ve benliğinin beni huzura kavuşturan kokusuyla.

Ruhum kavruluyordu. Bedenlerimize büyük bir zincir geçirmiştiler sanki. Ondaki ayrılamıyordum ve ayrılmakta istemiyordum. Bu zincirler her geçen saniye bizi sanki mümkünmüş gibi biraz daha birbirimize itiyordu.

Bedenlerimiz ateş, dudaklarımız lav olmuştu. Yakıyorduk birbirimizi, yok oluyorduk, tüketiyorduk bedenlerimizi ama değerdik. Tam da bu an dünya üzerindeki tüm çilelere değerdik. Yüz elli yıl hapis olmak bile artık ağır gelmiyordu. Eğer o yüz elli yıl geçmese onunla tanışamazdım. Mükemmelliğinden bir yudum içemezdim.

Hiçbir ihanet bu kadar mükemmel olamamıştı.

Yavaşlamıyorduk, durmuyorduk aksine her geçen saniye daha fazla mühürleniyorduk birbirimize. Kontrol ne ondaydı ne de bende. Kontrollerimizi ve vicdanlarımızı bir kutuya koymuş,

kilitlemiş ve kilidini uçurumdan aşağı atmıştık. Geriye sadece ikimizden de tutku kalmıştı. Tükenmek bilmeyen, öldürücü bir duyguydu tutku. Her saniye daha da tehlikeli bir hale gelerek artıyordu bu tutku.

Elleri tüm bedenimdeydi, benliği ruhumda bir kobra gibi kıvrak hareketlerle geziyordu. Ruhumu sarmıştı zehri, ateşi. Bir an olsun ayrılmıyorduk, durmuyorduk. Sanki ikimizde yıllardır istediğimiz şeye kavuşmuş gibiydik. İçim bir çocuk kadar sevinçle dolu, bedenim kendini bilen tecrübeli bir kadın gibiydi.

Bu andan ilerisi olamazdı, daha mucizevî bir an olamazdı. Dışarıdan tek yaptığı şey öpmek gibi görünüyordu ama değildi. Bu çok daha fazlasıydı, bunun bir tanımı yoktu. Bedenim hislerin tüm zenginliklerini yaşıyorken ruhum ihanetin fakirliğini besliyordu.

Bu ihanetti, aldatmaydı. Bu kadar iyi hissettirememeliydi. Pişman olup, onu itmeliydim ama sadece daha fazlasını istemekten ilerisi yapamıyordum, yapmak istemiyordum. Zamanı durdurmak ve bu zaman diliminde kapalı kalmak istiyordum. Zaman dursa ve biz birbirimize mühürlü bir şekilde kalsaydık.

Eli çenemi biraz daha sıktı. Dudakları, dudaklarımı büyük bir ihtirarla kaplamıştı. Gözlerim kapalıydı, görme yetimi hissetmeye bağış etmiştim. Duymak değil, görmek değil sadece hissetmek istiyordum. Tenini, bedenini keşfetmek istiyordum.

Her saniye daha da ateşini artıran bu şeyi hiç bitirmek istemiyordum. Bu öpücük başka hiçbir öpücüğe benzemiyordu. Biz sadece öpüşmemiştik, biz ruhlarımızı birbirine kenetlemiştik.

En sonunda çekildim. Hızla inip kalkan göğsünü hissediyordum, benim aynı şekilde hızlı inen göğsüme çarpıyordu çünkü. Gözlerimi derin bir uykudan uyanmış gibi sersemce açtım. Karanlık geceye rağmen kamaşmıştı gözlerim, gözlerinin derinliğinden. Bakışlarım dudaklarına indi. Kızarmıştı dudakları ve birazda şişmişti. Ne kadar dudaklarımı ona teslim ettiğimi bilmiyordum ama benimde dudaklarım yanıyordu. Dudaklarımız ayrılmıştı, bedenlerimiz değil.

Büyük eli hala çenemi sıkıca kavramış şekilde duruyordu. Diğer elide hala beni kendisine bastırıyordu. Biz az önce ihanet etmiştik, büyük bir günahın iki başrolü olmuştuk. "Freya." Fısıldadı ruhumu kamçılایan bir ses tonuyla. Çenemi kendisine doğru kaldırdı. Ardından eli yumuşakça saçlarımı buldu. "Neden ağlıyorsun?" Elim yanağımdan kaydığını fark etmediğim yaşlara gitti. Neden ağladığımı biliyordum, hislerin yoğunluğundan ve ihanetin acı tadından ağlıyordum.

"Bu çok yanlış." Sesim güçsüz ve bir o kadarda ağlamalı çıkmıştı. Tüm bedenim bunun doğru olduğunu haykırırken ben tam tersini söylüyordum. Çünkü bunu doğru olduğunu kabul edersem eski ben yok olurdu. Masumlüğüm bir daha hiç düzelmek üzere paramparça olurdu.

"Kes şunu Freya." Sesi gür ve öfke dolu bir biçimde yayıldı boş sahilde. "Sende istiyorsun. Bu durumu istiyorsun, beni istiyorsun. Ama sana her dokunuşumun ardından sanki her şeyi ben yapmışım gibi davranıyorsun. Sanki beni öpmeyi hiç istememiş gibi, Aaron'a sanki sadece ben ihanet ediyormuşum gibi davranıyorsun." Kelimeleri canımı yakıyordu. Bana bağırması değil cümlelerinin doğruluğu canımı acıtıyordu. "Eğer kabul edersem benden geriye ne kalır?" Zorlukla gözlerine baktım. Gözlerine bakmak beni ürkütüyordu,

derinliği beni ürkütüyordu. Onun aksine sesim çok güçsüzdü, acizdi.

"Kalmasın Freya. Sen artık yüz elli yıl o eve kısıllı kalmış aciz kız değilsin. O gece şöminenin karşısında, ay ışığının altında seni ilk öptüğümde o eski sen yok oldu zaten. Biz o gece eski seni öldürdük zaten." Ben o gece geçmişimi, Aaron'u öldürüşüm. Ben o gece her şeyi silip ruhumu ve bedenimi karşımda bakışlarıyla yakan adama telsim etmişim.

"Dün gece bizi öyle görmüş olmasına dayanamıyorum, kendimden iğreniyorum. Ama gel gör ki bu lanet şeyi durduramıyorum. Yanlış olduğunu biliyorum, iğrenç ve adice olduğunu biliyorum ama lanet olsun ki durdurulamıyor bu şey." Aaron güzel seven, hak etmediği şeyleri yaşayan çok güzel bir adamdı.

Nadia'nın yaptıklarından iğrenmişim, kızmışım o kadına ama şimdi beklide daha beterini yapıyordum. Aaron güvenmeyi bıraktığı zaman yine büyük bir hata yaparak bana güvenmişti. Beni sevmiştı ve benim ona verdiğim en güzel karşılıksa kardeşine tutulmaktı.

En beteri de bunu durduramamaktı. Eğer azıcık bile bunu durdurabilecek gücüm olsa hiç düşünmez keserdim bu aramızda ki şeyi ama olmuyordu işte. Damian'a isteyerek bağlanmamışım ki isteyerek uzaklaşabileyim.

"Kardeşime ikinci kez ihanet etmek çok mu hoşuma gidiyor zannediyorsun? İlki aptallıktı ama bu bambaşka bir şey Freya." Kolu gevşedi belimi bırakmak adına. Damian daha öncede aynı şeyi yapmıştı. Bu kardeşine ilk ihanet edişini değildi. "Nadia'dan sonra kendimden tiksindim. Aynalara bile bakamaz oldum ama şimdi bu hiçte tiksindirmiyor Freya. Sadece daha da ilerisini istiyorum." Bende istiyordum. Bu çok

tehlikeliydi. Nadia'dan sonra kendinden tiksindiğini söylemesi hiçbir şeyi değıştirmiyordu.

"Bende senden sonra kendimden tiksinemeye başladım."

Kelimeler dudaklarım arasında acımasızca dökölürken ruhum bambaşka bir şey söylüyordu. O da benim içim bambaşkaydı. Kalp atışlarımı hızlandırıyordu, ruhumu okşuyor ve kalbimi gıdıklıyordu. O benim en derinlerime ulaşabilen adamdı.

Ve tamda bu saniye hissiz dediğim adam paramparça oldu. O genellikle hiçbir ifade olmayan yüzünde şimdi ad

veremediğim bin bir çeşit duygu şöleni vardı. Onlara ya anlam veremiyordum ya da anlam vermekten korkuyordum. İlk önce saçlarım arasındaki eli düştü ve ardından belimi saran kolu.

Yutkundu sertçe. Hiçbir şey söylemedi, söyleyemedi. Bir adım uzaklaştı benden. Tüm vücudum sanki ondan kilometrelerce uzakmış gibi üşümüştü.

Arkasını döndü ve arabasına bindi hızla. Arabanın motorunu çalıştırdı ama hareket ettirmedi, beni bekliyordu. Kafamı yere doğru eğdim. Sadece bir cümlele yıkılacak adam değildi Damian. Hatta bazen insanları sinirlenmeyecek kadar küçük görüyordu ama az önce sadece bir cümlele tüm ifadesi değışmişti.

Arabaya bindim yavaşça ve geldiğimiz gibi yüksek hızla uzaklaştık, o büyölü yerden.

Söyledikleri, söylediklerim ve o sadece hatırladığımda bile kalbimi durduran öpüşmemiz. Aklımdan çıkmıyordu bir türlü. Gözlerimi her kapatışında yumuşak dudaklarının tadı geliyordu. Görüntüsünün aksine yumuşacıktı dudakları. İşaret parmağım dudaklarım üstünde gezindi. Sanki tekrar ve tekrar öpüyor gibiydi, aklımdan gitmiyordu. Üzerimdeki gecelikle ayağa kalktım. Olmuyordu, uyuyamıyordum. Saat geç değildi ama yorgundum. Dün gece olanlar ve bugün ki Damian'ın öpüşü beni sadece yormamış, parçalara ayırmıştı. Vücudumu ve ruhumu bir cam gibi kırmıştı. Paramparça haldeydim.

Bunun nedeni giden Aaron mu yoksa dudaklarına tutulu kaldığım Damian mıydı kestiremiyordum. Ve yine ne kadar adı olduğumu anladım. Hala Aaron'u düşünüyordum, onun için üzülüyordum ve hatta onun için kendimden nefret ediyordum ama bunlar olurken bir an olsun Damian'dan uzaklaşmayı istemiyordum. Kendimden öğreniyordum, Damian'dan öğreniyordum ama aramızdaki bu bağdan öğrenemiyordum. Çünkü bu bağın benim yaşam damarım olduğunu biliyordum.

Bağ olmazsa bende olmazdım. Damian olmasa bende olamazdım. O olmasa hala bu dört duvarın arasında ölümsüz bedenimle her gün ölmeye devam ederdim. Benim ölümüm soyuttu. Ben yüz elli yılın her günü ölmüştüm. Beni kurtaran ise o mavi pırıltılar olmuştu.

Şimdi bana yakındı, sadece birkaç oda ilerideydi ama neden bu kadar üşüyordum?

Sinirliydim, hem de çok ama neye sinirli olduğumu bilmiyordum. Sonra bu hissin bana ait olmadığını kavradım, bu sinir ona aitti.

Onun yanında olmak istiyordum, kokusunun arasında kaybolmak istiyordum. Ona söylediklerimden sonra belki beni kovardı ama yinede istiyordum. Ve ben şu son zamanlarda isteklerime hep boyun eğmiş olmuştum.

Üzerimdeki ince gecelikle çıktım odamdan. Tereddütle ilerledim odasına. Neden gittiğimi bilmiyordum, sadece orada olmam gerektiğini biliyordum.

Kapısını elimle çaldım ama her zamanki gibi ses gelmedi. Kapının kolunu indirdim ve kapı açıldı. Yavaşça aralanan kapıdan bakışlarımı odada gezindirdim çekingence. Yoktu odada.

Evden çıktığını duymamıştım. Odanın içine doğru ilerledim ve duyduğum su sesiyle durdum. Arkama döndüm ve dönememiş olmayı dilerdim.

Damian banyosunun iki kapısını sonuna kadar açmıştı. Büyük küvetinin içinde, elinde bir içki şişesiyle uzanmıştı. Sadece ıslanmış saçlarını görebiliyordum. Ve sonuna kadar açtığın yeni fark ettim şarkının sözlerine dikkat kesildim.

Sadece ben bizzat kendim,

Ölene kadar yalnızım.

Bir el tutmaya ihtiyacım yok.

Gece soğuk olunca bile

Ruhumda ateş var.

Cümleler hiçe yabancı gelmiyordu. Tamda kendisini anlatan bir şarkı açmıştı. Ruhu ateşti, bedeni ateşti, nefesi ateşti. O ateşin ta kendisiydi.

Şuan buradan gitmem gerekiyordu ama gidemiyordum. Onu izlemek mükemmel bir ressamın kusursuz bir eserini

incelemeye almak gibiydi. Ressam her darbesinde başka bir anlam katmıştı, her darbesinde başka bir şey anlatmıştı. Ona 'Senden sonra kendimden tiksinemeye başladım.' Demiştim ve şimdi ikiyeüzlü gibi burada onu izliyordum. Yaptıklarım ve söylediklerim uymuyordu çünkü söylediklerim sadece bir anlığına da olsa mantıklı düşünüyor ve olması gerekeni yapıyordu ama hareketlerim öyle değildi. Hareketlerim mantığın yakınından geçmiyordu. Bugün söylediklerimden sonra büyük ihtimalle yüzümü görmek bile istemeyecekti. Odadan çıkmak namına bir adım attım geriye doğru.

"Freya." Adımı duymamla sıçradım yerimden. Arkası hala dönüktü. Kafamı biraz daha kaldırdım ve aynadan beni gördüğünü anladım. Gözlerimiz kesişti aynada. Vücudu köpüklerle kaplıydı. Elindeki içki bardağını yanına bıraktı. "Özür dilerim, banyoda olduğunu bilmiyordum." Çıkmak için arkamı döndüm bu sefer.

"Freya." Yine seslenmişti adımı o aklımdan çıkaramadığım dudaklarıyla. Durdum ama ona dönmedim. "Buraya gel."

"N-ne?" Konuşmayı unutmuştum, boğazım kurumuştı.

"Gel." Dedi tek bir kelimeyle. Emredici bir tınıyla. Ona doğru döndüm. Hala kafasını bana doğru çevirmemişti ama aynadan bakıyordu dikkatlice.

"A-ama sen duş alıyorsun?" Sorumu duymazlıktan geldi.

"Gel Freya." Adımın dudaklarından dökülmesi hala bende, bedenimde değışik etkiler yaratıyordu. Terleyen avuç içimi geceliğimin ince kumaşına sürdüm ona doğru ilerlerken. Çıplak ayaklarımla banyosuna girdim ve tam başında durdum. Üzeri köpükle dolu olsa da ona bakmamaya özen gösterdim.

"Bana bak." Neden bilmiyordum ama dediği her şeyi harfi harfîne yapıyordum. Ona baktım, mavi gözlerine baktım. Bu kadar güzel olmamalıydı.

"Yakınlaş." Ona doğru birkaç adım daha attım. Şuan tam başucundaydım. "Şimdi, neden geldiğini söyle." Sanki oyun oynuyordu. Beni bir kuklaymışım gibi yönlendirmesi canımı sıkmişti.

"Konuşmak için geldim. O deniz kenarında söylemek tek istediğim şey o değildi. Seni kırdıysam özür dilerim." İlk önce ciddi bir şekilde baktı yüzüme ama ardından sanki dünyanın en komik şeyini söylemişim gibi koca bir kahkaha yükseldi. Onu kahkaha atarken görmeyi seviyordum ama bu sadece sinirimi bozmuştu. "Boş versene." Sinirle tısladım. Sürekli her şeyi dalgaya alıyordu. Arkamı döndüm ve hızla bir adım attım gitmek için. Hızla bir adım daha atacaktım ki eli sertçe bileğimi buldu.

Bileğimi çekmeye çalıştım ama çok sıkı tutuyordu. Ve birden sertçe kendisine çekti. Tüm dengemi kaybederek suyun içine düşmüştüm. Şok içindeydim, sadece suyun içinde olduğum için değildi bu şok, aynı zamanda onun kucağında olduğum içindi.

"Ne yapıyorsun?" Diye bağırdım kendimi tutamayarak. Tüm vücudum sırlıslık olmuştü ve en önemlisi onun çıplak tenini ıslanan ince geceliğimin hemen altında hissediyordum. Ilık suyun içinde bile kavruluyordu bedeni.

"Buraya konuşmak için gelmedin Freya. Yine sınırlarımı zorlayıp, sana yakınlaşmamı sağlayıp, ardından beni itip 'Bu yanlış' Demek için geldin." Kelimeleri keskindi. Tam kulağımın arkasına değen sıcak nefesini hissediyordum. Kısık bir sesle okumuştü adeta kelimeleri. Doğruydu, tam olarak yaptığım şey buydu.

"Damian." Kısık ses tonumla beraber elimi küvetin yanına koydum çıkmak için ama izin vermedi. Belimden sıkıca tuttu. İçkiliydi yine. Tam sarhoş değildi ama ayıkta değildi.

"Evet Freya, bu yanlış ama biz ikimizde bunun yanlış olduğunu bilerek istiyoruz birbirimizi." Birbirimizi istiyorduk. Beni istediğini bu kadar açık bir şekilde dile getirmesi küçük çaplı bir kalp sarsıntısı yaratmıştı. Şarkının devam eden melodisi kalp atışlarıma eşlik ediyordu. Birden eli geceliğimin eteğini buldu. Gerildim bu hareketiyle. Eli bacağıma değmişti utanmazca.

"N-ne yapıyorsun?" Eteğimi tek eliyle belime kadar çekti ve beni biraz öne itti. Geceliği hiçte zorlanmadan çıkarmıştı üzerimden. Engel olamıyordum, bedenim onu durduramıyordu. Şimdi çıplak sırtım, çıplak göğsüne değiyordu. Nefes alamıyordum.

Damian az önce kendi dudakları arasında olan içki bardağını benim dudaklarımın izahına getirdi.

"Bu sefer durmayacağım Freya, durmayacağız. Kendi ayaklarınla geldin bana, durmayacağım." Bardağı dudaklarıma yasladı içmem için. İlk önce içmemek için kafamı çevirdim ama sonra saçlarımı okşadı ve kulağıma fısıldadı.

"İç Freya." İçtim, o içkiyi dudaklarımda tutmaya devam edene kadar içtim hem de. Sonra çekti içkiyi ve yine eski yerine koydu.

"Peki Aaron, ona ne olacak? Bunu ona nasıl yaparız?" Şuan yarı çıplak bir şekilde kolları arasındaydım ama bu kötü hissettirmiyordu. Sanki hep olduğum bir yermiş gibiydi.

"Bazen kendi mutluluğun için insanları incitmen gerekir." Kafamı iki yana salladım hiddetle.

"Ben kendi mutluluğum için bir insanı incitemem. Ben sen değilim Damian."

"Ama bunu çoktan, defalarca yaptın Freya. O insanlar senin mutluluğun için yandı." Zayıf noktamı biliyordu ve bunu bana karşı kullanmaktan çekinmiyordu. Sözlerinin aksine eli saçlarımda yumuşakça geziniyordu.

Az önce çalan tutkulu şarkı bitti. Yerine sözleri beni bozguna uğratan, tamamen bizi anlatan şarkı çalmaya başladı.

Bu şarapta ne var?

Uzaklaşmak için daha fazla içiyorum

Bir yabancınn gözlerinden

Benim düşüncelerimi yansıttıklarını düşünüyorum

Duyduğum şarkı sözleriyle bakışlarım az önce dudaklarımda olan içki bardağına kaydı. Damian bunu fak etti ve az önce bana içirdiği bardağı kendi dudakları arasına aldı ve bir dikişte bitirdi.

Bu havada ne var?

Her yerde tüylü tozlar var gibi hissediyorum

Ve nefes alırken

Onun tenindeki erkeksi kokuyu kokluyorum.

Tam da bu an onun mest eden, asla unutulmayacak kokusunu içime çekiyordum. Islak vücudundan yayılan o eşsiz koku ciğerlerimdeydi.

Senin rahatlığını okşuyorum

Tenin kadife gibi yumuşaklığında kayboluyordum.

Tanınmadık bir huzursuzluğu tetikliyor

Şu an onun kollarında olmak yanıştı, içim büyük bir karmaşa halindeydi. Hem onun bu kadar yakın olmasının suçluluğunu yaşıyordum hem de onun bu kadar yakın olmasındaki büyüleyici havada boğuluyordum.

Sen ve ben bizdik

Ve bu an bu şarkının bizi anlattığını sorgulamadım. Damian ve ben aynı kişi gibiydik. Acılarımız, hislerimiz ve

düşüncelerimiz birdi. O ve ben artık gözden gelinmeyecek bir şekilde bizdik.

Kendi benliğimi kaybetmiş hissediyorum.

Kaybetmiştik, artık eski biz yoktu. Beni öptüğünde eski benim öldüğünü söylemişti ama o gece kendisinin de öldüğünün farkında değildi. O da artık eskisi gibi değildi. İkimizde benliğimizi kaybetmiş ve birbirimizin varlıklarına sığınmıştık. Şarkının sözleri bedenimi mest etmeye devam ederken Damian çenesini saçlarıma yaslamıştı. Onunla burada suyun içinde olmak, kokusuyla dolmak ve teninin sıcaklığını hissetmek tarifsizdi. Yanlış bir şey bu kadar mükemmel hissettirmemeliydi.

"Freya." İsmim yine o mükemmel sesinden dökülürken bu sesleniş saatlerce sıkılmadan dinleyebileceğimi fark ettim.

Beni iyice kendisine yasladı.

"Damian, şuan Aaron'a ihanet ediyoruz. Ağlamalıyım, iğrenç hissetmeliyim ama sadece buna devam etmek istiyorum. Bu an bittiğinde, işte tam bu an bittiğinde kendimden tiksiniyorum." Derince bir nefes aldığı anda tüm bedenim onun bedenini etkisiyle hareketlenmişti.

"O zaman bizde bu anı hiç bitirmeyiz." Konuşurken dudakları saçlarıma değmişti ve saçlarımda sıcak nefesinden nasibini almıştı.

Mümkün olsaydı dediği, bu an hiç bitmeseydi. Ama bitecekti ve ben kendimden tiksinnmeye devam edecektim. Zaman hızlı bir kavramdı, en azından hissetmeye başladığımdan beri öyleydi.

Öylece suyun altında durduk dakikalarca. Ne hareket ettik ne de konuştuk. Sadece bedenlerimiz sessizliğin tadını çıkardı. Bu çok huzurluydu. İçinde olduğumuz su soğumuştı iyice ama üşümüyordum. O beni ısıtıyordu.

İstemesem de doğruldum yerimden. "Hasta olacağız."

İfadesini göremiyordum ama çıplak sırtımda gezinen bakışlarını hissedebiliyordum. Birden eli sırtıma değdi.

İrkildim elini hissetmemle. Elini bel boşluğumda gezdirdi ve ardından sırtıma çıkardı. Kafamı ona doğru çevirdim. Ona bakan yüzümde gezindi gözleri yavaşça. İstese şuan beni öpebilirdi, karşı koyamayacağımı ikimizde biliyorduk. İkimizde gardımızı indirmiştik. Bu aramızdaki bağı tüm açıklığıyla kabul etmiştik.

Beni öpmesini istiyordum, dokumasını ve nefesini hissetmek istiyordum. Ne kadar yanlış olduğunu bile bile istiyordum bunları. Öyle bir istekti ki bu hiçbir şey engel olamıyordu. İçimde büyük bir şehvet vardı, tüm gece dudaklarının arasında kaybolmak istiyordum. Bu şehvet sadece bana ait değildi, bu şehvet ikimizin karanlık tutkularının tehlikeli bir şekilde buluşmasıydı. Bedenim hem kendi hislerimi hem de onun hislerini kaldıramayacak kadar güçsüzdü. Her an hislere yenik düşebilirim demek oluyordu bu.

Her saniye öpmek istediğim dudaklarından ayırdım gözlerimi ve her zamanki gibi yerlerinde olan kirli sakallarına baktım.

Ona çok yakışıyordu. Bir elim yanağımı bulurken gözlerimi kapattım. Tehlikeli hareketler yapıyordum. Gözlerim kapalı yüzünü keşfederken ellerim dudaklarına dokundu. Bana engel olmuyordu. Tepkisini görmek için gözlerimi açtım.

Mavi gözlerini kısmıştı ve gözleri koyulaşmıştı. Benim gibi hızla nefes alıp veriyordu. Buna biraz daha deva etmek tehlikeli olabilirdi, çok tehlikeli. Elimi çektim zorlukla yüzünden. Artık çıkmam gerekiyordu, yoksa ikimizde kendimizi kaybedebilirdik. Ona arkamı döndüm yine. "Çıkıyorum ben." Güçsüz bir ses tonuyla konuşmuştum. Hemen arkamda beni delip geçen bakışlarını görmezden gelerek ayağa kalktım. Onun karşısında yarı çıplak durmak bacaklarımın titremesine yol açıyordu. Hemen küvetin yanında asılı havluyu vücuduma sardım. Onun havlusuydu, o kokuyordu. Ama bu sefer bu koku yabancı gelmemişti. Ben az önce onun kokusuyla sarmalanmışım. Küvetin içinden çıktım. Yerde duran geceliğime baktım yutkunarak. Utanıyordum onunla bu vaziyette olmaktan.

Biz bu gece çok yanlış şeyler yapmıştık. Islak saç uçlarımdan damlalar yere dökülüyordu.

"Saçını kurula, odamı mahvedeceksin." Derken hemen karşımda duran dolabı işaret etmişti. Sanki az önce o kadar yakınlaşan biz değilmişiz gibi konuşmuştu. Sanki beraber aynı suyun içinde birbirimizle boğulmamışız gibi.

İşaret ettiği çekmeceyi açtım ama burada havlu yoktu. Burada haplar ve küçük şeffaf poşetlerin içinde duran beyaz tozlar vardı. Bunlar uyuşturucuydu, bıraktığını söylemişti. Bir de şırınga vardı çekmecenin içinde. Çekmecenin içi o iğrenç beyaz şeylerle doluydu. Kendini öldürüyordu. Şırıngayı elime aldım ve ona döndüm. Birden tüm yüz ifadesi değişti. Bunları görmemden rahatsız olmuştu ama bir şey vardı ki ben daha çok rahatsız olmuşum.

"B- bu ne?" Derin bir nefes aldı ve az önceki rahatsız ifadesi yok oldu. Yine ifadesiz maskesine bürünmüştü ve sinirlerimi bozacak kadar rahat şekilde cevap verdi.

"O benim altın vuruşum."

*Güzel yorumlarınızdan mest olan yazarınız burada!
Biraz durgun bir bölümdü aynı zamanda da Damian ve
Freya'nın dolu olduğu bir bölümdü. Spoiler vererek şunu
söylemek istiyorum ki bu bölümleri mumla arayacaksınız,
tadını çıkarın derim.*

Bu bölümü kızılım [xsinyorax](#) ve diğer tüm okuyucularıma
ithaf ediyorum.

*Kendinize iyi bakın ve bunu yaparken de benden o güzel
yorumlarınızı esirgemeyin.*

45: İHANETİN İZLERİ

Bazı şeylerin anlamını bilmezdik ama ilk duyduğumuzda bile ne olduğunu bilmeden o kelimedenden ürkerdik, kötü bir şey olduğunu anlardık. Şuan o anı yaşıyordum. Anlamını bilmiyordum söylediği kelimelerin ama kötü bir şeydi, hissediyordum. Hatta kalbimi sıkıştıracak kadar kötüydü. Anlamını bilmiyordum ama o ifadesiz maskesine bürünmesi bile bu elimdeki şeyin kötü olduğunu hissettiriyordu. "O ne demek Damian?" Sessiz kaldı. Karşısına baktı boşça. Bu hareketleri daha da korkmama neden oluyordu.

"O elindekini bırak ve odana git Freya." Kelimeleri ve ses tonu sinir bozacak kadar soğuktu.

"Sana bir soru sordum Damian. Beni sürekli geçiştirmenden bıktım." Yine sinir bozacak bir şekilde güldü. Bu keyifli bir gülüş değildi.

"Kimse seni zorla burada tutmuyor Freya." Bunun anlamı işine gelmiyorsa defol git demekti. Az önce yaşadıklarımızdan sonra bunu yapması berbat hissettiriyordu. Sanki o anlar onun için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi davranıyordu. Belki de gerçekten etmiyordu. Belki de benimle bir oyuncak gibi oynuyordu. Belki de Nadia'ya da aynısını yapmıştı, onu kendisine böyle bağlamıştı. Elimdeki şırıngayı aldığım çekmecenin içine fırlattım. Yüzüne bir kez olsun bakmadan çıktım, daha az önce ikimizin de uyduğu banyodan.

Sadece dakikalar önce onun kucagındaydım, nefesini hissedecek kadar yakındım ve huzurluydum. Tek bir

hareketiyle mutlu yapabiliyordu beni, tıpkı tek bir kelimesiyle paramparça yapabildiği gibi.

İşte bu yüzden yasaktı o bana. Onunla hiçbir duygu normal olamıyordu, her şey uçlardaydı. Öfke güçlüydü, avı güçlüydü, tutku güçlüydü.

Odama girdim titreyen bedenimle. Vücudumun sadece soğuktan titremediğini biliyordum. Damian yine yapacağını yapmıştı, yine mahvetmişti beni. Üzerimdeki havlusunu fırlattım üstümden. Kokusunu içime çekmek sakınlaşmeme neden oluyordu ve ben sakın olmak istemiyordum.

Odaman ışığını açtım bitkince ve giysi dolabıma yürümeye başladım. Garip hissediyordum ve bu gariplik sadece Damian'ın söyledikleri yüzünden değildi.

Tam dolabıma ulaşacağım sırada bir şey oldu. Tüm korku ateşimi fitilleyecek bir şey. Arkamda bir şey vardı. Ses yoktu, hareketlilik yoktu ama hissediyordum. Arkamda bir şey vardı. Korku tüm bedenimi sadece saniyeler içinde ölümcül bir hastalık gibi zehirle sarmalamıştı. Titriyordum, bu sefer heyecandan ya da öfkeden değildi.

Korkumun altında ezilen cesaretimi toplamaya çalıştım. Cesur değildim ama arkamı dönecektim. Ne olduğunu görmeliydim. Merakım, korkumu yendi ve çok yavaş bir hareketle arkamı döndüm.

Sadece bir kaç adım ilerimdeydi, bu o karartıydı. Uçurumdan düşmeme neden olacak karartıydı. Dudaklarım arasından yüksek bir çığlık koptu bilinçsizce. Ona yakındım, karartıya yakındım.

Bu bir insan değildi ama ne olduğu da belli değildi. Hiçbir şey yapmıyor orada öylece göremediğim yüzünü eğmişti. O sadece bir karartıydı, gecenin tüm karanlığını toplayan bir

karartıydı. Elleri görünmüyordu, ayakları görünmüyordu ve öylece hareketsiz duruyordu.

Geriye doğru bir kaç adım attım. Odadan hemen çıkmazsam artan korku katsayımıla kendimden geçebilirdim.

Bu şey neydi bilmiyordum ama onun önünde yarı çıplak, ıslak iç çamaşırlarımla durmak daha da güçsüz hissettiriyordu.

Bana yakınlaştı ve bu güçlü bir çığlık daha atmama yetti.

Yürümemişti, hatta hareket de etmemişti ama yakınlaşmıştı.

Biraz daha geri gittim ama sırtım dolabıma çarpmıştı. Daha fazla kaçacak yerim yoktu. Yine yakınlaştı ve ben yine boğazımı ağrıtabilecek bir çığlık attım.

Gözlerimi sıkı sıkı kapattım korkunun eşliğiyle. Görmezsem belki daha az korkardım. Onun ne olduğunu bilmiyordum, bana zarar verebilirdi.

Omzumda hissettiğim elle daha da büyük çığlık attım ve bu sefer gözyaşlarımda girdi işin içine.

"Freya, benim sakın ol." Tüm bedenim rahatlatırken sıkı sıkıya kapattığım gözlerimi açtım. Karşımda Damian'ı görmemin mutluluğundan ağlamaya başladım bu sefer.

Damian altında sadece bir havluyla ve ıslak vücuduyla gelmişti yanıma. Yüzünde endişe vardı. Güçsüz bedenimle çıplak bedenine tutundum.

"Ne oldu?" Yumuşak bir tonda konuşmuştu.

"O karartı buradaydı Damian. Çok yakındı." Benden uzaklaşmak için bir adım attı ama daha sıkı tutundum bedenine. Korkuyordum ve o benim korkumu dizginleyebilecek tek kişiydi"

"Dur, buradayım." Uzaklaştı benden ve yerde duran az önce attığım havlusunu aldı. Yine yakınlaştı ve titreyen bedenime örttü. Korkmamak, sakın olmak elde değildi. Tam her şeyden kurtuldum, artık normal bir insan olabilirim dediğim an

geçmişim boğazıma sarılıyordu. O neydi ya da ne istiyordu bilmiyordum, sadece korkuyordum. Güçsüz hissediyordum. "Ben evin etrafına bakacağım." Kafamı hiddetle iki yana salladım.

"Anlamıyorsun." Dedim inleyerek. "Bu değişik bir şey, büyüğü bir şey." Üstünde durmadığım bacaklarımla ona biraz daha sarıldım. Daha az önce ona öfkeliydim ama şuan güvende hissediyordum. Hatta dünyanın en güvenli yerinde gibi hissediyordum.

Kontrolünü kaybettiğim bedenime zorlanmadan destek oldu ve tek bir kelime etmeden odasına kadar götürdü. Bedenimi yatağının üzerine bıraktı yavaşça. Benden uzağa bir adım attı. Ya o şey tekrar gelirse, ne yapardım? Çıplak kolunu tuttum sıkıca.

"Gitme." Fısıldadım güçlkle. Ona sinirliydim ama gözlerine baktığımda sinir kelimesinin anlamı lügatımdan siliniyordu.

"Üzerimi giyineceğim Freya." Kafamı iki yana salladım.

"Bilmem fakında mısın ama havlu her an düşebilir." Bunu söylerken hiçte rahatsız bir ifade yoktu yüzünde.

"Ya gelirse?" Sadece düşünmesi bile tüm bedenime korku yaymıştı. "Boş ver, sonra giyinirsin." Sırıttı ukalaca.

"Şuan üzerinde benim havlumla, bana üstünü giyinme diyorsun ve tırnaklarını koluma batırıyorsun. Beni ne kadar tahrik ettiğinin fakrında mısın?" Elimi hızla çektim kolundan. Sadece saniyelik olsada tüm korku yok olmuştu. Bedenimi utanç dalgası devralmıştı. Üzerimdeki havlusunu vücuduma iyice bastırdım. O ise sadece alayla güldü. Açık açık onu şey yaptığımı söylemişti, şey yaptığımı işte. Bu çok terbiyesiz bir kelimeydi. Yani ben onu baştan mı çıkarıyordum?

Çok sıcaktı. Saçlarım enseme yapışmıştı ve üzerimdeki her şeyi atma isteği yaratmıştı sözleri. Üzerini değiştirmede ve yanıma oturdu.

"Uyu biraz, dün gecede uyumadın." Kafamı hızla ona doğru çevirdim. Dün gece Aaron'u düşünmekten uyuyamamıştım ama o bunu nereden biliyordu ki. Ona söylemediğime emindim.

"Dün gece uyumadığımı nereden biliyorsun?" Bakışlarını kaçırdı. Ardından geri yüzüme baktı ve omuz silkti.

"Gözaltında ki morluklarla, pandalara rakip olursun. Dahi olmaya gerek yok anlamak için." Geçştirerek verdiği cevap beni tatmin etmemişti.

"Ya tekrar gelirse?" Korkuyla fısıldadım sanki o şey bizi dinliyormuş gibi.

"Ben varım." Bunu dalga geçerek söylememişti, gerçekten söylemişti.

"Sen uyumayacak mısın?" Kafasını iki yana salladı.

"Ben zaten doğru düzgün uyumuyorum geceleri. Uyu hadi."

Ona karşı olan tüm öfkem geçmişti ve yerini çok başka duygulara bırakmıştı. Hemen yanımda nefes kesen güzelliğiyle duruyordu. Çıplak teni çok ipeksi duruyordu ve görüldüğü kadar yumuşak olduğunu bizzat test etmiştim. Tekrar dokunmayı istememek elde değildi. Uyuşturucunun bağımlılık yaptığını söylemişti ve baştan çıkardığını eğer öyleyse o en büyük uyuşturucuydu.

Kalktı ve yatağının çarşafını açtım girmem için. Üzerimdeki havluyu düşmemesi için sıkıca tutum yatağa girerken. Yatağın diğer tarafına doğru yürüdü ve o sırada gerçekten havlusunun düştü düşecek olduğunu fark ettim. Bakışlarımı ayırdım ondan ve yastığına gömüldüm.

Bugün fazla gömülmüştüm onun kokusuna, varlığına. Onun havlusuna sarınmış, onun yatağında uyuyordum. Onun yastığının kokusunu içime çekiyordum. Kokusu artık bir parçam olmuştu sanki. Hiç unutmayacağım bir kokuydu. Yıllarca onu görmesem bile bu kokuyu unutmak mümkün değil gibiydi. Onu yıllarca görmeme düşüncesi beni nedensiz yere korkutmuştu. Hatta o karartıdan bile daha fazla korkutmuştu.

Sakinleşmek için onun hemen yanımda oturan bedenine baktım. Yatak başlığına yaslanmıştı ve kollarını göğsünde birleştirmişti. Bunu yapması kolundaki ve göğsündeki kasları sanki mümkünmüş gibi biraz daha şişirmişti. Üsten bana bakıyordu, çok dikkatli bakıyordu. Gözlerinde bin bir türlü ad koyamadığım duygu geçiyordu. Gözlerinin yoğunluğunda boğuluyordum. Yorganına sarıldım bakışlarımı ondan zorlukla ayırırken.

Kalp atışlarımı o karartı bile bu kadar hızlandırmamıştı ama bunun korkudan olmadığını biliyordum.

"Saatlerce uyumanı beklemeyeceğim." Kafamı hızla kaldırdım.

"Hani uyumayacaktın, hani o şey gelecek mi diye bakacaktın?" Endişeyle sıraladığım sorulara karşılık tek yaptığı şey havaya kaldırdığım kafamı geri yastığa gömmek oldu.

"Uyu." Sert bir şekilde emretmişti. Az önce yüzümü yastığa gömen eli saçımdan hala ayrılmamıştı. Yüzüne baktığım halde çekmedi ellerini oradan. Nemli saçlarımda gezindi eli yavaşça. Bu hareketi tüm bedenimi uyuşturmuştu. Birden ağır bir uyku çökmüştü gözlerime. Bu yaptığı şey çok rahatlatıcıydı. Tekrar sormak istedim, altın vuruş ne demek istedim. Ama hayır, bu anı mahvetmeyecektim. Sadece sessiz kaldım. Tüm

vücudum onunla dolmuş bir vaziyette gözlerim kapandı huzurla.

Burnum onun kokusuyla doluydu, vücudum onun yatağının yumuşaklığıyla mayışmıştı. Olanlara rağmen mükemmel bir şekilde uyumuştum. Uyanmak istemiyordum, gözlerimi açmak istemiyordum. Sadece onun kokusunu biraz daha içime çekmek istiyordum. Tehlikeli bir adamın kokusu bu kadar huzur verici olmamalıydı.

Gözlerimi uyku sersemliğiyle açtım. Damian'ın yatağında, onun çarşafına sıkıca sarılmıştım. Üzerimde çarşaf olmasına rağmen, havlusu çoktan çıkmıştı üzerimden. Sadece iç çamaşırlarımlaydım ve onun yatağının sıcaklığını hissediyordum.

Kafamı kaldırdım uyku sersemliğim devam ederken ve uyku sersemliğim sadece saniyeler içinde kül oldu. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama bunu kesinlikle beklemiyordum. Damian tıpkı dün geceki gibiydi, kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde yanımda uzanıyordu. Hala sırtı yatak başlığına dayalıydı ve hala o dipsiz mavi gözleriyle bana bakıyordu. Uyumuş olacağını ya da çoktan gitmiş olacağını düşünmüştüm ama bunu kesinlikle düşünmemiştim. Sözü nü tutmuştu.

Onun gibi doğrulurken çarşafını sıkıca göğsüme bastırdım. Beni uzun süre böyle görmüştü, hatta bu halde kucağında durmuştum dakikalarca ama hala utanıyordum karşısında böyle durmaktan. Bu hala çok yanlış hissettiriyordu.

"Sen uyumadın mı?" Şaşkın çıkan sesimle bakmaya devam ettim yüzüne. Tüm gece aynı bu şekilde beni mi izlemişti? "Sana uyumayacağımı söylemiştim." Bakışları çarşafı sıkıca tutan elimde gezindi.

"Sana güvenmemem gerektiğini de söylemiştin." Yüzünde yarım ağız bir gülümseme belirdi.

"Akıllı kız." Sanki bir çocuğu tebrik ediyordu. Yüzümü buruşturarak biraz daha doğruldum yataktan.

"Odama gitmeliyiz, üzerimi giyineceğim." Onun karşısında sadece iç çamaşırlarıyla olmaktan utanıyordu ama üzerimi de değiştirmeye gidemeyecek kadar korkuyordum.

"Gündüz oldu Freya. Git giyin ve beni rahat bırak." Göğsüne bağladığı kollarını çözdü ve yatağa uzandı. O an onun hala havluyla durduğunu fark ettim. Yanımdan hiç ayrılmamış olmalıydı.

"Geçen sefer gündüz gelmişti. Uçurumu hatırlıyor musun? Ya bana zarar verirse?" Sıkıntıyla nefesini üfledi.

"Umurumda değil. Ben seni sabaha çıkardım, gerisi senin işin." Az önce uzandığım yastığı kendisine çekti. Hâlbuki onun da altında yastık vardı. "Ama eğer çok korkuyorum, yanından ayırlamam dersin dolabım orada." Üzerimdeki çarşafa tutunarak ayağa kalkmaya çalıştım ama çarşaf gelmiyordu. Damian çarşafın üzerine uzanmıştı. Çoktan uyumak için gözlerini kapatmış Damian'ın altından çarşafı çekmeye çalıştım ama tabi başaramadım. Kolunu dürttüm. Kaşlarını çatarak açtı gözlerini

"Çarşafın üstünden kalkar mısın?" Sinirden dişlerini birbirine bastırdı.

"Lanet olsun Freya, bir rahat vermeyecek misin?" Sinirle, koluna koyduğum elini itti. "Tüm gece gördüm göreceğimi." Tüm gece ne görmüştü ki?

Tekrar gözlerini kapatarak arkasını döndü. Bende dolabının karşısına geçtim. Dolabının kapaklarını açtım. Tamda ondan beklenecek şekilde karanlıktı dolabı da. En açık renk griydi ve birkaç beyaz gömlek dışında açık renkli bir şey yoktu. Sürekli üzerinde gördüğüm kısa kollu siyah tişörtlerden birine uzandım.

Bakışlarımı Damian'a çevirdim. Gece yorulmuş olmalıydı. İstese uyurdu ama uyumamıştı, benim için. Tişörtü üzerime geçirdim ve gözlerim bir de açıkta kalan bacaklarım için bir şeyler bakmaya başladı. Çok sıcaktı. Üzerimde durmayacağını bildiğim pijamaları es geçerek dolabını kapattım.

Yatağa geri döndüm ama uzanmadım. Onun tüm gece yaptığı gibi sırtımı yatağın başlığına yasladım.

"Damian?" Ses yoktu. "Gece ne gördün ki?" Zaten iç çamaşırlarımlaydım tüm gece ve daha fazlasını görmüş olacağımı düşünmek dahi istemiyordum. Yine ses vermedi, çabuk uyumuştı. Üzerindeki havluya baktım yutkunarak. Dün gece havlu benim üstümden çıktığı gibi bu havluda onun üstünden çıkabilirdi. Benim üstümde çamaşırlarım vardı ama onun üzerinde hiçbir şey olmadığına emindim. Sadece düşünesi bile soğuk terler akıtmama yetmişti.

Az önce benim üzerimde duran çarşafı onun üzerine örttüm. Çok derin uykuya dalmıştı, sanırım onu çok uykusuz bırakmıştım.

Sıkılarak bende onu incelemeye başladım tıpkı onun tüm gece yaptığı gibi. Ona her baktığımda sanki daha da güzelleşiyordu ve bu beni ürkütüyordu. Tadına doyamadığım dudakları, içinde kaybolduğum gözleri, beni bile kıskandıracak uzun kirpikleri, yumuşacık koyu saçları ve hafif çıkık elmacık kemikleri. O mükemmel bir şekilde yaratılmıştı ve bu güzelliği her geçen gün artıyordu sanki. Her geçen gün daha

tehlikeli ve karşı konulmaz bir hal alıyordu.

Onu ne kadar süre bu şekilde izlediğimi bilmiyordum. Sadece çoktan öğle güneşinin doğduğunu biliyordum. Yorulmamıştım izlemekten, sıkılmamıştım ama sırtım biraz ağrımişti. Yatağa uzanacağım sırada hemen yanımda duran ve ışığı yanıp sönen telefon dikkatimi çekti. Bu Damian'ın telefonuydu.

Ne olduğuna bakmak için telefonu elime aldım. Ekran tekrar açıldı ve gördüğüm isimle tüm rahatlığım yok oldu. Nadia yazıyordu, bu bir mesajdı. Damian'ın gösterdiği gibi ekranı açtım ve açar açmaz mesajlar çıkmaya başladı karşıma. Hepsi Nadia tarafındandı.

Seni özledim.

Artık dayanamıyorum.

Canım acıyor.

Sensiz canım acıyor.

Lütfen sadece bir kez.

Yanımda uzanan Damian'a baktım şaşkınlıkla. Hala onunla konuşuyor muydu? Biraz daha yukarı çıktım mesajlarda ama Damian tarafından atılan bir mesaj dahi yoktu. Resmen rahatsız ediyordu Damian'ı. Belki benimde Damian'ın gözünde Nadia'dan farkım yoktu. Telefonunu geri yerine bıraktım. Sadece bir kez yazmıştı. Ne sadece bir kez?

Birde Aaron'a pişman olduğunu söylemişti. Gerçekten iğrençti.

Düşüncemle tüm bedenim uyuştı, şoka girdi. Onun için iğrenç diyordum ama ben ne yapıyordum? Aaron o gece bizi gördüğünde peşinden gidip, ağlamıştı. Şimdi ise Damian'ın

giysileriyle, yatağındaydım. Ben daha da iğrençtim. Elimi saçlarımdan geçirdim sıkıntıyla. Asıl iğrenç bendim. Aaron kendi elleriyle beni bırakmıştı Damian'a ama beni hala sevdiğini biliyordum. O hala beni severken, benim yüzümden mahvolurken ben kardeşinin yatağındaydım. Sıkıntıyla nefesimi verdim. Bu işin çıkışı yoktu, sürekli bir yerde düşüncelerimin oluşturduğu ağır engellere çarpıyordum ve tökezliyordum. Kime ve neye koşmak istediğimi biliyordum, koşmamam gereken birine koşuyordum ve aramızdaki engel çok masumdu. O engeli görene kadar her şey daha kolaydı. Dün gece kolaydı, düşünmüyordum ama düşünmeye başladığım an yok ediyordum kendimi. Acı çektiriyordum kendi kendime.

Ben bir meleği aldatmışım ve bunun durmayacağını biliyordum. Damian ve benim aramdakilerin bir sınırı yoktu. Bedenlerimiz birbirine dokunduğu an her şey oluyordu, tüm ezberler bozuluyordu.

Damian'ın telefonun ışığı tekrar parladı ve ben tekrar merakıma yenik düştüm. Yine açtım telefonunu.

Sadece veda etmek istiyorum.

Ne için veda edecekti ki bir yere mi gidecekti? Telefonu geri yerine bıraktım sıkıntıyla. Düşünmek istemiyordum, düşündüğümde üzülyordum ve şuan sadece Damian'ı izlemek istiyordum.

Uyku mahmurluğuyla kafasını kaldırdı yastığından. Bakışları üzerimde gezindi ve hiç beklemediğim bir şey yaptı.

O gülümsedi, benim kalbim durdu.

Elimi kaldırıp yüzünde dolaştırmak istiyordum. Dudaklarının esiri olmak istiyordum yine. Biz çok değiştik, bir anımız bir anımıza uymuyordu. Bir an birbirimize öfkeliydik, bir an ifadesiz ve bir anda tutkulu. Biz buyduk işte. İki dengesiz.

"Çok uyudum mu?" Bilmiyordum, hiç saate bakmamıştım ama şikayetçi değildim. Onu izlemek bir an olsun sıkıkmamıştı aksine içime tarifsiz bir huzur doldurmuştu.

"Biraz." Üzerimdeki tişörtüne baktı ve bana doğru döndü. Tıpkı bir çocuk gibi elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. Onu izlemekten sapıkça bir zevk alıyordum. Üzerindeki çarşafa baktı ve hemen ardından yine bana döndü. Bir şey söylemek istiyordu ya da yapmak ama yapamıyordu. Onu bir şey engelliyordu ve onu engelleyen tek şeyin Aaron olduğunu biliyordum.

Günlerce bu yataktan onunla, bu şekilde uzanabilirdim. Hiç bıkmazdım, sıkılmazdım. O bana böyle bakarken nasıl sıkılabılırdim ki zaten.

"Freya." Adımın fısıltı gibi dudaklarından çıkmasına bayılıyordum. Başka bir şey söylemedi ama vücut dili susmadı. Eli elime gitti. İlk önce ellerimize baktım. Onunla el ele olmak, dünyada en güvenli yerde olmak demekti ve maalesef bunu yeni anlıyordum. O tehlikeliydi, korkunçtu ve tekin değildi ama benim en güvenli limanımdı.

Hep böyle kalmak istiyordum. Yine onunla olduğum anı dondurmak istiyordum. Onda kaybolmak istiyordum. Hiç yapmasını beklemediğim bir şey yaptı ve elini çekti. Üzerindeki havluya dikkat ederek yataktan kalktı. Bir şey söylemeden dolabının karşısına geçti. Birkaç kıyafet çıkardı ve bakışları bana döndü.

"İzlemek istiyorsan, sorun olmaz." Bunu fazla ciddi söylemişti. Hemen kalktım yatağından.

"Kapıdayım, çabuk ol." Hala korkuyordum, hem de çok korkuyordum. Sıcaklığına alıştığım odasından çıktım. Üzerimdeki ağır sıcaklık dalgası yok olmuştu kapıyı

kapatmamla beraber. Sanırım artık sıcaklığı daha fazla seviyordum.

Kapısının yanındaki duvara yaslandım. Tüm günümüz yatakta geçmişti ama şikayetçi değildim. Kafamı eğdim ve üzerimdeki tişörtüne baktım. Bu tişört giyindiğim kendi kıyafetlerimden çok daha benimmiş hissi veriyordu.

Çok geçmeden çıktı odadan. Yine süzdü üzerimdeki tişörtünü. "Kapımda bekler misin?" Üzerimi değiştirmem gerekiyordu. Kafasını iki yana salladı.

"Çocuk bakıcısına mı benziyorum?" Ukala şey. O yürümeye başlarken bende hemen arkasından yürüdüm. Odamın önünden geçerken durmadı ve devam etti. Aslında tek değiştirebilirdim üstümü ama dün geceki o karartıyı hatırladıkça Damian'ın tişörtü gözüme daha çekici geliyordu. Mutfığa girerken ne kadar acıkmış olduğumu fark ettim. Dün de doğru düzgün bir şey yememiştim. O yemek masasına otururken ben buzdolabına yöneldim. Büyük buz dolabının içi ağzına kadar doluydu. Aaron'un yaptığı gibi sandviç yapabilirdim kendime.

Malzemeleri aynı Aaron'un kullandığı gibi kullanmışım. Aynı olmasa da benziyordu onun yaptıklarına. Tabağı beni izleyen Damian'ın oturduğu masaya bıraktım. Yanında meyve suyu iyi gidiyordu. Portakallı meyve suyunu doldurdum ve geri masaya döndüm.

Damian özenle hazırladığım sandviçimi yiyordu. Hüsranla baktım ona.

"O benimdi." Beni takmayarak yemeye devam etti.

"Artık değil." Yarısını yemişti bile. Sinirle inleyerek kendime bir tane daha yapmaya başladım. Damian bana kafayı yedirtecekti.

Damian'a defalarca Aaron'un filmlerinden birini izlemeyi teklif etmiştim ama her seferinde ret etmişti. Sıkılıyordum ama ona baktığım an tüm sıkıntı yok oluyordu. Şuan onun o bayıldığı koltuğunda, bayıldığı manzarayı izlemekte zevk veriyordu.

Benim gibi dikkatlice dışarıyı izleyen Damian'a baktım. İlk defa elinde içki şişesi yoktu.

"Damian." Bana baktı. İçimi kemiren ve cevabından deli gibi korktuğum soruyu sordum. "Nadia'ya benziyor muyum?"

Derin bir nefes aldı önüne geri dönerken.

"O sarışın ve-"

"Dış görünüşten bahsetmediğimi ikimizde biliyoruz." Dedim sözünü keserek. Kafasını yana yatırarak bana baktı.

"Onun amacı bana ulaşmaktı ve bunun için Aaron'u kullanıyordu. Sen nefes aldığından beri hiçbir zaman Aaron'a hiçbir zaman yaklaşmadın. Kendini onunla karşılaştırmaktan vazgeç." Konuşurken bir kez olsun göz kırpmamıştı ve hızlı hızlı konuşmuştu. Emin bir şekilde konuşmuştu.

"Biz ne yapıyoruz Damian?" Bu sefer verecek bir cevap bulamamıştı. Ukalaca geçiştirmemişti de. "Biz neyiz?"

"Biz öfkeyiz, acıyız, tutkuyuz. Biz her şeyiz Freya."

Kelimeleri nefesimi keserken o kelimelerin çıktığı dudağın tadını hatırlıyordum. Son bir sorum daha vardı.

"Bu gece de birlikte uyuyabilir miyiz?"

Damian'ın arabasından indim. Dinç hissediyordum, iyi uyumuştum. Damian da indi peşimden.

"Niye geliyorsun?"

"Kahvaltı yapacağım." Kısa bir cevap verip önüme geçti. Bu iki gündür çok fazla onunla dolmuştum. Kokusuyla, sesiyle ve benliğiyle. Ona alışmıştım.

Kafenin kapısını açtı ve hemen arkasından içeri girdim. Zaten iki gündür sürekli kuyruk gibi onun arkasındaydım. İçeride tek tük dolu olan masalar görmeyi bekliyordum ya da etrafi düzenleyen Uriel'i ama bunu kesinlikle beklemiyordum.

Nope eline bardak almış ve masaların üzerine çıkmıştı.

Yüksek sesli bir şarkı açıktı. Nope bağıarak şarkıya eşlik ediyordu.

Ben çirkin çocuğumu seviyorum

Çok kaba ve belalı

Benim dışımda hiç bir şeyi umursamaz

Evet onu seviyorum çünkü o deli

Benim için deli

Damian ne olduğunu anlamayarak bana bakarken bende onun kadar habersizdim ne olduğundan. Adının Becket olduğunu hatırladığım benim yaşarlımdaki adam da çıktı Nope gibi masaların üstüne ve şarkıyı devam ettirdi.

Sonunda Uriel bizi fark etti ve onları gülerek seyretmeyi bıraktı. Yanımıza geldi.

"Kapalıyız." Bunu Damian'a söylemişti. Bana dönerken yüzünde derin bir gülümseme oluştu. "Bu akşam Lucas'ın doğum günü." Lucas mutfak tarafında çalışan bol çilli iri yarı biriydi. Kızıl insanlar narin olmalıydı ama çok iriydi. "Sende git hazırlan. Sürpriz yapacağız ona." Uriel ve Lucas yakın arkadaşlardı.

"Patrondan nasıl izin aldınız?"

"Patron Uriel." Yanımızda olduğunu yeni fark ettiğim Katy'e baktım. Patron Uriel değildi ki. Uriel'e geri döndüm. "O patronun torunu." İşte bunu bilmiyordum. "Artık o bakacakmış her şeye."

Nope yine şarkıyı söylemeye devam edince gülerek ona baktım. Kıvrak hareketlerle sallanıyordu. Bu komik ve eğlenceli duruyordu.

"Sende gelebilirsin." Katy neşeli bir sesle konuşmuştu ve bunu Damian'a teklif etmişti. İçeri girdiğimizde beri sessiz duran Damian'a baktım. O da bana bakıyordu. Cevap vermedi. Sanki benim bir şey söylememi bekliyor gibiydi. Damian'a yakınlaştım ve sessiz bir tonda konuştum.

"Sende gel."

"Geleceğim." Kabul etmesine şaşırmıştım ama hoşuma gitmişti. O olduğunda güvende hissediyordum, çok güvende. Nope çıkmış olduğu masadan indi ve yanıma geldi. Hala şarkıyı söylemeye devam ediyordu. Şarkıyı söylerken yanağıma büyük bir öpücük kondurdu ve bet sesiyle şarkıyı söylemeye devam etti.

Becket elini tuttu Nope'un ve hızla bir şekilde döndürdü. Onları izlemek çok eğlenceliydi. Gülerek bende şakıya eşik etmeye başladım ama benim sesim çok daha kısık çıkmıştı.

Ben çirkin çocuğumu seviyorum

Çok kaba ve belalı

Benim dışımda hiç bir şeyi umursamaz

Evet onu seviyorum çünkü o deli

Benim için deli

Şarkıyı söylediğimi duyan tek kişi Damian'dı. Dikkatlice bana bakıyordu. Onun bu bakışlarına alışmıştım.

"Tüm gece bu tarz şarkılar dinleyeceksiniz maalesef. Lucas, Die Antwoord hayranı." Diye söylendi Uriel.

"Die Antwoord harika bir kere. Sen ne anlarsın." Nope sahte bir kızgınlıkla cevap vermişti Uriel'e

Şarkı bitince Nope hemen yanımda bitti.

"Hadi gel biz giyecek bir şeyler alalım. Burasını Becket ve Uriel halleder." Katy dikkatle bizi seyrediyordu. Bakışlarım Damian'a çevirdim.

"Ben akşam buraya gelirim." Damian'ın gelecek olması beni anlamsız bir şekilde çok mutlu etmişti. "Sende git de insana benze." Güzel olduğumu söylemese inanacaktım. Sadece güldüm. Bugün fazla mutluydum, bu akşama eğleneceğim için mi yoksa Damian'ın sarhoşluğunda olduğum için mi bilmiyordum.

"Bu da mı olmadı?" Nope sıkıntılı bir nefes verdi. Getirdiği her kıyafeti ben kabul ediyordum ama o beğenmiyordu. Kendimi ona bırakmıştım çünkü bu yüzyılın kıyafetlerinden anlamıyordum. O seçmişti elbisesini. Kırmızı renk bir elbise almıştı.

Bir elbise daha uzattı. Bu dar giyinme yerleri çok bunaltıcıydı. Elindeki elbiseyi alarak geri o boğucu yere girdim. Bir kez bile bakamdan çıktım kabinden. Nope beni görür görmez yüksek sesle ıslık çaldı.

"Kızım ne taş şeysin sen." Diyerek dibime girdi. Gülerek baktım üzerimdeki beyaz elbiseye. "Kesinlikle bunu alıyorsun." Elbise çok dardı, rahatsızdı. Çok kısaydı ve bu daha da rahatsız ediciydi. Uzun kolluydu ama önümde derin bir açıklık vardı. Açıklığı kapatmak için elbiseyi yukarı çektişirdim ama aşağıdan kısaldı.

"Nope ben böyle şeyler giyinmeye alışık değilim." Nope sanki sesimi duymuyor gibiydi. Hayran hayran üzerime bakıyordu. "Hiç çıkarma, direk kuaföre gidelim." Kuaför saç yapılan yerdi, biliyordum ama gereksizdi bence.

Maaşımın yarısını bu elbiseye vermiştim ama çok daha ucuz bir ayakkabı almıştım. Yine Nope seçmişti ve kırmızı ayakkabı almıştım. Kuaföre gitmiştik. Saçlarıma kalın dalgalar yapmışlardı ve saçlarım çok canlı duruyordu. Nope yüzüme bir sürü boya sürdürmüştü. Kendisine de yapmıştı aynılarını. Çok güzel görünüyordu, çok sevimliydi.

Kuaförden çıkarken kollarımı vücuduma sardım. Üşüyordum. İnsanların bakışları da ayrı bir rahatsız ediyordu.

"İnsanlar çok rahatsız edici." Dedim sıkıntıyla.

"Haksız değiller, taş gibi oldun." Göz kırptı ve omuz attı omzuma hafifçe. "Taş." Dedi fısıldayarak. Gülerек durdurduğu taksiye bindik. Nope'la çok eğleniyordum, hiç olmamış kız kardeşim gibi olmuştu. İtendi ve beni sevdiğine emindim. Yapmacık değildi.

"Damian sana deli oluyor." Hızla kafamı ona çevirdim.

"Ne?"

"Sana çok derin bakıyor, çok güzel bakıyor." Kafamı iki yana salladım.

"Damian öyle birisi değil. O çok soğuk ve birisine karşı kolay kolay bir şeyler hissedecek bir insan değil."

"O zaman zoru başarmışsın. Üstelik çok yakışıklı, kaçırma." Hiçbir şey bilmiyordu.

"Aaron'a bunu yapamam."

"Doktor çocuk mu?" Kafa salladım onaylayarak. "Onları nereden tanıyorsun?" Ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Uzun hikaye."

"Sürekli bir şeyler saklıyorsun. Bana güvenmiyor musun Freya?" Kafamı iki yana salladım. Yanlış anlayacaktı. "Çok daha başka bir şey Nope. Belki bir gün anlatırım." Anlatmayacaktım.

Damian yoktu. Saatler olmuştu ama Damian yoktu. Kafe kalabalıktı ama bom boş gibiydi. O yokken en kalabalık yer bile boş oluyordu. Geleceğini söylemişti. Lucas gelmişti ve pastayı bile kesmiştik ama o hala yoktu. Dans eden insanlara baktım sıkıntıyla. Nope doğum günü çocuğuyla dans ediyordu. Uriel yanıma geldi. "Seninki tam bir aptal."

"Ne?"

"O Damian denen adam. Senin gibi bir güzeli tek bırakacak kadar aptal." Elinde içki bardağı vardı ama kendindeydi. "Çok güzel olmuşsun."

"Teşekkür ederim." Geldiğimden beri bakışları üzerimdeydi ama hiç rahatsız etmemişti. Ona baktığım anda önüne dönüyordu.

Üşüyen bedenim birden ısınmıştı. O buradaydı. Hızlanan kalbimle onu aradım kalabalıkta. Oradaydı. Etrafa bakıyordu hızlı bir şekilde. Beni arıyordu. Elimi kaldıracağım sırada bakışları üzerimde durdu. Uzağımdaydı ama yutkunduğunu fark etmiştim. Yürümeyi kesti. Orada öylece bana bakıyordu. Değişik bir şeyler vardı.

Uriel'in yanından ayrıldım. Ona doğru yürümeye başladım. Üzerinde hala gündüz ki siyah gömleği vardı. En azından üzerini değiştirebilirdi. Böylede nefes kesiciydi ama dağınıktı. Biraz daha yakınlaştığımda terden gömleğinin vücuduna yapıştığını fark ettim. Nefes nefeseydi.

"Geç kaldın." Elimi ona doğru uzattım. "Dans edelim."
Onunla aynı o gece olduğu gibi sihirli hareketlerle dans etmek istiyordum. Uzattığım elini tuttu ama ters yöne çekiştirmeye başladı. Çıkışa götürüyordu. "Damian!" Sesimi dahi duymadı ve beni kafeden çıkardı. Bu hareketleri beni endişelendiriyordu.

"Ne oluyor?" Cevap vermedi ve benide peşinde sürükleyerek koşmaya başladı. Neden koşuyorduk? Durdum, bana neler olduğunu anlatmalıydı. O da durdu.

"Peşimde birileri var Freya." O peşinde birileri olduğunda kaçacak birisi değildi.

"Neden peşindeler ve kaçacak kadar tehlikeliler mi?" Terden alınına yapışmış saçlarına takıldı gözlerim. O hala muhteşem gözüküyordu. Yüzümü avuçları arasına aldı.

"Senin için kaçıyorum Freya. Eğer karşılık verirsem yara alırım. Ben yara alırsam sende alırsın." Kalbim, tekleli. Benim için kaçıyordu. Bana zarar gelmemesi için kaçıyordu. Yüzümü bıraktı. Tekrar elimi tuttu.

Topuklu ayakkabılarımın el verdiğince koşmaya başladım bende. Kaçıyorduk, kimden kaçtığımızı bilmiyordum ama bedenime kuvvetli bir adrenalin dalgası yayılmıştı. İki arka sokağa kadar koştuk. Şuan onun elini tutarken bana hiçbir zarar gelmeyeceğini biliyordum.

Arabası hemen ilerimizdeydi. Biraz daha sıktı elimi ve arabanın kapısını açtı. Hemen arabaya binerken o da sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırdı. Hızla sürmeye başladı. Bu çok heyecan vericiydi.

Dudaklarım arasından kuvvetli bir kahkaha koptu. Şaşkınlıkla bana baktı.

"Bu çok heyecanlıydı ama kimden kaçıyordun?"Cevap vermedi. "En azından bir cevabı hak ediyorum Damian."

"Uyuşturucu satıcılarından." O pis ve tehlikeli işlerle uğraşıyordu. Az önce vücuduma yayılan adrenalinin verdiği tüm mutluluk uçmuştu.

"Neden peşindeler?"

"Çünkü onlara uyuşturucu pişirmeyi bıraktım."İkinci bir şok dalgası tüm vücuduma yayıldı. Damian uyuşturucu mu yapıyordu?

Damian düşündüğümde de tehlikeli bir adamdı. Onun kötü olduğunu bile bile iyi olabileceğini düşünmüştüm ama o iyi olamayacak kadar karanlıktı. Karanlığın iynin yanında işi yoktu.

"Nasıl yapıyorsun?"

"Lise dönemindeyken bir adamla tanışmışım. Bana bir baba gibi yakınlaştı ve işini anlattı. Uyuşturucu yapıyordu. Ona yardım etmek istedim ve kabul etti. Tarifi eşsizdi. Sonra o öldü, tarifi tek ben biliyorum. İlk başlarda iyiydi ama artık istemiyorum." Damian'ın bunları bana anlatmasını beklemiyordum.

Başka bir şey söyleyemedim, sormadım. Daha bilmediğim neler çıkacağını tahmin dahi edemiyordum.

Eve girdim bitkince. Yorgun değildim ama Damian'ın anlattıklarından etkilenmişim. Onun iyi olmadığını biliyordum, bu kadar sarsılmamalıydım.

Ayağımdaki ayakkabıları çıkardım. Ayaklarım çok ağrıyordu. Ayakkabıları salonun bir köşesine bıraktım. Tüm korkumda geçmişti. Hiçbir şey kalmamıştı.

Tüm gün koşuşturduğumuz için bir şey yiyememişim ve açtım. Mutfağa girdim, üzerimi değiştirmeden. Yapabildiğim tek şey sandviçi ve ondan yapacaktım yine.

Malzemeleri çıkardım dolaptan ve tezgahın üzerine bıraktım. Duyduğum ayak sesleriyle durdum. Arkamdaydı.

Derin bir nefes aldım. Yakınlaştığını hissediyordum. Damian hemen arkamdaydı.

"Freya." Bu ses tonuyla konuşmamalıydı. Sonra onu güvenilir zannediyordum. "Sana iyi birsi olmadığımı söylemiştim."

Söylemişti. Kollarımı tuttu ve beni kendisine çevirdi.

Kırmızıya boyanmış dudaklarımda gezindi gözleri. Derin bir nefes aldı. "Değiştim Freya, ben senden sonra çok değiştim ama sadece sana değiştim. Bana ne yaptın?" Çok yakındı. O bu kadar yakınken doğru düşünemezdim.

"B-" Konuşmama izin vermedi. Dünden beri ikimizin de yapmaya tutuştuğu şeyi yaptı. Beni öptü, yine. Bu diğerleri gibi değildi, çok daha tutkuluydu. Eli bacağıma giderken beni hiç zorlanmadan tezgahın üzerine oturttu. Dudakları, onlar büyülydü. Kendimde değildim. Onu istiyordum, hiçbir şeyi istemediğim kadar.

Bu kadar karşı konulmaz olmamalıydı. Yanlış olduğunu bile bile dokunuyorduk birbirimize, bile bile öpüyorduk ve bile bile kayboluyorduk birbirimizde. Elim gömleğinin yakalarına gittiğinde artık kontrol bende değildi. Sanki başka birisi kullanıyordu vücudumu.

Birden ikimizi de şok eden bir şey yaptım. Gömleğini o kadar kuvvetle çekiştirdim ki birden bütün düğmeleri koptu. Damian bunu umursamadı ve bir eliyle belimden kavrayarak kendisine bastırdı. Dudakları boynuma inerken, inlememe mani olamadım.

"Ah, Freya." Adımı sayıklayarak dudaklarıyla boynumu emmeye başladı. Kendimi kaybetmişim, kendimizi kaybetmiştik, kendimizi birbirimizde kaybetmiştik.

Kapı sesi doldu kulağıma.

Bu anı ikinci defa yaşıyordum. İkinci defa aynı utanç ve şoku yaşıyordum. Bu Aaron olmalıydı. Damian'ı hızla ittim. Kendime inanamayacağım bir hızla indim tezgahın üstünden, ellerim titriyordu.

Belime doğru çıkan eteğimi utançla geri indirdim. Damian'ın kopmuş düğmelerine baktım. Nasıl kontrolü bu kadar kaybetmişim?

"S-sen burada kal." Dedim gömleğine bakarak. Aaron mutfığa gelebilirdi. Hızla çıkarken mutfaktan Damian'ın kısık sesle adımı seslendiğini duymuştum ama durmadım. Ne yaptığımı bilmiyordum.

Aaron salondaydı. Elindeki valizi taşıyordu. Sesimi duymasıyla kafasını kaldırdı. Onu günler sonra ilk defa görüyordum ve iğrenç bir şekilde karşılamıştım. Üzerimde hala Damian dan izler taşıyordum.

"Daha geç geleceğini düşünüyordum." Kafa salladı, garipti. Bakışları üzerimde gezindi. Çok soğuk duruyordu.

"Daha geç gelecektim ama Nadia intihar etmeye çalışmış. Finn aradı, bende geldim."

Nadia'nın Damian'a yazdığı mesaj geldi aklıma. Bu kız çıldırmıştı.

"İyi mi?" Kafa salladı sadece.

"Sana iyi geceler." Diyerek yanıma doğru ilerledi ve tam yanımda durdu. Eli dudağımın kenarına gitti. "Rujun dağılmış." Ardından bakışları boynuma takıldı.

Gördükleri *iharetin izleriydi*.

Bölümü cuma gecesi yayınlayacağımı söylemişim. Biraz cumartesi sabahı gibi oldu ama beni yoran bir bölüm olduğunu söylemeliyim. Yazarak sabahlamış durumdayım, yazım hatalarım varsa affola.

Kendinize iyi bakın.

46: UYUŞTURUCU

Bazı anlar vardır, o anları hiç yaşamamış olmayı dileriz. O anı tüm hayatımızdan bir silgiyle silmek isteriz ama öyle bir silgi yoktu. Silemediğin o an için sadece pişmanlık, utanç duyardım. Yaşadığım tüm utanca rağmen Damian'ı öpmüş olmak beni rahatsız etmiyordu ve en çok korktuğum şeyde buydu zaten. Onunla yakınlaşıyordum, dokunuyordu, öpüyordu ve bu bir kez olsun kötü hissettirmiyordu. Kötü hissettirdiği tek an ondan ayrıldıktan sonra yaptığım ihaneti düşünmekti. Eğer Aaron olmasaydı ona dokunduğum tek bir an için bile pişman olmazdım. Ama Aaron vardı ve ben deli gibi pişmandım. Aaron'u bu kadar ifadesiz kaldığı sayılı anlar vardı. Damian gibiydi, ne düşündüğünü anlayamıyordum. Damian'la tamamen zıt iki karakterlerdi ama Aaron ifadesiz maskesine büründüğünde aynı oluyorlardı.

"A- Aaron." Titreyen sesime, titreyen bedenim eşlik ediyordu. Elimi boynuma koyup kapatmak istedim izleri ama çoktan görmüştü göreceğini.

"Efendim Freya?" Sesi öldürücü derecede sakindi. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bunun açıklaması olamazdı.

"Üzgünüm." Başkada diyecek bir şey yoktu zaten. Bana bakmadı. Yanımdan geçti ve öylece gitti. Dudağımdan kaçan hıçkırığa engel olmadım. Ben iğrençtim. Gözlerimden akan yaşları silemiyordum, çok fazlalardı.

"Freya." Yine yapıyordu, yine beni kendimden geçiren ve dünyadan uzaklaştıran ses tonuyla konuşuyordu. Bende kaniyordum her seferinde aptalca ama bu sefer kanmayacaktım.

"Bunu neden yapıyorsun?" Biraz daha ilerledi ve bulanık görüşüme girdi.

"Ne yapıyorum Freya?" Sesi benim aksime sakindi.

Gömleğinin tüm düğmeleri kopmuştu. Bunun benim eserim olduğunu bilmek beni korkutuyordu. Onunlayken tüm kontrolü kaybediyordum. Bedenimi ben yönetemiyordum.

"Beni öldürüyorsun." Dudağımdan büyük bir hıçkırık koptu.

"Ben sadece mutlu olmak istiyorum ve bunu yaparken kimsenin canını yakmak istemiyorum. Aaron'u çok fazla incittim." Onunda yüzü ifadesizdi. Yakınlaştı bana.

"Kendini daha fazla incittin Freya." Tam karşımda durdu.

"Sana dokunduğumda sürekli ağlıyorsun. Tamam, sana bir daha dokunmayacağım ama sende keseceksin şu siktiğimin gözyaşlarını akıtmayı. Gerekirse giderim Freya, gidersem ağlamayı kesecek misin?" Bir kere gitmişti, hayır giderse daha iyi olmazdı.

Kafamı şiddetle iki yana salladım. O giderse her şeyim yok olurdu sanki.

"Sen ilk önce ne istediğine karar ver Freya."

"Senin gitmeni istemiyorum." Gözyaşlarımı sildim.

"Kalmamı da istemiyorsun." Kalmasını istiyordum. O olmasa kutupta mahsur kalmış gibi sefil bir hale düşerdim.

"Gideceğim Freya." Arkasını döndü o da. Bugün beraber nasıl koştüğümüz geldi aklıma, beni nasıl öptüğü. O da gitmemeliydi.

Hızlı adımlarla ilerleyerek kolunu tuttum. Tüm cesaretimi topladım.

"Kal." Durdu ve bana döndü. Artık yüzü ifadesiz değildi ama ne hissettiğini anlayamıyordum. Damian, şuan sahip olduğum tek şeydi. Onu kaybedemezdim, ne zaman kazandığımı bilmiyordum ama kaybedemezdim.

"Bunun dönüşü yok." Biliyordum. Bu artık Aaron için üzülmeyeceğim anlamına geliyordu. "Eğer bana kal dersen bunun sonuçlarına katlanmak zorundasın. Benim dengesiz hallerimi çekmek zorundasın, tüm pisliklerimi bilerek kabul etmek zorundasın, Aaron için ağlamayı bırakmak zorundasın ve acı çekmek zorundasın. Hala kalmamı istiyor musun?" Bunları söyledikten sonra asla onu kabul etmeyeceğimi düşünüyordu ama bir şeyi unutuyordu ki ben onun tüm yanını biliyordum. Tüm pis işlerini ve karanlığını ama yinede ona bağlanıyordum karşı konulmaz bir şekilde. Tüm cesaretimi topladım yeniden ve derin bir nefes aldım. Kabul ediyordum her şeyiyle. Neden bilmiyordum ama onun çektiği acı başkalarının yaşatacağı mutluluktan daha çekici geliyordu.

"Kal."

Biraz şaşkınlık ve birazda onda fazla görmediğim bir parıltıyla bakıyordu. Mavi gözleri hiç olmadığı kadar parlıyordu. Ben onu her şeyiyle kabul etmiştim.

"Peki sen Damian Carlton, sen benim gibi ruhu çürümüş, yüz elli yıllık esaretten çıkmış birisini kabul ediyor musun?" Eli yüzümde gezindi yavaşça. Bu rahatlatıyordu.

"Ben seni o gece kabul ettim Freya. Nefes almaya başladığım an kabul ettim." Az önce Aaron'un karşısında yaşadığım tüm utanç uçmuştu ve aynı şeyleri yapmayı tekrar istiyordum arsızca.

Damian romantik bir adam değildi aksine kaba saba bir adamdı. Aksî, huysuz, kibirli, kötü ve bencil bir adamdı. Neden kalmasını istediğimi bilmiyordum, neden onun tenine dokunduğumda kendimden geçtiğimi bilmiyordum, neden onun varlığına muhtaç olduğumu bilmiyordum. Sadece kalması gerektiğini biliyordum.

"Tamam, artık bunun dönüşü yok." Sanki hala vazgeçmemi bekliyor gibiydi. Birilerinin onun tüm sırlarını, karanlığını bilerek yanında kalma düşüncesi ona imkânsız geliyordu. "Olmasını istemiyorum zaten." Şaşkındı. Birinin onu tanıyarak kabul etmesi onu şaşırtıyordu.

"Ne işlerin içinde olduğumu, nasıl bir pislik olduğumu biliyorsun. Daha önce ailemin ölümüne neden oldum, kardeşimin evleneceği kadınla yattım, uyuşturucu yaptım ve daha bilip bilmediğin bir sürü iğrençliğim var. Kibirli, sadece kendini düşünen bencil herifin tekiyim. Hala kal diyor musun?" Beni vazgeçirmeye çalışıyordu. Söyledikleri umurumda değildi, hepsini biliyordum.

"Kal." Yutkunmasıyla âdemelması hareket etti.

"Neden? Neden Aaron değil de benim kalmamı istiyorsun? O doktor, düşünceli, kibar, nazik, mükemmel bir kişiliği var, melek gibi. Anlamıyorum Freya neden onun değil de benim kalmamı istiyorsun?" Güzel ve zor bir soruydu. Kendime sormam gereken bir soruydu, cevabını bildiğim bir soruydu.

"Çünkü o bana evimdeymişim gibi hissettiremiyor."

Anlamıştı. Sadece bir cümleyle anlatmıştım ona olan bu karmaşık hisleri. Aaron'a dokunduğumda Damian'a dokunduğum zamanki gibi hissetmiyordum, Aaron bana yakınlaştığında nefesim kesilmiyordu, beni öptüğünde hiçbir zaman kendimi kaybetmiyordum, ben Aaron'u hiç Damian'ı istediğim gibi istememiştim.

En başında hissetmediğim zamanlarda Aaron'la arkadaşlık sınırını aşmak gibi bir aptallık yapmamalıydım ama hissettiğimde bunların olacağını bilemezdim.

Parmaklarımın üzerinde yükseldim ve ilk defa suçluluk duymadan yanağından öptüm onu. Dudaklarım karıncalanmıştı, kalp ritmim bozulmuştu. Onunla küçücük bir

temas bile tüm vücut dengemi altüst ediyordu. "İyi geceler."
Hızla ayrıldım ve odama çıktım. Şaşkınlığını hissetmiştim.
Bundan sonra her şey farklı olacak gibiydi.

Enerjik bir şekilde üstümü giyindim. Bugün hava sıcaktı ve benim içinde sıcaktı. Damian yakınımdaydı. Üzerimde Aaron'un almadığı kıyafetler vardı. Bunları kendi paramla almıştım. Onun bana aldıklarını giyindiğimde kötü hissediyordum.

Ne kadar yorucu gelse de yürüyerek gidecektim bugün. Damian dan beni götürmesini istemek istemiyordum. Altımda Nope'la birlikte aldığımız beyaz spor bir etek vardı. Sıcak olduğu için pantolon giyinmek istememiştim, daha kötü kaşınıyordu. Gerçi Damian'la uzaklaşınca tüm sıcaklıkta gidiyordu. Üzerimde de kolsuz soluk yeşil bir badi vardı. Artık iyice alışmıştım bu kıyafetlere. Hoşuma gidiyorlardı. Yine Nope'la, birlikte aldığım yüz boylarına baktım. Onları kullanmayı pek beceremediğim için hiç elimi sürmedim. Dün gece olanlar aklıma geldikçe terliyordum. Dün gece Damian'la olan karmaşık ilişkimiz bambaşka bir boyut kazanmıştı. Aaron'u hiç aklıma bile getirmek istemiyordum.

Tek olan çantamı omzuma taktım. Koyu kahverengi güzel bir şeydi, kullanışlıydı şu çanta denen şeyler.

Odamdan çıktım ve hızlı adımlarla aşağı indim. Aaron'un evde olup olmadığını bilmiyordum ve ona bakacak yüzüm yoktu.

Evden çıktım. Birkaç adım atmıştım ki durdum. Damian arabasının önündeydi. Elinde ıslak bir bezle arabasının üstünü siliyordu. Her hareketinde vücudundaki kasları gerilip kasılıyordu, bu nefesimi daraltıyordu.

"Damian, ne zaman uyandın?" Bana döndü. Omuz silkti ve cevap vererek önüne döndü. Ardından tekrar bana döndü ve bakışları üzerinde gezindi.

"Uyumadım." Bende doğru düzgün uyuyamamıştım.

Uykusuzluğuma rağmen fazlasıyla enerjik ve neşeliydim. Eğer ben bunları hissediyorsam Damian da hissediyordu. Onunla aynı şeyleri hissetmek hem çok değişik hem de çok güzeldi.

"Altı üstü bir kafede çalışıyorsun. Abartmamış mısın?" Dedi eliyle üzerimi işaret ederken. Aslında oldukça sportif ve rahattı üstümdekiler. Üstelik Nope ve Katy sürekli böyle şeyler giyiniyorlardı.

"İşimi eziyor musun?" Kalçasını arabasına yasladı ve güldü kafasını eğerken. İç geçirdim, çok güzeldi.

"Benim düzgün bir işim bile yok, seni ezme hakkına sahip olamam." Arabasının kapısını açtı ve kafasıyla girmem için işaret verdi. Ben arabasına doğru ilerlerken o da bindi. Arabaya bindiğimde artık alışık olduğum gibi arabayı çalıştırdı.

"Damian." Kafasını bana doğru çevirdi. "Benim taşınmam gerek." Kaşları çatıldı.

"O nerden çıktı yine?"

"Aaron'un gözü önünde olamam. Onu acı çektiririm sadece." Sıkıntılı bir nefes verdi. Aynı anda benimde içim sıkıntıyla dolmuştu.

"Bunu sonra konuşalım ve benimle konuşmadan saçma sapan işler yapayım deme." Saçma sapan iş derken geçen gün Uriel'in bana sunduğu ev teklifinden bahsediyordu. Aslında mantıklıydı.

"Onunla aynı evde olamayız. Dün beni o şekilde görmesi iğrenç ve utanç vericiydi." Sıkıntıyla kafamı havaya kaldırdım. Bu arabanın en güzel özelliği idi bu. Nefesimi daraltmıyordu, beni özgür kılıyordu.

"Bundan sonra onu düşünmeyeceğini söylemiştin." Elimde değildi. Üzülüyordum onun için, hak etmiyordu yaşadığı hiçbir şeyi. Sadece sessiz kaldım.

Yorgunlukla elimdeki tepsiyi bıraktım. Başım ağrıyordu. Hafta sonu olduğu için çok kalabalıktı ama kapanış saatimiz yaklaştığı için yavaşça azalıyordu kalabalık.

"Geçen telefonunu burada unutmuşsun." Diyerek Damian'ın bana aldığı telefonu uzattı Uriel. Telefonu aldım."Bu arada numaramı kaydettim." Diyerek elinde kuruladığı bardağı yerine koydu.

"Bende kaydettim." Dedi Nope üzerindeki önlüğü çıkarırken. Normalden daha geç çıkıyordum ama Damian yoktu. İtiraf etmeliydim ki gelmesini bekliyordum. Saatlerdir kafenin kapısı her açıldığında kapıya kilitleniyordum. Saat fazlasıyla geç olmuştu.

Kafede kimse kalmadığında Nope yanağımı öptü. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar." Diyerek karşılık verdim. Sarı saçlarını bir omzunda toplarken Uriel'i de öptü yanağından. İyi arkadaşlardı. Sevimli bir şekilde gülümseyerek çıktı kafeden. Sadece biz kalmıştık ve birde masaları düzelten Lucas.

"Ben çıkıyorum Uriel." Lucas gittiğini belli eden bir el hareketi yaparken, yüksek sesle konuşmuştu. Artık sadece ikimiz kalmıştık.

"Seninki yok mu?" Damian dan bahsediyordu. Kafamı iki yana salladım. "O zaman seni eve bırakmak için fırsat doğdu bana desene." Damian'ın neden gelmemiş olduğunu merak ediyordum. Normalde gelirdi, sabahta o bırakmıştı. Beni rahatlatan tek şey şuan fiziksel bir acı hissetmemekti ama içim rahat değildi. Daralıyordum, kötü bir şey oluyor gibiydi.

"Gerek yok Uriel, ben kendim gidebilirim." Belki biraz zor olacaktı ama gidebilirdim.

"Saçmalama Freya. Saat çok geç oldu." Çıkardı üzerindeki önlüğü. Kasanın hemen yanında duran anahtarı aldı. Kapatacaktı kafeyi. Bende üzerimdeki önlüğü çıkardım ve askıya astım.

Yürüyerek gidecektim, çantamı koluma taktım. "İyi akşamlar Uriel." Bir adım atmıştım ki kolumu tuttu. "Saçmalama Freya. Bu saatte seni tek bırakmam."

"Kendim gidebilirim, yorulma."

"İyice saçmaladın. Omzumda taşımayacağım seni arabayla götüreceğim. Ne inatçı çıktın sende." Gülerek saçlarını karıştırdı. Bende zorlukla güldüm. İyi hissetmiyordum. Beraber kafenin kapısını kilitledik ve arabaya bindik. Boğazımda geçmek bilmeyen bir düğüm vardı. İçim büyük bir kasvetle kaplıydı.

"Buradan mı?" Uriel yolu sorarken sadece belli belirsiz kafa salladım ona. "Bir sorun mu var?" Hiçbir şey yoktu ama neden böyle hissediyordum?

"Sadece başım ağrıyor."

"Ağrı kesici iç. Yanımda yok, evinde vardır." Aaron'un birkaç kez içtiğini görmüştüm. Bitki çaylarından çok daha etkililerdi.

"İçerim." Günlerdir aklımı kurcalayan soruyu sordum ona.

"Uriel, altın vuruş ne demek?" Şaşırmış bir şekilde bana baktı.

"Nereden duydun ve ne yapacaksın?" Kötü bir şeydi işte, biliyordum.

"Sadece söyle." Nefes almakta zorlanıyordum.

"Ağır dozda uyuşturucu kullanarak intihar etmek, son vuruşa denilir." Onun sakince dudaklarından çıkan her kelime benim içimde büyük depremler yaratmıştı. Damian ölmezdi, ölemezdi. Öyle bir saçmalık yapamazdı. O korkak değildi, ölümün korkakların işi olduğunu söylemişti. O yapmazdı böyle bir şey, yapmazdı değil mi?

Güç bela tarif ettiğim eve sonunda gelmiştik. Sıkıntılı bir nefes alarak Uriel'e döndüm.

"Teşekkür ederim Uriel." Beni dinlemiyordu, gözleri evdeydi.

"Tanrım, bu ne böyle korku filminden mi fırladın?" Güldüm sadece keyifsizce, belki de gerçekten bir korku filminden, bir dram romanına düşmüştüm. "Burada kiminle yaşıyorsun?"

"Damian ve Aaron adında iki kardeşle." İkisini de görmüştü. Aaron'u sadece uzaktan da olsa görmüştü.

"İyi akşamlar Uriel."

"Sana da güzellik." Elini saçlarından geçirerek kafasını iki yana salladı. "Yani Freya." Kızdığımı düşünmüştü, kafasını eğdi. Arkadaşlar birbirlerine güzelim derlerdi. Nope bana sürekli diyordu.

"Sorun değil." Diyerek indim arabadan.

El salladım ona. Çantamdan evin anahtarını çıkardım. Evin hiçbir ışığı yanmıyordu. Damian evde de yoktu yani. İçimde çığ gibi büyüyen sıkıntıyla eve girdim. Bu evde, karanlıkta ve tek başıma olmak beni ölesiye korkutuyordu. O karanlık şeyin çıkma düşüncesi tüm bedenimi titretiyordu.

Şuan beni korkutan tek şey karanlıkta değildi. Damian o gerçekten intihar eder miydi? Kalbim sıkışıyordu. Salonun ışığını açarak, salondaki koltuğa oturdum. Damian yoktu, deli gibi merak ediyordum onu. Çantamdan bana aldığı telefonu aldım. Bana öğrettiği şekilde onu arayabilirdim.

Aynı onun anlattığı gibi aramaya başladım onu ama açılmıyordu. Sadece sinir bozucu, değişik bir ses geliyordu. Sıkıntıyla bıraktım telefonu. Başım aşırı derecede ağrıyordu. Gözlerimi kapattım ağrıyla. Uriel'in bahsettiği ağrı kesicilerden içebilirdim.

Hızlı adımlarla Aaron'un odasına yürüdüm. Onun ağrı kesicisi vardı. Odasına girdim çekingence. Burada değildi ama yinede geriliyordum. Bu onun yumuşak kokusuydu. Kokusunu duydukça utanıyordum kendimden. Bakamayacaktım.

Geri çıktım odasından. Damian'ın odasına bakabilirdim. Artan baş ağrıyla Damian'ın odasına girdim. Giysi dolabının hemen yanında duran çekmeleri karıştırmaya başladım. En son çekmeceye geldiğimde bir hap kutusu çıkmıştı. Elime aldım ve incelemeye başladım. Kutunun hemen sağ alt köşesinde

ağrı kesici, ateş düşürücü yazıyordu. Ateşim yoktu ama sorun olmazdı herhalde.

Kutuyu açtım ve içindeki tableti çıkardım. Tabletten içinden bir hap çıkardım. Su içmeye bile gerek duymadan ağzıma attım. Başım çok ağrıyordu. Ağrımın hafiflemesinin umarak Damian'ın odasından çıktım. Onu tekrar aramak istiyordum. Merdivenlerden inmeye başladım. Başım dönüyordu. Düşmemek için sıkıca tutundum merdivenin trabazanına. Tutunmaya devam ederek yavaşça indim merdivenden. Salondaki koltuğa oturdum. İyi hissetmiyordum. Az önce koltuğa bıraktığım telefonumu tekrar elime aldım. Damian'ı aramaya başladım yine ama birden tüm görüntü karıştı. Bulanıktı. Telefonda ses gelmeye başladı. "Freya?" Damian'ın sesiydi. Konuşmak için ağzımı açtım ama ses çıkmadı. Tekrar aradım dudaklarımı ve yine ses çıkmadı. Telefonu uzaklaştırdım ve ekranına baktım. Telefonda hiçbir yazıyı okuyamıyordum. Terlemeye başlayan bedenimle zorlukla bir nefes aldım. Damian geldiği için terliyor olabilirdim. Etrafıma bakındım, yoktu. Başım dönüyordu, ev dönüyordu. Kafamı koltuğa yasladım. Bedenim titriyordu. Baş ağrım katlanmayacak bir hal almıştı. Renkler birbirine giriyordu, renkler dans ediyordu. Kulağım çınılıyordu. Birden tüm dans eden renkler siyaha döndü. Kör olmuş gibiydim. Gözlerimin açık olduğunun farkındaydım ama hiçbir şey yoktu. Her şey siyahtı. Çınlama durdu, karanlık dönmeyi bıraktı ve bilincim kayboldu.

"Her şey senin suçun." Sesler vardı, algılayamadığım sesler. "Biliyorum." Bu ses onun sesiydi. Damian'ın sesiydi. "Peki, o böyle bir hatayı nasıl yapar? Çocuk değil ya gitsin şeker sanıp içsin uyuşturucunu." Bu Aaron'du. Ne söylediklerini duyuyordum ama algılayamıyordum. "Şeker değil, ağrı kesici sandı. Ağrı kesici kutusundaydı." Sesi çok soluktu Damian'ın. Çok zayıftı ses tonu. "Ölüyordu Damian. Senin yüzünden." Bağırıyordu, hala anlayamıyordum. Gözlerimi açmaya çalışıyordum ama başarısızdım. "Lanet olsun Damian, elini attığın her şeyi kurutuyorsun." Damian konuşmuyordu. Onun sesini duymak istiyordum, onun sesini duymaya ihtiyacım vardı uyanmak için. "O kullandığın nasıl bir haltsa, çok güçlüydü. Yaşiyor olması bir mucize."

Başım dayanılmayacak şekilde ağrıyordu. Tüm gücümle, zorlukla araladım gözlerimi. İlk önce bulanıktı. Gözlerimi birkaç kez açıp kapadım belki görüşüm netleşir diye. Ağır bir koku vardı burnumda, mide bulandırıcıydı ama sıcaktı. O buradaydı.

Bulanıklık yavaşça kayboldu. İlk gördüğüm kişi beyaz önlüğüyle bana telaşla bakan Aaron'du.

"İyi misin?" Değildim. Kuru dudaklarımı araladım konuşmak için ama konuşamadım. Boğazım çok kuruydu. Bakışlarım oda da gezindi, onu arıyordum. Kafamı sol tarafıma çevirir çevirmez onu görmüştüm. Hemen yanımdaki sandalyede oturuyordu. Baş eğikti, yüzüme bakmıyordu.

Tek görebildiğim gece gibi olan saçlarıydı. Kokusunu duyuyordum, bu olduğum iğrenç yerin kokusunu bastırıyordu.

"Ben nerdeyim?" Aaron yanıma oturdu.

"Hastanedeyiz." Hastane, hasta insanlar gittiği yer. Ben burada ne yapıyordum?

"Neden?" Aaron suçlu bakışlarını Damian'a yöneltti.

Damian'ın hala başı eğikti. Eğer biraz halim olsa kafasını kaldırır ve mavi gözlerine bakardım.

"Damian'ın uyuşturucularından kullanmışsın. Çok ağırdı uyuşturucu. Bağımlıların bile kırıp toz halinde gram gram içtiği hapi bir seferde içmişsin." Konuşurken bana durumumu anlatmaya çalışmıyordu, bana Damian'ı suçlu göstermeye çalışıyordu.

İçtiğim ağrı kesici geldi aklıma, üstünde ağrı kesici yazıyordu. Damian'ı suçlamam gerekiyordu ama yapamıyordum.

Uyuşturucu hiçte Damian'ın anlattığı gibi insanı uçuran bir şey değildi, sadece canımı yakmıştı. Bunda bağımlı olunacak bir şey yoktu ama Damian her şey gibi bunda da kendi kendine gereksiz acı çektiriyordu.

"Ölebilirdin Freya." Dedi Aaron elini saçıma götürürken.

Ölüm, bir ara ne kadar isterdim onu. Şimdi istemiyordum, tam nefes almaya, hissetmeye ve mutlu olmaya çalışırken olmazdı. Kafamı yana yatırarak saçlarımdaki elini çekmesini sağladım. İyi hissetmiyordum, Damian yüzüme bakmadığı için iyi hissetmiyordum.

"Tam on beş saat oldu. Daha vücudun tam atabilmiş değil maddeyi, yorma kendini." Aaron konuşuyordu, duyuyordum ama dinlemiyordum. Sadece Damian'a bakıyordum. Neden yüzüme bakmıyordu? Bu canımı acıtıyordu.

"Damian." Tek bir nefeste fısıldadım. Sesimi duydu. Yavaşça kaldırdı kafasını ve o mahrum kaldığım mavileri gördüm. Parlamıyordu mavileri, aksine sönüktü. İlk defa hoşuma gitmemişti gözleri. Gözaltları şişmişti ve kızarıktı, uyumamış olmalıydı.

Saçları birbirine girmişti ve gözleri yorgun, suçlu bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi, sessiz kaldı. Konuşmasını istiyordum. Ben onu suçlamıyordum, suçlayamıyordum. Şuan iyi değildim ve benimle konuşmasına ihtiyacım vardı.

Birden odanın kapısı açıldı. Odaya iki ya da üç tane adam girmişti. Koyu mavi üniformalar vardı üstlerinde. Bunlar doktor değildi, polisti.

Aaron yanımdan ayaklandı ve polislerin karşısında durdu.

"Merhaba, ben narkotik şubeden Fernando Shawn." Siyahî adam, Aaron'la konuşuyordu.

"Bayanın kanında çıkan uyuşturucu için geldik." Neler olduğunu anlamıyordum.

"O şuan konuşacak durumda değil." Dedi Aaron sakince.

"Bu önemli bir dosya doktor, şimdilik fazla yormayız." Adam bana döndü hemen ardından. "Sizi uyuşturucu kullandığınız için tutuklamayız ama kanınızda çıkan uyuşturucu son zamanlarda çok satan, tehlikeli bir uyuşturucu. Satıcıları ve üreticileri arıyoruz. Bize yardımcı olmanız gerek Bayan..."

Adımı soruyordu. Adımı söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki kanımı dondura sesini duydum onu.

"Uyuşturucu bana aitti." Siyahî polis Damian'a döndü. "O yanlışlıkla içti, ilaç kutusuna koymuştum. Ağrı kesici sandı. Satın alanda kullanan da benim."

"Bizimle polis merkezine gelmelisiniz." Damian bir şey söylemeden ayağa kalktı sadece. İki polis hemen Damian'ın

arkasına geçti. Kollarını tutmamışlardı kendi isteğiyle gittiği için. Damian çok ifadesizdi. Böyle gitmemeliydi.

"Nereye götürüyorsunuz onu?" Bağırıştım, onların polis olması umurumda değildi. Damian'la konuşmam gerekiyordu. Damian tam odadan çıkacağı sırada durdu. Kafasını bana çevirdi ve dudaklarını oynattı.

"Özür dilerim." Damian'ın çok nadir özür dilediği anlar vardı. Hemen çıkardılar onu odadan.

"Durun!" Kalkmaya çalıştım ama Aaron izin vermedi.

"Aaron görmüyor musun? Onu götürüyorlar." Dedim endişeyle. Korkuyordum, üşüyordum. Elini omzuma koydu.

"Sadece birkaç soru soracaklar sonra gelecek Freya." Hayır, hayır böyle gitmemeliydi.

Uyuşturucu, Damian uyuşturucu yapıyordu. Damian'ın suçlu bakışları doldu zihnime. İçtiğim şey onun yaptığı uyuşturucuydu. Polisler onu arıyordu ve şuan polislerin elindeydi. Polis sadece kanımda çıktığı için bile onu götürmüştü, ya yaptığı öğrenilse ona ne olurdu?

"Onalar polis, kanımda öyle bir uyuşturucunun çıktığını nerede bilebilirler?" Aaron yüzüme baktı uzunca bir süre. Yüzünde anlamsız bir suçluluk vardı.

"Damian'ı ben ihbar ettim."

47: KAL

Saf şaşkınlık tüm bedenimi kaplamıştı. Dehşet içindeydim. Söylediklerine inanmak istemiyordum. O beni hayata bağlayan masum Aaron'du. Böyle bir şey yapmazdı, yakışmazdı ona. Eğer doğruysa ben büyük bir aptaldım. Yaşadığım onca şeyden sonra yine insanlara güvenen bir aptal.

"Öyle bir şey yapmadın, yapmadın değil mi?" Bir umut soruyordum. Şaka yapmış olmasını ya da yalan söylemiş olmasını umuyordum. Kafasını kaldırmadı, bir şey söylemedi. Her geçen saniye bedenim daha fazla üşüyordu, her geçen saniye o benden daha fazla uzaklaşıyordu.

"Cevap ver." Bağırđım, sakın kalamıyordum. Onun böyle bir şey yapmış olmasını sindiremiyordum.

"Yaptım." Sinirlerim daha fazla gerilirken iki elimi de sıkıca sıktım, tıpkı Damian'ın yaptığı gibi. Tırnaklarım etime batıyordu. Canım yanıyordu, Damian'ın da canı yanıyordu. Hemen yumruk yaptığım ellerimi geri açtım.

"Neden?" Kafasını kaldırırken yutkundu.

"Ölümüne neden olacaktı neredeyse, bir cezayı hak ediyordu." Kafamı şiddetle iki yana salladım.

"İntikam için yaptın." Aaron kin tutamazdı, en azından tanıdığım Aaron tutamazdı. Artık onu tanıyamıyordum. "Ve sadece Damian'dan değil benden de intikam almak istedin." Kafasını iki yana salladı. Kaşlarını çattı ve kollarımı hafifçe tuttu.

"Hayır Freya, seni asla tehlikeye atmam." Kollarımı kendime doğru çekerek ellerinden kurtuldum.

"Uyuşturucu benim kanımdaydı, polisler beni sorgulamaya geldi. Bunun olacağını biliyordun." Öfkeliydim, bu sefer ihanete uğrayan taraf ben olmuştum.

"Damian'ın olduğunu söyleyecektim. Sana zarar gelmesine asla izin vermem." Artık ona güvenmiyordum. Hiçbir kelimesinde samimiyet bulamıyordum.

"Aaron geçen konuşmamızı hatırlıyor musun? Bana hala bu eve ilk taşındığımda benden yardım isteyen Freya'sın demiştin. Yanıldın, değiştim. Hem de çok değiştim ama sende değiştin. Artık sana baktığımda huzur bulmuyordum. Artık o kadar da masum değilsin Aaron. Buna ben mi Damian mı yoksa Nadia mı sebep oldu bilmiyorum ama bu yeni seni hiç sevmedim. Benim tanıdığım Aaron asla böyle bir şey yapmazdı." Gözleri kızarmıştı, bu ona olan öfkemi azaltıyordu.

"Sen çok mu masumsun Freya? Benim tanıdığım Freya sözünü tutardı. Ona asla bakmayacağım demiştin, söz vermiştin ve bende inanmıştım. İnandım, Nadia'dan sonra aptal gibi yine âşık oldum ve yine inandım." O da öfkeyle bağırıyordu artık. Sustu ve susar susmaz sağ gözünden bir damla yaş aktı.

Elini tuttum ve tam kalbimin üzerine koydum, atan kalbimin üzerine. Aynı şeyi hissetmiyorken, ondan yardım dileniyorken yapmıştım. Yine aynı pozisyondaydık ama değişen çok şey vardı. Biz değişmiştik ve kalbim artık atıyordu.

"Hissediyor musun?" Sessiz kaldı. "Yıllar sonra tekrar atıyor ve emin ol seni sevmeyi çok istedi ama başka birisi için atıyorken nasıl seni sevebilirdi ki? Damian'ın yanında sırf beni kurtardığım için mi olduğumu zannediyorsun? Damian sadece kurtarıcım değil. Onunla aynı acıları çekiyoruz, aynı şeyleri hissediyoruz, birbirimizden uzakken üşüyoruz, bizim

birbirimize ihtiyacımız var. Özür dilerim, seni sevemediğim için özür dilerim ama değişme Aaron. Sen çok temizsin, masumsun ve iyisin sakın değişme." Eli hala kalbimin üzerideyken yüzüme baktı. "Biliyorum, Nadia gibi olduğumu düşünüyorsun." Kafasını iki yana salladı.

"Hayır, öyle olduğunu düşünmüyorum." Daha kötü olduğumu düşünüyordu. Başka bir şey söylemedim. Aaron belki Damian'ı ihbar etmekte kendine göre haklıydı ama bu çok fazlaydı. Sınırı aşmıştı.

"Onu oradan nasıl çıkaracağız?"

"Satıyor değil ya sadece kullanıyor. Bir şey olmaz. Birkaç soru sorar ve gönderirler." Sadece satmıyor, üretiyordu. Eğer öğrenilirse başı büyük belaya girerdi ve hatta o gittiği yerden hiç çıkamayabilirdi. Bu düşünceyle daha da üşüdüm. İki gün olmuştu, iki koca gün ama yoktu. Uriel'den tam bir hafta izin almıştım. Sağlık durumumun kötü olduğunu söyleyince yanıma gelmek için direktmişti. Sağlık durumum kötüydü ama bunda o uyuşturucunun pek etkisi yoktu. Sürekli üşüyordum ne kat kat giyindiğim kıyafetler işe yarıyordu ne de harla yanan şöminenin ateşi. Aaron beni onun yanına götürmemişti sürekli işi olduğunu söylemişti. Eğer nerede olduğunu bilsem hiç düşünmeden onun yanına giderdim ama lanet olsun ki bilmiyordum.

Onu özlemiştim, kokusunu, sesini ve sıcaklığını. Sadece bağ yüzünden mi bilmiyordum ama ona ihtiyacım vardı. Evin kapısının açılmasıyla hızla kalktım uzandığım koltuktan, üzerimdeki battaniyeyi attım. Hızla kapıya koştum hevesle ama o değildi, Aaron'du. Omuzlarım düştü. Üşüyordum. Dışarısı tüm gün güneşiydi ama kışın ortasındaymış gibi üşüyordum. Üzerimdeki kazağa sardım kollarımı.

Aaron onu gördüğümde düşen yüzüme bozulsa da belli etmedi.

"İyi misin?" Değildim, hiç iyi değildim.

"Üşüyorum." Arkamı döndüm ve az önce oturduğum koltuğa geri döndüm. Peşimden geliyordu.

"Freya." Kafamı yorgunlukla ona doğru çevirdim. Sürekli halsizdim. "Yarın seni ona götüreceğim." Kalbim, hızını sadece saniyeler içinde arttırdı. Nefesim hızlandı ve umutla Aaron'a baktım. "Ama bu gece benimle profesör evine gelmeni istiyorum." Onu görecektim, ısınacaktım ve sanırım hiçbir koşul umurumda değildi. Ona ne ara bu kadar bağlandığımı bilmiyordum ama sanki her saniye birisi boğazımdan sıkıyormuş gibi hissediyordum.

"Tamam." Dedim hızla. Kolundaki saate baktı.

"O zaman hazırlan, çıkalım." Yarın onu görecektim, saatler sonra. Isınacaktım. Ayağa kalktım hızla. Merdivenlere doğru yürürken Aaron'un sesiyle durdum.

"Freya." Ona döndüm. "Hastanede neden birbirimize ihtiyacımız var dediğini daha iyi anlıyorum. Seni suçlamıyorum Freya. Bundan sonra sizi rahatsız etmeyeceğim." İki gün içinde neredeyse erimiştim. Kilo vermiştim ve çökmüştüm. Sürekli üşüyordum, hasta olmuştum. Aaron beni seviyordu ve kardeşi için böyle olduğumu görmesi onun için acı vericiydi şüphesiz ama artık anlıyordu. Artık neden onu sevemediğimi anlıyordu.

Odama çıktım hızla. Bu akşamı hemen geçirmek ve yarın Damian'ı görmek istiyordum. Dolabımı açtım ve daha önce Aaron'la aldığım dar elbiseyi çıkardım. Bunu almıştı ve o akşam profesörü ziyarete gidecektik ama o zaman Damian'ın

beni kurtardığını söylemiştim. Yıkılmıştı, onu seveceğimi düşünüyordu o zamanlar.

Daha fazla düşünmeden giyindim üstümü. Elbisenin kısa ve ince oluşu daha da üşümeme yol açıyordu. Saçlarımı açtım, sabah Aaron'un zoruyla banyo yaptığım için kötü durmuyordu. Banyoya girdim ve yüzümü yıkadım. Gözlerimi her kapattığımda mavi gözlerini hatırlıyordum. Soğuk ama güzel mavi gözlerini. Banyodan çıktım ve üzerime ceketimi aldım. Hiç halim yoktu ama yarın Damian'ı görecektim.

Yine isteksiz bir şekilde bunun altına aldığımız topuklu ayakkabıları giyindim. Derin bir nefes aldım ve yüzümdeki isteksiz ifadeyi silmeye çalışarak aşağı indim.

Aaron ortalıklarda yoktu, üşüyen bedenimle battaniyemin altına tekrar girdim. Titreyen bedenimle koltukta büzüştüm. Artık üşümek istemiyordum, onu görmek istiyordum.

Bana çok uzun gelen bir sürenin ardından Aaron gelmeyi başarabilmişti. Üzerinde takım elbise vardı. Battaniyemi altından isteksizce çıktım ve ayağa kalktım. Bakışları üzerimde gezindi, yutkundu sertçe.

"Biliyorum birden oldu ama bir daha gitmeye zamanımız olmayabilir."

"Sorun değil." Sorundu, gitmek istemiyordum. Tek istediğim Damian'ı görmektir. "Damian'la hiç konuştun mu?"

"Konusmadım ama büyük ihtimalle polis merkezindedir." Kolunu bana doğru uzattı. Koluna girdim, bunu yapmak istemiyordum. Aaron'a yakın olmak istemiyordum. Bunu yaparken sanki Damian'a ihanet ediyormuş gibi hissediyordum. Evet, saçma bir düşüneydi aslında tam tersini yapıyordum. Ona dokunarak Aaron'a ihanet ediyordum ki artık ihanet ettiğimi düşünmeyecektim. Aaron ve ben ciddi anlamda bitmişti. Onunla arkadaştan ilerisi olamazdım. Nefes almaya başladığımdan beri bir kez olsun değişik bir şey hissetmemiştim Aaron'a karşı.

Denver Salvador Sage, yüz elli yıl önce bana âşık olan adamın torunu. Hayat değişikti, benimkisi daha da değişikti. Önünde durduğumuz ev büyük ve güzeldi. Bizim evin aksine ürkütücü değildi. Arabadan iner inmez kolunu tekrar uzatmıştı ve bende tekrar girmiştim. Büyük merdivenleri çıkmaya başladık. Kapıya geldiğimizde, kapıyı çalmaya gerek kalmadan bir kadın kapıyı açmıştı. Genç ve gösterişsiz bir bayandı. Beyaz elbisesinin üzerinde siyah bir önlük vardı. "Hoş geldiniz." Diyerek kapıyı biraz daha açtı. Aaron'la içeri girdik. Rahatsız hissediyordum, o adam beni ürkütmüştü. Bana hayatı zehir eden kadının kanından olduğunu bilmek canımı sıkıyordu.

Büyük bir salona girdik. Salon altın işlemeler ve altın rengiyle kaplıydı. Gösterişli ve şık bir şekilde düzenlenmişti. Ve o adamı gördüm. Oturduğu koltuktan kalktı ve yüzünde samimi bir gülümsemeyle bize baktınız.

"Onur verdiniz gençler, masaya geçelim." Aaron saygıyla kafasını eğerken ben adama bakıyordum. Adamda aynı şekilde bana bakıyordu, inceliyordu.

Masaya otururken oldukça gergindim.

"Nasılınsınız profesör?" Saygılı bir şekilde konuşmuştu Aaron, bu adam cidden önemli olmalıydı.

"Yaşlı bir adama göre gayet iyiyim. Peki sen Freya? Sana böyle seslenebilirim değil mi?" Başlamadığım yemeklerden kafamı kaldırdım.

"Tabi Bay Sage." Dedim cılız bir ses tonuyla, gerçekten iyi hissetmiyordum.

"Solgun gözüküyorsun, bir şeyin mi var?" İlgili bir şekilde konuşuyordu ama o kadarda umurunda olduğunu düşünmüyordum.

"Önemli bir şey yok." Doğruydum, önemli bir şey yoktu.

Damian yoktu.

Az önce kapıyı açan kadın biraz daha yemek dizdi masaya. Benim takıldığım şeyse bu adamın bizi neden bu kadar ısrarla bu yemeğe çağırmasıydı.

Sessiz geçen yemeğin ardından biz daha masadan kalkmadan profesör kalkmıştı. Sürekli bakışları rahatsız edici şekilde üzerimde geziniyordu.

"Hemen geliyorum." Aaron'a baktım. O da gergin görünüyordu ama ikimizin gergin olma nedenleri faklıydı. O bu adama değer verdiği için gergindi.

Çok geçmeden yanımıza geri döndü ama bu sefer eli doluydu. Elinde siyah deri bir defter vardı. Neden defteri getirdiğini merak etmiştim.

"Geçen gün aile eşyalarını karıştırırken çok derinlerde, değişik bir şeyle karşılaştım." Elindeki kitabı tam önüme koydu.

"Büyük büyük babamın günlüğü, neyi garip dersen..." Sessiz kaldı ve defteri açtı. "Sürekli Freya adında bir kadından bahsediyor, ona olan aşkını ve özlemini yazmış her sayfada." Bendim ve bu defter Vincet'a aitti. Gözlerlimi sıkıca kapattım. İçimdeki kötü hisler boş yere değildi işte. Derin bir nefes vererek gözlerimi geri açtım. Belki de sadece benzediğimizi düşünecekti. Abartılı tepki vermemem gerekiyordu. Defterin son sayfasını açtı ve bu tüm kanımı dondurmaya yetti.

Benim resmim çiziliydi. Kara kalemle yapılmış güzel ve küçük bir portreydi. Bunu yaptığını hatırlamıyordum ama çiziminin çok iyi olduğunu hatırlıyordum. Zorlukla yutkundum. Aaron'da çok şaşırmış olacak ki elindeki çatalı düşmüş ve sessiz salonda yüksek ses çıkarmıştı.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve adamın ne yapacağını da kestiremiyordum. Sonuçta bu adamda onun kanını taşıyordu ve hatta bu adamda büyülerle uğraşıyor olabilirdi.

"Büyük büyük annen olmalı." Dedi Aaron bozuntuya vermemeye çalışarak. Denver kafasını iki yana salladı.

"Bu kadar benzer olamaz. Bu sen misin Freya?" Sesinde saf bir merak vardı, bir şeyleri çözmeye çalışıyordu. Aaron zoraki şekilde güldü. Ben Aaron gibi bilmezlikten geledim, oldukça ciddi dim. Vücudum sanki tekrar hissizleşmiş

gibiydi. Öğrenip öğrenmemesi umurumda değildi. Tek istediğim sıcaktı.

"Bence yaşlanmaya başladınız profesör." Aaron gülerek söylediği sözlerle kafamı iki yana salladım.

"Vincet'in resmimi çizdiğini bilmiyordum." Profesör ben olduğumdan şüphelenmesine rağmen bu sözüm üstüne şaşkınlıkla hemen arkasındaki sandalyesine oturdu.

"N-nasıl?" Titriyordu, korkuyordu. Gerçekten ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Büyüyü bilmiyordu. Bu birazda olsa rahatlamamı sağlamıştı. Büyü yoksa, zarar vermezdi. Büyünün en büyük kurbanı olduğum için sadece büyü kelimesinden bile korkuyordum.

"Evet, bu benim. İnkâr etmemi mi bekliyordunuz?" Adamın eli şaşkınlıkla dudaklarını örttü.

"B- böyle bir şey nasıl mümkün olur?" Konuşurken sürekli duraksıyordu.

"Ben bilmiyorum ama Melanie Salvador Sage'in bildiğinde eminim." Adam ikinci bir şok yaşarken olayı daha kavrayamamıştı. İçimde büyük bir öfke vardı ve neyden kaynaklandığını biliyordum, Damian öfkeliydi.

Onun hissettiği bir şeyi hissetmek bile yetiyordu. Öfke benimde vücudumu yavaştan sararken hiddetle ayağa kalktım. Burada daha fazla bulunmak istemiyordum. Profesör'ün beni çağırmasındaki nedeni de anlaşılmıştı.

Ben hiçbir şey söylemeden ayağa kalkarken Aaron'da hemen ayağa kalktı. Hızla evden çıktım, iyi değildim. Üşüyen bedenim geçmişin izlerini görünce sarsılmıştı. Ve unuttuğum önemli şeyi tekrar hatırladım, ben yüz elli yılı aşkın bir süredir dünya üzerindeydim. Tam yüz elli yıl suçsuz yere azap çekmişim ve az önce bana bunu yapanın kanını taşıyan birisiyle yemek yemiştim.

Aaron'un arabasına binerken o da koşar adımlarla yanıma ulaşarak arabaya bindi. Elinde Vincet'in günlüğü vardı. Neden aldığını sormadım. Öfkeden hiçbir şey düşünemiyordum, bu öfke Damian'ın öfkesiydi. Neye bu kadar öfkelendiğini merak ediyordum.

"Özür dilerim Freya, böyle bir şey olacağını bilsem asla seni buraya getirmezdin." Bir şeyler söylüyordu ama onu dinlediğimi söyleyemezdin. Profesör bu işin peşini bırakacak bir adam değildi. Kurcalamasını istemiyordum, geçmişimin daha fazla yeni yeni kurduğum hayatı etkilemesini istemiyordum.

Sıkıntıyla camdan dışarıyı izlemeye başladım. Bu bile huzur vermiyordu. Damian'ın canı neye sıkıldıysa bende hiç iyi değildim ve üşümemde buna eklenince berbat bir hal alıyordum. Damian'ın yanında olmak istiyordum. Onun varlığına neden bu kadar aç olduğumu bilmiyordum ve bu açlık beni korkutuyordu. Bedenim ona muhtaç gibiydi. Arabanın içinde bir melodi doldu, bu telefonda. Aaron cebindeki telefonu çıkardı ve kulağına götürdü.

"Çok mu acil? Bugün nöbetim yoktu." Kısa bir süre sustu ve karşısındaki kişiyi dinledi. Sıkıntılı bir nefes verdi. "Tamam." Telefonu kapattı ve bana döndü.

"Bu gece hastanede olmam gerekiyor. Seni bıraktıktan sonra geçerim." Sadece kafa salladım anladığımı belirtircesine. Evde korkacağımı biliyordum, o karartı tekrar çıkabilirdi ve ben Damian'ın varlığına daha fazla ihtiyaç duyacaktım.

Evin önüne geldiğimizde Aaron'a döndüm.

"Anahtar almadım." Evin anahtarını bana uzattı. Anahtarı aldım elinden.

"Freya." Bu arabadan hemen çıkmak istiyordum.

"Efendim?"

"Özür dilerim." Sesi gerçekten üzgün çıkıyordu ama ne için özür dilediğinden emin değildim.

"Sorun değil."

"Yarın seni Damian'ın yanına götüreceğim." Bunun için ona teşekkür etmeyecektim. Resmen koşul koymuştu. Bu gece benimle gelersen yarın seni götürürüm demişti. Üstelik onun o yerde olma nedeni tamamen kendisiydi. Arabadan indim. İnmemi istemiyordu ve elinde olsa biraz daha konuşurdu ama ben konuşmak istemiyordum. Aaron'un arabası uzaklaşırken bende eve doğru birkaç adım attım ve durdum.

Vücudum dondurucu soğğun etkisinden çıkıyordu. Tüm bedenim sanki bu anı bekliyormuş gibi mayışmıştı. Damian, o evdeydi.

Tüm kalp ritimim hızlanırken koşmaya başladım. Ayağımdaki ayakkabıları umursamadan, ısınacağımı bilerek koştum. Evin kapısını açmaya çalışırken ellerim o kadar titriyordu ki anahtarı deliğine sokamıyordum. Kendimi biraz daha zorladım

ve kapıyı açtım. Kapıyı dahi kapatmadan koşmaya devam ettim.

Isınıyordum. Tüm vücudum ısınıyordu, kalbim ısınıyordu. Merdivenleri düşe kalka hızlı adımlarımla çıktım. İçimdeki tüm öfke ve kötü duygular gitmişti. Şuan sadece özlem vardı. Bu özlem sadece sığağa duyduğum bir özlem miydi yoksa onu duyduğum mu bilmiyordum.

Odasının kapısında durdum. Derin derin nefes aldım. Sadece koştüğüm için değildi bu hızlı atan kalbim. O bu kapının arkasındaydı. Onu sanki yıllardır görmemiş gibi hissediyordum.

Ve geri kalan son gücümle kapıyı açtım. Oradaydı. Karanlık odada heybetli sırtını görüyordum. Camın karşısında duruyordu.

"Damian." Adının dudaklarım arasından çıkmasının zevkini yaşıyordum. Mutluydum ve mutluluk onun tüm duygularını bastırarak kadar kuvvetliydi. Mutluluğumu ve özlemimi hissediyordu. Dönmedi bana, yüzüme bakmadı. Yüzünü görmek istiyordum. Ona yürümeye başladım.

"Bana kin kusmak istediğin için mi bu heyecanın? İzin veriyorum, hak ettim." Ne saçmalıyordu bu herif? Ona doğru yürümeye devam ettim. Dönmüyordu hala. "Ne o yoksa tokat mı atmak istiyorsun? Onu da hak ettim. Ölüyordun sonuçta."

Ona kızgın olduğumu düşünüyordu, aptaldı. "Sırtımı da yumruklayabilirsin. Hırsını al, canım acımaz." Sesini duymak iyi hissettiriyordu. Sırtına yumruk atmamı bekliyordu.

Ona biraz daha yakınlaştım ve ellerimi beline sardım, kafamı sert sırtına gömdüm. Kokusunu duyuyordum, kokusu eşsizdi. Kokusunda boğulmak istiyordum. Şaşırmıştı, tüm kasları daha da gerilmişti, vücudu kas katı kesilmişti. Sıkıca sarıldım ona, iki günün hıncını çıkarıyormuş gibi.

Dönmedi, bir şey söylemedi. Kaldık öylece. Bu çok huzur vericiydi, ona sarılı olmak tüm bedenime ağır ağır mutluluğu aşıyordu. İkimizde sanki anın büyüğü bozulacaktı gibi hiçbir harekette bulunmuyorduk.

Kaç dakika bu şekilde kaldığımızı saymamıştım ama yetmiyordu. Sanki sonsuza kadar böyle kalsam bu ana doymayacaktı gibi idim.

"Ne yapıyorsun?" Bunu hesap sorar gibi değil de şaşkınlıkla sormuştu biraz. Kollarımı vücudundan ayırdım.

"Sadece sıcaklığı özlemişim." Arkamı döndüm, sanırım bu ana kendimi fazla kaptırmıştım. Birkaç adım atmıştım ki sert kolları vücudumu yumuşakça sardı. Aynı benim ona yaptığım gibi sarılmıştı arkamdan. Sert göğsünü hissediyordum, sıcak nefesi saçlarımla arasındaydı. Bu çok huzur vericiydi.

Gözlerimi kapattım anın etkisiyle. Onun kolları arasında olmak sanki beni tamamen başka bir yere götürüyordu. Eğer tanrı gerçekten varsa o tanrının en güzel eseri idi ve eğer cennet diye bir yer varsa şuan gözlerim kapalıyken cenneti hissediyor olmalıydım.

"Ne yapıyorsun?" Aynı onun gibi sordum.

"Sadece seni özlemişim." Daha da hızlanan kalp atışlarımla gözlerimi açtım. Beni özlemişti ve benim aksime cesurca söylemişti. Kollarını vücudumdan ayırırken ona döndüm. Günler sonra ilk defa doya doya baktım gözlerine. Gözlerinin sırrı neydi bilmiyordum ama başka kimsenin bakışlarında bu kadar kaybolmadığımı biliyordum.

"B-beni mi özledin?" Kekelemem onun hoşuna gitmiş olacak ki yamuk bir şekilde güldü.

"Yani sıcaklığını." Sadece onu ısıtmamı özlemişti. Bir insanın kışın, şöminesini özlemesi gibiydi. Bu durum hiç hoşuma gitmemişti. Eli çeneme gitti ve kafamı kendisine doğru

kaldırdı. Olanlardan sonra onu suçladığımı düşünüyordu. Belki gerçekten suçluydu ama bunu görmek istemiyordum. Şuan o buradaydı, ilerisi yoktu.

"Neredeyse ölümüne neden oluyordum Freya." Biliyordum ve bunu bilmeme rağmen ondan uzak durmuyordum.

"O gece sana tehlikeli olduğunu bile bile kal demiştim." Yutkundtu. Damian'ın değiştiğini hissediyordum ve bu değişikliğin maalesef sadece bana karşı olduğunu biliyordum. O hala iyi biri değildi. "Ne yaptılar orada?" Çenemde ki elini indirdi. Konuyu değiştirmeye çalıştığımı fark etmişti.

"Bol bol sorguya aldılar ve sanırım izlemedeyim. Dikkati olmam gerek." Tam bir şey söyleyecektim ki hemen yatağının köşesinde duran valiz ilişti gözlerime.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Kafasını olumlu anlamda salladı. Hayır, hayır o gidemezdi. Sadece iki günde bile mahvolmuşum nereye gitmeyi düşünüyordu?

"Uzaklaşacağım buralardan biraz. Peşimdekiler birken iki oldu." Uyuşturucu satıcıları ve polislerden bahsediyordu ama o giderse ben ne yapardım? Sinirlenmişim.

"Korkak gibi kaçacaksın yani. Sana o kadar kal dedikten sonra kaçacaksın." Kaşlarını çatmadı ya da başka bir sinir ifadesi de göstermedi. "Üşümeyecek misin?"

"Alışırım." Sakince cevap vermesi sinirlerimi daha fazla bozuyordu.

"Ben?" Bakışları üzerimdeki. İlk defa kıyafetlerime baktı ve ilk defa tepki göstererek sinirle güldü.

"Seni oldukça iyi gördüm." Öfkeleniği şeyi anlamıştım. Aaron'la dışarı çıkmama kızmıştı. Haklıydı. Ona kal demiştim ve o kalmıştı sonra ise Aaron'la dışarı çıkmıştım.

"Onunla arkadaş olmayı deniyoruz." Kafasını sinirle iki yana salladı.

"Seninle uyudu, öptü ve seni seviyor. Bana arkadaşlıktan bahsetme. O gece bana kal dediğinde bir şeylerin değiştiğinin farkında olman lazımdı." Aaron'la dışarı can attığım için çıkmamıştım ve bu kadar tepki vermesine de şaşırmıştım. "Eğer bu akşam onunla çıkarsam beni yarın senin yanına getireceğini söyledi." Tüm yüz hatları kasıldı. Onu ihbar edenin Aaron olduğunun farkında mıydı bilmiyordum. "Nesin sen gel seni babana götüreceğiz diyip, şeker veren adamlarla giden çocuk musun?" Güldüm, günler sonra ilk defa böyle güldüm. Gülmemle yüz hatları yumuşamıştı. Gözüm tekrar o iğrenç valizi gördüğünde tüm gülmem yok oldu. "Eğer kal desem kalır mısın?" Gitmemeliydi, gidemezdi. Omuz silkti.

"Bilmem, ilkinde işe yaramıştı bir dene istersen." Az önce yok olan gülümsemem geri yerini aldı. Sıcaklığa alışan vücudum, onun sıcaklığına yine çabucak alışmıştı.

"Kal Damian, hep kal." Birden doladı kollarını belime. Bu sefer onun yüzüne bakıyordum. Onunda yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Günler sonra onunda ilk defa ısındığını biliyordum ve bu çok hoşuma gidiyordu. Hislerini hissetmeyi seviyordum, onunla ısınmayı seviyordum hatta paylaştığımız acıları bile seviyordum.

Sanırım ilk defa yaşamayı başarmıştım. Acı çekmiyordum, mutluydum ve huzurluydum. Sanırım bu dünyaya, yaşamaya alışıyordum.

"Eğer bu gece yanımda yatarsan kalırım."

Merhaba güzel mi güzel okuyucularım. Şehir dışında olacağım için önümüzdeki hafta maalesef bölüm yayınlamayacağım. Bölüm hakkında ki yorum ve eleştirilerinizi bekliyorum. Kendinize iyi bakın, sevilyorsunuz.

48: YANMAK VE TUTŞMAK

Ben... Ben değişik bir mahlûkattım. Yüz elli yıl nefes almadan yaşamış, yaralarla dolu bir canavar. Korkulması gereken bir yaratıktım belki de. İnsanların ölümüne neden olmuştum, yanmışlar ve acı çekmişlerdi. Bunun nedeni ise bendim, basit bir kız. Neden sadece basit bir kız için insanlar acı çekmişti? Neden sadece oğlu beni sevdiği için, beni böyle bir sonsuzluğa gömmüştü?

Bilmiyordum. Tek bildiğim şey, bunların hiçbirinde suçum olmamasıydı. Benim tek suçum şanssızlıktı. Bu bedende olduğum için şansızdım, bu kimliğe sahip olduğum için şansızdım. Eğer seçme şansım olsa asla kendimi seçmezdim. Kim yüz elli yıl hissiz yaşamayı isterdi ki, kimse. Söylemesi ne kadar kolaydı, hissizlik. Kimse anlamazdı o kelimenin ne kadar azap verici olduğunu.

Şimdi ise yaşıyordum. Yaşadıklarım sadece kötü bir geçmiş gibiydi. Nefes alıyordum, hissediyordum ve bu dünyaya alışıyordum. Bu beni korkutuyordu, o yüz elli yılın bazen aklımdan çıkması beni korkutuyordu. O yüz elli yılı yaşarken mahvolmuştum ben, paramparça olmuştum. Şimdi ise öylece hatırlıyor ve hatta bazen tamamen unutuyordum.

İntikam istiyordum. Eğer elimde olsa geçmişe gider ve o kadını ölümsüz yapardım, kendi yerime koyardım. Bundan daha büyük bir ceza olamazdı zaten. Ben yüz elli yılımı dört duvar arasında dışarıyı seyrederek geçirmiştım. Bu kolay değildi.

Normal insanlara yarım saat beklemek bile sıkıcı gelirken ben yüz elli yıl boyunca bilmediğim bir şeyi hissizce beklemiştim. Artık nefes alıyordum, yaşıyordum ve özgürdüm ama hala hatırlıyordum. O yüz elli yılı hatırlıyordum, hissizliğimi

hatırlıyordum, ben cehennemimi hiç unutmayacağım bir şekilde hatırlıyordum.

O beni kurtarmıştı. Tam yüz elli yılın ardından azabıma son vermişti. Dudaklarıma ilk nefesimi üflemişti. Bu bağ çok değişikti. Ölü bedenimi canlandırmıştı. Sadece dudaklarıyla, sıcak nefesiyle yapmıştı bunu. Neden oydu bilmiyordum, o kötü biriydi ama artık anlıyordum.

Biz aynıydık. Bağdan öncede sonrada. Bu bağ ürkütücüydü. Birisinin hislerini hissetmek, acılarını paylaşmak ürkütücü duruyordu ama ürkmüyordum, korkmuyordum. Sadece alışıyordum ona, hisselerine, sıcaklığına ve gözlerine. Beni korkutan tek şey ona alışıyor olmaktı.

Tam iki gündür üşümekten uyuyamıyordum ve iki günün ardından ilk defa mükemmel bir şekilde uyumuştum. Sıcaktı, rahattı ve çok güzel kokuyordu. Bu şekilde günlerce uyuyabilirdim.

İstemeyerek olsa da açtım gözlerimi. Vücudumu gererek uyuklu gözlerimle etrafa baktım. Onun yatağındaydım, üzerimde onun çarşafı ve burnumda onun kokusu vardı. Ama Damian yoktu. Yataktan doğruldum sersem bir şekilde. Banyoda olabilirdi. Tam yataktan kalacağım sırada gözüm dün gece valizin durduğu yerde gezindi. Valiz, yoktu.

Gitmiş miydi? Ama onunla uyumuştum, gitmeyeceğim demişti. Bana güvenme dediğine ona inanmalı mıydım? Gidemezdi, gitmemeliydi. Ona güveniyordum, ona çok saçma ve gereksiz derecede güveniyordum.

Banyoya girdim orada olmasını dilerken, ama yoktu.

Bomboştı. Titrek bir nefes çıktı dudaklarımdan. Gitmiş olamazdı. Arabasına bakmalıyım.

Odadan hızla çıktım. Dün gece benimle uyuduktan sonra gidemezdi. O giderse üşürdüm, çok üşürdüm. Merdivenlerden inerken duyduğum sesle durdum, mutfaktan ses geliyordu. O olabilirdi ama Aaron'da olabilirdi.

Korkuyordum, Aaron olmasından korkuyordum.

Gitmeyeceğim dedikten sonra gitmesinden korkuyordum.

Üşümekten korkuyordum.

Adımlarımı daha da hızlandırarak mutfığa girdim. Gördüğüm kişiyle derin bir nefes çıktı rahatlama hissiyle dudaklarımdan. Gitmemişi.

Elinde kahvesi tezgâha yaslanmıştı. Bakışları üzerimde gezindi. Üzerimde hala dün geceki elbise vardı.

"Gittiğini sandım." Sonunda sinir bozucu sessizliği bozmuştum. Kahvesinden bir yudum daha aldı sakince.

"Neden?" Tezgâha kalçasını yaslamıştı ve bu pozisyon bile saçma bir şekilde onda ilgi çekici duruyordu.

"Valizin yoktu." Son bir yudum daha aldı ve kahvesini tezgâha bıraktı. Üzerinde siyah kısa kollu bir tişört vardı.

"Üşümediğini fark etmedin mi?" Fark etmemiştim. O kadar korkmuş ve telaş yapmışım ki hiçbir şeyi fark etmemiştim.

İşaret parmağıyla üzerimi işaret etti. "Haline bak." Kafamı eğdim ve üzerime baktım. Eteğim kalçama kadar toplanmıştı, elbisenin kolları omuzlarımdan aşağı düşerken omuzlarımı cüretkâr bir şekilde gözler önüne seriyordu. Hemen bir elimle

eteğimi indirirken diğer elimle de st tarafı düzeltmeye çalıştım. Ben bunları yaparken rahatsız edici bir şekilde gözlerinin üzerimden hiç ayırmadan izlemişti beni. Sıcak olmuştu, çok sıcak.

"Madem kalktın o geçen günkü sandviimden yap." Emredici bir tonda konuşması sinirlerimi bozmuştu. Uyuz.

"Emrin olur." Arkamı döndüm, üzerimi değiştirmeliydim.

Tam bir adım atmıştım ki onun sesiyle durdum.

"Sensin uyuz." Hayır, hayır. Ben bunu içimden geçirmiştim.

Duyamazdı. İrileşen gözlerimle arkamı geri döndüm.

"Nasıl duydun?" Arkasındaki tezgâhtan ayrılarak birkaç adım bana yakınlaştı.

"Neyi nasıl duydum?" Farkında değildi.

"Sana uyuz dediğimi." Alt dudağı st dudağının üstüne çıktı ve omuz silkti. Başkası yapsa çocukça olacak hareket şuan fazlasıyla çekici duruyordu. Karar vermiştim, onunla ilgili olan her şey çekiciydi. "İçimden söylemiştim." Kafasını iki yana salladı.

"Hayır, dışından söyledin." Belki de gerçekten dışımdan söylemiştim ve farkında değildim. Daha fazla üzerinde durmadım. "Hazırlan yüzmeye gideceğim."

"Sen yüzmeye gideceksen ben neden hazırlanıyorum?" Omuz silkti, yeniden.

"Sen ısıtıcım görevini göreceksin. Eğer senden uzakta yzersem şrm ve bu hiç zevkli olmaz. Yanımda durman yeter, suya girmek zorunda değilsin." Resmen emir vererek beni kullanacağını söylüyordu.

"Git ve kendine ısıtıcı al." Arkamı döndüm. Sinirlenmiştim. Sen girmek zorunda değilsin ne demekti ya, insan bir teklif ederdi. Kolumu tutarak beni geriye doğru çekti.

"Hiçbir ısıtıcı senin gibi ısıtmıyor." Güldüm, kahkaha atarak güldüm. Bu filmlerde ki sevgi sözcüklerine benziyordu ama çok değişikti.

"Ne yani iltifat mı bu?" Dedim omzumun üstünden ona bakarak. Bir şey söylemedi, bakmaya devam etti. Güzel bakıyordu, çok güzel bakıyordu. Mavi gözleri kısılmıştı, uzun kirpikleri güzel gözlerini gölgeliyordu. Yüzünde yarım bir gülümseme vardı. Bu gülümsemenin kaynağı olduğumu biliyordum. Ben mutluydum ve ben mutlu olduğum için o da mutluydu. Bu bağı bir kez daha sevmiştim.

"Bende yüzeceğim o zaman." Dedim hala omzumun üzerinden onun güzelliğini seyrederken. Yakındı bedenlerimiz, yüzlerimiz.

"Yüzerken giyebileceğin bir şeyin bile yok." Kolumu bıraktı. Beni sürekli küçümsemesinden nefret ediyordum. "Hem yüzmeyi de bilmezsın." Ona döndüm.

"Hayır yüzerken giyinilen kıyafetlerden var bende, Aaron almıştı ve onunla yüzmüştüm de. Eğer benimle yüzmek istemiyorsan gelmem biter. Daha sonra Aaron'la yüzebilirim." Yüz hatları gerildi, çenesi kasıldı. Ne hissettiğini anlayamıyordum. İçimde çok değişik bir duygu filizleniyordu ve bu duygu bana ait değildi.

"Git ve üzerini giyin." Dedi dişlerinin arasından.

Yürüyorduk, dakikalardır yürüyorduk. Arabasına hiç binmemiştik, ormanın içinden bilmediğim bir yere gidiyorduk. "Kaybolduk değil mi?" Dedim ona yakınlaşmaya çalışırken. Sürekli önümden yürüyordu ve hızlıydı. Hızına yetişemiyordum.

"Hayır, ileride." Sıkıntıyla bir nefes verdim. Bu ormanda yürülebilecek hiçbir yerin olduğunu zannetmiyordum.

"Daha önce gittin mi hiç?" Kafasını olumlu anlamda salladı.

"Ama girmedim." Yorulmuştum. Ellerimi dizlerimin üzerinde koydum dinlenmek için.

"Daha çok var mı?" Dedim mızımız bir çocuk gibi.

"Geldik." Kafamı kaldırdım ve karşıma baktım. Damian karşımda ki çalılıkların arasında gözden kaybolmuştu.

Kulağıma su sesleri geliyordu. Damian'ın geçtiği gibi geçtim çalılıkların arasından.

Gördüğüm manzaranın güzelliğiyle nutkum tutuldu. Her tarafta rengârenk çiçekler vardı, yeşil çimenler en canlı tonuyla parlıyordu, upuzun bir şelaleden sular büyük bir ahenkle dökülüyordu. Şelaleden çıkan ses fazlasıyla dinlendiriciydi. Burası mükemmeldi.

Beni izleyen Damian'a birkaç adım attım ve sonra durdum. Burası tanıdıktı, çok tanıdıktı. Daha önce geldiğime yemin edebilirdim. Damian beni seyrediyordu, ona ilerlemeye devam ettim.

Hiçbir şey söylemedi ve üzerindeki tişörtü çıkardı. Üst tarafı tamamen çıplaktı artık. Hızlanan kalp atışlarım ve artan vücut ısıym yüzünden bedenimi hemen şelalenin altına atmak istiyordum.

"Burası çok güzel." Dedim çıplak vücuduna bakmamaya çalışarak. Tişörtünü çimlerin üstüne bıraktı. Biraz ileride çimler bitiyordu ve yerini taşlara bırakıyordu. Ben Aaron'un benim için aldığı yüzerken giyilen kıyafeti içime giyinmişim. Bunu hissizken giyinmişim, şimdi bununla onun karşısına çıkabilecek kadar cesaretli miydim bilmiyordum.

Hazır o arkası dönük suya doğru ilerlerken üzerimdeki tişörtü ve pantolonu çıkardım. Kendimi çıplak gibi hissediyordum. Belki de yüzmek çok iyi bir fikir değildi. Sadece onu izlesem de olurmuş ama artık çok geçti.

Kıyafetlerimi Damian'ın tişörtünün yanına atarak kafamı kaldırdım utançla. Az önce arkası dönük suya ilerleyen Damian durmuş beni seyrediyordu. Gözleri tüm vücudumdaydı. Arsızca izliyordu beni. Yaşadığım utançla kollarımı vücuduma doladım. Kafamı yere eğdim, bakışları beni eritiyordu sanki.

Ona doğru küçük adımlarla ilerledim. Ayakları görüş alanıma girene kadar ilerledim ve tam karşısında durdum. Kafamı zorla da olsa kaldırdım ve yüzüne baktım.

Gözleri koyulaşmıştı, dudakları aralıktı ama konuşmuyordu. Dudakları kapandı, gözlerime baktı. Bazı anlam vermediğim şeyler hissediyordum ve bunların hiçbirisi bana ait değildi. Damian'ın hisleriyle sarmalanmıştı ruhum.

"Yüzmeyecek miyiz?" İç dünyam aksine sesim oldukça güçlü çıkmıştı. Yutkundur sertçe ve olumlu anlamda salladı kafasını. Arkasını döndü ve suya doğru ilerlemeye devam etti. Suyun içine girdiğinde su ilk başta bileklerime geliyordu. Bende arkasından ilerlemeye başladım. Bu sefer arkada olmak işime gelmişti.

Su bile sıcak geliyordu. Suyun derinine doğru ilerlemeye devam ettik. En son suya girmediğimde hissetmediğim için ve

nefes almadığım için yüzmek çok kolay olmuştu ama şuan kendimden o kadar da emin değildim.

Suyun içinde bir adım daha atmıştım ki yerle tüm bağlantım kesildi. Birden çok ama çok derinleşmişti. Önceden yüzebilmişim ama şimdi olmuyordu, korkuyordum. Su yutmaya başlarken dudaklarımdan büyük bir çığlık çıktı.

Nefessiz kalmak beni korkutuyordu. Suyun içinde amansızca çırpınıyordum. Gözlerim Damian'ı aramak istiyordu ama su dışında hiçbir şey göremiyordum.

Belime sert bir kol sarıldı, bu kollar çok tanıdıktı. Beni tuttu ve suyun boğazıma kaçmasını engelledi. Öksürmeye başlarken derin derin nefes alıyordum. Kollarımı hızla boynuna doladım.

"Hani yüzmeye biliyordun?" Hesap sorarcasına konuşmuştu.

Kendime gelmeye çalışarak yüzüne baktım. Islak kirpikleriyle bana bakıyordu. Korkum dinerken başka bir duyguyu daha hissediyordum, endişeydi ve bu hissin bana ait olmadığına yemin edebilirdim.

"Telaş yaptım." Zorlukla konuşarak ona biraz daha sarıldım.

Su ilk defa beni bu kadar ürkütüyordu. "Senin ayakların yere geçiyor mu?" Kafasını olumsuz anlamda iki yana salladı. Bu beni korkutmadı, beni tutacağını biliyordum. Derin derin nefesler alarak ona biraz daha yaslandım. Beni yeterince iyi tutmuyordu, sadece bir kolu belimdeydi. Bacaklarımı beline doladım korkuyla.

"Beni de engelleyeceksin şimdi." Dedi ona sarılı olan bacaklarımı kast ederek ama bacaklarımı oradan çekmek için bir harekette bulunmadı. "Ayaklarının değeceği yere geldiğimiz zaman seni bırakacağım ve sen sadece bacaklarını suya sokacaksın tamam mı?" Kafa sallayarak hızla onayladım onu.

Yüzüme gelen ıslak saçlarım rahatsız ediyordu ama kolumu ondan ayırmak istemiyordum. Bırakırsam boğulabilirdim. Damian ilerliyordu ama ilerlediği yere bakmıyordu, bana bakıyordu. Bu korkudan daha fazla hızlandırmıştı kalp atışlarımı.

"Damian." Dedim gözlerinin içine bakarak. Neden adını söylediğimi bilmiyordum, sadece mavi gözlerine o kadar dalmıştım ki ismi dudaklarımda zamansızca çıkmıştı. Ne olduğunu sorar bir şekilde yüzüme bakıyordu.

"Teşekkür ederim." Diyecek başka bir şey bulamamıştım. Baktı gözlerime uzunca, yüzü asık ya da ifadesiz değildi. Yüzündeki ifade huzurdu, dudağı yana kıvrılmıştı. Nefes kesecek derecede güzeldi bu manzara. Saçlarından damlayan damlalar bu anı daha büyülü kılıyordu.

"Freya." Bu sefer benim ismim onun dudaklarından çıkmıştı. Sadece harflerin birleşiminden oluşan bir kelime söylüyordu, bu eylem beni bu kadar heyecanlandırmamalıydı.

"Efendim?" Belimdeki ellerinden birini çekti. Çenemi işaret ve başparmağı arasına aldı. Başparmağıyla çenemi yumuşakça okşadı.

"Bana ne yapıyorsun?" Bilmiyordum, onun bana ne yaptığını bilmediğim kadar bilmiyordum. "Bağ yüzünden mi bu hisler, düşünceler? Yoksa bana büyü mü yaptın?" İkinci sorusunu sorarken gülmüştü, bende güldüm. Belki de aramızdakiler sadece büyüydü, kim bilirdi. Ama bunun gerçek olmasını istiyordum, büyü ya da bağ gibi bir saçmalık değil de gerçek olmasını.

"Ne hissediyorsun ya da düşünüyorsun Damian?" Gözlerini kıstı, bu kirpiklerini daha eşsiz bir görüntüye sürüklemişti.

"Hissetmemem gereken şeyler ve düşünmemem gereken şeyler Freya." Kafamı onun güzel gözlerinden ayırdım ve

havaya baktım. Hava hafif bulutluydu, güneş yoktu. Bu güneş normal insanlar içindi, ben güneşime bakıyordum şuan ve hiç üşümüyordum. Biz birbirimizin güneşiydik. O güneş olamayacak kadar karanlık bedeni ne kadar kabul etmese de benim güneşimdi.

Havanın kokusunu içime çektim ve bunu yaparken onun kalbimde ağrı yaratan kokusu da dolmuştu ciğerlerime.

"Hayat kısa Damian. Sırf sert adamı imajını bozmamak için hislerine engel olmak zorunda değilsin. Korkak olma, hissettiğin her şeyi hissediyorum." Bakışlarımı yine ona çevirdiğimde bana hala aynı yoğunlukla baktığını fark ettim.

"Ben korkak değilim."

"O zaman bir korkak gibi davranma." Bu kadar cesareti nereden topladığını bilmiyordum ama söylediklerimin arkasındaydım. Bana karşı hissettiği her şeyi hissederken benden bu kadar kaçması saçmaydı, soğukluğu saçmaydı. Onunla aramızdaki tüm engelleri tuzla buz etmek istiyordum.

"Eğer hislerimi ve düşüncelerimi perdelemezsem ikimizde yanarız Freya." Yüzü yakındı ve bu konuşma ateşini her saniye daha fazla arttırıyordu.

"Ben yanmaktan korkmuyorum Damian, sen korkuyor musun?" Bu kabullenişti, onu dünyama resmi anlamda kabul ediyordum. İlk defa hislerimi bu kadar cesurca dile getiriyordum ve bu cesareti bir daha toplayamayacağımı biliyordum. O yüzden tek dileğim onun da bana cesurca karışık vermesiydi.

Birden sırtıma çarpan taşlarla kıyıya vurduğumuzu anladım. Ayaklarım yere değecek mesafeye geldiği zaman beni bırakacağını söylemişti ama bırakmamıştı. Ben Damian'ın cevap vermesini beklerken o cevabını sözleriyle değil de hareketleriyle verdi.

Beni kıyıdaki taşların üzerine doğru itti pozisyonumuzu bozmadan. Bacaklarım beline sarılı ve kollarımda boynuna sarılıydı. Ona sıkıca tutunuyordum. Tek fark hemen üstümde olmasıydı.

"Yanmaktan hiçbir zaman korkmadım Freya ve hiçbir zaman korkmayacağım." O da dudaklarını cesurca aralamıştı ve duymak istediğim kelimeleri dillendirmişti.

O şuan tam da üzerimdeyken, gözleri gözlerimdeyken ve kokusu burnumdayken onun dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Kalp atışlarım daha da hızlanırken artan nefes alışverişimle tek odaklandığım ıslak dudaklarıydı. Dudakları da diğer her yeri gibi mükemmeldi ve dudaklarının tadını da biliyordum.

Onun da bakışları beni dudaklarımdaydı. Sanki anlaşılmış gibi aynı anda birbirimizin gözlerine döndük ve gözleri gözlerimdeyken yüzünü iyice yakınlaştırdı yüzüme. Bakışlarının yoğunluğunda daha fazla ezilmemek için gözlerimi kapattım.

"Beni gözlerinden mahrum etme Freya." Kalbimi ağrıtan sözlerle gözlerimi açtım ve aynı zamanda dudaklarını dudaklarımda hissetmem bir oldu. O belimi sıkıca sararken bende elimi ıslak ve yumuşak saçlarının içinde gezdirdim. Öpüşü yumuşak ama hızlıydı. Sanki kaçıyormuşum gibi öpüyordu. Dudaklarımı araladım ve hırçın hareketlerine eşlik etmeye başladım. Onun aksine daha yumuşak ve yavaşım. Gözlerini biran olsun ayırmıyordu gözlerimden ve bu hareketi, bu öpücüğü çok daha mükemmel kılıyordu.

O mükemmeldi, öpüşü mükemmeldi, kokusu mükemmeldi, gözleri mükemmeldi, onun her şeyi mükemmeldi.

Hissediyordum, hissettiğim şey tutkuydu, şehvetti ve bu hislerin yarısının ona ait olduğunu biliyordum. Benim

hislerime onun hisleri de katılınca bu öpüşme sadece dudakların temasından çok daha anlam kazanıyordu. Biz sadece dudaklarımızı değil, ruhlarımızı birbirine kenetliyorduk tutkunun ipiyle.

Nefes nefese dudakları dudaklarımdan ayrıldı. Hala gözlerime bakıyordu. Kafasını boynuma eğdi ve boynumu ısırdı. Hissettiğim acıyla inledim. Ardından emmeye başladı boynumu

"Damian." İsmimin dudaklarımdan ihtirasla dökülmesine engel olamamıştım. Bunun üzerine boynumdan biraz daha aşağı indi. İnerken tenime ondan beklenmeyecek kadar yumuşak öpücükler bırakıyordu. Artık gözlerini değil, gece gibi koyu saçlarını görüyordum. Dudakları biraz daha aşağı inmeden durdu. Kafasını kaldırdı ve koyulaşmış mavileriyle gözlerime baktı.

Yine az önceki gibi dudaklarıma uzandı ama bu sefer öpüşünden şişmiş dudaklarıma sadece küçük bir buse bıraktı ve kendini yanımdaki taşların üzerine attı. İkimizin de göğsü hızla inip kalıyordu.

Kafası bana dönüktü, yüzüme bakıyordu. "Bu sadece ateşin tutuşmaya çalışmasıydı Freya, eğer tutuşsa neler olacağını tahmin edebiliyor musun?" Tahmin dahi edemiyordum.

"Ben ruhunu istiyorum Damian. İntikam istiyorum, çünkü sende benim ruhumu aldın." Güldü. Kafasını gökyüzüne çevirdi. Güldüğünde gözleri kısılmış ve göz çevresi kıvrılmıştı. Çok güzeldi.

"Ruhum çoktan tutuştu Freya."

Merhabalar! Kısa ve olaysız bir bölümdü. Asıl olaylar başlamadan önce Damian ve Freya'nın birbirlerine amansızca bağlandıkları bir bölüm oldu.

Eğer yetiştirebilirim bu hafta içinde bir bölüm daha yazacağım geçen haftanın telafisi olarak. Bölüm hakkında görüşlerinizi bekliyorum. Kendinize iyi bakın, seviliyorsunuz.

49: CESET

Huzuru onlarca yıl sonra bir yabancının yanında bulmak çok değışikti. Onun yanında genellikle huzursuz oluyordum, bunun nedeni ise onun yanında olmamın yanlış olduğunu düşünmemdi. Sanırım artık suçluluk duymuyordum, çünkü çok huzurluydum. Mutluydum ve hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum.

Güneşin bile aydınlatamadığı siyah saçlarına baktım. Bu aralar saçlarının üst kısmı önceye göre biraz daha uzamıştı. Düz değildi, kıvrıkcıkta değildi, hafif dalgalıydı saçları ve bu ona çok değışik bir hava katıyordu. Islanmış olmasına rağmen kabarmamıştı saçları, yumuşacık duruyordu. Az önce o ıslak saçların arasında elimi nasıl gezdirdiğimi hatırlayınca dudağımı ısırđım.

Birde bana döndü hızla.

"Isırma dudağınızı." Hissetmişti, sanırım biraz sert ısırılmıştım. Onunla aynı şeyleri hissetmek ne olursa olsun hoşuma gidiyordu. Onun acısını hissetmek bile güzeldi.

Ona yetişmek için hızlandım, durmasından fırsat bilerek yetişmiştim ona. Gelişte yaptığı gibi dönüşte de hızlı hızlı yürüyordu. Geniş yakalı siyah tişörtü boynundaki kızarıklığı tümüyle gözler önüne seriyordu. Onu ben yapmamıştım, o bana yapmıştı. Elim boynuma gitti, acıyordu ve kızarıklığı morarmaya dönen izin bende de aynı şekilde durduğunu biliyordum.

"Eğer biraz yavaşlarsan ısırmam." Güldü yamuk bir şekilde.

"Ne o arkadan kestiğin yetmedi biraz da önden mi keseceksin beni?" Keyif alarak sorduğı soru beni sadece utandırmıştı. Bakışlarımı fark etmese anormal olurdu sanırım.

Birden içimden gelen deli dürtüyle elini tuttum. Şaşırmıştı. Onunla temas kurmak, elerinin ellerimin arasında olması beni rahatlatıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Aaron'la izlediğim filmlerde öpüşen insanlar el ele tutuşuyorlar, birlikte vakit geçiriyorlar." Elini elimden çekmek yerine eli ellerimdeyken yürümeye devam etti. Bu sefer beraber yavaşça yürüyorduk.

"Onu sevgililer yapar, sevgililerden nefret ederim." Onun kaşları çatılırken benimkisi daha çok çatıldı.

"O zaman sen neyim oluyorsun?"

"Hiçbir şeyin." Bu kadar kolay ve umursamaz cevap vermesi boğazımda bir yerlerin düğümlenmesine neden olmuştu. Yaşadığım utançla elimi elinden çektim. Ne kadar onun sıcaklığını sevsem de. Bu sefer ben onun önünden yürümeye başladım.

Hiçbir şeyimse neden öpüyordu, neden beni kendimden geçirecek sözler söylüyordu, neden öyle güzel bakıyordu? Sinirlenmemek elde değildi. Arkamdan güldüğünü duyuyordum, komik bir durum yoktu. Sinirimle ona döndüm.

"Komik olan ne?" Sinirle sarf ettiğim kelimeler onun o gülen yüzünü gördüğümde tüm anlamını yitirmişti. Hatta sinirin ne olduğunu bile unutmuştum. O gülüyordu, benim kalbim duruyordu. Çok güzel kısılıyordu gözleri, çok gülmediği için herkesin göremediği gamzesi yüzünde ışıldıyordu. Bir varlık bu kadar güzel olamazdı. Sanırım tanrının olduğuna gerçekten inanmaya başlıyordum. Yoksa böyle bir güzellik tesadüfen doğamazdı, bu güzelliği büyük bir yaratıcı tasarlamış olmalıydı.

"Sinirini hissediyorum ve şimdi de bana bakarken içinde yaşadığın hayranlık patlamasını da hissediyordum." Keyifle

sırladığı karşılık ona arkamı döndüm ve yürümeye devam ettim. Belki de onunla aynı şeyleri hissetmek o kadar da iyi değildi, özel diye bir şey kalmamıştı.

Birden kolumdan hızla ve sertçe çekildim. Sırtım sert göğsüne değerken ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sıcak nefesi saçlarımın arasındaydı.

"Yanlış yön." Dedi ve birden öylece bıraktı beni. Sadece bunu söylemek için kalp atışlarımı bu kadar hızlandırması saçmaydı. Onun gittiği yönden onu takip etmeye devam ettim. Yine arkada kalmıştım.

Akşam olmak üzereydi. Acıkmıştım ve sandviç yemekten de sıkılmıştım. Damian da yemek yapmayı benim kadar bilmiyordu gerçi bilse de yapmazdı o. Benim olan ama artık hiçte benimmiş gibi hissettiremeyen yatağımdan kalktım. Damian'ın odasının tam önünde durdum. Onu uygunsuz bir pozisyonda yakalamamak için kapıyı çaldım, artık akıllanmıştım sanırım. Tüm gün oda da nasıl sıkılmadığını bilmiyordum. Eskiden tüm gece dışarı da olurdu ve gündüz tüm gün uyurdu ama artık gece dışarı da çıkmıyordu. Ses gelmeyince odanın kapısını açtım.

Telefonu elindeydi. Telefonun ekranında parmakları hızla hareket ediyordu. Odaya girdiğimi fark edince kafasını kaldırdı ve hissettiğim sıkıntısıyla telefonunu kapattı.

"Dışarı çıkıp bir şeyler yiyelim mi?" Telefonunu yanına bıraktı. Gözleri yüzümde gezindi. Canı kesinlikle bir şeye sıkılmıştı çünkü benim içimi de nedensiz bir sıkıntı kaplamıştı.

"Bana çıkma teklifi mi ediyorsun?" Dedi alayla gülerken. Bu alayının altında bile bir sıkıntı vardı. Bu sıkıntının neyden kaynaklandığını bilmiyordum ama sıkıntısını kendi hislerimle yok edebilirdim. Güldüm ve kafamı iki yana salladım.

"Sadece acıkmıştım ama sen çok istiyorsan." Sıkıntısı azalıyordu. Bu beni daha da rahatlatırken ona yakınlaştım. Tek kaşını kaldırırken ayağa kalktı. Tam karşımda durdu.

"Bak sen." Dedi biraz daha azalan sıkıntısıyla. "O zaman bu sefer şık bir yere gitmeliyiz, şık giyinmelisin." Kafamı olumlu anlamda salladım, Damian'la hiç o şekilde dışarı çıkmamıştım. Bu biraz romantikti, Damian'dan beklenmeyecek kadar romantik. Ondan birkaç adım uzaklaştım.

"O zaman hazırlanmaya gidiyorum." Başka bir şey söylemesini beklemeden çıktım odadan. Aslında bu yemeğinde tıpkı diğer dışarı çıktığımızda olduğu zamanlardaki gibi öylesine basit bir yemek olacağını düşünmüştüm. Her şey bir anda gelişmişti.

Odama geri girdim ve dolabımı açtım. Artık Aaron'un aldığı şeyleri pek giyinmiyordum. Zaten Nope'la birlikte bir sürü kıyafet almıştım. Bu akşam ona güzel görünmek istiyordum. Kıyafetlerimde gezdirdim gözlerimi. Askıya asılmış siyah elbiseyi elime aldım. Bunu Nope çok beğenerek bana aldirtmişti ve bir değişimini de kendisi almıştı. Fazla pahalı değildi, ikimizin de kazandığı para belliydi ama başka derdim olmadığı için paramı rahatça bunlara harcayabiliyordum. Siyah elbiseyi giyindim. Beyaz tenime yakışmıştı. Dar ve biraz da kısaydı, yakası çok hoş duruyordu. Tam hazır

olduğumu düşündüğüm sırada yine Nope'la birlikte aldığım yüz boyları aklımda geldi. Çokta kalabalık olmayan çekmecelerin içinde aradığımı zorlanmadan bulmuştum. Bu kırmızı bir dudak boyasıydı, ah adı rujdu hatırlıyordum. Aynı Aaron'un doğum gününde Damian'ın dudağıma sürdüğü renkti. Damian kırmızıyı seviyordu, bana kırmızı elbise almıştı ve kırmızı ruj sürmüştü ama siyahı da seviyordu. Onun sevdiği iki rengi üzerimde bulundurmadan zevk duyacaktım. Aynanın karşısına geçtim ve ruju dudağıma süremeye çalıştım. Biraz dağınık durmuştu sanki ruj ama daha iyi süremiyordum. Ayağıma ayakkabılarımı giyinirken aşağı indim. Damian çoktan inmiş ve merdivenlerin önünde duruyordu.

Ayak seslerimle bana doğru döndü. Üzerine beyaz bir gömlek giyinmişti, bu renk gömleği nadiren giyiniyordu hâlbuki beyaz tenine en az siyah kadar yakışıyordu beyazda. Saçlarına özenmişti, Damian tıraş mı olmuştu? Şaşkınlıkla yüzüne bakarken ne kadar şık ve düzenli olduğunu düşündüm. O her haliyle mükemmeldi.

O da bana bakıyordu ve birden gülmeye başladı. Çok güzel gülüyordu. Neye güldüğünü bile sorgulamadan gülüşünün güzelliğini izliyordum. Son zamanlar da çok gülüyordu ve bu çok hoşuma gidiyordu.

"Ruj süremiyorsan sürme Freya." Dedi hem eğlenir hem de uyarıcı bir tonda.

"Yakışmamış mı?" Tam karşımda durdu ve saat taktığı kolunu kaldırdı. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı ve gömlek biraz dar gelip kaslarını belli ediyordu. Gömleğinin içinden gerilen kaslarını rahatlıkla görebiliyordum.

Elini dudağıma götürdü ve dudak kenarlarımı silmeye başladı eliyle. Biraz uğraştıktan sonra elini çekti. Sanırım biraz taşırmıştım sürerken.

"Aynaya da mı bakmıyorsun?" Alayla yüzüme bakmaya devam etti. Alayına kızamıyordum bile çünkü beyaz gömleğin içinde tıraşlı yüzüyle çok yakışıklı duruyordu. Tekrar dudak kenarımı sildi ve elini indirdi. "Şimdi oldu." Dedi kısık sesle. Rujum bulaşmış başparmağını dudaklarına çıkardı ve nefesimi kesen bir şey yaptı. Ters duran başparmağında ki rujumu emdi gözlerini kapatarak.

Nefesim sıklaştıkça kalp atışlarım yine hızlanmıştı. Gözlerini geri açtı ve şaşkın yüzüme sırtarak baktı.

"Çilekli." Kısık bir sesle dillendirmişti nefes almamı engelleyen cümlesini.

"Tatsızdı." Gözleri parladı ve yüzüme doğru eğildi.

"Sabah dudaklarının tadı çilekli değildi." Sıcak basarken ondan uzaklaşmak istedim. Sözleri beni utandırıyor.

"Çilek yemiştin." Az önce emdiği parmağı dudaklarımı bulurken tek yapmak istediğim şey onu öpmekti. Onunda yapmak istediği tek şey buydu ve artık bize engel olacak hiçbir şey yoktu. Kafasını biraz daha eğdi, dudakları çok yakındı. Birazdan beni öpecekti ve bu sefer korkmayıp mavi gözlerinin en derinine dalmak istiyordum.

Tam dudakları dudaklarıma değeceği sırada evi inletecek bir ses duyuldu. Kapı sesiydi, birisi kapıyı yumrukluyordu.

Damian kaşlarını çatarak benden uzaklaştı. İçimdeki tüm tutku yerini endişeye bıraktı. Kim böyle kapı çalardı ki?

Damian kapıyı açmaya giderken hemen arkasına merakımla onu takip ettim. Damian kapıyı açtı ve kapıyı açar açmaz içeriye anlayamadığım kadar hızlı bir şekilde üç adam girdi.

Birisinin elinde filmlerde gördüğüm silahlardan vardı ve gözü dönmüş bir şekilde Damian'a doğrultuyordu. Hayatımda ilk defa canlı silah görüyordum. Onun Damian'a zarar verme düşüncesi içimde büyük bir korku seli yarattı. Kimdi bu adamlar?

"Kaçabileceğini mi sandın?" Dedi saçları kırlaşmış, Damian'ın boyundan kısa ve kilolu olan adam. Adam öfkeliydi.

"Bitti Simon." Damian'ın rahat tavrı adamı biraz daha sinirlendirmişti. Damian kelimelerinin aksine rahat değildi, endişeliydi. Görmesem de hissediyordum. Damian duygularını çok iyi kamufle ediyordu.

"Bitmedi!" Diye kükredi adam. "Ben bitti demeden bitmez, pişirmeye devam edeceksin." Adamın gözleri bana kaydığında Damian'ın endişesi de artmıştı ama hala yüzünde bir ifade yoktu. Fazla ifadesiz duruyordu duygularına karşın. Adamın bakışları üzerimde gezindi. Aklına bir fikir gelmiş gibi gülümsedi adam. Bu pis bir gülümsemeydi. Sapsarı dişleri vardı ve iğrenç görünüyordu kıyafetleri. Onu bu kadar itici yapan şey belki de sadece Damian'a silah doğrultuyor olmasıydı.

"Güzelmiş, çok güzel." Damian hala ifadesizdi adama karşı.

"Burayı sözleşme yapmak için geldim Damian." Arkasında duran adamların biri Simon denen adama bir kâğıt uzattı. "Bu benim için beş yıl daha çalışacağını garantileyen belge olacak. Şimdi hemen imzalayacaksın. Sürekli kaçmalarından bıktım." Damian alayla güldü. Fazla rahattı.

"Güzel hayaller." Adamı sinirlendiriyordu Damian'ın bu rahatlığı.

"İstersen imzalama, tarifî bana ya da adamlarımdan birine öğret." Damian güldü, hatta kahkaha attı. Bu çok ürkütücü bir gülüştü.

"Karşında aptal bir yeni yetme mi var sanıyorsun Simon?" Damian karşısında olan silaha alayla baktı. "Sana tarifi öğrettiğim an beni öldüreceğini bilmiyor muyum sanıyorsun? O elindeki şuan asla bana karşı kullanamazsın." Simon'da güldü bu sefer ve silah hedef değiştirdi. Bu sefer silah bana bakıyordu.

Titreyen bedenimle kollarımı vücuduma sardım. Damian yanımdaydı, o bana bir şey olmasına izin vermezdi. Damian yutkundu ve adam bunu görünce biraz daha keyiflendi. "Ama ona karşı kullanabilirim." Dedi adam keyif alan bir ifadeyle. "İmzala yoksa ona aklının almayacağı şeyler yaparım." Damian az önceki endişesini üzerinden atarak tekrar güldü.

"Onun benim için değerli olduğunu nereden çıkardın?" Canım yanmıştı. Karşımdaki silah patlasa ve kalbime kurşun girse bile bu kadar acımadı. Yanan gözlerimle Damian'a baktım. Bana bakmıyordu ama hissediyordu.

"O zaman adamlarımın onu becermesi senin için sorun olmaz?" Kasılmıştı. Bu sefer hissettiğim tek endişe bana ait değildi. Onunda endişesini hissediyordum.

"Onun bu işle hiçbir alakası yok." Adam silahı tekrar Damian'a doğrulturken Damian'ın rahatladığını hissetmiştim. "Kızı çılgınlıklarını duyabileceğim kadar yakın bir odaya götürün. Ben durana kadar devam edin." Neye devam edeceklerdi? Dilim damağım kurumuştu. Konuşamıyordum ve korkuyordum. Çok korkuyordum. Korkumu hissettiğini biliyordum.

İri cüsseli adam bana yaklaşırken geriye doğru birkaç adım attım.

"Damian." Dedim son kalan gücümle. Bana bir şey olmasına izin vermezdi, veremezdi. Duygularım o kadar boşundu ki

onun hislerin kalın bir duvar çekmiştim. Ne hissettiğini bilmiyordum.

Damian yüzüme baktı, korkumla gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Konuşmadı ve yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Her şey yolunda Freya." Konuşmamıştı, dudaklarının oynamadığına yemin edebilirdim ama duymuştum. Bana seslenmişti. Ya olmayan sesler duymaya başlamıştım ya da aramızdaki bu bağın daha bilmediğimiz çok değişik özellikleri vardı.

İki adamda kollarımı sıkıca tuttular. Çok güçlülerdi ve güçsüz olmama bir kez daha lanet ettim. Ben yüz elli yıl yaşamış bir insandım, iki basit adam beni korkutmamalıydı. Bunların Damian'ın kaçtığı adamlar olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Eğer Damian bile kaçıyorsa gerçekten tehlikeli olmalılardı.

Canımın acımasını umursamadan beni mutfağa neredeyse sürükleyerek götürmüşlerdi. Yere itildiğimde özenle giyindiğim elbisenin etekleri buruşmuştu. Korkuyordum, çok korkuyordum. Damian'ın beni kurtaracağı düşüncesi bile beni artık rahatlatamıyordu.

Korkudan titremeye başlayan vücudumu durduramıyordum. Diğerinden uzun olan adam yanıma çöktü ve saçlarımı çekti. Dişlerimi sıktım, çığlık atmadım. Çığlığımın ona zevk vereceğini biliyordum. Kötüler böyleydi, acıdan besleniyorlardı. Ben bu dünyadaki en büyük kötülüğün kurbanıydım. İki adam bana en fazla ne yapabiliirdi? Ben yüz elli yıl azap çekmiştim, daha kötü ne yapabilirlerdi? Ama ölmek istemiyordum. Yaşamayı öğrenmişken, kendime bir hayat kurmuşken ve Damian'la bir şeyleri aşmışken kesinlikle ölmek istemiyordum. Daha yeni yaşamaya başlamıştım.

"Sence yapmalı mıyız?" Arkada duran adam saçlarıma asılmış adama tereddütle sormuştu bu soruyu. Saçlarıma asılan adam iğrenç bir şekilde güldü.

"Zaten imzalayacak ama o zamana kadar bu güzelin tadına ben bakabilirim." Ne tadından bahsediyordu?

Adam saçlarımı biraz daha geriye çekerken Damian'ın da canını acıdığını biliyordum. Duygularım o kadar yoğundu ki Damian'ın hissettiği hiçbir şeyi hissedemiyordum. Adamın bana yaklaşmasıyla gözlerimden akmaya başlayan yaşlara engel olamadım.

Bir eli bacaklarıma doğru yakınlıştı. Bana dokunacaktı. Şoktan çıkmaya çalışarak geriye kaçtım. Kaçmamdan zevk alıyordu.

Hemen karşımda duran adam pis elini çeneme götürdü ve sıktı. Canım acıyordu ve Damian bunu da hissediyordu. Birden evde yüksek bir ses yayıldı. Silah, bu bir silah sesiydi. Yaşadığım korku canımı yakıyordu ama bu sefer sadece onun için korkuyordum. Damian'a zarar gelse hissederdim değil mi? Ardından aynı sesin bir kez daha duyulmasıyla yerimden sıçradım korkuyla. Gözümdeki yaşlar hızını arttırmıştı. Damian'a zarar gelmemeliydi.

Biraz ilerimizde duran adam kaşlarını çatı.

"Bir terslik var. Simon onu asla öldürmez." Hemen karşımda duran adam bunu pek umursamış gibi durmuyordu. Aç bakışları üzerimde geziniyordu.

"Korkutmak için yapmıştır." Arkada duran adam huzursuzdu benim kadar olmasa da. Tek umudum acıyı hissetmemekti. Ona zarar gelmemişti, gelse bana da gelirdi.

Adam çenemi bıraktı ve eli boynuma gitti. Boynumu sıkınca sabah Damian'ın oluşturduğu iz ağrımıştı. Gözyaşlarımı silmeye çalışarak ayağa kalkmaya çalıştım. Damian beni

kurtarırdı, kurtaracaktı. Tüm benliğimle güveniyordum, hiç güven bana dememişti ama güveniyordum. Sadece gelmesi bu kadar uzun sürmemeliydi.

Adam yine beni oturtmak için koluma uzattı ve kolumu hızla geri çektim.

"Dokunma bana." En yüksek ses tonumla bağırdım.

Bağırmamla birlikte bir silah sesi daha duyuldu, bu ses çok yakındı. Kafamı kaldırdım ve sese doğru baktım. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama bunu beklemiyordum. Elinde bir silahla, ona çok yakışan beyaz gömleği kanlanmış Damian beklemiyordum.

Vurmuştu, kapının önündeki adamı vurmuştu. Gözünü bile kırpmamıştı. Adam gözleri açık bir şekilde yere düştü, can çekişiyordu.

Az önce bana dokunmaya çalışan adam hızla doğrulmaya çalıştı yerinden. Kemerinin içine geçirilmiş silahı çıkartıp Damian'a doğrultana kadar Damian onu da vurmuştu. Çok sakindi Damian, korkulacak derecede.

Az önce bana dokunan adama baktım. Göğsünden vurmuştu onu. Yerdeki adamlara şok içinde baktım. En az o adamlar kadar şoka girmiştim. Damian, onları vurmuştu ve bu yaralama amaçlı bir vuruş değil yok etme amaçlı bir vuruştu. Bana dokunan adama yakınlığı ifadesiz yüzüyle. Bir kez daha sıktı, silah sesi o kadar yakınımdaydı ki korkumdan gözlerimi yumdum sıkıca. Bir kez daha geldi silah sesi ve bir kez daha.

"Damian!" Çığlık attım, beni korkutuyordu. Silah sesinin kesilmesiyle az önce kulaklarımı kapadığım ellerimi çektim. Sıkıca yumduğum gözlerimi korkuyla açtım.

Karşımda iki cansız beden ve birde eli silahlı, kanlar içinde Damian vardı. Onun kötü olduğunu biliyordum ama görmezden geliyordum. Şimdi ise görmezden gelemeyeceğim

bir şey yapmıştı, tam üç can almıştı ve bunu gözlerimin önünde yapmıştı.

Ona baktım, kanın yakışmadığı mavi gözlerine baktım. Onun ise yaptığı şey silahını yere atmak oldu. Çok ifadesizdi. Ve dediği tek şey "Cesetleri gömmeliyim." Oldu. Can almıştı ve bu kadar kolay söyleyebiliyordu.

Beni daha fazla taşıyamayan ayaklarımla yere çöktüm.

"Öldürdün onları." Diye bağırdım hala üzerimdeki şokla. O ise aynı soğukkanlılıkla yüzüme bakıyordu.

"Onlar iyi değildi, sana zarar vereceklerdi. Aldıkları canları bilsen bana teşekkür edersin." Kafamı iki yana salladım akan gözyaşlarımla. Onun benim gözümün önünde bunu yapması paramparça etmişti beni. Ben onun içinde her zaman iyi bir yanın yaşadığını düşünüyordum ama insanları bu derece rahat öldüren biri iyilik parçaları taşıyabilir miydi ki?

"Belki aileleri ya da sevdikleri biri vardı, belki çocukları vardı. Sen öldürdün onları, öldürdün Damian. Yaşamlarına son verdin, artık nefes alamayacaklar." Yakınlaştı bana, tam önümde diz çökerek izama indi.

"Ölümün ne olduğunu çok iyi biliyorum Freya. Onlar iyi değildi. Eğer durdurmasam sana aklının alamayacağı şeyler yaparlardı. Şimdi onlar için üzölmeyi kes." O can almıştı, Melanie'den ne farkı kalmıştı? İnsanların hayatını yakmıştı.

Ona inanmazcasına baktım.

"Bana öyle bakma." Diye kükredi sinirle. Korkuyla sıçradım. Kan sıçramış yüzüne baktım. Bu adam benim kollarında huzur bulduğum adamdı. "Benden korkma." Diye bağırdı yine ve ben yine sıçradım.

"Lanet olsun." Dedi sinirle. Elleri yumuşakça yüzümü tutmaya çalıştı ama yüzümü kaçırdım ondan. "Kes şunu Freya." Diye bağırmaya devam etti. O da şoktaydı, ikimizde üzerimizdeki

bu şoku atlatamıyorduk. "Bana kalpsizmişim gibi bakma." Diye bağırды yine sesini alçaltmadan. Ona olan korkak bakışlarımdan bahsediyordu. "Kes şunu Freya, kalbim var." Son kelimesi az önceki tüm bağırışının aksine fısıltı gibi çıkmıştı. "Seçeneğim yoktu Freya. Eğer o imzayı atsam hayatım mahvolurdu, imzalamasam sana zarar gelirdi. Sana zarar vereceklerdi Freya, başka seçeneğim yoktu." Ona her bir zerremle inanıyordum.

Sorun şuydu ki onu suçlamıyordum. Cinayet işlemişti ama hala onu suçlayamıyordum. Onu suçlamak istemiyordum. "Benden korkma Freya." Dedi yine aynı kısık sesle. Gözyaşlarımı eliyle sildi, yavaşça. "Ben bir canavar değilim Freya, bana öyle bakma." Daha birkaç ay önce kendisi için canavar diyordu, ondan uzak durmamı istiyordu. Ama ben onun o zamanda canavar olmadığını biliyordum ve artık ondan uzak durmamı istemiyordu aksine onunla olmamı istiyordu. Ondan korkuyordum ama bana zarar vermeyeceğini de biliyordum. Ondan korkmama rağmen ona sığındım. Kollarımı beline doladım. Kafamı yorgunlukla göğsüne yasladım. Şok tüm vücudumu uyuşturmuştu. Her zaman koklamayı sevdiğim kokusu şimdi kanla karışmıştı. "Polis?" Sıkıntıyla bir nefes aldı.

"Tüm izleri silmeye çalışacağım. Sen sadece sakın ol Freya." O da sarılıyordu, saçlarını okşuyordu. Beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Onun varlığına sığındım. Benden yavaşça ayrıldı. Yaşlı gözlerime baktı mavileriyle. "Sorum yok, halledeceğim güzelim." Güzelim. Bana ilk defa güzelim demişti. Çok güzel demişti. Bir kelimesinin beni karşımdaki cesetlere rağmen bu kadar yatıştırması korkutucuydu.

Ayağa kalktı ve dolapları kurcalamaya başladı. Eline eldiven geçirdi ve küçük bir kovaya su doldurdu. Bir süngerini kovanın içine attı. Yüzüne uzun süre baktı.

"Burada tek durma. İlk önce salondakini halledeceğim."

Ayağa kalktım. Bu ruhsuz bedenlerle tek kalmak istemiyordum. Kanlı bedenlerden bakışlarımı ayırarak Damian'a yürüdüm. "Hiçbirine dokunma." Dedi temkinli bir şekilde.

"Ama o adam bana dokunmuştu." Çenesi kasıldı.

"Sileceğim. Bizden hiçbir iz kalmayacak." Sanki yıllardır planladığı bir cinayeti işlemiş gibiydi. Oldukça sakin ve planlıydı. "Tek sorun arabaları." Salona girdik ve hemen camın yanına gitti. "Sadece bir araba var. Bir yolunu bulabilirim." Benimle değil de daha çok kendisiyle konuşuyordu. Salondaki cesede baktım. Simon denen adama, o diğerlerine göre daha kanlıydı.

Seyrediyordum. Sadece bakıyordum, şok hala vücudumdaydı. Karşımda iki kişiyi öldürmüştü ve şimdi onları gömüyordu. Kıyafetlerini yakıyordu, arabaya ne yapmıştı bilmiyordum. Sadece salondakini çıkarmıştı, diğerleri duruyordu mutfakta. Salon aynı bir saat önce olduğu gibi tertemizdi. Sanki hiç cinayet işlenmemiş gibi.

Kapıdan giren Damian'a baktım. Bu gece böyle olmamalıydı. Güzel giyinmiştik, onun için ruj sürmüştüm, benim için tıraş olmuştu, bu gece romantik bir gece olmalıydı. Beni öpmeliydi, yemek yemeliydik, sohbet etmeliydik. Cesetleri nereye gömeceğimizi düşünmemeliydik. Salondaki koltukta öylece oturmuş onu seyrediyordum.

Ne bir kelime edebiliyordum, ne de hareket edebiliyordum. İyi değildim. Damian evin kapısını kapattı ve yanıma oturdu. Durgunluğum fakrındaydı.

"Öyle bakma." Dedi bitkince ama baktım, ona baktım. Kanlı ve çamurlu avuçlarını açtı. "Bu ellerin temiz olmadığını biliyordun Freya." Biliyordum ve hala onu istiyordum. Tüm kötülüklerine rağmen onu istiyordum. Bu çok saçmaydı. Tam dudaklarımı aralayacaktım ki bugün bir şok daha yaşadık. Bu kadarı fazlaydı. Dışarıdan araba sesi geliyordu, bu Aaron'du ve mutfakta iki ceset vardı. Gözlerimi sıkıca kapattım sanki görmesem bir şey olmayacakmış gibi. Aaron, yapardı, onu ihbar ederdi. Damian'ı bir daha asla görmezdim. Damian'da hiçbir şey hissetmezsem bile onunda telaş yaptığını biliyordum. Temiz elimi, kanlı yanağına koydum.

"Mutfığa git, onu çıkaracağım evden." Yutkundum. Ne kadar belli etmese de o da benim kadar iyi değildi.

"Nasıl?" Kalkmıyordu, kalkmalıydı Aaron onu görmemeliydi. Başparmağımla çıkık elmacık kemiklerini okşadım. Bu rahatlatıyordu ve onun gözlerine baktığım an içeride onun öldürdüğü iki ceset yokmuş gibi hissediyordum.

"Git." Aaron'un kapıya yakınlıştığını anahtarının çıkardığı seslerden anlıyordum. Damian, Aaron'un yanına gitmemi istemiyordu, bunu hissediyordum.

"Onunla yakınlaşma." Dedi sakince, telaşlı olması gerekiyordu. Hemen kalkıp mutfağa koşması gerekiyordu ama o burada beni tembilihliyordu. Elimi yanağından çektim.

"Git Damian." Çaresizdi, dişlerini sıkı.

"Yakınlaşırsanız hissederim." Eğer yakınlaşırsak ne yapardı bilmiyordum ama buna hakkı yoktu. Sonuçta Aaron'u aldatmıştık. Belki de tam aldatma denilemezdi ama o beni severken ben kardeşine bağlanmıştım.

"Yakınlaşmayacağımı biliyorsun." Rahatladığını hissettim. Kapının açılan sesini duyduğumuzda ikimizde aynı anda ayağa kalktık. Ben kapıya doğru ilerlerken o istemeye istemeye mutfağa gidiyordu.

Aaron görüş alanıma girdiğimde yüzümdeki korkunç ifadeyi silmeye çalıştım ama ne kadar başarılı olduğumu bilmiyordum. Beni görünce şaşırdı, yorgun gözleriyle süzdü beni.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Sesimin pürüzlü çıkmaması için yutkundum.

"Bir yere gidiyoruz, seninle." Yutkundu şaşkınlıkla, bunu beklemiyordu. "Ben seninle konuşmak istiyordum. Bu akşam bir yemeğe çıkabiliriz diye düşündüm." Kekelemeden konuşmanın rahatlığıyla derin bir nefes verdim.

"İyi misin Freya?" Kafamı olumlu anlamda salladım.

"Çıkacak mıyız?" Benimle dışarı çıkmayı ret etmeyeceğini biliyordum.

"O zaman üzerimi değiştirmeliyim." Dedi tekrar beni süzerken. "Çok solgun duruyorsun, iyi olduğuna emin misin?"

"Evet, Aaron sadece biraz üşüyorum ve acıktım." Üzerindeki beyaz gömleğe baktım. Damian'ı beyaz gördüğüm zamanki şeyleri hissetmemiştim. "Direk çıkalım, üzerini değiştirmene

gerek yok. İyi görünüyorsun." Garipliğime karşılık sadece kafa salladı.

"Tamam, o zaman çıkalım." Dedi az önce kapattığı kapıyı açarken. Bu kapıdan Damian'la çıkmalıydım, Aaron'la değil.

Dalgınca dışarı bakıyordum. Aaron'la ne konuşacağımı bile bilmiyordum. Canım yemekte istemiyordu, üç ceset gördükten sonra iştahımın kaçmamsı saçma olurdu zaten.

"Freya çok solgunsun, bembeyaz olmuşsun, o ruj bile dudaklarının dolgunluğunu gizleyemiyor. Hadi gel hastaneye gidelim." Şefkatle bakıyordu gözleri. Kafamı iki yana salladım ve önümdeki yemeğe baktım. O da benim yüzümden yemiyordu. İlk başta et yemeği teklif etmişti ama ben kusacak gibi olunca vazgeçmişti. Önümdeki bir çatal bile değmemiş salatadan kafamı kaldırdım. Tekrar baktım ona.

"Aç olduğunu söylemiştin." Omuz silktilim.

"Artık o kadar da değilim." İlgile öne doğru eğildi. Masanın üzerinde duran elimi tuttu. Damian hissedirim demişti. Ona ihanet ediyormuş gibi hissediyordum ama elimi çekmedim çünkü Aaron elimi dostça tutmuştu.

"Bir sorunun varsa söyle Freya. Ne olursa olsun yardım ederim." Edemezdi hatta şikâyet ederdi. Onu tanıyordum. Elimi biraz daha sıkınca elimi çektim. Anlatmayacağımı anlayınca sıkıntıyla nefesini verdi.

"Benimle ne konuşmak istiyordun?" Ne yalan uyduracağımı bilmiyordum.

"Uzun zamandır beraber bir şey yapmıyorduk, bana olan yardımlarını unutmadım Aaron. Sana karşı suçlu hissediyorum." Bunların hepsi doğrudu ama burada olma amacım bu değildi. Sadece Damian'la bir yemek istemiştim bu akşam.

Çoktan kararmış gökyüzüne baktım. Yaşam gerçekten de zordu ama hala seviyordum yaşamı. Aklıma o cesetler geldikçe vücudumun titremesine engel olamıyordum. Her şeyin yanında bir de üşüme eklenmişti. İyi değildim.

"Damian iyi birisi değil Freya." Biliyordum, en iyi ben biliyordum. "Onunla aranda olanların tek sebebinin bağ olduğunu düşünüyorum. Sonuçta o onlarca yıl sonra seni kurtaran kişi." Tek sebebi bağ değildi aramızdakiler, gerçekte.

"Bunun bağın işi olduğunu bildiğim için seni suçlamıyorum." Bunun sadece bir bağ olduğundan çok emindi.

Ben cevap vermeyince yavaşça yemeğini yemeye başladı.

"Profesör o günden beri hastaneye gelmiyor, sanırım hala algılayamadı. Kafayı yemezse iyidir." Dedi Aaron sıkıntıyla.

"Kendi suçuydu." Beni araştırmamalıydı. Aaron çatalını bıraktı, arkasına yaslandı. Dediğime inanamıyormuş gibi baktı yüzüme.

"Damian gibi konuştun." Bense sadece omuz silktim, gerçekten ona benzemeye başlıyordum.

"Artık kalalım mı?" Bu yemekten hiç zevk almadığını biliyordum. Açıkçası ben bu haldeyken onun keyfini

düşünecek durumda da değildim. Ben cesetleri düşünüyordum, eli kanlı Damian'ı düşünüyordum. "Kalkalım." Dedi sessizce.

Eve baktım, girmek istemiyordum. Bugün bu evde üç ruh bedenlerine veda etmişti. Onlar ölmüştü, yok olmuşlardı. "Girmeyecek misin?" Kapıda beni bekleyen Aaron'a baktım. Bu geceyi ona da kâbusa çevirmiştim. İçeri girdim. Aaron salonun ışığını açtı. Eve girdiğim an ısınmışım. Damian, onun yanına gitmeliydim. Merdivenlere doğru bir adım atmıştım ki Aaron'un sesiyle durdum. "Freya." Ona döndüm. Anlaşılan konuşacakları vardı. Ona doğru birkaç adım attım ve o da bana yaklaştı. Tam karşımda duruyordu. Gerilmiştim, bana yakın olamamalıydı. "O sana iyi gelmiyor Freya, şu haline bak." Benim için üzülmüyordu ama ben üzülüyordum. Olmam gereken Damian'ın yanıydı tüm vücudum ve ruhum bunu kabul ederken ben ret edemezdim. "Ona ihtiyacım var." Onun yüzünü görmeye, sıcaklığına, kokusuna, mavi gözlerinin derinliğine ve ihtiyacım vardı.

"Bağ yüzünden böyle düşünüyorsun." Ne diyeceğimi bilmiyordum. Yorgundum hem ruhen hem bedenem. Birden yanağımı tuttu yavaşça, yakınlıştı. Yakınlığı bedenimi yakmıyordu, rahatsız ediyordu. Geri çekilmek için hamle yapacağım sırada o sesi duydum, ruhuma işleyen sesi. "Çek elini oradan." Damian'ın sesi de yorgundu.

Merdivenlerden iniyordu. Aaron ona yakışmayacak şekilde güldü alayla.

"Sen korkaksın Damian." Eskiden Damian'dan bahsederken ne kadar hayranlık duyduğu geldi aklıma. Şimdi ise nefret vardı. Çok şey değişmişti, her şey değişmişti. "Ondan uzak durmamı istiyorsun ama hangi sıfatla? Sen kimseye değer vermeyecek kadar korkaksın. Sen ona bir sıfat koyamayacak kadar korkaksın." Aaron'un içinde bu kadar öfke barındırdığından habersizdim.

Damian merdivenlerden tamamen inmişti, tam yanımızda durdu. Aaron'un yüzümdeki eline baktı. Hissediyordum öfkesini. Gözlerine baktım. İkimizde yorgunduk.

"Bir sıfatım var." Dedi bakışlarını üzerimden ayırmadan. "Ben onun her şeyiyim." Dondum. Beklemediğim cevap karşısında bugün tekrar bir şok yaşadım. Aaron'da bu cevabı beklemiyordu. Yüzümdeki eli şaşkınlıkla düştü. Damian ise hala bana bakıyordu. Sabah hiçbir şeyimsin demişti. Yalan söylemişti.

Bugün olan onca şeye rağmen ona sıkıca sarılmak istiyordum. Damian bileğimi tuttu ve ne Aaron'un bakışlarını ne de benim şaşkınlığımı umursamayarak merdivenlerden çıkarmaya başladı. Hala sarhoş edici kelimelerinin tesirindeydim. Odasına kadar sürükledi beni, hiçbir şey söylemedi. Odasına soktu beni. Sonra da hiçbir şey söylemeden büyük camının önündeki koltuğa oturdu. Bugün olanlardan sonra

onunla konuşmak zor olacaktı. Bende yanına oturdum tüm günün yorgunluğuyla. İkimizde birbirimize bakmıyorduk, ikimizde konuşmuyorduk.

Birden bana döndü, bakışlarını hissediyordum. Ardından bacaklarımın üstünde bir şey hissettim, bu onun kafasıydı. Yine şaşırmıştım, yukarıdan şaşkın bakışlarımla yüzüne bakıyordum. O ise sadece yorgundu.

"Cesetleri hallettin mi?" Yorgunlukla onaylarcasına kafa salladı. Ardından elini bir yere uzattı. Elindeki bir kumandaydı. Kumandayı havaya kaldırdı ve düğmesine bastı. Odanın içini bir şarkı doldurdu ama bir kez daha bastı bu sefer şakı değişti. Sonra tekrar ve tekrar bastı ve sonunda durdu.

"Polisler anlar mı?"

"Zannetmiyorum, arada uzun süreden ortadan kaybolduğu için çevresi şüphelenmez bile." Sakindi, konuşurken gözlerime bakıyordu. Tıraşlı yüzüne baktım ve içim bir kez daha yandı.

Bu gece böyle olmamalıydı.

Birde dudaklarını araladı ve şarkıya eşlik etmeye başladı. Sesi de diğer her şeyi gibi kusursuzdu.

Sessizliği duyabilir misin?

Karanlığı görebilir misin?

Bozuk olanı tamir edebilir misin?

Hissedebilir misin... Kalbimi hissedebilir misin?

Sanki bana soru soruyor gibiydi. Şarkıyı söylerken gözlerimin içine bakıyordu. Bu çok etkileyiciydi.

Umutsuza yardım edebilir misin?

Dizlerimin üstünde yalvarıyorum

Piç ruhumu kurtarabilir misin?

Benim için bekleyecek misin?

Kelimeler dudağından büyük bir gerçeklikle dökülüyordu.

Sadece şarkı söylemiyordu o muntazam sesiyle, beni

karanlığına davet ediyordu ya da onu karanlığından çıkarmam için bir istekti bu. Şarkıyı söylemeye devam etti.

Yakınlaşmaya korkuyorum ve yalnız olmaktan nefret ediyorum

O hissi hissetmektense arzu etmeyi tercih ederim

Yükseldikçe daha aşağı batıyorum

Şeytanlarımı boğamıyorum, nasıl yüzüleceğini biliyorlar.

Kalbimi hissedebilir misin?

Sözleri kalbime dokunuyor ve asit gibi yakıyorlardı değdikleri yeri. Çok güzel söylüyordu, çok güzel dokunuyordu kalbime.

Sanki bugün hiç can almamış gibi ona merhamet besliyordum, şefkat besliyordum ve adlandıramayacağım kadar çok his besliyordum kalbimde. O itiraf edemediklerini şarkı sözleriyle söylüyordu. O aslında yalnız olmaktan nefret ediyordu, o karanlığından çıkamıyordu.

Elim havalandı ve saçlarını buldu. Saçlarını okşamaya başladım. Tıpkı bir kedi yavrusu gibi kapattı gözlerini. Bu kadar masum görünürken bugün yaptıklarını sanki başkası yapmış gibiydi. O bu kadar güzelken kötü hiçbir şey ona yakışmaz gibiydi.

"Korkuyorum Freya." Korkuyordu, Damian Carlton

korkuyordu. O asla yıkılmaz gibi görünen adam büyük bir itirafta bulunmuştu.

"Yakalanmaktan mı?" Güldü sadece.

"Bana olacaklardan değil sana olacaklardan korkuyorum."

Yutkundum o gözlerini açarken.

"Polislerin beni de yakalamasından mı korkuyorsun?" Yine keyifsizce güldü. Polislerle alakalı değildi, biliyordum. "Bana ne olacak Damian?"

"Kötü şeyler olacak Freya, bize kötü şeyler olacak. Bana güvendiğin için kendinden nefret edeceksin." Yutkundum, beni de korkutuyordu.

"Ne olacak Damian?" Dedim titreyen alt dudağımı dişlerimin arasına alırken.

"Kötü şeyler Freya, çok kötü şeyler. Kaldıramayacağımız şeyler ve bu sefer seni kurtaramayacağım. Affet beni Freya."

Kontrol etmeye vakit bulamadım yanlışım varsa affola.
Bölümle ilgili yorum ve eleştirilerinizi ve varsa sorularınızı bekliyorum. Kendinize iyi bakın bir tanecik okuyucularım.

50: FIRTINA

Onun kollarındaydım, belki de en çok zarar göreceğim yerdı onun kolları ama yapamıyordum. Onun kollarından uzaklaşamıyordum. Ben kendimi hiç bu kadar birisine muhtaç hissetmemiştim. Bunun sonunda zarar göreceğimi bile bile onun yanındaydım, onun kollarında olmak gelecekteki tüm acılara bedeldi şüphesiz.

Onun günahkâr bedenine kutsal bir şekilde bağlanmıştım. O iyi birisi değildi ama onun kötü olduğunu da kabullenemiyordum. Bana sarılırken, öperken, onun ilahi kokusunu içime çekerken nasıl kötü olduğunu düşünebilirdim ki. Kabullenemiyordum. Onun kötü olduğunu kabullenemiyordum.

Kendi ağzıyla söylemişti beni kurtaramayacağını, ben senin katilim de demişti, kötü bir adam olduğunu da söylemişti. Tüm bunlar gün gibi ortadayken ben gözlerimi kapatmayı seçiyordum. Neler olacağını bilmiyordum ve korkuyordum ama hiçbir korku beni ondan uzaklaştıramıyordu.

Bu nasıl bir bağdır ki sonumun onun ellerinden olacağını bilmeme rağmen ondan vazgeçemiyordum? Bu sadece bir bağ olamazdı.

Kıpırdanmasıyla kafamı kaldırdım göğsünden. Aralamaya başladığı gözlerine hayranlıkla baktım. Sadece gözlerini açıyordu, bu kadar kendimden geçmemeliydim ama birazdan o dipsiz bucaksız mavilerini görme düşüncesi beni heyecanlandırıyordu.

Ve açtı, mavileri deldi geçti tüm benliğimi. Bu kadar kötü birisi bu kadar güzel olmalıydı. Yüzüme baktı, uzunca. Ne düşündüğünü bilmiyordum, ne hissettiğini de seçemiyordum.

Yeni uyanırken yüzünde oluşan o mahmurluk düşünmemi engelliyordu.

"Çok oldu mu uyanalı?" Yeni kalkmanın etkisiyle sesi kısıktı. Göğsünde ki elimi kendime çektim.

"Hayır, bende yeni uyandım." Yalandı, hiç uyumamıştım. Tüm gece onu seyretmişim, düşüncelerimle boğuşmuştum.

"Pis yalancı." Dedi yüzünü buruşturarak.

"Yalan söylemiyorum." Yine yalan söylemişim saçlarıma çıkan eline bakarken.

"Söylüyorsun çünkü bende uyumadım. Sürekli beni izledin ve yorulduğunda kafanı göğsüme gömdün. Sen oradayken izledim bende seni." Nefesimi tuttum. Her kelimesinde onu içime sokarcasına sarılmak istiyordum, kokusunda günlerce boğulmak istiyordum. Doğru ya o benim her şeyimdi.

"İşe gitmem gerek." Diye mırıldandım yüzüne bakmamaya devam ederken. Lacivert atlet tarzında olan sıfır kollu tişörtüne bakıyordum.

"Gitme, gitmek zorunda değilsin." Saçımda ki eli okşadı saçımı yavaşça. "Benimle kal." Fısıldamıştı duyabileceğim kadar kısık bir seste. Böyle konuşunca, en az mavi gözleri kadar çekici bir etki bırakıyordu.

"Gitmeliyim, çalışmalıyım. Kendi ayaklarımın üstünde olmalıyım. Biraz para biriktirip bu evden de çıkarım belki. Aaron daha fazla bizi önünde görmeye katlanamaz. Onun canını yakıyoruz." Eğik olan çeneme gitti eli. Çenemden yumuşakça tutarak kaldırdı ve baktı gözlerime.

"Tamam, uygun bir ev bulunca taşınırız." Onunla mı yaşayacaktım? Gerçi şimdide sürekli onun yanındaydım ama onunla sadece bir evde olma düşüncesi kulağa hem korkutucu hem de heyecan verici geliyordu.

"Taşınırsınız?" Bana doğru doğruldu. Çok yakındı, onu arzulamama yetecek kadar yakın ama dudakları değmeyecek kadar uzaktı.

"Evet, tek mi taşınmayı düşünüyordun?" Omuz silktim ve ardından yüzünde oluşan yamuk gülümsemeye keyifle baktım.

"İyice bana benzedin." Kaşarlımı çattım. Ona benzemek istemiyordum, o tehlikeliydi.

"Sen kimsinde sana benzeyeceğim azıcık sen bana benze." Çok kısa sürse de gülmüştü, sadece saniyeler bile yetmişti yüreğimi ısıtmaya. O da ben gülümseyince aynı şeyleri hissediyordu, biliyordum.

Damian değişmişti, sadece bana olsa da değişmişti.

Dirseklerinin üstünde durarak biraz daha yakınlaştı yüzüme. Sıcak nefesi yüzümde yayılıyordu. Dudağımın hemen altını, çenemin üzerini öptü yumuşakça. Bu öpücük mutluluktan, tutkuydu, hüzündü, bu öpücük her şeydi. Sadece çenemi öpmüştü görünüşte ama sadece çenemi öpmekle kalmamış kalbimin üzerine dudaklarını kondurmuştu.

İçimi titreten öpücüğünün ardından dudaklarını çenemden çekmemişti. Yutkundum konuşmak için. Dudaklarının orada olduğunu hissettikçe iç geçirdim kendimden geçercesine.

"Damian." Sadece adını fısıldayabilmişim güçsüzce, daha fazlasını yapacak güce sahip değildim. Dudakları yavaşça yukarı çıkarken daha da güçlü olamazdım zaten. Dudakları tam alt dudağımı bulacağı sırada zorlukla konuştum tekrar. "Neden değiştin? Ben seni neden değiştirdim?"

Düşündüğümün aksine dudakları uzaklaşmadı.

"Sadece birkaç gün önce üç cinayet işledim. Değiştığimi mi düşünüyorsun?" Bende onun yanağına koydum elimi. Yeni çıkan sakallarını hissediyordum tenimin altında.

"Değiştin, bakışın değişti, gülüşün değişti, sözlerin değişti, her şeyin değişti."

"Sadece sana değişti Freya. Ben hala aynıyım, ben hala kötüyüm." Biliyordum.

"Peki, neden sadece bana değiştin?" Dudakları hala aynı yerindeydi. Her konuştuğunda tenimi gıdıklıyordu dudakları mükemmelliğiyle. Cevap vermedi. Dudakları biraz daha yukarı çıktı ve alt dudağıma değdi. Alt dudağımı aldı dudakları arasına, öptü yumuşakça.

Ne de şefkatliydi öpüşü, ne de güzeldi, ne de yumuşaktı. O tam da beni böyle öperken ona deli divane bağlanmamak aptallıktı. Ne ara bu kadar yol kat etmiştik bilmiyordum ama artık onu korkmadan öpüyordum, korkmadan kokluyordum, korkmadan sarılıyordum ve sanırım korkmadan seviyordum. Sevgi ve aşk diye bir duygu varsa bu hissettiklerim olmalıydı çünkü hissettiklerimden daha üstün hisler yoktu bu evren üzerinde.

Küçük küçük öpüyordu alt dudağımı, yumuşakça. Bende üst dudağına küçük bir buse kondurdum. Alnını alnıma yaslariken tek düşündüğüm şey onun ne kadar mükemmel olduğuydu. O kutsal bir varlıktı, o benim kutsal varlığımdı. Artık inat etmiyordum, kabulleniyordum hislerimi cesurca. O da aynı cesareti gösteriyordu.

Biz çok denemiştik birbirimizden uzak durmayı hatta belki de nefret etmeyi ama başaramamıştık. Bu savaşın tek mağlupları bizdik. Hislerimize yenik düşmüştük bu yegâne savaşta.

Çok yorucu bir gün olmuştu şüphesiz, her tarafım ağrıyordu. Artık çabuk yorulur oluştum son günlerde. Derin bir nefes alıp elimdeki tepsiyi bıraktım. Hafiften kalabalığını yitiren insanları görünce Nope hemen yanıma gelmişti. O da yanıma çöktü yorgunlukla.

"Ne yorucu bir gündü öyle." Dedi sarı saçlarıyla oynarken. Saçları çok parlak ve güzeldi. "Sende hazırlan artık gelir birazdan senin yakışıklı." Güldüm Damian'dan bahsediş tarzına, bunu söylerken içinde hiçbir art niyet barındırmadığını biliyordum. Bu gece Damian'la çıkamadığımız o yemeğe çıkacaktık. Yanıma elbisemi getirmiştim, arka tarafta değiştirecektim.

İzin istercesine Uriel'e baktım. Kaşlarını çatı.

"Git giyin izin mi bekliyorsun bir de?" Sitemine karşı içten bir şekilde gülümsedim. Ben yaşamaya çok alışmıştım. Arkadaşların verdiği güvene, nefes almanın verdiği mükemmelliğe, Damian'ın vücuduma aşılacağı tutkuya ve özgürlüğün büyüleyiciliğine çok alışmıştım. Yaşamak güzeldi, bu sefil hayatımda başıma gelen en güzel şeydi şüphesiz. Ölmeyi istediğim günler geldi aklıma, aptalmışım. Ölümünden hiçbir şeyden korkmadığım kadar korkuyordu artık bu yorgun

bedenim. Çünkü artık kaybedeceğim şeyler vardı,
kaybedeceğim çok şey vardı.

"Nope?" Kafasını tüm yorgunluğuna rağmen sevecence
çevirdi bana. Gür ama pek de belli olmayan saçları gibi sarı
kirpiklerini kırıştırdı beni dinlediğini belli etmek için.

"Birsine aşık olduğunu nasıl anlarsın?" Yüzü yavaşça soldu ve
gülüşü buruk bir hal aldı. O da aşk denen şeyin büyük
kurbanlarındandı. Elini çenesine yasladı ve hülyalı bir sesle
konuşmaya başladı.

"Onu gördüğünde kalbine ne olduğunu anlayamazsın,
kokusunu içine çektiğinde o kokudan başka bir şey duymak
istemezsin, gözlerine baktığında nefesin sanki günlerce
koşmuşsun gibi hızlanır. Kötü olsa bile güvenirsin ona, acı
çekeceğini bile bile seversin. Aşk acıdır, aşk fedakarlıktır, aşk
aslında dizilerdeki ya da kitaptakiler kadar masum değildir. En
çok acı çeken en çok seven olur." Gözlerini tek bir noktaya
dikmiş kendiden geçercesine konuşmuştu. Sonra aniden güldü
ve bana baktı. "Gözün korkmasın, her aşk benimkisi kadar
kötü değildir." Yüzündeki gülümseme içindeki acının üstüne
yama gibiydi. Orada olduğu belliydi ama iş görüyordu.

"Damian'a aşıksın değil mi?" Bilmiyordum ama eğer aşk
buysa belki de gerçekten aşıktım.

"Kafam çok karışık." Elini kalbimin üzerine koydu.

"Burayı kullan, aşk güzeldir Freya ama eğer ona gerçekten
güveniyorsan korkma. Kalbin ne istiyorsa onu yap, anı yaşa.
Dünyaya bir daha gelmeyeceğiz." Cümleleri anlamlıydı ve
üzerimde kesin derin etkiler bırakıyordu.

"Teşekkür ederim Nope." Elini omzuma dostane bir tavırla
koydu ve sıktı. Onun bendeki yeri faklıydı. O benim ilk
dostumdu.

Damian birazdan gelirdi, az önce oturduğum uzun tabureden kalktım.

"Şu seninkinin doktor kardeşi değil mi? Hani fazla sevimli olan." Nope'un çenesiyle işaret ettiği yere baktım. Aaron kafeye girmişti ve gözleriyle beni arıyordu. Neden geldiğini bilmiyordum ama bu pekte iyi olmamıştı. Aaron'a haksızlık yapmak istemiyordum, daha fazla kırmak istemiyordum çünkü bana yaptığı hiçbir şeyi unutmamıştım. Ona minnettardım ama bu gece Damian ve benim gecem olmalıydı.

Sıkıntıyla nefesimi verdim. Nope gerildiğimi fark etmişti.

"Bu gece Damian'la olmalıydım." Dedim mırıldanarak. Nope ayağa kalktı benim gibi.

"O zaman olursun." Aaron beni fark etmişti ve yanıma doğru yürüyordu. Uriel arkadan bizi seyrediyordu. Aslında uzun süredir seyrediyordu sessizce.

"Merhaba." Dedi iç ısıtan gülümsemesiyle.

"Merhaba." Diye karşılık verdim onun kadar samimi olamadığım sesimle. Bir eli cebindeydi.

"Seni almak için geldim, bu akşam bir şeyler yapalım mı?"

Gözleri parlayarak sorduğu soruya ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Onu incitemezdim ama onu incitmezsem Damian'ı incitmiş olurdum.

"Olmaz." Arkamda ki Uriel'di bu konuşan. "Bugün geç saate kadar kalması gerek, çok fazla izin kullandı." Minnetle baktım ona. Fark etmişti durumu. Onunla gitmek istemediğimi anlamıştı.

"Tamam beklerim." Aaron her kelimesiyle içimi daha çok acıtıyordu. Bu kadar iyi olmamalıydı, onun bu dinmeyen sevgisini hak etmiyordum.

"Aslında benim iş saatim bitmişti." Dedi Nope üzerindeki önlüğü çıkartarak. Aaron'a hitaben konuşuyordu. "Freya kadar

manken kılıklı olmasam idare ederim?" Nope'un sözüne karşı hepimiz gülmüştük. Nope gerçekten melek gibiydi, beni bu durumdan kurtarmak için yapıyordu. Aaron yüzünde oluşan tebessümle cevap verdi.

"Ben Freya'yı beklesem iyi olur." Beklemese daha iyi olurdu aslında. Nope kaşlarını çattı ve iki kolunu da beline koydu. Aaron'a bir adım attı.

"Sen az önce beni ret mi ettin?" Ben onun bu tavrına kıkırdarken Aaron kafasını iki yana sallarken gülmüştü.

Ardından benim gülen yüzüme baktı, iç geçirerek uzunca baktı. Hala gözlerime bakarken beslediği sevgiyi görüyordum.

"Bence siz çıkın Nope'un sinirli halini görmek istemezsin."

Aaron bunu söylememe kırılmıştı, gözlerinde görmüştüm.

Hayal kırıklığına uğramıştı. Ama ben Nadia değildim, onun kardeşine büyük duygular beslerken ona umut veremezdim.

"Tamam çıkalım." Dedi Aaron kısık bir sesle. Pekte hevesli değildi.

"Sen nasıl döneceksin?" Her zaman ki gibi Damian'la dönecektim ve bu onu biliyordu. Neden kendi canını kendi acıtıyordu ki.

"Belki Uriel bırakır belki de..." Sustum. O da devamını duymak istemiyordu, biliyordum.

Nope çantasını almak için içeri gitti ve çok sürmeden geri döndü. Yanıma gelip, öptü yanağımdan.

"Teşekkür ederim." Diye fısıldadım kulağına.

"Yakın bu gece ortalığı." Diye fısıldadı o da benim kulağıma.

Ben gülerken uzaklaştı. Aaron'un koluna girdi utanmazca, buna Aaron da şaşırılmıştı. Böyle bir tepki beklemediği kesindi.

Nope fazla arsızdı ama seviyordum. Onu kapıya doğru çekerken aynı anada konuşuyordu.

"Çok güzel bir dondurmacı biliyorum, bence bana dondurma ısmarlamalısın." Onlar uzaklaşırken ne kadar da birbirlerine benzediklerini düşündüm. İkisi de hayat doluydu, ikisi de iyiydi, ikisi de ihanete uğramışlardı en yakınlarından.

Bende iç tarafa geçtim üzerimi değiştirmek için. Gelirken yanıma elbise ve ayakkabı almıştım. Hava iyice kararmıştı ve Damian birazdan gelirdi. Hemen elbisemi çantamdan çıkardım. Bordo ve dar elbiseyi zorlukla giyindim. Kilo mu almıştım biraz? Elbise sanki daha dar olmuştu.

Aldığımda oldukça masum duran üst kısmı şimdi oldukça dekolte duruyordu. Göğüslerimde büyümüştü sanki. Elimle biraz içeri itirmeye çalıştım ama olmamıştı, yarısı dışarıdaydı.

Aldığımda böyle değildi bu elbise, çok kadınsı olmuşum. Siyah topuklu ayakkabılarımı giyindim, makyajımı sözde Nope yapacaktı ama gitmişti. Hiçbir şey sürmemeye karar verdim. Karşımdaki küçük aynaya baktım.

Yüzüm sanki son günlerde değişmişti. Eski çocuksu halinden çıkıyor ve kadınsı, olgun bir hal alıyordu. Yüz hatlarım daha belirgindi sanki. Bu kötü durmuyordu hatta daha değişik bir havam oluyordu, şikayetçi de değildim ama bu kadar çabuk değişmem biraz şaşırtıcıydı.

Çantamı alacağım sırada odanın kapısı tıklanmadan açıldı. Damian'dı. Aynı o geceki gibi beyaz gömlek giyinmişti ve yine tıraş olmuştu. Pürüzsüz yüzüne bakmaya doyamıyordum. Mükemmel görünüşüyle o da bana bakıyordu. Yutkundum, hissediyordum onun duygularını. Arzu vardı, tutku vardı ve daha birçok ihtiras dolu his vardı. Onun bu hislerine karşılık utançla kafamı eğdim.

"Hazırım." Dedim kısık sesimle ve utancımlla. Çantamı almak için arkamı döndüm.

"Siktir, kilo mu aldın sen?" Kalçalarımı bakıyordu. Elimi istemsiz bir şekilde kalçalarımın koydum kaşlarım çatılırken.

"Almış mıyım? Çirkin mi olmuşum?" Gözleri vücudumdayken yutkundu tekrar.

"Hayır, tam ellerime göre." Dedi arsızca avucunu açıp gösterirken kaşlarımı çattım ilk önce.

"Pis sapık." Diyerek tamamen ona döndüm. Bu sefer bakışları göğüslerime kaydı ve bu sefer yutkunan sadece o değildi. Hissettiği tutku tüm bedenimi kavuruyordu.

"Siktir." Dedi tekrar küfür ederek. Kafasını zorla havaya kaldırdı, derin bir nefes aldı. Koyulaşmış mavileriyle dikkatlice yüzüme baktı. "Bilerek mi yapıyorsun?" Dedi kısık sesiyle.

"Ne yapıyorum?" Şaşkınca baktım yüzüne.

"Şu elbisenin ve vücudunun aksine fazla masumsun. Sırf dünyaya ayak uyduracağım diye tarzın olmayan şeyler giyinme."

"Kötü mü olmuşum?" Dedim ona biraz daha yakınlaşarak. Derin bir nefes aldı.

"Hayır lanet olası fazla güzel olmuşsun." Bana iltifat ediyordu, bu fazla olmazdı. Yanağımın içini ısırdım ve kafamı utançla eğdim. Beni güzel buluyordu. Çenemin altından tutarak ona bakmamı sağladı. Yutkundu. "Hadi çıkalım."

Uzattığı koluna girdim hevesle bu gece için fazla heyecanlıydım. Birlikte çalışanların giyindiği küçük odadan çıktık. Beraber uzun ve dar koridorda yürümeye başladık. Onu seyreliyordum yürürken, onun yüzüne bakmaya doyamıyordum. Tıraşlı halini pek görmüyordum ama bu da en az kirli sakalları kadar yakışıyordu ona. Uriel bizi gördüğünde

ikimizi de inceledi çaktırmadan. Yanından geeeğimiz sırada durdum.

"ok güzel olmuşsun." Dedi hayran bir tavırla. Damian kasılmıştı ve Uriel'e hiçte dostça bakışlar atmıyordu. Gerçi üzerimdeki elbise bu yer için abartıydı. Gerçi buna benzer giyinen kadınlar çok görüyordum ama asla günlük giyinemezdim böyle bir elbiseyi.

"Teşekkür ederim, iyi akşamlar sana."

"İyi eğlenceler size." Dedi sevimli bir tavırla. Beni çok güzel bulduğunu biliyordum. Sürekli yüzüme hara hayran bakıp en olmadık yerde bunu söylüyordu ama dostluk sınırını hiçbir zaman aşmıyordu. Hiçbir zaman beni rahatsız edecek bir harekette bulunmuyordu.

Damian daha fazla konuşmama izin vermeyerek girdiğim kolunda beni sertçe kendisine çekti. Sanırım biraz sinirlenmişti. Yüz ifadesine baktım. Çok katı duruyordu, sanırım baya sinirlenmişti ve bunun hoşuma gitmesi korkutucuydu.

"Burası çok güzel ama pek senlik değil sanki." Dedim yemeğimi yerken. Dirseklerine kadar katlamıştı gömleğinin kollarını. Tüm şık görüntüsüne rağmen gömleğinin ilk üç düğmesi asi bir şekilde açıldı.

"Değil zaten." Elimi çenemin altına koydum onun nefes kesen güzelliğine bakarken. Bu şık mekanla çok uyumluyduk ikimizde. "Beğenmedin mi?" Dedi elindeki çatalını bırakırken sanki çok önemli bir soru soruyordu. Yüzümde oluşan derin gülümsemeyi engelledim.

"Çok beğendim." Burası çok gösterişli olmamasının yanında çok şık bir yerd. Ortada hafif bir müzikle dans eden insanlara baktım. Ardından yüzümdeki sırtıyla Damian'a baktım.

Kafasını iki yana salladı kesin bir şekilde.

"Sadece bir şarkı?" Dedim boynumu omzuma doğru yatırırken.

"Hayatta olmaz." Dedi yemeğe devam ederken.

"Ama ben dans etmek istiyordum, seninle." Dedim küçük bir çocuk gibi. Yüzüme bile bakmayınca ümitsizce vazgeçtim ve yemeğe devam ettim. Onunla sadece yemek yemek bile güzeldi ama daha da renklendirebilirdik.

"Suratını asınca çekilmez oluyorsun." Kafamı kaldırmadım ona bakmak için ama karşımda hareketlendiğini görüyordum. Ayağa kalktı ve tam yanımda durdu. Ondan hiç beklemeyeceğim bir şey yaparken elini uzattı. Ben yüzümde oluşan en mutlu gülümsemeyle eline bakarken o benim gülüşüme bakıyordu. Elini tuttum. Bu kadar mutlu olduğum nadir anlar biliyordum.

Beni insanların yavaşça dans ettiği yere çekerken kolunu belime sardı sıkıca. Diğer kadınların yaptığı gibi elimi onun

omzuna koydum. Diğer eliyle elimi tutmuştu. Bu kolların arasından hiç çıkmak istemiyordum, onun kokusundan hiç uzaklaşmak istemiyordum. Hep onunla olmak istiyordum. Kafamı göğsüne gömdüm diğer dans eden tüm insanların aksine. Damian gerilmişti. O böyle hareketlere alışık değildi, o çok soğuktu. Hareketlerimiz daha da yavaşlarken kokusunu içime çektim.

"Damian." Belimdeki eli sıklaştı. Beni dinliyordu. "Mutluyum, çok mutluyum ve korkuyorum. Bu anın bozulmasından, bize bir şey olmasından korkuyorum." Kolunu biraz daha sardı belime. Teselli etmedi, bir şey olmayacak demedi, sadece biraz daha sarıldı.

İkimizde fırtınanın yaklaştığını biliyorduk ama elimizden bir şey gelmiyordu. O fırtınanın ne olduğunu bile bilmiyordum ama Damian'ın o fırtınadan korktuğunu biliyordum. Büyük fırtınadan önce tek yaptığımız şey birbirimize doymaktı. Ne olacak bilmiyordum ama o şey olmadan önce içimin, dışımın Damian'la dolmasını istiyordum.

İçimi dolduran gereksiz ağlama isteğini zorlukla doldurarak kafamı göğsüne biraz daha gömdüm. Ben bu kollara tutsak olmak istiyordum. Hiç bıkmadan yüz elli yıl daha bu kollarda kalabilirdim.

Bugün Nope'un söylediği sözler geldi aklıma. O cümlelerin hepsinin iki katını hissediyordum. Sanırım ben Damian'ı seviyordum.

Merhabalar biricik okuyucularım. Şu fırtınayı hepinizin sabırsızlıkla beklediğini hissediyorum, yanlış mıyım? Aslında fırtınayı bu bölümde koparmayı düşünmedim değil ama bir bölüm daha onları mutlu görmenize izin vermek istedim. Sanırım öğrendikten sonra geri unutmak isteyeceğiniz bir fırtına olacak bu. Hiçbir Şey eskisi gibi olmayacak. En fazla ne olabilir dediğinizi duyar gibiyim ama acele etmeyin. Bir daha ki bölüme kadar onların bu mutluluğunun tadını çıkarın sadece.

Aaron ve Nope hakkında da ne düşündüğünüzü merak etmiyor değilim sizce acılarının ardından buruk bir aşk mı yaşayacaklar yoksa iki yakın dost mu olacaklar? Hepinizi çok seviyorum beni var eden okuyucularım. Abartmayarak söylüyorum ki hepinizi ayrı ayrı seviyorum. Kendinize iyi bakın.

51: BEDEN VE RUH

Bir el geziniyordu saçlarımda, beni uyandıran bu büyüğü ellerin kime ait olduğunu adım kadar iyi biliyordum.

Onun yatağındaydım yine, onun kollarındaydım. Sıcaklığı tüm vücudumda mayhoş bir etki bırakıyordu. Mutluydum, hiç olmadığı kadar ve hiç olmadığı kadar da korkuyordum. Mutluluğumdan korkuyordum. Bunun bir sonunun olacağını hissediyordum. Sadece bu mutluluğun olabileceğı kadar uzun olmasını istiyordum.

Damian daha önce hiç olmadığı kadar nazik davranıyordu bana, sanki ani bir şey yapsa kırılacak porselen bir bebekmişim gibi. Bu çok hoşuma gidiyordu, onunla olmak yüz elli yıl çektiğim tüm sefilliğin ardından bana gelen bir mükafattı sanki.

Gözlerimi açtım mavi gözlerini göreceğimin bilinciyle ve öyle de oldu. Sabah uyandığımda ilk gördüğüm şeyin onun gözleri olması tarifsizdi. Bir sorun vardı, gözleri kızarıktı ve göz altları biraz şişmişti. Gece boyunca hiç uyumamış gibi gözüküyordu.

"Neden uyumadın?" Dedim göğsünden kalkmaya çalışarak.

"Sana da günaydın." Tek basit bir hamlesiyle beni göğsüne geri yapıştırdı. Alnım sert göğsüne acıtmayacak bir şekilde çarpmıştı. Kafamı geri kaldırdım konuşmak için ama yine aynı şekilde kafamı göğsüne iterek susmamı sağladı.

"Kes şunu." Dedim gülmeme engel olamadan. Kafamı göğsüne bastırıldığı için sesim boğuk çıkmıştı. Onun da kısık sesle güldüğünü duyduğumda içimde ki huzur ve mutluluk milyonlarca katlanmıştı sanki. Kafamı tekrar kaldırdım ve tekrar göğsüne bastırmasına izin vermeden yüzümü yüzüyle

aynı hizaya getirdim. Artık beni göğsüne bastıramazdı. Aynı onun yaptığı gibi yarım ağız şekilde güldüm zaferle.

Tek kaşı havalandı keyifle ve birden tekrar kafamı kendine doğru çekti. Bu sefer yüz yüze baktığımız için dudaklarım dudaklarının üstüne gelmişti. Bu hareketi beklemediğim için gözlerim şaşkınlıkla açıldı. O ise mavi gözlerindeki güzel pırıltılarla bana bakıyordu. Kafamı kendine biraz daha bastırarak gerçek anlamda öpmeye başladı. Gözlerimi kapattım anın güzelliğiyle. Şimdi zaman dursa ne olurdu sanki? Bir yüz elli yıl da böyle bu anın içinde hapis olmuş şekilde geçirseydim? Bunun da bir büyüğü olmalıydı. İstemeyerek olsa da ayrıldım dudaklarından. "İşe gitmem gerek." Diye mırıldandım güçsüz sesimle.

"Gitme, yanımda kal." Teklifi fazla caydırıcı ve ilgi çekiciydi.

"Bugün olmaz ama yarın izin günüm." Ben üzerindeyken birden doğruldu. Sırtını arkasında ki yatak başlığına yasladı ve ona yashı olan saçlarını okşadı.

"Bırak işi, gidelim buradan." Kafamı hızla Damian'a doğru kaldırdım.

"Ne?" Dedim kurumuş dudaklarımla.

"Başka şehirlere gidelim, uzaklaşalım buradan, hiç bitmeyecek bir tatil yapalım." Ondan hiç beklenmeyecek bir hevesle konuşuyordu ve bu benim heyecanlanmamı sağlıyordu.

"Nasıl yani öylece gidecek miyiz?" Saçlarını okşamaya devam ediyordu.

"Evet sadece ikimiz." Son kelimeyi söylerken tüm bedenimi aleve vermişti ve bundan haberi yoktu.

"Peki nereye?" Omuz silkti.

"Belki Karayipler belki de Avrupa ülkeleri, yol bizi nereye götürürse." Onunla buralardan uzaklaşmak, sadece onunla

olmak ve değişik yerler görme düşüncesi beni heyecanlandırıyordu ve bir o kadarda korkutuyordu.

"Peki burası? Ben bu kasabadan hiç çıkmadım."

"Geçmişinden kurtulacaksın, sadece gelecek olacak sadece biz olacağız." Alt dudağımı dişlerim arasına aldım heyecanla. Sadece onunla olmak düşüncesi bile yeterdi teklifini kabul etmek için.

"Tamam, gidelim." Dedim fevri bir heyecanla. Beklediği cevabı alması yüzünde bana huzur veren bir gülümsemenin oluşmasını sağladı.

"En geç önümüzdeki haftaya kadar gidelim." Verdiğimiz ani kararlar bedenim de kalbim gibi neye uğradığını şaşırmıştı. Ona yakınlaştım ve yanağını öptüm masum bir şekilde. Bu masumluğun ikimize de huzur verdiğini biliyordum.

"Ama bugün işe gideceğim." Dedim gülerek ve o da benim bu inatçı tavrıma güldü. Aynı ona yaptığım gibi o da öptü yanağımdan yumuşakça. Damian'ın bu hareketleri beni çoğu zaman şaşırtıyordu, alışamamıştım hala ama bunun ne kadar güzel hissettirdiğini biliyordum.

Sonuçta o Damian'dı. Eli kanlı, kardeşinin sevgilisiyle yatmış, uyuşturucu pişiren bir adamdı. Saçma ve ürkütücü bir şekilde bu sıfatların hiç biri beni ondan uzaklaştırmıyordu. Onun neyine bu kadar kendimi kaptırdığımı bilmiyordum ama ilk hissettiğim andan beri kalbimin delicesine çarptığını biliyordum.

Ayağa kalktım gerilerek. Odama gidip üzerimi giyinmem gerekiyordu. Eğer hızlı olmazsam geç kalabilirdim ve Damian'la kahvaltı yapacak zamanımda kalmamıştı. Çıplak ayaklarımı soğuk olan ama benim sıcak hissettiğim zeminde gezdirdim. Sıcaktı, onun olduğu her yer sıcaktı. Kutuplarda olsam bile onunla üşümeyeceğimin bilincindeydim.

Yataktaki bedenine baktım. İki kolunu da kafasının altına koymuş bana bakıyordu. Bana bu kadar dikkatli bakması beni hem rahatsız ediyor hem heyecanlandırıyordu. Yüzümde bir şey mi var diye düşünmekten alı koyamıyordum kendimi. Odasından çıktım zor da olsa. Odama girdim ve vakit kaybetmeden üstümü giyindim. Yüzümü de güzelce yıkamayı ihmal etmedim. Yüz elli yıl hiçbir şey yapmadıktan sonra bu alışkanlıkları kazanmak kolay olmuyordu, diş fırçalamak gibi. Odamdan çıktım hızla. Anlaşılan Aaron yine erken gitmişti. Onu rahatsız ediyorduk, acı çektiriyorduk acı çekmesi gereken son kişiye. Sıkıntıyla nefesimi verdim. O bunların hiçbirini hak etmiyordu. En çok korktuğum şeyse onun değişmesiydi, çok fazla şey yaşamıştı ve bunlar kolay değildi. Damian'la gidecektik, o zaman belki de canı bu kadar acımazdı. Elimde değildi, onu sevmeye uğraşmışım ve sevmiştim de ama Damian'ı sevdiğim gibi değildi. Aaron'a karşı minnet ve bolca suçluluk hissediyordum. Ben ona söz vermişim, seni seveceğim demiştim, Damian benim için sadece senin kardeşin ve öyle kalacak demiştim ama hiçbir sözümü tutmamışım, tutamamışım.

İşte tam bu yüzden ben iyi birisi değildim. Onu farkında olmadan umutlandırmış ve sonrada uçurumdan aşağı almışım. "Ne düşünüyorsan kes şunu." Merdivenlerden inen Damian'ın sesiyle sıçradım.

"Ne?" Merdivenlerden inip tam karşımda durdu.

"Senin o sıkıntılı halini ve duyduğun suçluluğu ben hissetmek istemiyorum. O yüzden kes şunu." Yüzümün biraz daha düşmesine engel olamadım. Dengesizdi o, az önce öpüyordu şimdi ise azarlıyordu. "Çatma şu kaşları." Dedi azarlamaya devam ederek. Kaşlarım biraz daha çatıldı.

"Diyene bak." Arkamı döndüm evden çıkmak için. Portmantonun üzerinden çantamı almayı unutmamıştım. Bana hiç zorlanmadan yetiştirdi ve arabaya bindi. Bu hali beni daha da sinir ederken bende isteksizce arabaya bindim. Eğer binmesem olay çıkartacağını biliyordum. Ben biner binmez arabayı çalıştırmıştı.

"Asma şöyle suratını." Dedi yola bakmaya devam ederken. Bende ona bakmadım, yolu seyretmeye başladım.

"Hislerimden rahatsız olmaman için maalesef yapacak bir şeyim yok Damian." Birden araba durdu. O kadar sert durmuştu ki son anda tutundum. Kemer falanda takmamıştım. Şuan beni tek rahatlatan şey yolun boş olmasıydı. "Ne yapıyorsun?" Bağırmanın engel olamadım.

"Hislerinden rahatsız olmuyorum." Durdu bana uzun gelen bir süre zarfı boyunca. "Sürekli suçluluk duymandan rahatsız oluyorum, benimle olmak sana böyle baktan mı hissettiriyor?" Onunla olmak değişikti hem bulutların üstünde gibiydim hemde bataklığın dibinde gibi. Bunun bir açıklaması yoktu ne onun kötü olduğunu göz ardı edecek kadar aptaldım ne de ondan uzak durabilecek kadar akıllı.

Ben sessiz kaldım o da zorlamadı. Öfkesini hissediyordum ve o da benim içimdeki sıkıntıyı hissediyordu. Arabayı sürmeye devam etti ve yol boyunca sessizliğimizi koruduk.

Araba kafenin önünde durduğunda ne o konuştu ne de ben. Sadece inmeden bir kaç saniye önce bana bakan buz tutmuş mavi gözlere bakmaya cesaret edebildim. Ama konuşacak kadar cesaretim olmamıştı. İçimdeki huzursuzlukla indim arabadan. Onunla tartışmaktan nefret ediyordum. Ben iner inmez arabasını hızla çalıştırmıştı. Sıkıntıyla nefesimi verdim ve hemen karşımdaki yeni açılmış kafeye girdim. Nope ya da Uriel açmış olmalıydı bugün. Nope'un sarı saçlarını fark etmem pek uzun sürmemişti. Üşümeye başlayan bedenim beni daha da huzursuz ediyordu. Damian'a çok alışmıştım.

"Tek misin?" Nope sesimi duyar duymaz bana döndü. Biraz korkmuştu halbuki içeri girerken kapının üstündeki çan oldukça ses çıkarmıştı.

"Ödüm koptu." Dedi elini kalbinin üzerine koyarak. "Uriel içeride." Dalgınca mırıldandı.

"İyi misin?" Kafasını iki yana salladı. Çantamı kolumdan çıkardım. Onun dalgınca oturduğu masada hemen karşısına oturdum. Saat erken olduğu için kimse yoktu. "Konuşmak ister misin?" Büyük gözleri doldu.

"Dün gece o geldi, eski sevgilim." Katy'le bastığı sevgilisinden bahsediyordu. Acı çekiyordu, bunu anlamak için onu tanımak bile gerekmiyordu. Tüm hislerini dışında yaşıyordu. "Özledim dedi, affet beni dedi, hataydı dedi, seni seviyorum dedi ve ben ona inanmak istedim. Bunu o yaptığı pisliğe rağmen deli gibi istedim." Gözünden akan yaşları elindeki peçeteyle sildi. "Onu affetmek istiyorum ama ben gururlu birisiyim, bunu kendime yapamam."

"Nope." Dedim zorlukla. Bu acı vericiydi, Aaron'dan biliyordum. Nope ve Aaron gibi iyi insanları ben ve Katy gibi kötü insanlar mahvediyorduk. "Affetme, tekrar yapar." Kendimden biliyordum. Damian'dan uzak duracağıma söz vermiştim hep ama sadece söz vermemle kalmıştı.

"Canım çok yanıyor Freya." Akan makyajı göz altlarının simsiyah olmasına neden olmuştu. "Sen çok şanslısın." Dedi ağlaması yavaştan dururken. "Aaron'la konuştuğumuzda anladım, seni çok güzel seviyor. Beni kimse öyle sevmeyi Freya. Onun sana olan aşkı çok kutsal." Gözlerimi kapattım sıkıca. Aaron'a ne kadar acı çektiğimi bir de başkasının ağzından duymak istemiyordum.

"Benim hakkımda mı konuştunuz?" Kafasıyla onayladı.

"Aslında sadece senin hakkında konuştuk." Dedi acıyla gülerken. " Fark etti Freya, o gece Damian'la olacağını fark etti ama onun canını yakan şey bu değildi. Onun canını yakan şey benimle dışarı çıkmasına keyifle karşılık vermendi." Sadece dinliyordum, Aaron'a çektiğim acıları bir de üçüncü kişi ağzından dinliyordum ya da Aaron'un hislerinin ta kendisini dinliyordum. "Sürekli senin hakkında sorular soruyordu. Çalışırken nasıl, arkadaşlarıyla arası nasıl, mutlu mu? Ben de ona nasıl katlanıyorsun diye sordum." Bakışları yüzümde suçlarcasına değilde imrenircesine geziniyordu. "O mutluyorsa sorun yok dedi." Aaron'un çektiği acıyı yansıtarak söylemişti bu cümleyi.

"Denedim Nope, onu sevmeyi çok denedim. Damian'dan uzak duracağıma söz verdim, her zaman Aaron'u sevmeliyim dedim ama olmadı, yapamadım. Suçluluk duydum, kendimden nefret ettim ama Damian'dan uzak duramadım." Hislerimi güvenilebileceğim bir kişiye dile getirmenin rahatlığını yaşıyordum.

"Önce Aaron'la mıydın?" Utançla onayladım. "Nasıl oldu peki?"

"Aaron en kötü zamanımda çıktı ortaya, bana cesaret verdi, beni bataklığımdan kurtarmaya çalıştı, gülümseme verdi, merhamet verdi ama sonra o geldi o bana sadece nefes verdi." Anlamamıştı, mecazi anlamda konuştuğumu zannediyordu ama her şey somuttu. Damian benim dudaklarıma üflemişti ilk nefesimi.

"Ama onunla aynı evde yaşıyorsunuz, bunu ona neden yapıyorsunuz?" Sabah Damian'la olan konuşmamız geldi aklıma.

"Gideceğiz, o evden, bu kasabadan." İri olan gözleri biraz daha irileşti.

"Gidecek misin? Ne zaman? Nereye?" Kendi tüm sorunlarını unutmuştu sanki bir anlığına.

"Damian en geç bir haftaya dedi ama bilmiyorum. Nereye gideceğimizde belli değil, sadece ikimiz olacağız." Ayağa kalktı ve benim yanıma oturdu. Sıkıca sarıldı bedenime. Bu çok samimi bir sarılmaydı. Hatta beni ağlatacak bir sarılmaydı. Bana hiçbir arkadaşım böyle sarılmamıştı. Geri çekildi yaşlı gözleriyle. Yine ağlamıştı.

"Geri gelecek misin?"

"Bilmiyorum." Hiçbir şey bilmiyordum.

"Sana çok alışmıştım, daha pijama partisi bile yapmamıştık." Son kelimelerini gülmeye çalışarak söylemişti.

"Nope, benim daha önce hiç senin gibi bir arkadaşım olmadı. Bana bu hissi hissettirdiğin için teşekkür ederim, güzel hissettiriyormuş." Tüm kelimelerim de tüm saflığımla dürüsttüm. Benim bu hayatta hiç arkadaşım olmamıştı. Ben tüm insanların sahip olduğu kavramlara yabancıydım.

Anne, baba, kardeş bunların bana ne hissettirdiklerini hatırlamıyordum. Hepsi alınmıştı elimden tıpkı hayatım gibi. Ve Nope yine ağlamaya başladı. Uriel seslerimizi duymuş olacak ki endişeyle yanımıza geldi. Nope'un ağlamasına bakıyordu endişeyle.

"Ne oldu?" Kıvrıkcık saçları önüne dökülmüştü yanımıza otururken.

"Freya gidecekmiş." Dedi Nope ağlamasını durdurmaya çalışırken. Sürekli burnunu çekiyordu sadece üçümüzün olmasının rahatlığıyla.

"Nereye?" Bana baktı gözlerini kısarak.

"Daha karar vermedik, uzun bir süreliğine gidiyorum." O da bu haberi duyduğuna pek memnun değildi.

Kollarını açtı, sarılmam içindi. Ona da sarıldım. Belki de onları bir daha göremezdim. O da Nope kadar uzun sarılmıştı. Geri çekildi. "Alışmıştık sana." O kadar duygusallardı ki gözümde akan yaşlara engel olamadım.

"Bende size çok alışmıştım." Dedim pürüzlü sesimle.

"Olan seni görmek için gelen müşterilere olacak desene, zarara uğrayacağız." Gülerek söylemeye çalıştığı şeye bende güldüm keyifsizce. Gidecektim, bunun ciddiyetinin yeni farkına varıyordum. Uriel ciddileşti birden. "Eğer tekrar devam etmek istersen kapım her zaman açık sana."

"Teşekkür ederim." Fısıldadım kısık bir tonda.

Ben bu kasabadan, sonsuzluktan tamamen kurtulacaktım. Ben tamamen özgür olacaktım. Ben asıl şimdi kurtulacaktım sonsuzluğumdan.

Çıkış saatim yaklaşmıştı. Belki de bu kafeye bir daha hiç adım atmayacaktım ve belki de onları hiç göremeyecektim. İçimde bir burukluk vardı. Nereye gideceğimizi bilmiyordum, sadece onunla her yere gidebileceğimi biliyordum.

Bir masaya daha servis yapmıştım ki birden tüm gün üşüyen vücudum ısındı, o gelmişti. Varlığını hissetmemle kafamı hızla kaldırdım kapıya doğru. Gündüz tartışmamıza rağmen onun sadece varlığını hissetmek bile beni heyecanlandırıyordu.

Ve kafenin kapısı açıldı, dağınık saçları ve sert görünüşüyle ısınan vücudumu biraz daha ısıttı. O sadece bir insandı, üzerimde bu şekilde doğaüstü etkiler bırakmamlıydı. Bakışları kafenin içinde dolandı ve çok sürmeden buldu beni. Yüzünde kızgınlık ya da soğuk bir ifade yoktu beklediğimin aksine iç ısıtan huzurlu bir ifade vardı. Şefkat vardı gözlerinde, bu kadar çok duyguyu nasıl sadece gözlerinde gördüğümü bilmiyordum ama o gözlerin beni bile içine hapis edecek kadar derin olduğunu biliyordum.

Yanında durduğum masadan ayrıldım ve elimdeki tepsiyle birlikte yanına gittim.

"Çıkış saatime daha var." Kafasını yana doğru yatırdı.

"Biliyorum." Sesi çok kısıktı. "Beklerim Freya, seni her zaman beklerim." Ellerini ceplerine koydu ve bana doğru eğildi. "Suçluluğunun geçmesini, bana alışmanı, her şeyi beklerim." Sözleri kalbime dokunurken elimdeki tepsiyi önemsemedim, sarıldım beline. Gömdüm kafamı göğsüne, sıcak kokusuna gömdüm benliğimi. Bir elimde tepsi varken diğer elimi sıkıca sarılmıştı sert beline.

O da okşadı saçlarımı, sanki sevgiye muhtaç bir kedi yavrusuymuşum gibi. Birden elimdeki tepsi çekilince Damian'ın omzunun üzerinden ne olduğuna baktım. Nope almıştı tepsiyi. Yüzünde sinsi bir sırıtişla göz kırptı ve çok geçmeden uzaklaştı.

Kafede olduğumuzu hatırladım ve uzaklaştım ondan. Bu sarılış çok şeye cevaptı, bana kötü hissettirmedigini anlatmıştı ona, ona muhtaç olduğumu anlatmıştı, onunla huzurlu hissettiğimi anlatmıştı ve evet hepsini bir sarılışla yapmıştı.

"Bilmem farkında mısınız ama kafemin kapısının önünde sarılıyorsunuz." Uriel'in sesiyle tamamen ayrıldım Damian'dan. Gerçekten de kapının önünü kapatıyorduk. "Yemedik ya kapını." Aksi bir tavırla çıkıştı Uriel'e oysaki o sadece şakalaşmıştı. Onu gerçekten sevmiyordu. "Hadi çıkalım Freya."

"İşim bitmedi, beklerim demiştin." Hala kapının önünde duruyorduk.

"Ben beklerim ama biletlerimiz beklemez, hem sen daha çıkmadın mı işten?" Bilet mi? Bir yere mi gidecektik? "Ne bileti?"

"Sinema, hani insanların film izlemeye gittikleri yer. Büyük ekranı olan." Bana açıklama yapmasına güldüm. Elim yumruk yaptım ve sert göğüsüne vurdum. Ah hayır bu onun canını değil benim canımı yakmıştı. Çok sertti.

"Sinemanın ne olduğunu biliyorum ama hiç gitmedim." Sinemanın ne olduğun da izlediğim filmlerden ve kitaplardan biliyordum. Gerçekten işe yaramıştı o kitaplar.

Belimdeki önlüğü çıkardım ve uzun tezgahın yanına gittim. Uriel bizi izliyordu hala. Önlüğü ona uzattım. Sinema

hakkında konuştuklarımızı duymamış olmalıydı, duysa eminim bir tepki verirdi.

"Belki gitmeden önce bir kez uğrarım." Uriel arkasında durduğu tezgahdan çıktı ve bir kez daha sarıldı gündüz ki gibi. Çekinerek karşılık verdim bu sefer çünkü Damian hemen arkamızıdaydı ve bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bizi gören Nope hemen yanımıza geldi.

"Bir daha gelmeyecek misin?" Alt dudağı sarkmıştı ve gözleri dolmuştu. Çok tatlı duruyordu. Bu sefer ilk ben sarıldım ona, sıkıca. Sanırım o benim ilk gerçek dostumdu. "Seni sürekli arayıp rahatsız edeceğim, görürsün." Çatallaşan sesiyle daha da sıkı sarıldı. Bu veda sarılmasıydı. Ve vedaları sevmediğimi anladım.

Ondan ayrıldım zor da olsa. İç taraftan çantamı aldım ve son kez göz gezdirdim aylarımı geçirdiğim bu kafede. Zamanın ilk defa bu kadar çabuk geçtiğini hissediyordum. Sanki daha dün işe başlamışım gibiydi. Son kez daha vedalaştım onlarla ve Damian'la çıktık oradan.

Serin havanın aksine çok sıcak hissediyordum, çünkü o yanımdaydı. Beraber arabasına bindik.

"Alışkanlıklarda uzaklaşmak zor oluyormuş." Dedim içimdeki hüznle.

"Sonsuza dek uzaklaşmıyorsun, onları elbette bir gün görürsün. Tabi o Uriel denen herifi görmeden de olur. Sarılacağım ayağına dibine düşecekti." Kafamı koltuğun başlığına yasladım ve keyifle onun beni teselli edişini dinledim.

Sevgi bu olmalıydı, sevgi birinin gülüşüne, bakışına, kokusuna ve güzelliğine kendini hapis etmeyi istemek olmalıydı. Geçirdiğim o yüz elli yılı düşündüm, sanırım o yanımda

olsaydı bir saniyesi bile ızdırap vermezdi. Hissetmesem bile daima unutmayacağım bir histi bu, sevgiydi. Bakışları üzerimde gezindi ve yola bakmaya devam etti. "Neden öyle bakıyorsun?" Nasıl bakıyorum diye sormadım çünkü ona nasıl baktığımı biliyordum. Ona seviyor gibi bakıyordum bu yüzden sadece omuz silktim. O ise sadece, güldü. Ve sanırım tam da bu saniye onu bir kez daha sevmiştim.

Daha öncede yediğim patlamış mısırlardan vardı elimde, daha az önce yemek yememize rağmen Damian yine bir şeyler almıştı. İlk defa hamburger denilen şeylerden yemiştim tadı güzeldi ama yerken fazlasıyla zorlanmışım. Damian ise bu halimden gereksiz bir şekilde keyif almıştı. Gözümde bir gözlük vardı, sanırım bu daha net görmeyi sağlıyormuş. Amacını tam olarak anlamamıştım, sonuçta benim gözlerim bozuk değildi.

"Damian." Dedim merakla. Film daha başlamamıştı. Ev kadar olmasa da rahat koltuklarda oturuyorduk. Koltuğumuz ikiliydi

ve onun hemen bir nefes mesafemde olması dikkatimi dağıtıyordu.

"Hmm?" İlgiyle bana döndü.

"Bu gözlük tam olarak ne işe yarayacak?" Dalga geçmedi, onun yerine sabırla anlatmaya başladı.

"Bu film üç boyutlu. Bu gözlükte filmi daha gerçekçi izlemeni sağlayacak. Mesela yüzüne bir şey geliyormuş gibi hissedeceksin ama aslında hiçbir şey gelmeyecek o yüzden kafanı eğmek gibi bir saçmalık yapayım deme." Son cümlesine kadar oldukça ilgiliydi ama o son cümlede yine dalga geçmişti. Kaşlarımı çattım.

"Bana cahilmişim gibi davranmayı kes, öğrenmeye çalışıyorum."

"Öyle olmadığını biliyorum. Ben de sana öğretmek istiyorum, her şeyi." Her şey derken öyle bir vurgu yapmıştı ki neleri kast ettiğini deli gibi merak etmiştim. Elini omzuma koydu ve beni kendisine çekti. Kafam yine sıcak göğsüne gömülmüştü. Filmi izlemesem, huzur kokan kollarında uyusam da olurdu aslında. Hemen eve gidip kolları arasında uyumak istiyordum.

"Damian." Yine fısıldadım. Çok olmasa da salon doluydu.

"Hala inanamıyorum." Eli yine saçlarımı okşadı.

"Neye inanamıyorsun?"

"Kollarında olduğuma, kokunu içime çektiğime, seninle olduğuma ve sana güvendiğime." Ve de seni sevdiğime. Son cümlemi içime gömdüm. "Bu sadece bağ mı?"

"Hayır, bu sadece bağ değil, olamaz." Saçlarımı öptü. Salonda yükselen sesle sıçradım yerimden. Film başlamıştı. Damian'ın göğsünden ayrılmadım ve filmi izlemeye başladım.

"Banyoya girme." Dedim uyarırcasına Damian'ı. Onun geniş banyosunda onun şampunlarıyla banyo yapmayı seviyordum. "Biliyor musun ben de çok kirlenmişim." Tişörtünün yakasını tuttu ve burnuna götürdü. Yüzünü buruşturdu numaradan. "İğrenç ter kokuyorum. Hadi gel birlikte duş alalım." Elimde onun tişörtüyle banyoya girdim ve hemen ardından kapattım kapıyı girmemesini umarak. Üzerimdekileri çıkardım ve ılık suyun altına girdim. Bu bedenimi rahatlatıyordu. Suyun vücudumdan akışını hissediyordum. Kimseye anlatamazdım bunun bana verdiği tarifsiz zevki, kimse anlayamazdı. Bir buçuk asır hissetmeye hasret kalmamış kimse anlamazdı benim hisslerimi ama o anlardı. Sadece bakmam bile yeterdi gözlerine. Belki de onu sevmemde ki en büyük pay buydu, biz birbirimizi hissediyorduk. İster iyi olsun ister kötü, tek bildiğim şey ona muhtaç olduğumdu. Duşumu kısa kestim ve üzerimde kendi iç çamaşırlarım ve onun tişörtüyle çıktım. Onun tişörtlerinde buram buram kokusunu seviyordum. Ona ne ara bu kadar bağlanmıştım bilmiyordum ama sanırım o ilk nefesimi bana üflediğinde o benim için ayrı bir varlık olmuştu. Tüm kötülüklerine rağmen ilahi bir varlıktı gözümden, o beni yüz elli yıllık esaretimden kurtaran adamdı. Sanırım ona karşı hissettiğim her şey az kalırdı.

Odanın ışığını kapatmıştı ama ay ışığı büyük camdan içeriyi aydınlatıyordu. Ay ışığı vurmuş yüzüne baktım. Yatağında tüm heybetiyle uzanmıştı, ulaşılmaz duruyordu. Onunla nasıl bu konuma gelmiştik bilmiyordum hatta bu bağ olmasa bu konumda olur muyduk onu da bilmiyordum sadece onun yanında olmayı sevdiğimi biliyordum.

Yanına uzandım ve o da gözlerini açtı. Kaç gecedir uyuduğumuz gibi göğsüne gömdüm. Artık ona sokulmaktan çekinmiyordum.

"Ben kokuyorsun." Çenesini saçlarıma yaslayarak mırıldandı. O görmese de gülümsedim.

"Sen kokmayı seviyorum." Kafamı kaldırdım ve alttan yüzüne baktım. Sert yüz hatları şuan bana böyle bakarken hiçte sert durmuyordu.

"Yarın dışarı çıkacağız. Bir kaç güne ayarlarım gideceğimiz yerleri." Nereye çıkacağımızı sormadım, onun götürdüğü her yere giderdim. "Benimle uzun soluklu bir seyahate çıkacak kadar güveniyor musun bana?" Sanki ona güvenmem çok imkansızmış gibi konuşmuştu. "Güvenme Freya." Acı çekercesine konuşmuştu.

"Beni kötü bir durumda bırakmayacağını biliyorum." Emin sesimle yüzü biraz daha kasıldı. Kafasını iki yana salladı ama daha fazla konuşmadı. Yorgun bedenimle gözlerimi kapattım. Sanırım artık huzurla uyuyabilirdim.

Çenesini öptüm, huysuzlanarak kafasını diğer tarafa çevirdi. Onu uyandırmak istiyordum. Bu sefer diğer taraftan öptüm çenesini. Yine kafasını diğer tarafa çevirdim. Ellerim sert

karnına gitti ve parmaklarım sert kaslarının üstünde dolanmaya başladı. Gıdıklanıp gıdıklanmadığını anlamak için yüzüne baktım. Birden gülerek gözlerini açtı. Uyanmıştı. "Kes şunu Freya." Kafamı çocuk gibi iki yana salladım ve biraz daha hızlı gıdıklamaya başladım. Kısılmış gözlerinin ve gözlerindeki parıltıya baktım. Gülüce çok güzel görünüyordu ve ben onu tüm gün gıdıklayabilirdim. "Dur yoksa çok fena yaparım seni." Gülerek kurduğu cümle karşısında sadece gülmüştüm.

Gülmesinin durması için yanağının içini ısırdı. Kollarımdan sıkıca tutarak beni yatağın diğer tarafın attı ve üstüme çıktı. Hareket etmemi engellemek için bacaklarım oturmıştu. İki elimi rahatça tek eliyle tutmuştu. Kafamı iki yana salladım. "Hayır, hayır yapma." O ise sadece sinsice güldü. Elini üzerimdeki kendi tişörtünün içine soktu. "Ben tişörtün üzerinde yapmıştım." Sırtışı daha da artarken çıplak tenimde elini hissettim. Sert eli karnımda gezinmeye başladı. Hissettiğim şey sadece gıdıklanma değildi, vücudum yanıyordu.

Elleri bedenimde ustaca gezinirken çok geçmeden dudaklarımdan büyük bir kahkaha koptu. "Dur, dur." Durmadı aksine daha da abandı. Artık gülmekten gözlerimden yaşlar geliyordu. "Dur yoksa bayılacağım şimdi." Gülerek zorla kurduğum cümlelerin ardından durdu ama eli oradan uzaklaşmadı. Ellerini tenime batırdı. Bu sefer gıdıklatmıyordu, okşuyordu tenimi. Az önceki gülümsemesi solarken yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Çenemi öptü ve ardından aşağı doğru inmeye başladı.

"Güzel oluyor muymuş?" Dudakları boynumdan yavaşça geniş yakalı tişörtün açıkta bıraktığı yerlere doğru inerken evet diye haykıracaktım az kalsın ama sonra gıdıklayayı kast

ettiğini anladım. Elleri bel oyuntumdan aşağı indi ve elleri kalçama değmişti. Gözlerim irileşirken iki elimi de çekmeye çalıştım ama bırakmadı.

"Damian." Dedim acı içinde. Bana acı çektiriyordu, ona karşı hissettiğim tutku bana acı veriyordu. Dudakları tenimde kayarken her bir yanımlı yanıyordu. Birden kalçamı avuçladı ve kafasını kaldırıp, gözlerime baktı. Dudaklarıma bıraktı bu sefer o sıcaklık veren hissi. Öptü, öptü ve öptü. Ondan durmasını istemedim, devam etmesini istiyordum tüm bedenimle. Onunla ulaşabileceğim her şeye ulaşmak istiyordum.

Sonunda durduğumuzda ikimizde nefes nefeseydik. Kendini yanıma atmadı, yataktan çıktı.

"Acıktım bir şeyler hazırlayacağım." Dedim bende ayağa kalkarken.

"Bende bir duş alacağım. Mutfağı yakma." Yüzümü buruşturdum uyarısına, çok ciddi söylemişti. "Üzerini değiştir sora in." Dedi üzerime bakarak. Haklıydı, Aaron evde olabilirdi ve beni Damian'ın tişörtüyle görmesi durumumuzu daha da iğrenç bir boyuta sokardı.

Damian'ın odasından çıktım ve hızlı adımlarla odama ilerledim. Aaron evde miydi bilmiyordum, tıpkı bir hayalet gibi yaşıyordu. Artık bana yabancı gelen odaya girdim, Aaron'la yattığım yatağa bakarken hatıraların zihnime çullanmasına engel olamadım. Bu odada onunla çok anımız vardı. Yapmamalıydım, hissetmezken bana yaklaşmasına izin vermemeliydim. Canını bu kadar yakmamalıydım.

Üzerimi ince giyindim, sonuçta Damian yanımdaydı üşümezdim. Damian banyodan çıkmadan kahvaltıyı hazırlamak ve onu şaşırtmak istiyordum. Adımlarımı daha da hızlandırdım. Mutfığa indim.

Aaron elinde kahvesiyle tezgaha yaslanmış, yere bakıyordu. Dalgın gözüküyordu.

"Günaydın." Sesimle kafasını kaldırdı. Bana boş gözlerle baktı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Yorgun gözüküyorsun."

Dedim onda görmeye alışkın olmadığım yeni çıkmış sakallara bakarken.

"Sanki umurundaymış gibi." Sinirliydi.

"Umurumdasın Aaron, böyle yapma." Güldü sinirle. Alt dudağını dişledi öfkeyle, kafasını iki yana salladı.

"Yalancı." Böyle davranması canımı yakıyordu. Onun bana yaptığı hiçbir iyiliği unutmamıştım çünkü. "Sabah ikinizin kahkahalarıyla uyandım, evet çok umurundayım. Bunun ne kadar berbat hissettirdiğinden haberin var mı? Bari gözümün önünde yapmayın." Aptaldım, Aaron hiç aklıma gelmemiştir.

"Artık rahatsız olmayacaksın, gideceğiz." Yüzü acıyla kasıldı bu sefer. Ona bu kadar acı çektirmekten nefret ediyordum.

"Artık yüzümü görmeyeceksin. Sana ne kadar acı çektirdiğimi biliyorum. Özür dilerim Aaron, bana yaptıklarının karşılığı bu olmamalıydı. Sadece benden nefret etme olur mu?" Yüzünde ki öfke gitti, sinir gitti. Şefkat geldi, ona yaptıklarımın sonra bana nasıl hala böyle bakabiliyordu anlamıyordum.

"Edemem ki, istesem de nefret edemem senden." Elindeki kahveyi tezgahın üstüne bıraktı, tam karşımda durdu. "Seni affediyorum Freya, mutlu ol." O çok güzel bir adamdı. Gözlerimden damlayan bir kaç damla yaşı elleriyle sildi.

"Ağlama, mutlu ol dedik." Sarıldı bana ve bunun da bir veda sarılışı olduğunu biliyordum.

"Özür dilerim." Boğuk çıkan sesimle bende ona sarıldım.

"Çok özür dilerim Aaron, yapamadım."

"Şşş ağlama." Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. "Ağlama, affettim." Daha da fazla ağladım. Beni affetmesi daha çok

canımı yakmıştı. Uzaklaştı benden. Islak gözlerimle ona baktım. Yakınlaştı ve gözlerini kapattı. Alnıma masum bir öpücük bıraktı. Bu Damian'ın yaptıkları aksine beni heyecanlandırmamıştı, tek his acıydı. Canım yanmıştı. Son kez baktı gözlerime ve gitti. Beni affetmişti ama neden hala bu kadar canım yanıyordu? Ben iğrenç bir insandım. Damian'a karşı olan hislerimi dizginlemeye çalışabilirdim, Aaron'u sevmeye biraz daha çalışabilirdim ama yapamamıştım. Olmuştu bir kere, Damian'ı sevmiştim. Çok geçmeden Damian ıslak saçlarıyla indi aşağı. Hissetmiş olmalıydı. Yaşlı gözlerime baktı, bu sefer üzüldüğüm için kızmadı. Kollarını uzattı ve beni o kendimden geçiren benliğine hapis etti bir kez daha.

"Burası neresi?" Damian cevap vermek yerine arabadan indi. Bende indim hemen arkasından. "Neresi burası?" Tam yanımda durdu. Parmaklarını parmaklarıma kenetledi. "Ne çok konuşuyorsun kızım sen. Yol boyu kafamı şişirdin." Yüzümü buruşturdum. "Eğer bir açıklama yapsaydın şişirmezdim." Burası kocaman bir yerdi. İnsanlar vardı, ve karşımızda kocaman mavi bir bina vardı. Üzerinde akvaryum yazıyordu. Damian birisiyle

konuşmaya başladı, kadının üzerinde üniforma vardı. Damian kadına para uzattı ve kadında Damian'a iki kart uzattı.

"Damian akvaryum balıklar için değil mi? Biz ne arıyoruz burada?" Güldü ve bu sefer kolunu omzuma attı. Beni kendine çekti. Kulağıma doğru eğildi. Sıcak nefesi kulağıma değiyordu.

"Burada bir sürü balık var ve insanlar onları izlemeye geliyorlar. Bizde balıkları izleyeceğiz. Hayvanat bahçesi gibi." Bana bir şeyler öğretmesini seviyordum. Karşımızdaki büyük kapıdan içeri girdik. Damian elindeki iki kartı üniformalı bir adama uzattı. Burada bir sürü insan vardı. Damian'a biraz daha yakınlaştım.

Biraz daha ilerledik ve manzaranın güzelliğiyle durdum. Her taraf masmaviydi. Saçımda, solumda, üstümde ve hatta ayağımın altında bile cam vardı. İçi balık doluydu. Hayranlık içinde baktım etrafıma. Damian ne zaman açıldığını fark etmediğim çenemi işaret parmağıyla yukarı itti.

"Damian cam kırılmaz değil mi?" Dedim ayağımın altında gezen kocaman balığa bakarken. "ok büyük." Dedim sesimin yüksek ve heyecanlı çıkmasına engel olamadan. Etrafta bir kaç göz bize dönmüştü. Dar uzun yerde ilerlemeye devam ettik. Kafamı kaldırdım ve koca bir balıkta orada geçiyordu.

"Bu harika." Dedim hayranlıkla.

"O kadar masumsun ki." Dedi fısıldayarak. Kafamı iki yana salladım. Ben masum değildim, masum insanlar insanların ölmesine neden olmazdı, kendisini deli gibi seven insanı incitmezdi ve masum olan insan bir katili sevmezdi.

O camların arasından çıktığımızda yine yanımızda büyük akvaryumların olduğu bir yere gelmiştik ama ayağımın altında ya da üzerimizde cam yoktu. Akvaryumun içinde değişik bir

şey dikkatimi çekti. İçinde değişik giyinimli bir adam vardı, akvaryumun içindeydi. Gözlerim dehşetle açıldı. Orada kocaman korkunç görünen balıklar vardı.

"O adam oraya düşmüş mü?" Bu sefer kahkaha attı Damian.

"Hayır, isteyerek girmiştir. İstersen bizde girebiliriz?" Kafamı iki yana salladım hızla. Gülerek saçlarımı öptü. Kafam tam sol göğsünün hizzasındaydı. Beni kendine sardığında kafamın kalbinin üstüne gelmesi tarifsiz bir duyuydu. Kafamı sol göğüsüne yasladım ve o an bir şey fark ettim. Onunla olduğunda benim kalbim nasıl çarpıyorsa onunda kalbi tıpkı öyle çarpıyordu.

Elimde pembe bir şekerleme vardı. Adını hatırlamıyordum ama çok sevimli görüldüğü için almıştım. Damian ise yüzünü buruşturarak bakıyordu.

"Neden öyle bakıyorsun, bir dene çok güzel." Dedim ona uzatarak. Gözlerini kıstı ve kafasını iki yana salladı.

"Onu bitirmeden seni arabama almam." Bitirdiğim şekerlemenin kabını çöpe attım ve pembe olmuş yapış yapış elimi ona doğru uzattım. Yüzünü buruşturarak geri adım attı.

"Sil o elleri, ağıza bak yapış yapış olmuş." Tiksinierek bakmıştı, bu hoşuma gitmemişti.

"Benden tiksindin mi?" Kısık bir ses tonuyla mırıldandım. Kafasını arkaya attı ve havaya baktı, gülüyordu.

"Seninle ne yapacağım ben?" Omuz silktim kafamı yere eğerek. Çenemden tutarak kafamı yine havaya kaldırdı.

"Tadı güzeldi, denesen sen de severdin."

"Tamam deneyeceğim." Ben arkasını dönüp şekerleme aldığımız yere gitmesini beklerken o bana doğru eğildi. Ne olduğunu dahi anlamadan dudaklığımın kenarını emdi.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ama uzaklaşmadı.

"Haklıymışsın, tadı çok güzelmiş." Bu sefer dudaklarını tamamen dudaklarıma yaslayarak öpmeye başladı. Nefesim kesilerek karşılık verirken birden dışarıda olduğumuzu hatırladım. Ondandırıldım zorla.

"Dışarıdayız Damian, insanlar bize bakıyor." Memnun kalmamıştı pek onu durdurmamdan.

"Ne olmuş yani?"

"Ayıp." Gözlerini kısarak dudaklarıma baktı.

"Bunun devamını evde alacağım." Gözleri ellerim indi. "Ama önce şu elleri temizlemen gerek." Elimi tüm yüzüne sürme dürtüme son anda engel olarak onunla yürümeye başladım. Lavaboların önünde durduk.

"Burada bekliyorum, çabuk yıka da gel." Yanından geçerek bayanların lavabosuna girdim. Ellerimi güzelce yıkadım. Ağzımı da yıkadım ama ağzımda pek bir şey kalmamıştı zaten, gerçekten de dudaklarımdan yemişti. Kuru peçetelerden bir tane alarak yüzümü ve ellerimi kuruttum.

Damian beni bıraktığı yerdeydi. Kafasını yere eğmiş dalgın dalgın düşünüyordu. Bu aralar sık dalar olmuştu. Ona doğru ilerlerken ona bakan bir kaç kız dikaktimi çekmişti. Neden bakıyorlardı ki gözlerini dikip? Bu çok rahatsız ediciydi. Damian ona yakınlaştığımı fark edince kafasını kaldırıp bana baktı.

"Güzel sabunladın mı?" Tam ağzımı açıp ona kızacağım sırada kolunu tekrar omzuma attı. "Şaka yaptım hemen sinirlenme." Beraber arabasının olduğu yere yürümeye başladık. O göz alıcı arabası şüphesiz burada en dikkat çeken arabaydı ve onu bu yüzden görmem pek zor olmamıştı. Arabasının yanına gittiğimizde elindeki anahtarla kapısını açtı ve benim kapımı açmadan bindi. Ne kadar da kibardı. Bende bindim o çok sevdiği ama benim sinir olduğum arabasına. Evet artık sinir oluyordum bu arabaya çünkü bu arabayı çok seviyordum, belki de benden daha çok seviyordu. Gerçi beni hiçte sevmiyor olabilirdi. Bu düşünce moralimi bozarken Damian kafasını yoldan ayırmış bana bakıyordu.

"Yine ne kendi kendine kasvet bastırıyorsun?" Cevap vermedim o ise sadece hayretle bakıyordu. "Neye moralin bozuldu yine?" Omuz silktilim. "Şaka gibisin, benden bile dengesizsin."

Dudağımın kıvrılmasına engel olamadım. O da bana baktıktan sonra tekrar yola döndü ve yine bilmediğim bir yere sürmeye başladı.

"Onlar ne yapıyorlar?" Dedim buzun üstünde yürüyen insanlara bakarak.

"Buz pateni, biz de yapacağız." Kafamı iki yana salladım.

"Çok kaygan duramam ben orada." Beni dinlemeden bana bir çift ayakkabıya benzer şey uzattı. Ayakkabı gibiydi ama altında anlayamadığım sivri şeyler vardı. Damian bana uzattıklarının benzeri şeyi ayağına geçirdi ve oturduğu yerde beni beklemeye başladı. Ayakkabılarımı çıkardım. O değişik şeyleri ayağıma giyindim.

"Ben bunlarla yürüyemem." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

"Yürümeyeceksin zaten kayacaksın." Bir elimle elini tutarken diğer elimle sıkıca kolunu tuttum. Beraber o buzdan şeyin

içine girdik. Ayağımı atar atmaz ayağım kaymıştı ama düşmemi Damian belimden sıkıca tutarak engellemişti.

"Bunu neden yapıyoruz?" Bir eliyle belimi tutarken beni kendisiyle birlikte ilerletiyordu.

"Eğleniyoruz." Belimi bırakmadan tam karşıma geçti, eli hala elimdeydi. Eli belimi sıkıca sararken bende onun omuzlarına tutundum. Aynı dans eder gibi durmuştuk, benim yüzümden hareket edemiyorduk orası ayrı tabi.

"Düşersen eğlenceni burnundan getiririm." Tek kaşı havalandı. Birden belimi bıraktı. Panik yaparak omzuna daha çok sarıldım. Gülerek tekrar belimin iki yanına koydu ellerini.

"Yerinde olsam bu pozisyondayken beni tehdit etmezdim."

Belimdeki elini çekti yavaşça ve omuzlarımdaki kollarımı da yavaşça indirdi ama kollarımı iki yanından tutuyordu. Geri geri giderken beni kendisine doğru çekiyordu. Bu hareketleri yaparken oldukça yavaş ve temkinliydi.

Bu şekilde neredeyse pistin yarısını tamamladığımızda bunun gerçekten zevk verici olduğunu fark ettim. Damian beni önüne çekti ve tam arkamda durdu. Elleri belimdeydi. Dudaklarını kulak hizama eğdi.

"Şimdi seni bırakacağım ve sen ilerlemeye çalışacaksın, korkma ellerim hemen arkada olacak." İtiraz etmeme olanak bırakmadan bıraktı belimi. Yine telaş yaptım ve ayaklarım durduğum yerde kaymaya başladı. Neredeyse düşecektim ama belimi tekrar tutarak kendine çekti. Göğsünü sırtımda hissediyordum. Yine kulağıma eğildi.

"Berbattın." Belimdeki eline yumuşakça vurdum.

"Bir daha beni bırakırsan seninle asla aynı yatakta yatmam."

Sözümün üstüne beni iyice kendine çekti. Dudaklarımdan minik bir kıkırdama çıktı ve belimdeki ellerini tuttum. Evet bu gerçekten zevkliydi.

Yine onun arabasındaydık ve bu sefer yol çok daha uzun sürmüştü.

"Damian, eve gitmiyor muyuz?" Kafasını iki yana salladı.

"Peki bu sefer nereye?" Alt dudağını üst dudağının altına sıkıştırdı.

"Bu sefer güzel bir yer değil." Çok geçmeden araba durmuştu.

Yol gerçekten çok fazla sürmüştü. Araba yolculuğu beni yormuştu, ilk defa bu kadar uzun arabada kalmıştım.

Arabadan onunla indim ve etrafıma baktım. Burası bir, mezarlıktı. Şaşkınlıkla Damian'a baktım. Beni neden buraya getirmişti? Soru sormadım ve o yine elimi tuttu. Sadece tenlerimizin temas etmesi beni nasıl bu kadar kendimden geçiriyordu bilmiyordum. Beraber toprak yolda yürümeye başladık.

Etraf mezar taşlarıyla doluydu. Mezarlıklar ürkütücüydü, sonuçta toprağın altında cesetler vardı ama bence mezarlıklar yaşayan insanlar kadar korkunç değildi. En büyük yarasını insanlardan alan birisi olarak düşünüyordum bunu. İnsanlar acımasızdı, korkunçtu ve en kötüsü de vicdansızdı.

İki tane yan yana olan mezar taşının yanında durmuştuk. Mezar taşının üzerindeki isimlerle kanım dondu. Bay ve Bayan Carlton. Damian'ın, ölümülerinden kendisini suçlu tuttuğu ailesi.

"Onlar gömüldükten sonra bir kez olsun gelmedim, yüzleşmekten korktum. Bunu sadece seninle yapabildim."

Avucumdaki ellerini biraz daha sıktım. Ona güç vermek istiyordum.

"Merhaba Bay ve Bayan Carlton." Dedim mezar taşlarına bakarken.

"Ne yapıyorsun?" Sanki çok saçma bir şey yapıyormuşum gibi konuşmuştu.

"Beni onlarla tanıştırmayacak mısın?" Alayla güldü.

"Onlar öldü, yok oldular. Sonsuz bir uykuya daldılar." Bu sefer ben güldüm ona.

"Hayır onlar buradalar." Elimi tutmadığım elimi onun kalbinin tam üzerine koydum. "Onlar yok olmadılar. Sadece uzaklara gittiler ve bir gün kavuşacaksınız." Bu sefer acıyla kıvrıldı dudakları.

"Diyelim gerçekten de öyle, bir gün kavuşacağız ama ben onlarla aynı yerde olacağımı düşünmüyorum. Eğer cennet ve cehennem gerçekten varsa onlarla ben çok ayrı yerlerde olacağız." Kafamı sert omzuna yasladım. Kendini bir canavar olarak görüyordu belki de gerçekten öyleydi ama bana hiçte bir canavarmış gibi hissettirmiyordu. "Hani sen inançsızdın?" "Artık değil." Mırıldanarak kafamı kaldırdım ve acıyla dolu yüzüne baktım. "Sende inan. Senden üstün bir varlığın seni koruyor olma düşüncesi rahatlatıyor. Önceden acıma son vermediği için inanmazdım ama verdi."

"Yakında kiliseye de gidersin sen." Acıyla gülerek beni göğsüne bastırdı. Onun acısını, suçluluğunu ve kederini hissediyordum. Bir insanın ruhunda yarası olur muydu? Onun vardı. Kolumu daha da sıkı sardım beline. Ve şimdide yavaştan azalan acısını hissediyordum. Ben ona gerçekten iyi geliyordum. Kim bilirdi belki de bir gün o ruhundaki yarayı tamamen kapatırdım.

O ettiğimiz uzun yolu geri dönüyorduk ama Şikayetçi değildim. Onun rahatladığını hissediyordum, ailesinin mezarını görmüştü ve belki de onların ruhlarını hissetmişti. Tek başına korktuğu Şeyi benimle yapmıştı. Aramızdaki onca Şey sadece bağ olamazdı. Ona karşı hissettiğim duygular neredeyse gök yüzündeki yıldızlar kadar fazlaydı. Yeni yeni kararmaya yüz tutan havaya baktım.

"Damian, bugün çok güzeldi. Teşekkür ederim." Kucağımdaki elimi tuttu.

"Yarında tatil alıŐveriŐimizi yaparız. Eksiklerimizi alırsız bir kaç güne gideriz." Yüzümdeki tebbesmle onayladım onu. Mutluydum, çok mutluydum, bu mutluluk içimi patlatıp dışarı çıkacak kadar fazlaydı ve sanırım en çok korktuğum Şey bu mutluluğun yok olmasıydı.

Ben pizza kutularını açarken Damian kolalarımızı dolduruyordu. Yorgun olduğumuz için dışarıda yemek

istememiştik. Yiyeceklerimizi alıp eve gelmiştik. Aaron evde yoktu ama her ihtimale karşı Aaron'un bizi görmesini istemediğim için Damian'ın geniş odasında yiyorduk. Çok fazla acıkmıştım.

"Yavaş ye boğazında kalacak." Dalga geçerek kolamı uzattı. Bu kola denen şeyin tadına alışmıştım ve içmek hoşuma gidiyordu.

Pizzam bitmişti, kalkıp ellerimi yıkadım ve Damia'da o sırada yemek çöplerini mutfağa götürmüştü. Götürmediği kola bardağıma biraz daha kola doldurdum.

"Bu yararlı mı? Süt gibi mi?" Yanıma geri oturdu. Gülerek kafasını iki yana salladı.

"Aksine zararlı." Elimdeki bardağa baktım.

"Neden gerçekte zararlı olan her şey bu kadar çekici olmak zorunda ki. " Birden yüzündeki gülümseme silindi.

"Benim gibi mi?" Sorusuna karşılık yerimden doğrudum ona yakınlaştım.

"Sen zararlı değilsin."

"Öyleyim Freya, tüm vücudunu ele geçiren öldürücü bir virüsten farkım yok." Kafamı iki yana salladım. "İğrenç bir adamım ben. Seni gibi bir melek nasıl benim yanımda inan bilmiyorum. Ben ailemin ölümüne neden oldum, uyuşturucu üretip insanları zehirledim sırf para için, kardeşimin sevgiliyle yattım, gözlerinin önünde üç adam öldürdüm. Ben iğrenç bir herifim Freya." Ona biraz daha yakınlaştım. İtiraz etmek için dudaklarımı araladım ama yine o konuştu.

"Neden bu kadar kötü olduğumu bilmiyorum ama artık kötü olmak istemiyorum. Artık bir yere giderken yanımda alevlerimi de götürmek istemiyorum. Belki doğuştan kötüyüm belki de zaman yaptı belki de sevgisizlikten böyle oldum. Beni annemden başka kimse sevmeyi Freya." Ellerimi yüzünün iki

yanına koydum. Yüzünü kendime çevirdim. O aşık olduğum mavilerine baktım. Söyledikleri canımı acıtmıştı.

"Ben sevdim." Bu itirafı beklemiyordu, bende beklemiyordum. Şaşkındı.

"Acıdığın için mi söylüyorsun?" Kafamı yine iki yana salladım.

"Hayır."

"Beni tüm o iğrençliklerime rağmen seviyor musun?" Elmacık kemiğini baş parmağımla okşadım. Yüzümü ona doğru yakınlaştırdım ve sözlerimi yüzüne fısıldadım.

"Seni tüm hatalarına rağmen seviyorum."

"Benim gibi iğrenç herifi mi seviyorsun? Bağ yüzünden mi?" Yüzündeki ellerimde bir tanesini indirdim. Elini tuttum ve elini delicesine hızlı atan tam kalbimin üzerine bastırdım.

"Hayır bu yüzden." Gözleri ilk önce kalbimin üzerinde kaldı böylece, hareket edemedi. Birisinin onu sevmeye düşüncesine inanmıyordu. O aslında en başından beri sevgiye aç küçük bir çocuktuk. Kafasını kaldırdı ve gözlerime baktı. Daha fazla konuşmamıştı ama anlatamadığı her şey ben o derin gözlerde anlamıştım.

Elini kalbimin üzerinden çekmedi. Birden beni kendisine çekti ve dudaklarımı öptü. Bu sefer sadece tutku yoktu bu sefer acı vardı, sevgiye muhtaç iki kalp vardı, bu sefer sevginin en saf tonu vardı. Muhtaçtık birbirimize. Tek ihtiyacımız olan birbirimizdik.

Bu diğer öpüşmelerimiz gibi değildi. Bu sefer durmadık ve durmak kelimesi lügatımdan silinmişti. Şuan bu evren üzerinde sadece ikimiz vardık. Sert kolları vücudumu sıkıca tuttu ve öpmeye devam ederken kucağına aldı.

Öpüşümüz masumluğunu kaybetmeye başlarken yerini sevginin ve tutkunun kollarına bıraktı. Ayağa kalktı ben

kucağındayken. Kollarımı ensesinde birleştirdim onun acı öpüşlerine aynı istekle karşılık verirken.

Sırtımda yatağın yumuşak dokusunu hissettim ve o da öpüşleriyle vücudumda hüküm sürmeye devam etti. Eli badimin eteklerine gitti ve hiç beklemeden tek harekette çıkarttı. İzin istememişti çünkü o da biliyordu ona muhtaç olduğumu. Tamamen ruhumun tüm saflığıyla tek bir zerreme kadar kendimi ona teslim etmek istiyordum.

Benimde ellerim ilk defa kendimden bu kadar emin bir şekilde onun tişörtünün eteklerine gitti. Beni öpmeye devam ederken, beceriksiz ellerimin tişörtünü çıkarmasına izin vermişti. Nefes nefese ayırdı dudaklarını.

"Beni geçekten seviyorsun." İnanmazcasına bakıyordu.

"Tüm benliğimle." Sözümle birlikte tekrar dayandı dudakları dudaklarıma açıklıkla. Eli tüm vücudumda keşif yapıyordu. Bir eli göğsümden aşağı yavaşça indi ve pantolonumun düğmesini buldu. Beni öpmeye devam ederken gözleri gözlerimdeydi. Eli pantolonumun düğmesini açtığında da hala gözlerime bakıyordu. Sanki bir itirazım varsa son şansımış gibi davranıyordu.

İtiraz etmedim, kendimi onun yumuşak dokunuşlarına bıraktım. Pantolonumu indirdi üstümden ve tekrar üstüme çıktı. Dudakları bu sefer her yerdeydi. Boynumda, göğsümde ve karnımda. O her yerdeydi. Dilini hissetmemle dudaklarımdan cılız bir inilti çıktı.

"Benim olmak istiyor musun?" Dedi çenemi öperken.

"Sende benim ol istiyorum." Ve sanırım bu iplerin elimizden tamamen kaymasını sağlayan son cümleydi.

O da çıkardı pantolonunu ve üzerimizdeki kalan son parçaları da ruhumuzda ki son parçalarla koparıp attık. İkimizde artık tüm bedenimizle, ruhumuzla ve benliğimizle çıplaktık.

"Seni seviyorum Damian Carlton." Son cümlemi de söyledim ve hemen ardından ruhlarımızı birbirine kenetlemiş kelepçeye bir kilit daha vurduk.

Dudaklarımdan kopan iniltilere mani olamazken onu artık tüm varlığını hissediyordum. Sadece vücudu değil ruhu da içimde kilitlenmişti. Dudaklarımı öperken, dudakları da tıpkı içimdeki varlığı gibi yavaştı. Yumuşaktı, şeftakliydi ve güzeldi. Ellerim sırtına batarken onun teninde bıraktığım izleri kendi bedenimde de hissediyordum. Durmadım, durmadı, durmadık ve tamamen birbirimize ait olduk.

Hızla inip kalkan göğüslerimize baktım. Damian beni kolları arasına çekti. Omzumu göğsüne yasladım, sol göğüsüne.

"Pişman mısın?" Dedi yumuşak bir sesle.

"Değilim ve asla olmayacağım." Kendimden emin ses tonumla konuştum. Bedenlerimizde artık ruhlarımız gibi birbirine kilitlenmişti nasıl pişman olurdum ki?

Saçımı öptü, bedenine biraz daha sarıldım. İkimizde ait olduğumuz yerdeydik, birbirimizin kollarındaydık. Gözlerimi yorgunlukla, onun kollarında olmanın verdiği hazla kapattım. Cennet ve cehennem vardı ve ben kendini cehennem sanan ama cennet olan adamın kollarındaydım.

Kasıklarımda ki derin sızıyla gözlerimi araladım. Dün gece bile bu kadar acım olmamıştı. Sersemliğimin geçmesi için gözlerimi açıp kapattım. Damian uyuyordu, huzurlu uyuyordu. Onu rahtsız etmemeye özen göstererek yataktan doğruldum. Dün gece bir ilki yaşamıştım, tamamen onun olmuştum. Çıplak bedenimin üzerine onun yerdeki tişörtünü geçirdim. Elimi yüzümü yıkamalıyım. Dün terli bir şekilde uyumuştum.

Hala sersem olan bedenimle lavabonun başına geldim. Tuhaf hissediyordum. Musluğu açtım ve eğildim. İki avucuma da su doldurup yüzüme çarptım. Hemen lavabonun yanında duran beyaz havluyu aldım ve yüzümü kuruladım.

Havluyu yüzümden çektim ve aynı anda dudaklarımdan benden çıktığına bile emin olamadığım bir çığlık döküldü. Ayna, aynada ki yansımama titreyen bedenimle baktım. Bu yüz benim miydi? Tir tir titreyen elim havalandı, benim olduğuna inanmadığım yüze dokundu.

Bu ben miydim? Yansımada ki yüzünde kırışıklar olan, saçları beyazlamış, yüzü sarkmış yaşlı kadın ben miydim?

Dudaklarımdan hıçkırıklar ve çığlıklar birlikte döküldü. Sonra o girdi banyoya telaşla. Yüzüme baktı, baktı ve baktı. O da şoktaydı. Beni bu halde görmesini istemiyordum.

"Hayır." Kafasını iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır." Bir adım uzaklaştı. Tükenmiş bir şekilde dizlerinin üstüne yığıldı. Yüksek sesle acıyla haykırdı.

"Hayır! Bu kadar çabuk olmamlıydı."

Yaşadığım aksiliklerden dolayı maalesef bölüm gecikmeli geldi. Uzun ve beni yoran bir bölüm oldu. Aklınızda soru işaretleri olduğunun farkındayım ve siz sormadan şunu söylemek istiyorum ki 'Hayır, birlikte oldukları için yaşlanmadı Freya.' Finale de yakınlaştığımızı söylemek istiyorum. Görüş ve eleştirilerinizi bekliyorum. Kendinize iyi bakın.

52: ÇİRKİN

Canım yanıyordu, canım hiç olmadığı kadar yanıyordu. Bu acının sebebi yüzümün hali ya da bilinmemezlik değildi acımın tek nedeni ihanetti. O biliyordu, biliyordu ve söylememişti. Kalbim hiç bu kadar acımamıştı, bu acı sadece ruhsal değildi aynı zamanda bedenseldi de.

Ben onu sevmiştim, güvenmiştim. Titreyen vücudum beni daha fazla taşıyamazken yanımdaki fayansa tutundum.

"B-bana ne oldu?" Sesim bile yabancıydı, bu ben değildim bu ben olamazdım. Kafasını eğmişti. Siyah saçları güzel yüzünü kapatıyordu. Cevap vermedi. "Damian! bana ne oldu?"

Bağırdım bu sefer korkuyla. Kafasını yavaşça kaldırdı ve yüzünde ilk defa böyle bir ifade gördüğüme yemin edebilirdim. Yüzünde tükenmişlik vardı, acı vardı, gözlerinde ölüm vardı.

"Bu kadar çabuk olmamalıydı." Hissediyoordum o da korkuyordu, o da şoktaydı. Bacaklarım beni daha fazla taşıyamadı ve dizlerimin üstüne çöktüm. Kafamı öne eğdim ve bana yabancı bu bedene baktım.

"Freya!" Bu ses, Aaron'un sesiydi. Çılgılıma gelmiş olmalıydı. Kafamı kaldırdım ve onu endişeli yüzüne baktım. Göz göze geldiğimiz an durdu. En az benim kadar şoka girmişti. Gözlerinden okunuyordu şaşkınlığı. Geriye doğru bir kaç adım attı ve derin derin soluklandı. Bende bilmiyordum onun kadar bana ne olduğunu. Bu yaşlı beden bana ait değildi. "S- sana ne oldu?" Sesi titriyordu. Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu, bana ne olmuştu?

"Yazıyordu Freya, kitapta her şey yazıyordu." Damian'da en az benim kadar perişan görünüyordu. "Yüz elli yıl yaşadıktan sonra normal bir şekilde yaşayamazdın!" Boynundaki

damarlar şişmişti. Bağırıyordu, kızgındı ve bu kızgınlığı bana değildi. Kendisineydi. "O siktiğimin kitabında yaşlanacağını yazıyordu ama bu kadar çabuk olacağını düşünmedim. Lanet olsun Freya ben sana daha yeni kavuşmuştum."

Kızamıyordum, ağlayamıyordum sadece olanları izliyordum hissizce. Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar tepkisizdim.

"Biliyor muydun?" Bu sefer bağırın Aaron'du. Üzerindeki şoku atmış olacak ki bana yakınlardı ve tam yanımda durdu.

"Neden Damian? Neden anlatmadın?" Sesim acizdi, yorgundu ve yaşlıydı.

"Sen kollarımın arasındayken bana; yaşamaya alıştım, ölmek istemiyorum derken ben sana nasıl öleceğini söyleyecektim."

Bitkindi. O an kafama bir şey dank etti. Ben sadece bir gecede hızla yaşlanmıştım ve bu durmayacaktı. Ben, ben... Ölecektim.

"Mutlu ol istedim, o yüz elli yıllık azaptan sonra sadece huzurlu ol istedim." Başarmıştı da hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu olmuştum ama şimdi yaşadığım acının tarifi yoktu. Sanırım planlamadığı kısma gelmiştik.

"Böyle bir şerefsizliği nasıl yaparsın? Nasıl ona söylemezsin?"

Aaron bağırıyordu, duyuyordum ama algılayamıyordum.

Gözlerim kararıyordu, kaldıramıyordum kafamı. Daha düne yaşadıklarımızı anımsadım. Gezmiştik, eğlenmiştik, tatil planı yapmıştık ve birbirimizin olmuştuk. Şimdi ise ölümü pençeleri arasındaydım.

Ben bunu hak etmiyordum, ben yüz elli yıl bir hayalet olarak yaşamayı ve sonra da hızla yaşlanarak ölmeyi hak etmiyordum. Ben sadece mutlu olmak istemiştım. Sadece sevdiğim adamın kollarında olmak istemiştım.

Aaron eğildi ve bedenimi kolları arasına aldı. Kafam güçsüzce geriye doğru düştü. Bilincim hızla bedenimi terk etmeden önce gördüğüm tek şey onun mavi pırıltılarıydı.

Ben yüz elli yıl yaşamıştım ve yaşlanmamıştım. Bu bir masal değildi, güzel sonla bitemezdi. Yüz elli yıllık lanetimi unutup aptal gibi bu yaşama alışmıştım. Bir bedeli olacağını düşünmemiştim. Aptaldım çünkü ona güvenmiştim, aptaldım çünkü ona hala kızmıyordum, aptaldım çünkü hala onu deli gibi seviyordum.

Ama artık o beni sevmezdi, gerçi sevse de fark etmezdi. Ben ölecektim. Hızla yaşlanarak ölecektim hemde. Zamanımın dolmasını bekleyerek ölecektim.

Buruşuk ellerime baktım. Ben yaşlanmıştım. Önceki güzelliğimden eser yoktu geride sadece yaşlı bir yüz kalmıştı. Vücudum da yaşlanıyordu, zamanım yoktu. Belki bu gece son gecem olurdu.

Eskiden ölmek isterdim ve şimdi ölüyordum ama tek sorun şuydu ki, artık ölmek istemiyordum. Ölmesem bile Damian'ın bundan sonra bakacağını zannetmiyordum. O zaman gençtim, güzeldim şimdi ise yaşlı ve çirkindim. Sadece dün geceye kadar öyleydim şimdi ise çirkindim. Onun yanına yakışmayacak kadar çirkindim.

Dışarıdan bakıldığında belki de annesi olduğumu düşünürlerdi, belki de büyük annesi. Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. O çok güzeldi, bense çok yaşlı.

"Freya." Bu onun sesiydi. Kapımın arkasından bana sesleniyordu. Kilitli kapıyı açmaya çalışıyordu. "Aç güzelim sakince konuşalım."

"Bana güzel deme." Bağırarak kalktım ve hemen ardından pişman oldum. Belim çok ağrımıştı. Aciz bir haldeydim.

"Biliyorum, sinirlisin. Hatta benden nefret ediyorsun, iğreniyorsun ama konuşmama izin ver." Ona kızgın olduğum için açmadığımı düşünüyordu. Ona kızamıyordum ki.

"Konuş oradan." Kapıya yakınlaştım ve onu duyabilmek için kapıya yaslandım. Onun yakınlığına ihtiyacım vardı. Bugün çıkıp gitmişti, nereye gittiğini bilmiyordum ama bir an geri dönmeyecek diye ölesiye korkmuştum. Ölürlen üşümek istemiyordum.

"Yüzünü göster bana, sana sarılmama izin ver. Sonra bulacağız bir çaresini." Görmeyeceğini bilerek kafamı iki yana salladım.

"Çaresi yok." Göz yaşlarım yanaklarımı ıslatamya başlamıştı.

"Bulacağım, sana bilmediğin her şeyi anlatacağım aç kapıyı." Alnımı kapıya yasladım.

"Aklında bu kadar çirkin kalmak istemiyorum." Sesim kısıktı ama duymuştu. Duyduğunu biliyordum.

"Sen istesen de çirkin olamazsın ki. Melekler çirkin olamaz ki, sen benim meleğimsin. Hadi Freya aç şu kapıyı." Kapıyı açmam için söylüyordu. Şuan hiçte melek gibi hissetmiyordum. Bende onun yüzünü görmek istiyordum. En azından ölmeden önce, son kez olsa da. Kapının kilidini açtım. Açmamla hızla kapıyı araladı. Yüzümü incelemeyden sarıldı sıkıca, eğer yüzüme dikkatlice bakarsa canımın acıyacağını biliyordum.

Göz yaşlarım tişörtünü ıslalıyordu.

"Damian." Acı içinde inledim. Kafamı sert omzundan kaldırmıyordum. Şuan çok çirkindim, ona yakışmıyordum. O ise bu umurunda değilmiş gibiydi. Kokumu içine çekiyordu. "Özür dilerim, anlatmalıydım ama anlatacağım her şeyi. Birlikte bir çaresini bulacağız." Ayrıldı ve gözlerimin içine baktı.

"Bakma bana." Dedim artan göz yaşlarıyla.

"Değişmemiş Freya, gözlerin değişmemiş. Lanet gözlerine ulaşamamış." Ayakta zor durduğumu farkına vardığında yatağa uzandı ve her gece yaptığımız gibi beni göğsüne çekti.

"Az zamanım kaldı, hissediyorum." Saçlarımı okşamaya başladı, bu çok güzel hissettiriyordu ama onun kollarında çirkin, buruşmuş, yaşlı bedenimle olduğumu bilmek beni kahrediyordu.

"Bir çaresini bulacağız." Çok emindi. Ona ilk defa güvenemiyordum çünkü biliyordum bunun bir kurtuluşu olamazdı.

"Neden anlatmadın Damian?" Bugün ilk defa bu kadar sakinim.

"Yapamadım, yapamazdım. Sen öyle güzel bakarken yaşlanacaksın diyemezdim. Nefes almaya başladığında söyleyecektim ama o yağmurun altında canın acıdığı için ağladığında, mutlulukla kollarıma yığıldıktan sonra söyleyemedim. Her söylemek istediğimde kollarımın arasında kahkahaların ve hıçkırıkların arasında yüz elli yılın zehrini atarcasına haykırdığın o an geldi. Benim gibi kötü bir adam bile söyleyemedi. İlk defa merhamet ettim Freya." O kollarını daha sıkı sardı ve bende daha sıkı sarıldım ona. İhtiyacım vardı her bir dokunuşuna.

"Söylesen belki bu kadar acı çekmezdim, belki sana bu kadar alıştırırmazdım kendimi." Ak düşmüş saçlarımı öptü. Benden iğrenmiyordu.

"Eğer söylesem o kadar mutlu olamazdın ki. Doya doya yaşa istedim yüz elli yıl mahrum kaldığın o hisleri. Ben o kitabı okuduğumda sadece seni nasıl kurtaracağımı bulmadım. Ben seni buldum o kitapta. Acılarını okudum her satırda, sana yapılan haksızlıkları okudum, masumluğunu okudum. Ben seni okudum." Sanki beni sakinleştirecekmiş gibi biraz daha bastırarak okşadı saçlarımı.

"Benden iğrenmiyor musun?" Acıyla gülmesiyle başımın altındaki sert göğsü sarsıldı.

"Asıl sen benden iğrenmiyor musun? Senin geleceğini sakladım, eline boş umutlar verdim. Nasıl yüzüme bakıyorsun?" Ona yakışmıyordum. Onun güzelliğine leke sürüyordum yaşlı görüntümle. Yüzümü görmesin diye biraz daha gömüldün göğsüne.

"Bana bilmediğim her şeyi anlat." Derin bir nefes aldı.

"Anlatacağım ama şimdi değil. Şimdi sadece kollarımda uyu." Kafamı iki yana salladım.

"Olmaz, hemen anlatacaksın. Yarına çıkacağım bile kesin değil. Bilmediğim her şeyi anlat."

"Karartının ne olduğunu biliyorum." Ne diye soramadım, korktum. Hem duymak istiyordum cevaplarını hem de ölesiye korkuyordum cevaplarından.

"N-ne?" Kekeleyerek elimin altındaki tişörtünü sıktım.

"Kriz geçirmeyeceğine, korkmayacağına ve ağlamayacağına söz ver." Korkuyordum.

"Söz." Dedim titreyen çenemle.

"O gördüğün karartı Melanie." Melanie. Beni yüz elli yıllık o azaba hapis eden, masumların canını alan iğrenç kadın.

"O y-yaşıyor mu?" Sadece benim için insanları yakıp beni büyük bir güçle lanetleyen kadın kendi için neler yapmazdı ki?

"Evet onu bulmalıyım, o bir şey yapabilir. Bu laneti o başlattı o bitirebilir." Dudaklarımdan histerik acı dolu bir kahkaha döküldü.

"Bana bunu o yaptı, beni kurtarmaz. Zevkle izler ölümümü." Kafamı kaldırdı. Başımı eğdim ve yüzümü görmesini engelledim. Utanıyordum. Onun güzelliği karşısında bu şekilde olmaktan utanıyordum. Çenemi yumuşak ama sıkı bir şekilde tuttu. Kafamı kaldırdı ve gözlerime baktı.

İğrenmiyordum.

"Gözlerini benden saklama." Göğsüne yumruk attım öfkeyle.

"Bana hiçbir şey anlatmadın. Her şeye o kadar hazırlıksızım ki." Kafamı yana yatırdım gözümde akan yaşlarla. Tüm gün ağlamaktan başka bir şey yapmamıştım zaten.

"Vur hadi, devam et. Rahatlayana kadar vur. Bunu çoktan hak ettim." Öyle de yaptım kollarımda takat kalmayana kadar vurdum sert göğüsüne. Benimde göğsüm ağrıyordu. Bağımız devam ediyordu. Fiziksel yaraları paylaşmamıza rağmen yaşlılık onda etki göstermemişti nedenini biliyordum.

Vücudum ölüyordu, yüz elli yıl diri bir şekilde kalmıştı ve artık zamanım dolmuştu. Ölmek istemişyordum.

Artık kollarım tutmayacak hale gelene kadar vurdum göğüsüne sonra ise tekrar yattım göğüsüne ve tekrar ıslattım göz yaşlarımla onu. O da en az benim kadar acı çekiyordu, hissediyordum. Tek farkımız, umutlarımızdı. O umutluydu, inanıyordu bense umudumu okyanusun dibine atmıştım ve ben okyanusta yüzecek kadar iyi yüzme bilmiyordum.

"Senden nefret ediyorum." Dedim ağlamaktan kısılmış yaşlı sesimle. O benden iğrenmese bile ben kendimden

iğreniyordum. "Seni seviyorum." Dedim yine aynı acınası ses tonumla. Nasıl birisinden ölesiye nefret edip aynı zamanda ölesiye sevebilirdin? Yaptıkları için, gizledikleri için ona kızgındım hem de hiç olmadığım kadar ama o mavi gözlerine baktığım zaman kızgınlığın anlamını unutuyordum. Ondan uzak durmam gerekirdi, o benden geleceğimi saklamıştı, geçmişimi çalmıştı. Bense hala onun kollarındaydım. Aptaldım.

Hala onu sevecek kadar aptaldım ama son zamanlarımı ondan uzak kalarak geçiremezdim. Az zamanım kalmıştı. İkimizde gözlerimizi kapatmıştık ama ikimizde tüm gece uyumamıştık. Çünkü ikimizin içinde de aynı acı, aynı soru vardı. Ya bu son gecemizse?

Yoktu. Benim zamanım gittikçe azalıyordu ve o burada yoktu. Çok kısa bir uykuya dalıp sabah kalktığımda da yoktu ve neredeyse akşam olmak üzereydi yine yoktu. Bende onun odasındaydım, onun yatağında. Son nefesimde içime çektiğim şeyin kokusu olmasını istiyordum.

Odanın kapısı açıldığında bel ağrım aldırmadan hızla arkamı döndüm. O değildi, Aaron'du. Acıyla sarsıldım ya bir daha gelmese ne yapardım? Umudu kesmişti belki de, gitmişti. Elinde tepsıyla oturdu yatağa. Yemek getirmişti.

"Hadi Freya bir şeyler ye sonra biraz yürüyüş yapalım."

Doğrulmama yardım etti ve sırtımı yatağın başlığına yasladım.

"Halim yok Aaron." Onun genç yüzüne baktım. Ardından elim kendi yüzümde gezindi. Her tarafım buruşmuştu.

"En azından çorbanı iç." Hala aynıydı bana karşı. Hala iyi kalpli Aaron'du.

"Benden iğreniyor musun?" İç geçirdi üzüntüyle.

"Hayır ve aslada iğrenmem." Elini kalbimin üstüne koydu.

"Ben orayı sevmiştim, yüzünün ne halde olduğu umurumda değil."

"Bana kızgın değilsin değil mi? Affetin mi beni?" Elinde ki çorba dolu kaşığı bana doğru uzattı ama içmedim. "Arkamda kırık kalp bırakmak istemiyorum."

"Hiç bir yere gitmiyorsun, buradasın. Bir çaresini bulacağız. Damian deli gibi bir çaresini arıyor. Bulacağız, ölmene izin vermeyeceğiz." Acıyla gülümsedim sadece. Yüz elli yıl sonra gelip hayatıma taht kuran Carlton kardeşler bile beni kurtaramazdı. Olması gereken buydu. Onlar yapabilecekleri her şeyi yapmışlardı.

Birden büyük bir öksürük krizi tuttu. Aaron hemen tepsideki suyu uzattı. Göğüsümü ağrıtan öksürük son bulduğunda elimdeki sıvıya baktım. Buruşuk avuçlarım arasında kan vardı ve kanın arasında belli olan iki beyaz diş. Bir hıçkırık çıktı dudaklarımdan. Her geçen saniye alehime işliyordu.

Çürüyordum.

Aaro şaşkınlıkla beni ayağa kaldırdı ve lavaboya götürdü. Elimdeki kanı temizledi. Bense sadece ağlıyordum. Sonum

geliyordu. Halbuki ben yaşamayı sevmiştim, onu sevmiştim. Bu kadar çabuk son bulmamalıydı. İğrenmeden ağzımdaki kanı da havluyla temizledi.

"Teşekkür ederim." O ise kolunu belime sardı ve beni yatağa geri götürdü. Ayakta duracak halimin olmadığını o da farkındaydı. Yatağa yorgunlukla uzandım. Her saniye halsizdim. Birde soğuk bedenim ısınmaya başladı. O gelmişti. Arabasının çıkardığı sesi duyuyordum. Ayağa kalkacak biraz halim olsa kalkardım ona daha çabuk kavuşmak için ama halim yoktu.

Çok geçmeden girdi odaya. Yüzünde hala bitik bir ifade vardı. Bulamamıştı işte hiçbir şey. Boşu boşuna az olan vaktimizi çöpe atmıştı.

"Bir şey bulabildin mi?" Diye sordu Aaron yorgun bir sesle. Damian kafasını iki yana salladı sadece. Damian ilk defa bu kadar çökmüştü. Yorgundu sürekli, onda ilk defa hiç görmediğim bir şey görmüştüm. Kaybetme korkusunu görmüştüm.

Aaron yemeyeceğimi anladığı tepsiyi de aldı ve çıktı. Damian üzerindeki ceketini çıkardı ve yanıma oturdu. Konuşmuyorduk sadece birbirimizin varlığını hissediyorduk.

"Hala zaman var. Bir yolu var bir yolu olmalı." Çaresizdi, çaresizdik. Kolları arasında ölüyordum ve hiçbir şey yapamıyordu. Kendini suçluyordu belki de. Elini tuttum yanımdaki.

"Sorun değil Damian. Seni suçlamıyorum." Dişlerini sıkıdığı için çenesi kasılmıştı.

"Sorun suçlu olup olmam değil. Sorun sen kollarımın arasında her saniye eriyip giderken, hiçbir halt yapamıyor oluşum. Ben hiç böyle boktan hissetmemiştim." Bağırıyordu, kendine kızıyordu. Elini sıktım.

"Sen beni yüz elli yıl çektiğim azaptan kurtardın. Ben tek bir his kırıntısını isterken sen bana tüm hisleri özgürlüğümle birlikte altın tepside sundun. Sonra ise uzun ömrüm boyunca hiç hissetmediğim şeyler hissettirdin, bana dünyanın bambaşka taraflarını gösterdin. Bana sevmeyi öğrettin. Şimdi bunların hepsini yaşadktan sonra ölüm bana korkutucu gelmiyor. Bana tek korkutucu gelen şey senden uzak olmak olacak. Ama öldükten sonra bana ne olursa olsun seni gittiğim yerden bekleyeceğim." Yüzü bembeyaz gözleri kıp kırmızı kesilmişti. Ben dışıma akıtıyordum gözyaşlarımı, o ise içine akıtıyordu.

"Böyle konuşma." Kısık ses tonuyla acıyı zerre zerre hissettirerek fısıldamıştı. "Hem öyle bir şey olsa bile ben senin yanına gelemem."

"O zaman kalan ömründe hep iyilik yapma gerekecek. Kötülüklerini kapatacak kadar, yanıma gelecek kadar." Acıyla güldü.

"O zaman dünyada ki tüm fakirleri doyurmam gerek desene." Bende güldüm acı içinde. Kafasını iki yana salladı birden.

"Hayır, hayır bu aptal bir veda konuşması. Bana ölümünü alıştırırmaya çalışma. Ölmeyeceksin." Çok emindi ama bende tam tersine emindim. Hissedişyordum, çok zamanım kalmamıştı.

Ayağa kalktı yine gitmek için. Elini bırakmadım, iyice sıktım. "Gitme."

"Burada ölmeni beklemeyeceğim. Seni kurtaracak bir şey bulacağım. Her şeyi yaparım Freya yaşaman için, her şeyi. Bırak yüz insan yakmayı bu kasabayı yakarım ama sen yaşayacaksın." Elini bırakmadım yinede. Son zamanlarımı onunla geçirmelişydim.

"Lütfen Damian, sana ihtiyacım var." Ve kaldı. Yine beni göğsüne aldı ve ben yine çirkin hissettim. Yatağın yanında duran kumandayı aldı ve bir kaç tuşa bastı. Şarkı açtı rahatlamam için. İyice göğsüne gömüldüm ve şarkıyı dinlemeye başladım.

Kafama bir silah dayadığında
Gözlerimi kapadığımda ve 'bang' ben ölüyüm
Biliyorum biliyor , beni merhamet ettiği için öldürüyor
Ve burdan gidiyorum

Beni kollarına aldığımda
Hiç zarar vermeyeceğinden bahsetmemişti
Ve beni sıkıca tuttuğunda
Doğru, bana güvenme demişti. Canını yakarım demişti. Ama sevmiştim, güvenmiştim.
O hepsini beni hayattaki kötü düşüncelerden korumak için yaptı
Ve ağladı, ağladı
Biliyorum biliyor, beni merhamet ettiği için öldürüyor
Bilerek mi bu şarkıyı açmıştı bilmiyordum. Sadece bu şarkının sözlerini düşünüyordum. Merhamet ettiği için kurtarmıştı beni, merhamet ettiği için ölüyordum. Bana hem güven verdi hem güvenme dedi. Hisslerime yenik düştüm bu çetrefilli savaşa. Onu sevdim. Katilim demişti, o benim katilim olamazdı. Ona öyle bir kelimeyi yakıştıramıyordum. O benim sadece kurtarıcım olurdu.
Belki de bu ona son sarılışımdı. Kollarımı sıkıca beline sardım. Kokusunu belki bu son olur diye doya doya çektim içime. Ben ölümün kollarında ölümü bekledim.

53: FİNAL

Doğmuştum, büyümüştüm, hapis olmuştum, kurtulduğumu sanmıştım ve ölüyordum. Tüm hayatımı sadece bir cümlede özetlemiştim. Tek sorun şuydu ki ben büyüdüğümü hiç hissetmemiştim, ben sanki hiç yaşamamıştım.

Ona ne kadar öleceğim için üzgün olmadığımı söylesem de kahroluyordum. Ölmek istemiyordum, nefes almayı bırakmak istemiyordum, onu bırakmak istemiyordum. Onun yanında ağlamamaya çalışıyordum, canı acıyordu. Canının acıdığını hissediyordum. Beni sevdiğini hiç söylememişti, bunu duymaya ihtiyacım vardı. Belki de beni sevmiyordu sadece bağ yüzünden oluşmuştu aramızdaki bu değişik duygular.

Beni sevmesini ne kadar istesem de sevmemesi daha iyiydi. Eğer severse ben gittikte sonra canı acırdı. Canının acımasını istemiyordum. Onun canı acırsa benimde canım acırdı. Gerçi yakında acıyacak bir canım olmayacaktı.

Bilinmezliğe gidecek olmaktan korkuyordum, onsuz olacağım için korkuyordum. Çok üşür müydüm onsuz? Ya o üşür müydü?

Bedenimi bilmem ama cehennem ateşine bile girsem ruhumun ısınacağını düşünmüyordum.

Gün geçtikçe daha da yaşlanıyordum. Buruşukluk artıyordu ve artık yürüyemeyecek hale gelmiştim. Tek yaptığım şey ölümü beklemektir. Yinede pişman değildim. Ölüm hissizlik kadar zor olmayacaktı. Yine olsa yine kurtulmayı dilerdim. Damian olmasa belki de ölümde canımı yakmazdı şuan. Ölüm, eskiden delicesine arzuladığım eski dostum.

Odanın kapısı açıldı ve o girdi içeri. Gün geçtikçe o da çöküyordu. Hiç uyumuyordu, yerinde bile durmuyordu. Tek amacı bir çare bulmaktı ya da Melanie'yi. Bana bu laneti

yapan içi kinle dolu kadın asla beni kurtarmazdı. Ondan gelen kurtuluşu da istemiyordum. Gururla, yılların yorgunluğuyla ölmek istiyordum.

Dağınık saçları, normalden daha uzun olan sakalları ve yorgun bakan kızarmış gözleriyle her zamanki gibi kusursuz görünmüyordu. Yaralı görünüyordu. Yüzünde ise yine o ifade vardı, yine çaresizlik vardı. Yine bulamamıştı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece yüzüme baktı. Bana dikkatli bakmasını istemiyordum, bana bakmasını istemiyordum.

Güzel bakışlarını hak etmeyecek kadar çirkindim.

"Bakabildiğim her yere baktım, ormana bile baktım. Hiç okumadığım kadar tarih kitabı okudum. O lanet duvar arasındaki her bir külü temizleyip bir ipucu aradım. Yoktu Freya, ne bir ipucu ne de o iğrenç cadı. Hiç bir halt bulamadım. Sen kollarımda günden güne erirken ben hiçbir şey yapamıyorum." Öfke vardı, çaresizlik vardı, acı vardı ve en çokta kaybetme korkusu vardı sesinde.

"Hiçbir hikaye aslında güzel sonla bitmez Damian. Sadece yazar güzel yerde yazmayı bırakır. Biz sadece gerçek sonumuzu görüyoruz." Gerçek buydu, hiçbir zaman sonsuza dek mutlu biten bir hayat olmazdı. Yanıma oturdu. Onun

yanına yakışmıyordum, onun şuan üzerinde olduğum yatağına da yakışmıyordum. Elimi tuttu. Genç eliyle yaşlı elimi tuttu. "Benim olmuştun Freya. Seni ben kurtardım, ilk nefesini ben verdim sana, sende beni seçtin, beni sevdin, benim oldun ve ben şimdi senin ölmeni beklemeyeceğim. İlk defa bir kadını iliklerime kadar hissettim ve şimdi onu bırakamam. Ölmene izin vermeyeceğim." Elimi dudaklarına götürdüğünde elimi çekmeye çalıştım. Onun dudakları benim buruşmuş elime yakışmıyordu. Elimi bırakmadı ve küçük bir öpücük bıraktı avucumun içine. "Ben annemden sonra ilk defa bu kadar güzel sevildim. Onun ölümüne ben neden oldum, senin ölümünde benim ellerimden olamaz." Çok kısık bir sesle konuşuyordu. Yorgundu, yorgunduk.

"Artık bir çare aramayı bırak. Hissediyorum Damian, fazla zamanım kalmadı. Yanımda kal, son anıma kadar yanımda kal istiyorum." Gözlerinden büyük bir öfke geçti ve elimi bıraktı. Sinirle ayağa kalktı. Eline geçen her şeyi dağıtmaya başladı. "Buna ben neden oldum." Aynasını kırdı. "Sen benim olmuştun." Dolaplarını tekmeledi. "Ölemezsin, izin vermem." Eline aldığı parfüm şişelerini hiddetle yere fırlattı. Sinirliydi, bir çare bulamadığı için kendisine sinirliydi.

Sadece sessiz kaldım. Öfkesinin dinmesini bekledim. Durdu birden ve yanıma geldi. Yaşlı bedenimi kolları arasına aldı. Ak düşmüş saçlarıma küçük küçük öpücükler bıraktı. Bense sadece kendimi ağlamamak için tuttum. Bunların son anlarımız olduğunu biliyordum. Bir çare olmayacaktı. O ne kadar umutluyorsa bende o kadar gerçekçiydim. Zamanım yoktu. Bedenim yüz elli yıllık yorgunluğunun ardından sonsuz bir uykuya dalacaktı.

Sonsuzluğum son bulacaktı. Yeni bir sonsuzluğa adım atacaktım. Bilmediğim bir sonsuzluğa.

"İzin vermem Freya." Uzaklaştı ve yüzümü avuçları arasına aldı. Eskiden de bu hareketi yapardı ama o zaman buruşmuş bir ten değilde ipeksi bir ten hissedirdi. "Üşürsün sen orada." Ve son cümlesi artık daha fazla tutamadığım ağlama krizini devreye soktu. Titreyerek ağlamaya başladım, canım acıyordu. Göz yaşlarım arasında konuşmaya başladım.

"Üşümeyeceğim." Üşüyecektim. "Huzura kavuşacağım." Onun olmadığı hiçbir yerde huzur olmayacaktı. "Belki cennete giderim." Benim cennetim oydu.

Gözleri kıp kırmızıydı. Eğer onu tanımıyor olsaydım ağlayacağını düşünürdüm. Ben öldükten sonra ağlar mıydı? Hayır, o acısını içinde yaşayanlardandı. Ağlamanın güçsüzlük olduğunu düşünüyordu, ağlamazdı benim için. O hiçbir şey için ağlamazdı. Yarasını içine atar ve ruhunu öldürürdü.

Onun yanağına bir veda öpücüğü bırakmak istiyordum ama korkuyordum. Benden tiksınmesinden korkuyordum. Ben artık yaşlı bir kadındım o ise çok genç ve güzeldi.

"Ben yaşayacağım kadar yaşadım Damian. Vakti geldi." Kafasını iki yana salladı.

"Sen yaşamadın, sen tutsak oldun bir lanete." Ben kurtulduğum sandığım lanetten aslında hiç kurtulmamıştım. Sahteydi hislerim, yalancıydı özgürlüğüm. Ben büyük bir lanetin acı içindeki kurbanıydım.

Gitmeyeceğim demişti ama kalktığımda yine yoktu. Yine beni kurtarma peşinde koşuyordu. Kurtuluşum yoktu ve son zamanlarımız boşa gidiyordu. Kurtuluş yoktu, ölüm vardı. Zaman geçtikçe daha yorgun daha tükenmiş hissediyordum. "Doydum." Dedim sadece iki kaşık içtiğim çorbadan sonra. Aaron sıkıntıyla nefesini verdi.

"Hiçbir şey yemiyorsun, içmiyorsun. Daha kötü olacaksın." Bundan daha kötü olacak tek şey ölmek olurdu.

"Daha kötüsü var mı?" İşe gitmiyordu Aaron. Sürekli bana bakıyordu, benimle zaman geçiriyordu, kitap okuyordu, yemek yedirmeye çalışıyordu. O bir kurtuluşun olmadığını farkındaydı ve boşa çabalamıyordu. Benimle son zamanlarını geçiriyordu. "Damian ne zaman gelir biliyor musun?" Alt dudağını dişledi ve kafasını iki yana salladı.

"Hala umutsuzca arıyor. Bulur mu bir çözüm bilmiyorum ama son anında yanında olmazsa canı çok yanar biliyorum. Son zamanlarını seninle geçiremediği için pişman olacak." Yüzümü uzunca baktı. "Anlamıyorum. Böyle olmamalıydı. Sen yeni kurtulmuşsun." Yüzüme bakmaya devam ederken gözlerinden yaşlar düşmeye başladı. Engellemek için kafasını havaya kaldırdı ama durmadı. "Seninle son zamanlarımızı geçirdiğimizi bilmek acıtıyor Freya. Bunu hak etmiyordun, mutlu olmalıydın." Acıyla gülümsedim.

"Mutlu oldum Aaron. Hiç olmadığım kadar oldum hem de ama zamanım doldu. Yaşamak yordu. Bedenim daha fazla dayanamadı." Bu konuşmam onun canını acırmış olacaktı konuyu değiştirdi.

"Damian'ı ilk defa böyle görüyorum. Deli gibi, sürekli arabasını da alıp bir yerlere gidiyor, aradığını ne yaparsa yapsın bulamıyor ve bu onu daha da kahrediyor. Senin ölecek olmanı kaldıramıyor." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Keşke, keşke sana hiç yakınlaşmasaydım." Bunu çok zor söylemişti. "Keşke daha fazla zaman geçirmenize izin verseydim." Kendi cümleleriyle kendi canını yakıyordu. Aaron beni gerçekten çok sevmiştir, karşılık veremediğim sevgisine sonsuz bir saygı duyuyordum.

"Sen benim için her zaman farklıydın Aaron. Teşekkür ederim tüm yaptıkların için." Acıyla kafasını salladı iki yana. Bugünlerde çok veda konuşması yapar olmuştum.

Ölüyordum ve içimde hiçbir şeyin kalmasını istemiyordum. Nope ve Uriel geldi aklıma. Onlarla da vedalaşmıştım ama öleceğimi bilerek değil, Damian'la yeni bir hayata başlayacağımı düşünerek. Hayat acıyla ve sürprizlerle doluydu. Bir saniye sonranın bile garantisi yoktu. Biz insanlar ölümle yüzleşinceye kadar ölümün büyüklüğünü unutuyorduk. Ölüm seni en hazırlıksız anında yanına çekecek kadar acımasızdı. Kendimi ne kadar alıştırma çalışsamda bir insan kendi ölümüne nasıl alışabilirdi ki?

Canım acıyordu, ölüyordum. Her an son nefesimi alıyor olabilirdim. Kaçınılmaz sona adım adım yaklaşıyordum. Beni en zorlayan şey ölmek değildi, onsuz olmaktı. Ona olan sevgim ne zaman bu kadar büyümüştü bilmiyordum ama onu sevdiğimi kabul ettiğimden beri artık hislerim çok büyük anlamlar kazanmaya başlamıştı. Ona olan sevgim beni korkutuyordu. Nasıl bir insanı kendinden hatta evren üzerindeki her şeyden daha çok sevebilirdin? Ben seviyordum. Kendini sevmeyecek bir adam gibi görölüyordu ama en çok onun sevgiye ihtiyacı vardı. Benden sonra ne yapardı? Başka birisi de benim onu sevdiğim gibi sever miydi? O başka birini beni hiç sevmediği gibi sever miydi?

Kalbim, acıdı. Hiç acımadığı kadar acıdı. Onun yanına kimse yakışmazdı. Eğer ölümün pençelerinde olmasam bir geleceğimiz olur muydu? Belki evlenirdik, belki çocuğumuz olurdu, belki belki ve belki. Asla gerçekleşmeyeceklerdi. Sadece küçük benliğimin büyük hayalleri olarak kalacaklardı zihnimin kara duvarlarında. Benimle birlikte sessizce gömülecekti imkansız ama masum hayallerim hiç bilmediğim büyük diyarlara.

Acı daha somut olamazdı. Ölüyordum ve onsuz kalacaktım. Onunla ne kadar çok zaman geçirmek istesemde o yoktu ve zamanımızda yoktu. Hemen ölmek istiyordum çünkü beklemek yormuştu. Sanırım ölümü beklemek ölmekten daha zordu.

Benim gibi çok insan yaşamıştı belki de dünya üzerinde bu duyguyu tadan. Kanseri olanlar, idam edilecekler ve daha bir çok insan. Şimdi onları anlıyordum. Her nefes son nefesin gibiydi, her yemeğin son yemeğin gibiydi. Ben sadece bir kere ölmeyecektim, ben her nefes aldıktan sonra bir daha ki nefesi

alabilecek miyim korkusuyla her nefesimde acıyla ölmüştüm. Ne zor şeydi sevdiklerini terk edecek olmak. Aaron daha fazla sessizliğimi izlemedi. Elindeki tepsiyle ayağa kalktı ve çıktı odadan. Bense yine büyük cama baktım. Hava da kasvetliydi, içim gibi. Neden gelmiyordu? Bilmiyor muydu ona ihtiyacım olduğunu?

Odanın kapısı açıldı. Bu sefer ısınmıştım. O gelmişti, yine. Ve yine aynı ifade vardı. Tükenmişlik vardı. "F-freya." Adımı ilk kez titreyerek söylüyordu. "Yine gittin." Yorgunlukla güzel yüzüne baktım. "Bulacağım." İlk defa gözüme bu kadar çaresiz görünmüştü, çaresiz ve tükenmiş. "Bulamayacaksın ve pişman olacaksın. Son anımda yanımda olamayacaksın." Kafasını iki yana salladı. Kabullenmesi gerekiyordu artık. "Son anın olmayacak." Dedi yine aynı yorgunlukla. Söylediklerine inanmak istiyordu ve elinde hiçbir şeyin olmaması onu yoruyordu. Kendi bile inanmıyordu söylediklerine. "Tamam son anım olmayacak ama bir daha gitme. Bir daha hiç yanımdan gitme." Biliyordum yine gidecekti. Yine boş

umutlar uğruna son dakikalarımızı parçalayacaktı. Elimi ona doğru uzattım. Benden iğrenir miydi bilmiyordum ama son anlarımda onun kolları arasında olmak istiyordum. Elimi tuttu ve yanıma oturdu. Yaşlı bedenimi yine kolları arasına aldı. "Bir çaresini bulacağız, ölmeyeceksin." Beyaz saçlarımı okşamaya başladı. "Sonra da gideceğiz buradan." İlk defa umutlarına leke sürmedim. Sustum ve dinledim. "Çok beğendiğimiz bir yer olursa belki oraya taşınırız. Büyük bahçesi olur, ne kadar nefret etsem de kokulu çiçeklerden ekeriz. Sen seversin kokulu çiçekleri." Göz yaşlarım arasında gülümsedim.

"Evet çok severim."

"Sonra belki evleniriz." Nefesim kesildi. Hiç olmayacak hayallerim aslında onun da hayalleriydi. "Huysuz adamım biliyorsun, sık sık tartışırız. Çocuklarımız olur sonra. Çocuklardan nefret ederim Freya." Bir an durdu ve gözlerimin içine baktı. "Ama senin dünyaya getireceğin bir varlıktan nefret edebileceğimi düşünmüyorum." Güldüm göz yaşlarım artarken o da güldü.

"Sen Damian Carlton, genç kızlar gibi evlilik hayali mi kuruyorsun?" Kahkaha attı, acı ama güzel bir kahkaha. Belki de güldüğünü son kez duyuyordum.

"Beni çok farklı bir adam yapıyorsun Freya." Saçlarımı okşamaya devam etti.

"Seni sevgi çok farklı bir adam yapıyor. Sevmek." Onun ihtiyacı olan tek şey sevgiydi.

"Sen bana sevgiyi öğrettin Freya." Ben öldükten sonra benden öğrendiği sevgiyle başkalarını sever miydi? Bencil tarafım bu düşünceyle buz tuttu. "Söyleyemediğim çok şey var Freya, ben korkak bir adamın tekiyim." Öptü beyaz saçlarımı. "Sen iyileştikten sonra her şeyi söyleyeceğim." Ben

iyileşmeyeceğim!" Diye haykırmak istedim ama sustum.

Yalancı bir umudu yaşamasına izin verdim.

Su sesleri gelmeye başlayınca ikimizde kafamızı büyük cama çevirdik. Yağmur yağıyordu. Yağmuru severdim. Yağmurun altında ıslandığımda sanki ruhumun temizlendiğini hissederdim.

"Yağmur olmak isterdim." Dedim yorgun sesimle.

"Neden? O damlaların ömrü yok. Yeryüzüne düştükleri an yok oluyorlar." Kafamı iki yana salladım.

"Olsun özgür oluyorlar. Kendimi yağmur gibi hissediyorum."

Bende özgür olmuşum ve şimdi yok oluyordum. Gökyüzünün esaretinden kurtulup yere düşen damlaların haberleri var mıydı düştüklerinde yok olacaklarından? Yoksa onlarda benim gibi sadece özgürlüğün tadına varmak için farkında olmadan ölümüne mi koşuyorlardı?

"Sulara düşen damlalar yok olmaz." Güzel yüzüne baktım.

Sonsuza kadar izlesem sonuza kadar doyamayacağım bir güzelliği vardı. Bu çirkin halimle ona bakmaya bile hakkım yoktu.

"Ben toprağa düştüm." Mavi gözlerine doya doya baktım, yüz hatlarını doya doya inceledim. Çıkık elmacık kemiklerine, kalemle çizilmiş gibi duran dudaklarına ve kusursuz burnuna baktım doya doya. Bir daha bu kadar uzun incelemeye vaktim olmayabilirdi. Mavi gözlerini çevreleyen uzun ve gür kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerine düşüyordu. Bu manzara uğruna ölebilecek kadar güzeldi işte ama öldükten sonra bir daha böyle bir güzelliğe şahit olamayacaktım. Kalbim acıdı. Onu bir daha göremeycektim. Bu ölmekten çok daha fazla acıtıyordu.

"Şarkı dinlemek ister misin?" Konuyu değiştiriyordu.

Olumsuz anlamda kafamı salladım.

"Sen söyle." Onunla sona yaklaşıyordum ve belki de bu son şarkımız olurdu. İtiraz etmedi ve saçlarımı öptü. O saçlarımı böyle güzel öperken ben nasıl gidebilirdim? Onu bırakmak zor olacaktı ama huzurlu olacaktım. Onun kollarında huzurla ölmeliydim, daha güzel bir ölümü düşünemezdim. Bir şarkıcı kadar iyi olan ve her bir kelimesiyle beni cennetin en güzel köşelerine götüren sesi yankılanmaya başladı acılarımızla dolu odada.

"Gözlerimde ki kıvılcım sona erdiğinde, neyi göremediğimi göster bana
Beni ayaklarımın üzerine çökertiyorsun ve sadece ben sana tutkuyla bağlıyım
Kalbinden geçip ölmeyi umuyorum
Yanımdan asla ayrılmayacağıma dair söz ver." Sadece şarkı söylemiyordu, melodik sözleriyle ruhumu okşayarak benimle konuşuyordu.
"Çünkü sana söylüyorum, sen ihtiyacım olan tek şeysin.
Söz veriyorum sana, bütün gördüğüm sensin.
Çünkü sana söylüyorum, ihtiyacım olan sadece sensin
Asla ayrılmayacağım." Saçlarımı okşadı yine. Bu sefer kulağıma yakınlardı ve beni huzura kavuşturan sesiyle devam etti.

"Bu yüzden beni Cehenneme sürükleyebilirsin
Eğer bunun anlamı "elimi tutmak" olacaksa
Seni takip edeceğim çünkü senin büyüünün etkisindeyim
Ve beni alevlere doğru fırlatabilirsin

Yine de seni takip edeceğim." Yaşlı boynumu öptü. İğrenmiş olmalıydı, buruşuk bir teni öpmüştü.

"Yan yana iki mezar kaz çünkü öldüğünde Söz veriyorum, senin yanında olacağım..." Devam etmedi mükemmel şarkısına sadece sustu.

"Damian sen ölmeyeceksin." Onun ölecek olma düşüncesi canımı çok yakmıştı. Hatta kendi öleceğimi düşündüğüm zamandan bile daha çok.

"Sende ölmeyeceksin." Çok emin konuşuyordu.

"Peşimden gelmeyeceksin." Yapar mıydı? Peşimden gelir miydi? Onun için bu kadar önemli miydim?

"Peşinden ayrılmayacağım." Nefesim kesildi. Yaşlı bedenim ağır sözlerini kaldıramıyordu.

"Gelme Damian, sakın. Yaşa." Genelde yüzümden iğrenmemesi için kafamı kaldırmazdım ama bu sefer kaldırdım ve yüzüne baktım.

"Eğer olurda ölürsen, yanına geleceğime emin olduğum zamana kadar yaşayacağım." Bu ne demekti bilmiyordum ama düşünmeye mecalim kalmamıştı. Her saniye daha fazla yaşılanıyordum.

"Yaşa Damian, mutlu ol." Damian ise sadece ruhsuzca güldü.

"Mutluluktan bahsetme bana. Sen gittiğin an ben bir daha mutlu olmayacağım. Eğer sen gidersen ölümden de korkmam Freya. Ölümden sadece kaybedeceği şeylere sahip olan insanlar korkar. Sen gidersen uğruna yaşayabileceğim hiçbir şeyim kalmaz." Bana bu kadar değer mi veriyordu? Beni uğruna yaşayabileceği bir şey olarak görüyordu. Ben onun aksine ölümden korkuyordum, çünkü kaybedeceğim çok şey vardı. En başta ise o vardı, onu kaybedecektim.

O an bir kez daha idrak ettim. Ölüyordum ve ölmek istemiyordum. Ölmekten deli gibi korkuyordum. Korkumu

daha çok ona sarılarak geçirmeye çalıştım. Sakinleşmek için tekrar yüzüne baktım. O çok güzeldi bense çok yaşlı.

Yakışmıyordum yanına.

Kafamı yine önüme çevirdim, buruşmuş tenime bakmamalıydı. Beni güzel hatırlamasını isterdim ama beni yaşlı hatırlayacaktı.

Kafamı yine kaldırdı ve yüzüme baktı.

"Kes şunu, senden iğrenmiyorum." Kızdı ama bağırmaııştı. "Sence seni sadece güzelliğın için mi sevdim?" Sevdım, sevdim, sevdim. Beni sevmiş miydi? Bir an bunun sadece yaşlı zihnimin bana oyununu olduğunu düşündüm ama değildi. "Seni seviyorum." Tam şuan ölmeliydim. Dünyada yaşayabileceğim zirve işte buydu. Bundan daha fazla mutlu olamazdım, daha fazla huzura kavuşamazdım. Bana bu duyguları hissettiren şeyin sadece onun dudaklarından çıkması ürkütücüydü. Bir canlı başka bir canı nasıl bu kadar sevebilirdi?

Ben annemi sevememiştim zamanım olmamıştı. Babamı da sevememiştim, kardeşimi ve hatta kendimi de. Tüm sevgimi ona biriktirmiştim. Şimdi bu sevgi fazla geliyordu.

Bu sefer göz yaşlarım akmadı. Mutluluktan olsa bile ağlamadım, gülümsedim. Yaşlı yüzüme hüzünlü bir gülümseme bıraktım ve ona baktım.

"Hep yalan söyledim." Gözlerime bakıyordu, gözlerimin hala aynı olduğunu söylemişti. "Sen güzel değilsin diyerek yalan söyledim. Sen benim dünya üzerinde gördüğüm en güzel şeydin." Artık değildim. "Seni ilk hissettiğim zaman, korkmuştum, şaşırmıştum ama sonra hepsi geçmişti. Bana bu eve ilk geldiğim zaman çarpmıştın, o zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Sonra devam ettin, dokunmaya ve konuşmaya başladın." Güldü ve o bunu yaparken göğsü inip

kalktı. Kafam tam sol göğsünün üstündeydi. Kalp atışlarını işitiyordum.

"Hayatımda ilk defa bu kadar korkmuştum. Delirdiğimi düşündüm uzun bir süre ama sonra anladım. Sen bu dünyadaki her şeyden daha gerçektin. Çaresiz görünüyordun, hissedemediğin acıyla yanıyordun. Bana ilk görüldüğün zaman kalbim durmuştu, seni ilk öptüğüm zamansa bedenim yanmıştı. Ben yanmıştım ve ben o gece siyahtan arındım. Kırmızıya bulaştım, grinin tadına baktım ve beyazı kokladım. Bunların hepsini sen yaptın." Damian'ı yüzeysel bir insan olarak görmüştüm çoğu zaman ama öyle değildi onun derinleri vardı. O kadar derindi ki bu hislerin içinde olduğunu hiç hissettirmemişti.

"Sen büyüleyici bir güzellikteydin ve insanların sana bakışlarının farkında değildin. İnsanların seni görmesini istemezdim. Seni ilk gördüğümde düşündüğüm şeyleri düşünmelerinden korkardım. Senin düşmüş bir melek olduğunu düşünmüştüm. İnanmasam bile tanrının varlığına, bir insan bu kadar güzel olamazdı. Dünyanın yarı güzelliği sendeydi sanki." O hayranlıkla anlattığı güzellikten harabe kalmıştı. Buruşuk bir ten, buruk bir yürek kalmıştı. "Benim değil de Aaron'un yanında olmasından nefret ederdim. Ona tekrar ihanet ettim ama bu ilki gibi değildi. Bu çok daha masumdu Freya, senden uzak durmak için çok çabaladım ama her günün sonunda yine seni düşünürken buldum kendimi." Hiçbir itiraf bu kadar güzel olmamıştı.

"Seni çok daha önce sevdim Freya. Sadece bunu sana ne hissettirecek ne de söyleyebilecek kadar güçlü değildim. Seni seviyorum Freya. Sıcaklığını, hislerini, gülüşünü, öpüşünü, kokunu, gözlerini, beni sevmeni. Affet beni Sevgilim" Sevgilim, bana sevgilim demişti. Bir kelime ölüm döşegindeki

bir insanı ancak bu kadar mutlu edebilirdi. Ağlamamaya devam ediyordum. Yorgun bedenim sözleriyle canlanıyordu. Ne kadar kabul etmese de şuan yaptığımız şey veda konuşmasıydı. Veda sözleriydi, veda bakışıydı, veda gülüşüydü. Gülümsedim ona son kez ve belki de son kez konuşmaya başladım.

"Sanırım artık bu dünyadan alacağım her şeyi aldım. Acımasızdı bu dünya, kirliydi, lanetliydi ama sen beni tuttun ve çektin bu dünyadan. Her dokunuşunla başka diyarlara götürdün. Sana asla kızgın olmadım ve olmayacağım. Seni bu hayattaki her şeyden daha çok sevdim Damian Carlton." Adı son kez çıktı dudaklarımdan, son kez baktım gözlerine, son kez kokladım onu, son kez hissettim onu. Sevdiğin adamın kalbinin üzerinde son nefesini vermek kadar güzel bir son olabilir miydi? Bence olamazdı. Tam zamanıydı vedanın. "Seni hep sevdim Freya." Hissetmişti sonumuzu. "Seni hep sevdim Damian." Son göz yaşım aktı usulca kapanan gözlerimin arasında. Ve ben ilk nefesimi aldığım adamın kolları arasında son nefesimi verdim.

Hava kasvetliydi. Tıpkı geride kalan iki adamın ruhu gibi. İkisi de sevmiştı, ikisi de kavuşamamıştı. Adam kolları arasında ki kadınına baktı. Bu kadın bu yatakta onun olmuştu, şimdi ise cansızca yatıyordu aynı yatakta. Adam sessizdi, durgundu, ağlamıyordu, bağırıyordu sadece her şeyi buzlu bir camın arkasından izliyordu. Kollarındaki yaşlı bir kadın değildi, kollarında ki sevdiği kadındı, kadınıydı. Diğer adam da sanki hissetmişti. İçinde derin bir acı kavrulmuştu. Elinde ki Freya için hazırladığı ağrı kesiciler yere düştü. Birden avuçları arasından kayıvermişti ilaçlar. İçini derin bir korku kapladı. Mutfaktan çıktı ve koşarak üst kata çıktı. Daha önce hiç koşmadığı gibi koşuyordu. Kapının önüne geldiğinde ise durdu. Sanki put kesilmişti. Eli kapıya gitmiyordu. Kötü bir şey olmuştu, hissediyordu Aaron. Titrek bir nefes çıktı dudaklarından ve odanın kapısını açtı nefesi kadar titreyen elleriyle. Açmamış olmayı diledi. Bu görüntüyü hiç görmemiş olmayı diledi. O büyük kardeşi aksine şoka girmemişti, onun öleceğini inkar etmemişti, o sadece kabullenmişti.

Bir zamanlar deli divane sevdiği kadın Damian'ın kollarındaydı, cansızca yatıyordu. Ne bir nefes vardı ne hareket vardı. Titreyen bacaklarıyla ulaştı yanlarına. Damian'ın yüz ifadesinden hiçbir şey anlamıyordu Aaron. Damian boş bakıyordu.

Aaron titreyen elleri yatakta cansız yatan yaşlı kadının nabzını buldu. Atmıyordu. Hiçbir şey yoktu. Bu kadar erken olamazdı, olmamlıydı diye düşündü Aaron acı içinde. Ardından doldu gözleri Aaron'un. Damian'ın aksine ağlamaya başladı.

"O- o öldü." Aaron dehşet içinde konuşurken kendi söylediklerine bile inanmıyordu. Damian ise hala dümdüz bakıyordu. "Damian!" Diye kükredi Aaron. "O öldü. Bir tepki ver." Damian ise sevdiği kadını yatakta bıraktı ve ayağa kalktı. "Ölmedi, sadece biraz yorgun. Uyuyor ve ben onu uyandıracağım." Damian'ın sakinlikle kurduğu cümleler Aaron'da deprem etkileri yaratıyordu. Dehşet içinde baktı Damian'a.

"Nefes almıyor, nabız yok. O öldü ve ölümün bir çaresi yok." Damian ona baktı. Sevgilisine baktı ardından kafasını iki yana salladı. Eğer yüz elli yıllık bir yaşamın büyüğü varsa ölümünde vardı. Ne pahasına olursa olsun onu yaşatacak. Damian bu yüzden sakindi, eğer bir tepki verirse onun ölümünü kabullenmiş olurdu.

Onun Freya'sı büyüğü bir varlıktı. Böyle gidemezdi. Eğildi ve alnını öptü sevgilisinin.

"Ben gelene kadar ona iyi bak." Aaron şokla Damian'a bakıyordu. Delirmişti ağabeyi. Damian hiçbir şey düşünemiyordu, sağlıklı düşünemiyordu. Onu diriltecek sadece bir güç vardı; Melanie. O cadıyı ne yaparsa yapsın bulamamıştı. Bakabileceği her yere bakmıştı. Tam evden çıkacağı sırada durdu. Freya'nın ona anlattığı bir şey geldi aklına. Ve bunun aklına yeni gelmiş olması nedeniyle kendine lanet etti.

Tekrar çıktı yukarı. Sevdiği kadının yanında diz çökmüş kardeşine baktı. Ağlıyordu. Aptal diye düşündü Damian, ne kadar da çabuk kesmişti ümidini. Oysaki Damian son demine kadar ümidi kesmeyecekti. Aaron geri gelen ağabeyine baktı kızarık gözleriyle.

"Profesörün evi nerede?" Damian fazla soğuk kanlı konuşuyordu.

"Sen delirmişsin." Elleriyle cansız bedeni gösterdi. "Ona bak, öldü. O öldü Damian. Eğer onu biraz seviyorsan kes şunu ve ölüsüne saygı duy." Damian'ın kan beynine sıçardı. Aaron'u yakalarından tuttuğu gibi kaldırdı.

"Ona olan sevgimi ölcek kapasitede değilsin. O ölmedi." Çıldırılmış gibiydi Damian. Bağırıyordu en yüksek ve korkunç sesiyle. Freya'sı onun bu ses tonunu hiç sevmezdi. Gözleri sevgilisine kaydı ve anında sakinleşti. Öfkesi yok oldu. "Söyle." Dedi güçsüzce.

Ve Aaron evin adresini verdi istemeye istemeye. Damian ise yola çıkarken kendisine kızıyordu, neredeyse bütün kasabayı aramıştı ama Melanie'nin yaşayan tek akrabasının yanına bakmayı akıl edememişti.

Arabayı hiç sürmediği kadar hızlı sürüyordu. Her saniye aleyhine işliyordu, sevdiği kadını kaybediyordu ama farkında değildi ki sevgilisini çoktan kaybettiğinin. Adresin olduğu yere geldiğinde arabasından indiği gibi büyük evin kapısına koştu. Büyük evin kapısını yumrukladı. Gözü hiçbir şeyi görmüyordu.

Kapıyı yaşlı profesör açtı. Yaşlı adam karşısında hiç görmediği öfkeli birisini görüyordu. Damian tüm görgü kurallarını hiçe sayarak evin içine daldı. Bağırmaya başladı. "O nerede?" Hem bağırıyor hem deli gibi etrafına bakıyordu.

"Kimden bahsediyorsun?" Dedi yaşlı adam şaşkın çıkan sesiyle. Damian adamın bir şey bilmediğine inanmıyordu, inanmak istemiyordu. Burası son çaresiydi.

"Melanie, o nerede?" Adam tekrar itiraz etmek için dudaklarını aralamıştı ki bir çift topuklu ayakkabı sesi doldu Damian'ın kulaklarına. Damian kafasını merdivenlere doğru kaldırdı. Karşısındaki kadını hiç görmemişti ama onu tanıyordu. O Melanie'ydi. Kızıl saçları beline kadar uzuyordu. Üzerinde zümrüt yeşili kadife upuzun ve dar bir elbise vardı. Damian iğrenerek baktı karşısındaki iğrenç cadıya. Şimdi ölü olması gereken kadın dip diri otuzlu yaşlarında duruyordu. Damian acaba bunun için kaç masum insanı canlı canlı yakmıştır diye düşündü.

Melanie sanki tanıdığı birisine bakıyormuş gibi bakıyordu. Yüzünde küstah ve çok rahat bir ifade vardı.

"Bu gelişini neye borçluyuz Damian?" Damian yanında ki yaşlı adama baktı. Her şey Melanie'nin oyunuydu. Profesörün Freya'yı yemeğe çağırması da bunun parçasıydı. Damian bir kez daha tiksindi karşısındaki kadından.

"O öldü ve sen onu dirilteceksin." Melanie merdivenlerden indi ve hemen ardından şuh bir kakhaha kopardı.

"Evet harika bir büyücüyüm ama bir ölüyü diriltemem. Bunu kimse yapamaz ki yapabilecek olsam da yapamam." Damian çaresizdi. Sevgilisinin hayatı bu iğrenç kadının elindeydi.

"O masumdu. Nasıl ona böyle bir lanet yapabildin?" Melanie alayla dinledi Damian'ı.

"O sadece kurbanlarımdan bir tanesiydi. O masum değildi. O iğrenç bir ilişkinin iğrenç mahlukatıydı." O biricik, güzelim sevgilisine nasıl mahlukat derdi?

"Asıl mahlukat sensin. Düzgün konuş." Melanie alayla gülmesine devam etti.

"O asla kurtulmayacak. Öldü ve maalesef ki huzura kavuştu. Daha da kurcalama." Melanie arkasını döndü salona yürümek için. Damian daha da öfkelenildi.

"Senin kocanın seni aldatıp onun annesiyle olması onun suçu değildi." Diye kükredi Damian ve hemen ardından derin bir sessizlik oluştu. Damian bunu Freya'ya anlatmamıştı çünkü annesini kötü bir kadın olarak hatırlamasını istememişti. Hayalindeki anne figürüyle yaşasın istemişti. Melanie yıllar sonra ilk defa bu kadar öfkeliydi. Arkasını dönmedi yinede.

"O yüz elli yıl suçu olmada en büyük laneti çekti. O bu kirli yaşamındaki tek masum şeydi. Sana yalvarıyorum Melanie. Onu geri döndür, ne istiyorsan yaparım." Damian ilk defa yalvarıyordu, ilk defa sevdiği kadın için yalvarıyordu.

"Taşlanmış kalbine rağmen sevginin ne olduğunu biliyorsun. Onu seviyorum Melanie ve eğer o giderse kahrolurum."

"Umurumda değil Damian ve o çoktan gitti." Damian tekrar konuşacaktı ki Melanie izin vermeden tek bir el hareketiyle Damian'ı duvara yapıştırdı.

"Bana ne meydan okuyacak seviyedesin, ne yalvaracak ne de yardım isteyecek. Eğer seni bir daha görürsem Freya'ya yaptığımın daha beterini yaparım." Melanie birden elini havaya kaldırdı ve büyük bir ışık yayıldı etrafa. Damian'ın gözleri ışığın etkisiyle kapandı.

Damian gözlerini açtığı anda arabasının yanındaydı ama karşısında ne ev vardı ne de başka bir şey. Sadece ağaç vardı. Acı bir haykırış döküldü Damian'ın dudaklarından. O iğrenç kadın ona yardım etmemişti. Artık hiçbir umut yoktu. Damian olayı yeni kavırıyordu, ilk defa itiraz etmiyordu. Sevdiği kadın, sevgilisi ölmüştü. İlk defa kabulleniyordu

Damian. Sevgilisi ölmüştü. Arabasına bindi. Sevgilisinin yanına gitmeliydi. Geldiği kadar hızlı eve döndü.

Onu bıraktığı odaya girdi. Aaron hala onun başında ağlıyordu. "Bir yol kalmadı." Dedi Damian güçsüzce. Aaron'da ona baktı acıyla.

"Gömmeliyiz." Dedi Aaron ağlamaklı sesiyle. Ardından ayağa kalktı ve odadan çıktı. Damian'ı orada yalnız bıraktı. Aaron çıkar çıkmaz Damian dizleri üstüne düştü.

"Gerçekten gittin mi sevgilim?" Damian bugüne kadar onun dışında kimseye sevgilim dememişti. Damian hiçbir kadını onu sevdiği kadar sevmemişti. Hiçbir kadın Damian'ı bu kadar mahvetmemişti. Elini tuttu sevgilisinin. Yaşlı ve cansız elini. İnanmıyordu öldüğüne, sadece dakikalar önce konuşuyordu onunla şimdi ise buz gibiydi sevgilisinin sessiz bedeni.

Ve Damian daha önce hiç ağlamadığı gibi korkusuzca, haykırarak ağladı. İlk defa ağlamaktan korkmadı. Sevgilisi son nefesini onun göğsünde vermişti. Acıyla sevgilisinin yüzüne baktı. İnanmıyordu, inanmak istemiyordu. Sevgilisi ölmüş olamazdı. bir hıçkırık koptu Damian'dan. Tüm evi inleterek ağladı, sevgilisi için ağladı.

Sevgilisinin yüzüne baktı, cansız yüzüne. Ona her şey yakışırdı. Ağlamak, gülmek, mutlu olmak, üzülmek ama bu yakışmamıştı. Ölüm ona hiç yakışmamıştı.

Mezara baktı iki adam. İki adam da yaralıydı ama biri diğerinden çok daha yaralıydı. Biri sadece sevdiği kızı kaybetmişken diğeri ilk sevdiği kızı kaybetmişti, onu güçlü seven ilk kadını kaybetmişti.

Aaron kafasını kaldırıp havaya baktı. Yağmur yağacaktı. Saatlerdir buradan ayrılamıyorlardı. Damian sanki giderse onu terk etmiş gibi hissedeceğini düşünüyordu.

"Gidelim Damian." Dedi Aaron ağabeyine. Aaron onların sevgisinin ne kadar büyük olduğunu bir kez daha anlamıştı. Birbirlerini delicesine sevmişlerdi ve şimdi biri mezardaydı. "Sen git." Dedi sessizce çatallı sesiyle.

"Saatlerdir buradayız, hava karardı." Damian nasıl bırakırdı sevgilisini? Freya ondan bir kaç saat uzakta bile özlerdi onu, şimdi onu nasıl bırakırdı?

"Ben burada kalacağım." Aaron destek olmak için ağabeyinin kolunu tuttu. Artık ona kızgın bile değildi. Çünkü ağabeyi en büyük acıyı çekmişti. Sevdiği kadını toprağa gömmüştü. Aaron'da onu seviyordu ama Damian'ın sevdiği kadar güçlü değildi bu sevgi. Aaron, Freya'nın güzelliğine aldanmıştı, ona muhtaç oluşunu sevmişti hala da seviyordu.

"Kendini burada perişan etme, hadi eve gidelim." Damian ilk defa kafasını ona çevirdi ve uzunca baktı.

"O üşür bensiz." Aaron acıyla baktı ağabeyine. Bunun üstüne bir şey söyleyemezdi.

Damian'ın ise içi içini yiyordu. Acaba neredeydi sevgilisi? Umarım cennettedir diye düşündü Damian. Kadın ölmüştü, bağ yok olmuştu ama adam neden hala bu kadar acı çekiyordu? Damian bunun sadece bir bağ olmadığını tekrar anladı. Onlar birbirlerini her şeyden çok sevmişlerdi. İkisi de hayatları boyunca kimseyi sevmemişlerdi ve ikisi de sadece bir kişiye vermişlerdi tüm sevgilerini. Şimdi ise ikisi de

ayrıydı. Damian onun toprağını avuçladı. Sevgilisinin bu toprağın altında olduğuna inanmıyordu, inanmak istemiyordu. Nasıl inanabilirdi ki daha sevgisini bile gösteremediği ama deli gibi aşık olduğu kadının öldüğünü?

Freya onsuz üşürdü. Nasıl giderdi onun yanından? İşini bitirdiğinde onun yanına gelecekti ve ikisi de üşümeyecekti. "Üşümeyeceksin Sevgilim, dayan." Diye geçirdi içinden. Onun mezar taşına dokundu ve sanki onun alnını öpüyormuş gibi öptü mezar taşını. "Çok yakında sevgilim." Dedi son kez ve gitti.

Eve gelmişlerdi. Ev ilk defa bu kadar soğuktu, o yoktu. Bu ev Freya'yla o kadar bağdaşmıştı ki her bir duvarında Freya'nın güzel ama neredeyse her zaman hüznü bakan gözlerini anımsatıyordu. Onun acılarına tanık olan evin içine girdi. Bu ev çok şey barındırmıştı. Freya'nın lanetini, ihanetleri, acıyı, mutluluğu ve sevgilisinin ölümünü. Bu ev lanetliydi. Kapıdan girer girmez Damian'ın ilk gözüne çarpan yer portmantonun yanı olmuştı. Onu ilk defa orada görmüştü. Kalbi duracak sanmıştı, o çok güzeldi. Biraz ilerleyip kafasını sağ tarafına çevirince de şöminenin önüne takıldı gözleri. Onu ilk kez orada öpmüştü, ona ilk kez orada nefes vermişti.

Bitkince merdivenlerden çıktı ve koridora uzun süre baktı. Onu ilk kez bu koridorda hissetmişti. Kendi odasına gitmedi, Freya'nın odasına gitti. Odanın kapısını açar açmaz onun güzel kokusu dolmuştu burnuna.

Bu kokudan sonra kendini tutamadı. Damian yine ağladı ama bu sefer çok daha şiddetliydi, çok daha yıkıcıydı. Eline geçen her şeyi fırlatıyordu. Odayı birbirine katana kadar durmadı. Acılı adamın hem göz yaşları akıyordu hem de evi yıkıyordu. Onun dolabının kapağını açtı ve tüm kıyafetleri yere fırlattı. Aynasını kırdı, oda da sağlam bir şey kalmayana kadar devam etti. Gözü dönmüştü. Hem anlamsızca haykırıyor hem de eline geçen her şeyi dağıtıyordu.

Birden durdu. Bir şey görmüştü, kırmızı bir şey. Eğildi ve yerdeki uzun kırmızı elbiseyi eline aldı. Öfkesi birden duruldu. Bu sevgilisine aldığı kırmızı elbiseydi. O günü hatırladı acıyla Damian. Tüm gün neredeyse ona yakışacak bir şey aramıştı ve bu elbiseyi gördüğünde aklına Freya'dan başka biri gelmemişti. Sadece ona yakışırdı bu elbise. Eve geldiğinde ise ona vitrinde görüp aldığını söylemişti. Acıyla kasıldı. Daha buna benzer çok şey yapmıştı Damian. Mesela o uyurken bazen o kadar güzel görünürdü ki onun fotoğraflarını çekerdi Damian. Onun yanında olmadığı zamanlarda ise kendini birden o fotoğraflara bakarken bulurdu. Sevgilisi bunların hiçbirini bilemeyecekti. Damian tekrar kendisinin bencil ve korkak herifin teki olduğunu düşündü. Ona sevgisini hiç gösterememişti. Anılar çok fazlaydı, anılar boğuyordu. Anılar acıtıyordu.

Bir daha giyemeyecekti bu elindeki elbiseyi sevgilisi. Ağladı Damian. Ağlamak onu korkutmuyordu, ağlamaktan utanmıyordu. Ağlamayı güçsüzlük olarak görmüyordu. Sadece ağlıyordu, sevgilisi için ağlıyordu.

Bu nasıl bir acıydı? Damian daha önce kalbinin hiç bu kadar acıdığını hissetmemişti. Sevgilisi ölmüştü. Ağlarken bağırırdı. Sadece ağlamak yetmiyordu. Dinmiyordu acısı. Elinde onun kırımızı elbisesini sıkıca tutuyordu. Koklamaya korkuyordu, bırakmaya korkuyordu, tutmaya korkuyordu, bakmaya bile korkuyordu.

Sadece bir kaç hafta önce onun olmuştu, tatil planları yapıyorlardı. Şimdi ise o toprağın altındaydı. Damian dayanamıyordu. Elindeki kırmızı elbiseye acıyla baktı. Elindeki kırmızı elbiseyi bırakmadı ve ayağa kalktı. Bu evin her yerinde o vardı. Damian ilk defa bu kadar acı çekiyordu. Asıl acıyı şimdi anlıyordu. Odasına kadar kendinden geçmiş bir şekilde yürüdü acılı adam.

Yatağına baktı. Sevgilisinin öldüğü yatağı, ardından banyosuna baktı. Burada duş aldıkları zamanı hatırladı. Nasıl da utanmıştı ay yüzüyle. Bu banyoyu severdi sevgilisi. Bu ev laneti olmasına rağmen bu evi de severdi. Elindeki elbiseyi avucunda biraz daha sıktı.

Damian bu evden nefret ediyordu. Bu ev masum sevgilisini büyük lanetlerin koynuna çekmişti. Öfkeliydi Damian. Kendine, eve, her şeye. Yine sevdiği kadını kaybetmişti. Annesinin ölümüne neden olduğu gibi sevgilisinin ölümünü de neden olmuştu. Kendinden yeniden ve yeniden nefret etti. Freya nasıl sevdi beni diye düşündü. O güzeldi. İçi de güzeldi ruhu da. Masumdu sevgilisi. Sevgilisi suçsuzdu. İşlemediği bir suçun bedelini ödemişti sevgilisi.

Damian ilk önce banyoya girdi ve çekmeceleri karıştırdı. Aradığı şeyi çok geçmeden bulmuştu. Freya'nın bunu gördüğü ilk zaman hala zihninde tazeydi. Gerçi onunla ilgili her şey zihninde tazeydi ve asla unutulmayacaklardı. Şırıngayı eline

aldı ve arka cebine koydu. Zamanı geldiğinde dediğini yapacaktı. Banyodan çıktı ve içki dolabının yanına gitti. Dolaptaki tüm içkileri çıkardı ama elindeki elbiseyi bir saniye olsun bırakmamıştı. Bu evden nefret ediyordu, lanetten nefret ediyordu, kendisinden nefret ediyordu. Sevgilisine acı çektiren her şeyden nefret ediyordu.

Damian belki onu geri getiremezdi ama onun yanına gidebilirdi. Sadece yapacak bazı işleri vardı. Sevgilisini yalnız bırakamazdı. Elindeki elbiseyi bırakmadan tüm içkileri koluna doldurdu. Birinin kapağını açtı ve tek eliyle içkiyi dökmeye başladı ve sevgilisi için son bir şarkı daha söyledi. Bundan sonra hiç şarkı söylemeyecekti. Bu sondu.

"Hiçbir şeyden korkmazdı.

Hiç utangaç değildi ama özgür de değildi.

Bir hayat, kırılmış bir kalbi elinden geldiğince iyileştirmeye çalıştı." Aklına sevgilisinin ilk hali geldi ve acıyla gülümsedi. Ne kadar da yardıma muhtaçtı, savunmasız ve acı içindeydi. İçki şişesini dökmeye devam ederek odadan çıktı.

"Hayatını sonsuzcasına yaşadı.

Diğerlerinin göremediklerini gördü.

Elimden geldiğince kırılmış kalbini iyileştirmeye çalıştım."

Elinde biten içki şişesini attı ve yeni bir içki şişesi açtı.

Dökmeye devam etti ve şakıyı söylemeye de.

"Anılarımızın kaldığı yer ve zaman daima aklımda.

Söyleyecek çok şeyim var ama çok uzaktasın"

Daha anlatmadığı çok şey vardı sevgilisine. Damian ona olan sevgisini öleceği son dakikalar hariç hiç hissettirmemişti. Eğer bu kadar erken gideceğini bilseydi sevgisini iliklerine kadar hissettirirdi sevgilisine

"Gelecek adına planlar kurardık

Saçma yalanlarla yaşlandık

Hepimiz çok yenilmez görünüyoruz
Ama gerçek çok soğuk..." Başka bir içki şişesi daha açtı. Her
açık gördüğü odaya içki döktü ve devam etti.
"Son bir şarkı, son bir görev
Sonsuzluğa uğurlamak için harika bir kısım hazırlandı.
Şimdi ve sonra seni bulmaya çalışacağım.
Bir yer var aklımda,
Kalman gereken bir yer...
Ve orada sonsuza dek kalabiliriz." Merdivenlerden inmeye
başladı Damian aynı zamanda içki şişelerini dökmeye devam
ederken.
Damian gözünden akan yaşları kolunun tersiyle sildi. Tüm alt
katı alkole bulamıştı. Elindeki boşalan son içki şişesini de attı.
Evden çıktı. Cebindeki çakmağı çıkardı ve son sözlerini
söyledi şarkının.
"Rahatça uyu, ben korkmuyorum
O yerde benim için bekle
Çünkü buradaki işimi bitirir bitirmez, yanında olacağım
Sonsuz bir yaşamda..." Çakmağı yaktı ama atmadı. Acılarla
dolu evi seyretti Damian. Bu eve baktığı her saniye
sevgiliyle olan anıları hücum ediyordu zihnine. Her biri hızlı
hızlı geçiyordu. Freya'nın gülüşü, gözleri, bakışı, ağlayışı,
öpüşü ve en çokta sevişi.
Damian çakmağı atmadan hemen önce Aaron çıktı. Ağabeyine
şaşkınlıkla baktı. Artık emindi Damian'ın sağlığını
düşünmediğine. Damian kardeşi mani olmadan çakmağı attı
alkolle boyadığı eve. Elindeki kırmızı elbiseyi sıktı, sanki
sevgilisinin elini sıkıyordu.
İki adam da eve bakıyordu. Biri dehşetle, diğeri ise tatmin
olmuş bir şekilde bakıyordu. Alevler evi hızlı hızlı sarıyordu.

Damian alevlere baktı. Sevgilisinin intikamını alıyordu ama hiçbir halta yaramıyordu. Damian'ın canının acısı bir nebze olsun azalmamıştı ve bırakın bir evi dünyayı bile yaksa azalmazdı acısı.

Ona doya doya sevgilim bile diyememişti. Damian acı çekiyordu, içi kavruluyordu ve en önemlisi de özlüyordu. Şimdiden özlüyordu. Damian zaten yaşamı sevmiyordu ve artık onu bağlayacak hiçbir şey kalmamıştı. Freya'sının yanına gidecekti ama onun yanına gideceğine emin olmalıydı. Sevgilisine kavuşacaktı. Eğer tanrı varsa ve başka bir evren varsa onunla orada buluşmalıydı. Ya da ne önemi vardı ki öldükten sonra sadece karanlık bile olacak olsa sevgilisin peşinden gidecekti.

İlk defa doğru bir şey yapacaktı. Sadece son bir görevi kalmıştı, ondan sonra gidebilirdi.

Yanan evi seyrederken Aaron onu zorla alevlerden geriye doğru çekmişti. Kardeşi bir şeyler zıralıyordu ama Damian anlamıyordu. Sevgilisinin elbisesini burnuna götürdü ve kokusunu içine çekti. Yine ağladı. Acıyla ağladı. Hiç dinmeyecekti bu acı. Ona en çok acı veren şeyde sevgilisinin kokusunu duymak için bir bez parçasına ihtiyacı olmasıydı. Bundan sonra onun büyüleyici kokusunu duyamayacaktı. Arkasını döndü ve yürümeye başladı Damian. Bilinçsizce atıyordu adımlarını. Kardeşi kolunu tuttu ve durdurdu onu. "Nereye gidiyorsun?" Damian göz yaşları arasından acıyla gülümsedi. Kardeşi şok içindeydi, ağabeyini ilk defa ağlarken görüyordu. Damian'ı asla bu halde göreceğini düşünmezdi. Tam bir harabeydi karşısındaki adam.

Damian'ın aklına Freya'yla yaptığı konuşma geldi.

"Kalan ömründe hep iyilik yapman gerekecek. Kötülüklerini kapatacak kadar, yanıma gelecek kadar." Acıyla gülmüştü

Damian. Haklıydı sevgilisi, eğer onun yanında olması gerekiyorsa çok iyilik yapması gerekiyordu. Çünkü eğer öyle bir yer varsa Freya'nın cennete gideceğine emindi. Bir bebek kadar masumdu o, ona başka yer yakışmazdı. Sevgilisine baktı bir süre ve ardından cevap verdi ona.

"O zaman dünyada ki tüm fakirleri doyurmam gerek desene."

Kardeşine baktı Damian. Son görevini yapacaktı Damian. Ve cevap verdi kardeşine.

"Dünyadaki tüm fakirleri doyurmaya." Tekrar arkasını döndü adam ve bilmediği yolda bilinmezliğe yürüdü.

Kadın gitmişti, adam kalmıştı.

Kadın gitmişti, adam mahvolmuştu.

Kadın gitmişti, adam üşümüştü.

Bu hikayenin sonunda yazar iki cinayet işlemişti.

Kadının bedenini öldürmüştü, adamın ruhunu öldürmüştü.

Biri bir kere ölmüştü, diğeri her gün.

-SON-